

Super God Gene – 1501 ห้องควบคุมหลัก

โชคดียี่ดั่งงสีด่ามีแผนทีของกาเล็คซี่ในตัทำให้จีเหียนหรั้นสามารถระบุตำแหน่งที่พวกเขาอยู่ได้ ซึ่งตอนนีพวกเขาอยู่ในสถานที่รกร้างที่ถูกรเรียกว่าปลาใต้

ด้วยความเร็วของดั่งงสีด่า พวกเขาก็คาดว่าคงจะใช้เวลาอีกเพียงแค่ครึ่งวันก่อนที่พวกเขาจะกลับเข้าไปในเขตแดนของมนุษย์

หานเฉินพักผ่อน ขณะที่จีเหียนหรั้นเป็นคนขับดั่งง นานเฉินถามจีเหียนหรั้น

“นิวมมูนิตี้มันคืออะไรกัน? เธอเคยได้ยินเกี่ยวกับมันมาก่อนไหม?”

จีเหียนหรั้นส่ายหัว “ไม่ แต่ถ้าพวกเขาสามารถรวบรวมคนที่มีความแข็งแกร่งระดับถึงเทพได้ถึง 5 คน พวกเขาก็ไม่ทางเป็นเพียงแค่องค์กรที่ไร้ชื่อ พ่อของฉันทงจะต้องรู้อะไรบางอย่างเกี่ยวกับพวกเขบ้างแหละ พวกเราควรไปถามเขา”

ดวงสีดำเดินทางดินแดนรกร้างนี้ได้อย่างราบรื่น ถึงที่แห่งนี้จะไม่ได้ถูก
ปกครองโดยมนุษย์ แต่พวกเขาก็ไม่ได้เจอกับอุปสรรคอะไร

ห่านเซ็นตั้งดวงเข้าสู่ระบบขับเคลื่อนอัตโนมัติ หลังจากนั้นเขา จีเหยียนห
วัน เปาเอ้อและเสี่ยวฮวาก็มีโอกาสที่จะเล่นด้วยกัน เพื่อให้การเดินทาง
ไม่น่าเบื่อ

หลังจากที่ดวงบินไปได้ประมาณหนึ่งชั่วโมง จู่ๆห่านเซ็นก็ได้ยินเสียง
ข้อความดังขึ้นมาจากระบบเอไอ

“ห้องควบคุมหลักถูกค้นพบ พวกเราควรลงจอดหรือไม่?”

“ห้องควบคุมหลักอะไร?” ห่านเซ็นมองไปที่หน้าจอของดวงสีดำด้วย
อาการตกตะลึง ที่ด้านซ้ายของดวงมีดวงเคราะห์ขนาดใหญ่ที่ดูเหมือนกับ
เพชรอยู่ ดาวเคราะห์นั้นเคลื่อนที่อย่างรวดเร็ว มันเร็วยิ่งกว่ายานอวกาศที่
ดีที่สุดของสหพันธ์ซะอีก

“นั่นคือดาวของคริสตัลไลเซอร์อย่างนั้นหรือ?”

ห่านเซ็นซ็อค เขามองดูในแผนที่ แต่มันก็ไม่มีอะไรบ่งบอกถึงดาวเคราะห์
ในบริเวณที่เขาอยู่เลย

นั่นหมายความว่าดาวเคราะห์นี้ไม่ได้อยู่แถวนี้ แต่ด้วยเหตุผลบางอย่าง
มันกลับมาปรากฏที่นี่

“ดูเหมือนจะใช่” จีเหยียนหรรันเคยเป็นกัปตันของทีมสำรวจคริสตัลไลเซอร์
ดังนั้นเธอรู้เรื่องอะไรมากมายเกี่ยวกับเรื่องนี้

“พวกเราควรจะลงจอดหรือไม่?” ระบบเอไอของดวงสีดำถามซ้ำอีกครั้ง

“มันอันตรายหรือเปล่า?” ห่านเซ็นถาม

“ห้องควบคุมหลักปราศจากสิ่งมีชีวิต ความเสี่ยงจึงต่ำมาก” ระบบเอไอ
ตอบ

จีเหยียนหรรันและห่านเซ็นคุยกันเกี่ยวกับเรื่องนี้ การค้นพบอารยธรรมของ
คริสตัลไลเซอร์นั้นเป็นอะไรที่หาได้ยาก ดังนั้นเนื่องจากมันไม่มีความเสี่ยง

อะไร พวกเขาจึงตัดสินใจว่าจะลองไปดูเผื่อจะสามารถค้นพบเทคโนโลยีใหม่ๆ

และเนื่องจากดาวเคราะห์เพซนั้นเคลื่อนที่อย่างรวดเร็ว นี่จึงเป็นโอกาสเดียวที่พวกเขาจะได้สำรวจที่แห่งนี้

หานเซ็นสั่งให้ด้วงทำการลงจอด แต่มันไม่ได้ทำในทันที ดูเหมือนว่ามันจะส่งสัญญาณอะไรบางอย่างไปที่ดาวเคราะห์ก่อน และหลังจากที่ส่งสัญญาณเรียบร้อยแล้ว ด้วงถึงเริ่มทำการลงจอด

“การเชื่อมต่อกับห้องควบคุมหลักถูกสร้างเรียบร้อยแล้ว เตรียมตัวทำการลงจอด”

ด้วงบินลงไปที่ดาวเคราะห์ และดาวเคราะห์ก็เปิดออก ขณะที่พวกเขาเข้าไปใกล้ รวากับว่าทั้งดาวเป็นเหมือนกับสถานีจอดยานขนาดใหญ่ และด้วงสีดำก็บินเข้าไปข้างใน

“มันไม่มีอันตรายจริงๆอย่างนั้นใช่ไหม?” หานเซ็นถาม

ระบบเอไอของด้วงตอบ “ห้องควบคุมหลักทำงานโดยระบบอัตโนมัติ มันไม่มีสิ่งมีชีวิตอยู่ที่นี้ ตราบใดที่ไม่ได้ฝ่าฝืนกฎ ความเสี่ยงก็จะยังคงต่ำมาก ๆ”

“แล้วกฎของห้องควบคุมหลักคืออะไร?” หานเซ็นถาม

หน้าจอของด้วงปรากฏข้อมูลที่ถูกแปลให้เป็นภาษาของสหพันธ์ขึ้นมา

พวกเขาอ่านมันอย่างละเอียด ก่อนที่พวกเขาจะออกคำสั่งให้ด้วงเดินทางต่อไป

ดาวเคราะห์ทั้งดวงเป็นเหมือนกับเครื่องมือขนาดใหญ่ มันกว้างกว่าเครื่องมือไหนๆของสหพันธ์ ยานรบนั้นเป็นเหมือนกับของเล่นเมื่ออยู่ต่อหน้าอะไรแบบนี้

หานเซ็นและจีเหยียนยังคงนั่งอยู่ในดวงสีดำ ในขณะที่ด้วงสีดำบินเข้าไปข้างในห้องควบคุมหลัก

ที่นั่นพวกเขาสามารถเห็นเครื่องมือในการทำงานของห้องควบคุมหลัก กฎเขียนเอาไว้ว่าพวกเขาไม่ได้รับอนุญาตให้แตะต้องพวกมัน ถ้าพวกเขาทำ พวกเขาก็จะถูกลงโทษ

แม้ห่านเซ็นจะเป็นกึ่งเทพ แต่เขาก็กังต้องระมัดระวังต่อสิ่งต่างๆ ครั้งหนึ่ง คริสตัลไลเซอร์เคยเป็นมีอารยธรรมที่ก้าวหน้ามากที่สุด และพวกเขาก็ได้ทิ้งเทคโนโลยีเอาไว้มากมายที่ทั้งมนุษย์และซุร่ายังไม่สามารถเข้าใจได้

“พวกเรามาถึงยังห้องรับรองแล้ว คุณอยากจะเข้าไปหรือไม่?” ด้วงถามเมื่อพวกเขาไปถึงประตูของคริสตัลไลเซอร์

“เข้าไปข้างในกันเถอะ” ห่านเซ็นเปิดที่จะเห็นการทำงานของเครื่องมือพวกนี้ เขาไม่ใช่นักวิทยาศาสตร์หรือวิศวกร เพียงแค่มองดูพวกมันก็ทำให้เขารู้สึกเบื่อ

ห่านเซ็นอยากจะเข้าไปดูในห้องรับรองของคริสตัลไลเซอร์ เพราะที่นี้เป็นสถานที่ที่พักผ่อน เขาจึงอยากจะได้เห็นว่าพวกคริสตัลไลเซอร์สร้างความบันเทิงให้กับตัวเองยังไง

ด้วงลงจอดกับพื้นและเปิดประตูออก

ห่านเซ็นพบว่าตัวเองมาอยู่ในลานกว้างแห่งหนึ่งที่มีรูปปั้น น้ำพุและม้านั่ง พวกมันทั้งหมดดูจะทำมาจากคริสตัล แต่ที่น่าแปลกที่สุดก็คือรูปปั้นที่มีรูปร่างดูคล้ายคลึงกับมนุษย์อย่างมาก

“แปลกจริงๆ ในสมัยที่คริสตัลไลเซอร์ยังอยู่ มนุษย์ยังไม่ได้เกิดขึ้นมาไม่ใช่หรือ? แล้วทำไมถึงได้มีรูปปั้นของมนุษย์อยู่ที่นี่ได้ล่ะ?”

จีเหียนหันยื่นมองรูปปั้นด้วยความสงสัย

“บางทีอาจจะเป็นสิ่งมีชีวิตที่ดูเหมือนกับมนุษย์” ห่านเซ็นพูด

เมื่อพวกเขาลงมาจากด้วง เปาเอ๋อก็ตรงไปที่ม้านั่งตัวหนึ่งที่ดูจะทำมาจากคริสตัล แต่จริงๆ แล้วมันนุ่มนิ่ม เปาเอ๋อกระโดดขึ้นลงราวกับมันเป็นแทรมโพลีน

เนื่องจากที่นี่คือห้องรับรอง มันจึงไม่ได้มีกฎต้องห้ามอะไร ดังนั้นเขาจึงปล่อยให้เป่าเอ้อเล่นไปตามสบาย ขณะที่เขาก็เดินสำรวจไปรอบๆพร้อมกับจีเหียนหฺวัน

มันมีสิ่งของมากมายที่ห่านเซินไม่เข้าใจ แต่เขาก็จะดวงมันสแกนสิ่งนั้นเพื่อให้คำตอบกับเขา

ห่านเซินพบว่ามันน่าแปลกยิ่งขึ้นเรื่อยๆ เครื่องเรือนและของตกแต่งที่นี่ดูเหมือนกับของของมนุษย์อย่างมาก เขาสงสัยว่าทำไมห้องรับรองของคริสตัลไลเซอร์ถึงได้ดูเหมือนกับของมนุษย์

“หรือว่าบางทีคริสตัลไลเซอร์อาจจะมีลักษณะเหมือนกับมนุษย์?” ห่านเซินคาดเดา

“ด้วยรูปแบบของที่นี่ นายอาจจะพูดถูกก็ได้ แต่ถ้ามันเป็นความจริง มันก็จะเป็นการค้นพบที่น่าตกใจที่สุด สหพันธ์ได้ทำการสำรวจคริสตัลไลเซอร์มาเป็นเวลายาวนาน แต่พวกเขา还不知道เลยว่าพวกคริสตัลไลเซอร์มีลักษณะเป็นยังไง มันเป็นความเชื่อที่แพร่หลายว่าร่างการของชาวคริสตัลไลเซอร์นั้นทำมาจากคริสตัล แต่ถ้าพวกเขามีลักษณะเหมือนกับ

มนุษย์จริงๆ มันก็จะเป็นอะไรที่มหัศจรรย์มากๆ” จีเหียนหรั่งเริ่มจะดู
ตื่นเต้นขึ้นมา

พวกเขาทั้งคู่ยังคงสำรวจรอบๆต่อไป แต่ทันใดนั้นบางสิ่งบางอย่างก็ดึงดูด
ความสนใจของห่านเซิน บนเก้าอี้ตัวหนึ่งมีหนังสือที่ดูจะทำขึ้นมาจาก
กระดาษวางอยู่ น่าประหลาดใจที่ห่านเซินสามารถอ่านข้อความใน
หนังสือได้ เนื่องจากถูกเขียนเอาไว้ด้วยภาษาโบราณของมนุษย์

Super God Gene – 1502 เรื่องราวของยีน

“คริสตัลไลเซอร์เขียนภาษาของมนุษย์ได้อย่างนั้นหรือ?” หานเซิน
ประหลาดใจอย่างมาก

แต่มันไม่น่าจะเป็นไปได้ ในตอนที่โบราณสถานคริสตัลไลเซอร์แห่งแรกถูก
ค้นพบ มนุษย์ได้พบว่าคริสตัลไลเซอร์นั้นใช้สัญลักษณ์แปลกๆ แทน
ข้อความ การที่ตัวอักษรของมนุษย์เกี่ยวข้องกับคริสตัลไลเซอร์นั้นไม่เคยมี
ใครค้นพบมาก่อน หานเซินสามารถอ่านข้อความที่อยู่ในหนังสือเล่มนี้ได้
และเขาก็สามารถเห็นได้ในทันทีว่าชื่อของมันคือ ‘เรื่องราวของยีน’

หานเซินตรวจสอบหนังสืออย่างละเอียดเพื่อให้แน่ใจว่าเขาไม่ได้ตาฟาดไป
หลังจากผ่านไปหนึ่งนาทีก่อน เขาก็หยิบหนังสือขึ้นมาอ่าน ซึ่งมันก็ถูกเขียน
เอาไว้ด้วยภาษาโบราณของมนุษย์จริงๆ

“เคยมีมนุษย์คนอื่นมาที่นี่แล้วอย่างนั้นหรือ?” จีเหียนหรรณถาม

หานเซินยิ้มแฉ่งๆออกมา “ฉันเองก็ไม่แน่ใจ แต่ถึงมีมนุษย์เคยมาที่นี่ มันก็
ยังดูแปลกเกินไปอยู่ดี”

“ในนั้นเขียนอะไรไว้?” จีเหียนหรั่งไม่ได้ศึกษาเกี่ยวกับภาษาโบราณของมนุษย์ ดังนั้นเธอไม่สามารถอ่านมันได้

เมื่อห่านเฉินเริ่มอ่านหนังสือ สีหน้าของเขาก็เปลี่ยนไป

“นี่ดูเหมือนจะเป็นวิธีการฝึกชี่กึ่ง แต่ในขณะที่เดียวกันก็ไม่ใช่ น่าแปลกจริงๆ”

“นี่คือวิธีที่พวกคริสตัลไลเซอร์ใช้ฝึกฝนตัวเองอย่างนั้นหรือ?” จีเหียนหรั่งถาม

“มันอาจจะเป็นวิธีฝึกของพวกคริสตัลไลเซอร์ แต่เมื่อดูจากการบรรยายลักษณะรูปร่างแล้ว มันดูเหมือนกับร่างกายของมนุษย์มาก” ห่านเฉินพูด

“นั่นอาจจะหมายความว่ามนุษย์บางคนเคยมาที่นี่ และได้ทิ้งหนังสือเล่มนี้เอาไว้” จีเหียนหรั่งพูดข้อสันนิษฐานของเธอขึ้นมา

หานเซ็นสายหัว “ถึงมันจะดูเหมือนกับวิชาชกของมนุษย์ แต่น่าแปลกที่มันไม่ใช่วิชาชกของมนุษย์ ฉันไม่คิดว่ามนุษย์จะสามารถฝึกตามวิธีที่เขียนเอาไว้ในนี้ได้”

“หมายความว่ายังไง?” จีเหยียนหรรณดูสับสนและไม่แน่ใจว่าหานเซ็นหมายความว่ายังไง

หานเซ็นรวบรวมความคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่จะพูดขึ้นมา

“ฉันเองก็ไม่ค่อยจะเข้าใจ มันเหมือนการที่มนุษย์ไม่สามารถหายใจในน้ำได้ มันยังมีวิธีการหลายอย่างที่เขียนเอาไว้ในหนังสือเล่มนี้ ซึ่งแม้แต่ฉันที่เป็นกึ่งเทพก็ไม่สามารถทำเรื่องทั้งหมดที่เขียนไว้ในนี้ได้ ฉันคิดว่าคงมีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่สามารถทำได้”

พวกเขาค้นคว้าเกี่ยวกับหนังสือเล่มนี้อยู่อีกพักหนึ่ง แต่สุดท้ายแล้วพวกเขาก็ไม่ได้รู้อะไรเพิ่มเติม หานเซ็นถามด้วงว่าสามารถนำหนังสือเล่มนี้กลับไปได้ไหม และด้วงก็บอกว่าสามารถทำได้ ดังนั้นเขาจึงเก็บหนังสือไป โดยมีแผนที่ว่าจะค้นคว้าเกี่ยวกับมันอย่างละเอียดในอนาคต

ห่านเซ็นนำสิ่งของของพวกคริสต์ไลเซอร์ที่อยู่ในห้องรับรองนี้ไปอีกหลายอย่าง หลังจากนั้นเขาก็พาเสี่ยวฮวาและเป่าเอ๋อกลับขึ้นไปในดงสีดำเพื่อจะไปสำรวจบริเวณอื่นๆต่อ

คริสต์ไลเซอร์มีหลายสิ่งหลายอย่างที่มนุษย์ไม่สามารถเข้าใจได้ ห่านเซ็นและจีเหยียนห้วนสามารถเข้าใจได้แค่สิ่งที่ดงบอกพวกเขาเท่านั้น มันเป็นเรื่องที่น่าตกใจอย่างมากที่ดาวเคราะห์คือสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมา

ห้องควบคุมหลักนั้นใหญ่กว่าดาวรุ้งที่ห่านเซ็นอาศัยอยู่หลายสิบเท่า นอกจากนั้นแล้วนี่ยังเป็นแค่ห้องควบคุมบางอย่างเท่านั้น มันเหนือกว่ายานรบไหนๆของมนุษย์

แต่ถ้านี้เป็นห้องควบคุมจริงๆ แล้วมันใช้อะไรควบคุม? โดยปกติแล้วห้องควบคุมจะติดอยู่กับสิ่งก่อสร้างหรือเครื่องจักรกลบางอย่าง โดยมีจุดประสงค์ของมันอยู่

ห่านเซ็นถามดงเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่มันก็บอกเขาว่ามันไม่มีข้อมูลที่จะตอบคำถามของเขาได้

ภายใน 24 ชั่วโมง หานเซ็นก็สามารถสำรวจทุกสิ่งทุกอย่างที่ห้องควบคุมหลักมี แต่นอกจากในห้องรับรองแล้วเขาก็ไม่สามารถทำอะไรได้ และเมื่อสำรวจเสร็จแล้วพวกเขาก็ไม่คิดว่าจะมีเหตุผลอะไรที่ต้องอยู่ที่นี้อีกต่อไป ดังนั้นพวกเขาก็สั่งให้ตัวออกไปจากดาวเคราะห์ดวงนี้

เมื่อตัวกลับออกมาดาวเคราะห์เพชร หานเซ็นก็สังเกตเห็นว่าพวกเขายังคงอยู่ที่เดิม มันเหมือนกับว่าพวกเขาไม่ได้เคลื่อนที่ไปไหนเลย

แต่เมื่อพวกเขาออกมาจากห้องควบคุมหลัก ดาวเคราะห์ที่ดูเหมือนกับเพชรก็เริ่มเคลื่อนที่ด้วยความรวดเร็วอีกครั้งหนึ่ง ภายในเวลาไม่ถึงนาที มันก็หายไปจากสายตาของพวกเขาแล้ว

“คริสตัลไลเซอ์คล้ายคลึงกับเผ่าพันธุ์ไหนที่สุดกันนะ? น่าแปลกจริงๆ”

จีเหียนหันมองไปยังจุดดาวเคราะห์หายไป

“ใครจะรู้? แต่ยังไงซะมันก็ไม่ได้เกี่ยวข้องกับพวกเรา” หานเซ็นยกไหล่ ถึงเขาจะสงสัย แต่เขาก็ไม่ได้ต้องการจะสืบหาความจริง

ห่านเซ็นยังไม่สามารถไขปริศนาเกี่ยวกับตระกูลของตัวเองได้เลย ดังนั้น
เขาไม่มีอารมณ์ที่จะมาไขปริศนาของอารยธรรมนี้

แต่ห่านเซ็นสนใจใน ‘เรื่องราวของยีน’ เขาไม่รู้ว่าหนังสือเล่มนี้เป็นของ
มนุษย์หรือคริสตัลไลเซอร์กันแน่

วิธีฝึกของมันเป็นอะไรที่แปลก และดูเหมือนจะเป็นไปไม่ได้ที่มนุษย์จะฝึก

มันเหมือนกับว่าถ้าปลาจำเป็นต้องว่ายอยู่ในน้ำ แต่มันกลับถูกคาดหวังให้
ว่ายในท้องฟ้า ความต้องการของหนังสือเล่มนี้นั้นเกินกว่าที่มนุษย์จะ
สามารถฝึกได้

“หรือว่าบางทีนี่อาจจะเป็นแค่การเล่นตลกของใครบางคน?” ห่านเซ็น
สงสัย

หลังจากผ่านไปครึ่งวัน พวกเขาก็สามารถออกมาจากดินแดนรกร้างได้
หลังจากนั้นห่านเซ็นก็เห็นยานขนส่งขนาดกลางที่เป็นของสหพันธ์ลำหนึ่ง

ห่านเซ็นไม่ต้องการจับตัวงูสีดำไปตลอดทาง ดังนั้นเขาจึงติดต่อยานชนส่ง
ลำนั้น โดยหวังว่าอีกฝ่ายจะพวักเขาให้ติดไปด้วย

“ว้าว ยานอวกาศของคุณนี่แท้จริง ๆ ผมเกือบจะคิดว่ามันเป็นมอนสเตอร์
ในอวกาศซะแล้ว” บนหน้าจอชายหนุ่มที่กำลังเคี้ยวหมากฝรั่งพูดขึ้นมา

“นี่เป็นยานอวกาศที่ทำขึ้นเอง ผมรู้ว่ามันดูแปลกและเชยไปหน่อย”

ห่านเซ็นหัวเราะและพูดต่อไปว่า “ยานอวกาศของพวกเรามีปัญหา
บางอย่าง มันจะเป็นอะไรไหม ถ้าพวกเราขอติดยานอวกาศของคุณไป
ลงที่ดาวของมนุษย์สักหน่อย? พวกเรายินดีจ่ายให้กับคุณ”

“คุณไม่จำเป็นต้องจ่ายให้ผมหรอก แต่ตอนนี้พวกเรากำลังไปที่ดาวกระจก
และพวกเราไม่สามารถหยุดแวะที่ไหนก่อนได้ ถ้าพวกคุณไม่มีปัญหาอะไร
พวกคุณก็ขึ้นมาได้เลย” ชายคนนั้นพูดกับพวกเขาด้วยท่าทางที่เป็นมิตร

“ขอบคุณมาก” ห่านเซ็นพูด

ชายหนุ่มเปิดยานขนส่งของเขาออก เพื่อให้จีเหียนหรันขี่ดวงสีดำเข้าไปข้างใน

ในตอนที่พวกเขาออกมา ชายหนุ่มก็มารอพวกเขาอยู่ก่อนแล้ว เขาสัมผัสดวงสีดำและพูด “ว้าว ยานอวกาศของคุณนี่มันเทพจริงๆ คุณไปได้มันมาจากไหน? เปลือกของมันดูเหมือนจะทำมาจากโลหะผสมที่มีระดับสูงมากๆ”

“มันเป็นของที่ทำขึ้นมาเอง พวกเราเป็นเจ้าของร้านขายยานอวกาศแห่งหนึ่ง” หานเซ็นหัวเราะ

“นี่มันเทพเกินไปจริงๆ!” ชายหนุ่มชมยานอวกาศของพวกเขาอีกครั้งหนึ่ง

“ชื่อของคุณคือ?...” หานเซ็นถาม

“พวกคุณจะเรียกผมว่าซีเกอก็ได้ ไซ่แล้ว ผมจำเป็นต้องนำของไปส่งที่ดาวกระจกก่อนวันที่ 25 พวกเรากำลังรีบมาก ดังนั้นพวกเราไม่สามารถแวะจอดที่ดาวเคราะห์ดวงอื่นได้ พวกคุณไม่มีปัญหาอะไรไซ่ไหม?” ชายหนุ่มถาม

“พวกเราไม่ได้เร่งรีบอะไร คุณตรงไปที่ดาวกระจกได้เลย” หานเซ็นพยักหน้า

จีเหียนหรรษาที่อุ้มเสี่ยวฮวาอยู่ดูสับสน ขณะที่มองดูภายในของยานขนส่งลำนี้ หลังจากนั้นเธอก็ถามขึ้นมา

“ซีเก๋อ ยานอวกาศของคุณดูเหมือนกับโกลด์บัลของกลุ่มสตาร์รี่ แต่มันดูไม่เหมือนซะทีเดียว นี่เป็นรุ่นใหม่ใช่ไหม?”

“นี่คือแพลทินัมบัลมันเป็นสินค้าที่เปิดตัวเมื่อ 6 ปีก่อน ส่วนโกลด์บัลเลิกผลิตไปแล้ว” ซีเก๋อมองจีเหียนหรรษาด้วยท่าทางสับสน

จีเหียนหรรษาอึ้ง เธอทำธุรกิจขายยานอวกาศ ดังนั้นเธอรู้ว่าโกลด์บัลนั้นเป็นรุ่นใหม่ล่าสุดของกลุ่มสตาร์รี่ ซึ่งเป็นไปไม่ได้ที่มันจะถูกเลิกผลิตเร็วขนาดนี้

Super God Gene – 1503 10 ปี

หลังจากที่ห่านเฉินสนทนากับซีเก๋อ เขาก็สังเกตเห็นว่ามีบางอย่างผิดปกติ และเมื่อเขาพยายามจะใช้เครื่องมือสื่อสารเชื่อมต่อกับอินเทอร์เน็ต มันก็ทำให้เขารู้สึกช็อคอย่างมาก

แม้เวลาที่พวกเขาอยู่ในห้องควบคุมหลักจะผ่านไปแค่วันเดียว แต่โลกภายนอกก็ผ่านไปถึง 10 ปีแล้ว

“ไม่แปลกใจเลยที่ซีเก๋อจะจำพวกเราไม่ได้”

ห่านเฉินคิดว่ามันเป็นอะไรที่ไม่น่าเชื่อที่เทคโนโลยีของคริสตัลไลเซอร์สามารถบิดเบือนกาลเวลาได้

ห่านเฉินนำหนังสือเรื่องราวของยีนขึ้นมาดูอีกครั้ง ในตอนแรกที่เขาพบหนังสือเล่มนี้มันยากที่จะเชื่อได้ว่าเนื้อหาที่อยู่ภายในจะสามารถใช้ฝึกได้จริงๆ แต่ตอนนี้เมื่อรู้ว่าคริสตัลไลเซอร์สามารถบิดเบือนกาลเวลาได้ ความเป็นไปได้ของหนังสือเล่มนี้ก็ดูน่าเชื่อถือขึ้นมาหน่อย

ห่านเซ็นมีแผนจะกลับไปที่บ้านและลองฝึกมันดู ถึงแม้ความสามารถของ
เขาจะต่ำกว่าเกณฑ์ที่หนังสือกำหนดไว้ แต่มันก็ไม่ได้เสียหายอะไรที่จะ
ลองฝึกมันดู

ห่านเซ็นนั่งยานอวกาศของซีเกอไปที่ดาวกระจุก ห่านเซ็นสามารถติดตาม
ข่าวสารในช่วงที่เขาหายตัวไปได้ผ่านทางอินเทอร์เน็ต

มันมีหลายๆเรื่องเกิดขึ้น ทางเองเจิลจินนั้นก็พัฒนาขึ้นอย่างมาก

มนุษย์หลายๆคนวิวัฒนาการไปเป็นกึ่งเทพในช่วงสิบปีที่ผ่านมาเช่นกัน
แต่ในก๊อตแซงซัวร์เขต 4 โดยรวมแล้วมนุษย์ก็ยังคงอ่อนแออย่างมากเมื่อ
เทียบกับสปิริตและมอนสเตอร์

และที่สำคัญที่สุดก็คือทางซูร่าได้คิดค้นจีโนฟลูอิดบางอย่างขึ้นมา ด้วย
การใช้มัน พวกเขาจะสามารถเข้าไปในก๊อตแซงซัวร์ได้โดยไม่ได้รับ
ผลกระทบอะไรเป็นระยะเวลาหนึ่ง

แต่ถึงอย่างนั้นพวกเขาก็ยังไม่สามารถดูดซับจีโนพ้อยหรือใช้วิญญาณอสูร
ได้ นอกจากนั้นไม่ใช่ซูร่าทุกคนที่จะถูกส่งเข้าไปในก๊อตแซงซัวร์เขต 1

มันขึ้นอยู่กับระดับของซูร่าตนั้นๆ นักสู้ระดับหนึ่งจะถูกส่งเข้าไปยังก๊อต
แข่งชั่วคราวเขต 1 ระดับของพวกซูร่าตนั้นสัมพันธ์กันกับเขตของก๊อตแข่งชั่วคราวที่
จะถูกเข้าไป แต่ถึงอย่างนั้นพวกเขาก็ยังไม่ได้ประโยชน์อะไรจากการเข้า
ไปในก๊อตแข่งชั่วคราว

แต่ก็มีการต่อสู้เกิดขึ้นระหว่างมนุษย์และซูร่าภายในก๊อตแข่งชั่วคราว

เมื่อซีเก้อจากไป หานเซินและจีเหยียนหรันก็โทรหาพ่อแม่ของตัวเอง เมื่อ
หลัวหลานและจียวเจินได้เห็นหานเซินกับจีเหยียนหรัน พวกเขาก็เริ่ม
ร้องไห้ออกมา แม้แต่จียวเจินที่แทบจะไม่เคยแสดงอารมณ์ออกมาก็ยังตา
แดงก่ำ เขาดีใจอย่างมากที่เห็นพวกเขากลับมาอย่างปลอดภัย

จียวเจินไม่ได้เป็นประธานสหพันธ์อีกแล้ว หลายปีก่อนทางเองเจิลจิ้นและ
กลุ่มสตาร์ริได้สนับสนุนหวังจื่อเสวียนให้ขึ้นมาเป็นประธานสหพันธ์

หานเซินรู้ว่าหวังจื่อเสวียนเป็นใคร เขาก็คือพ่อของหวังเหมียนเหมียน และ
เป็นพี่ชายของหวังอวิฮัง

จียัวเจินบอกหานเซ็นว่าอย่าเพิ่งติดต่อกับคนอื่น ๆ ในตอนนี้ ให้รอจนกระทั่ง
กลับไปถึงบ้านซะก่อน

จียัวเจินปล่อยให้พวกเขาอยู่บนยานอวกาศของซีเก้อ จนกระทั่งพวกเขา
ไปดาวกระจก เมื่อพวกเขาไปถึงที่นั่น จียัวเจินก็จัดเตรียมหาหนทางพา
พวกเขากลับมาบ้าน

“ขอบคุณมาก ซีเก้อ ตอนนี้คุณมีเบอร์โทรศัพท์ของพวกเขาแล้ว ถ้าคุณ
ต้องการความช่วยเหลืออะไรก็โทรมาหาพวกเราได้เลย” เมื่อพวกเขาไปถึง
ดาวกระจก พวกเขาก็บอกให้กับซีเก้อ หานเซ็นต้องการจะจ่ายเงินให้กับซี
เก้อแต่เขาปฏิเสธ

พวกเขาเห็นยานอวกาศลำหนึ่งจอดรอพวกเขาอยู่ที่ดาวกระจก หลังจาก
นั้นหานเซ็นและครอบครัวก็เดินทางกลับไปดาวธูก้า

เมื่อหานเซ็นและจีเหยียนหวั่นเห็นพ่อแม่ของตัวเอง พวกเขาก็ไม่ได้รู้สึก
อะไร เพราะยังไ้สำหรับพวกเขา มันก็เพียงจะผ่านไปแค่วันเท่านั้นเอง

แต่สำหรับหลัวหลาน จี๋ยว่เงินและภรรยาของเขานั้นต่างออกไป พวกเขา
รีบเข้ามาต้อนรับพวกหานชื่นด้วยความตื่นเต้น

หานชื่นและจีเหียนหวั่นสัมผัสได้ถึงความรู้สึกของพวกเขา ดังนั้นหาน
ชื่นและจีเหียนหวั่นจึงอ้าแขนเพื่อจะกอดกับพวกเขา

“เด็กน้อยของฉันกลับมาแล้ว ยายคิดถึงหนูเหลือเกิน ทำไมหนูถึงยังไม่โต
ขึ้นเลยล่ะเนี่ย?”

“เสี่ยวฮวา ทำไมหนูถึงไม่โตขึ้นเลย? หนูจะเริ่มโตขึ้นในเร็วๆนี้ใช่ไหม?”

หานชื่นและจีเหียนหวั่นอึ้งไป เมื่อเห็นว่าความเป็นห่วงของพวกเขาดู
เหมือนจะแค่กับเสี่ยวฮวาเท่านั้น พวกเขาไม่ได้สนใจอะไรหานชื่นและจีเห
ียนหวั่นมากนัก และสุดท้ายแล้วพวกเขาทั้งคู่ก็ยืนอ้าแขนค้างอยู่อย่าง
นั้น

เมื่อเข้าไปในบ้าน หานชื่นกับจีเหียนหวั่นก็อธิบายถึงเรื่องที่เกิดขึ้นให้
จี๋ยว่เงินฟัง หลังจากนั้นจี๋ยว่เงินก็ขมวดคิ้ว

“คุณพอรู้เรื่องเกี่ยวกับนิเวศมมูนิตี้บ้างไหม?” หานเซ็นถามจียัวจิน

จียัวจินพยักหน้า หลังจากนั้นเขาก็พูด “ฉันเคยได้ยินเกี่ยวกับนิเวศมมูนิตี้ พวกเขาเพิ่งจะปรากฏตัวเมื่อไม่กี่ปีมานี้ เมื่อมีเหตุการณ์เกิดขึ้น โดยเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องทั้งกับมนุษย์และซูรา แต่ไม่มีใครในตระกูลจี้ที่รู้ว่าหัวหน้าของนิเวศมมูนิตี้คือใคร พวกเราไม่รู้ด้วยซ้ำว่าหัวหน้าของพวกเขาเป็นซูราหรือเป็นมนุษย์”

“ด้วยพลังอำนาจที่พวกเขามีอยู่ เป็นไปไม่ได้ที่พวกเขาจะไม่มีคนหนุนหลัง” หานเซ็นพูด

“โดยปกติแล้วองค์กรแบบนี้ไม่สามารถจะเก็บเป็นความลับได้ แต่นิเวศมมูนิตี้แปลกกว่าองค์กรอื่น สมาชิกของพวกเขามีทั้งมนุษย์และซูรา นอกจากนั้นตระกูลใหญ่บางตระกูลก็พยายามจะเปิดเผยตัวตนขององค์กรนี้ แต่พวกเขาก็ไม่สามารถเปิดเผยได้ว่าหัวหน้าของนิเวศมมูนิตี้คือใครกันแน่”

จียัวจินหยุดคิดไปชั่วครู่ ก่อนที่จะพูดต่อ “พวกลูกควรจะต้องอยู่เงียบๆ ไปสักระยะหนึ่ง และปล่อยให้ฉันตรวจสอบเรื่องนี้ก่อน”

หลังจากที่คุญธระเสร็จแล้ว หานเซ็นก็ถามหลั่วหลาน “แม่ ตอนนี้น้องเห
ยียนอยู่ที่ไหน?”

หลั่วหลานยิ้ม “ไม่ต้องกังวล เหยียนกลายเป็นกึ่งเทพและได้สร้างช่องทาง
ที่จะกลับมาสหพันธ์ได้แล้ว ขณะนี้เหยียนกำลังฝึกวิชาอยู่ในก๊อตแซงซัววี่
ดังนั้นพวกเราจึงไม่สามารถติดต่อกับเธอได้ เมื่อเหยียนกลับมาเมื่อไหร่ แม่จะ
บอกให้เธอรู้เอง เหยียนคงจะดีใจอย่างมากที่เห็นลูกกลับมา”

เวลาช่างผ่านไปอย่างรวดเร็ว เขาได้รับรู้ว่าแม้แต่้องเหยียนก็วิวัฒนาการ
เป็นกึ่งเทพแล้ว หานเซ็นถอนหายใจออกมา

2 วันต่อจากนั้นหานเซ็นก็พักผ่อนอยู่ที่บ้าน แต่ในที่สุดเขาก็เริ่มรู้สึกเบื่อ
เลยตัดสินใจเข้าไปในก๊อตแซงซัววี่

โชคดีที่เมืองหน้าากและหลังเหมยยังคงสบายดี ราชินีชั่วพริบตา
ช่วยเหลือหลังเหมยจนเกินยืนเพิ่มระดับไปถึงระดับอัญมณีแล้ว ตอนนี้
เธอได้รับอนุญาตให้กลับไปเมืองดาร์กสปิริตได้ ซึ่งเธอก็จะไปที่นั่นอยู่
เป็นครั้งคราว

ราชินีชั่วพริบตาเองก็มีแก่นยืนระดับอัณมณีเช่นกัน แต่เธอมีข่าวร้ายมากๆ
จะบอกกับหานเซ็น

ผู้หญิงคนหนึ่งปรากฏตัวที่เมืองงามีดเมื่อหลายปีก่อน โดยเธอบอกว่า
กำลังตามหาหานเซ็นอยู่ แต่เนื่องจากหานเซ็นหายตัวไป เธอจึงได้ยึด
ครองเมืองไปเป็นของตัวเอง ตอนนี้เมืองตกเป็นของผู้หญิงคนนั้น และ
จนถึงตอนนี้เธอก็ยังคงรอคอยหานเซ็นอยู่

“เธอได้บอกชื่อเอาไว้ไหม?” หานเซ็นถาม

“ไม่ แต่เธอเป็นมนุษย์คนหนึ่ง ทั้งสวยและก็แข็งแกร่งมากๆ” ราชินีชั่ว
พริบตาพูด

“กุซิงเฉิง? ถ้านั่นเป็นเธอจริงๆละก็ เธอก็คงจะมาหาจันทราสวรรค์ อยาก
จริงๆว่าจันทราสวรรค์จะยังมีชีวิตอยู่ไหม?”

หลังจากนั้นหานเซ็นก็เรียกร่มสวรรค์ออกมา มันทกอยู่ภายใต้การควบคุม
ของแกนยื่นสายเลือดแท้ทำให้มันยังคงมีสีแดงอยู่ ภาพของผู้หญิงในชุด
เขียวยังคงอยู่บนตัวของร่ม

หานเซ็นมีแผนที่จะไปเมืองงามืด เพราะยังงังจิ้งจอกสีเงินและคนอื่นๆก็
ยังคงอยู่ที่นั่น ถ้าเขาไม่ไป มันก็มีความเป็นไปได้ที่พวกเขาจะถูกจำเป็นตัว
ประกัน

Super God Gene – 1504 ไนท์แมร์

เมื่อห่านเซ็นกลับไปที่เมืองงามิด ก็ดูเหมือนว่าไม่ได้มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปเลย แต่ก่อนที่จะได้เข้าไปข้างในเมือง เขาก็ได้พบกับแกะและวัวสี่เชียว พวกมันยืนอยู่ที่หน้าประตูเมืองกันคนละฝั่ง

“พวกนายทั้งคู่มาทำอะไรอยู่ที่นี่?” ห่านเซ็นมองดูพวกมันที่ยืนนิ่งอยู่กับที่ราวกับเป็นรูปปั้น

“หัวหน้า ท่านกลับมาแล้ว! ถ้าท่านไม่กลับมา พวกเราก็คงต้องตายอยู่ที่นี่อย่างแน่นอน”

เมื่อแกะและวัวสี่เชียวเห็นห่านเซ็น พวกมันก็ร้องให้ออกมา

หลังจากที่แกะและวัวสี่เชียวร้องไห้เสร็จแล้ว ห่านเซ็นก็รู้ว่ากุซิงเจิงเป็นคนบอกให้พวกมันทั้งคู่มายืนอยู่ตรงนี้

มันไม่ได้ทำไปเพื่อป้องกันอันตรายอะไร แต่พวกมันถูกสั่งให้มายืนอยู่ที่นี่เพื่อรอวันที่ห่านเซ็นกลับมา

พวกมันยืนอยู่ที่นั่นมาเป็นเวลากว่าสิบปี และตลอดเวลานั้นพวกมันก็ไม่ได้ก้าวออกไปไหนเลยแม้แต่ก้าวเดียว

“จิ้งจอกสีเงินและลูกม้าสีแดงเป็นยังไงบ้าง?”

ห่านเซ็นมีสีหน้าที่ไม่ดีนัก ถ้าเธอทำแบบนี้กับแกะและวัวเชียว มันก็มีโอกาสที่เธอจะปฏิบัติกับจิ้งจอกสีเงินและลูกม้าสีแดงแย่งยิ่งกว่านี้ซะอีก

แกะดูชื่นชม “พวกเขาสบายดี ผู้หญิงคนนั้นไม่ได้ทำอะไรพวกเขา พวกเขา ยังคงอยู่ในสวนและมีอาหารกินทุกวัน พวกเราก็ถือเป็นผู้ติดตามของท่าน หัวหน้าเหมือนกัน แต่ทำไมพวกเราทั้งคู่ถึงได้ถูกปฏิบัติแบบนี้?”

หลังจากนั้นแกะก็เริ่มร้องให้ออกมาอีกครั้ง

เมื่อได้ยินว่าจิ้งจอกสีเงินปลอดภัยดี ห่านเซ็นก็รู้สึกโล่งใจ เขาปลอบแกะและวัวสีเชียว หลังจากนั้นพวกมันก็พาเขาไปพบกับผู้หญิงคนนั้น

หลังจากที่ถูกพาไปในเมือง หานเฉินก็ได้เห็นว่าผู้หญิงคนนั้นก็คือกุชิงเฉิง
จริงๆ

“นายกลับมาแล้วสินะ ฉันรู้อยู่แล้วว่านายต้องไม่ตายง่ายๆ” กุชิงเฉิงดู
ค่อนข้างมีความสุขเมื่อได้เห็นหานเฉิน

“ฉันก็เกือบจะกลับมาไม่ได้แล้ว” หานเฉินพูด

“ส่งเด็กศักดิ์สิทธิ์คืนมาให้ฉัน และฉันจะไม่ถือโทษเรื่องที่เกิดขึ้นในอดีต” กุ
ชิงเฉิงพูดอย่างไม่อ้อมค้อม

หานเฉินเรียกร่มสวรรค์ออกมาและพูด “เธออยู่ในนี้ แต่ฉันไม่แน่ใจว่าเธอ
ยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า”

หลังจากนั้นหานเฉินก็เรียกแกนยืนสายเลือดแท็กกลับ และโยนร่มไปให้กุชิง
เฉิง

กุชิงเฉิงนำความอับอายมาให้กับสุขาวดีเพียงเพื่อจะช่วยจันทราสวรรค์
เธอเป็นคนที่อันตรายมากๆ และหานเฉินก็ไม่ต้องการจะยุ่งเกี่ยวกับเธอถ้า

เป็นไปได้ แต่เธอยังควบคุมตัวจิ้งจอกสีเงินอยู่ เขาจึงไม่มีทางเลือกอื่น
นอกจากยอมตกลงกับคำขอของเธอ

เมื่อหลุดพ้นจากการควบคุมของสายเลือดแท้ ร่มก็กลับไปเป็นลักษณะ
ปกติดั้งเดิมของมัน หลังจากนั้นร่มก็เริ่มหมุนในอากาศ และทันใดนั้น
จันทราสวรรค์ก็ปรากฏตัวออกมา

จันทราสวรรค์รับร่มมาไว้ในมือ และมองไปที่ห่านเซ็นด้วยความโกรธ เธอ
ต้องการที่จะโจมตีเขาอีกครั้ง

แต่กุ๊ซิงเฉิงหยุดจันทราสวรรค์เอาไว้ หลังจากนั้นเธอก็มองไปที่ห่านเซ็น
และพูด

“พวกเราต่างก็เป็นศัตรูกับพวกสุนัขดี จะมีปัญหาอะไรไหม ถ้าฉันจะ
ขอให้ทุกคนอยู่ที่นี้ไปก่อนสักพัก?”

“ไม่มีปัญหา เธอจะอยู่ที่นี้นานแค่ไหนก็ได้” ห่านเซ็นรู้สึกแปลกๆกับ
เรื่องราวทั้งหมด

ห่านเซ็นคิดว่าไม่ใช่เรื่องน่าแปลกอะไรที่กูชิงเจิงจะยึดครองเมืองนี้ไปจากเขา แต่การที่เธอขออะไรแบบนี้ทำให้เขาประหลาดใจ

ห่านเซ็นเตรียมตัวที่จะต่อสู้กับกูชิงเจิงเอาไว้แล้วด้วยซ้ำ แต่ดูเหมือนว่าเขาจะเข้าใจนิสัยของเธอผิดไป

ห่านเซ็นดีใจที่สามารถหลีกเลี่ยงการต่อสู้ได้ แต่เขาไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นและทำไมเธอถึงได้ทิ้งท่าทางอันน่ากลัวก่อนหน้านี้ไป

“ฉันไม่รู้มาก่อนเลยว่านายจะสนิทกับมอนสเตอร์ขนาดนี้ ฉันไม่ได้คาดคิดว่ามอนสเตอร์พวกนี้จะยินดีอยู่ในเมืองของนาย” กูชิงเจิงพูดกับห่านเซ็น

“ฉันมีมอนสเตอร์อยู่หลายตัว เธอกำลังพูดถึงตัวไหน?” ห่านเซ็นประหลาดใจ แต่เขาพยายามไม่แสดงออกมา

กูชิงเจิงยิ้มและพูด “จิ้งจอกกับอสูรดวงดาวสมุทรนั้นไม่เลวเลย แต่พวกมันยังเติบโตไม่เต็มที่ ไม่เหมือนกับไนท์แมร์”

“ไนท์แมร์?” หานเซ็นประหลาดใจ เขาไม่เคยได้ยินชื่อนี้มาก่อน แต่
นอกจากจิ้งจอกสีเงินและอสูรดวงดาวสมุทรแล้ว ความเป็นไปได้ที่เหลือก็
มีแต่ลูกม้าสีสีแดง

แต่หานเซ็นไม่อยากจะเชื่อว่ามันเป็นมอนสเตอร์ที่เธอพูดถึง แต่มันเห็นได้
ชัดว่าลูกม้าสีแดงไม่ใช่มอนสเตอร์ธรรมดาๆ มันเป็นมอนสเตอร์ที่
แข็งแกร่ง แม้แต่กู่ชิงเฉิงก็ยังเกรงกลัว

หานเซ็นสงสัยในตัวลูกม้าสีแดงมาโดยตลอด ตั้งแต่ที่เขาพบมันครั้งแรก
แต่มันไม่ได้ดูแปลกอะไรมากในช่วงที่อยู่กับหานเซ็น ดังนั้นหานเซ็นจึงคิด
ว่ามันเป็นมอนสเตอร์ธรรมดาๆ

ตอนนี้เมื่อเขาลองคิดดูอีกครั้ง ลูกม้าสีแดงอาจจะเป็นมอนสเตอร์ที่
แข็งแกร่งที่สุดในด้านการต่อสู้ นั่นมีครั้งหนึ่งในตอนที่หานเซ็นตกอยู่ใน
อันตราย เขาได้ยินเสียงที่น่ากลัวและพลังอันรุนแรงก็ฆ่าศัตรูของเขาไป
เขาสงสัยว่านั่นอาจจะเป็นฝีมือของลูกม้าสีสีแดง

ห่านเซ็นรอไม่ไหวที่จะเข้าไปเยี่ยมในสวน แต่ก่อนที่เขาจะไปถึง จิ้งจอกสีเงินก็ได้กลิ่นของเขาและวิ่งออกมาต้อนรับเขาก่อนแล้ว มันตรงเข้าไปที่ขาของห่านเซ็นและเอาตัวมาถู

ห่านเซ็นอุ้มจิ้งจอกสีเงินขึ้นมาและลูบหัวของมัน

“จิ้งจอกสีเงิน ผ่านมาสิบปีแล้วสินะ แต่เธอก็ยังคงดูเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนไปเลย เธอไม่เติบโตขึ้นเลยสักนิด”

จิ้งจอกสีเงินแลบลิ้นของมันออกมาและเลียหน้าของห่านเซ็น หลังจากนั้นมันก็เอาหน้าของมันมาถูกับหน้าของห่านเซ็น มันไม่ได้พูดออกมาเพราะมันไม่ชอบภาษาของมนุษย์

เป่าเอ๋ที่นั่งอยู่บนไหล่ของห่านเซ็นมองจิ้งจอกสีเงินด้วยความโกรธ

“ขอบคุณที่ช่วยดูแลจิ้งจอกสีเงิน” ห่านเซ็นวางมันลงและเดินเข้าไปหาลูกม้าสีแดง

ลูกม้าสีแดงสายหวั่นขณะที่นั่งลงบนเบาะรอง รวากับว่ามันไม่ต้องการ
พูดคุยกับห่านเซ็น

แต่ห่านเซ็นไม่ได้บังคับให้มันทำอะไร ลูกม้าสีแดงปกป้องจิ้งจอกสีเงินและ
อสูรดวงดาวสมุทรในช่วงที่เขาไม่อยู่ และมันก็ไม่เคยทำร้ายเขาเช่นกัน มัน
ไม่ใช่มอนสเตอร์ที่ดุร้ายเลยสักนิด

จิ้งจอกสีเงินและอสูรดวงดาวสมุทรมีแกนยื่นระดับอัญมณีแล้ว พวกมัน
ไม่ได้ใช้เวลา 10 ปีไปโดยเปล่าประโยชน์ และแกนยื่นของพวกมันก็ใกล้จะ
ไปถึงระดับขั้นสุดยอดแล้ว

กู่ชิงเฉิงหวาดกลัวลูกม้าสีแดง แต่เธอจำเป็นต้องอยู่ที่นี้เพื่อรอห่านเซ็น

หลังจากที่เสร็จธุระที่เมืองเงามีด ห่านเซ็นก็กลับไปเมืองหน้ากากใน
อันเดอร์เวิร์ล

ตอนนี้หลังเหมยสามารถกลับไปเมืองดาร์กสปิริตได้แล้ว และเธอก็จะ
แวะไปที่นั่นเป็นครั้งคราว ซึ่งห่านเซ็นต้องการจะไปที่นั่นพร้อมกับเธอใน
ครั้งต่อไป เพื่อที่เขาจะได้เห็นผลน้ำเต้าบนเถาวัลย์ศักดิ์สิทธิ์

แต่หลังหมยไม่ได้ไปที่นั่นบ่อยๆ และเธอก็มีแผนที่จะกลับไป那儿ในอีก 2 อาทิตย์

ห่านเซ็นรู้สึกเบื่อ ดังนั้นเขาจึงใช้เวลาว่างอ่านหนังสือเรื่องราวของยีนและลองฝึกมันดู

Super God Gene – 1505 เกราะลิกลับคืนชีพ

อย่างที่เขาคาดเอาไว้ เมื่อห่านเซ็นพยายามที่จะฝึกเนื้อหาในเรื่องราวของ ยีน ร่างกายและกระแสพลังของเขาก็ไม่สามารถทำให้เกิดผลลัพธ์อะไร ออกมาได้

แต่ที่นี่ไม่ใช่เรื่องเกิดความคาดหมายอะไร เพราะข้อกำหนดในการฝึก เรื่องราวของยีนอยู่ในระดับที่สูงเกินไป และไม่ใช่แค่กับมนุษย์เท่านั้น ห่าน เซ็นเดิมพันว่าแม้แต่สิ่งมีชีวิตระดับสูงในก็อตแซงซ์วีเขต 4 ก็ไม่น่าจะสามารถฝึกมันได้

แต่ในตอนที่ย่านเซ็นกำลังจะยอมแพ้นั้น จู่ๆชุดเกราะคริสตัลสีดำที่อยู่ ภายในจิตของเขาก็มีปฏิกิริยาบางอย่างขึ้นมา

ห่านเซ็นพยายามอย่างเต็มความสามารถที่จะฝึกเรื่องราวของยีน และ ในขณะที่เขาทำแบบนั้น ชุดเกราะคริสตัลสีดำก็เริ่มเต็มไปด้วยพลังลึกลับ ที่เต้นรากับหัวใจ

ห่านเซ็นซ็อกกับสิ่งที่เกิดขึ้น เขาตัดสินใจฝึกเรื่องราวของยืนต่อไป ขณะที่พลังของชุดเกราะคริสตัลสีดำก็ยังคงเคลื่อนไหวและขยายตัวขึ้น

ยิ่งเวลาผ่านไป พลังลึกลับของชุดเกราะก็เพิ่มความแข็งแกร่งขึ้นเรื่อยๆ และเมื่อฝึกจนครบรอบ ห่านเซ็นก็ไม่จำเป็นต้องทำอะไรอีก เนื่องจากพลังลึกลับไหลเวียนในชุดเกราะด้วยตัวของมันเอง

ห่านเซ็นมองชุดเกราะคริสตัลสีดำด้วยสายตาแปลกๆ โดยที่เขาไม่แน่ใจว่ากำลังมองอะไรอยู่

เขาพบคริสตัลสีดำในก๊อตแซงซ์วีเขต 1 หลังจากนั้นเขาก็พบว่ามันสามารถทำให้วิญญาณอสูรและมอนสเตอร์เติบโตขึ้นได้

ในตอนแรกห่านเซ็นเชื่อว่ามันเป็นสมบัติล้ำค่าจากเมืองชั้นสูงในก๊อตแซงซ์วี แต่ตอนนี้ชุดเกราะคริสตัลสีดำกลับมีปฏิสัมพันธ์กับวิชาที่ห่านเซ็นค้นพบเจอนอกก๊อตแซงซ์วี เนื่องจากปฏิกิริยาแปลกๆที่เกิดขึ้นนี้ ทำให้ห่านเซ็นต้องคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ใหม่

“ก็อตแซงซัวร์และคริสตัลไลเซอร์มีความเกี่ยวข้องกันอย่างนั้นหรือ?” หาน
เซ็นคาเดา

หลังจากที่พลังลึกลับของชุดเกราะคริสตัลสีดำไหลเวียนจนครบรอบ
ทันใดนั้นมันก็ออกมาจากภายในจิตและรวมเข้ากับร่างกายของหานเซ็น

ในตอนแรกพลังลึกลับนั้นบำรุงเซลล์ของเขา และทำให้เขาารู้สึกราวกับว่า
ได้กินผลไม้แห่งชีวิต แต่ไม่นานหลังจากนั้นเหตุการณ์ก็เริ่มเปลี่ยนไป หาน
เซ็นดูเหมือนจะตกอยู่ในสภาพที่ย่ำแย่ มันไม่ใช่ว่าพลังต้องการจะทำร้าย
เขา แต่มันแค่ทรงพลังเกินไป เมื่อมันเข้ามาในตัวของเขา หานเซ็นก็แทบ
จะไม่สามารถทนต่อมันได้

หานเซ็นเป็นเหมือนกับแม่น้ำสายเล็กๆที่ต้องทนรับน้ำจำนวนมหาศาล
หล่อเลี้ยงของหานเซ็นลุกเป็นไฟ และร่างกายของเขาก็คล้ายกับว่าจะ
ฉีกขาดด้วยพลังมหาศาล

ร่างกายของหานเซ็นเปลี่ยนเป็นสีของเลือด ขณะที่กล้ามเนื้อและหลอด
เลือดของเขาเริ่มจะฉีกขาด ความแข็งแกร่งของเขาไม่ต่างอะไรจาก

กระดาศบางๆเมื่ออยู่ต่อหน้าพลังอันยิ่งใหญ่นี้ ทั้งๆที่พลังเพียงแค่ไหลเข้าไปในร่างกายของเขาเท่านั้น มันไม่ได้พยายามจะทำร้ายเขาเลยสักนิด

พลังลึกลับนี้ไม่สามารถควบคุมได้ และมันก็ไหลเข้าไปในร่างกายของห่านเช่นอย่างต่อเนื่อง

ถ้าร่างกายของห่านเช่นเป็นโลกใบหนึ่ง อย่างนั้นแล้วพลังลึกลับของชุดเกราะก็เป็นเหมือนกับอุทกภัยขนาดใหญ่ที่จะทำลายโลกทั้งใบ

ร่างกายของห่านเช่นถูกทำลายจากพลังลึกลับนี้ ทั้งหลอดเลือด กล้ามเนื้อ และกระดูกของเขาต่างก็ได้รับความเสียหายอย่างหนัก มันทำให้เขาดูเหมือนกับมนุษย์เลือด หลอดเลือดและกล้ามเนื้อของเขาฉีกขาด แขนกระดูกของเขาก็แยกออกจากกัน

ในขณะที่ห่านเช่นคิดว่าตัวเองกำลังจะตายนั้น พลังลึกลับก็ไหลเวียนในร่างกายของเขาจนครบรอบ และมันก็กลับเข้าไปในชุดเกราะเหมือนเดิม

ห่านเช่นนอนหายใจพะงาบๆอยู่กับพื้น หลังจากที่มีจังหวะได้พักหายใจ เขาก็ใช้กายหยกเพื่อรักษาความเสียหายที่เกิดขึ้น

พลังลึกลับไม่ได้สร้างบาดแผลที่ร้ายแรงถึงชีวิต แต่ทุกส่วนในร่างกายของเขาก็ได้รับความเสียหาย ซึ่งทำให้การรักษานั้นเป็นไปได้ยากยิ่ง

หานเซ็นสั่งให้ราชินีชั่วพริบตาพาจิ้งจอกสีเงินมาหาเขา เพื่อที่เขาจะได้ฟื้นฟูตัวเร็วขึ้น

โชคดีที่พลังรักษาของจิ้งจอกสีเงินทรงพลัง บวกกับความสามารถในการฟื้นฟูตัวของหานเซ็น ทำให้ใน 1 ชั่วโมงต่อมาร่างกายของหานเซ็นก็กลับสู่สภาวะปกติ

แต่พลังลึกลับในชุดเกราะยังคงไม่หยุดและไหลเวียนต่อไปเรื่อยๆ

และมันก็ไม่ใช่แค่นั้น หลังจากวันนั้นมาถึงหานเซ็นจะไม่ได้ฝึกเรื่องราวของยีน แต่ก็พลังลึกลับก็จะออกมาทุกๆ 2 วัน ทำให้ร่างกายของเขาต้องประสบชะตากรรมเดียวกับในวันนั้น

ห่านเซ็นไม่รู้ว่าชุดเกราะคริสตัลสีดำต้องการอะไร แต่ดูเหมือนกับว่ามันจะทำให้เขาฝึกวิชาใหม่นี้ได้ ห่านเซ็นพยายามอยู่หลายครั้ง แต่เขาก็ยังไม่คืบหน้าอะไรเลยกับการฝึกเรื่องราวของยีน

ห่านเซ็นรู้สึกว่าร่างกายของตัวเองมีอะไรบางอย่างเปลี่ยนแปลงไป แต่เขาไม่สามารถบอกได้ว่าเป็นอะไร

หลังจากที่ได้รับบาดเจ็บจากพลังลึกลับซ้ำหลายๆ ครั้ง ในที่สุดห่านเซ็นก็เริ่มเคยชินกับมัน ถึงเขาจะยังไม่สามารถฝึกเรื่องราวของยีนได้ แต่พลังลึกลับก็ทำความเสียหายกับร่างกายของเขาได้น้อยลงเรื่อยๆ

หลังจากผ่านไปครึ่งเดือน เมื่อพลังลึกลับเข้าไปในร่างกายของเขาอีกครั้ง มันก็ไม่สามารถสร้างความเจ็บปวดให้กับเขาได้อีกแล้ว

หลังเหมยจะเดินทางไปเมืองดาร์กสปิริต ห่านเซ็นจึงพาเป่าเอ๋อไปกับเขาด้วย โดยเขาไปในฐานะมนุษย์ที่อยู่ใต้การควบคุมของหลังเหมย

ในตอนนี้นี้หลังเหมยคุ้นเคยกับร่างจริงของห่านเซ็นแล้ว และเธอก็กลายเป็นคนเดียวที่รู้ว่าห่านเซ็นมีโหดราชาสปิริตชั้นสุดยอด

โชคดีที่เธอไร้เดียงสา และเธอก็เชื่อใจห่านเชื่อนอย่างมาก ซึ่งห่านเชื่อนก็
ตอบแทนความเชื่อใจของเธอ โดยการเชื่อว่าเธอจะไม่เปิดเผยความลับ
ของเขา

หลังเหมยซี่ราชาอสรพิษ ขณะที่ห่านเชื่อนติดตามเธอไปจากด้านหลัง และ
เมื่อไปถึง เขาก็รู้สึกประหลาดใจกับสถานที่ที่อยู่ด้านหน้า

ถ้าที่อยู่ภายในนั้นใหญ่โตอย่างมาก ถึงขนาดที่เขาไม่สามารถมองเห็น
เพดานด้านบนได้ แต่ก็มีไอที่เกาะตัวรวมกับเหมือนกับก้อนเมฆอยู่บน
อากาศ และเขาก็สามารถเห็นแถววัลย์ศักดิ์สิทธิ์ที่ยืดออกมาจากก้อนเมฆ

ที่ใจกลางของเมืองมีแถววัลย์ที่ดูเหมือนกับเสาขนาดใหญ่ที่สูงขึ้นไปจนถึง
เพดานของดินแดนใต้ดินแห่งนี้ ดูเหมือนกับว่ามันกำลังค้ำจุนโลกใบนี้อยู่
จริงๆ

มอนสเตอร์และสปิริตต่างก็เดินไปมาอย่างอิสระในเมืองแห่งนี้ โดยสปิริต
ที่อยู่ที่นี่จะเป็นเผ่าดาร์กสปิริตซะส่วนใหญ่

มอนสเตอร์และดาร์กสปิริตต่างก็ก้มหัวให้กับหึงเหมยและราชาอสรพิษ
ขณะที่เธอผ่านไป พวกเขทั้งหมดนั้นเกรงกลัวราชาอสรพิษและก็อิจฉาหึงเหมย

“หานเฉิน!” ขณะที่หานเฉินติดตามหึงเหมยเข้าไปในเมือง เขาก็ได้ยินเสียงที่น่าประหลาดใจ

หานเฉินคิดว่าเสียงนั้นฟังดูคุ้นๆ และเมื่อหันกลับไป เขาก็ไม่แน่ใจว่าควร
จะดีใจหรือเสียใจดี

Super God Gene – 1506 เจอผลน้ำเต้าอีกครั้ง

“อาเล็ก ทำไมคุณถึงมาอยู่ที่นี่ได้?”

ห่านเซ็นถามชายคนที่ยืนอยู่ไม่ไกลออกไป ซึ่งคนๆ นั้นก็คือคนที่โชคร้ายที่สุดที่ห่านเซ็นเคยเจอมา หวังอวีฮัง

การพบเจอคนรู้จักในก๊อตแซงซ์วรีนั้นเป็นเรื่องที่น่ายินดี แต่การที่ได้มาพบกับหวังอวีฮังนั้นกลับทำให้ห่านเซ็นรู้สึกปวดหัว

ดูจากที่เขาถูกส่งมาในสถานที่ที่เต็มไปด้วยมอนสเตอร์และสปีริตแบบนี้ ดูเหมือนว่าหวังอวีฮังยังคงโชคร้ายเหมือนเช่นเคย การจะถูกสปีริตทุกตนไล่ล่าในอาณาจักรของดาร์กสปีริตนั้นดูจะเป็นเรื่องที่เลวร้ายมากๆ แต่มันก็เป็นสถานการณ์ที่พอจะเป็นไปได้ถ้ามีหวังอวีฮังอยู่ที่นี่

“ฉันถูกสปีริตที่ชื่อว่าสปีริตสิบสามพามาที่นี่ แล้วนายล่ะทำไมถึงมาอยู่ที่นี่ได้?” หวังอวีฮังถาม

“สปิริตลึบสามพาคุณมาที่นี่?” หานเซ็นสะดุ้งเล็กน้อย เขารีบดึงตัวหวังอวี้อ้างไปด้านข้างเพื่อถามรายละเอียด

หวังอวี้อ้างนั้นยังคงโชคร้ายไม่เปลี่ยนแปลง ในตอนที่เขาวิวัฒนาการมาเป็นกึ่งเทพ เขาก็ถูกส่งมาที่อันเดอร์เวิร์ลแห่งนี้ และเขาก็ถูกไล่ล่าโดยมอนสเตอร์ในทันที สุดท้ายแล้วเขาก็ได้ไปเจอกับสปิริตลึบสาม

หวังอวี้อ้างคิดว่าเขาต้องตายแน่ๆ แต่สปิริตลึบสามไม่ได้ฆ่าเขาและพาเขาไปที่เมืองดาร์กสปิริตแทน

“สปิริตลึบสามไม่น่าจะจิตใจดีแบบนั้น ต้องมีจุดประสงค์ร้ายแอบแฝงอยู่แน่ เขารู้ไหมว่าอาเล็กโชคร้ายมากๆ และความโชคร้ายนั้นก็ทำให้มอนสเตอร์ทุกตัวเกลียดคุณ?” หานเซ็นถามหวังอวี้อ้าง

“ฉันคิดว่าเขาน่าจะเห็นสิ่งนั้นในตัวฉัน แต่เขายังไม่ได้ทำอะไรกับฉัน ฉันเลยไม่รู้ว่าเขาต้องการอะไร” หวังอวี้อ้างยกไหล่ เขาเคยชินกับเรื่องแบบนี้แล้ว

ห่านเซ็นเจียบไปชั่วครู่ ก่อนจะพูดออกมา “ตอนนี้พวกเรายังไม่สามารถ
ออกไปจากเมืองดาร์กัสปิริตได้ คุณจะต้องอยู่กับสปีรตลึบสามไปก่อนตก
ลงไหม? เมื่อถึงเวลาผมจะหาทางพาคุณหนีไปเอง แต่คุณได้ไปทำสัญญา
อะไรกับเขาไหม?”

“ไม่ ฉันไม่แน่ใจว่าทำไม แต่เขาไม่ได้ให้ฉันทำสัญญาอะไรเลย” หวังอวีฮัง
พูด

“อย่างนั้นก็ดี ตอนนี้บอกผมมาว่าคุณอาศัยอยู่ที่ไหน? ผมจะได้หาทาง
ติดต่อกับคุณทีหลัง คุณแค่อย่าทำให้สปีรตลึบสามรู้ว่าคุณรู้จักกับผมก็
พอ”

ห่านเซ็นคิดว่าที่สปีรตลึบสามช่วยหวังอวีฮังเอาไว้นั้นก็เพื่อจะใช้เขาเล่น
งานหลังเหมย

โชคดีที่สปีรตลึบสามไม่เคยเห็นห่านเซ็นในร่างมนุษย์ ดังนั้นถึงเขาจะมา
เห็นห่านเซ็นในตอนี้ แต่เขาก็คงจะไม่เอะใจอะไร

หลังจากที่บอกหวังอวีฮั่งถึงจุดที่จะมาพบกันอีกครั้ง หานเซ็นก็รีบวิ่งตามหลังเหมยไป

เนื่องจากทุกคนกำลังจับตามองราชาอสรพิษและหลังเหมยอยู่ ทำให้ไม่มีใครให้ความสนใจกับหานเซ็น

เป่าเอ๋อจ้องมองไปที่เถาวัลย์ศักดิ์สิทธิ์ ขณะที่พวกเขาเดินเข้าไปใกล้เรื่อยๆ และในที่สุดเธอก็พยายามจะกระโดดเข้าไปหามัน แต่หานเซ็นจับตัวเธอเอาไว้ได้ทัน เขาอุบหัวของเธอและพูด “ที่นี่มีพวกเก่งๆอยู่เยอะเกินไป แต่ไม่ต้องห่วง พ่อจะหาทางพาหนูไปดูผลน้ำเต้านั้นให้ได้”

เป่าเอ๋อพยักหน้า แต่เธอก็ยังจ้องมองเถาวัลย์ศักดิ์สิทธิ์ต่อไป

หลังเหมยมีบ้านอยู่ในดาร์กสปิริต และเธอก็พาหานเซ็นไปพบกับพ่อแม่ของเธอ

พ่อแม่ของหลังเหมยนั้นไม่ใช่เลือดบริสุทธิ์ และพวกเขาก็มีแค่แกนยืนระดับอัญมณี แต่เป็นเพราะหลังเหมยพวกเขาถึงได้มีปราสาทและสวนอยู่ในดาร์กสปิริต

“ทำไมลูกถึงได้เก็บมนุษย์มา? มนุษย์เป็นเผ่าพันธุ์เลวร้ายที่สุด พวกเขาทั้งอ่อนแอและขาดความภาคภูมิใจ”

พ่อของหลิงเหมยขมวดคิ้วและจ้องไปที่ห่านเฉิน

“ห่านเฉินเป็นคนดีมากๆ เขาทั้งแข็งแรง แถมยังซื่อสัตย์ด้วย” หลิงเหมยรีบพูดปกป้องห่านเฉิน

“อย่าเพิ่งพูดถึงเรื่องนั้นเลย หลิงเหมย ลูกต้องไปพบกับผู้อาวุโสก่อน เขาคงจะอยากเจอลูกแน่แล้ว” แม่ของหลิงเหมยพูด

“ใช่ เหมย ลูกต้องไปพบกับผู้อาวุโสก่อน” พ่อของหลิงเหมยพูด

“ถ้าอย่างนั้นหนูจะไปหาเขาตอนนี้เลย”

หลิงเหมยเคยชินกับเรื่องแบบนี้อยู่แล้ว ทุกครั้งที่เธอกลับมา อย่างแรกที่พ่อแม่ของเธอทำก็คือบอกให้เธอไปพบผู้อาวุโส

“เหมย ฉันขอไปพบผู้อาวุโสด้วยได้ไหม?” หานเซ็นถามหลังเหมย

“ผู้อาวุโสจะไม่ยอมให้คนนอกเข้าไปในสวน เจ้าทำได้แค่รอช้ายู่ด้านนอกเท่านั้น” หลังเหมยพูดเชิงขอโทษ

“ไม่มีปัญหา ฉันจะรออยู่ด้านนอก” หานเซ็นไม่คาดคิดว่าจะได้เข้าไปเห็นผลน้ำเต้าอย่างใกล้ชิดอยู่แล้ว แต่ถ้าพวกเขาเข้าใกล้ได้มากพอ บางทีเปาเอ้ออาจจะสามารถสัมผัสอะไรได้บ้าง

หลังเหมยพาหานเซ็นไปที่ใจกลางของเมืองภายใต้การนำของราชา
อสรพิษ

ที่ใจกลางของเมืองมีสวนขนาดใหญ่ที่ห้อมล้อมไปด้วยเกววัลย์ พวกมัน
พันกันอยู่รุ่มรังจนกลายเป็นกำแพงที่สูงกว่า 50 เมตร

ที่ทางเข้าสวนมีเต้าตัวหนึ่งนอนอยู่ เมื่อราชาอสรพิษและหลังเหมยเดินเข้าไป
ไปหามัน เต้าตัวนั้นก็ลืมตาขึ้นเพื่อบอกพวกเขา หลังจากนั้นมันก็ปิดลงอีก
ครั้ง รวากับว่ามันไม่สนใจที่พวกเขาจะเดินเข้าไป

“คอยข้าอยู่ตรงนี่ก่อน” หลังเหมยบอกกับหานเฉิน

หานเฉินรู้ว่าเต่าตัวนี้ก็คือยามที่คอยเฝ้าสวนแห่งนี้ เขาสัมผัสได้ว่าพลังชีวิตของมันค่อนข้างน่าสะพรึงกลัว และมันคงจะเป็นมอนสเตอร์ชั้นสุดยอด

ขณะที่หานเฉินกำลังจะตอบตกลง เขาก็ได้ยินเสียงดังออกมาจากในสวน

“ให้เพื่อนมนุษย์ของเจ้าเข้ามาข้างในด้วย”

หานเฉินตกตะลึง หลังเหมยบอกว่าแม้แต่สมาชิกคนสำคัญของชนเผ่าก็ไม่ได้ได้รับอนุญาตให้เข้าไปข้างในสวนแห่งนี้ แต่เขาที่เพิ่งจะมาที่นี่เป็นครั้งแรกกลับถูกผู้อาวุโสเชิญเข้าไปข้างใน

ตอนนี้เมื่อหานเฉินถูกเชิญให้เข้าไปข้างใน ถึงเขาจะไม่แน่ใจว่ามันหมายความว่าอะไร แต่มันก็ไม่มีเหตุผลที่เขาจะต้องปฏิเสธคำเชิญของอีกฝ่าย เขารวบรวมความกล้าและเข้าไปข้างในพร้อมกับหลังเหมย โดยที่มีราชาอสรพิษเป็นผู้นำ

ภายในสวนดูค่อนข้างว่างเปล่า นอกจากเถาวัลย์ที่ก่อตัวเป็นกำแพงแล้ว มันก็ไม่มีอะไรอย่างอื่นอีก ที่ใจกลางหวนเซ็นเห็นเถาวัลย์ขนาดใหญ่ที่สูงขึ้นไปจนถึงเพดานด้านบน รวากับเสาขนาดยักษ์

ใกล้ๆกับเถาวัลย์นั้นมีสปิริตหน้าตาหล่อเหลานั่งอยู่ ในตอนแรกหวนเซ็นคิดว่าผู้อาวุโสจะเป็นพวกคนแก่ซะอีก เพราะยังงั้นซะไม่ว่าสปิริตจะมีชีวิตที่ยืนยาวแค่ไหน แต่สุดท้ายรูปลักษณ์ภายนอกของพวกเขา ก็ควรจะเสื่อมถอยไปตามอายุขัย

แต่หลังจากที่ได้เห็นอีกฝ่าย เขาก็ได้รู้ว่าตัวเองมองโลกแคบเกินไป เขามองสปิริตเหมือนกับมนุษย์

ผู้อาวุโสไม่ได้แก่ ความจริงแล้วเขาหล่อมาก ถ้าหวนเซ็นไม่ได้มาเห็นเขาในสวนแห่งนี้ หวนเซ็นก็คงจะเชื่อว่าเขาเป็นพี่ชายของหลิงเหมยหรืออะไรทำนองนั้น

“ทำความเคารพผู้อาวุโส” หลิงเหมยรีบเข้าไปคำนับต่อหน้าเขา

“เหมย ตอนนี้เจ้าเติบโตขึ้นมากแล้ว”

ผู้อาวุโสยิ้มและลูบหัวของหญิงเหมย หลังจากนั้นเขาก็หันมามองหานเซ็น และพูด “เจ้าคือมนุษย์ที่ช่วยเหลือเหมยใช่ไหม?”

“มันเป็นหน้าที่ของผมอยู่แล้ว” หานเซ็นโค้งคำนับ

เป่าเอ๋อยังคงไม่ละสายตาไปจากเถาวัลย์ศักดิ์สิทธิ์ เธอไม่ได้มองผู้อาวุโสเลยสักนิด

ที่ใกล้ๆ กับต้นเถาวัลย์ขนาดใหญ่นั้นมีเถาวัลย์อ่อนงอกออกมายาวประมาณ 3 ฟุต และมีผลน้ำเต้าสีเขียวห้อยอยู่บนนั้น

Super God Gene – 1507 จักรพรรดิมนุษย์

หานเซินเห็นผลน้ำเต้าสี่เขียว แต่เขาไม่ได้จ้องมองมันมากนัก เนื่องจากเขาไม่ต้องการทำให้ผู้อาวุโสเข้าใจผิด

ผลน้ำเต้านี้ดูแตกต่างจากอันที่ให้กำเนิดเปาเอ๋อ และมันก็ให้ความรู้สึกที่แตกต่างกันด้วย แต่หานเซินไม่สามารถบอกได้ว่าทำไมถึงแบบอย่างนั้น

“จักรพรรดิมนุษย์กับข้ามีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน เขาเคยช่วยเหลือข้าเอาไว้ ตอนนี้เขาเป็นยังไงบ้าง? ทำไมเดี๋ยวนี้พวกมนุษย์ถึงได้ตกต่ำถึงขนาดนี้?”

คำพูดของผู้อาวุโสนั้นทำให้หานเซินตกใจ

หานเซินรู้ว่าจักรพรรดิมนุษย์ที่ผู้อาวุโสพูดถึงก็คือประมุขของพยุหะโลหิตที่น่าจะวิวัฒนาการไปเป็นพระเจ้าแล้ว

“ผมไม่เคยได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับจักรพรรดิมนุษย์มาก่อน” หานเซินส่ายหัว

ผู้อาวุโสของดาร์กสปีริตไม่คิดว่าห่านเซ็นพูดโกหก เขาพยักหน้าและพูด

“เมื่อนานมาแล้ว ทุกเผ่าพันธุ์ต่างเชื่อว่าจักรพรรดินุษย์วิวัฒนาการไป
เป็นพระเจ้าแล้ว แต่ดูเหมือนว่าเรื่องนั้นอาจไม่ใช่ความจริง เพราะถ้า
จักรพรรดินุษย์กลายเป็นพระเจ้าจริงๆละก็ มนุษย์ก็ไม่ควรจะตกต่ำอย่าง
ทุกวันนี้ ดูเหมือนจักรพรรดินุษย์ก็ตกต่ำลงมาเช่นกัน ไม่อย่างนั้นแล้วคนที่
มีสายเลือดของจักรพรรดิก็คงจะไม่ตกต่ำลงไปด้วยแบบนี้”

นี่เป็นครั้งแรกที่ห่านเซ็นได้ยินคนอื่นพูดเกี่ยวกับมนุษย์และบรรพบุรุษของ
พวกเขา ห่านเซ็นหวังที่จะได้พูดคุยกับผู้อาวุโสมากกว่านี้ เพราะเขา
ต้องการจะรู้เกี่ยวกับเรื่องบรรพบุรุษของมนุษย์

เพียงไม่กี่ประโยคจากปากของผู้อาวุโส ห่านเซ็นก็ได้รับรู้คำตอบหลาย
อย่าง เรื่องราวของจักรพรรดินุษย์ยังคงหลงเหลือในก๊อตแซงซ์วรี ไม่
เหมือนกับอาซูราที่ถูกลืมเลือนไป

‘ดูเหมือนว่ามนุษย์จะแตกต่างจากซูรา’ ห่านเซ็นคิด

แต่ผู้อาวุโสของดาร์กสปีริตไม่ได้พูดถึงเรื่องนั้นต่อ และเขาหันไปพูดเรื่องอื่นแทน

“ดูแลเหมยให้ดี ข้าก็จะปฏิบัติกับเจ้าอย่างดีเช่นกัน ข้าจะให้สิ่งนี้เป็นรางวัลกับเจ้าที่ส่งสปีริตมาคอยดูแลนาง”

หลังจากนั้นผู้อาวุโสของดาร์กสปีริตก็เรียกแกนยืนอันหนึ่งออกมาตรงหน้าหานเซ็น

หานเซ็นเห็นว่ามันเป็นกระจกเก่าๆ มันมีเครื่องหมายที่บ่งบอกว่าเป็นระดับอัญมณีอยู่บนกระจก หานเซ็นไม่รู้ว่ามันสามารถทำอะไรได้ แต่เขาก็รับมันเอาไว้และพูดขอบคุณผู้อาวุโส

แต่หานเซ็นเข้าใจว่านี่ไม่ใช่แค่รางวัลธรรมดาๆ มันเป็นเหมือนกับการเตือนมากกว่า คำพูดของเขาอาจจะดูเป็นกันเอง แต่สิ่งนี้คือวิธีที่ผู้อาวุโสใช้บอกหานเซ็นว่าเขาารู้เกี่ยวกับทุกการเคลื่อนไหวของหานเซ็น เขารู้ว่าหานเซ็นได้ส่งราชินีชั่วพริบตามาคอยดูแลหลังเหมย

“เมื่อเหมยพัฒนาถึงระดับขั้นสุดยอดเมื่อไหร่ เจ้าก็จะได้รับรางวัลเพิ่มอีก”

หลังจากนั้นผู้อาวุโสก็โบกมือเพื่อให้ราชาอสรพิษนำทางห่านเหินออกไป

หลังจากที่ห่านเหินออกไปแล้ว เขาก็สังเกตว่าตัวเองมีเหงื่อท่วมตัว ผู้
อาวุโสน่าจะแข็งแกร่งกว่ากู่ชิงเฉิง ถ้าเขาต้องการที่จะฆ่าห่านเหิน มันก็ไม่มี
ทางที่ห่านเหินจะหนีรอดไปได้

“พ่อ หนูต้องการผลน้ำเต้านั้น” เป่าเอ๋อมีสีหน้าที่จริงจัง

ห่านเหินรีบเอามือปิดปากของเธอก่อนที่จะหันไปมองรอบๆ หลังจากนั้น
เขาก็ใช้อำนาจศาสตร์ตงเสวียนเพื่อซ่อนตัวตนและถามเธอ

“หนูรู้ไหมว่าผลน้ำเต้านั้นคืออะไร?”

เป่าเอ๋อส่ายหัว “หนูไม่รู้ แต่หนูรู้สึกว่ามันสำคัญกับหนู”

“ตอนนี้พ่อไปเอามันไม่ได้ ผู้อาวุโสของดาร์กสปิริตคนนั้นคอยปกป้องมัน
อยู่”

หานเซ็นรู้ว่าตัวเองยังอ่อนแกว่าผู้อาวุโสมากนัก คนที่อยู่มาตั้งแต่สมัยโบราณนั้นแข็งแกร่งกว่าพวกจักรพรรดิธรรมดาๆ อย่างแน่นอน

เป่าเอ๋อดูผิดหวัง ซึ่งมันก็ทำให้หานเซ็นรู้สึกเสียใจ เขาถามเธอ

“เป่าเอ๋อ หนูรู้ไหมว่ามันจะเติบโตเต็มที่เมื่อไหร่?”

“น่าจะ 4 ถึง 5 ปี” เป่าเอ๋อบอกหานเซ็น

“ถ้าอย่างนั้นก็ยังพอมีเวลาอยู่ พวกเราจะหาทางไปเอามันมาให้ได้” หานเซ็นพูดปลอบเธอ

แต่หานเซ็นรู้ว่าเวลาเพียงไม่กี่ปีนั้นไม่เพียงพอที่เขาจะทำให้ต่อกรกับทั้งเผ่าดาร์กสปิริตได้

แต่มันก็ไม่ใช่ว่าจะเป็นไปไม่ได้ซะทีเดียว หานเซ็นคิดว่ากู่ชิงเฉิงพอที่จะต่อกรกับผู้อาวุโสของเผ่าดาร์กสปิริตได้ และถ้าเธอช่วยเหลือเขา มันก็มีโอกาสที่เขาจะสามารถชิงผลน้ำเต้ามาได้

ในเวลาหลายปี บางทีตัวห่านเชื้่นเองก็อาจจะแข็งแกร่งถึงระดับของผู้
อาวุโสก็ได้

ห่านเชื้่นอยู่ในเมืองดาร์กัสปิดต่่ออีก 2 วัน และในที่สุดเขาก็หาโอกาสที่
จะลอบไปยังสถานที่ที่เขานัดกับหวังอวี้อ้างเอาไว้ได้

ห่านเชื้่นเข้าไปในตรอกอันมืดมิดของเมือง และเสียงของชายคนหนึ่งก็ดัง
ออกมาจากความมืดนั้น

“สวนคือที่ตั้งของสิ่งล่อใจมากมาย”

ประโยคนั้นคือรหัสลับและห่านเชื้่นก็ตอบกลับไ้ว่า “ดังนั้นเขาจึงถูก
หลอกหลวง”

“ห่านเชื้่น นายมาจนได้ ฉันรอนายอยู่นานแล้ว”

หวังอวี้อ้างออกมาจากความมืดและรีบเข้าไปกำมือของห่านเชื้่นทันที

“เพื่อที่จะหนีไปจากที่นี่ คุณจะต้องอดทนไว้ก่อน คุณอาจจะต้องเตรียมตัวที่จะสละชีวิตของตัวเอง” หานเซ็นพูดอย่างเอาจริงเอาจัง

หวังอวีฮั่งเหวี่ยงมือของหานเซ็นออกไปและพูด

“นายนั้นแหละที่ต้องเสียสละชีวิต ฉันยังมีอายุขัยเหลืออีกหลายร้อยปี และหญิงสาวมากมายก็รอคอยฉันอยู่ ฉันจะไม่เสียสละชีวิตอะไรทั้งนั้น”

“คุณมาเป็นกึ่งเทพเพียงเพื่อผู้หญิงไม่กี่คนเนี่ยนะ? คุณจำเป็นต้องมีพื้นที่ใหญ่กว่านั้น” หานเซ็นมีสีผิวดำหวัง

“ไม่จั้นแล้วฉันจะฝึกฝนไปเพื่ออะไร? ถ้าไม่ใช่เพื่อสาว ๆ แล้วมันจะเป็นใครได้อีก? นายอย่างจั้นหรือ?” หวังอวีฮั่งยิ้ม

หานเซ็นพูดต่อ “คุณมาที่นี่เพื่อผู้หญิงจริงๆหรอเนี่ย แต่ก็ช่างเถอะ คุณมีข่าวอะไรเกี่ยวกับสปิริตสิบสามไหม?”

หวังอวีฮั่งพยักหน้า “มี เขาบอกให้ฉันเข้าไปใกล้สปิริตที่ชื่อหลิงเหมย และติดตามเธอไปเมื่อไหร่ก็ตามที่เธอไปจากที่นี่”

“เจ้าสปีรติสปีสามนั้นวางแผนชั่วไว้จริงๆด้วย เขาต้องการให้อาเล็กติดตามเธอ เพื่อที่จะใช้ความโชคร้ายของคุณดึงดูดมอนสเตอร์มาหาเธอ”

ห่านเซ็นเดาเอาไว้อยู่แล้วว่ามันจะต้องเป็นแบบนี้

“ถ้าอย่างนั้นฉันควรทำยังไงดี?” หวังอวี้อังถาม

“อย่าได้กังวลไป มีผมอยู่ที่นี้ทุกคน”

ห่านเซ็นคิดหาวิธีที่จะพาหวังอวี้อังออกไปจากที่นี่ และตอนนี้สปีรติสปีสามก็ส่งเขาไปหาหิ่งห้อย ซึ่งมันจะทำให้ทุกอย่างง่าย

หวังอวี้อังรู้สึกดีใจ ในตอนแรกเขากังวลว่าอาจจะต้องทนอยู่กับสปีรติสปีสามนานกว่านี้

“สปีรติสปีสามไร้เดียงสาเกินไปแล้ว เขาไม่รู้ว่าเลยว่าคนๆนี้จริงๆแล้วทรงพลังขนาดไหน สปีรติสปีสามคงจะแค่คิดว่าเขาเป็นคนที่โชคร้ายระดับธรรมดาๆเท่านั้น” ห่านเซ็นหัวเราะอย่างชั่วร้ายออกมา

หวังอวี้อึ้งพูดคุยกับหานเซินอยู่อีกสักพักก่อนที่จะจากไป

สปีรตสิบสามได้วางแผนเอาไว้หมดแล้ว ซึ่งหานเซินก็ปล่อยให้พวกมันเกิดขึ้นต่อไป

“มีอีกเรื่อง ตอนนี้ก็มีมนุษย์คนอื่นอยู่ในเมืองดาร์กสปีรตนี้ด้วย ฉันว่าจะเรียกพวกเขาทุกคนมาประชุมกัน นายอยากจะมาเข้าร่วมด้วยไหม?”
หวังอวี้อึ้งถามหานเซิน

“คุณมีอิทธิพลขนาดนั้นเลยหรือ?” หานเซินมองเขาด้วยความซื่อค

“อ้อๆ! มันเป็นเพราะว่าฉันเป็นน้องชายของประธานสหพันธ์ คนอื่นๆจึงเริ่มนับถือฉันขึ้นมาแล้ว” หวังอวี้อึ้งหัวเราะ

Super God Gene – 1508 พลั้กัลบักลับมำอืกครั้

“ผมคงจะไปไม่ได้ เรื่องที่ผมยังมีชีวิตอยู่ยังไม่เหมาะที่จะให้คนอื่นรู้ตอนนี้”
หานเซ็นพูดหลังจากที่คิดอยู่ชั่วครู่

หวังอวีฮังยิ้ม “มีอะไรต้องกลัว? มันผ่านมำตั้ 10 ปีแล้ว นอกจากเพื่อนสนิทของนายก็ไม่น่าจะมีใครจำนายได้อืกแล้ว คนอื่นอาจจะจำชื่อบนายได้ในฐานะสุดยอดผู้มีเกียรติคนแรก แต่พวกเขาคงจะลืมไปแล้วว่านายหน้าตาเป็นยังงั้”

“ยังงั้ผมก็ต้องระวังตัวไว้ก่อน อาเล็กเองก็เก็บเรื่องนี้เป็นความลับด้วย”

หานเซ็นส่ายหัว เขาไม่ได้เกรงกลัวนิวกอมมุนิตี แต่เขาคิดว่าถ้ารีบเปิดเผยตัวออกไปจะทำให้การสืบหาข้อมูลของพวกเขา นิวกอมมุนิตีมีความยุ่งยากมากขึ้น

เมื่อบหานเซ็นยืนกรานที่จะไม่ไป หวังอวีฮังเลยต้องไปร่วมประชุมคนเดียว

เป็นเพราะมีหญิงหมยเป็นแบล็ดอัฟให้ หานเซ็นเลยไม่มีข้อจำกัดในการไป
ไหนมาไหนในเมือง หานเซ็นตัดสินใจโทรศัพท์กลับไปที่สหพันธ์ดวงดาว

“พีเซ็น พี่กลับมาแล้ว!” ทันทีที่หานเซ็นกลับมานั้น หานเหียนก็เข้ามา
กอดเขาอย่างดีอกดีใจ

“ว้าว ไม่ได้เห็นหน้าแค่ไม่กี่วัน นี่เธอโตขนาดนี้แล้วหรอเนี่ย”

หานเซ็นเอามือลูบหัวของเธออย่างที่เคยทำในสมัยเด็ก

“สำหรับพี่มันอาจจะไม่กี่วัน แต่มันนานเป็น 10 ปีสำหรับหนู”

หานเหียนจับมือของหานเซ็นขณะที่พูด “พี ห้องควบคุมหลักของ
คริสตัลไลเซอร์มันน่ามหัศจรรย์ขนาดนั้นเลยหรอ?”

“พีไม่คิดว่ามันจะมหัศจรรย์อะไร แต่ 1 วันของที่นั่นดูเหมือนจะเท่ากับ 10
ปี ถ้าพวกเราอยู่ที่นั่นนานกว่านั้นล่ะก็ บางทียุคสมัยของพีอาจจะหายไป
อย่างสมบูรณ์เลยก็ได้” หานเซ็นหัวเราะ

“ดูเหมือนพี่จะไม่ได้เปลี่ยนไปเลยสักนิด สำหรับพี่มันแค่ 1 วันก็จริง แต่สำหรับหนูมันนานถึง 10 ปี ระหว่างนั้นหนูคิดว่าหนูไล่ตามพี่ได้ทันแล้วละตอนนี้หนูเองก็เป็นกึ่งเทพคนหนึ่ง ถ้าพี่หายไปนานกว่านี้บางทีพี่อาจจะไม่ได้เป็นพี่คนโตอีกต่อไป” หานเหียนจะพูด

“ฮ่าๆ ไม่ว่าจะยังไงพี่ก็เป็นพี่คนโต ถึงเวลาจะผ่านไป 100 ปี สำหรับเรา 2 คน พี่ก็ยังถือว่าเป็นพี่คนโตเสมอ” หานเฉินยิ้ม

“ก็ได้ๆ พี่เป็นพี่คนโต พี่สุดยอดที่สุด”

หานเหียนกระพริบตาและพูดต่อ “พี่ หนูกำลังจะไปงานปาร์ตี้กับเพื่อนร่วมโรงเรียนในอีกไม่กี่วัน พี่จะไปร่วมงานด้วยไหม?”

“ทำไมเธอถึงอยากให้พี่ไปร่วมงานปาร์ตี้กับเพื่อนร่วมโรงเรียนของเธอด้วย?” หานเฉินถาม

หานเหียนยกไหล่และพูด “พวกเขาบอกว่าต้องพาคุณไปด้วย แต่หนูยังไม่มีใครเลย จะมีก็แค่พี่คนเดียววันนี้แหละ”

“เข้าใจแล้ว แล้วงานมันจัดขึ้นเมื่อไหร่?” หานเซ็นถาม

“คืนวันเสาร์บนดาวแพลนติส เดินทางไปที่นั่นน่าจะใช้เวลาประมาณ 3 ชั่วโมง” หานเหยียนพูด

“รอแปะปึงนะ” หานเซ็นโทรหาจี๊วเงินและเริ่มสนทนากับเขา

เมื่อการสนทนาสิ้นสุดลง หานเซ็นก็ยิ้มและพูด “ตกลง ไม่มีปัญหา พี่ไปร่วมงานด้วยได้”

“ถ้าอย่างนั้นก็ป็นอันตกลง เกี่ยวก้อยสัญญาโอเคนะ?”

หานเหยียนดึงมือของหานเซ็นและบังคับให้เขาเกี่ยวก้อยสัญญากับเธอ

หานเซ็นหัวเราะและพูด “ฮ่าๆ นี่เธออายุเท่าไรแล้ว? เธอยังจะทำอย่างนี้อีกหรือ?”

“ไม่ว่าหนูจะอายุเท่าไร หนูก็เป็นน้องสาวของพี่อยู่ดี พี่ก็อย่าลืมทำตามสัญญาด้วย” หานเหยียนหัวเราะกับตัวเอง

ตอนนี้จีเหียนหรั่งและเสี่ยวฮวาอยู่ที่บ้าน หานเฉินจึงใช้เวลาอยู่กับพวกเขาทั้งคู่ แต่เขาก็นำเรื่องราวของยีนออกมาอ่านด้วย ในตอนนี้เขายังไม่สามารถฝึกฝนตามเนื้อหาของมันได้ แถมความเจ็บปวดที่ต้องทนอยู่ทุกวันๆก็เริ่มจะทำให้เขาทนต่อไปไม่ไหว เขาต้องการจะหาทางออกจากสถานการณ์ที่เป็นอยู่ในตอนนี้

หานเฉินไม่สามารถกำจัดพลังลึกลับของชุดเกราะคริสตัลสีดำออกไปได้ ถึงเขาจะใช้โหมดยาชาสปิริตขั้นสุดยัดมันก็ไม่ได้ช่วยอะไร

หานเฉินตรวจสอบพลังนั้นอย่างละเอียด แต่เขาก็ยังไม่สามารถระบุได้ว่ามันเกี่ยวข้องกับธาตุอะไร

ครั้งหนึ่งหานเฉินเคยได้ศึกษาเกี่ยวกับการสร้างวิชาไฮเปอร์จีโนจากไป๊ชชาน แต่พลังที่ออกมาจากชุดเกราะมันไม่ตรงกับพลังไหนที่เขาเคยศึกษาหรือได้ยินมาก่อนเลย

ห่านเซ็นดูเวลาและสังเกตเห็นว่ามันเกือบจะถึงเวลาที่ชุดเกราะคริสตัลสีดำจะปล่อยพลังออกมาแล้ว ดังนั้นห่านเซ็นจึงไปที่ห้องฝึกและเตรียมตัวทนรับความเจ็บปวด

มันเกิดขึ้นเวลาเดิมทุกครั้ง พลังลึกลับนั้นจะไหลออกมาจากชุดเกราะและไหลเข้าไปในร่างกายของห่านเซ็น พร้อมกับสร้างความเจ็บปวดให้กับเขา

ถึงแม้ห่านเซ็นจะไม่สามารถหยุดมันได้ แต่เขาก็ไม่คิดที่จะนั่งดูอยู่เฉยๆ โดยไม่ทำอะไร เมื่อพลังนั้นไหลเวียนเข้าไปในร่างกายของเขา ห่านเซ็นก็ใช้เทคนิคจากเรื่องราวของยีนเพื่อจะควบคุมพลังลึกลับนั้นเอาไว้

แต่เขากียังไม่ที่จะสามารถควบคุมหรือทำอะไรกับมันได้เลย ซึ่งบางทีเขาอาจจะอ่อนแอเกินไปหรือไม่ก็พลังนี้มันไม่ได้เป็นของเขา

พลังลึกลับไหลเวียนตามหลอดเลือดของห่านเซ็นจนครบรอบ ก่อนที่มันจะกลับเข้าไปในชุดเกราะเหมือนเดิม

เมื่อความเจ็บปวดหายไปแล้ว ห่านเซ็นก็ทำตามเนื้อหาที่ถูกระบุไว้ในเรื่องราวของยีน แต่ในครั้งนี้มีบางอย่างที่ทำให้เขาต้องประหลาดใจ

เมื่อเขาลองใช้วิธีตามที่เรื่องราวของยีนบอกไว้ในครั้งที่ผ่านมา ร่างกายของเขาก็ไม่มีปฏิกิริยาอะไรเกิดขึ้นเลย แต่ทว่าครั้งนี้มันเกิดปฏิกิริยาบางอย่างขึ้น เขารู้สึกว่าเซลล์ของตัวเองร้อนขึ้นมา และมันก็เกือบจะทำให้เขารู้สึกราวกับว่ากำลังนั่งอยู่ในน้ำพุร้อน

แม้ปฏิกิริยาที่เกิดขึ้นจะเพียงแค่นี้เล็กน้อย แต่การที่มันมีปฏิกิริยาบางอย่างเกิดขึ้นมาก็ทำให้ห่านเช็นรู้ว่ามันเป็นไปได้ที่มนุษย์จะฝึกตามหนังสือเล่มนี้

ห่านเช็นโคจรกระแสน้ำอีกหลายครั้งเพื่อจะยืนยันว่ามีปฏิกิริยาบางอย่างเกิดขึ้นจริงๆ แต่เขาก็ทำได้แค่นั้น ไม่ว่าเขาจะทำสักกี่ครั้งก็ตาม แต่ปฏิกิริยาที่เกิดขึ้นก็เหมือนเดิมและไม่รุนแรงขึ้นเลย

แน่นอนว่าห่านเช็นไม่ได้รู้สึกท้อใจอะไร เขาอดทนและค่อยๆ ฝึกเรื่องราวของยีนไปที่ละขั้นๆ

ขณะเดียวกันบนดาตฟ้าของสิ่งก่อสร้างแห่งหนึ่ง มีชายผมสีขาวยคนหนึ่งนั่งอยู่ที่หัวโตะประชุม ขณะที่ด้านข้างของเขาก็มีมนุษย์และชูร่าอยู่หลายคน

ถ้าคนอื่นๆได้มาเห็นมนุษย์และธูราอยู่ร่วมกันแบบนี้ พวกเขาก็คงจะ
รู้สึกช็อคอย่างแน่นอน มนุษย์ที่นั่นอยู่เป็นระดับกึ่งเทพ ส่วนธูราก็เป็นนักสู้
ระดับ 4

คนที่มารวมตัวกันอยู่ที่นี่ต่างก็แข็งแกร่งทั้งนั้น ซึ่งแต่ละคนก็นั่งอยู่ข้างๆ
ชายผมขาวอย่างเงียบๆ ไม่มีใครกล้าพูดหรือสบตากับเขา

“ใครก็ได้ช่วยบอกฉันทีว่านี่มันเกิดอะไรขึ้น? ทำไมหายนะและครอบครัว
ของเขาถึงยังมีชีวิตอยู่ แต่สมาชิกทั้ง 5 ของเรากลับหายตัวไปแทน?”

ชายผมขาวมองไปยังมนุษย์และธูราที่นั่นอยู่

ไม่มีใครกล้าพูดอะไรออกมา หลังจากผ่านไปสักพักผู้หญิงที่เป็นธูรา
ราชวงศ์ก็พูดขึ้นมา

“ถ้าท่านประธานอนุญาต ข้าคิดว่า ข้าสามารถพาตัวหายนะและ
ครอบครัวของเขาที่นี่ได้ พวกเราจะได้รับคำตอบจากเขาโดยตรง”

“นั่นไม่ใช่ความคิดที่ดี พวกเรายังไม่มั่นใจว่าเขาจะใช้ทฤษฎีของหานจิ
งจื่อจริงหรือเปล่า ถ้าไม่ใช่ก็เท่ากับว่าพวกเราไปยั่วโมโหตระกูลจี้กับหลว
ไห่ถึงโดยที่ไม่ได้อะไรเลย” มนุษย์ผู้ชายที่อยู่ด้านซ้ายพูดขึ้นมา

“จะใช้หรือไม่ใช้ก็ไม่เห็นจะสำคัญอะไร ตอนนี้ท่านประธานก็ตื่นขึ้นมาแล้ว
เจ้าคิดว่าท่านประธานจะเห็นตระกูลจี้กับหลวไห่ถึงอยู่ในสายตาหรือไม่?” ชู
ว่าผู้หญิงพูดอย่างดูถูก

“ซาเฟยจะเป็นผู้รับผิดชอบงานนี้ ไปเอาคำตอบมาให้ได้” ชายผมขาวพูด

“ข้าจะไม่ทำให้ท่านผิดหวัง” ชูว่าผู้หญิงยืนขึ้นและคำนับเขา

Super God Gene – 1509 ชายที่เหมือนพระเจ้า

จีเหียนหรรณพาเสี่ยวฮวาไปอยู่ที่ตระกูลจี้สั๊กพักหนึ่งเพื่อความปลอดภัย
เนื่องจากที่นั่นมีกึ่งเทพอยู่หลายคน รวมถึงผู้เฒ่าจี้ก็อยู่ที่นั่นด้วย

ส่วนหานเซินก็อยู่ที่บ้านสอนหนังสือให้กับเป่าเอ๋อ เธอค่อนข้างฉลาด แต่
เธอไม่เคยเติบโตขึ้นเลย ทำให้เธอไม่สามารถเข้าโรงเรียนเหมือนคนอื่นๆ
ได้

ทันใดนั้นkringประตูหน้าบ้านก็ดังขึ้น หานเซินตรวจดูคนที่มาหาผ่านทาง
กล้องวงจรปิด และเขาก็เห็นว่าคนๆ นั้นคือเจ้าบอด หานเซินรู้สึก
ประหลาดใจ เจ้าบอดเป็นคนที่มักจะทำตัวลึกลับอยู่เสมอ ดังนั้นการที่เขา
มาหาหานเซินถึงที่นี่จึงถือเป็นเรื่องแปลก

เมื่อหานเซินเปิดประตูออกไป เจ้าบอดก็เดินเข้ามาข้างในทันที โดยไม่ได้
พูดทักทายอะไร

“นายว่างคุยไหม?” เจ้าบอดเดินเข้าไปในบ้านและมองไปรอบๆ

“ว่าง ไปคุยกันในบ้านได้”

หานชื่นใจเป็นอย่างมาก เขาไม่ได้เร่งรีบอะไร เขารู้ว่าตัวเองกำลังเข้าใจ
ความจริงบางอย่างแล้ว

เมื่อพวกเขาไปถึงห้องนั่งเล่น หานชื่นก็ถาม “เอาเครื่องดื่มหน่อยไหม?”

“ไม่เป็นอะไร ฉันมีเวลาไม่มาก ฉันแค่จะมาบอกอะไรบางอย่างกับนาย”
เจ้าบอดหันมามองหานชื่นและพูด

“นายกำลังตกอยู่ในอันตราย มีคนต้องการที่จะฆ่านาย”

“มีหลายคนอยากจะได้เห็นฉันตายอยู่แล้ว แต่ฉันก็เคยชินกับมันแล้ว” หาน
ชื่นยิ้มไห้

“ครั้งนี้มันต่างออกไป พวกคนที่ต้องการจะฆ่านายในครั้งนี้อาจจะทำมัน
ได้จริงๆ แม้แต่หิ้วให้ถึงก็ไม่สามารถหยุดพวกเขาได้” เจ้าบอดพูด

“ใครกันที่อยากจะฆ่าฉัน?” หานเซ็นถามไปอย่างจั้นๆ เขาไม่ได้คาดหวังว่าเจ้าบอดจะให้คำตอบกับเขาจริงๆ

เจ้าบอดตอบกลับมาในทันที “นิวคอมมุณีตี้”

“นายมีความเกี่ยวข้องกับนิวคอมมุณีตี้อย่างนั้นหรือ?” หานเซ็นถาม

เจ้าบอดพยักหน้า “เรื่องมันค่อนข้างซับซ้อน ในตอนนี้ฉันไม่สามารถอธิบายอะไรได้มาก พ่อของนายบอกให้ฉันมาเตือนนายว่าให้พาครอบครัวไปอยู่ที่ตระกูลจีหรือไม่กี่ตระกูลหลังสักระยะหนึ่ง เพื่อความปลอดภัย และถ้านายนิวคอมมุณีตี้จับตัวไป นายแค่ต้องบอกพวกเขาไปว่า หานจิงจื่อปู่ทวดของนายเป็นแค่เจ้าหน้าที่ธรรมดาๆคนหนึ่ง เขาไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกับอะไรกับหานจิงจื่อจากหน่วยรบพิเศษบลูบลัด”

“ฉันต้องการจะรู้เรื่องทุกอย่างก่อน” หานเซ็นพูดอย่างเย็นชา

“ทุกอย่างที่นายอยากรู้จะอยู่ในนี้แล้ว เปิดมันในที่ปลอดภัย หลังจากนั้นทำลายมันทิ้งซะ อย่าให้ใครได้เห็นมันเด็ดขาด ไม่อย่างนั้นพ่อของนายจะตกอยู่ในอันตราย”

เจ้าบอดส่งการ์ดให้กับห่านเซ็นและรีบออกไปทันที

เจ้าบอดกลับออกไปอย่างรวดเร็ว และก่อนที่ห่านเซ็นจะสามารถพูดอะไรออกมาได้ เขาก็หายตัวไปแล้ว

ห่านเซ็นปิดประตูและกลับไปห้องของตัวเองเพื่อจะเปิดดูเนื้อหาที่อยู่ในการ์ด เมื่อกดเปิดก็มีภาพไฮโดแกรมปรากฏขึ้นมา ห่านเซ็นเห็นเงาที่ดูคุ้นเคย มันดูเหมือนกับพ่อของเขาที่อยู่ในความทรงจำวัยเด็ก

“เซ็น จำสิ่งที่พ่อจะบอกลูกเอาไว้ให้ดี ตอนนี้ลูกเติบโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว และพ่อก็เชื่อว่าลูกจะตัดสินใจได้อย่างถูกต้อง”

ชายในวิดีโอหยุดไปครู่หนึ่ง ก่อนที่จะพูดต่อ “เรื่องนี้ค่อนข้างยาว ดังนั้นพ่อก็จะอธิบายให้ลูกฟังอย่างกระชับที่สุด ถ้าพวกเราทั้งคู่รอดไปได้และได้พบกันอีกครั้ง ตอนนั้นพ่อก็จะบอกเรื่องราวทั้งหมดกับลูก”

“ปู่ทวดของลูกก็คือห่านจิงจื่อ เขาถูกรู้จักในฐานะปรมาจารย์ชี่กงคนสุดท้ายของสหพันธ์”

ห่านเชื่องนี้ เขาเคยชินกับการที่พวกคนมักจะพูดอะไรคลุมเครือ แต่ตอนนี้
เขาได้ยินความจริงอย่างตรงไปตรงมา ซึ่งมันทำให้เขารู้สึกปรับตัวไม่ทัน

ชายในวิดีโอพูดต่อ “แต่เขาไม่ใช่ปรมาจารย์ชี่กงจากตำนาน เขาไม่ได้มี
สายเลือดที่พิเศษ เขาไม่ได้เกิดมาในกลุ่มตระกูลสายชี่กงในตำนาน เขา
อยู่ในกลุ่มที่ประกอบไปด้วยนักต้มตุ๋นที่แกลังทำตัวว่าเป็นชินแสเท่านั้น”

ห่านเชื่องกับสิ่งที่ได้ยิน เขาคิดว่าห่านจึงจื่อเป็นคนที่ชาญฉลาด
ไม่อย่างนั้นแล้วเขาจะสามารถสร้างความปั่นป่วนวุ่นวายแบบนั้นได้ยังไง?

แต่จริงๆ แล้วเขากลับเป็นแค่ นักต้มตุ๋นคนหนึ่ง แถมเป็นระดับมืออาชีพซะ
ด้วย

“อีกเรื่องหนึ่ง ห่านจึงจื่อเขาไม่ใช่ปู่ทวดของลูกจริงๆ อาและน้ำของลูกก็
ไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกับสายเลือดกับลูก พวกเราไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกับ
ตระกูลห่าน ในตอนที่ปู่ทวดจริงๆ ของลูกกำลังจะตาย เขาได้ใช้อุบายที่
เตรียมการมาหลายปี เขาได้ปกปิดตัวตนของตัวเองโดยการสวมรอยเป็น
ห่านจึงจื่อซึ่งเป็นเพียงเจ้าหน้าที่คนหนึ่ง ส่วนพ่อก็ใช้ตัวตนของลูกคนแรก

ของปู่ของลูก ตระกูลหานยอมสังเวยชีวิตคน 2 คนเพื่อพวกเรา พวกเรา
เป็นหนี้บุญคุณพวกเขา ดังนั้นไม่ว่าพวกเขาจะทำอะไร อย่าได้ไปโกรธ
แค้นพวกเขาเลย นอกจากหานจิ้งจื่อและปู่ของลูกแล้วก็ไม่มีใครรู้เรื่องนี้
อีก พวกเราเป็นหนี้พวกเขาถึง 2 ชีวิต”

หานเซ็นมีสีหน้าที่ซับซ้อน สิ่งที่ชายในวิดีโอบอกกับเขานั้นเกินความ
คาดหมายของเขาไปมาก

“พวกเราคิดว่าจะสามารถหนีจากการตามไล่ล่าและใช้ชีวิตตามปกติได้
แต่สุดท้ายแล้วพวกเขาก็ตามรอยพวกเราจนเจอ ซึ่งมันเป็นจังหวะที่ทาง
กลุ่มสตาร์วีกกำลังต้องการจะซื้อบริษัทของพวกเขาพอดี ดังนั้นพ่อจึง
แกล้งตายเพื่อทำให้พวกเขาคิดว่าร่องรอยที่ได้มาไม่ถูกต้อง แต่พ่อก็ทำ
พลาดไปหลายจุด”

ชายในวิดีโอยิ้มแห้งๆออกมาและพูด “พ่อไม่ได้คาดคิดว่าภรรยาของพ่อจะ
เป็นลูกสาวของหลัวไห่ถั่ง และพ่อก็ไม่เคยคาดคิดว่าลูกจะกลายเป็นคนที่
ยิ่งใหญ่แบบนี้ เมื่อลูกเติบโตขึ้น ลูกก็ได้ดึงความสนใจของพวกเขาเข้ามา
อีกครั้ง แต่ก็ยังโชคดีที่ลูกมีหลัวไห่ถั่งเป็นตา แถมลูกก็ยังเป็นลูกเขยของ
จียั่วเจิน และด้วยอำนาจที่ลูกมีอยู่ พวกเขายังไม่สามารถหาความจริงได้

ว่าลูกเป็นทายาทของหานจึงจื่อจริงหรือเปล่า พวกเขากลัวว่าจะไปทำให้คนอื่นรู้ตัว ดังนั้นพวกเขาจึงยังไม่ได้พยายามทำอะไรกับลูก”

สีหน้าของชายในวิดีโอเริ่มเปลี่ยนไป “แต่ตอนนี้สถานการณ์มันเปลี่ยนไปแล้ว ชายคนนั้นกำลังจะตื่นขึ้นมาแล้ว ในเวลาอีก 3 ปี เขาจะตื่นขึ้นมาอย่างสมบูรณ์ ถึงตอนนั้นพวกเขาก็จะไม่จำเป็นต้องกลัวอะไรอีก ภายใน 3 ปีพวกเขาอาจจะสามารถเปลี่ยนแปลงทุกสิ่งในจักรวาล ลูกจำเป็นต้องวางแผนและใช้เวลา 3 ปีต่อไปให้คุ้มค่าที่สุด โดยไปหลบภัยที่ตระกูลจีหรือไม่กี่ตระกูลแล้ว แต่เมื่อชายคนนั้นฟื้นฟูลุอย่างเต็มที่ และถ้าเขาต้องการที่จะฆ่าลูก มันก็ไม่มีตระกูลไหนจะสามารถปกป้องลูกได้”

หานเซ็นอ้าปากเตรียมที่จะถามชายที่อยู่ในวิดีโอ เขาต้องการจะรู้ว่าคนที่พูดถึงนั้นเป็นประธานของนิวกอมมุนิตี้ หรือสมาชิกของพยู่หะโลहितกันแน่

แต่มันก็เป็นแค่วิดีโอและมันก็ไม่สามารถตอบอะไรเขาได้ ดังนั้นหานเซ็นจึงได้แค่อ้าปาก แต่ไม่ได้พูดอะไรออกมา

ถึงอย่างนั้นก็เหมือนกับว่าชายในวิดีโอสามารถมองเห็นจิตใจของหานเซ็นได้ เขาพูดขึ้นมา

“ชายคนนั้นก็คือประธานของนิคมมุนิตี พ่ออยู่กับพวกเขาเป็นเวลา
หลายปี แต่นอกจากความแข็งแกร่งของเขาแล้ว พ่อก็รู้อะไรมาก
ทั้งหมดที่พ่อรู้ก็คือถ้าเขาฟื้นตัวขึ้นเมื่อไหร่ แม้แต่กิ่งเทพก็ไม่สามารถ
เผชิญหน้ากับเขาได้”

Super God Gene – 1510 3 ปี

“แต่ชายคนนั้นมีข้อเสียเปรียบที่ใหญ่หลวงอยู่อย่างหนึ่ง ซึ่งก็คือเขาเข้าไปในก๊อตแซงซ์วรีไม่ได้ ถ้าชีวิตของลูกตกอยู่ในอันตราย ลูกต้องหนีเข้าไปในก๊อตแซงซ์วรี มันอาจจะมียอดฝีมือหลายคนของนิวกอมมูนิตีอยู่ภายในก๊อตแซงซ์วรี แต่อย่างน้อยๆลูกก็ไม่ต้องเผชิญหน้ากับชายคนนั้น”

หลังจากที่พูดจบชายในวิดีโอก็ดูมีสีหน้าที่ซับซ้อน

“ลูกยอดเยี่ยมกว่าที่พ่อคาดคิดเอาไว้ การที่ได้มีลูกชายอย่างลูกทำให้พ่อภูมิใจ ลูกจำเป็นต้องมีชีวิตรอดเพื่อดูแลแม่และน้องเหียน รวมถึงภรรยาของลูกและเสี่ยวฮวา พ่อเองก็จะพยายามทำทุกอย่างเพื่อจะประกันความปลอดภัยของทุกๆคน และหวังว่าสักวันหนึ่งพวกเราจะได้พบกันอีกครั้ง”

หลังจากนั้นวิดีโอก็จบลง หานเฉินไม่สามารถบอกได้เลยว่าชายคนนั้นคือพ่อของเขาจริงๆหรือป่าว เนื่องจากเทคโนโลยีในสมัยนี้นั้นก้าวหน้าอย่างมาก และการจะสร้างวิดีโอแบบนี้ขึ้นมาก็ไม่ใช่เรื่องยากอะไร

หานเซ็นรู้ว่าการที่เจ้าบอดมาส่งมันให้กับเขาด้วยตัวเองนั้นทำให้มันดู
น่าเชื่อถือยิ่งขึ้น

ถึงแม้หานเซ็นจะไม่ได้เชื่ออย่างสนิทใจว่าทุกอย่างในวิดีโอเป็นเรื่องจริง
แต่คำตอบหลายๆอย่างก็ฟังดูสมเหตุสมผล

แต่หลังจากที่หานเซ็นครุ่นคิดเกี่ยวกับมันอยู่สักพัก เขาก็รู้สึกว่ามี
บางอย่างผิดปกติ

อย่างเรื่องที่หานจิงจือสวมรอยคนที่มื่อื่อว่าหานจิงจือของตระกูลหาน ถ้า
เขาต้องการจะหลีกหนีจากสายตาของนิวคอมมูนิตี้จริงๆ ทำไมเขาถึงแบบ
นั้น?

เพราะนั้นไม่ได้ต่างอะไรจากการพยายามซ่อนตัวในที่โล่ง ซึ่งมันฟังดูไร้
สาระสิ้นดี ถ้าเขาไปสวมรอยคนที่มื่อื่อที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับหานจิงจือ มันยัง
ฟังดูมีเหตุผลมากกว่าซะอีก

ถ้าหานจิงจือรู้สึกภาคภูมิใจในชื่อและไม่อยากจะเปลี่ยนมัน มันก็ฟังดูไม่
สมเหตุสมผลเช่นกัน เขาเป็นนักต้มตุ๋นระดับพระกาฬ ดังนั้นการใช้ชื่อคน

อินดูจะเป็นเรื่องปกติสำหรับเขามากกว่า และมันก็คงจะไม่มีใครยอมเสี่ยง
ทุกสิ่งทุกอย่างเพียงเพื่อความภาคภูมิใจของตัวเอง

แต่นอกจากนั้นแล้ว ทุกอย่างก็ฟังดูพอน่าจะเชื่อถือได้อยู่

“หัวหน้าของนิวคอมมูนิตีคือใครกันแน่? ทั้งๆที่เข้าไปในก๊อตแซงชัวรีไม่ได้
แต่ทำไมเขาถึงได้แข็งแกร่งกว่ากึ่งเทพได้ หานจึงจ๊อที่เป็นนักต้มตุ๋นไปทำ
อะไรไว้ ชายคนนั้นถึงได้โกรธแค้นเขามากขนาดนั้น?” หานเซ็นสงสัย

แต่มันไม่ได้สำคัญว่าวิดีโอนี้จะเป็นของจริงหรือปลอม หานเซ็นรู้อยู่แล้ว
ว่านิวคอมมูนิตีนั้นคงจะไม่ยอมปล่อยเขาไปง่ายๆ ดังนั้นเขาจำเป็นต้อง
แข็งแกร่งขึ้นเพื่อจะรับมือกับอะไรก็ตามที่กำลังเข้ามา

หานเซ็นไม่ได้มีแผนที่จะหนีไปซ่อนตัวที่ตระกูลจีหรือตระกูลหลัว เพราะ
ยังไงซะเขาก็รู้ว่าตอนนี้ตัวเองมีพลังที่เหนือกว่าทุกคนในตระกูลจี ถ้า
เขาไม่สามารถหยุดสิ่งที่เข้ามาได้ ตระกูลจีก็ไม่สามารถทำอะไรได้เช่นกัน

ถึงในช่วง 10 ปีที่ผ่านมาจะมีกึ่งเทพขึ้นมาใหม่มากมาย แต่หานเซ็นไม่คิด
ว่าพวกเขาเป็นนักสู้ที่แข็งแกร่งอะไร ในสหพันธ์มีกึ่งเทพที่มีแข็งแกร่งระดับ

ชั้นสุดยอดอยู่ไม่กี่คนเท่านั้น นอกจากกู่ชิงเฉิงและหัวหน้าของพยู่หะโลहित
แล้ว เขาก็ไม่เห็นใครที่เก่งๆอีก ซึ่งในตระกูลจี้ก็คงไม่มีใครที่แข็งแกร่งแบบ
นั้นแน่นอน

หานเซินมีแกนยืนเทพที่ทำให้เขาแข็งแกร่งถึงระดับชั้นสุดยอด ดังนั้นมัน
จึงไม่มีประโยชน์อะไรที่เขาจะหนีไปหลบที่ตระกูลจี้

หานเซินทำลายการ์ดและกลับไปช่วยเป่าเอ๋อทำการบ้านต่อ

แต่หานเซินไม่สามารถรวบรวมสมาธิได้ จิตใจของเขายังคงคิดอยู่ว่าเป็น
ใครกันแน่ที่เป็นหัวหน้าของนิวคอมมูนิตี้?

หานเซินคิดว่าคนที่น่าจะพอเป็นไปได้ที่สุดก็คืออาซูว่า เนื่องจากจู่ๆเขาก็
หายตัวไปจากก๊อตแซงซ์วรี และมันก็เป็นที่ยืนยันไปทั่วว่าอาซูว่าไม่สามารถเข้าไป
ในก๊อตแซงซ์วรีได้ ถ้าหัวหน้าของนิวคอมมูนิตี้ไม่สามารถเข้าไปในก๊อต
แซงซ์วรีจริงๆละก็ เขาก็อาจจะเป็นอาซูว่าจริงๆก็ได้

ห่านเซ็นยังมีอีกข้อสันนิษฐานหนึ่ง หัวหน้าของนิวกอมมุนิสต์ไกรธเค้นห่าน
จิงจื่อ และมันก็มีเหตุการณ์บางอย่างที่ทำให้เขายังคงไม่ฟื้นตัวจนถึงทุก
วันนี้

ห่านเซ็นคิดว่าหัวหน้าของนิวกอมมุนิสต์อาจจะจะเป็นพระเจ้าที่ทีมเจ็ดเข้าไป
พบในก๊อตแซงซัวร์ บางทีในตอนนั้นอาจจะมีเหตุการณ์บางอย่างเกิดขึ้น
ระหว่างเขากับห่านจิงจื่อ และนั่นก็เป็นต้นเหตุของเหตุการณ์ทั้งหมด

ห่านเซ็นคิดว่า 2 คนนี้น่าจะเป็นไปได้มากที่สุด แต่มันก็เป็นเพียงแค่ข้อ
สันนิษฐานเท่านั้น เขายังคงขาดหลักฐานที่จะมาสันนิษฐาน

แต่ถึงท้องฟ้าจะถล่มลงมา เวลาก็ยังคงเดินต่อไป ห่านเซ็นไม่คิดที่จะนั่งรอ
ความตายอยู่เฉยๆ

และถ้าเขาจะต้องตาย เขาก็ขอตายในเส้นทางที่เขาเป็นคนเลือกเอง
นอกจากนั้นมันยังมีเวลาอีก 3 ปี ใครจะรู้ว่ามันจะเกิดอะไรขึ้นบ้างใน
ระหว่างนั้น?

แต่ตอนนี้มันถึงวันที่เขาได้สัญญากับห่านเหียนเอาไว้แล้ว ดังนั้นเขาจึงพาเป่าเอ๋อไปด้วย นิคคอมมูนิตีู้้แล้วว่าเขายังมีชีวิตอยู่ ดังนั้นมันจึงไม่มีเหตุผลอะไรที่เขาต้องซ่อนตัวอีก เขาไปที่ดาวแฟนตีสโดยใช้การขนส่งสาธารณะ

ดาวแฟนตีสมีรีสอร์ทสำหรับการพักผ่อน ทั้งดวงดาวเต็มไปด้วยโรงแรมจำนวนมาก และงานปาร์ตี้ที่เขา กำลังจะไปเข้าร่วมก็ถูกจัดขึ้นในโรงแรมที่หรูหรา

ห่านเหียนบอกห่านเฉินว่าเพื่อนร่วมชั้นของเธอส่วนใหญ่เป็นแค่ผู้เป็นเลิศเท่านั้น และมีแค่คนเดียวเท่านั้นที่เป็นกึ่งเทพ ชื่อของเขาก็คือจ้าวหมิงเจ้อ

“เขามาจากแองเจิลจีนอย่างนั้นหรือ?” ห่านเฉินถาม

ห่านเหียนพยักหน้า “เขาเป็นลูกชายคนที่ 2 ของจ้าวเจ็ด เขาพยายามที่จะจับหนูตั้งแต่ที่ยังเรียนอยู่ แต่หนูไม่ได้ชอบเขาเลยสักนิด”

ตอนนี้หานเซ็นก็เข้าใจขึ้นมา “เธอพาพี่มาที่นี่ก็เพื่อให้พี่ช่วยเขี่ยจ้าวหมิงเจ้อออกไปอย่างนั้นหรือ?”

หานเหยียนหัวเราะและพูด “มีผู้ชายหลายคนพยายามจะจีบหนู แต่ว่าเองเจิลจิ้นมีอำนาจมากในสหพันธ์ ถ้าหนูใช้ผู้ชายคนอื่น พวกเขาก็จะถูกจ้าวหมิงเจ้อทำร้ายได้ พี่เกลียดคนตระกูลจ้าวอยู่แล้วไม่ใช่หรือ? อย่างบอกนะว่าพี่กลัว?”

หานเซ็นแก้มำเป็นโกรธแล้วพูด “พี่ไม่เคยกลัวตระกูลจ้าวเลยสักนิด ถ้าพวกมันกล้าที่จะเข้ามาทำอะไรง่ๆละก็ พี่จะเหยียบหน้าพวกมันด้วยเท้า ถึงแม้จ้าวเจ็ดจะมาเอง เธอก็ไม่ต้องกลัวอะไรทั้งนั้น นอกจากพี่และครอบครัวของพวกเราแล้ว ไม่มีใครบังคับให้เธอทำในสิ่งที่ไม่ชอบได้”

หานเหยียนตอบกลับไป “พี่หมายความว่าถ้าพี่และแม่ไม่ชอบการตัดสินใจของหนู หนูก็ทำอะไรไม่ได้เลยหรือ?”

“ก็ใช่ คนมักพูดกันว่าเราควรเชื่อฟังคำของคนที่มีอายุสูงกว่าตัวเอง พี่ก็คิดว่ามันเป็นอะไรที่สมเหตุสมผล” หานเซ็นพูดอย่างจริงจัง

“สองมาตรฐานชัดๆ พี่ไม่เห็นเคยเชื่อในสิ่งที่แม่บอกเลย” หานเหยียนมอง หานเฉินด้วยความดูถูก

ในยานอวกาศลำหนึ่ง ซาเฟยกำลังดูวิดีโออยู่

“เจ้านี่หยิ่งยโสจริงๆ แถมยังมีอารมณ์มาเข้าร่วมงานปาร์ตี้กับน้องสาวอีก? ก็ได้ ข้าจะจัดการกับเจ้าชะที่นั่น มุ่งหน้าไปที่ดาวแฟนตีส!” ซาเฟยกออก คำสั่ง

Super God Gene - 1511 หน้า

เมื่อห่านเซ็นและห่านเหยียนไปถึงโรงแรม ก็มีชายหนุ่มคนหนึ่งรอดตัวมารับพวกเขา

“น้องเหยียน ในที่สุดเธอก็มาถึงจนที่นี้จนได้ เหยียนเหยียนและหงเหวียนมาถึงที่นี่ก่อนแล้ว พวกเขากำลังรอเธออยู่”

เมื่อเขาเห็นห่านเซ็นที่กำลังอุ้มเป่าเอ๋ออยู่ เขาก็แก่งยืมออกมาและถาม “สุภาพบุรุษคนนี้เป็นคู่ของเธออย่างนั้นหรือ?”

“นี่คือพี่ชายของฉัน” ห่านเหยียนพูดด้วยรอยยิ้ม

“พี่ชายของเธอ? แต่ฉันคิดว่าเขา...” ชายหนุ่มซัดค

“พี่ชายของฉันไม่ใช่คนที่จะตายง่ายๆ”

หลังจากนั้นห่านเหยียนก็แนะนำชายหนุ่มคนนั้นให้ห่านเซ็นรู้จัก

“นี่คือเพื่อนร่วมชั้นของหนูเอง จ้าวหมิงเจ้อ เขาเป็นบุตรคนที่ 2 ของจ้าวเจ็ด”

“ยินดีที่ได้รู้จัก” หานเซินยื่นมือของเขาออกไป

จ้าวหมิงเจ้อยื่นมือของตัวเองออกมาเช่นกัน แต่เขารู้สึกสับสน มันเป็นเรื่องยากที่จะเชื่อได้ ดังนั้นเขาจึงถาม “คุณคือหานเซินจริงๆอย่างนั้นหรือ?”

“ใช่ ฉันคือหานเซิน” หานเซินยิ้ม

“พวกเราไม่ควรมาขึ้นคูกันตรงนี้ เย็นเย็นคงจะต้องรอพวกเราอยู่นานแล้วแน่ๆ” หานเหยียนพูด

“พวกเขาอยู่ที่ห้องรับรอง ตามมา ฉันจะพาเธอไปหาพวกเขา”

จ้าวหมิงเจ้อนำทาง ขณะที่หันมามองหานเซินอยู่เรื่อยๆ

การที่ได้รู้ว่าหานเซินยังไม่ตายนั้นเป็นข่าวที่น่าตกใจอย่างมากสำหรับเขา

“เหยียน เกิดอะไรขึ้นกับเธอ? โว้ว! นี่เธอมีลูกแล้วอย่างนั้นหรือ? นั่นคือสามีของเธอใช่ไหม?”

เมื่อพวกหานเซ็นไปถึงห้องรับรอง ก็มีกลุ่มคนเข้ามาหาทันที และเมื่อพวกเขาเห็นหานเซ็นกำลังอุ้มเป่าเอ๋ออยู่ พวกเขาก็อดไม่ได้ที่จะถามขึ้นมา

“ไม่ใช่แบบนั้น! นี่คือพี่ชายของฉัน ฉันไม่มีคู่ ดังนั้นฉันก็เลยขอให้เขามาด้วย” หานเหยียนพูด

“พี่ชายของเธอ? คนที่เป็นสุดยอดผู้มีเกียรติคนแรกนะหรือ? ฉันคิดว่ามีอุบัติเหตุเกิดขึ้นเมื่อ 10 ปีก่อน...”

ขณะที่ฟางเยียนเยียนพูดอย่างนั้น ทุกคนก็เริ่มมองหานเซ็นด้วยสีหน้าที่สับสน

“ใช่แล้ว เขาหลงเข้าไปในดินแดนรกร้าง และมันก็ใช้เวลาถึง 10 ปีกว่าที่เขาจะหาทางกลับมาได้”

ตอนนี้เมื่อทุกคนเข้าใจ ฟางเยียนเยียนก็ยิ้มออกมาและหันมาพูดกับหาน
เฉิน

“รุ่นพี่ หนูเคยนับถือรุ่นพี่มากๆ รุ่นพี่เป็นไอดอลของทุกคนในโรงเรียน
ทหารเหยี่ยวดำ”

หานเฉินเคยจบจากที่โรงเรียนทหารเหยี่ยวดำเช่นเดียวกัน ซึ่งทำให้เขาถูก
ต้อนรับอย่างอบอุ่น และทุกคนก็อยากที่จะพูดคุยกับเขา

“หายตัวไปเป็น 10 ปี ฉันอยากรู้จริงๆว่านายจะอ่อนแอลงไปบ้างหรือ
เปล่า”

จู่ๆก็มีเสียงที่เย็นชาดังขึ้นมาขัดการสนทนาของพวกเขา

หานเฉินหันไปมองและเห็นอิตงมู่กำลังนั่งดื่มไวน์อยู่บนโซฟา เขายืนขึ้น
และเดินเข้ามาหาหานเฉิน

“ทำไมนายถึงมาอยู่ที่นี่ได้?” หานเฉินซ็อกที่เจออิตงมู่ในที่แห่งนี้

ฟางเยียนเยียนเดินเข้าไปหาอีตงมู่และควงแขนของเขา เธอพูดด้วย
ท่าทางโอ้อวด

“นี่คือแฟนหนุ่มของหนูเอง อีตงมู่ หนูคงไม่ต้องแนะนำอะไรแล้วมั้ง เพราะ
ดูเหมือนว่าทั้ง 2 คนจะรู้จักกันอยู่แล้ว”

จ้าวหมิงเจ้อหัวเราะและพูด “ทุกคนนั้นรู้จักอีตงมู่! เขาเป็นกึ่งเทพที่มี
ชื่อเสียงอย่างมาก”

เพื่อนร่วมชั้นทุกคนของหานเหยียนต่างก็ดูจะรู้จักอีตงมู่ ซึ่งหานเหยียนพบว่า
นั่นเป็นอะไรที่น่าสนใจ เขาจึงถามขึ้นมา

“ดูเหมือนว่านายจะประสบความสำเร็จน่าดูเลย นายมีทั้งชื่อเสียงและ
แฟนสาวที่สวยงามแบบนี้”

อีตงมู่พูดอย่างเย็นชา “แต่น่าเสียดายที่ฉันยังตามหาตัวดอลลารี่ไม่เจอ
ฉันเลยยังไม่มีโอกาสได้เอาชนะเขาเลย”

ห่านเซ็นพูดคุยกับอีตงมู่ต่อไป อีตงมู่ยังคงไม่ชอบพูดเหมือนเดิม เขาไม่เคยพูดกับใครจริงๆจังๆมากเท่ากับห่านเซ็น ดูเหมือนว่าเวลา 10 ปีที่ผ่านมาจะทำให้เขาเงียบยิ่งกว่าเดิมซะอีก

ขณะที่พวกเขาพูดคุยกันนั้นก็มียานอวกาศอีกลำมาลงจอดบนดาวแฟนดิส

ซาเฟยปลอมตัวด้วยการสวมหมวกและเดินลงมาจากยานอวกาศ แต่ก่อนที่จะลงมาจนถึงพื้นนั้น ก็มีใครบางคนเดินลงมาจากยานอวกาศเช่นกัน

“คุณหนูที่น่า ทำไมคุณหนูถึงมาอยู่ที่นี่ได้?”

ซาเฟยมองดูหญิงสาวที่กำลังเดินลงมาจากยานอวกาศด้วยความประหลาดใจ

“เข้าตามซาเฟยมา” ที่น่ากระพริบตา สีหน้าของเธอนั้นดูค่อนข้างชั่วร้าย

ซาเฟย์ยิ้มแห้งๆออกมาและพูด “ทีน่า ถ้าท่านประธานรู้ว่าคุณหนูแอบ
ขึ้นมาบนยานของข้าล่ะก็ ข้าจะต้องถูกลงโทษแน่ๆ”

ทีน่ากระพริบตาและพูด “ถ้าอย่างนั้นก็แค่อย่าให้พ่อรู้ก็พอ ถ้าเจ้ามาที่นี่
เพื่อฆ่าห่านเซ็น ข้าน่าจะช่วยเหลือเจ้าในเรื่องนั้นได้”

“นี่เป็นภารกิจของข้า และข้าก็ทำมันสำเร็จได้ด้วยตัวคนเดียว คุณหนูควร
จะกลับขึ้นไปบนยานอวกาศและให้ใครสักคนพาคุณหนูกลับไป” ซาเฟย์
พูด

“ซาเฟย์ เจ้าคิดว่าข้าอ่อนแอกว่าเจ้าอย่างนั้นหรือ?” ทีน่าดูโกรธขึ้นมา

“ข้าไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น คุณหนูได้ยื่นที่ดีของท่านประธานมา ดังนั้น
คุณหนูต้องเหนือกว่าข้าอย่างแน่นอน แต่ห่านเซ็นเป็นเพียงแค่มนุษย์กึ่ง
เทพคนหนึ่ง เขาไม่คู่ควรที่จะให้คนที่ยอดเยี่ยมอย่างคุณหนูลงมือ” ซาเฟย์
พูด

ทีน่าเป็นลูกสาวคนเดียวของประธานนิวกอมมูนิตี้ เธอเป็นที่รักและหวง
แหนอย่างมาก เธอเติบโตมาเป็นคนที่ยิ่งแกร่งอย่างไม่น่าเชื่อ แต่

เนื่องจากเธอยังเด็ก เธอจึงขาดประสบการณ์ในการต่อสู้จริง ดังนั้นซาเฟีย
ไม่สามารถเสี่ยงให้เธอได้รับบาดเจ็บได้

ถ้าเส้นผมแม้แต่เส้นเดียวของทีน่าได้รับความเสียหาย ซาเฟียก็ต้องรับ
โทษอย่างหนัก เธออาจจะถูกฆ่าเลยก็ได้

ถึงแม้ทีน่าอาจจะขาดประสบการณ์ แต่เธอก็ฉลาดมากๆ เธอกระพริบตา
และพูด

“น้ำซาเฟีย อย่าได้กังวลไปเลย ข้าเอาชุดเกราะจีโนของพ่อมาด้วย ข้าจะ
ไม่ได้รับอันตรายอะไร”

ดวงตาของซาเฟียเบิกกว้างและเธอก็อุทานออกมา

“อะไรนะ?! คุณหนูขโมยชุดเกราะจีโนของท่านประธานมาอย่างนั้นหรือ?”

“ซาเฟีย เจ้าไม่ควรจะพูดแบบนั้น ข้าเป็นลูกสาวของเขา ดังนั้นของของ
เขาก็คือของของข้าด้วย ข้าเพียงแค่ใช้ของที่เป็นของของข้าเท่านั้น ข้า
ไม่ได้ขโมยอะไร” ทีน่ากระพริบตาและพูดออกมา

ซาเฟย์ไม่รู้ว่าควรจะตอบกลับไปอย่างไรดี ที่น่าดูไร้ซึ่งความกลัวใดใด และมันก็เห็นได้ชัดว่าแม้แต่ประธานก็ไม่สามารถควบคุมเธอได้ เนื่องจากในตอนนี้อะไรก็ได้แอบตามมาถึงที่นี่แล้ว มันก็เป็นไปไม่ได้ที่จะส่งเธอกลับไป แต่ด้วยชุดเกราะจีโน เธอก็น่าจะปลอดภัย

อย่างน้อยๆซาเฟย์ก็ไม่จำเป็นต้องกังวลถึงบทลงโทษที่ปล่อยให้ที่นี่ได้รับบาดเจ็บ เพราะชุดเกราะนั้นสามารถปกป้องเธอจากกิ่งเทพระดับที่ออกไปได้สบายๆ

“ซาเฟย์ พวกเราไปฆ่ามนุษย์กิ่งเทพคนนั้นกัน” ที่น่าดูตื่นเต้นมาก

“ตกลง แต่ว่าคุณหนูต้องทำตามคำสั่งของข้า” ซาเฟย์พูด

ที่น่าพยักหน้า แต่เมื่อซาเฟย์มองไปที่ใบหน้าของหญิงสาวคนนี้ เธอก็รู้ในทันทีว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะทำให้ที่น่ายอมเชื่อฟัง

ซาเฟย์รู้สึกโล่งใจที่ที่น่าเอาชุดเกราะจีโนมาด้วย เพราะถ้าเธอได้รับบาดเจ็บละก็ มันก็จะเป็นปัญหาใหญ่ขึ้นมาแน่

Super God Gene – 1512 คาดเดาไม่ได้

ซาเฟียอธิบายแผนการให้ทีน่าฟัง หลังจากนั้นพวกเธอก็เข้าไปในโรงแรม แต่ตอนนี้ห่านเซ็นและห่านเหยียนไม่ได้อยู่ที่ห้องรับรองแล้ว

อิตงมู่ไม่ค่อยชอบงานเลี้ยงอะไรแบบนี้ ดังนั้นเขาจึงชวนห่านเซ็นไปที่ห้องสำหรับต่อสู้

“ห่านเซ็น แสดงให้ฉันดูหน่อยว่าฝีมือของนายตกลงไปหรือเปล่าในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา”

อิตงมู่พูดขณะที่ยืนอยู่ในสนามประลอง พร้อมกับถือมีดสำหรับฝึกซ้อมเอาไว้ในมือ

ห่านเซ็นก้าวเข้าไปในสนามประลอง พร้อมกับดาบสำหรับฝึกซ้อมในมือ

“ถึงฝีมือของฉันจะไม่ได้พัฒนาขึ้น แต่มันก็ไม่ได้แย่ลงอย่างแน่นอน”

อิตงมู่ไม่ได้พูดอะไรอีก เขาเพียงแค่พุ่งเข้าไปโจมตีใส่ห่านขึ้นด้วยมีดของเขา

ส่วนคนอื่นๆก็กำลังอยู่บนอัฒจันทร์เพื่อรอดูการต่อสู้

หงเหลียนรู้สึกตื่นเต้นที่จะได้เห็นการต่อสู้

“อยากรู้ว่ารุ่นพี่ห่านหรือกิ่งเทพอิตงมู่ ใครจะแข็งแกร่งกว่ากัน?”

ฟางเยียนเยียนพูดอย่างมั่นใจ “แน่นอนว่าต้องเป็นอิตงมู่อยู่แล้ว ถึงพี่ชายของเหยียนจะแข็งแกร่ง แต่เขาก็ไม่ได้ต่อสู้มาเป็น 10 ปี ฝีมือของเขาต้องขึ้นสนิมบ้างแหละ”

ห่านเหยียนยิ้ม “ไม่สำคัญว่าฝีมือจะขึ้นสนิมหรือไม่ แต่พี่ของฉันไม่มีทางแพ้ใคร”

จ้าวหมิงเจอรีบพูดขึ้นมา “พวกเขาทั้งคู่ต่างก็แข็งแกร่งมากๆ มันจึงเป็นไปได้ที่จะตัดสินว่าใครจะเป็นฝ่ายชนะ”

ในขณะที่พวกเขากำลังสนทนากันนั้น การต่อสู้ที่ดุเดือดก็เริ่มต้นขึ้น วิชา
ลอบสังหารของอิตงมูนั้นทรงพลังอย่างมาก และเขาก็สามารถฆ่าคู่ต่อสู้
ส่วนใหญ่ได้ด้วยการโจมตีเพียงครั้งเดียว ถึงแม้จะแค่เป็นมีดสำหรับ
ฝึกซ้อม แต่เมื่ออยู่ในมือของอิตงมู มันก็เป็นอะไรที่อันตรายอยู่ดี

ผู้ชมนั้นอยู่ใกล้สนามประลองมากๆ แต่ถึงอย่างนั้นพวกเขาก็มองเห็นการ
โจมตีของอิตงมูไม่ทัน เมื่อไหร่ก็ตามที่อิตงมูโจมตี มันก็เหมือนกับว่า
ร่างกายของเขานั้นหายไป

หानเหยียนและจ้าวหมิงเจ้อเป็นกึ่งเทพเรียบร้อยแล้ว แต่ถึงอย่างนั้นพวก
เขาก็ยังไม่เห็นการโจมตีของอิตงมู

เคว้!

หานเฉินพลิกดาบและแทงกลับไปด้านหลัง หลังจากนั้นก็มีเสียงการปะทะ
กันของโลหะดังขึ้น พร้อมกับการปรากฏตัวของอิตงมู

วินาทีต่อมาอีตงมู่ก็หายตัวไปอีกครั้ง แต่หลังจากที่หานเซินเคลื่อนไหว ก็มีเสียงโลหะปะทะกันดังขึ้นอีกครั้ง หลังจากนั้นตัวตนของอีตงมู่ก็ปรากฏออกมา

อีตงมู่เรียกได้ว่าล่องหนเหมือนกับผีที่วนอยู่รอบๆตัวหานเซิน แต่ถึงอย่างนั้นหานเซินก็สามารถใช้ดาบป้องกันการโจมตีแต่ละครั้งที่เข้ามาได้อย่างไม่ยากเย็น

“พวกเขาเก่งกาจจริงๆ ทำไมฉันถึงไม่แข็งแกร่งอย่างพวกเขาบ้างนะ”
ดวงตาของหงเหียนเบิกกว้าง

“เหียน พี่ชายของเธอแข็งแกร่งมาก แต่ยังงี้อีตงมู่ของฉันก็ยังแข็งแกร่งกว่าอยู่ดี” ฟางเหียนเหียนพูด

“ผู้คนมักจะพูดว่าความรักทำให้คนตาบอด ฉันเพิ่งจะได้เห็นความจริงในคำกล่าวนั้นในวันนี้” หานเหียนพูดกลับไป

“เธอไม่เห็นหรือว่าพี่ชายของเธอกำลังถูกไล่ต้อนอยู่? เขาไม่มีโอกาสได้โจมตีกลับเลยสักครั้ง” ฟางเหียนเหียนยิ้ม

ห่านเหยียนหันไปหาจ้าวหมิงเจ้อและพูด “ฉันกลัวว่าเยียนเยียนคงจะไม่ฟังที่ฉันพูด บางทีมันจะดีกว่าถ้านายเป็นคนอธิบาย”

จ้าวหมิงเจ้อนั้นจดจ่ออยู่กับการต่อสู้ แต่เมื่อถูกห่านเหยียนเรียก มันก็ทำให้เขารู้สึกตัวขึ้นมา

“ครั้งหนึ่งพ่อของฉันเคยพูดว่ามีคนอยู่ไม่มากนักที่เขารู้สึกนับถือ หนึ่งในคนพวกนั้นก็คือนานเฉิน ความจริงแล้วนานเฉินเป็นหนึ่งในคนที่พ่อของฉันนับถือมากที่สุด พ่อของฉันบอกเอาไว้ว่าความสามารถในการฝึกฝนของเขาสุดยอดมากๆ ดังนั้นฉันเลยรู้สึกไม่ค่อยดีเท่าไรที่ได้เห็นแบบนี้ ฉันก็แอบหวังว่าจะได้ต่อสู้กับรุ่นพี่หานด้วยตัวเอง เพื่อที่ฉันจะได้เอาไปอวดพ่อได้ แต่หลังจากที่ได้เห็นการต่อสู้ของเขา ฉันก็รู้ว่าถึงจะฝึกอีกเป็นสิบๆปี ฉันก็คงจะเอาชนะเขาไม่ได้”

ห่านเหยียนประหลาดใจที่ได้ยินแบบนี้ เธอไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าจ้าวเจ็ดจะคิดกับนานเฉินแบบนี้ เธอจึงถามขึ้นมา “ประธานจ้าวนับถือพี่ชายของฉันมากขนาดนั้นเลยหรือ?”

จ้าวหมิงเจ้อยิ้มแห้งๆออกมา “พ่อของฉันและพี่ชายของเธอครั้งหนึ่งเคยมีเรื่องบาดหมางกัน พ่อของฉันอาจจะไม่ได้รู้จักเพื่อนหรือครอบครัวของตัวเองดีนัก แต่เขารู้จักศัตรูเป็นอย่างดี เขาใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการวิเคราะห์ศัตรูมากกว่าใช้เวลาอยู่กับครอบครัว และรุ่นพี่ห่านก็คือศัตรูที่เขาใช้เวลาในการวิเคราะห์นานที่สุด”

“นายพล่ามยาวขนาดนี้ แต่ไม่เห็นนายจะพูดว่ารุ่นพี่ห่านหรืออิตงมู่ที่แข็งแกร่งกว่าสักที” ฟางเยียนเยียนพูด

จ้าวหมิงเจ้อพูดต่อ “กึ่งเทพีแข็งแกร่งมากและวิชาลอบสังหารของเขาก็สุดยอด ซึ่งถ้าคุณแค่ผิวเผิน เธออาจจะคิดว่าเขาเป็นกึ่งเทพที่แข็งแกร่งที่สุด”

“นายมีเรื่องอยากจะพูดเกี่ยวกับพวกเขาทั้งคู่มากจริงๆ” หานเหยียนยิ้ม

จ้าวหมิงเจ้อมองหน้าฟางเยียนเยียนและยิ้มแห้งๆออกมา

“ถึงจะพูดแบบนั้น ฉันก็ไม่ได้รอบรู้เกี่ยวกับวิชาลอบสังหารมากนัก แต่จากความเห็นส่วนตัว ฉันคิดว่าการลอบสังหารเป็นการจัดการศัตรูในการโจมตีเพียงครั้งเดียว แต่อิตงมู่โจมตีไปอย่างน้อยๆก็หนึ่งร้อยครั้งแล้ว แต่

เขาก็ยังทำความเสียหายอะไรให้กับรุ่นพี่ห่านไม่ได้เลย สำหรับคนที่เชี่ยวชาญในวิชาการลอบสังหาร นี่ถือเป็นสถานการณ์ที่ไม่ดีนัก”

จ้าวหมิงเจ้อไม่ได้พูดออกไปตรงๆ แต่เห็นได้ชัดว่าเขาต้องการจะบอกว่า ถ้าวิชาการลอบสังหารไม่สามารถจัดการศัตรูได้ในการโจมตีเพียงครั้งเดียว มันก็ถือว่าเป็นอะไรที่ล้มเหลว

ห่านเขินยืนอยู่กับที่ตั้งแต่การต่อสู้เริ่มต้นขึ้น และเขาก็ยังไม่ได้ขยับไปไหนเลย เขาแค่ใช้ดาบป้องกันมิดที่อิตงมู่โจมตีเข้ามาเท่านั้น จ้าวหมิงเจ้อนั้นช็อคกับสิ่งที่เห็น แต่เขาไม่ต้องการจะพูดอะไรใดๆออกไปต่อหน้าฟางเยียนเยียน

ฟางเยียนเยียนกำลังมีความรัก ดังนั้นเธอจึงได้มั่นใจในความสามารถของอิตงมู่มากนัก แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ไม่ได้โง่ เธอรู้ว่าจ้าวหมิงเจ้อตั้งใจจะบอกว่าอะไร

“เหียน นี่รุ่นพี่ห่านแข็งแกร่งถึงขนาดนั้นเลยจ้ะหรือ? ฉันคิดว่าเขาไปติดอยู่ที่ไหนสักแห่งเป็นเวลา 10 ปีซะอีก” ฟางเยียนเยียนมองห่านเหียนด้วยความสับสน

หานเหียนยิ้มและพูด “พวกเขาทั้งคู่จำกัดพลังในการต่อสู้ครั้งนี้ ถ้ามันเป็นการต่อสู้จริงๆละก็ มันก็ยิ่งยากที่จะบอกได้”

เมื่อฟางเยียนเยียนได้ยินแบบนี้ก็ดีใจขึ้นมา ในใจของหานเหียนและจ้าวหมิงเจ้อกำลังคิดว่าการมีความรักทำให้ผู้หญิงแข็งแกร่งขึ้นจริงๆ ทุกคนนั้นรู้ว่าหานเหียนแค่พูดปลอบใจเธอเท่านั้น

“ไม่แปลกใจเลยที่รุ่นพี่ห่านเป็นความภาคภูมิใจของโรงเรียนทหารเหียวดำ เขาแข็งแกร่งจริงๆ” หงเหลียนรู้สึกชื่นชม

อิตงมู่ยังคงโจมตีต่อไป ถึงเขาจะรู้ว่าแพ้แล้ว แต่เขาก็ยังไม่หยุดมือ เขาต้องการเห็นว่าหานเชินจะป้องกันแบบนี้ไปได้อีกนานแค่ไหน

ด้วยเวลา 10 ปีที่ผ่านมา อิตงมู่เชื่อว่าจะต้องไล่ตามหานเชินได้ทันหรือไม่ก็แข่งหน้าของเขาได้ แต่ตอนนี้เมื่อได้ลองต่อสู้กัน เขาก็รู้ว่าพลังของหานเชินเป็นสิ่งที่ไม่สามารถคาดเดาได้

ขณะที่พวกเขากำลังต่อสู้กัน จู่ๆก็มีเสียงระเบิดดังขึ้นจากด้านนอก ทั้งห้อง
ฝึกสิ้นสะเทือน หลังจากนั้นก็มีเสียงระเบิดดังขึ้นอีกครั้ง มันเหมือนกับว่า
บริเวณต่างๆของโรงแรมถูกระเบิดไปตามๆกัน

Super God Gene – 1513 เปิดฉากการต่อสู้ที่แฟนดิส

ซาเฟย์ไม่เห็นห่านเซ็นอยู่ในห้องรับรอง และเธอก็ชี้่เกี่ยวเกินกว่าจะตามหาตัวของเขา ดังนั้นเธอจึงออกคำสั่งผ่านเครื่องมือสื่อสารของเธอ

หลังจากนั้นทั่วทั้งดาวแฟนดิสก็เริ่มมีการระเบิดขึ้นมา ทำให้ทั่วทั้งดวงดาวตกอยู่ในความโกลาหล มนุษย์จำนวนมากต่างก็วิ่งไปที่จุดยานอวกาศเพื่อจะหนีไปจากที่นี่

เนื่องจากดาวแฟนดิสเป็นพื้นที่ทางธุรกิจส่วนตัว มันจึงไม่มีแผนกที่ถูกควบคุมโดยสหพันธ์ ที่มรักษาความปลอดภัยของที่นี่เป็นของตระกูลจ้าวทั้งหมด และพวกเขาก็พยายามอย่างเต็มที่ที่จะอพยพผู้คนออกจากบริเวณที่มีการระเบิด

การระเบิดเริ่มลามไปถึงโรงแรมที่ห่านเซ็นอยู่ ทำให้ผู้คนที่อยู่ภายในต่างก็วิ่งหนีแตกตื่นออกมาให้เร็วที่สุด ซึ่งพวกห่านเซ็นเองก็ทำแบบนั้นเช่นเดียวกัน

เมื่อซาเฟยและทีน่าเห็นห่านเชินออกมาจากโรงแรม ซาเฟยก็จ้องมองห่าน
เชินด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยรังสีสังหาร

แต่ทีน่าหยุดเธอเอาไว้และพูด “ซาเฟย ให้ข้าเป็นคนจัดการห่านเชินเอง”

ซาเฟยต้องการจะพูดอะไรบางอย่าง แต่ทีน่าได้วิ่งออกไปแล้ว เธอเรียก
ดาบขนาดใหญ่ออกมา และด้วยความสูง 165 เซนติเมตรของเธอ มันจึง
เป็นภาพที่น่าประหลาดใจ เมื่อได้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างความสูง
ของเธอกับอาวุธ

ผู้คนนั้นไม่ได้รับอนุญาตให้ใช้อาวุธบนดาวเพนติส ซึ่งทำให้หุ่นยนต์
ป้องกันภัยอัตโนมัติเริ่มบินเข้ามาและยิงลำแสงเลเซอร์ใส่เธอทันที

ทีน่าเริ่มกวัดแกว่งดาบใหญ่ของเธออย่างง่ายดาย และหลังจากที่ฟันเพียง
ไม่กี่ครั้ง พวกหุ่นยนต์ก็ถูกทำลายทั้งหมด

ทีน่าไม่แม้แต่จะเหลือบไปมองที่หุ่นยนต์ สายตาของเธอยังคงจับจ้องไปที่
ห่านเชินเพียงคนเดียว

เมื่อห่านเซ็นและคนอื่นๆเห็นทีน่าที่กำลังวิ่งเข้ามา จ้าวหมิงเจ้อก็ดูโกรธอย่างมาก

“เธอเป็นใครกัน? กล้าดียังไงมาก่อเรื่องที่ดาวแพนดิส! เธอไม่รู้หรือว่าที่แห่งนี้เป็นของแองเจิลจีน”

ทีน่าไม่ได้พูดอะไร และเธอก็เล็งดาบใหญ่ของเธอไปที่ห่านเซ็น

จ้าวหมิงเจ้อเรียกแกนยืนของเขาที่มีชื่อว่าหอกวายุคลั่งออกมา และพุ่งเข้าไปปะทะกับทีน่า

แต่เมื่อหอกวายุคลั่งปะทะกับดาบใหญ่ มันก็ถูกทำลายในทันที ขณะที่ดาบใหญ่ยังคงพุ่งไปข้างหน้าต่อไป จ้าวหมิงเจ้อกำลังจะถูกฟันตัวขาดครึ่ง

จ้าวหมิงเจ้อตกตะลึง เขาระอ้ากเลือดออกมาจากการที่แกนยืนถูกทำลาย และเขาก็ไม่สามารถหลบได้ เขากำลังจะตาย

อิตงมู่พุ่งเข้าไปและดึงจ้าวหมิงเจ้อไปด้านหลังเพื่อช่วยเขา

เพื่อนร่วมชั้นทุกคนจากโรงเรียนทหารเหยี่ยวดำต่างก็ซื้อมันหมด จ้าวหมิงเจ้อเป็นกึ่งเทพคนหนึ่ง แต่แกนยื่นของเขากลับถูกทำลายอย่างง่ายดาย

มันเป็นอะไรที่น่ากลัว เมื่อได้เห็นสาวน้อยอายุประมาณ 15 มีพลังมากมายขนาดนั้น

อิตงมู่เรียกมิดแกนยื่นของเขาออกมาและพยายามจะแทงใส่ที่หน้า แต่จู่ๆ เขาก็พบว่ามิชู้หญิงอีกคนปรากฏตัวตรงหน้าเขา

“คุณหนู ช่างานเขินเดี๋ยวนี้!” ซาเฟยตะโกนบอกที่หน้า ขณะที่ป้องกันการโจมตีของอิตงมู่

“ได้!” ในตอนนี้ที่หน้าได้วิ่งมาถึงตรงหน้าของหานเชินแล้ว และเธอก็เตรียมที่จะแกว่งดาบใหญ่ของเธอออกไป

หานเชินจ้องมองไปที่ที่หน้า ตอนนี้เขากำลังใช้งานออร่าศาสตร์ตึงเสวียนอย่างเต็มกำลัง แต่น่าแปลกที่เขาไม่สามารถสัมผัสได้ถึงพลังชีวิตของที่หน้า

แต่เมื่อเห็นดาบที่เธอใช้ หานเซ็นก็พอจะเดาได้ว่าเธอเป็นระดับกิ่งเทพและอาวุธของเธอก็คือแกนยืนอันหนึ่ง

“พี่ ให้น้องจัดการเอง!” หานเหยียนพูด ขณะที่เรียกมีดดาบหน้าตาแปลกๆ ออกมา มันเป็นมีดที่บางมากจนเกือบจะโปร่งใส

หานเซ็นรู้ว่านี่คือแกนยืนประจำตัวของหานเหยียนที่มีชื่อว่ามิดนาง-ราชัน เธอสร้างมันขึ้นมาจากวิชาจำลองนภา และมันก็มีพลังของเคราะห์กรรม ตามแบบฉบับของจำลองนภา

ในตอนที่เราทำการทดสอบนั้นมิดนาง-ราชันได้ขึ้นไปถึงอันดับ 5 ของตารางจัดอันดับแกนยืนระดับทองแดงและระดับเงิน มันไม่ได้แย่ไปกว่าดาบหกวิธียามากนัก ถึงแม้จะไม่ได้ขึ้นไปถึงอันดับที่หนึ่ง แต่มันก็ทรงพลังไม่ต่างกัน

วิชาจำลองนภาของหานเหยียนและมิดนาง-ราชันสามารถสังหารมอนสเตอร์ที่อยู่ในก๊อตแซงซ์วีเขต 4 ได้ เพราะการโจมตีของเธอไม่ใช่สิ่งที่มอนสเตอร์สามารถป้องกันได้

เครื่อง!

เมื่อดาบใหญ่ปะทะกับมีดนาง-ราชัน หานเหียนและอาวุธของเธอก็
กระเด็นออกไป ซึ่งนั่นทำให้หานเหียนรู้สึกช็อคอย่างมาก

หานเหียนไปถึงที่ร่างกายของทีน่า และถึงจะมีดาบใหญ่ของเด็กสาวคน
นี้ขวางอยู่ แต่ตามหลักแล้วไม่ว่ายังไงพลังของวิชาจำลองนาก็ควรจะถูก
เป้าหมายอยู่ดี ความจริงที่ว่าดาบใหญ่สามารถสะท้อนการโจมตีได้นั้น
เป็นอะไรที่ไม่น่าเชื่อ

แต่สิ่งที่น่ากลัวที่สุดก็คือพลังกำลังของสาวน้อยคนนี้ หานเหียนถูกส่งให้
กระเด็นออกไป ในขณะที่เดียวกันแกนยื่นระดับเงินของเธอก็เต็มไปด้วยรอย
ร้าว

หานเซ็นรับหานเหียนเอาไว้ ซึ่งทำให้เธอไม่ได้รับบาดเจ็บอะไรมากนัก
หลังจากนั้นเขาก็วางเธอลง

“เธอเป็นใครกัน? ทำไมถึงต้องการจะฆ่าฉัน?” หานเซ็นถามทีน่า

ในขณะที่ห่านเขินช่วยรับห่านเหยียน เขาก็รับรู้่ว่าสาวน้อยตรงหน้ามี
พลังกำลังระดับขั้นสุดยอดเป็นอย่างน้อย ซึ่งมีเพียงแค่หัวให้ถึง กุชิงเฉิง
และสมาชิกของพยู่หะโลหิตเท่านั้นที่จะมีพลังกำลังได้มากถึงขนาดนี้
ดังนั้นมันอะไรที่น่าเหลือเชื่อ เมื่อเห็นหญิงสาวคนนี้แสดงพลังกำลังแบบ
นั้นออกมา

“เพราะว่าเจ้าจำเป็นต้องตาย” ที่น่าพูด หลังจากนั้นเธอก็แกว่งดาบใหญ่
ของเธอในทันที

หลังของห่านเขินเรืองแสงด้วยแสงสีแดง พร้อมกับมีปีกผีเสื้อปรากฏขึ้นมา

ห่านเขินชักดาบไท้อออกมาและฟันมันเข้าไปปะทะกับดาบใหญ่

เมื่ออาวุธทั้ง 2 ปะทะกัน แรงสั่นสะเทือนที่เกิดขึ้นก็มากพอที่จะทำให้
สิ่งก่อสร้างที่อยู่รอบๆพังทลายลงมา

“รุ่นพี่ห่านแท้จริงๆ! ผู้หญิงคนนั้นแข็งแกร่งมากๆ แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ทำ
อะไรเขาไม่ได้” หงเหยียนพูด

“ตรงนี้อันตรายเกินไป พวกเราควรจะกลับเข้าไปในโรงแรม” จ้าวหมิงเจ้อพูด

“แล้วอีตงมู่ล่ะ?” ฟางเยียนเยียนถามขณะที่มองที่อีตงมู่ ซึ่งตอนนี้กำลังต่อสู้อยู่กับซาเฟย

แม้อีตงมู่จะมีแกนยืนระดับอัญมณีอยู่ แต่เขากำลังถูกซาเฟยไล่ต้อน วิชวลอบสังหารของเขานั้นไม่สามารถฆ่าอีกฝ่ายได้ และยังเป็นการต่อสู้ซึ่งๆหน้าเขายังเสียเปรียบ

“อีตงมู่ เป้าหมายของพวกเขาคือฉัน! นายควรจะถอยออกไป”

หานเฉินพูด เขารู้ว่าซาเฟยคือซูร่า ส่วนเด็กสาวคนนี้จะต้องเป็นมนุษย์อย่างแน่นอน เนื่องจากเธอกำลังใช้แกนยืนอยู่ มีกลุ่มคนไม่มากที่สามารถรวม 2 เผ่าพันธุ์ไว้ด้วยกันได้ ซึ่งในตอนนี้นี้ก็มีเพียงแค่นิวคอมมูนิตี้เท่านั้นที่มีเรื่องบาดหมางกับหานเฉิน

Super God Gene – 1514 ชุดเกราะคริสต์ล

ทั้งเด็กผู้หญิงและซูร่าต่างก็มีพลังกำลังระดับขั้นสุดยอด ซึ่งมันเป็นอะไรที่ไม่น่าเชื่อ

‘ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรที่ในนิวคอมมูนิตีจะมีคนที่มีความแข็งแกร่งระดับขั้นสุดยอดอยู่ แต่ทำไมพวกเขาถึงได้มีอยู่หลายคนนัก? วิธีการฝึกของซูร่าทำให้ยากที่จะกลายเป็นนักสู้ระดับ 4 ได้ และมันก็เป็นที่ยูกันว่ามีซูร่าแค่ 5 ตนเท่านั้นที่ทำแบบนั้นได้ ทำไมยอดฝีมือระดับนั้นถึงได้ต่อสู้เพื่อนิวคอมมูนิตี?’ หานเซ็นคิด

“เยียนเยียน ตามพวกเขาไป!” อีตงมู่พูดอย่างเย็นชา ขณะที่กำลังต่อสู้อยู่

“แต่ว่า...” ฟางเยียนเยียนมองดูอีตงมู่เคลื่อนไหวไปรอบๆซาเฟยเนื่องจากไม่กล้าเข้าไปเผชิญหน้าตรงๆ ซึ่งถ้าเขาไม่มีพลังธาตุว่างเปล่าละก็ เขาก็คงจะได้รับความเสียหายอย่างหนักไปแล้ว ถึงแม้ฟางเยียนเยียนนั้นจะเชื่อมั่นในอีตงมู่ แต่เธอก็รู้ว่าตอนนี้สถานการณ์กำลังคับขัน

“ไปซะ!” อีตงมู่พูด

“เยียนเยียน ไปกันเถอะ พี่ชายของฉันก็อยู่ที่นี้ด้วย ดังนั้นพวกเขาทั้งคู่จะต้องไม่เป็นอะไร” หานเหยียนพลอบเธอ

“ตรงนี้มีกล้องวงจรปิดอยู่ พวกเราสามารถดูสิ่งที่เกิดขึ้นได้จากภายในโรงแรม”

จ้าวหมิงเจ้อและคนอื่นๆพยายามจะเกลี้ยกล่อมให้ฟางเยียนเยียนเข้าไปข้างใน

เมื่อฟางเยียนเยียนยอมทำตาม พวกเขาก็ไปที่ชั้นล่างสุดของโรงแรมซึ่งเป็นพื้นที่หลบภัย หลังจากนั้นจ้าวหมิงเจ้อก็เปิดใช้งานเครื่องจักรและฉายภาพวิดีโอของเหตุการณ์ด้านนอก

ที่พื้นมีร่องรอยที่เกิดขึ้นจากดาบอยู่เต็มไปหมด แม้แต่พื้นที่แข็งแกร่งก็ถูกพื้นจนเกิดรอยแหวนลึก และสิ่งก่อสร้างที่อยู่รอบๆก็พังทลายไปตามๆกัน ทำให้เกิดเป็นแผ่นดินไหวขึ้นมา

“พลังของกิ่งเทพนี้น่ากลัวจริงๆ ผู้หญิงคนนั้นก็เป็กิ่งเทพเหมือนกันใช่ไหม?” หงเหลียนถาม

ตอนนี้ทุกคนเริ่มรู้สึกใจเย็นขึ้นมา ถึงเด็กสาวคนนี้จะดูแข็งแกร่งมากก็ตาม แต่เธอก็กำลังถูกหั่นชิ้นไล่ต้อนอยู่

“รุ่นพี่หานนี้สุดยอดจริงๆ ถึงจะหายไปเป็น 10 ปี แต่เขาก็กังแกร่งเหมือนเดิม” ทุกคนนั้นชื่นชมหานเซ็น

แต่เมื่อจ้าวหมิงเจ้อดูวิดีโอ นั้น สีหน้าของเขาก็ดูแปลกๆไป เพราะเขาเป็นกิ่งเทพ ดังนั้นเขาพอจะสังเกตเห็นถึงสิ่งที่คนอื่นมองไม่เห็น

พลังของหานเซ็นไม่ใช่แค่่น่ากลัวธรรมดา จ้าวหมิงเจ้อนั้นเคยเห็นมอนสเตอร์ที่มีแกนยืนระดับอัญมณีมาก่อน แต่เมื่อเทียบกับหานเซ็นแล้ว พวกมันก็ดูอ่อนแอไปเลย

‘เขาไปถึงระดับขั้นสุดยอดตั้งแต่ 10 ปีก่อนแล้วอย่างนั้นหรือ? นี่มันบ้าชัดๆ! พ่อพูดถูกจริงๆ ความเร็วในการฝึกฝนของชายคนนี้นั้นบ้ามากๆ’ จ้าวหมิงเจ้อคิดขณะที่มองดูการต่อสู้ของหานเซ็น

แต่ทางฝั่งอิตงมู่นั้นสถานการณ์ดูไม่ค่อยดีเท่าไรนัก ถึงอิตงมูจะใช้พลัง
ธาตุว่างเปล่าและแกนยื่นของเขาอย่างเต็มกำลัง แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่
สามารถสร้างความเสียหายให้กับซาเฟย์ได้เลย แถมเขาก็เป็นฝ่ายที่ได้รับ
บาดเจ็บซะเอง ซึ่งมันทำให้ฟางเยียนเยียนเป็นกังวลอย่างมาก

แต่ถึงอย่างนั้นอิตงมูก็ไม่คิดที่จะหนี ดวงตาของเขาลุกเป็นไฟ และเขาก็
เคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วยิ่งกว่าเดิม

“แมลงวันที่น่ารำคาญ!” ซาเฟย์มองอิตงมูด้วยความดูถูก ขณะที่กวัด
แกว่งดาบของเธอไปมา ชูร่า นั้นฝึกแต่พลังกำลัง ดังนั้นความสามารถใน
การเทเลพอร์ทของอิตงมูทำให้เธอไม่มีวิธีที่จะจบการต่อสู้อย่างรวดเร็ว

แต่เธอคิดว่าอีกฝ่ายต้องใช้พลังอย่างมากในการเทเลพอร์ทไปมา ซึ่งเขา
คงจะทำแบบนี้ไปได้อีกไม่นานนัก

“ถ้าเจ้าเหนื่อยเมื่อไหร่ เจ้าก็ต้องตายเมื่อนั้น”

หลังจากนั้นซาเฟยก็หันไปมอง ที่น่าและห่านเซ็นที่กำลังต่อสู้กับอยู่ ซึ่งสิ่งที่เธอเห็นก็ทำให้เธอรู้สึกช็อค

“เป็นไปได้ยังไง? นี่ที่น่าเป็นฝ่ายถูกไล่ต้อนอยู่อย่างนั้นหรือ?”

ซาเฟยรู้ว่าที่น่านั้นแข็งแกร่งขนาดไหน

ถึงแม้ที่น่าจะไม่ได้มีประสบการณ์มากนัก แต่เธอก็มีพ่อที่น่าสะพรึงกลัวที่สุดในอวกาศ เขาช่วยให้ซาเฟยกลายเป็นซูว์ระดับ 4 ดังนั้นมันยากที่จะเชื่อว่าที่น่าจะเป็นฝ่ายเสียเปรียบ เมื่อคำนึงถึงความแข็งแกร่งของเธอในฐานะลูกสาวของประธานนิวกอมมูนิตี้

แม้แต่ตัวซาเฟยเองก็ไม่กล้าพูดว่าเธอสามารถเอาชนะที่น่าได้ในการต่อสู้ แต่ตอนนี้ที่น่ากลับเป็นฝ่ายที่ถูกไล่ต้อนอยู่!

“วิชาดาบทรงพลังอะไรขนาดนี้! ไม่แปลกใจเลยที่นากาจะทำงานล้มเหลว” ตอนนี้ซาเฟยรู้สึกดีใจที่ที่น่าแอบตามมา

ในตอนแรกซาเฟียเชื่อว่าเธอสามารถจะรับมือห่านเซ็นได้อย่างสบาย
เนื่องจากเธอไม่รู้ว่าเขามีความแข็งแกร่งระดับขั้นสุดยอด ซึ่งถ้าที่นั่นไม่ได้
เธอตามมา ภารกิจของเธอก็คงจะล้มเหลวไปแล้ว และสิ่งที่รอคอยเธออยู่
ก็คือบทลงโทษ

แต่ด้วยการที่มีที่นั่นอยู่ที่นี่ด้วย มันก็ยังมีโอกาสที่จะพลิกสถานการณ์ ถึงที่
นั่นจะไม่ได้แข็งแกร่งเท่ากับห่านเซ็น แต่เธอก็มีสิ่งของที่สามารถมอบพลัง
ของพระเจ้าให้กับเธอได้ ถึงแม้เธอจะอ่อนแอเกินกว่าที่จะใช้มันได้อย่างมี
ประสิทธิภาพ แต่อย่างน้อยๆมันก็เพียงพอที่จะใช้ฆ่าห่านเซ็นได้

“คุณหนู! ไม่มีเวลาแล้ว พวกเราต้องฆ่าเขาเดี๋ยวนี้” ซาเฟียตะโกนบอกที่
นั่น

ที่นั่นดูไร้ค่า เธอมั่นใจในพลังของตัวเอง นอกจากพ่อของเธอแล้ว มันก็
ไม่มีใครที่สามารถเทียบชั้นกับเธอได้ เธอไม่ได้คาดคิดว่าตัวเองจะถูกห่าน
เซ็นไล่ต้อน ทั้งๆที่เธอใช้พลังอย่างเต็มที่

ไม่ว่าเธอพยายามจะใช้วิชาไหน วิชานั้นก็จะถูกขัดขวางอยู่เสมอ เธอ
จำเป็นต้องยกเล็กและถอยกลับไป ไม่อย่างนั้นมันก็จะเป็นอย่างที่อันตราย
เห็นได้ชัดว่าห่านเชินมีความสามารถในการอ่านทางของคู่ต่อสู้

ความรู้สึกที่ไม่สามารถใช้วิชาของเธอได้ทำให้เธอรู้สึกรำคาญอย่างมาก

“มนุษย์หน้าโง่! เจ้าต้องชดใช้กับการเสียมารยาท”

ทันใดนั้นที่นาก็ถอยออกไป ในขณะที่เดียวกันที่หน้าผากของเธอก็ส่องแสง
สว่างสีขาวออกมา หลังจากนั้นก็มีชุดเกราะคริสตัลสีขาวออกมาห่อหุ้ม
ร่างกายของเธอ

ชุดเกราะคริสตัลทำให้เธอรู้สึกดีสิทธ์ และเมื่อห่านเชินสัมผัสได้ถึงพลัง
ของมัน เขาก็คิดว่ามันเป็นอะไรที่แข็งแกร่งจนน่าตกใจ

ห่านเชินมีสีหน้าที่ตกใจอย่างเห็นได้ชัดเมื่อได้เห็นชุดเกราะนั้น เขารู้สึกว่า
มันดูคูลมากๆ

ชุดเกราะนั้นทำให้เขานึกถึงชุดเกราะคริสตัลสีดำที่อยู่ภายในจิตของเขา ถึงลักษณะภายนอกของพวกมันจะดูแตกต่างกัน แต่พลังที่อยู่ภายในชุดเกราะนั้นดูเหมือนกันไม่มีผิด

“มนุษย์ผู้โง่เขลา! เตรียมตัวถูกพระเจ้าตัดสินโทษ!”

ที่น่าพุดกับห่านเซ็น ขณะที่ระเบิดพลังอันน่ากลัวออกมา เธอหายตัวไป และปรากฏตัวอีกครั้งตรงหน้าของห่านเซ็น

มันเป็นเพียงแค่ชุดเกราะชุดหนึ่ง แต่มันก็ทำให้พลังกำลังและความเร็วของเธอเพิ่มขึ้นอย่างมาก มันยากที่จะเชื่อได้ว่าเป็นเรื่องจริง

Super God Gene – 1515 พลังที่เกินขีดจำกัดของมนุษย์

ในจังหวะที่ซาเฟียตะโกนบอกที่นั่น สายตาของอิตงมู่ก็ดูเลือดเย็น ขึ้นมาทันที จู่ๆร่างกายของเขาก็ปล่อยพลังมหาศาลออกมา มันเป็น เหมือนกับว่าความเร็วและพลังกำลังของเขาทั้งหมดถูกปล่อยออกมาใน จังหวะเดียว

อากาศและมิตินั้นแยกออก ขณะมิดแทงเข้าไปที่อกของซาเฟีย

เมื่อเห็นมิดแทงเข้ามา จู่ๆซาเฟียก็หัวเราะออกมาอย่างดูถูก

“เจ้าคงอยากตายมากสินะ ถึงพยายามเล่นลูกไม้แบบนี้กับข้า”

ในวินาทีต่อมาขณะที่ซาเฟียพยายามจะจับมิดเอาไว้ สีหน้าของเธอก็ เปลี่ยนไป มิดทะลุผ่านมือของเธอไป เนื่องจากมิดที่เธอพยายามจะจับนั้น ไม่ใช่ของจริง มันเป็นเพียงแค่เงาเท่านั้น

ในจังหวะเดียวกันนั้น ใบหน้าอันไร้ซึ่งอารมณ์ใดๆของอิตงมู่ก็ปรากฏที่ ด้านหลังของเธอ เขาใช้มิดที่เป็นของจริงแทงลึกเข้าไปที่ด้านหลังของเธอ

ฟางเยียนเยียนรู้สึกตื่นเต้นอย่างมาก เมื่อเห็นแบบนี้ หลังจากนั้นก็
เหลียนก็ตะโกนออกมา

“เทพอิตงมู่ ทำได้เยี่ยมไปแล้ว”

“การเสียมาริ เมื่ออยู่ต่อหน้ามือสังหารนั้นเป็นอะไรที่พลาดมากๆ” จ้าวห
มิงเจ้อพูด

เลือดเริ่มจะไหลออกมาจากแผลด้านหลังของเธอ แต่อิตงมู่ยังไม่ได้ดูโล่ง
ใจ เนื่องจากเขาไม่สามารถดึงมือกลับมาได้ รวากับว่ามันไปติดกับอะไร
บางอย่าง

ซาเฟยแกว่งดาบในมือของเธอ ทำให้อิตงมู่รู้ว่าจำเป็นต้องทิ้งอาวุธและ
ถอยออกไป

ซาเฟยหันหลังกลับไปโดยไม่ได้สนใจมิดที่ปักอยู่ด้านหลัง เธอพูดกับอิตงมู่

“ดูเหมือนว่าข้าจะประมาทไปหน่อย มนุษย์เอ๋ย! เจ้าควรจะมีใจที่ทำให้ข้าบาดเจ็บได้”

หลังจากนั้นร่างกายของซาเฟย์ก็เริ่มปล่อยพลังที่ชั่วร้ายออกมา เธอพุ่งเข้าไปโจมตีใส่อิตงมู่ด้วยความเร็วที่มากขึ้นกว่าเดิม

“ไม่นะ ร่างกายของซูร่าหญิงตนนั้นแข็งแกร่งเทียบเท่ากับกึ่งเทพชั้นสุดยอด ถึงอิตงมู่จะแข็งแกร่ง แต่เขาจำเป็นต้องมีพลังระดับชั้นสุดยอดก่อนถึงจะฆ่าเธอได้ ซึ่งในตอนนี้เขายังไม่มีพลังเพียงพอ” หานเหยียนขมวดคิ้ว

“พวกเราควรทำยังไงกันดี?” ฟางเหยียนเหยียนเริ่มรู้สึกกังวล

อิตงมู่ทำได้แค่หลบหลีกเท่านั้น หลังจากระเบิดพลังในการโจมตีครั้งก่อน ความเร็วและความสามารถในการเทเลพอร์ตของเขาก็ลดลงไปด้วย มันขึ้นอยู่กับเวลาเท่านั้นก่อนที่จะถูกซาเฟย์ฆ่า

ในขณะเดียวกันที่น่าที่สวมใส่ชุดเกราะคริสตัลก็กำลังใช้ดาบใหญ่ของเธอฟันลงไปตรงหน้าหานเฉิน

ห่านเข้้นขมวดคิ้ว แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่ได้แตกตื่น เมื่อเขาหมุนตัวหลบ มันก็ดูเหมือนกับว่าเขาหลบไปได้อย่างฉิวเฉียดราวกับมีเวทมนตร์

ตูม!

ดาบใหญ่ฟันผ่านอากาศลงไป และนำการทำลายล้างไปสู่พื้นที่ห่านเข้้น ยืนอยู่จนเกิดเป็นรอยแยกลึกกลงไปถึง 1,000 เมตร

การฟันครั้งนั้นทำให้ทั้งดวงดาวสั่นสะเทือน และสิ่งก่อสร้างจำนวนนับไม่ถ้วนบนดาวแฟนตีสก็ถล่มลงมา

ทุกคนช็อคและไม่อยากจะเชื่อสายตาของตัวเอง เธอแข็งแกร่งยิ่งกว่ากึ่งเทพที่บอกกันว่าสามารถทำลายยานรบระดับดวงดาวได้ด้วยมือเปล่า

“เด็กผู้หญิงคนนั้นเป็นมนุษย์จริงๆนั้นหรือ?” หงเหวียนแทบจะพูดไม่ออก

ทุกคนรวมถึงห่านเหยียนและจ้าวหมิงเจ้อก็มีสีหน้าที่ซีดไป พวกเขาไม่สามารถพูดอะไรออกมาได้ พลละกำลังของเด็กผู้หญิงคนนั้นมันเหนือกว่า

มนุษย์คนไหนๆที่พวกเขารู้จัก ไม่มีใครคาดคิดว่าจะเป็นพลังกำลังของ
มนุษย์คนหนึ่ง

ห่านเขินเองก็มีสีหน้าที่ไม่ดีเช่นกัน พลังที่ที่น่าแสดงออกมานั้นเหนือกว่าที่
เขาจินตนาการเอาไว้ เธอแข็งแกร่งยิ่งกว่าภูซิงเงิง!

‘ชุดเกราะคริสตัล พลังนั้นเป็นของชุดเกราะ นั้นไม่ใช่ความแข็งแกร่งของ
เธอ’ ห่านเขินจึงไปที่ชุดเกราะของที่น่า

ชุดเกราะได้มอบพลังอันไร้ขีดจำกัดให้กับที่น่า มันเหมือนกับเป็นการ
พิพากษาของพระเจ้าอย่างที่เธอบอกจริงๆ และมันก็ไม่ควรที่จะมีอยู่บน
โลกใบนี้

แต่ห่านเขินสามารถสัมผัสได้ว่าที่น่าไม่สามารถใช้พลังของชุดเกราะได้
อย่างเต็มที่

ห่านเขินเองก็มีชุดเกราะคริสตัลที่คล้ายๆกัน แต่เขาไม่รู้วิธีใช้มันแบบที่น่า

แน่นอนว่าห่านเซ็นไม่รู้ว่าชุดเกราะที่อยู่ภายในจิตของเขานั้นจะเหมือนกับของทีน่าหรือไม่ ถึงแม้จะดูคล้ายกัน แต่มันก็มีข้อแตกต่างบางอย่างที่สามารถสังเกตเห็นได้ ในขณะที่ห่านเซ็นกำลังคิดถึงเกี่ยวกับเรื่องนั้น การโจมตีครั้งที่ 2 ก็กำลังเข้ามาแล้ว

ห่านเซ็นไม่สามารถใช้ความแข็งแกร่งของตัวเองเผชิญหน้ากับเธอตรงๆได้ ดังนั้นเขาจึงใช้ศาสตร์ตงเสวียน เทคนิคฟินิกซ์ หมากล้อมสวรรค์+เซเว่นทวิสต์ และสุดยอดประสาทสัมผัสของกายหยกเพื่อหลบหลีกเต็มความสามารถ ด้วยความสามารถในการเคลื่อนไหวและการตัดสินใจที่เหนือชั้นของเขา ห่านเซ็นก็สามารถหลบการโจมตีของเธอได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ดาวแฟนตัสเต็มไปด้วยร่องรอยจำนวนนับไม่ถ้วน จนแทบจะเรียกได้ว่าพังพินาศ โชคดีที่มนุษย์ส่วนใหญ่สามารถอพยพหนีไปที่ยานอวกาศได้แล้ว ไม่อย่างนั้นก็คงจะมีผู้เสียชีวิตจำนวนนับไม่ถ้วนด้วยดาบของเธอ

โชคดีที่มันเป็นดาวท่องเที่ยวสำหรับผู้คนชั้นสูง ดังนั้นผู้คนที่นี่จึงมีจำนวนไม่มากนัก ถ้านี่เป็นดาวที่ใช้อยู่อาศัยทุกๆไปละก็ ประชาชนจำนวนมากก็คงได้รับผลกระทบไปด้วย

แต่มันก็ยังมึ่บางคนที่ไม่สามารถหนีไปที่ยานอวกาศได้ทันเวลา ขณะที่พวกเขาเห็นหายนะที่เกิดขึ้นจากดาบใหญ่ของทีน่า พวกเขาก็คิดว่ามันขึ้นอยู่กับเวลาแล้วก่อนที่จะดาวทั้งดวงจะถูกทำลาย

ทีน่ารู้สึกหงุดหงิดมากขึ้นเรื่อยๆ ถึงพลังกำลังของเธอจะไร้เทียมทาน แต่เธอไม่สามารถฟื้นฟูตัวห่านขึ้นได้เลย มันเหมือนกับว่าเขาสามารถคาดการณ์การเคลื่อนไหวของเธอได้ และทำการหลบในจังหวะเดียวกับที่เธอเริ่มโจมตี

“โชคดีที่รุ่นพี่ห่านเป็นคนต่อสู้กับผู้หญิงคนนั้น ถ้าเป็นอย่างฉันล่ะก็ ฉันคงจะตายไปเป็นล้านๆครั้งแล้ว” หงเหลียนมีสีหน้าที่ซีดไป

คนอื่นๆก็คิดเหมือนกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งจำวหมิงเจ้อ ตอนนี้เขารู้สึกนับถือการมองคนของพ่อตัวเองมาก ในตอนก่อนที่ห่านขึ้นจะแข็งแกร่งถึงขนาดนี้ จำวเจ็ดก็สามารถรู้แล้วว่าศัตรูของเขามีพรสวรรค์ขนาดไหน

ทีน่าโจมตีพลาดอีกครั้งหนึ่ง เธอหกล้มตาลงและเริ่มทำการโจมตีอีกครั้งหนึ่ง แต่ในครั้งนี้อะไรไม่ได้ไปถึงที่ห่านขึ้น แต่เธอไปถึงที่โรงแรมแทน

สีหน้าของห่านเริ่มเปลี่ยนไป เขาไม่ได้สนใจถึงชีวิตของคนอื่นๆมากนัก
แต่ห่านเหียนก็อยู่ในนั้นด้วย ถึงที่หลบภัยของพวกเขาจะสามารถป้องกันการ
โจมตีของกองทัพได้ แต่มันไม่มีทางที่จะทนต่อผลกระทบกำลังของที่น่าได้
แน่

Super God Gene – 1516 ชุดเกราะของพระเจ้า

“สมแล้วจริงๆที่เป็นชุดเกราะจีโนของท่านประธาน ถึงที่น่าจะดังพลังของ มันออกมาใช้ทั้งหมดไม่ได้ แต่มันก็ยังน่าสะพรึงกลัวอยู่ดี” ซาเฟยพูดขึ้น

ชม

ถึงหานเซ็นจะยังมีชีวิตอยู่ แต่เมื่อเห็นภาพที่ที่น่ากำลังเป็นฝ่ายได้เปรียบ ซาเฟยก็รู้สึกมีความสุขอย่างมาก เธอคิด ‘ไม่อยากเชื่อว่าหานเซ็นจะฆ่า ยากขนาดนี้ โชคดีจริงๆที่คุณหนูนำชุดเกราะของท่านประธานติดตัวมา ด้วย ไม่อย่างนั้นละก็ภารกิจนี้ก็คงจะล้มเหลวไปแล้ว และเราก็ต้องถูกลงโทษแน่ๆ”

เมื่อเห็นทิศทางการโจมตีครั้งต่อไปของทีน่า ซาเฟยก็สามารถเข้าใจได้ ในทันที

ทั่วทั้งดาวแฟนติสพังพินาศหมดแล้ว เหลือแค่โรมแรมเท่านั้นที่ยังไม่เป็นอะไร ซึ่งทำให้ซาเฟยเข้าใจได้ว่าเกิดอะไรขึ้น

น้องสาวของหานเซ็นและคนอื่นๆเพิ่งจะเข้าไปในโรงแรม ซึ่งในตอนนี้นหานเซ็นพยายามต่อสู้เพื่อปกป้องมันเอาไว้

‘เขาเป็นมนุษย์ที่น่ากลัวจริงๆ ในขณะที่เขากำลังหลบการโจมตีของคุณหนู เขายังหลอกล่อให้คุณหนูโจมตีไปทางอื่นที่ไม่ใช่โรงแรม ถ้าพวกเราไม่ฆ่าเขาซะที่นี่ ต่อไปเขาต้องเป็นภัยต่อนิเวศมุนิตี้แน่ โชคดีที่คุณหนูฉลาดพอจะสังเกตเห็นแผนการของเขา ถ้าเขาไม่เอาตัวเข้ามาป้องกันการโจมตีละก็ น้องสาวของเขาก็จะถูกฆ่าในโรงแรมนั่น ดูสิว่าเขาจะตัดสินใจยังไง?’ ซาเพยคิด

เมื่อหานเซ็นเห็นที่น่าพันไปที่โรงแรม สีหน้าของเขาก็เปลี่ยนไป หลังจากนั้นเขาก็เอาตัวเข้ามาขวางเส้นทางของดาบ

เมื่อน่าเห็นหานเซ็นเอาตัวเองเข้ามาขวาง เธอก็รู้สึกดีใจ เธอใช้แรงในการฟันครั้งนี้มากยิ่งขึ้นกว่าเดิม เธอไม่ได้มีแผนที่จะฆ่าคนอื่น เธอแค่ต้องการทำให้หานเซ็นเลิกหลบการโจมตีของเธอ

“ไม่!” หานเหยียนกรีดร้องออกมา เมื่อเห็นหานเซ็นเข้ามายืนขวางดาบของที่น่า

หงเหลียนและคนอื่นๆไม่ได้พูดอะไร การโจมตีที่กำลังเข้ามานั้นทรงพลังเกินไป แม้แต่หานเซินเองก็คงจะไม่สามารถทนรับมันเอาไว้ได้ ซึ่งเห็นได้ชัดว่าหานเซินนำตัวเองเข้ามาเป็นโล่ให้พวกเขา

บางทีหานเซินอาจจะทำเพื่อหานเหลียนเพียงคนเดียว แต่ถึงอย่างนั้นพวกเขาก็รู้สึกไม่ต่างกัน

เมื่อเห็นดาบใหญ่ของทีน่าพุ่งลงมาที่หานเซิน แม้แต่ฟางเยียนเยียนก็หวังจะให้มีปาฏิหาริย์เกิดขึ้น

ท่ามกลางแสงสว่างอันน่ากลัวนั้น ร่างกายที่เรืองแสงสีแดงของหานเซินก็ค่อยๆถูกมันกลืนกินไป จนกระทั่งพวกเขามองไม่เห็นอะไร

พลั้งนั้นทำลายโรงแรมโซนด้านบนทั้งหมด ทำให้ภาพวิดีโอที่แสดงอยู่ในสถานที่หลบภัยถูกตัดไป

ทุกคนรู้สึกซ็อก เมื่อพวกเขาสังเกตเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น พวกเขาหวังว่าห่านเซ็นจะสามารถป้องกันการโจมตีครั้งนั้นได้ ไม่อย่างนั้นพวกเขาก็คงจะเป็นรายต่อไป

ขณะที่หัวใจของพวกเขาเกือบจะหลุดออกมาจากอกนั้น พวกเขาก็ได้ยินเสียงระเบิดดังขึ้น หลังจากนั้นบริเวณรอบๆก็เริ่มสั่นสะเทือน

ตูม!

ที่ด้านนอกโรงแรม ก่อนที่การโจมตีของที่น่าจะไปถึงตัวของห่านเซ็นนั้นก็มีโล่แขนสีม่วงดำปรากฏขึ้นที่แขนของเขา

โล่นั้นขยายใหญ่อย่างรวดเร็วจนมีขนาดสูงกว่า 3 เมตร เพื่อจะป้องกันห่านเซ็นทั้งตัว

แต่เมื่อดาบลงมาปะทะกับตัวอักษรสีทองที่อยู่บนโล่ ห่านเซ็นก็ถูกส่งให้กระเด็นไปด้านหลังและไปชนเข้ากับกำแพงของโรงแรมจนทะลุไปหลายต่อหลายชั้น

แต่ห่านเข็นก็ยังคงยืนหยัดอยู่ ปากของเขามีเลือดไหลออกมาและโล่แขน
ของเขาก็เต็มไปด้วยรอยร้าวจำนวนมาก แต่ตัวอักษรสีทองบนโล่ก็ยังคง
ส่องสว่างออกมาราวกับดวงอาทิตย์

ในขณะเดียวกันที่น่าก็ส่งเสียงกรีดร้องออกมา หลังจากการโจมตีของเธอ
ถูกสะท้อนกลับไปโดยโล่แขนของห่านเข็น ที่น่ารู้สึกได้ถึงพลังอันมหาศาล
สะท้อนกลับไปหาเธอ และชุดเกราะที่เธอสวมใส่อยู่ก็เริ่มจะหลุดออกมา
ในขณะเดียวกันริมฝีปากของเธอก็มีเลือดไหลออกมา

ที่น่าไม่ได้เป็นเจ้าของชุดเกราะนี้ นอกจากนั้นเธอก็ไม่สามารถใช้มันได้
อย่างเต็มที่ ตอนนี้เมื่อพลังที่เธอใช้ถูกสะท้อนกลับไป มันก็ทำให้ชุดเกราะ
เริ่มแยกออกจากกัน และค่อยๆหลุดออกมาจากร่างกายของเธอ

ห่านเข็น ที่น่าและซาเฟียต่างก็ช็อคกันหมด พวกเขาไม่ได้คาดคิดว่า
เหตุการณ์แบบนี้จะเกิดขึ้น

ห่านเข็นรู้สึกว่าชุดเกราะนั้นมันจะแข็งแกร่งเกินไปแล้ว ถึงพลังที่เขา
สะท้อนกลับไปจะมหาศาลมาก แต่มันก็ไม่เพียงพอที่จะทำลายชุดเกราะ
นั้นได้

แต่ตอนนี้เมื่อเห็นชุดเกราะเริ่มจะหลุดออกจากร่างกายของเธอ เขาก็รู้สึก
ประหลาดใจ

‘นี่เธอเองก็ไม่สามารถควบคุมพลังของชุดเกราะได้เหมือนกันหรือ? เพราะ
แบบนั้นเมื่อพลังถูกสะท้อนกลับไป ชุดเกราะถึงได้เริ่มหลุดออกมา’ หาน
เชินคิด ขณะที่มุ่งหน้าเข้าไปหาชุดเกราะคริสตัล

ถ้าที่นั่นไม่สามารถควบคุมชุดเกราะได้ หานเชินก็แค่จำเป็นต้องขโมยมัน
ไป ถึงเขาจะไม่สามารถใช้มันได้ แต่มันก็ถือว่าเป็นเรื่องดี เพราะถ้าเธอไม่
มีชุดเกราะ เขาก็จะสามารถเอาชนะเธอได้อย่างแน่นอน

ซึ่งมันก็เป็นอย่างที่หานเชินคิดเอาไว้ ที่นั่นไม่สามารถควบคุมชุดเกราะได้
จริงๆ

ชุดเกราะจีโนนี้เป็นของประธานนิวกอมมูนิตี้ ซึ่งเขาก็ได้สอนวิธีใช้พลังของ
ชุดเกราะให้กับที่นั่น เนื่องจากที่นั่นมียืนของเขาอยู่ในตัว ทำให้เธอ
สามารถใช้พลังของชุดเกราะได้บ้างถึงแม้จะไม่มีประสิทธิภาพก็ตาม

มีเพียงแค่ที่นั่นเท่านั้นที่สามารถทำแบบนั้นได้ แม้แต่ซาเฟยก็ไม่สามารถ
ทำให้ชุดเกราะมีปฏิกิริยาอะไรได้ ถ้าเธอพยายามที่จะใช้มัน

ประธานของนิวกอมมูนิตีสอนวิธีใช้ชุดเกราะให้กับที่นั่นต่อหน้าคนอื่นๆ
แต่ถึงแม้ทุกคนจะได้ยินถึงสิ่งที่เธอถูกสอน แต่ก็มีเพียงแค่ที่นั่นเท่านั้นที่
สามารถใช้ชุดเกราะจีโนได้ ซาเฟยและคนอื่นๆเชื่อว่าชุดเกราะนี้มีพลังของ
พระเจ้าอยู่ภายใน และมีเพียงแค่ท่านประธานกับที่นั่นเท่านั้นที่จะสามารถ
ใช้มันได้

ห่านเซ็นพยายามจะเข้าไปหาชุดเกราะด้วยความรวดเร็ว แต่น่าเสียดายที่
ที่นั่นนั้นอยู่ใกล้กับชุดเกราะมากกว่า

ห่านเซ็นพันดาบไทอาไปใส่ที่นั่น แต่ในชั่วพริบตาเธอก็ยกดาบใหญ่ขึ้นมา
ป้องกัน ซึ่งนั่นก็เปิดช่องว่างให้กับห่านเซ็นเข้าไปแย่งชุดเกราะมา

แต่เมื่อห่านเซ็นจับชุดเกราะ เขาก็รู้สึกตัวในทันทีว่ามันหนักขนาดไหน เขา
ไม่สามารถจะยกชุดเกราะขึ้นมาได้

ที่นั่นห่านเซ็นออกมา เมื่อเห็นห่านเซ็นพยายามจะแย่งชุดเกราะไป

“นี่เป็นชุดเกราะของพระเจ้า มนุษย์อย่างเจ้าไม่มีทางใช้มันได้”

Super God Gene – 1517 พลังของ ‘เรื่องราวของยีน’

ห่านเซินกัดฟันและเรียกแกนยีนสายเลือดแท้ออกมา เขาต้องการจะดูว่า มันสามารถควบคุมชุดเกราะได้ไหม แต่เมื่อสายเลือดแท้สัมผัสชุดเกราะ มันก็เหมือนกับน้ำที่ไปอยู่บนกระดาษไข มันไหลลงมาและไม่สามารถจะ ติดกับชุดเกราะได้

ทีน่าใช้ดาบใหญ่ฟันใส่ห่านเซินอีกครั้ง ทำให้เขาไม่สามารถหยิบชุดเกราะ ขึ้นมาได้ ซึ่งห่านเซินก็รู้ว่าถ้าเธอได้ชุดเกราะกลับคืนไป การจะทำให้มัน หลุดออกมาอีกครั้งคงจะเป็นเรื่องยาก

ห่านเซินใช้โล่ป้องกันดาบใหญ่ของทีน่า จากนั้นเขาก็พยายามไล่ต้อนเธอ ให้ออกกลับไปเพื่อไม่ให้เธอเข้าไปใกล้ชุดเกราะ

“ป้องกันชุดเกราะจากข้าไปก็เปล่าประโยชน์ ชุดเกราะเทพไม่ใช่ของ สำหรับมนุษย์อย่างเจ้า” ทีน้ามองห่านเซินด้วยความดูถูก

หลังจากที่ซาเฟย์ทำความเสียหายให้กับอิตงมูได้แล้ว เธอก็ไม่ได้เข้าไปปิด ชีวิตของเขา แต่เธอวิ่งเข้าไปช่วยทีน่าแทน

อิตงมู่มีระดับความแข็งแกร่งที่ต่ำเกินกว่าจะช่วยอะไรได้ และเขายังได้รับบาดเจ็บอย่างหนักอีก เขาต้องการจะหยุดซาเฟยเอาไว้ แต่เขาไม่สามารถหยุดเธอเอาไว้ได้ทัน ทั้งหมดที่เขาทำได้ก็มีแค่มองดูเธอเคลื่อนที่ออกห่างไปเท่านั้น

หานเฉินมีโล่แขนและแกนยื่นเทพอยู่ ดังนั้นมันจึงไม่ใช่เรื่องยากอะไรที่เขาจะจัดการกับทีน่า แต่เมื่อมีซาเฟยเข้ามาร่วมวงด้วย หานเฉินก็จะเจอกับศึกหนัก

แต่ด้วยโล่แขน หานเฉินก็ไม่กลัวว่าจะแพ้พวกเธอทั้งคู่ แต่ปัญหาอยู่ที่ชุดเกราะนั้นไม่สามารถเคลื่อนย้ายได้ และเขาก็ไม่สามารถปล่อยให้ทีน่าเข้าไปใกล้มันได้เช่นกัน นี่ทำให้เขาไม่สามารถต่อสู้ในรูปแบบที่ต้องการได้

โล่แขนเป็นถึงวิญญาณอสูรขั้นสุดยอดเบอร์เซิร์ก มันคือหนึ่งในสิ่งที่มีพลังป้องกันสูงที่สุดในก๊อตแซงซ์วีเขต 4 แต่ทว่าหลังจากที่รับการโจมตีของทีน่าครั้งก่อน มันก็มีรอยร้าวเกิดขึ้น แต่ถึงอย่างนั้นทีน่าและซาเฟยก็ไม่สามารถเจาะทะลุการป้องกันของมันได้ นอกจากนั้นเขายังสามารถสะท้อนความเสียหายกลับไปใส่พวกเธอได้อีกด้วย

แต่หลังจากนั้นซาเฟยและทีนาก็เริ่มโจมตีจาก 2 ด้าน ซึ่งทำให้ยากที่ห่าน
เซ็นจะป้องกันได้ เขาเน้นไปที่การป้องกันการโจมตีของทีนาคือหลัก เพื่อ
หลีกเลี่ยงไม่ให้เธอเข้าไปใกล้ชุดเกราะได้ แต่นั่นก็ทำให้เขาได้รับความ
เสียหายจากการโจมตีของซาเฟยจนเริ่มจะมีเลือดไหลออกมา

ปัง!

ห่านเซ็นทำพลาดและถูกหมัดของซาเฟยชกใส่เข้าอย่างจังทำให้ทีนามี
โอกาสเข้าไปใกล้ชุดเกราะ

มันสายเกินไปแล้วที่ห่านเซ็นจะหยุดเธอ ดังนั้นแผนการต่อไปของเขาก็คือ
รีบไปพาตัวห่านเหียนหนีไปจากที่นี่ แต่ก่อนที่เขาจะได้ทำอะไร เขาก็รู้สึก
ว่าเรื่องราวของยีนเริ่มมีปฏิกิริยาขึ้นมา

ที่ผ่านมามันเคยแสดงปฏิกิริยาออกมาไม่ก็นาที่เท่านั้น และปฏิกิริยาที่
เกิดขึ้นก็ไม่ได้ช่วยเหลืออะไรเขาในการต่อสู้เลย แต่ตอนนี้มันกลับเริ่ม
ทำงานขึ้นมาโดยที่ห่านเซ็นไม่รู้ว่าทำไมถึงเป็นแบบนี้

ในจังหวะที่เรื่องราวของยีนเริ่มทำงาน หานเซ็นก็รู้สึกว่าร่างกายของตัวเอง กับชุดเกราะคริสตัลที่พื้นเริ่มมีปฏิกิริยาต่อกัน

ในวินาทีต่อมาชุดเกราะคริสตัลที่อยู่บนพื้นก็เริ่มส่องแสงสว่างออกมา ทำให้หานเซ็นรู้สึกราวกับว่าตัวเองกำลังจมอยู่ในน้ำ มันเหมือนกับว่าเขาจะ จมลงไป ชุดเกราะคริสตัลสีขาวที่อยู่พื้น

“บ้าน่า! เป็นไปได้ยังไงกัน?” ทั้งซาเฟยและทีน่าต่างก็ตกตะลึง ดวงตาของ พวกเธอเบิกกว้าง ราวกับว่ากำลังเห็นผีอยู่

พวกเธอไม่อยากจะเชื่อว่าหานเซ็นสามารถทำให้ชุดเกราะทำงานได้

“ไม่มีทาง! ท่านพ่อบอกว่าคนอื่นในจักรวาลนี้ไม่มีใครที่ทำให้ชุดเกราะนี้ ทำงานขึ้นมาได้ มีเพียงแค่พวกเราที่มีสายเลือดของพระเจ้าเท่านั้นที่จะทำ แบบนั้นได้” ทีน่าจับชุดเกราะคริสตัลและพยายามใช้วิธีที่พ่อของเธอสอน มาในการควบคุมชุดเกราะ

แต่เมื่อทีน่าสัมผัสชุดเกราะ เธอก็รู้สึกได้ถึงแรงผลักดันบางอย่าง ทำให้เธอ กระเด็นออกไป

“เกิดอะไรขึ้นกันเนี่ย?” ที่น่าจ้องมองไปที่ชุดเกราะด้วยสีหน้าที่ไม่อยากจะเชื่อ

ซาเฟียเองก็ช็อคเช่นกันที่ห่านเซ็นสามารถทำให้ชุดเกราะจี้โนทำงานขึ้นมาได้

“เกิดอะไรขึ้น? นี่เป็นชุดเกราะของท่านประธาน และก็มีเพียงแค่คนที่มีสายเลือดของพระเจ้าเท่านั้นที่จะใช้มันได้ แล้วเขาทำแบบนั้นได้อย่างไรกัน?”

ซาเฟียไม่ยากเชื่อว่าเรื่องแบบนี้จะเป็นไปได้ ตอนนี้เธอเริ่มจะรู้สึกกังวลขึ้นมา

ห่านเซ็นถูกห่อหุ้มด้วยชุดเกราะที่พอดีกับขนาดตัวของเขาอย่างสมบูรณ์แบบ และในขณะที่เรื่องราวของยีนยังทำงานต่อไป เขาก็รู้สึกได้ถึงพลังอันน่ากลัวของชุดเกราะที่อยู่ภายในตัวของเขา ความแข็งแกร่งที่เข้ามาในร่างกายของเขานั้นทำให้เขารู้สึกเหมือนกับว่าสามารถทำลายทั้งจักรวาลได้ในหมัดเดียว

“ทรงพลังอะไรแบบนี้ นี่ะหรือพลังของชุดเกราะคริสตัล?” หานเซ็นลอง
เคลื่อนไหวไปมาภายใต้ชุดเกราะคริสตัล

แต่หลังจากที่เคลื่อนไหวเพียงเล็กน้อย เขาก็รู้สึกได้ว่าช่องว่างของมิติเริ่ม
จะแตกร้าว เพราะพลังที่อยู่ภายในของมันมหาศาลเกินไป

เมื่อหานเซ็นกำหมัด เขาก็รู้สึกได้ถึงพลังที่อยู่ในร่างกายของตัวเอง

‘พลังของเรื่องราวของยีนทำให้เราสามารถควบคุมชุดเกราะคริสตัลได้
อย่างนั้นหรือ? ด้วยพลังขนาดนี้ แม้แต่สิ่งมีชีวิตกึ่งเทพระดับขั้นสุดยอดก็
ไม่สามารถทำอะไรเราได้ คู่มค่าจริงๆ ถึงแม้เราจะเสียเวลาไปสิบปีเต็มๆก็
ตาม’

หานเซ็นมองไปที่ซาเฟียและทีน่า หลังจากนั้นเขาก็ชกหมัดตรงไปที่ทีน่า

“คุณหนูระวัง!” ซาเฟียตะโกนและผลักทีน่าที่ยังคงยืนนิ่งอยู่ออกไป

ตูม!

เมื่อซาเฟย์รับหมัดอันทรงพลังนั้นเข้าไป ร่างกายของเธอก็สลายกลายเป็น
ผุยผงในทันที

และมันยังไม่ได้หยุดแค่นั้น พลังจากหมัดพุ่งขึ้นไปบนท้องฟ้าและระเบิด
ชั้นบรรยากาศจนกลายเป็นรูป

“ทรงพลัง ทรงพลังอะไรขนาดนี้!”

หานเซ็นไม่มีคำพูดอะไรที่จะมาอธิบายพลังนี้ เขารู้ว่ามันคงใช้แค่หมัด
เดียวเท่านั้นเพื่อจะทำลายดาวแพนดิสทั้งดวง

“ไม่มีทาง! นอกจากพ่อแล้วทั่วทั้งจักรวาลก็ควรจะมีแค่ข้าคนเดียวที่สามารถ
ใช้ชุดเกราะจีโนได้ เขาทำแบบนั้นได้อย่างไร?”

เรื่องนี้ส่งผลกระทบกับที่นาอย่างมาก เพราะคนที่จะใช้ชุดเกราะจีโนได้นั้น
จำเป็นต้องมีเลือดของพระเจ้า เธอไม่อยากจะเชื่อเลยว่ามีมนุษย์อีกคนที่
สามารถใช้ชุดเกราะจีโนได้ ไม่ใช่แค่นั้นหานเซ็นยังสามารถใช้พลังออกมา
ได้มากกว่าตอนที่เธอใช้ซะอีก

ในขณะที่เรื่องราวของยีนกำลังทำงาน หานเซ็นก็รู้สึกว่าคุณเองถูกลอม
รวมเข้ากับชุดเกราะจนไม่สามารถแยกออกจากกันได้ และพลังของชุด
เกราะก็ไหลเวียนอยู่ในตัวของเขาว่าเป็นส่วนหนึ่งของร่างกาย

Super God Gene – 1518 การกลับมาของหานเฉิน

ร่างกายของหานเฉินเต็มเปี่ยมไปด้วยพลัง เขามองไปที่ทีน่า ซึ่งตอนนี้มีสีหน้าที่ซีเผือก เขากำหมัดและชกไปใส่เธอ

เธอไม่ได้วิ่งหนีไป เธอแค่นยืนอยู่กับที่และจ้องไปยังพลังมหาศาลที่กำลังเข้ามาหาเธอ

ขณะที่พลังนั้นกำลังเปลี่ยนให้เธอกลายเป็นผุยผง ชายวัยกลางคนก็ปรากฏตัวขึ้นที่ด้านหลังของเธอ มือของเขาสัมผัสไปที่ไหล่ของเธอ และในวินาทีต่อมาเขากับทีน่าก็หายตัวไป

หานเฉินใช้ออราศาสตร์ตรงเสวียนสแกนดูรอบๆ แต่ทีน่าและชายวัยกลางคนไม่ได้อยู่บนดาวเฟนดิสอีกต่อไปแล้ว

ในอีกฟากหนึ่งของกาแล็กซี ทีน่าและชายวัยกลางคนก็ปรากฏตัวขึ้นอีกครั้ง

ทีน่ายังคงข้องเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้น แต่เธอก็รู้สึกดีใจที่ได้เห็นชายวัยกลางคน

“ลุงชิงหย่า ทำไมถึงมาอยู่ที่นี่ได้?”

ชายวัยกลางคนยิ้มและพูด “ถ้าข้าไม่ได้คอยดูเจ้าอยู่ เจ้าคงจะถูกฆ่าตายไปแล้ว”

ที่น่ายังคงรู้สึกหวาดกลัวกับสิ่งที่เกิดขึ้น เธอพูดออกมา

“มนุษย์คนนั้นน่ากลัวเกินไป! ข้าคิดว่ามีแค่สายเลือดของพวกเราเท่านั้นที่สามารถใช้ชุดเกราะจีโนได้ซะอีก แล้วทำไมมนุษย์คนนั้นถึงสามารถใช้ชุดเกราะได้เหมือนกับพวกเรา? แถมพลังที่ปล่อยออกมามีมากกว่าอีกด้วย”

ลุงชิงหย่าใช้นิ้วดีดไปที่หน้าผากของเธอ

“โธ้ย!” ที่น่าอุทานออกมา “ลุงชิงหย่า ทำแบบนั้นทำไม?”

“เจ้าสมควรโดนแล้ว” ลุงชิงหย่าพูด

“เจ้าแอบหนีมา แถมยังขโมยชุดเกราะของท่านประธานออกมาด้วย
ตอนนี้เมื่อไม่มีชุดเกราะนั้นแล้ว เจ้าจะอธิบายเรื่องนี้ยังไง?”

ที่น่าดูเสียใจ เธอพูดขอร้อง “ลุงชิงอย่าช่วยพูดกับพ่อให้หน่อยได้ไหม ถ้า
ลุงไม่ช่วย ข้าต้องตายแน่ๆ”

ชายวัยกลางคนถอนหายใจออกมา “ข้าจะทำเท่าที่ทำได้ แต่เจ้าจะต้อง
สำรวจความผิดด้วยตัวเอง ไม่อย่างนั้นก็ไม่มีใครสามารถช่วยเจ้าได้”

หลังจากนั้นเขาก็สัมผัสไหล่ของเธออีกครั้งหนึ่ง แล้วพวกเขาทั้งคู่ก็ไป
ปรากฏตัวที่บนยานอวกาศแห่งหนึ่งที่อยู่นอกกาแล็กซี

ดาวแฟนตีสกลายเป็นเหมือนกับดินแดนจากซุนนรก อีตงมู่พยายามพยุ่ง
ตัวเองขึ้นมาขึ้น ขณะมองไปที่หวนเฉินด้วยสีหน้าที่ضبซ้อน

เขาคิดว่าเมื่อหวนเฉินหายตัวไปสิบปี เขาก็จะมีโอกาสไล่ตามได้ทัน แต่มัน
ก็ยังมีความแตกต่างที่ยิ่งใหญ่ระหว่างพวกเขาทั้ง 2 คนอยู่ ความห่าง
ระหว่างพลังของพวกเขานั้นเหมือนกับมหาสมุทรอันกว้างใหญ่

ห่านเซ็นบังคับให้ชุดเกราะเข้าไปภายในจิต ซึ่งในตอนที่เขากำลังใช้
เรื่องราวของยีนอยู่นั้น ชุดเกราะคริสตัลก็กลายเป็นส่วนหนึ่งกับเขา ตอนนี้
เขาสามารถใช้มันได้ตามที่ต้องการ

เมื่อห่านเซ็นหยุดใช้งานมัน พลังพวกนั้นก็หายไป เขาไม่ได้รู้สึกเชื่อมต่อกับ
กับชุดเกราะคริสตัลอีก

“พี!” ห่านเหยียนและคนอื่นๆออกมาจากโรงแรม เมื่อเธอเห็นห่านเซ็นที่ยังคงยืนอยู่ เธอก็รู้สึกช็อค เธอวิ่งเข้าไปหาเขาในทันที ขณะที่ใบหน้าของเธอเต็มไปด้วยรอยน้ำตาที่เพิ่งจะแห้งไป

“ผู้หญิง 2 คนนั้นไปไหนแล้ว?” หงเหลียนถามเมื่อไม่เห็นรอยรอยของซาเฟียหรือทีน่าอยู่เลย

หลังจากที่สัญญาณถูกตัดขาด พวกเขาก็ไม่สามารถเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายนอกได้ เมื่อพวกเขาออกมาจากที่หลบภัย ทั้งหมดที่พวกเขารู้ก็คือซาเฟียและทีน่านั้นได้หายตัวไปแล้ว

“ผู้หญิงที่เป็นชู้ฆ่าถูกฆ่าตายไปแล้ว ส่วนผู้หญิงอีกคนหนีไปแล้ว” หานเซ็น ยิ้ม

จำวหมิงเจ้อและคนอื่นๆรู้สึกช็อคที่ได้ยินแบบนั้น มันดูสมเหตุสมผลถ้า ซาเฟียจะถูกฆ่าตายไป แต่ก่อนที่สัญญาจะถูกตัดไปนั้น พวกเขาเห็นถึง พลังอันมหาศาลของทีน่า มันไม่ใช่สิ่งที่มนุษย์จะสามารถป้องกันได้ พวกเขาไม่สามารถจินตนาการได้เลยว่า หานเซ็นสามารถป้องกันการโจมตี ของผู้หญิงคนนั้นเอาไว้ได้อย่างไร แถมยังทำให้เธอหนีไปอีก

แต่ความจริงที่ว่าพวกเขารอดมาได้นั้นก็น่ายินดีมากพอแล้ว พวกเขาไม่มี แรงจะมาคิดหาความจริงของสิ่งที่เกิดขึ้น

หลังจากที่ผ่านไป 1 ชั่วโมง ยานอวกาศของสหพันธ์และตระกูลจำวกก็ มาถึงที่ดาวแพลนติส พวกเขาอธิบายเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมด

หานเซ็นขอให้อิตงมุช่วยปิดความจริงของเรื่องที่เกิดขึ้นไว้เป็นความลับ แต่ ถึงอย่างนั้นทหารของสหพันธ์ก็ตกใจอยู่ดี เมื่อเห็นร่องรอยที่เกิดขึ้นทั่วทั้ง ดาวแพลนติส พวกเขาว่ามันต้องมีการต่อสู้ที่นำสะพรึงกลัวเกิดขึ้นอย่าง แน่นนอน หานเซ็นและอิตงมุได้ช่วยกันเอาชนะศัตรูที่บุกมาได้สำเร็จ และ

เมื่อเหตุการณ์สิ้นสุดลง ทหารทุกคนก็มองพวกเขาทั้งคู่ด้วยความนับถือ
อย่างมาก

จ้าวหมิงเจอเก็บวิดีโอที่ฉายในที่หลบภัยไปอย่างเงียบๆ เขาเก็บมันไว้เป็น
ความลับและส่งมันให้กับจ้าวเจ็ดทันที

เมื่อจ้าวเจ็ดได้ดูวิดีโอของเหตุการณ์เข้าไปซ้ำมาหลายครั้ง เขาก็พูดขึ้นมา

“ไปหามาให้ได้ว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นใคร ไปหาข้อมูลเกี่ยวกับชุดเกราะของ
เธอด้วย”

“พ่อ พวกเราจำเป็นต้องตรวจสอบหาขึ้นด้วยไหม?” จ้าวหมิงเจ้ออก
ไม่ได้ที่จะถามขึ้นมา

จ้าวเจ็ดพูด “ไม่ต้องแล้ว ถ้าเขาเอาชนะผู้หญิงคนนี้ได้ มันก็พิสูจน์ให้เห็น
แล้วว่าเขาไม่ธรรมดา นี่มันอยู่เหนือความคาดหมายของพวกเขา เขา
แข็งแกร่งกว่าพวกเรามาก ดังนั้นมันไม่มีประโยชน์อะไรที่พวกเขาจะไป
ตรวจสอบเขาอีกแล้ว ในตอนนี้ไปสืบหาความจริงเกี่ยวกับผู้หญิงคนนี้ว่า

เธอเป็นใคร แต่จำเอาไว้ว่าอย่าได้ไปดึงความสนใจหรือไปยั่วคนที่อาจจะมาเป็นศัตรูใหม่ของพวกเรา เรื่องนี้ต้องระวังให้มาก”

“ได้ครับพ่อ ผมจะเริ่มจัดการในทันที”

จ้าวหมิงเจ้อเป็นกึ่งเทพ ในขณะที่จ้าวเจ็ดเป็นแค่ผู้เป็นเลิศ แต่ถึงจะอย่างนั้นเมื่ออยู่ต่อหน้าจ้าวเจ็ด จ้าวหมิงเจ้อก็รู้สึกกว่าตัวเองเป็นเหมือนกับเด็กที่ไม่ค่อยรู้เรื่องอะไร

หลังจากที่จ้าวหมิงเจ้อออกไป จ้าวเจ็ดก็เริ่มพูดกับตัวเอง

“ดูเหมือนว่าการวิจัยของพวกเราจะล่าช้าเกินไป ไม่คิดมาก่อนเลยว่าจะมีคนที่มีพลังกำลังมากขนาดนั้นอยู่ด้วย นี่มันเหนือกว่ากึ่งเทพธรรมดาทั่วไปมาก พวกเราคงจำเป็นต้องเร่งผลิตเองเจิลจิ้นฟลูอิดที่ดียิ่งกว่าเก่า”

เนื่องจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบนดาวแพลนติส หานเซ็นจึงกลับมาอยู่ในสายตาของคนในสหพันธ์เป็นครั้งแรกในรอบสิบปี ทุกคนต่างก็พูดคุยกันเกี่ยวกับความแข็งแกร่งที่แท้จริงของเขาว่าไปถึงระดับไหนแล้ว แต่ก็ไม่มีใครสามารถคาดเดาได้อย่างถูกต้อง

เมื่อดูจากสภาพของดวงดาวและคำบอกเล่าของคนที่เห็นเหตุการณ์ มันก็ทำให้ผู้คนตัดสินใจกันว่าห่านเซ็นไปถึงระดับขั้นสุดยอดแล้ว แต่เขาไม่ได้เข้าไปในก๊อตแซงชั่วริมาเป็นเวลาสิบปี และเขาก็เพิ่งจะกลับมาได้ไม่นาน หลังจากที่เขาหายไป ความจริงที่ว่าเขาสามารถไปถึงระดับขั้นสุดยอดได้ในเวลาอันสั้นนั้นเป็นสิ่งที่ยากจะเชื่อได้

แต่ห่านเซ็นไม่ได้สนใจว่าคนอื่นจะคิดยังไง และเพื่อป้องกันถ้าเกิดนิวคอมมูนิตี้พยายามจะทำอะไรขึ้นมาอีก ดังนั้นเขาจึงขอให้คนในครอบครัวของตัวเองหลีกเลี่ยงที่จะออกไปข้างนอกหรือเข้าไปในก๊อตแซงชั่วริ

จีเหยียนห้วนและเสี่ยวฮวาจะปลอดภัยในบ้านของตระกูลจี ดาวของตระกูลจี้ันมียานรบและระบบป้องกันนับไม่ถ้วน มันไม่เหมือนกับดาวธุรกิจอย่างดาวแฟนตีส

แต่ถึงอย่างนั้นห่านเซ็นก็ยังคงกังวลเกี่ยวกับพวกเขาทั้งคู่อยู่ เนื่องจากในนิวคอมมูนิตี้มียอดฝีมืออยู่มากเกินไป ทำให้มันยากที่จะรับมือกับพวกเขาได้ แต่มพวกเขายังมีคนที่สามารถเทเลพอร์ตพาที่นั่นไปได้อย่างอิสระอีกด้วย

ด้วยเหตุผลบางอย่างหันเหรู้สึกว่ายคนนั้นดูหน้าตาคุ้นๆ ถึงแม้เขา
จะมั่นใจว่าไม่เคยเห็นชายคนนั้นมาก่อนก็ตาม

Super God Gene – 1519 มดกระหายเลือด

ไม่มีอะไรเกิดขึ้นหลังจากการต่อสู้บนดาวเพนติส มันเหมือนกับว่าทางนิวคอมมูนิตีลี้มไปแล้วว่าเรื่องทั้งหมดเคยเกิดขึ้น

เมื่อกลับเข้าไปในก๊อตแซงซ์วีร์อีกครั้ง หานเฉินก็รู้ตัวว่าไม่สามารถใช้ชุดเกราะคริสตัลได้ แม้เขาจะพยายามสวมชุดเกราะก่อนจะเข้ามาก็ตาม แต่เมื่อเข้ามาภายในก๊อตแซงซ์วีร์การเชื่อมต่อระหว่างเขาและชุดเกราะก็ถูกตัดขาด

“ชุดเกราะคริสตัลทรงพลังมาก แต่ดูเหมือนว่ามันจะถูกระงับโดยก๊อตแซงซ์วีร์ ก๊อตแซงซ์วีร์มันคืออะไรกันแน่?” หานเฉินสงสัย

หานเฉินต้องยกเลิกแผนการที่จะฆ่าทุกสิ่งทุกอย่างที่ขวางหน้าด้วยชุดเกราะ และดูเหมือนว่าเขาจำเป็นต้องทำมันด้วยพลังของตัวเอง

แกนยืนทั้ง 4 ของเขาไปถึงระดับเงินแล้ว แต่นอกจากแกนคริสตัลแล้ว แกนยืนอื่นๆก็ยังไม่ได้รับการทดสอบของระดับเงินเลย

แกนคริสต์นั้นขึ้นไปอยู่อันดับที่หนึ่งหลังจากทำการทดสอบ แต่เนื่องจากเขาหายตัวไปนานกว่าสิบปี ทำให้ไม่ได้คำทำใคร ด้วยเหตุนี้มันจึงตกอันดับลงมาอยู่อันดับที่หนึ่งหมื่น

หานเซ็นมีแผนที่จะเสริมพลังที่เหลือ และเมื่อทำอย่างนั้นแล้วเขาก็จะสามารถใช้แกนแสงสีทองเพื่อเพิ่มระดับของพวกมันให้กลายเป็นระดับทอง

แต่ก่อนที่จะได้เข้าไปในหอแกนยืน หลังหมยก็เข้ามาหาเขา และเธอก็บอกว่าอยากจะเดินทางกลับไปในเมืองหน้ากาก แต่เนื่องจากเขาหายตัวไปหลายวัน เธอจึงรอเขาอยู่

หานเซ็นตามหลังหมยกลับไปเมืองหน้ากาก ซึ่งหวังอวีฮังก็กลับไปพร้อมกับพวกเขาด้วยเช่นกัน

‘การเดินทางครั้งนี้ดูเหมือนจะไม่ปลอดภัยซะแล้ว’ หานเซ็นคิดกับตัวเองหลังจากที่เดินทางออกจากเมืองดาร์กสปิริต สปิริตสิบสามจะต้องมีแผนการร้ายบางอย่างแน่ ถึงได้ส่งให้หวังอวีฮังไปพร้อมกับพวกเขา

ที่น่าสับสนก็คือราชาสรรพิษมักจะอยู่เคียงข้างหลังเหมยเสมอไม่ว่าจะไป
ที่ไหน ดังนั้นสปีรตสิบสามก็ไม่น่าจะทำอะไรได้ อย่างนั้นแล้วเขาพยายาม
จะทำอะไรกันแน่?

ทันใดนั้นความคิดบางอย่างก็แวบเข้ามาในหัวของหานเซ็น

‘หรือว่าเขาต้องการจะกำจัดเรา?’

หานเซ็นคิดว่ามันเป็นไปได้ เนื่องจากสปีรตสิบสามไม่ได้ต้องการฆ่าหลัง
เหมย เพราะเขาจำเป็นต้องพัฒนายืนของตัวเอง ดังนั้นคนที่เขาต้องการ
จะฆ่าจริงๆก็คือคนที่หยุดเขาจากการทำอย่างนั้น นั่นจะต้องเป็นเหตุผลที่
เขาส่งหวังอวี้อ้างมาแน่ๆ

เมื่อคิดได้แบบนี้หานเซ็นก็รู้สึกโล่งใจขึ้นมา เพราะถึงสปีรตสิบสามจะมี
มอนสเตอร์ชั้นสุดยอด มันก็ไม่สามารถทำอะไรได้เขาได้ เนื่องจากเขามี
แกนยืนเทพอยู่

พวกเขาทั้ง 3 เดินทางกลับไปเมืองหน้าากพร้อมกับราชาสรพิษ และระหว่างทาง พวกเขาก็เจอกับมดหลากหลายตัวที่ออกมาจากถ้ำของพวกเขา

พวกมันไม่ใช่มดทั่วไป ตัวของมันมีสีที่แดงราวกับว่ากำลังมีไฟลุกอยู่ และขนาดตัวของมันพอๆกับลูกหมา

“แปลกจริงๆ ทำไมถึงได้มีมดกระหายเลือดอยู่แถวนี้เยอะจัง?”
หลังเหมยขมวดคิ้ว เมื่อเห็นมดมารวมตัวกัน

‘คิดเอาไว้ไม่มีผิด!’ หานเฉินยิ้มอยู่ข้างใน เขาไม่รู้ว่าสปิริตสิบสามล่อมดพวกนี้มาได้ยังไง แต่เขารู้ว่าสปิริตสิบสามต้องเป็นตัวการของเรื่องนี้แน่

หานเฉินถามหลังเหมยเกี่ยวกับมดกระหายเลือด และเขาก็ต้องประหลาดใจเมื่อได้ยิน

มดกระหายเลือดส่วนใหญ่เป็นแค่ระดับโบราณ แต่มันก็กันอยู่จำนวนมาก และบ่อยครั้งที่จะเห็นระดับกลางพันธุ้กับระดับเลือดศักดิ์สิทธิ์ปะปนอยู่ด้วย

นอกจากนั้นยังมีราชามดยุ่ด้วยเช่นกัน ซึ่งส่วนใหญ่แล้วพวกมันจะเป็น มอนสเตอร์ชั้นสุดยอด

แกนยื่นของมดกระหายเลือดนั้นก็คือเลือดของมัน เมื่อมดเข้าสู่โหมด กระหายเลือด ความเร็วและพลังกำล้งของมันก็จะเพิ่มขึ้น แคมพลัง ป้องกันของพวกมันก็เพิ่มขึ้นด้วยเช่นกัน ซึ่งเป็นอะไรที่น่ารำคาญมาก

แต่ถึงอย่างนั้นมันก็มีเรื่องบางอย่างที่ทำให้ห่านชื่นดีใจ ซึ่งก็คือวิญญาณ อสุรของพวกมันเป็นประเภทกริฟ พวกมันสามารถเสริมความแข็งแกร่ง ของร่างกายได้ แต่แกนยื่นของพวกมันหาได้ยากมาก เพราะเมื่อฆ่ามด ตาย เลือดของพวกมันก็จะได้รับความเสียหาย และแกนยื่นของพวกมันก็ จะถูกทำลายไปด้วย

‘การที่มีหวังอวิยังอยู่ที่นี้ด้วย ดังนั้นราชามดต้องมาร่วมวงด้วยแน่นอน’ ห่านชื่นไม่ได้มีความกลัวเลย จริงๆแล้วเขารู้สึกตื่นเต้นกับเรื่องนี้ด้วยซ้ำ ‘บางที่ถ้าโชคดี เราอาจจะได้รับวิญญาณอสุรชั้นสุดยอดอีกดวง’

พวกเขายังคงเดินทางต่อไป ขณะที่มืดกระหายเลือดก็ปรากฏตัวออกมาให้เห็นมากขึ้นเรื่อยๆ ในตอนแรกพวกมดแค่มองพวกเขาเดินผ่านไป แต่ตอนนี้พวกมันเริ่มจะเดินเข้ามาหาพวกเขาแล้ว

ห่านเข็นขบวนมดตัวที่เข้ามาใกล้ ซึ่งเป็นแค่ระดับโบราณ แต่เขาก็ยังไม่ได้รับวิญญาณอสุรเลยสักดวง

แต่การถูกข่มานั้นก็ทำให้ตัวอื่นๆ รู้สึกโกรธ และฝูงมดก็ออกมาจากรูของพวกมันมากขึ้นเรื่อยๆ ดวงตาของพวกมันส่องประกายสีแดงราวกับปีศาจจากนรก

ในเวลาเพียงไม่นาน พวกเขาทั้ง 3 ก็ถูกล้อมโดยมดจำนวนมาก ถึงแม้พวกมดจะมีกันอยู่จำนวนมาก แต่นอกจากหวังอวีฮังซึ่งเป็นคนที่อ่อนแอที่สุดในกลุ่มแล้ว พวกมดก็ไม่ได้เป็นภัยต่อห่านเข็นและหลังเหมยที่มีแกนยืนระดับอัณมณี

ยิ่งพวกมดถูกฆ่าไปเท่าไรก็จะมีมดเข้ามาเพิ่มอีกเรื่อยๆ จำนวนของพวกมันดูเหมือนกับว่าไร้ขีดจำกัด

ในตอนแรกพวกเขาแค่ต้องรับมือกับมระดับโบราณเท่านั้น แต่ยิ่งเวลาผ่านไป มระดับกลายเป็นพันธุ์และเลือดศักดิ์สิทธิ์ก็เริ่มเข้ามาวุ่นวายมากขึ้นเรื่อย ๆ

“พวกเราหนีกันเถอะ! พวกมันมีจำนวนมากเกินไป พวกเราคงจะฆ่าพวกมันได้ไม่หมด ไม่อย่างนั้นพวกเราคงจะหมดแรงกันซะก่อน” หลังหยุดพูดขณะที่ยังฆ่าพวกมันต่อไป

“ไม่เป็นไร สู้ต่อไปเถอะ!” หานเซ็นยังไม่มีแผนที่จะหนีไปตอนนี้

หานเซ็นรู้ว่าไม่มีประโยชน์ที่จะหนีไป ตราบใดที่หวังอวี้อย่างยังเดินทางไปกับพวกเขา มดก็ต้องไล่ตามพวกเขาไปอย่างแน่นอน

ขณะที่พวกเขาพูดคุยกัน ก็มีมดสีแดงขนาดเท่ากับวัฏกระต่ายปรากฏตัวออกมาจากอุโมงค์ที่อยู่ใกล้ๆ

“โอ้ ไม่นะ! นั่นมันราชามดกระหายเลือด” เมื่อหลังหยุดเห็นมดตัวใหญ่มากๆ สีหน้าของเธอก็เปลี่ยนไป

เมื่อราชาอสรพิษเห็นมดยักษ์ตัวนี้ มันก็หันกลับมาพาหึ่งเหมยขึ้นไปบน
ตัวของมัน และมันก็เลื้อยไปที่เมืองหน้ากากด้วยความเร็วสูง มันไม่ได้
สนใจหานเซ็นหรือหวังอวี้อี้อะไรเลยสักนิดเดียว

“เวรเอ้ย! ไอ้ภูบ้านั้น มันคิดอะไรของมันเนี่ย? ทำไมมันถึงได้ทิ้งพวกเราไว้
แบบนี้?” หวังอวี้อี้อังพูดขึ้นมา

ในถ้ำที่ห่างไกลออกไป สปริตสิบสามและสปิริตสิบสองก็กำลังมองดูหาน
เซ็นและหวังอวี้อี้อังถูกล้อมด้วยฝูงมดจำนวนนับไม่ถ้วน

“น่าเสียดายที่ดอลลารี่ไม่ได้อยู่ที่นี้ ไม่อย่างนั้นพวกเราจะได้ฆ่าเขาไปด้วย
เลย”

“อย่าได้กังวลไป ยังมีคนรอบๆตัวนางอีกมากที่พวกเราจำเป็นต้องฆ่า รวม
ถึงสปิริตหญิงตนนั้นด้วย เดี่ยวเราค่อยๆจัดการไปที่ละคน” สปิริตสิบสอง
พูดอย่างเลือดเย็น

เมื่อหานเห็นราชามดปรากฏตัวออกมา เขาก็ดีใจอย่างมาก เขารู้ม
หวังอวี้อังมาไว้ได้หว่างแซน หลังจากนั้นเขาก็กระโดดเหยียบหลังมดเพื่อ
ขึ้นไปถือำแห่งหนึ่ง

“อาเล็ก คุณช่วยพูดอะไรเพื่อดึงดูดความสนใจของพวกมันหน่อย” หาน
เห็นพูดกับหวังอวี้อัง

Super God Gene – 1520 มดที่บ้าคลั่ง

หวังอวีฮังไม่รู้ว่าห่านเซินต้องการอะไร แต่เขาก็ยังฟังคำพูดของห่านเซิน เขาตะโกนเพื่อดึงดูดความสนใจของพวกเขา

“พวกมดสวะทั้งหลาย! แน่จริงก็จับตัวฉันให้ได้สิ”

เมื่อหวังอวีฮังตะโกน พวกมดกระหายเลือดก็หันมามองหวังอวีฮังด้วย ดวงตาสีแดงของพวกเขาในทันที

ในวินาทีต่อมา พวกมดก็วิ่งมาหาหวังอวีฮังด้วยความบ้าคลั่ง ซึ่งราชามดก็รวมอยู่ในนั้นด้วย

“ห่านเซินวิ่งหนีเร็วเข้า!” หวังอวีฮังพูดขึ้นมา

“ผมกำลังวิ่งอยู่ที่นี่!” ห่านเซินพูดโดยไม่ได้หันกลับไปมอง

เมื่อสปีรติสิบสามและสปีรติสิบสองเห็นพวกมดที่กำลังบ้าคลั่ง จู่ๆพวกเขาก็รู้สึกหวาดกลัวขึ้นมา ความโชคร้ายของหวังอวี้อังนั้นน่ากลัวกว่าที่พวกเขาคาดเอาไว้

“มันคงอยากตายมากสินะ” สปีรติสิบสามพูด เขาไม่คิดว่าห่านเซ็นและหวังอวี้อังจะรับมือกับฝูงมดที่บ้าคลั่งได้

แต่สีหน้าของพวกเขาก็เปลี่ยนไป เมื่อเห็นว่าฝูงมดไม่สามารถไล่ตามห่านเซ็นที่กำลังอุ้มหวังอวี้อังอยู่ได้ทัน และเมื่อสปีรติสิบสามและสปีรติสิบสองมองไปในทิศทางที่ห่านเซ็นกำลังวิ่งหนีไป พวกเขาก็สังเกตได้ว่ามีบางอย่างผิดปกติ

สปีรติสิบสองเป็นคนที่รู้สึกตัวก่อน และเขาก็พูดขึ้นมา

“ไม่นะ! พวกมันกำลังมุ่งหน้าไปที่เมืองของพวกเรา”

“พวกมันคงจะหนีไปไม่ถึงที่นั่นหรอกมั้ง?” สปีรติสิบสามดูกังวลเล็กน้อย

“มีบางอย่างผิดปกติเกี่ยวกับมนุษย์คนนั้น ราชามดไล่ตามเขาไม่ทัน พวกเรารีบกลับไปในเมืองกันเถอะ พวกเราจะปล่อยให้พวกมันเข้าไปข้างในไม่ได้!”

สปิริตสิบสองมีสีหน้าที่ไม่ดีนัก เขาต้องการจะหยุดแผนที่วางเอาไว้ แต่เขาไม่สามารถไล่ตามหานเซ็นได้ทัน

พวกเขาารู้ตัวว่ามันสายเกินไปแล้ว พวกเขาเคลื่อนไหวได้ช้าเกินไป และพวกเขาก็ถูกหานเซ็นทิ้งห่างออกไปมากขึ้นเรื่อยๆ มันเป็นไปได้ที่พวกเขาจะไปถึงที่หมายได้ก่อน

“พวกมันจะต้องเลือกเส้นทางสู้ๆแน่ พวกมันคงไม่ได้กำลังมุ่งหน้าไปที่เมืองของพวกเราหรอก” สปิริตสิบสามพยายามจะปลอบตัวเอง

“บัดซบเอ้ย! มนุษย์คนนั้นวางแผนทุกอย่างไว้ก่อนแล้ว”

สปิริตสิบสองนั้นไม่ได้ต่อต้านโลกเหมือนกับสปิริตสิบสาม

ห่านเซ็นที่กำลังอุ้มหวังอวี้อยู่ก็นั่งนิ่งต่อไป และเมื่อหวังอวี้อ้างเห็น
ว่าฝูงมดไม่สามารถวิ่งไล่ตามมาได้ทัน เขาจึงพูดช่วยพวกมันอีก
“ไอ้พวกมดน่าเกลียด! พวกแกควรจะขอบคุณพระเจ้าที่ปล่อยให้พวกแกมี
ที่อยู่อาศัย ถึงขนาดนั้นแล้วพวกแกยังพยายามจะฆ่าฉันอีก? พวกแกมัน
น่าเกลียดที่สุด ฉันจะย่างพวกแกทั้งหมดให้กลายเป็นบาร์บีคิว และฉัน
จะเหมือบร่างที่ถูกย่างของพวกแก พร้อมกับจิบไวน์ไปด้วยซะเลย”

ถ้าสายตาสสามารถฆ่าคนด้วย สายตาที่โกรธจัดของพวกมดก็คงจะฆ่า
หวังอวี้อ้างตายไปไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้งแล้ว ดวงตาของพวกมันลุกเป็นไฟ
ขณะที่พยายามวิ่งตามด้วยความเร็วสูง

โดยเฉพาะอย่างยิ่งราชามด สายตาของมันเหมือนกับว่าหวังอวี้อ้างไปฆ่า
ล้างครอบครัวของมันมา มันกระโดดเข้ามาขึ้นไปในอากาศและลงมาที่
ด้านหลังของห่านเซ็น พร้อมกับเตรียมที่จะโจมตีใส่หวังอวี้อ้าง

“ฉันกำลังจะตาย! ฉันกำลังจะตาย!” หวังอวี้อ้างร้องตะโกนออกมา ขณะที่
โยกแขนขาไปมาราวกับพยายามจะวิ่งหนี

ห่านเซ็นเรียกแกนยืนเทพออกมาเพื่อหลบการโจมตีของราชามด

ห่านเซ็นไม่คิดว่าหวังอวี้อังจะดึงดูดมอนสเตอร์ได้ถึงขนาดนี้ ในตอนแรก
เขาไม่ได้มีแผนจะใช้แกนยืนเทพ แต่ตอนนี้เขารู้ตัวว่าไม่มีทางเลือกอื่นแล้ว

อุ้งเท้าของราชามดพุ่งเข้าไปหาใบหน้าของหวังอวี้อัง แต่เมื่อห่านเซ็นเพิ่ม
ความเร็วขึ้น ราชามดก็ถูกทิ้งห่างออกไปอีก หวังอวี้อังจึงใช้โอกาสนี้ยั่วยุ
พวกมดอีกครั้ง

“มดน้อย เกออยากจะสัมผัสใบหน้าอันงดงามของฉันอย่างนั้นหรือ?
สำหรับผู้ชายอย่างฉันแล้ว ใบหน้าคือทุกสิ่งทุกอย่าง ถึงมีพวกแกจะขาย
ทุกอย่างที่พวกแกมี แต่มันก็ไม่พอกับค่าใช้จ่ายในการไปร้านทำหน้าของ
ฉันเพียงครั้งเดียวหรอก”

ห่านเซ็นวิ่งไปข้างหน้าต่อไป ขณะที่หวังอวี้อังก็พยายามอย่างเต็มที่ที่จะยั่ว
ยุพวกมด ผึ้งมดนั้นโกรธจัดและตัดสินใจว่าจะไม่ปล่อยให้พวกเขาหนีไป
ได้

สปิริตสิบสามและสปิริตสิบสองนั้นทั้งโกรธและสิ้นหวัง พวกเขาไม่สามารถไล่ตามพวกมดได้ทัน ในขณะที่พวกมดก็เข้าไปใกล้เมืองของพวกเขาเข้าทุกที

ห่านเชื่อนั้นจึงใจล่อพวกมดไปที่เมืองของพวกเขา เมื่อเห็นฝูงมดที่บ้าคลั่ง พวกเขาก็ไม่อยากจะคิดเลยว่าจะเกิดอะไรขึ้นถ้าพวกมันไปถึงที่นั่น

“พ่อ พวกเราต้องหยุดพวกมันเดี๋ยวนี้ ไม่อย่างนั้นเมืองของพวกเขาไม่เหลือซากแน่!” สปิริตสิบสามพูดขึ้นมา

สปิริตสิบสองกัดฟันและเรียกไข่หลายฟองที่ดูเหมือนกับลูกปิงปองออกมา เขาวางมันลงบนพื้นอย่างไม่เต็มใจและทำให้ของเหลวข้างในไหลออกมา

“ข้าจะทำให้พวกมันต้องชดใช้!”

สปิริตสิบสองใช้ไข่เลือดงู ซึ่งเป็นไข่ของมอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์ที่มีแกนยื่นระดับอัญมณี รสชาติของมันจะต้องดึงดูดความสนใจของพวกมดได้อย่างแน่นอน และเขาก็ได้ใช้มันดึงดูดพวกมดมาในตอนแรก ไม่อย่างนั้นแล้ว

แม้แต่หวังอวี้อังก็ไม่สามารถดึงดูดความสนใจของมอนสเตอร์มาได้
มากมายขนาดนี้

แต่ไข่เลือดดงุนั้นเป็นอะไรที่มีค่าอย่างมาก และสปิริตสิบสองก็รู้สึกไม่พอใจ
อย่างมากที่จำเป็นต้องใช้มัน

แต่หลังจากที่เขาใช้ไข่เลือดดงุ พวกมดก็ไม่ได้มีปฏิกิริยาอะไร พวกมันยังคง
วิ่งไล่ตามหานชิ้นต่อไป

“เกิดอะไรขึ้น?! ทำไมไข่พวกนี้ถึงไม่ได้ผล?” สีหน้าของสปิริตสิบสาม
เปลี่ยนไป

“ดูเหมือนพวกมันจะทำให้พวกมดโกรธจัด จนไข่แค่ฟองเดียวดึงดูดความ
สนใจของพวกมันไม่ได้แล้ว”

สปิริตสิบสองกัดฟันและยอมใช้ไข่ที่เหลือทั้งหมด เขาไม่สามารถมามัวชี้
เหนียวได้ในตอนนี้ ดังนั้นเขาจึงขว้างไข่ทั้งหมดไปหาพวกมด

ไข่เลือดดงุไปถูกกับเปลือกของพวกมดและแตกกระจายเต็มไปหมด

สปีรติสปีสองคิดว่านี่เพียงพอจะดึงดูดใจของพวกเขาได้แล้ว แต่เขาไม่เคยคิดเลยว่าพวกมดจะเมินเฉยและไม่สนใจไข่อีกเลยแม้แต่ชนิดเดียว

แม้แต่มดที่ถูกไข่อ้างว้างใส่ก็ยังไม่สนใจ พวกมันยังคงไล่ล่าหวังอวิฮังต่อไปอย่างบ้าคลั่ง

“ม่ายยยย! ม่ายยยย!” สปีรติสปีสองและสปีรติสปีสามรู้สึกสิ้นหวัง จนพวกเขาก็เริ่มคลั่งขึ้นมาอีกคนหนึ่งแล้ว

ฝูงมดที่บ้าคลั่งไล่ตามหานเซ็นและหวังอวิฮังจนไปถึงเมืองของพวกเขาแล้ว

เมื่อหานเซ็นไปถึงที่ประตูทางเข้า เขาก็บินขึ้นไปด้านบน ส่วนราชามดก็วิ่งเข้าไปกระแทกกับประตู

ตูม!

ราชามดพึงประตูลงมา และมดจำนวนนับไม่ถ้วนก็หึ่งไหลเข้าไปข้างใน

Super God Gene – 1521 ฆ่าราชามด

“ไม่นะ!” สปีริตสิบสองและสปีริตสิบสามรู้สึกหนาวขึ้นมา

ห่านเหินนำฝูงมดเข้าไปในเมือง แต่พวกมันไม่สามารถไล่ตามห่านเหินได้
ทัน ดังนั้นพวกมันจึงกัดกินมอนสเตอร์ตัวอื่นๆที่ขวางทาง แม้แต่
สิ่งก่อสร้างก็พังทลายลงมาจากความบ้าคลั่งของพวกมัน

ฝูงมดหลังไหลเข้าไปในเมืองราวกับน้ำท่วม และในเวลาเพียงไม่นานพื้น
ของเมืองก็ถูกเปลี่ยนเป็นสีแดง

“ข้าจะต้องฆ่าพวกมันให้ได้!” สปีริตสิบสองเห็นมอนสเตอร์ในเมืองถูกฝูง
มดกัดกิน พวกเขาต้องลำบากอย่างมากกว่าจะได้พวกมันมา ซึ่งนั่นก็ทำ
ให้เขาารู้สึกโกรธยิ่งกว่าเดิม

สปีริตสิบสามพยายามจะหยุดสปีริตสิบสองเอาไว้ เนื่องจากตอนนี้มีมดที่
บ้าคลั่งอยู่เต็มเมืองไปหมด และมันก็ยังมียาชาวมดอยู่ในนั้นด้วย ดังนั้นมัน
จึงอันตรายเกินไปที่จะเข้าไปข้างใน

“พวกเราแค่ต้องฆ่าราชามด แล้วทุกอย่างจะดีเอง” หานเซ็นพูดขณะที่วิ่งหนีต่อไป

“แบบไหนล่ะ? ฉันคิดว่ามันน่าจะเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด นายฆ่ามันได้อย่างนั้นหรือ?” หวังอวี๋ฮังพูด

“ยังไงซะพวกเราก็ต้องลองดู” หานเซ็นพูด หลังจากนั้นก็เข้าไปในอุโมงค์

อุโมงค์นั้นใหญ่พอสำหรับคนหนึ่งคนเท่านั้น และเมื่อหานเซ็นเข้าไปข้างใน ราชามดก็พยายามตามพวกเขาเข้าไป มันทำลายผนังอุโมงค์เพื่อจะเข้ามาข้างใน

หานเซ็นเห็นว่านี่คือโอกาส เขาจึงใช้ดาบไทอาแทงเข้าไปที่ดวงตาของราชามด

ราชามดส่งเสียงกรีดร้องออกมาด้วยความเจ็บปวดทันที และมันก็พยายามจะถอยหลังออกไป

“อาเล็ก ดึงความสนใจของมันก็กลับมาที่ อย่าให้มันวิ่งหนีไปได้!” หานเซ็น
รีบพูดขึ้นมา

“ฉันจะไม่ดึงความสนใจของเจ้าตัวนั้นแน่!”

หวังอวี้อ้างตอบกลับมา แต่สุดท้ายแล้วเขาก็ตะโกนไปที่ราชามด “เจ้ามด
หน้าโง่! ฉันคิดว่าแกต้องการตัวฉันซะอีก เก่งจริงก็มาจับตัวฉันให้ได้สิ!”

ราชามดต้องการจะถอยหลังกลับไป แต่เมื่อมันได้ยินเสียงของหวังอวี้อ้าง
ราชามดก็พยายามจะเข้ามาข้างในอีกครั้ง มันพยายามขุดอุโมงค์เพื่อจะ
เข้าไปถึงตัวหวังอวี้อ้างให้ได้

“ทำได้ดีมาก ยั่วยวนมันต่อไป” หานเซ็นพูดขณะที่ถอยไปเรื่อยๆ

“นายใช้คำอื่นไม่ได้หรือไง?” หวังอวี้อ้างตะโกน

หานเซ็นถอยลึกเข้าไปเรื่อยๆ “คุณชอบคำว่าอ่อยมากกว่าจั้นหรือ? แต่นั่น
ฟังดูไม่ค่อยถูกเท่า”

“เวอร์เอ้ย! นายมันรู้การศึกษา นี่มันเรียกว่าการหลอกล่อ” หวังอวี้อ้างกัตรีม
ฝีปากของตัวเอง

“หลอกล่อก็หลอกล่อ” หานเฉินพยักหน้า

หวังอวี้อ้างฟังดูโกรธ และเขาก็พูด “เลิกพูดจาไร้สาระสักที!”

หานเฉินหยุดพูดและใช้สมาธิไปกับการวิ่งหนีแทน

หานเฉินคอยใช้ดาบไทอาแทงใส่ราชามดที่ตามหลังมาเป็นระยะๆ ระดับ
ความแข็งแกร่งของราชามदनั้นถือว่าไม่เลว และถึงหานเฉินจะทำความ
เสียหายให้กับมันได้ แต่นั่นก็ยังไม่พอที่จะฆ่ามันได้

ทุกครั้งที่ราชามดได้รับบาดเจ็บ มันก็ยิ่งต้องการจะฆ่าพวกเขามากขึ้น
เรื่อยๆ ตัวตนของหวังอวี้อ้างยังคงดึงดูดความสนใจของมันเอาไว้ได้อยู่

ราชามดไล่ตามพวกเขาไปเรื่อยๆ และหลังจากที่หานเฉินใช้ดาบแทงใส่หัว
ของมันซ้ำหลายๆ ครั้ง ไม่นานก็เริ่มมีเลือดไหลออกมาอย่างต่อเนื่อง และ
ในที่สุดราชามดก็เริ่มดูอ่อนแอลงหลังจากผ่านไปหนึ่งชั่วโมง

ห่านเซ็นใช้เวลาถึงครึ่งวันก่อนที่จัดการกับราชามดได้ ราชามดล้มลงกับพื้นและชักกระตุกอยู่สักระยะ ก่อนที่จะหยุดเคลื่อนไหวไป

ร่างกายของราชามดเต็มไปด้วยรูจำนวนมาก เนื่องจากถูกห่านเซ็นแทงซ้ำอยู่หลายครั้ง ซึ่งมันดูเลวร้ายมากๆ

“ราชามดกระหายเลือดขั้นสุดยอดถูกฆ่า คุณได้รับวิญญานอสสุร ไม่ได้รับแก่นยีน เนื้อไม่สามารถกินได้ เมื่อดูดซับผลึกพลังชีวิตของมัน คุณมีโอกาศได้รับ 0-10 จีโนพ้อยขั้นสุดยอด”

เมื่อห่านเซ็นได้ยินเสียงประกาศ เขาก็รู้สึกพึงพอใจอย่างมาก

“การล่ามอนสเตอร์ดีกว่าจริงๆ พวกผลไม่จีโนพวกนั้นมันไร้ประโยชน์”

ห่านเซ็นมีดวงในการได้รับวิญญานอสสุรจากการฆ่ามอนสเตอร์มากกว่า และตอนนี้เขาก็ได้รับวิญญานอสสุรขั้นสุดยอดมาอีกดวงแล้ว เขารู้สึกดีใจอย่างมาก

ร่างของราชามดค่อยๆจางหายไป เหลือทิ้งไว้เพียงคริสต์ลที่เป็นรูปร่างของ
ราชามดจิ๋ว หานเซ็นหยิบมันขึ้นมา

เมื่อฝูงมดเห็นว่าราชาของพวกเขาถูกฆ่าตาย พวกมันก็เลิกไล่ตามพวกเขา
และวิ่งแตกตื่นหนีไป

หวังอวี้อ้างคิดที่จะตะโกนถึงความสนใจของพวกเขา แต่หานเซ็นปิดปาก
ของเขาเอาไว้และพูด

“อย่าทำแบบนั้น! พวกมันมีกันอยู่มากเกินไป และมันคงจะต้องใช้
เวลานานมากกว่าที่พวกเราจะฆ่าพวกมันได้หมด แค่ฆ่าราชามดได้ก็
เพียงพอแล้ว”

“นั่นก็ใช่ แต่การฆ่าราชามดก็มีแต่ฝ่ายที่ได้ผลพลังชีวิตไป นี่ฉันยังไม่ได้
อะไรเลย อย่างน้อยๆก็ฆ่าพวกมดเลือดศักดิ์สิทธิ์ให้ฉันบ้างสิ” หวังอวี้อ้าง
คิดว่ามันไม่ค่อยยุติธรรม

“ยังมีโอกาสอีกมากที่จะฆ่ามอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์ ดังนั้นมันไม่มี
เหตุผลที่พวกเราจะต้องไปถึงความสนใจพวกมดนั้นอีกแล้ว ส่วนผลพลัง

ชีวิตอันนี้ครึ่งหนึ่งก็เป็นของคุณ ถ้าคุณต้องการ ก็เอามันไปได้เลย” หาน
เซ็นวางผลึกพลังชีวิตลงบนมือของหวังอวีฮัง

หานเซ็นมีผลึกพลังชีวิตอันอื่นอยู่ แต่จนถึงตอนนี้เขาก็ยังไม่สามารถดูด
ซับพวกมันได้เลยสักอัน ถ้าหวังอวีฮังสามารถหาวิธีที่จะดูดซับพวกมันได้
มันก็ถือว่าเป็นอะไรที่คุ้มค่า

เนื่องจากตอนนี้หานเซ็นสามารถล่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้แล้ว ดังนั้น
เขาไม่รังเกียจที่จะมอบผลึกพลังชีวิตอันนี้ให้กับหวังอวีฮัง เพราะยังไงซะ
เขาก็ได้วิญญูณอสูรมาแล้ว

“นายให้ฉันจริงๆอย่างนั้นหรือ?” หวังอวีฮังมองหานเซ็นอย่างไม่อยากจะ
เชื่อ ในสายตาของเขาหานเซ็นไม่ใช่คนที่ใจกว้างขนาดนี้

“รับมันไปเถอะ” หานเซ็นยื่นผลึกพลังชีวิตให้กับหวังอวีฮัง

หวังอวีฮังรู้สึกดีใจอย่างมาก เขาถือผลึกพลังชีวิตราวกับเป็นลูกของตัวเอง

“ขอบคุณนายมาก! ครั้งต่อไปถ้าพวกเราฆ่ามอนสเตอร์ขึ้นสุดยอดได้อีก
ผลึกพลังชีวิตอันนั้นจะตกเป็นของนาย”

หานเฉินอยากจะพูดอะไรบางอย่าง แต่ทันใดนั้นก็มียเสียงแปลกๆดังขึ้นมา
และเมื่อหันกลับไปมอง สีหน้าของเขาก็เปลี่ยนไป

Super God Gene – 1522 ต้นไม้ผึ้ง

พวกเขามัวแต่ยุ่งอยู่กับการฆ่าราชามดจนไม่ได้สนใจสิ่งรอบข้าง เมื่อพวกเขาได้ยินเสียงแปลกดังขึ้นมา ในที่สุดพวกเขาก็สังเกตเห็นต้นไม้เล็กๆที่อยู่ด้านข้าง

บนต้นไม้นั้นมีผลไม้อยู่จำนวนมาก แต่พวกมันดูไม่ได้ปกติ พวกมันดูเหมือนกับผึ้งที่มีขนาดพอๆกับกำปั้นของมนุษย์

ปีกของผลไม้ผึ้งนั้นกระพืออย่างต่อเนื่องทำให้เกิดเสียงที่ผึ้งตัวๆมักจะสร้างขึ้นมา พวกมันดูแปลกประหลาดเมื่อเห็นผึ้งจำนวนมากมารวมตัวกันอยู่บนต้นไม้

ห่านเซ็นไม่รู้ว่ามันเป็นต้นไม้แบบไหน แต่หลังจากที่ใช้ชื่อว่าศาสตร์ตงเสวียนตรวจดู เขาก็สามารถบอกได้ทันทีว่าพลังชีวิตของพวกมันทรงพลังอย่างมาก โชคดีที่ผึ้งเป็นเพียงแค่ผลไม้ที่ติดอยู่กับกิ่งของต้นไม้ ดังนั้นพวกมันจึงไม่สามารถโจมตีพวกเขาได้

ในตอนที่ยานเซ็นและหวังอวี้อ้างกำลังครุ่นคิดอยู่นั้น จู่ๆก็มีเสียงอะไรบางอย่างดังขึ้นมา หนึ่งในผลไม่พึงพยายามจะโจมตีใส่หวังอวี้อ้างด้วยการปล่อยเหล็กในของมันเป็นออกมา

ซึ่งเหล็กในของมันเป็นรวดเร็วจนหวังอวี้อ้างไม่สามารถหลบมันได้ทัน โชคดีที่ยานเซ็นมีปฏิกิริยาไวพอที่จะฟันเหล็กในที่พุ่งเข้ามา แต่หลังจากที่ทำแบบนี้มือของยานเซ็นก็เริ่มที่จะรู้สึกชา

หวังอวี้อ้างรู้สึกโล่งใจอยู่ชั่วขณะ แต่หลังจากนั้นฝั่งทั้งหมดที่อยู่บนต้นไม้ก็ปล่อยเหล็กในของพวกมันมาที่หวังอวี้อ้าง

“เวรล่ะ!” หวังอวี้อ้างตะโกนออกมา เขาไม่สามารถหลบพวกมันได้ ตอนนี้เมื่อเห็นเหล็กในจำนวนมากพุ่งเข้าใส่เขาพร้อมๆกัน เขาก็ได้แต่นึกภาพตัวเองบวมไปทั้งตัว

ไม่ว่ายานเซ็นจะกวัดแกว่งดาบได้รวดเร็วแค่ไหน มันก็เป็นไปไม่ได้ที่เขาจะป้องกันเหล็กในได้ทั้งหมด ดังนั้นเขาจึงเรียกโล่แขนออกมา และขยายมันให้ใหญ่พอที่จะป้องกันพวกเขาทั้งคู่

เหล็กในจำนวนมากพุ่งเข้าไปใส่โล่แขนของห่านเหินจนทำให้เกิดเสียงดัง
ราวกับฝนที่ตกหนัก แต่พวกมันไม่สามารถเจาะทะลุการป้องกันของโล่เข้า
มาได้

หลังจากนั้นตัวอักษรสีทองก็ปรากฏขึ้นที่ผิวของโล่และสะท้อนพวกมัน
กลับไปที่ดินไม้

ห่านเหินคิดว่าการสะท้อนเหล็กในกลับไปจะสามารถสร้างความเสียหาย
ให้กับผลไม้ผิงได้

แต่เมื่อเหล็กในถูกสะท้อนกลับไปได้แค่ครึ่งทาง มันก็เปลี่ยนเส้นทางอย่าง
กะทันหัน ราวกับว่ามีจิตใจเป็นของตัวเอง พวกมันหันกลางอากาศและพุ่ง
กลับมาหาห่านเหินอีกครั้ง

แต่ครั้งนี้เหล็กในไม่ได้พุ่งเข้ามาหาพวกเขาเป็นเส้นตรงเหมือนครั้งที่แล้ว
พวกมันเคลื่อนที่อ้อมโล่ไปราวกับเป็นบুমเบอเร่

โล่แขนของหานเซินนั้นแข็งแกร่ง แต่มันก็ป้องกันได้เพียงแค່ด้านเดียวเท่านั้น เมื่อเห็นสถานการณ์เปลี่ยนไป หานเซินจึงตัดสินใจอ้อมหวังอวีฮังขึ้นมาและวิ่งหนีไป

โชคดีที่เหล็กในไม่สามารถเคลื่อนที่ไปได้ไกลนัก เมื่อหานเซินวิ่งหนีไปได้หนึ่งไมล์ พวกเหล็กในก็บินกลับไปทิศทางของผลไม้ฝั่งดั้งเดิม

“พวกมันคืออะไรกัน? พวกมันเรียกเหล็กในกลับไปอย่างนั้นหรือ?” หานเซินมองดูต้นไม้อย่างประหลาดใจ

“ทั้งต้นไม้ที่เต็มไปด้วยผึ้ง มันดูน่าขยะแขยงมาก! พวกเราหนีไปจากที่นี่กันเถอะ” หวังอวีฮังพูด

“เดี๋ยวก่อน ต้นไม้นั้นดูไม่ธรรมดา แถมเหล็กในของผึ้งก็แข็งแกร่งถึงระดับขั้นสุดยอด บางทีผลไม้พวกนั้นอาจจะเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดก็ได้ ถ้าพวกเราฆ่าพวกมันทั้งหมด นั่นก็เท่ากับว่าพวกเราจะได้ผลึกพลังชีวิตจำนวนมาก แถมพวกเราก็อาจจะได้วิญญาณอสูรกลับไปด้วย” หานเซินพูด

“ไม่มีทาง ต้นไม้ต้นเดียวจะมีมอนสเตอร์ชิ้นสุดท้ายอดมากมายขนาดนั้นอยู่
ได้ยังไง?” หวังอวี้อ้างคิดว่าเป็นอะไรที่น่าเชื่อ

“มันคุ้มค่าที่จะลอง!” หานเฉินไม่ต้องการจะจากไปตอนนี้ แต่ถึงอย่างนั้น
เขาก็ยังคิดหาวิธีที่จะจัดการกับผลไม้ผึ้งพวกนั้นไม่ได้เลย

ถึงเหล็กในของพวกมันจะมีขนาดเล็กและมีระยะในการทำงานที่จำกัด แต่
โล่แขนของเขาก็ไม่สามารถป้องกันพวกมันทั้งหมดได้ หานเฉินเดินไปเดิน
มาขณะที่พยายามคิดหาวิธี แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังหาวิธีดีๆไม่ออก

“ถ้าผึ้งทั้งหมดนั้นเป็นมอนสเตอร์ชิ้นสุดท้ายอด เรื่องนี้มันจะยากเกินไป
สำหรับเรา บางทีพวกเราควรจะกลับไปวางแผนกันก่อน” หวังอวี้อ้างดูจะ
หวาดกลัวผึ้งพวกนั้น

“เอาแบบนั้นก็ได้ พวกเรากลับกันเถอะ ไว้เมื่อคิดแผนการได้แล้ว พวกเรา
ค่อยกลับมาที่นี่ใหม่” หลังจากนั้นหานเฉินก็พาหวังอวี้อีกกลับไปในเมือง
หน้าากาก

หลังเหมยดีใจอย่างมาก เมื่อเห็นว่าทั้ง 2 คนกลับมาอย่างปลอดภัย เธอคิดว่าหานเซ็นและหวังอวี้อาจจะถูกราชามदनจัดการไปแล้ว

เมื่อหานเซ็นกลับไปห้องของตัวเอง เขาก็มีเวลาได้ตรวจสอบวิญญานอสูรของราชามดกระหายเลือด

วิญญานอสูรราชามดกระหายเลือดชั้นสุดยอด : กริฟ

หานเซ็นรู้ประเภทของวิญญานอสูรราชามดอยู่แล้ว ดังนั้นเขาจึงเรียกมันออกมาลองใช้ในทันที รอยสักของราชามดสีแดงปรากฏขึ้นบนร่างกายของเขา และในขณะเดียวกันภายในร่างกายของเขาก็รู้สึกร้อนขึ้นมา เหมือนกับว่าเลือดกำลังเดือด ซึ่งนั่นทำให้พลังกำลังและความเร็วของเขาเพิ่มขึ้น

หานเซ็นรู้สึกพึงพอใจกับความสามารถของวิญญานอสูรดวงนี้

เมื่อหานเซ็นใช้แกน Yin เทพ พลังของเขาก็เพิ่มขึ้นจนถึงระดับของกิ่งเทพชั้นสุดยอด แต่นั่นก็เพราะเขาได้รับพลังจากแกน Yin เทพ

แต่พลังกำลังจริงๆของเขายังอยู่ที่ระดับมอนสเตอร์ที่มีแกนยื่นระดับอัญมณี ซึ่งวิญญาณอสูรกริฟของราชามดนั้นสามารถเพิ่มพลังและความเร็วของเขาได้ ทำให้ตอนนี้เขาใกล้เคียงกับระดับขั้นสุดยอดอย่างแท้จริง

“ไม่เลวเลย วิเศษจริงๆ” หานเซ็นรู้สึกชื่นชอบวิญญาณอสูรของราชามดอย่างมาก

ถึงวิญญาณอสูรของราชามดจะแข็งแกร่ง แต่มันก็ไม่ได้ช่วยให้เขาคิดแผนการที่จะจัดการกับต้นไม้ต้นได้ เขาไม่สามารถวิ่งเข้าไปที่ต้นไม้และฆ่าผึ้งทั้งหมดได้แบบตรงๆ

‘มันจะเป็นอะไรที่ง่ายมาก ถ้าเรามีชุดเกราะขั้นสุดยอด เพราะถ้ามีเราก็น่าจะจัดการกับผึ้งพวกนั้นได้ แต่น่าเสียดายที่ชุดเกราะสัตว์เลื้อยงูใช้ได้แค่กับสัตว์เลื้อยงูเท่านั้น แถมเราก็ไม่มีสัตว์เลื้อยงูที่แข็งแกร่งอยู่เลย ถ้าให้เหมียวไปต่อสู้กับต้นไม้แก่นั้น มันก็ไม่น่าจะทำความเสียหายให้กับต้นไม้ได้ เราจำเป็นต้องหาสัตว์เลื้อยงูขั้นสุดยอด’ หานเซ็นคิดกับตัวเอง

มันน่าเสียดายที่ห่านเซ็นไม่สามารถหาวิญญาณอสูรสัตว์เลื้อยมาได้ นอก
ชะจากว่านางฟ้าจะวิวัฒนาการ ไม่อย่างนั้นชุดเกราะสัตว์เลื้อยชั้นสุดยอด
ก็ถือว่าไร้ประโยชน์

“เมื่อไรนางฟ้าจะวิวัฒนาการเสร็จ?” ห่านเซ็นคิดถึงช่วงเวลาที่เข้าร่วมกับ
นางฟ้าในอดีต

“พ่อ หนูคิดถึงเสี้ยวฮวา พวกเราจะไม่กลับไปเยี่ยมน้องหน่อยหรือ?” เป่า
เอ๋อถาม

“โอเค พวกเรากลับไปหาเสี้ยวฮวากัน” ห่านเซ็นพาเป่าเอ๋อไปที่เครื่องเทเล
พอร์ต

ในตอนนี้นี้ห่านเซ็นอาศัยอยู่ที่ตระกูลจี และเมื่อเขาออกมาจากเครื่องเทเล
พอร์ต มีใครบางคนกำลังเดินเข้ามาทางเขา และเมื่อห่านเซ็นเห็นคนๆนั้น
เขาก็รู้ตัวว่าคนๆนั้นคือจีซิง

Super God Gene – 1523 ราชาสิงโตหยกน้อย

จีซิงนั้นเป็นคนหนุ่มสาวที่มีพรสวรรค์มากที่สุดในตระกูลจี ในตอนที่เธออยู่ในก๊อตแซงซ์วีเขต 1 เธอสามารถฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้สำเร็จ และเธอก็เก็บจีโนพ้อยขั้นสุดยอดจนเต็มและได้รับร่างกายขั้นสุดยอดจิตวิญญาณแห่งดาบมา

ตระกูลจีได้ใช้ทรัพยากรจำนวนมากในการทำให้เธอแข็งแกร่งขนาดนี้ และเธอก็พยายามอย่างหนักจนตอนนี้เธอได้วิวัฒนาการเป็นผู้เป็นเลิศแล้ว แกรมเธอก็เก็บจีโนพ้อยขั้นสุดยอดของก๊อตแซงซ์วีเขต 3 เกือบจะเต็มแล้วเช่นกัน เธอกำลังจะวิวัฒนาการไปเป็นกึ่งเทพในอนาคตอันใกล้

หานเซินได้ยืนยันว่าร่างกายขั้นสุดยอดจิตวิญญาณแห่งดาบของจีซิงเป็นอะไรที่ทรงพลังอย่างมาก แต่เขาไม่เคยเห็นมันด้วยตัวเองมาก่อน พวกเขาทั้งคู่แทบไม่เคยได้เจอกันเลย ความจริงแล้วพวกเขาได้เจอกันเฉพาะในงานสำคัญเท่านั้น และการสนทนาระหว่างพวกเขาก็เป็นอะไรที่สั้น

“พี่เขย วิชาดาบของคุณยอดเยี่ยมมาก และตอนนี้ฉันก็เกือบจะ
วิวัฒนาการเป็นกึ่งเทพแล้ว ฉันอยากจะประลองกับพี่เขย เพื่อดูว่าระหว่าง
พวกเราใครเหนือกว่ากันในด้านการใช้ดาบ” จีซิงยิ้มเมื่อเห็นหานเฉิน

“เธอมีร่างกายขั้นสุดยอดสำหรับการใช้ดาบโดยเฉพาะ มันไม่มีทางที่ฉัน
จะเอาชนะเธอได้หรอก”

หานเฉินเลยช่วงอายุที่ต้องการจะเอาชนะเพื่อไฉ่ฮวดแล้ว มันไม่มี
ประโยชน์อะไรที่จะประลองกับจีซิง และสุดท้ายถ้าเขาไปทำร้ายความรู้สึก
ของเธอ มันก็จะมีแต่ทำให้เขาได้รับคำบ่นจากสมาชิกคนอื่นๆ ในตระกูลจี

จีซิงกระพริบตาและพูด “เรื่องนั้นเป็นสิ่งที่พวกเราจะได้รู้เมื่อประลองกัน
เมื่อฉันกลายเป็นกึ่งเทพเมื่อไหร่ ฉันจะขอต่อสู้กับพี่เขยแบบเอาจริง”

“พวกเราค่อยมาประลองกันเมื่อถึงเวลานั้น แต่สำหรับตอนนี้ฉันมีธุระอื่น
ต้องไปทำ นอกจากนั้นพี่สาวของเธอที่กำลังรอฉันอยู่ที่บ้าน ตอนนี้ฉันต้อง
ไปแล้ว” หานเฉินพูดแบบนี้เพื่อหาข้ออ้างไปจากเธอ

หลังจากนั้นเขาก็เดินจากไปพร้อมกับคิด ‘ดูเหมือนว่าช่วงนี้เราคงต้องเข้าไปอยู่ในก๊อตแซงชั่วคราวสักระยะ ก๊อตแซงชั่วคราวก็กว้างใหญ่ไพศาลหวังว่าเธอจะไม่ถูกไปที่ไกลๆเราอยู่หรอกนะ’

เมื่อกลับไปทีระกูลจี จีเหียนนหฺร้นก็กำลังอาบแดดอยู่ในสวนกับเสี่ยวฮวา ซีโร่นั้นก็กำลังนั่งดื่มชาอยู่ที่นั่นด้วย เป่าเอ๋อกระโดดลงไปหาเสี่ยวฮวา และเอามือรูปใบหน้าที่ของเขาพร้อมกับพูด “หนูคิดถึงพี่สาวไหม?”

“พี่...สาว...?” เสี่ยวฮวาเริ่มจะพูดได้บ้างแล้ว แต่ถึงจะอย่างนั้นเขาก็พูดได้แค่คำง่ายๆอย่างเช่นพ่อ แม่ พี่สาว ตา ยาย แต่แค่นั้นก็ถือว่าดีมากแล้ว

“มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นไหม?” หานเซินถามขณะที่นั่งลง

จีเหียนนหฺร้นรู้ว่าหานเซินพูดถึงนิวคอมมุนิตี้ ดังนั้นเธอส่ายหัวและพูด

“ไม่มีเรื่องอะไรเลย ดูเหมือนกับว่าพวกเขาลืมเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นวันนั้นไป”

ห่านเซ็นชมวดคิ้ว “ไม่มีทาง ฉันขโมยสมบัติล้ำค่าของพวกเขา มา ไม่มีทาง
ที่พวกเขาจะอยู่เฉยๆโดยไม่ทำอะไร”

ความจริงแล้วไม่ใช่เพราะว่าพวกเขาสามารถควบคุมอารมณ์ของตัวเองได้
แต่มันเป็นเพราะว่าพวกเขายังหาความจริงไม่ได้ว่าทำไมห่านเซ็นถึง
สามารถใช้ชุดเกราะจีโนได้ ถ้าห่านเซ็นสามารถใช้มันได้ พวกเขาก็ไม่คิด
ว่ามันคุ้มค่าที่จะเผชิญหน้ากับห่านเซ็น ในเมื่อห่านเซ็นสามารถใช้ชุด
เกราะต่อกรกับพวกเขาได้ นั่นคือเหตุผลที่พวกเขายังไม่ได้ตัดสินใจทำ
อะไรเพื่อเป็นการตอบโต้

ในนิวมมูนิตี้นั้นมีชุดเกราะจีโนอยู่เพียงแค่ชุดเดียว ดังนั้นนอกจาก
ว่าประธานของพวกเขาจะเป็นคนมาต่อสู้ด้วยตัวเอง มันก็ไม่มีใครที่
สามารถเอาชนะห่านเซ็นได้

ร่างกายของประธานนิวมมูนิตี้นั้นยังไม่ฟื้นฟูเต็มที่ และนั่นก็เป็นเหตุผลที่
พวกเขายังไม่ได้วางแผนที่จะแก้แค้นห่านเซ็นในตอนนี้อยู่

ที่นั่นนั้นถูกลงโทษสำหรับการกระทำของเธอ แต่ถึงแม้สิ่งที่เธอทำจะเป็นความผิดพลาดใหญ่หลวง แต่บทลงโทษที่เธอได้รับก็ไม่ได้หนักหนาอะไรมาก มันเห็นได้ชัดว่าประธานของนิเวศมุนิตีเอ็นดูเธออย่างมาก

ถ้าหากเห็นฆ่าที่นั่น เหตุการณ์ก็ไม่มีทางเงิบลงอย่างนี้แน่ และไม่ว่าจะยังงี้ก็ตาม ประธานของนิเวศมุนิตีก็คงจะเผยตัวเองออกมาเพื่อต่อสู้กับหายนะอย่างแน่นอน

หลังจากที่พักอยู่ 2 วัน หายนะก็กลับเข้าไปในก๊อตแซงซัวร์ หลังจากนั้นเขาก็เข้าไปในหอแกนยีน เนื่องจากเขาต้องการจะเสริมพลังให้กับแกนยีนก่อนที่จะเพิ่มระดับให้มัน

ครั้งนี้หายนะใช้แกนคริสตัลเป็นกุญแจเพื่อเข้าไปในหอแกนยีน เพราะตอนนี้อันดับของมันต่ำเกินไป เขาจึงจำเป็นต้องทำให้มันกลับขึ้นไปอันดับหนึ่งอีกครั้ง

หลังจากผ่านไปสิบปี ผู้คนก็เริ่มจะลืมเกี่ยวกับแกนคริสตัล ดังนั้นเมื่อหายนะส่งคำท้าไปหาแกนยีนที่อันดับสูงกว่าเขา อีกฝ่ายก็จะรับคำท้า เขานั้น

จำเป็นต้องค่อยๆไต่อันดับขึ้นไปเรื่อยๆจากอันดับหนึ่งขึ้นไปถึงอันดับหนึ่ง

แต่เมื่อแกนยื่นของเขาอยู่ในอันดับที่ต่ำกว่าหนึ่งพัน การจะหาคู่ต่อสู้ก็ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย แกนยื่นที่อยู่ในอันดับประมาณนั้นมักจะไม่รับคำท้าใครง่ายๆ เนื่องจากกลัวว่าอันดับจะตก หานเซ็นส่งคำท้าไปให้กับหลายๆคน แต่มันก็ไม่มีใครตอบรับคำท้าของเขาเลย

“ถ้ายังเป็นแบบนี้ต่อไป เมื่อไหร่เราจะขึ้นไปถึงอันดับที่หนึ่งละเนี่ย?”

หานเซ็นเคยชินกับการขึ้นไปถึงที่หนึ่งทันที ดังนั้นเขาจึงไม่ค่อยคุ้นเคยกับการที่ต้องไต่อันดับไปที่ละขั้นเท่านี้

อย่างน้อยๆตอนนี้ก็ไม่มีเรื่องอะไรให้เขาต้องทำ หานเซ็นมองไปที่ตารางจัดอันดับ และเมื่อมีชื่อสว่างขึ้นมา เขาก็ส่งคำท้าไปทันที

แต่ไม่มีคำท้าไหนที่ถูกตอบรับเลย ถึงแม้เขาจะส่งซ้ำๆอยู่หลายครั้ง

ขณะที่ห่านเซ็นสแปมส่งคำทำไปรัวๆ ในที่สุดตารางจัดอันดับก็ส่องแสงออกมาและดูห่านเซ็นเข้าไปในข้างใน

“มีคนรับคำทำของเราหรอเนี่ย?” ห่านเซ็นมีความสุขอย่างมาก แต่เนื่องจากเขาส่งคำทำไปรัวๆ เขาจึงไม่แน่ใจว่าใครกันที่เป็นคนรับคำทำของเขา แต่เมื่อไปถึงที่สนามประลอง เขาก็คงจะได้เห็นว่าคู่ต่อสู้เป็นใครกันแน่

สิงโตสีขาวปรากฏตัวขึ้นในสนามประลอง มันดูแข็งแกร่งและตัวใหญ่ยิ่งกว่าช้าง ร่างกายของมันดูเหมือนกับว่าถูกทำขึ้นมาจากหยกสีขาว และขนของมันก็ดูเหมือนกับเส้นไหมที่ดงาม มันดูแข็งแกร่งอย่างมาก

ห่านเซ็นไม่รู้ว่าสิงโตขาวตัวนี้เป็นใครกันแน่ แต่ถ้าเป็นคนที่เติบโตในก๊อตแซงชัวรีคงจะได้รู้เรื่องเกี่ยวกับสิงโตตัวนี้อย่างแน่นอน

ราชาสิงโตขาวจากภูเขาสิงโตนั่นเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดเบอร์เซิร์กที่มีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วทั้งก๊อตแซงชัวรีเขต 4 เนื่องจากความแค้นของมันที่มีต่อจักรพรรดิคนหนึ่งที่เคยครอบครองดินแดนข้างๆภูเขาสิงโต ราชาสิงโตขาว

นั้นทำลายเมืองของจักรพรรดิตนนั้นจนย่อยยับ และหลังจากนั้นก็ไม่มีใครได้ยินเรื่องราวของจักรพรรดิตนนั้นอีกเลย

สิงโตสีขาวที่ห่านเห็นอยู่ในตอนนี้ก็คือทายาทของราชาสิงโตขาวตัวนั้น และถึงแม้สายเลือดของมันจะไม่บริสุทธิ์ แต่แม่ของมันก็เป็นมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดเช่นกัน ดังนั้นยีนของมันจึงไม่ได้แย่อะไร

ร่างกายที่ดูเป็นหยกของสิงโตตัวนี้ได้มาจากแม่ของมันที่เป็นมอนสเตอร์ที่ถูกเรียกว่าสิงโตปีศาจ

สิงโตตัวนี้มีเลือดของราชาสิงโตขาวและสิงโตปีศาจอยู่ในตัว ทำให้มันได้รับสมญานามว่าราชาสิงโตหยกน้อย มันเป็นมอนสเตอร์รุ่น 2 ที่มีชื่อเสียงอย่างมากในก๊อตแซงซัวร์เขต 4

พ่อแม่ของมันแข็งแกร่งมาก ๆ และตัวมันเองก็เช่นเดียวกัน หลังจากที่ทำทดสอบแกนยีน มันก็ขึ้นมาอยู่ที่อันดับ 11 ในทันที

ห่านเซ็นส่งคำทำสุไปหาแกนอื่นหลายต่อหลายอัน แต่ก็ไม่มีใครสนใจจะ
รับคำทำเลยจนกระทั่งถึงตอนนี้ แต่ราชาสิงโตหยกน้อยนั้นไม่ได้สนใจว่าคุณ
ต่อสุจะเป็นใคร เพราะว่าเป็นครั้งแรกเลยที่มีคนมาทำสุกับมัน

Super God Gene – 1524 ไม่มีวันไปถึงสิบอันดับแรก

ราชาสิงโตหยกน้อยก้าวเข้ามาในสนามประลองและส่งเสียงคำราม
ออกมาราวกับเสียงฟ้าร้อง ทั้งสนามประลองสั่นสะเทือนด้วยเสียงนั้น

ห่านเซินไม่รู้รู้สึกหวาดกลัว จริงๆแล้วเขากำลังรู้สึกดีใจ เพราะสิงโตตัวนี้
เป็นทายาทของมอนสเตอร์ชั้นสุดยอด สำหรับการฆ่าสปีริตในการ
ประลองนั้นถือว่าเป็นอะไรที่ไร้ประโยชน์ ซึ่งต่างจากการฆ่ามอนสเตอร์ที่มี
โอกาสจะได้รับวิญญาณอสูร ผลึกพลังชีวิตและเนื้อของพวกเขาได้

เมื่อสิงโตเห็นห่านเซิน มันก็อ้าปากและปล่อยลำแสงเลเซอร์ใส่เขาทันที
และเพื่อไม่ให้สิงโตหวาดกลัว ห่านเซินจึงไม่ได้ยืนรับลำแสงของ
สิงโตตรงๆ แต่เขาเคลื่อนไหวเหมือนกับนกเพื่อหลบการโจมตีแทน

เมื่อเห็นว่าการโจมตีพลาดเป้าหมาย ราชาสิงโตหยกน้อยก็ดูโกรธอย่าง
มาก มันอ้าปากและกระหน่ำปล่อยลำแสงออกมาใส่ห่านเซินทันที

ห่านเซ็นทำการหลบหลีกต่อไป พร้อมกับเคลื่อนที่เข้าไปหาสิงโตที่ละนิดๆ เขาต้องการจะข้ามันในการโจมตีเพียงครั้งเดียวเพื่อไม่ให้มันมีโอกาสหนีไปได้

ท้ายที่สุดแล้วมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดที่มีแค่แกนยื่นระดับเงินยังงี้ก็ไม่มีทางจะสู้กับห่านเซ็นได้ และท่าตบชั้นสุดยอดของห่านเซ็นก็น่าจะฆ่าสิงโตตัวนี้ได้ในครั้งนี้

ราชาสิงโตหยกน้อยนั้นไม่รู้ถึงเจตนาจริงๆ ของห่านเซ็น และตอนนี้เนื่องจากลำแสงของมันพลาดเป้าทั้งหมด มันจึงตัดสินใจกระโดดตรงเข้าไปหาห่านเซ็น

“เหมาะเหม็ง!” ห่านเซ็นรู้สึกดีใจ เขากำลังคิดหาวิธีเข้าไปใกล้ราชาสิงโตหยกน้อยอยู่เลย เขาไม่เคยคาดคิดว่าอีกฝ่ายจะเสนอตัวเข้ามาหาเขาด้วยตัวเอง

ห่านเซ็นรวบรวมพลังไว้ที่มือขวา ซึ่งพลังนั้นดูเหมือนกับว่าสามารถก้าวข้ามระหว่างความเป็นจริงและมิติอวกาศได้

ปัง!

มือขวาของห่านเซ็นฉีกผ่านช่องว่างของมิติและปะทะเข้ากับอุ้งมือของ
ราชาสิงโตหยกน้อย

หลังจากนั้นร่างกายของสิงโตหยกน้อยก็แหลกสลายกลายเป็นฝุ่นผง แต่
ห่านเซ็นคิดว่ามันแปลกๆที่ไม่มีเสียงประกาศดังขึ้นในหัวเหมือนทุกครั้ง

การต่อสู้จบลงและแกนคริสตัลของห่านเซ็นก็กระโดดขึ้นไปอยู่อันดับ 11
แทนที่สิงโตหยกน้อยที่ตกลงมาอยู่อันดับ 12

ในหอแกนเย็น สิงโตสีขาวตัวหนึ่งกระอักเลือดออกมา มันพูดด้วยความ
โกรธ

“ไอ้เวรนั่น มันกล้าดียังไงมาทำลายแกนเย็นของข้า! ข้าจะต้องฆ่ามันให้ได้”

ห่านเซ็นไม่รู้ตัวว่าที่ทำลายไปนั้นก็แค่แกนเย็นของสิงโตเท่านั้น แต่เขาก็
พอจะคาดเดาได้ว่ามันน่าจะเป็นร่างจำลองหรืออะไรทำนองนั้น เขาคิดว่า

น่าเสียดายที่ไม่สามารถข้ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดตัวนั้นได้ แต่อย่างน้อยๆ
แกนยื่นของเขาก็ขึ้นมาอยู่อันดับที่ 11 แล้ว

ห่านเซ็นทำการสแปมส่งคำท้าต่อ แต่ก็ไม่มีใครตอบรับคำท้าของเขาเลย
แต่เขาก็ไม่ได้คิดอะไรมาก เพราะเขารู้ว่าไม่สามารถทำอะไรได้

ห่านเซ็นเข้ามาในหอแกนยื่นเพื่อส่งคำท้าทุกวันๆ ทุกคนนั้นจำเป็นที่
จะต้องรับคำท้าของใครสักคนอย่างน้อยเดือนละครั้ง ดังนั้นมันก็ขึ้นอยู่กับ
เวลาก่อนที่จะมีคนรับคำท้าของเขา

แต่น่าแปลกที่ถึงเขาจะพยายามส่งคำท้าอยู่เสมอทุกวันๆ แต่มันก็ไม่มีใคร
ยอมรับคำท้าของเขาเลย

ห่านเซ็นคิดว่าคนอื่นอาจจะจำแกนคริสตัลที่ครั้งหนึ่งเคยมีชื่อเสียงขึ้นมา
ได้แล้ว และนั่นก็คือเหตุผลที่ไม่มีใครกล้ารับคำท้าของเขา

ในวันต่อมาเมื่อห่านเซ็นเข้าไปในหอแกนยื่น มันก็มีคนส่งคำท้ามาหาเขา
เมื่อห่านเซ็นดูชื่อผู้ท้าชิง เขาก็สังเกตเห็นว่ามันคือสิงโตหยกน้อย

“ไหนดูก็ว่างอยู่แล้ว จั๊นรับคำท้าของสิงโตหยกนี่ก็น่าจะเสียหายนะไร
อยากรู้เหมือนกันว่าทำไมครั้งก่อนถึงฆ่ามันไม่ได้” หานเซ็นรับคำท้า

หลังจากเข้าไปในสนามประลอง หานเซ็นก็เห็นราชาสิงโตหยกน้อยอีกครั้ง
หนึ่ง เมื่อสิงโตเห็นหานเซ็น มันก็ตะโกนออกมา “เจ้าเป็นใครกัน? บอกชื่อ
ของเจ้ามา!”

หานเซ็นนั้นสวมชุดเกราะอยู่ และเขาก็ได้ใช้ออราศาสตร์ตงเสวียนปกปิด
ตัวตนของตัวเองเอาไว้ด้วย ทำให้ราชาสิงโตหยกน้อยไม่สามารถบอกได้
ว่าหานเซ็นเป็นสปีริตหรือมอนสเตอร์

“ไม่สำคัญว่าฉันเป็นใคร ที่ฉันต้องทำก็แค่เอาชนะนายเท่านั้น” หานเซ็น
ยิ้ม

ราชาสิงโตหยกน้อยพูด “เอาชนะข้า? เจ้าจะหันหลังกลับตอนนี้ก็ได้ แต่ข้า
ขอเตือนเจ้าเอาไว้ก่อนว่าในตอนนี้อยู่เส้นทางที่อันตรายของเจ้ามาถึง
จุดสิ้นสุดแล้ว”

“ขอโทษที่ต้องทำให้นายผิดหวัง แต่เส้นทางสู่จุดสูงสุดของฉันมันเพิ่งจะเริ่มต้นเท่านั้น” หานเฉินไม่รู้ว่าเพราะอะไรอีกฝ่ายถึงได้พูดแบบนั้น

“สู่จุดสูงสุด?” สิงโตหัวเราะออกมา

“เข้าไปพบกับนักสู้ที่อยู่ในสิบอันดับแรกมาหมดแล้ว และมันจะไม่มีใครยอมรับคำท้าของเจ้า เจ้าไม่มีวันจะไต่อันดับขึ้นไปได้ นอกซะจากว่าเจ้าจะก้มหัวต่อหน้าข้าตอนนี้”

“แล้วทำไมคนที่อยู่ในสิบอันดับแรกถึงต้องฟังคำพูดนายด้วย?” หานเฉินมองสิงโตด้วยความประหลาดใจ

สิงโตพูดอย่างภาคภูมิใจ “ข้าคือลูกชายของราชาสิงโตขาว ทุกคนในก๊อตแซงซ์วีเขต 4 ต่างก็เคารพข้า เนื่องจากเจ้าทำลายแกนยื่นของข้า ดังนั้นถ้าเจ้าไม่ทำให้ข้าพอใจ เจ้าก็อย่าหวังจะได้ขึ้นไปติดอันดับหนึ่งในสิบเลย”

ตอนนี้หานเฉินเข้าใจแล้วว่าทำไมถึงไม่มีใครรับคำท้าของเขาเลย มันไม่ใช่เพราะพวกเขาหวาดกลัวแกนคริสตัล แต่มันเป็นเพราะแผนการของสิงโตตัวนี้

“ก็ได้ ถ้าอย่างนั้นฉันจะทำให้นายพอใจได้ยังไง?” หานเซ็นยิ้มขณะที่มองไปที่สิงโต

“ให้โอกาสข้าได้ปลดปล่อยความโกรธ และบางทีหลังจากนั้นพวกเราอาจจะพูดคุยกันได้” ราชาสิงโตหยกน้อยพูด

“เอานั่นก็ได้” หานเซ็นเดินเข้าไปหาสิงโต แต่ก่อนที่สิงโตจะได้โจมตี หานเซ็นก็เคลื่อนไหวก่อน

ครั้งนี้หานเซ็นไม่ได้ใช้ท่าตบขั้นสุดยอด เขาใช้พลังกำลังทั้งหมดชกใส่คางของสิงโต และทำให้มันกระเด็นขึ้นฟ้าไป

หลังจากนั้นหานเซ็นก็เตะสิงโตที่อยู่บนอากาศอย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งร่างกายของมันระเบิดในอากาศ

ในหอแกนยืนราชาสิงโตหยกน้อยกระอักเลือดออกมาอีกครั้งหนึ่ง มันได้ใช้สมบัติจำนวนมากเพื่อจะฟื้นฟูแกนยืนกลับมาในเวลาอันสั้น มันต้องการ

จะแก้แค้นห่านเซ็น แต่มันกลับถูกทำลายแกนยื่นอีกครั้ง มันไม่มีแม้แต่
โอกาสจะยอมแพ้

“บ้าเอ๊ย! ข้าจะต้องฆ่ามันให้ได้” ราชาสิงโตหยกน้อยโกรธจัด

มันไม่สามารถต่อสู้กับห่านเซ็นภายนอกหอแกนยื่นได้ เนื่องจากมันไม่รู้ว่า
อีกฝ่ายเป็นใคร ดังนั้นมันจึงไปบอกคนที่อยู่ในลิบอันดับแรกว่ายังไงก็ห้าม
รับคำสั่งของห่านเซ็นเด็ดขาด เพราะแบบนี้อย่างน้อยๆห่านเซ็นก็จะไม่
สามารถไต่อันดับขึ้นไปได้

Super God Gene – 1525 วิธีดูดซับพลังพลังชีวิต

ราชาสิงโตหยกน้อยนั้นกังวลเกี่ยวกับแกนยืนที่อยู่ในอันดับ 2 ซึ่งก็คือมีदनาง-ราชัน เนื่องจากมันไม่ได้รู้จักกับเจ้าของแกนยืนที่อยู่ในอันดับ 2 มันจึงไม่สามารถไปบอกอีกฝ่ายไม่ได้รับคำทำของแกนคริสต์ได้

แต่มีदनาง-ราชันที่อยู่ในอันดับ 2 นั้นเป็นแกนยืนของมนุษย์คนหนึ่ง และมันก็ไม่เคยมีใครได้เห็นมนุษย์คนนั้นมาก่อน ราชาสิงโตหยกน้อยรู้แค่ว่ามีมนุษย์ที่อยู่ในอันดับ 2 นั้นแข็งแกร่งอย่างมาก และสปีริตที่ต่อสู้กับเธอก็มักจะถูกฆ่าตายทั้งหมด

ถ้าคนที่อยู่ในอันดับหนึ่งไม่ได้หลีกเลี่ยงคำทำของเธอ เธอก็คงจะขึ้นไปอยู่ในอันดับหนึ่งเรียบร้อยแล้ว

‘มาคิดดูอีกที ถึงแม้มันจะเข้าไปสู้กับมนุษย์คนนั้นก็ไม่น่ามีปัญหาอะไร เพราะยังไงมันก็จะถูกมนุษย์คนนั้นฆ่าตายอยู่ดี’ ราชาสิงโตหยกน้อยคิด

แต่ราชาสิงโตหยกน้อยไม่รู้ว่าห่านเชินเองก็เป็นมนุษย์ และมีदनาง-ราชันที่อยู่ในอันดับ 2 ก็คือแกนยืนของห่านเหยียน ซึ่งเป็นน้องสาวของเขา

ห่านเซ็นกำลังยืนมองตารางจัดอันดับ ในตอนนี้เขาไม่สามารถทำสู้กับอันดับที่หนึ่งได้ และเขาก็ไม่อยากจะทำสู้กับอันดับ 2 ที่เป็นของน้องสาวเช่นกัน

“ดูเหมือนว่าสิงโตตัวนั้นจะพูดความจริง เราคงจะได้ขึ้นไปในสิบอันดับแรกไม่ได้ แต่ถึงเราจะไม่รู้จักคนอื่น อย่างน้อยๆเราก็คงรู้ว่าอันดับที่ 2 คือน้องเหียน ดูเหมือนเราคงจะต้องไปขอให้เธอช่วยซะแล้ว” ห่านเซ็นพูดกับตัวเอง

ห่านเซ็นออกจากหอแกนยืนและเดินทางกลับบ้าน แต่ดูเหมือนว่าห่านเหียนจะยังอยู่ในก๊อตแซงซ์วรี ดังนั้นห่านเซ็นจึงได้ทิ้งข้อความเอาไว้และรอให้เธอกลับมา

ตอนนี้ห่านเซ็นกำลังถือผลึกพลังชีวิตอยู่ในมือ ขณะที่สงสัยว่าจะดูดซับมันเข้าไปได้อย่างไร

ห่านเซ็นได้ทำการค้นคว้าหาวิธีที่จะดูดซับผลึกพลังชีวิต แต่เขาก็ยังไม่สามารถหาวิธีที่จะทำให้ดูดซับพวกมันเข้าไปได้เลย

ห่านเข็นลองพยายามสื่อสารกับพวกมัน อย่างที่ครั้งหนึ่งหกวิถีเคยพูด
เอาไว้ แต่โชคร้ายที่เขาไม่รู้ว่าต้องทำยังไง ถึงจะได้รับการยอมรับจากพวก
มัน

แต่ทันในนั้นห่านเข็นก็คิดอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ แกนยีนสายเลือดแท้
สามารถควบคุมแกนยีนอันอื่นได้ บางทีมันอาจจะสามารถควบคุมผลึก
พลังชีวิตได้เช่นกัน ถ้าสายเลือดแท้สามารถควบคุมผลึกพลังชีวิตได้ละก็
การดูดซับผลึกพลังชีวิตก็จะเป็นเรื่องที่ย่างมาก

ห่านเข็นตัดสินใจที่จะลองดู เขาเรียกแกนยีนสายเลือดแท้ออกมาและ
หยดมันลงไปที่ผลึกพลังชีวิตของราชาหอย

สายเลือดแท้ไม่ได้ไหลออกไป และมันก็ติดอยู่บนผลึกพลังชีวิต หลังจาก
นั้นมันก็ค่อยๆถูกดูดซับเข้าไปข้างใน และเมื่อผ่านไปหนึ่งชั่วโมง มันก็มี
เพียงแค่นิดเดียวเท่านั้นที่เข้าไปข้างในได้สำเร็จ ดูเหมือนกับว่ามันต้องใช้
เวลาอย่างน้อยๆก็สิบวันถึงสามารถจะควบคุมได้สมบูรณ์

“ดูเหมือนว่าแกนยื่นสายเลือดแท้จะมีระดับต่ำเกินไปถึงได้ซ้ำแบบนี้ แต่จะ
ยังไถ่ถามันควบคุมผลึกพลังชีวิตได้จริงๆ นั่นก็ถือเป็นเรื่องที่ดี” หานเซ็น
เริ่มจะรู้สึกตื่นเต้น

หานเซ็นหวังว่าแกนยื่นสายเลือดแท้จะสามารถควบคุมผลึกพลังชีวิตได้
สำเร็จ เพื่อที่เขาจะได้รู้ว่าสามารถดูดซับผลึกพลังชีวิตเข้าไปได้หรือเปล่า
เมื่อเห็นถึงความซ้ำของมัน หานเซ็นก็รู้ว่าจำเป็นต้องเพิ่มระดับของแกน
ยื่นสายเลือดแท้ ถ้าเขาสามารถทำให้มันพัฒนาไปอยู่ระดับทองได้ มันก็
น่าจะสามารถควบคุมเป้าหมายได้รวดเร็วขึ้น

หลังจากรอคอยอยู่ 2 วัน หานเหยียนก็กลับมาจากก็อตแซงชั่ววู และเมื่อ
หานเหยียนเห็นข้อความ เธอก็มาพบกับหานเซ็น

“พี่อยากจะพบหนู มีเรื่องอะไรอย่างนั้นหรือ?” หานเหยียนถามหานเซ็น

“พี่เห็นมิดนาง-ราชันของเธออยู่บนตารางจัดอันดับแกนยื่นระดับเงิน
ทำไมเธอถึงยังอยู่แค่ที่ 2 ?” หานเซ็นถาม

เมื่อหานเหยียนได้ยินหานเซ็นพูดอย่างนั้น เธอก็ดูโกรธขึ้นมา

“ก็ไ้บ้านนั้นไม่ยอมรับคำท้าของหนู หนูเลยไม่ได้เพิ่มระดับแกนยื่นของตัวเองสักที ก่อนหน้านี้แกนยื่นที่อยู่อันดับหนึ่งคือเนตรมังกกร และหนูก็คิดว่าเมื่อแกนยื่นของเขาพัฒนาไประดับทองแล้ว มีदनาง-ราชันก็จะได้ขึ้นเป็นที่หนึ่ง แต่ก่อนที่เขาจะเพิ่มระดับแกนยื่นของตัวเอง เขาจงใจแพ้ให้กับแกนยื่นคลื่นโลหิตที่อยู่อันดับที่ 3 หนูถึงได้ยังติดอยู่ที่อันดับ 2 แบบนี้ไง”

ห่านเหยียนบ่นให้ห่านเฉินฟัง เธอบอกว่าถ้าแกนยื่นของเธอได้ขึ้นไปเป็นอันดับที่หนึ่ง ปานนี้แกนยื่นของเธอก็คงจะพัฒนาไปเป็นระดับทองนานแล้ว

“อ้า เป็นแบบนี้เอง แล้วเธออยากจะขึ้นเป็นอันดับหนึ่งไหม?” ห่านเฉินหรีตาและมองไปที่ห่านเหยียน

“แน่นอนอยู่แล้ว! ถ้าไม่ใช่เพราะหนูต้องการจะเสริมพลังให้ครบทั้ง 9 ครั้ง ก็คงไม่ช้าแบบนี้ พี่ทิ้งทรัพยากรไว้ให้ตั้งมากมายเพื่อช่วยให้หนูได้วิวัฒนาการมาเป็นกึ่งเทพได้ในเวลาอันสั้น แต่หลังจากนั้นหนูก็เชื่องช้ามากเลย ต้องขอโทษพี่ด้วย” ห่านเหยียนพูด

หานเซ็นยิ้ม “นี่ไม่ได้เป็นความผิดของเธอ ถ้าเธอร่วมมือกับพี่ มันก็จะไม่ใช่เรื่องยากอะไรเลยที่จะขึ้นไปถึงอันดับที่หนึ่ง แต่เธอจำเป็นต้องพ่ายแพ้ก่อนครั้งหนึ่ง”

“พ่ายแพ้ครั้งหนึ่ง?” หานเหียนมองหานเซ็นด้วยท่าทางสับสน และไม่แน่ใจว่าเขาหมายความว่าอะไร

หานเซ็นอธิบาย “พี่เฟิงจะได้อันดับขึ้นมาจนถึงอันดับที่ 11 แต่โชคร้ายที่พี่ไปทำให้มอนสเตอร์ขั้นสุดยอตตัวหนึ่งโกรธ หลังจากนั้นมันก็ไปบอกให้คนอื่น ๆ ปฏิเสธคำท้าของพี่ ขอแค่พี่ได้ขึ้นไปติดท็อปสิบเมื่อไหร่ พี่จะหาวิธีทำให้พวกเราทั้งคู่ได้ขึ้นไปถึงอันดับที่หนึ่งให้ได้”

หานเหียนซ็อก “พี่เฟิงจะมีแค่แกนยืนแค่ระดับเงินอย่างนั้นหรือ?”

หานเซ็นเฟิงจะแสดงพลังอันมหาศาลออกมาบนดาวแฟนตัส และนั่นก็ทำให้หานเหียนเชื่ออย่างสนิทใจว่าเขาไปถึงระดับขั้นสุดยอตแล้วอย่างแน่นอน

“พี่มีแกนยืนประจำตัวมากกว่าหนึ่งอัน” หานเซ็นพูด

“แกนยื่นประจำตัว 2 อันอย่างนั้นหรือ? แบบนั้นหาได้ยากมากๆ ในหมู่
มนุษย์ที่เป็นกึ่งเทพ มีเพียงแค่ 2 คนเท่านั้นที่รู้กันว่ามีแกนยื่นประจำตัว 2
อัน หนูไม่รู้มาก่อนเลยว่าพี่เองก็มีแกนยื่นประจำตัว 2 อันเหมือนกัน หนู
จะเข้าไปในก๊อตแซงซัวร์และช่วยให้พี่ขึ้นมาติดอันดับท็อปสิบเดี๋ยวนี้เลย”

หานเหยียนถามต่อ “เกือบลืมไปแล้ว แกนยื่นของพี่ชื่อว่าอะไรหรือ?”

“แกนคริสตัล” หานเฉินตอบ

เมื่อได้ยินแบบนี้ หานเหยียนก็รู้สึกช็อคอีกครั้ง “แกนคริสตัล? แกนยื่นที่
ขึ้นไปอยู่อันดับหนึ่งโดยผ่านแค่การทดสอบนะหรือ? มันคือแกนยื่นของพี่
หรอเนี่ย?”

“ใช่” หานเฉินยิ้ม หลังจากนั้นเขาก็พูดต่อ

“แต่อย่าเอาไปบอกใคร โอเคนะ? พี่ไม่อยากเจอกับปัญหาที่ไม่จำเป็น”

“เข้าใจแล้ว เอาละ หนูจะเข้าไปในก๊อตแซงซัวร์เดี๋ยวนี้เลย”

หานเหยียนไม่ได้ถามอะไรหานเซ็นมากกว่านั้น

หลังจากนั้นหานเซ็นก็เข้าไปในก๊อตแซงซ์วีเช่นกัน เขาเข้าไปในหอแกน
ยีนและเห็นชื่อมีดนาง-ราชันสว่างขึ้นมาบนตารางจัดอันดับ

แต่ก่อนที่หานเซ็นจะได้ทำสู้กับหานเหยียน สิ่งโตหยกน้อยก็ได้ส่งคำท้ามา
หาเขาอีกครั้ง

หานเซ็นรับคำท้าสู้ทันที เพื่อจะดูว่าสิ่งโตต้องการอะไร

เมื่อหานเซ็นเข้ามาในสนามประลอง เขาก็ได้พบสิ่งโตอีกครั้ง มันพูดขึ้นมา
ทันที

“เห็นไหม? เจ้าไม่มีทางขึ้นไปในสิบอันดับแรกได้ ที่นี่เจ้าอยากจะทำหัว
ขอร้องซ้ำรึยัง?”

หานเซ็นยิ้มและพูด “จริงๆแล้วมันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องยากอะไร ฉันจะขึ้นไป
เมื่อไหร่ก็ได้ถ้าฉันต้องการ”

“จะพูดโกหกเข้าไปก็เปล่าประโยชน์” ราชาสิงโตหยกน้อยพูด ครั้งนี้มันพยายามรักษาระยะห่างจากห่านเซ็นเอาไว้ ถ้าห่านเซ็นพยายามจะฆ่ามันอีกครั้ง มันก็จะสามารถหนีออกไปได้ก่อนที่แกนยื่นจะถูกทำลาย

Super God Gene – 1526 กลับมาอันดับที่ 1

“อีกเดี๋ยวนายจะได้เห็นเองว่าฉันพูดโกหกหรือเปล่า อีกอย่างฉันไม่ได้แค่ต้องการขึ้นไปอยู่ในสิบอันดับแรกเท่านั้น ฉันจะขึ้นไปอยู่อันดับที่หนึ่ง”
หานเซินพูด

“ถ้าเจ้าขึ้นไปอยู่อันดับที่หนึ่งได้จริงล่ะก็ ข้าจะยอมตัดหัวของตัวเองเพื่อเป็นกำอู่ให้กับเจ้าเลยเอาดี” ราชาสิงโตหยกน้อยหัวเราะ

ราชาสิงโตหยกน้อยคิดว่าอาจพอเป็นไปได้ที่หานเซินจะขึ้นไปอยู่ในสิบอันดับแรก แต่มันไม่มีทางเชื่อว่าเขาจะขึ้นไปถึงอันดับที่หนึ่งได้

นั่นก็เป็นเพราะว่าตอนนี้อันดับที่หนึ่งเป็นคลื่นโลหิต ซึ่งเป็นแกนยื่นของหนึ่งในลูกน้องของพ่อราชาสิงโตหยกน้อย และมันก็เป็นเรื่องง่ายมากๆที่ราชาสิงโตหยกน้อยจะขึ้นไปอยู่อันดับที่หนึ่ง เพราะถ้ามันขึ้นไปอยู่ในสิบอันดับแรกได้เมื่อไหร่ มันก็สามารถทำสุ้และบอกให้คลื่นโลหิตยอมแพ้ได้ทันที

หานเซ็นไม่มีทางจะทำสู้กับคลื่นโลหิตได้ ดังนั้นโอกาสที่เขาจะขึ้นไปอยู่
อันดับที่หนึ่งจึงไม่น่าจะเป็นไปได้

หานเซ็นหัวเราะและพูด “นายไม่จำเป็นต้องตัดหัวของตัวเองหรอก แต่ถ้า
ฉันขึ้นไปอยู่อันดับที่หนึ่งได้ เธอเป็นว่านายมาทำงานรับใช้ฉันเป็นยังงัย?”

ราชาสิงโตหยกน้อยโกรธเมื่อได้ยินแบบนี้ มันพูดกลับไปว่า

“ก็ได้ แต่ถ้าเจ้าขึ้นไปถึงอันดับที่หนึ่งไม่ได้ เจ้าก็ต้องมารับใช้ข้าตกลง
ไหม?”

“แน่นอน นั่นฟังดูยุติธรรมดี” หานเซ็นพยักหน้า

“จั้นमतกลงกัน ถ้าเจ้าขึ้นไปอยู่อันดับที่หนึ่งได้ภายในวันนี้ ข้าจะยอมรับ
เจ้าเป็นเจ้านาย แต่ถ้าไม่สำเร็จละก็ เจ้าก็ต้องมาเป็นลูกน้องของข้าแทน”
ราชาสิงโตหยกน้อยพูดอย่างดุดัน

“ถ้าอย่างนั้นก็เป็นอันตกลง ถ้านายเป็นฝ่ายแพ้ก็อย่าคิดหนีซะล่ะ” หาน
เซ็นหัวเราะ

“เจ้าคิดว่าข้าเป็นใคร? ทุกอย่างที่ข้าพูดออกมานั้นเป็นความจริงทั้งหมด”
ราชาสิงโตหยกน้อยพูดอย่างภาคภูมิใจ

ราชาสิงโตหยกน้อยนั้นมั่นใจมากกว่าห่านเขินไม่มีทางขึ้นไปอยู่ในอันดับที่
หนึ่งได้ เพราะตราบไคที่คลื่นโลหิตยังอยู่อันดับหนึ่ง เขาก็ไม่มีทางยอมรับ
คำท้าของใคร นอกจากราชาสิงโตหยกน้อยคนเดียว

“เออล่ะ ในเมื่อตกลงกันได้แล้ว นายจะยอมแพ้เอง หรือจะให้ฉันทำเหมือน
ทุกที?” ห่านเขินพูด

“มีความสุขกับท่าทางอวดดีนั้นไปเถอะ หลังจากวันนี้ไป เจ้าก็ต้องมาเป็น
ลูกน้องของข้าแล้ว” ราชาสิงโตหยกน้อยพูดด้วยความโกรธ และเดินออก
จากสนามประลองไป

เมื่อห่านเขินออกจากสนามประลอง เขาก็รับคำท้าของห่านเหยียนที่ส่ง
มารออยู่ก่อนแล้ว หลังจากนั้นเขาก็เข้าไปพบกับห่านเหยียนในสนาม
ประลอง

เมื่อหานเหยียนเห็นหานเซิน เธอก็พูดด้วยท่าทางตื่นเต้น

“พี่เป็นเจ้าของแกนคริสตัลจริงๆด้วย ขอหนูดูหน่อยได้ไหมว่าแกนยีนที่ขึ้นไปถึงอันดับหนึ่งหลังจากผ่านการทดสอบนั้นมีหน้าตาเป็นยังไง?”

“เอ๋ม พี่ว่าอย่าดีกว่า” หานเซินไม่ได้ต้องการซ่อนมันจากเธอ แต่เขาคิดว่าแกนคริสตัลที่มีลักษณะเป็นไขนั้นยากที่จะเชื่อได้ว่าเป็นแกนยีนที่ทรงพลัง เขาคิดว่ามันเป็นอะไรที่ค่อนข้างน่าอายที่ผู้ชายคนหนึ่งมีแกนยีนเป็นไข

“พี่คิดจะปิดบังน้องสาวที่น่ารักอย่างนั้นหรือ?” หานเหยียนพูด

“เอ๋ม เอาใจใหม่ เดียวหลังจากนี้พี่จะเอาแกนยีนอีกอันออกมาให้เธอดู”
หานเซินพูด

“หนูเคยเห็นแกนยีนอีกอันของพี่แล้ว”

แต่หานเหยียนก็ไม่ได้บังคับหานเซิน หลังจากที่ถูกกันอีกเล็กน้อย เธอก็ยอมแพ้

ราชาสิงโตหยกน้อยจับจ้องตารางจัดอันดับอยู่ตลอด เพื่อดูว่าหานเซ็น กำลังจะทำอะไร

ทันใดนั้นตารางจัดอันดับก็ส่องแสงออกมา และมีดวง-ราชันที่ก่อนหน้านี้ น้อยอยู่อันดับ 2 ก็ตกลงมาหนึ่งอันดับ เนื่องจากแกนคริสต์ลมาแทนที่ใน อันดับที่ 2

‘มีบางอย่างผิดปกติ อย่างบอกนะว่าเจ้าบ้านนั้นก็มนุษย์เหมือนกัน? นี่ เขายอมจ่ายเพื่อให้นางยอมแพ้อย่างนั้นหรือ?’ ราชาสิงโตหยกน้อยคิด

ในตอนแรกราชาสิงโตหยกน้อยคิดว่ามนุษย์ที่ครองอันดับที่ 2 อยู่ นั้น แข็งแกร่งและไม่มีทางที่หานเซ็นจะเอาชนะได้ แต่ตอนนี้มันกลับพบว่าเธอ ไม่สามารถพึ่งพาได้ มันจึงรู้สึกโกรธอย่างมาก

‘แต่ถึงเจ้าจะขึ้นไปอยู่อันดับที่ 2 มันก็ไร้ประโยชน์อยู่ดี เพราะเจ้าไม่มีทาง ขึ้นไปแทนที่แกนยืนที่อยู่อันดับหนึ่งตอนนี้ได้อยู่ดี’ เมื่อคิดแบบนี้ราชา สิงโตหยกน้อยก็เริ่มรู้สึกดีขึ้น

แต่เพื่อความแน่ใจ ราชาสিংโตหยกน้อยจึงตัดสินใจออกจากหอแกนยืน และไปหาเจ้าของแกนยืนคลื่นโลหิตเพื่อจะจับตาดูเขาเอาไว้เผื่อในกรณีที่ มีเรื่องไม่คาดคิดเกิดขึ้น

“วันนี้ข้าจะไม่ละสายตาไปจากเขา และเมื่อหมดวันนี้ไปเมื่อไหร่ ข้าจะไป เตะตูดไ้VERN” ราชาสিংโตหยกน้อยรู้สึกโกรธขึ้นมาอีกครั้งเมื่อนึกถึง หานเซิน

เมื่อหานเซินได้อันดับที่ 2 มาแล้ว เขาก็ออกจากหอแกนยืน หลังจากนั้น เขาก็กลับเข้าไปใหม่โดยใช้แกนยืนสายเลือดแท้เป็นกุญแจ

หานเซินมีแผนจะให้แกนยืนสายเลือดแท้ขึ้นไปอยู่อันดับที่หนึ่งด้วยการ ทดสอบ หลังจากนั้นเขาก็จะยอมแพ้ให้กับหานเหยียน แล้วค่อยให้เธอ ยอมแพ้ให้กับแกนคริสตัล เมื่อทำอย่างนั้นแกนยืนของพวกเขาทั้งคู่ก็จะ ได้รับการเสริมพลังครบทั้ง 9 ครั้ง

ถึงหานเซินจะมีแกนยืนประจำตัวอยู่หลายอัน แต่เขาไม่สามารถทำสู้กับ ตัวเองได้ แต่เนื่องจากเขามีหานเหยียนอยู่ด้วย ดังนั้นมันจึงไม่เป็นปัญหา อีกต่อไป

หานเงินให้แก่นายของเขากับมนุษย์หินเพื่อทำการทดสอบ

ดวงตาดวงที่ 3 ของมนุษย์หินส่องแสงออกมาที่แก่นเงินสายเลือดแท้
ขณะที่ตัวเลขก็ลดลงอย่างรวดเร็ว

ขณะเดียวกันราชาสิงโตหยกน้อยก็กำลังพูดคุยอยู่กับคลื่นโลหิตในเมือง
หัวใจราชสีห์ แต่จู่ๆคลื่นโลหิตก็อุทานออกมาอย่างกะทันหัน

“โอ้ไม่นะ!”

“เกิดอะไรขึ้น?” ราชาสิงโตหยกน้อยขมวดคิ้ว

“ข้าเสียอันดับที่หนึ่งในหอแก่นเงินไป” คลื่นโลหิตมีสีหน้าที่ย่ำแย่

“จะเสียไปได้ยังไง?! นี่เจ้าล้อข้าเล่นใช่ไหม? เจ้าอยู่ที่นี่กับข้าตลอด แล้ว
เจ้าจะไปเสียอันดับที่หนึ่งได้ยังไงกัน?” ราชาสิงโตหยกน้อยพูด

“ข้าเองก็ไม่รู้เหมือนกัน ราชาน้อย พวกเราเข้าไปดูกันเถอะ” คลื่นโลหิตพูด

ราชาสิงโตหยกน้อยและคลื่นโลหิตรีบเข้าไปในหอแกนยืน และเมื่อพวกเขาเห็นแกนยืนที่อยู่ในอันดับที่หนึ่ง พวกเขาก็วิ่งไป

อันดับที่หนึ่งบนตารางจัดอันดับแกนยืนระดับเงินนั้นไม่ได้เป็นของคลื่นโลหิตอีกต่อไป ตอนนี้มันเป็นของแกนยืนที่มีชื่อว่า ‘สายเลือดแท้’

“ไม่มีทาง! เป็นไปได้ยังไงกัน?” ราชาสิงโตหยกน้อยวิ่งไปเลย

แกนยืนสายเลือดแท้ของห่านเช็นซิ่นไปอยู่อันดับที่หนึ่งหลังจากทำการทดสอบเสร็จ และเมื่อขึ้นไปอยู่อันดับที่หนึ่งแล้ว ห่านเช็นก็ส่งคำท้าไปหาห่านเหยียนในทันที

ขณะที่ห่านเหยียนกำลังสงสัยอยู่ว่าห่านเช็นมีวิธีที่จะทำให้พวกเขาทั้งคู่ขึ้นไปอยู่อันดับหนึ่งได้อย่างไรนั้น เธอก็ได้รับคำท้าต่อสู้ แต่เธอไม่ได้อยู่ในอารมณ์ที่จะรับคำท้าจากใคร ดังนั้นเธอจึงมีแผนที่จะปฏิเสธ แต่หลังจากที่เธอเห็นชื่อของแกนยืน เธอก็รู้สึกว่ามันคุ้มค่าอย่างมาก

“สายเลือดแท้? สายเลือดแท้...” ทันใดนั้นห่านเหยียนก็นึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ เธอหันไปมองที่ตารางจัดอันดับและสังเกตเห็นว่าคลื่นโลหิตตกลงไปอยู่อันดับที่ 2 แล้ว ขณะที่อันดับหนึ่งมีแกนยืนสายเลือดแท้มาแทนที่

“เมื่อสิบปีก่อน สายเลือดแท้เคยขึ้นไปอยู่อันดับหนึ่งในตารางแกนยืนระดับทองแดงหลังจากผ่านการทดสอบ และตอนนี้มันก็มาปรากฏที่นี่อีกครั้ง อย่างบอกนะว่า...”

ดวงตาของห่านเหยียนเบิกกว้าง รวากับว่าเธอกำลังเห็นอะไรบางอย่างที่ไม่น่าเชื่อ

Super God Gene – 1527 เริ่มดูฉบับผลิกลังชีวิต

หานเหยียนรับคำท้าและเข้าไปในสนามประลองด้วยความตื่นเต้น และที่นั่นเธอก็เห็นหานเซินยืนรออยู่ก่อนแล้ว

“พี่นี่มันเรื่องอะไรกัน แกนยีนสายเลือดแท้ก็เป็นของพี่ด้วยหรือ?” หานเหยียนคิดอยู่เสมอว่าหานเซินนั้นแข็งแกร่ง แต่ถึงอย่างนั้นมันก็ทำให้เธอรู้สึกตกใจอยู่ดี

แกนยีนที่กระโดดขึ้นมาเป็นอันดับหนึ่งทั้ง 2 อันนั้นเป็นของหานเซินทั้งคู่ นอกจากนั้นแล้วเขายังมีแกนยีนชั้นสุดยอดอยู่อีกด้วย เขาเป็นเหมือนกับสัตว์ประหลาดและน้อยคนนักที่จะยอมเชื่อเรื่องบ้าๆแบบนี้

“ถ้าคนอื่นรู้ความจริงว่าแกนคริสตัลและสายเลือดแท้้นั้นเป็นของคนๆ เดียวละก็ หนูกลัวว่าสปิริตและมอนสเตอร์ทั้งหมดในก๊อตแซงซ์วีเขต 4 คงจะเป็นบ้ากันหมดแน่” หานเหยียนรู้สึกภาคภูมิใจเมื่อได้รู้ถึงความสำเร็จของพี่ชายตัวเอง

“พี่จะให้อันดับหนึ่งกับเธอ หลังจากนั้นพี่จะทำสัญญากับเธออีกครั้งด้วยแกน
คริสตัล”

ห่านเซ็นพูด หลังจากนั้นเขาก็เดินออกจากสนามประลองไป เขาไม่
สามารถอธิบายทุกอย่างในไม่กี่ประโยคได้ ดังนั้นเขาจึงไม่มัวเสียเวลาพูด
อะไรอย่างอื่น

หลังจากนั้นห่านเซ็นก็กลับเข้ามาในหอแกนยืนอีกครั้งหนึ่งด้วยการใช้แกน
คริสตัลเป็นกุญแจ และทำการทำสัญญากับมีदनาง-ราชันของห่านเหียน
หลังจากนั้นแกนคริสตัลก็ได้ขึ้นไปสู่อันดับหนึ่ง

ตอนนี้บนตารางจัดอันดับแกนยืนระดับเงินนั้นแสดงชื่อของแกนคริสตัลที่
จุดสูงสุด รองลงมาก็เป็นมีदनาง-ราชัน สายเลือดแท้และคลื่นโลหิต
ในตอนนี้คลื่นโลหิตได้หลุดออกไปจากท็อป 3 เรียบร้อยแล้ว

เมื่อราชาสิงโตหยกน้อยกับคลื่นโลหิตเข้าไปในหอแกนยืนและได้เห็น
ตารางจัดอันดับ พวกเขาทั้งสองก็อดใจไม่ไหวจะเป็นบ้า

“บ้าซัดๆ ไม่มีทาง มันเป็นไปได้ยังไงกัน?!” ราชาสิงโตหยกน้อยไม่รู้ว่าห่าน
เข็นขึ้นไปทีอันดับนึงได้ยังไง ทั้งๆที่คลีนโลहितไม่ได้อยู่ในหอแกนยืนเลย

ส่วนคนอื่นๆที่อยู่ในหอแกนยืนนั้นได้เห็นการกระโดดขึ้นอย่างกะทันหัน
ของแกนยืนสายเลือดแท้ และพวกเขาก็ได้รู้เห็นถึงสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมด

เหตุการณ์ในครั้งนี้ทำให้ก็อตแซงชั่วชีวิตอยู่ในความโกลาหล ทุกคนต่างก็
สงสัยว่าเจ้าของแกนยืนสายเลือดแท้ มีคนาง-ราชันและแกนคริสตัลนั้นม
ีความเกี่ยวข้องกัน

มันมีข้อสันนิษฐานหลายอย่าง แต่ข้อสันนิษฐานที่เจ้าของแกนคริสตัลและ
สายเลือดแท้จะเป็นคนๆเดียวกันนั้นไม่เคยผุดขึ้นมาในหัวของพวกเขาเลย

ทางฝั่งมนุษย์ก็ไม่ได้คิดว่ามันเป็นแกนยืนของห่านเข็นเช่นกัน เนื่องจาก
เขาได้แสดงแกนยืนที่เป็นปีกผีเสื้อออกมาในสหพันธ์ คนหลายต่อหลาย
คนได้ดูวิดีโอของการต่อสู้นั้น และทุกคนก็เชื่อว่าห่านเข็นมีแกนยืนขั้นสุด
ยอดแล้ว ดังนั้นไม่มีใครที่คิดว่าเขาเป็นเจ้าของแกนยืนระดับเงิน 2 อันนี้

หลังจากที่ออกมาจากหอแกนยืน หานเซ็นก็เริ่มทำการใช้แกนแสงสีทองที่เก็บรวบรวมมาเพื่อเพิ่มระดับให้กับแกนยืนสายเลือดแท้

แกนยืนสายเลือดแท้ที่พัฒนาไปเป็นระดับทองนั้นไม่ได้ดูแตกต่างอะไรจากเดิมมากนัก มันยังคงดูเหมือนกับหยดเลือดธรรมดาๆเช่นเคย แต่ภายในของมันเริ่มจะดูแตกต่างออกไปเล็กน้อย มันมีประกายสีทองอยู่ข้างในหยดเลือดราวกับพระอาทิตย์ที่กำลังตกดิน

นอกจากนั้นวิชาโลหิตชีพจรของหานเซ็นก็เพิ่มระดับขึ้นตามแกนยืนสายเลือดแท้เช่นกัน ซึ่งนั่นก็ทำให้ร่างกายของเขาถูกปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น

ในขณะเดียวกันแกนยืนสายเลือดแท้ที่เพิ่งจะปรากฏในตารางจัดอันดับแกนยืนระดับเงินก็หายไป หลังจากผ่านไปแค่หนึ่งชั่วโมงเท่านั้น

หานเซ็นลองใช้แกนยืนสายเลือดแท้กับผลึกพลังชีวิตอีกครั้งหนึ่ง ตอนนี้มันได้พัฒนาเป็นระดับทองแล้ว ซึ่งทำให้การซึมซับเข้าไปในผลึกพลังชีวิตเร็วขึ้นกว่าเดิมมาก ในเวลา 2 วันแกนยืนสายเลือดก็น่าจะสามารถควบคุมผลึกพลังชีวิตได้อย่างสมบูรณ์

“หวังว่าเราจะดูดซับมันเข้าไปได้นะ” หานเซ็นไม่มีอารมณ์จะทำอะไรอย่างอื่นแล้วในตอนนี้ เขาแค่จ้องมองผลึกพลังชีวิตของราชาหอยไปเรื่อยๆ เพื่อฆ่าเวลา

มันรวดเร็วกว่าที่หานเซ็นคาดการณ์เอาไว้ หลังจากผ่านไป 36 ชั่วโมง ผลึกพลังชีวิตก็ถูกสายเลือดแท้ควบคุมอย่างสมบูรณ์ หานเซ็นรู้สึกที่ตัวเองนั้นเชื่อมต่อกับผลึกพลังชีวิตเสมือนกับว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของร่างกาย

หลังจากนั้นหานเซ็นก็ลองใช้ศาสตร์ตงเสวียนเพื่อจะดูดซับผลึกพลังชีวิตเข้าไป ซึ่งเขาไม่จำเป็นต้องจำลองกระแสพลังของราชาหอยด้วยซ้ำ

“ผลึกพลังชีวิตถูกดูดซับ คุณได้รับ 1 จีโนพ้อยขั้นสุดยอด”

เมื่อเสียงประกาศดังขึ้น หานเซ็นก็เก็บความตื่นเต้นเอาไว้ไม่อยู่ เพราะในที่สุดเขาก็เริ่มเก็บสะสมจีโนพ้อยขั้นสุดยอดได้อีกครั้ง

“ฮ่าๆ ฉันจะได้เริ่มเก็บจีโนพ้อยขั้นสุดยอดแล้ว”

หานเซ็นเงยหน้าขึ้นไปบนฟ้า ขณะที่หัวเราะออกมาอย่างบ้าคลั่ง

พลังจากภายนอกนั้นถึงจะเป็นสิ่งที่มีประโยชน์ แต่พลังที่อยู่ภายในคือสิ่งที่สามารถพึ่งพาได้ดีที่สุด หานเซ็นรู้สึกตื่นเต้นอย่างมากที่จะได้พัฒนาระดับยืนของตัวเองให้ดียิ่งขึ้นไปอีก เพราะที่ผ่านมากการที่เขาสามารถต่อกรกับคู่ต่อสู้ระดับขั้นสุดยอดได้นั้นเป็นผลมาจากวิชาที่เหนือชั้นและแกนยืนผีเสื้อของเขา แต่โดยพื้นฐานแล้วสภาพร่างกายของเขายังเป็นรองพวกระดับขั้นสุดยอดอยู่

ที่สุดแล้วผลึกพลังชีวิตของราชาหอยก็ให้จิโนพั๋ยขั้นสุดยอดกับหานเซ็นทั้งหมด 9 พั๋ย และหลังจากที่ดูดซับผลึกพลังชีวิตของราชาหอยเข้าไป เขาก็ใช้แกนยืนสายเลือดแท้กับผลึกพลังชีวิตของจิ้งหรีดต่อ

ราชาสิงโตหยกน้อยไม่สบอารมณ์อย่างมากกับเรื่องทั้งหมดนี้ หลังจากที่ถูกแกนคริสต์ลได้ขึ้นไปอยู่อันดับที่หนึ่ง มันก็รีบหนีออกมาจากหอแกนยืนทันที มันไม่ต้องการจะกลับไปข้างในอีกสักกระยะหนึ่ง เนื่องจากกลัวว่าหานเซ็นจะตามหาตัวมัน

มันไม่ต้องการจะยอมรับหานเซ็นเป็นเจ้านาย แต่มันก็ไม่หน้าด้านพอที่จะปฏิเสธว่าการตกลงไม่เคยเกิดขึ้น

สปิริต มอนสเตอร์และมนุษย์เห็นคุณค่าของแต่ละสิ่งต่างกันอย่างออกไป ซึ่งสำหรับตระกูลของสิงโตขาวแล้ว ความรักดี ความกล้าและความซื่อสัตย์ นั้นถือเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด

“ราชาน้อย ถึงเวลาต้องไปที่โบราณสถานน้ำแข็งแล้ว ท่านเตรียมตัวพร้อมแล้วหรือยัง?” คลื่นโลหิตเข้ามาถามราชาสิงโตหยกน้อย

“โบราณสถานน้ำแข็งเปิดแล้วอย่างนั้นหรือ?” ราชาสิงโตหยกน้อยซ็อก

“ใช่แล้ว ท่านพ่อของราชาน้อยสั่งให้ท่านไปที่โบราณสถานน้ำแข็งในวันพรุ่งนี้” คลื่นโลหิตพูด

ราชาสิงโตหยกน้อยพยักหน้าและพูด “เข้าใจแล้วเจ้าจะไปด้วยหรือเปล่า?”

คลื่นโลหิตพยักหน้าและพูด “ข้าจะไปกับราชาน้อยด้วย เคียวอสูรเองก็เช่นกัน เขาเป็นคนที่รับผิดชอบในเรื่องความปลอดภัยของราชาน้อย แต่นั่น

ก็เฉพาะภายนอกโบราณสถานเท่านั้น เมื่อเข้าไปข้างในแล้ว พวกเราต้องดูแลตัวเอง”

“แน่นอนอยู่แล้ว ในระดับเดียวกันจะมีใครแข็งแกร่งไปกว่าพวกเราได้?”

ราชาสิงโตหยกน้อยพูดอย่างภาคภูมิใจ แต่ในใจของมันยังคงนึกถึงเรื่องของห่านเซ็นอยู่

ในขณะที่เดียวกันห่านเซ็นก็กำลังนั่งอยู่เฉยๆรอให้ผลึกพลังชีวิตถูกควบคุมอย่างสมบูรณ์ แต่ก่อนที่จะได้ดูดซับมันเข้าไป แกะก็เข้ามารายงานเรื่องบางอย่าง มันบอกว่ามีคนมาหาเขา

“ไม่มีทาง...” หลังจากที่ได้ยินแกะบรรยายลักษณะของคนที่มา ห่านเซ็นก็ต้องอ้าปากกว้าง

Super God Gene – 1528 โบราณสถานเทพ

หานเซ็นรีบออกไปนอกปราสาท และเขาก็ได้เห็นมอนสเตอร์ตัวหนึ่งกำลังลอยตัวอยู่ในอากาศ

“ภูติน้อย? เธอเป็นกึ่งเทพแล้วหรอเนี่ย?” หานเซ็นมองไปที่แฟรี่สาวด้วยท่าทางประหลาดใจ

“อะไร? เจ้าคิดว่าตัวเองวิวัฒนาการขึ้นมาเป็นกึ่งเทพได้คนเดียวหรือไงกัน?”

ภูติน้อยเบะปาก ดูเหมือนว่าเธอจะไม่ค่อยชอบในสิ่งที่หานเซ็นพูด

“ไม่ใช่แบบนั้น ฉันก็แค่ไม่คิดว่าเธอจะวิวัฒนาการได้เร็วขนาดนี้” หานเซ็นยิ้ม

หานเซ็นได้เจอกับภูติน้อยครั้งแรกในก๊อตแซงซ์วีเขต 2 ซึ่งการวิวัฒนาการของมอนสเตอร์นั้นเป็นอะไรที่ยากกว่ามนุษย์มาก ดังนั้นหานเซ็นจึงประหลาดใจที่เห็นเธอกลายเป็นกึ่งเทพได้รวดเร็วแบบนี้

“ข้าวิวัฒนาการเป็นกึ่งเทพได้ก่อนเจ้าชะอีก” ภูติน้อยมองหานชื่นอย่างดูถูก

หลังจากนั้นหานชื่นก็ได้รู้ถึงเหตุผลที่เขาไม่ได้เจอภูติน้อยในก๊อตแซงซ์วีเขต 3 นั่นก็เป็นเพราะว่าเธอวิวัฒนาการไปเป็นกึ่งเทพเรียบร้อยแล้ว

“เธอรู้ได้ยังไงว่าฉันอยู่ที่นี้?” หานชื่นถาม เพราะยังงัยก๊อตแซงซ์วีเขต 4 นั้นก็กว้างใหญ่ไพศาล

“นั่นไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไร ที่ข้ามาพบเจ้าก็เพราะว่าข้ารู้เรื่องบางอย่างที่เจ้าต้องสนใจอย่างแน่นอน” ภูติน้อยยิ้ม

“โอ้ มั่นใจขนาดนั้นเลยหรอ แล้วเธอมีเรื่องอะไรมาบอกฉัน?”

หานชื่นพูด ภูติน้อยนั้นเป็นมอนสเตอร์ที่ไร้หัวใจ และในตอนที่เธอขึ้นไปยังก๊อตแซงซ์วีเขต 3 นั้น เธอก็ไม่ได้หันกลับมาองเขาเลยแม้แต่บ่อย หานชื่นจึงไม่ได้เชื่อใจเธอ และเขาก็ไม่เชื่อว่าเธอจะยอมลำบากลำบากนทำเรื่องดีๆให้กับเขา

ภูติน้อยดูรำคาญอย่างเห็นได้ชัด เธอพูดออกมา

“เจ้าช่างเป็นคนที่ไม่รู้จักขอบคุณคนอื่นเอาซะเลย ข้าลำบากมาถึงที่นี่เพื่อจะพาเจ้าไปยังโบราณสถานของพระเจ้า แต่ช่างมันเถอะ ข้าไปละ”

ภูติน้อยบอกว่าเธอจะไปแล้ว แต่เธอกลับกระพือปีกช้าราวกับหอยทาก ดูเหมือนว่าเธอไม่ได้อยากจะไปไหนทั้งนั้น

“เลิกแสดงละครแล้วบอกฉันมาได้แล้วว่าเธอต้องการอะไรกันแน่”

ห่านเซ็นพูด ภูติน้อยไม่ได้เปลี่ยนไปเลยสักนิด ลักษณะนิสัยของเธอยังคงเหมือนเดิม ที่ต่างออกไปก็มีแค่ตอนนี้เธอฉลาดและแข็งแกร่งขึ้นกว่าเดิม

ภูติน้อยเลิกแสดงละครและเริ่มอธิบายเหตุผลที่เธอมาที่นี่

ในตอนที่เราขึ้นไปยังก๊อตแซงซ์วรีเขต 3 มีสปิริตที่แข็งแกร่งมารับเธอไป และหลังจากผ่านไปไม่กี่ปี สปิริตตนนั้นก็ช่วยเธอปลดปล่อยชั้นที่สิบได้

สำเร็จ และเมื่อสปีริตตนนั้นวิวัฒนาการขึ้นไปยังก็อตแซงซ์วีเขต 4 เขาก็พาเธอไปด้วย

ภูติน้อยใช้ชีวิตอย่างสุขสบาย และตอนนี้เธอก็มีแกนยื่นระดับอัญมณีแล้ว

ที่ภูติน้อยมาหาห่านเซ็น นั้นก็เป็นเพราะว่าเธอต้องการชวนห่านเซ็นไปที่โบราณสถานของพระเจ้า

โบราณสถานของพระเจ้าเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของก็อตแซงซ์วีเขต 4 สิ่งของที่หลับไหลอยู่ภายในนั้นถูกกล่าวขานกันว่ามีพลังที่สามารถบิดเบือนมิติได้ ซึ่งทำให้มันเป็นอะไรที่พิเศษมาก

โบราณสถานที่ภูติน้อยกำลังจะเดินทางไปนั้นถูกปกคลุมด้วยน้ำแข็ง พลังที่หลับไหลอยู่ในที่แห่งนั้นก็ป็นธาตุน้ำแข็งเช่นเดียวกับตัวของภูติน้อย ดังนั้นเธอจึงอยากจะลองเสี่ยงดูเผื่อจะเอาสิ่งของอะไรออกมาได้

และถึงแม้เธอจะเอามันออกมาไม่ได้ มันก็ยังมีของดีอย่างอื่นอยู่ข้างในอีก ดังนั้นเธอไม่ได้โกหกห่านเซ็น

“ถ้ามีหลายคนต้องการจะเข้าไปในสถานที่แบบนั้น มันจะไม่เท่ากับเป็นการฆ่าตัวตายหรือหกหรือที่พวกเราจะเข้าไปข้างในด้วยพลังในตอนนี้?”
ห่านเซ็นถาม

ภูติน้อยยิ้มและตอบกลับไป “ถ้ายอดฝีมือระดับชั้นสุดยอดเข้าไปในนั้นได้ ข้าก็คงจะไม่มาตามหาเจ้าหรือหก มันมีแค่คนที่มีความรู้ระดับอัจฉริยะหรือต่ำกว่าเท่านั้นถึงจะเข้าไปข้างในได้”

“ถ้าเป็นอย่างนั้น ฉันก็อยากจะลองดู” ห่านเซ็นพูด

“อย่ามัวลังเลอยู่เลย รีบไปกันเถอะ! ตอนนี้ทายาทของพวกคนเก่งๆหลายคนกำลังมุ่งหน้าไปที่นั่นเหมือนกัน” ภูติน้อยพูด

ห่านเซ็นอยากจะไป แต่เขาไม่รู้ว่าตัวเองจะสามารถเข้าไปในโบราณสถานได้หรือเปล่า เนื่องจากเขามีแกนหินเทพอยู่ และมันก็เทียบได้กับแกนหินชั้นสุดยอด ดังนั้นถ้าโบราณสถานจำกัดว่าต้องมีแกนหินระดับอัจฉริยะหรือต่ำกว่า เขาก็กลัวว่าอาจจะไม่สามารถเข้าไปข้างในได้

แต่ถึงอย่างนั้นหลังจากที่คิดอยู่สักพัก หานเซ็นก็ตัดสินใจว่าจะลองไปดู
เกนยีนเทพแตกต่างจากเกนยีนประจำตัว ดังนั้นมันยังพอมีโอกาที่เขา
จะเข้าไปข้างในได้

และถึงแม้จะไม่สามารถเข้าไปได้จริงๆ เขาก็อาจจะได้เรียนรู้อะไรจากการ
เดินทางครั้งนี้

“มีคนจากเมืองเวหาหรือเมืองศักดิ์สิทธิ์ไปด้วยหรือเปล่า?” หานเซ็นถาม

“ก็มีอยู่นะ อวี๋เมียวจากเมืองเวหากำลังจะไปที่นั่น เทพธิดาจากเมือง
ศักดิ์สิทธิ์เองก็เช่นกัน” ภูติน้อยพูด

“ถ้าอย่างนั้นฉันจะไปกับเธอด้วย” เมื่อหานเซ็นได้ยินว่าทั้งคู่ก็ไปที่นั่นด้วย
เขาก็ตัดสินใจเข้าร่วมทันที

หานเซ็นไม่ได้มีความสัมพันธ์อันดีกับสปีริตทั้ง 2 คนนี้ แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็
คงจะไม่บ้าบิ่นถึงขนาดบุกไปฆ่าพวกเธอที่เมืองของพวกเขาเอง ดังนั้นถึงการ
เดินทางรอบนี้หานเซ็นจะไม่ได้อะไรกลับมา แต่การที่ได้ฆ่าพวกเธอทั้งคู่
นั้นก็ทำให้มันเป็นการเดินทางที่คุ้มค่าแล้ว

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเทพธิดาและสุนัขของเธอ เขาไม่ต้องการอะไรอย่างอื่น นอกจากสับทั้งคู่นี้ให้และเป็นชิ้นๆ แต่ห่านเขินยังคงกังวลเกี่ยวกับเรื่องที่ว่า จะเข้าไปข้างในได้หรือเปล่า เพราะถ้าเขาเข้าไปข้างในไม่ได้ เขาก็ทำอะไร เธอไม่ได้เช่นกัน

ห่านเขินไม่ได้กลัวผลกระทบที่อาจจะตามมา เพราะในตอนนี้เป็นเมืองงามีด มีกู่ชิงเฉิงและลูกม้าสีแดงสีแดงอยู่ พวกเขาแข็งแกร่งอย่างมาก

กู่ชิงเฉิงเป็นคนที่มาจากเมืองสุขาวดี และเนื่องจากเธอเกรงกลัวลูกม้าสีแดง ดังนั้นมันก็ไม่น่าจะอ่อนแอไปกว่าเธอ ฉะนั้นถึงเมืองเวหาและเมืองศักดิ์สิทธิ์จะส่งคนมาจัดการเมืองงามีด มันก็ยากที่จะบอกได้ว่าฝ่ายไหนเป็นฝ่ายชนะ

ซึ่งทางเมืองเวหาก็ได้รู้เรื่องที่ยกู่ชิงเฉิงเข้ามายึดครองเมืองงามีดแล้ว พวกเขาจึงไม่กล้าส่งใครมา แต่พวกเขายังไม่รู้ว่าตอนนี้ห่านเขินได้กลับมาเป็นเจ้าเมืองอีกครั้งแล้ว

หานเซ็นเก็บข้าวของเตรียมตัวที่จะไป เขาไม่มีแผนที่จะพาใครไปด้วย แต่ เป่าเอ๋อ จึงจอกสีเงินและอสูรดวงดาวสมุทรต่างก็ต้องการจะติดตามไปด้วย

เมื่อภูติน้อยเห็นจิ้งจอกสีเงินและอสูรดวงดาวสมุทร ดวงตาของเธอก็เป็นประกาย เธอเกลี้ยกล่อมให้หานเซ็นพาพวกมันไปด้วยเพื่อเป็นกำลังเสริม

แกะและวัวสีเขียวก็น่าจะติดตามไปด้วยเช่นกัน แต่ภูติน้อยปฏิเสธ เพราะกลัวว่าพวกมันจะไปตายเปล่าๆ

‘จิ้งจอกสีเงินและอสูรดวงดาวสมุทรมีแกนยืนระดับอัณมณี ดังนั้นพวกมันไม่ได้อ่อนแอไปกว่าทายาทของมอนสเตอร์ชั้นสุดยอด และถ้าเราเข้าไปด้วยได้ ข้างในก็น่าจะมีใครสู้เราได้’ หานเซ็นคิดและตัดสินใจที่จะพาพวกมันไปด้วย

แต่ถ้าหานเซ็นไม่สามารถเข้าไปข้างในได้ เขาก็ไม่คิดที่จะปล่อยให้พวกมันเข้าไปตามลำพัง

แถมหานเซ็นก็กังวลเกี่ยวกับภูติน้อยด้วย มันมีโอกาสนี่เธออาจจะกำลัง
หลอกพวกเขาอยู่เช่นกัน

Super God Gene – 1529 ป่าน้ำแข็ง

ห่านเซ็นเก็บของและติดตามภูติน้อยไปที่โบราณสถานของพระเจ้า เป่า
เอ๋อ จึงจอกสีเงินและอสูรดวงดาวสมุทรก็ร่วมการเดินทางไปกับพวกเขา
ด้วยเช่นกัน

จนถึงตอนนี้อสูรดวงดาวสมุทรเติบโตขึ้นมากแล้ว ตอนนีรูปร่างของมัน
ใหญ่โตราวกับไดโนเสาร์ แต่ถึงอย่างนั้นดวงตาของมันก็ยังคงดูไร้เดียงสา
ไม่เปลี่ยนแปลง ทุกครั้งที่ห่านเซ็นมองมัน มันก็ทำให้เขารู้สึกราวกับว่า
กำลังมองดวงตาของเด็ก

เป่าเอ๋อนั้นนั่งอยู่บนไหล่ของห่านเซ็น เนื่องจากไม่ต้องการให้จิงจอกสีเงิน
เข้ามาใกล้ แต่จิงจอกสีเงินก็กระโดดขึ้นบนนั่งอยู่บนหัวของห่านเซ็น
เหมือนกับเป็นหมวกขนสัตว์แทน ซึ่งนั่นทำให้เป่าเอ๋อไม่พอใจ

หลังจากเดินทางอยู่ครึ่งเดือน พื้นดินรอบๆตัวพวกเขาก็เริ่มจะถูกปกคลุม
ด้วยหิมะ ทางทิศเหนือจากจุดที่พวกเขายืนอยู่นั้นมีธารน้ำแข็งที่สูงชันไป
จนถึงท้องฟ้าราวกับเป็นดาบคริสตัล

เมื่อไปถึงจุดนั้นภูติน้อยก็พูดกับห่านเซ็น

“ที่ทางเข้าของโบราณสถานจะมีมอนสเตอร์ที่น่ากลัวเฝ้าอยู่ พวกเราจำเป็นต้องได้รับอนุญาตถึงจะเข้าไปข้างในได้ แต่ข้าก็ไม่ว่ามอนสเตอร์ที่เฝ้าอยู่จะแข็งแกร่งขนาดไหน ดังนั้นพวกอาจจะผ่านมันไปไม่ได้ ถ้ามันปฏิเสธที่จะให้พวกเราเข้าไป”

ห่านเซ็นคาดเอาไว้แล้วว่าไม่สามารถพึ่งพาภูติน้อยได้ทั้งหมด เขาพูดขึ้นมา

“แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็คงจะมีแผนอยู่ใช่ไหม? ไม่อย่างนั้นเธอจะลำบากไปชวนพวกเรามาทำไม?”

ภูติน้อยกระพริบตาและบินมาอยู่บนไหล่ของห่านเซ็น เธอยิ้มและพูด

“เจ้ารู้จักเข้าดีจริงๆ ถ้าเราเข้าไปตรงๆละก็ พวกเราก็คงจะผ่านเข้าไปไม่ได้แน่ ดังนั้นสิ่งที่พวกเราทำได้ก็คือแอบเข้าไป”

“แล้วพวกเราจะแอบเข้าไปได้อย่างไร?” ห่านเซ็นถาม

“โบราณสถานของพระเจ้าถูกปกคลุมด้วยพลังพิเศษบางอย่างที่ไม่มีทางถูกทำลาย ซึ่งทางเข้าหลักนั้นจะอยู่ตรงจุดที่มีมอนสเตอร์ตัวนั้นคอยเฝ้าเอาไว้ แต่พวกเราจะไม่เข้าทางนั้น”

หลังจากหยุดไปชั่วครู่ ภูติน้อยก็พูดต่อ “นอกจากทางเข้าในหุบเขาแล้ว ข้ารู้จักอีกทางเข้าหนึ่งที่ใช่เข้าไปได้ มันอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของธารน้ำแข็ง แต่ว่า...”

“แต่อะไร?” หานเซ็นถาม

หานเซ็นพอจะเดาได้ว่าสปิริตและมอนสเตอร์อื่นๆที่มากงจะใช้เส้นทางเข้าปกติที่อยู่ในหุบเขา และแผนการที่ภูติน้อยเสนอมานั้นก็น่าจะเป็นเส้นทางที่ยากกว่า เขาไม่คิดว่ามันจะสามารถเข้าไปได้ง่ายๆ

ภูติน้อยยกไหล่และพูด “เส้นทางนั้นไม่มีมอนสเตอร์ที่น่ากลัวเฝ้าอยู่ แต่มันมีพีชจินที่ถูกเรียกว่าต้นไม้น้ำแข็งอยู่ พวกเราต้องเดินทางผ่านต้นไม้น้ำแข็งที่ยาวกว่า 800 ไมล์ ถึงจะเข้าไปข้างในได้”

“อธิบายเกี่ยวกับพีชชีโนนั้นให้ฟังที” หานเซ็นพูด

“พวกมันเป็นพีชชีโนชั้นสุดยอดธาตุน้ำแข็ง พลังธาตุน้ำแข็งของพวกมันรุนแรงมากๆ มอนสเตอร์ที่มีแกนยืนระดับอัญมณีทุกๆไป เมื่อก้าวเข้าไปในป่าแห่งนั้นจะแข็งตายในทันที แม้แต่ทายาทของมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดหรือจักรพรรดิเองก็ไม่อาจจะทนอยู่ข้างในได้นานนัก และที่น่ากลัวที่สุดก็คือป่าแห่งนั้นเป็นส่วนหนึ่งของโบราณสถาน ดังนั้นคนที่มีแกนยืนชั้นสุดยอดจะเข้าไปไม่ได้เช่นกัน”

หลังจากนั้นภูติน้อยก็ยิ้มออกมา “แต่อย่าได้กังวลไป ข้าเองก็มีธาตุน้ำแข็งตราบไคที่ข้ายังอยู่ พวกเจ้าจะปลอดภัย ถ้าข้าไม่มั่นใจในเรื่องนี้ ข้าก็คงไม่ไปชวนพวกเจ้ามาด้วยหรอก”

“ตกลง ถ้าฉันไปใช้เส้นทางผ่านป่าน้ำแข็ง” หานเซ็นพยักหน้าและไม่ได้พูดอะไรมากกว่านั้น

ภูติน้อยประหลาดใจที่หานเซ็นตอบตกลงเร็วแบบนี้ ซึ่งมันทำให้เธอรู้สึกซาบซึ้ง

“ถ้าพวกเจ้าเชื่อในตัวข้า ข้าก็จะพาพวกเจ้าเข้าไปข้างในอย่างปลอดภัย
หายห่วง”

หานเซ็นยิ้ม จริงๆแล้วเขาไม่ได้เชื่อในตัวภูติน้อย ที่เขาเชื่อก็คือตัวเอง
ถึงแม้จะไม่มีภูติน้อยอยู่ด้วย หานเซ็นก็สามารถปกป้องตัวเองและคนอื่น
ได้ สิ่งเดียวที่เขากังวลในตอนนี้นี้ก็คือเรื่องที่ว่าเขาจะสามารถเข้าไปข้างใน
ได้หรือไม่เท่านั้น เพราะถ้าเขาไม่สามารถเข้าไปข้างในได้ การมาในครั้งนี้
ก็จะเป็นอะไรที่เสียเปล่า

ภูติน้อยนำทางหานเซ็นอ้อมภูเขาธารน้ำแข็งจนไปถึงทางทิศตะวันตก
เฉียงเหนือของภูเขา

หานเซ็นมองดูภูเขาธารน้ำแข็งมาพักหนึ่งแล้ว และเขาสามารถสัมผัสได้ถึง
พลังที่ปกคลุมภูเขาสูงนี้

หิมะที่ตกลงมานั้นครอบคลุมกว่า 80 % ของภูเขาทั้งหมด ทำให้อากาศ
โดยรอบหนาวเย็นมากๆ

ภูติน้อยต้องการให้คนอื่นๆเชื่อในตัวเธอ ดังนั้นเธอจึงควบคุมหิมะที่ตกลงมาไม่ให้หล่นลงมาใส่พวกพ้องของเธอ เธอต้องการจะแสดงให้คนอื่นเห็นว่าเธอนั้นยอดเยี่ยมในด้านการใช้พลังธาตุน้ำแข็ง

“ตอนนี้สปิริตที่พาเธอมาyingก็อตแซงชั่วชีวิต 4 อยู่ที่ไหน?” หานเซ็นถามด้วยความสงสัย

ถ้าสปิริตตนนั้นยังไม่พัฒนาเกินยีนจนถึงระดับขั้นสุดยอด เธอก็ควรจะมาด้วยเช่นกัน แต่ถ้าเธอมีเกินยีนระดับขั้นสุดยอดแล้ว อย่างน้อยๆเธอก็ควรจะไปคุยกับมอนสเตอร์ที่เฝ้าหุบเขาเพื่อที่ภูติน้อยจะได้เข้าไปทางนั้นได้

สีหน้าของภูติน้อยดูมีดม่นในทันที เธอตอบกลับไปว่า

“นางตายไปแล้ว นางถูกยอดฝีมือคนหนึ่งฆ่า ถึงแม้นางจะแข็งแกร่งมากๆ แต่ไม่ว่ายังไงคนเราก็หลีกเลี่ยงชะตากรรมไม่ได้อยู่ดี”

หานเซ็นรู้สึกประหลาดใจ ถ้าสปิริตตนนั้นสามารถพาภูติน้อยมาที่ก็อตแซงชั่วชีวิต 4 ด้วยกันได้ สปิริตตนนั้นก็ต้องแข็งแกร่งมากๆ ดังนั้นยอดฝีมือที่ฆ่าเธอได้คงจะต้องทรงพลังอย่างไม่น่าเชื่อ

“ใครเป็นคนฆ่า?” หานเซ็นถาม

ภูติน้อยส่ายหัว เธอกัดฟันและพูด “ข้าจะฆ่าไอ้บ้านั้นให้ได้ นั่นคือเหตุผลที่ข้าจำเป็นต้องเพิ่มระดับแกนเย็นของตัวเองให้เป็นขั้นสุดยอด และเอาโบราณวัตถุที่อยู่ภายในมาให้ได้ ถ้าข้าทำไม่ได้ ข้าก็จะล้างแค้นให้นางไม่ได้”

หานเซ็นไม่ได้พูดอะไร ท่าทางของภูติน้อยก็เพียงพอที่จะทำให้เขารู้แล้วว่า ความตายของสปีริตตนนั้นทำให้เธอเสียใจมากขนาดไหน เธอต้องการจะแก้แค้นให้ได้ แต่ศัตรูของเธอแข็งแกร่งเกินไป ซึ่งสุดท้ายแล้วเธออาจจะกลายเป็นฝ่ายที่ถูกฆ่าซะเอง

หลังจากที่เดินทางอยู่หลายวัน ในที่สุดพวกเขาก็มาถึงที่ป่าน้ำแข็งตามที่ภูติน้อยบอกเอาไว้

ข้างในมีต้นไม้ที่ถูกแช่แข็งอยู่จำนวนมาก พวกมันดูเหมือนกับคริสตัล แกะสลักที่จะเห็นได้ในหนังสือนิทาน ความหนาวเย็นของดินแดนแห่งนี้สามารถที่จะแช่แข็งทุกสิ่งทุกอย่างในรัศมีสิบไมล์ได้

บางส่วนของป่าขยายตัวเหนือธารน้ำแข็งออกไป แต่ส่วนหนึ่งของป่าก็อยู่ภายในธารน้ำแข็ง นั่นคือเหตุผลที่ภูติน้อยบอกว่าป่าน้ำแข็งเป็นส่วนหนึ่งของโบราณสถานของพระเจ้า ซึ่งมันก็ดูสมเหตุสมผลดี

“ไปกันเถอะ” ภูติน้อยดูเศร้าๆ เธอสร้างเกล็ดหิมะขึ้นมาปกคลุมพวกเขาทุกคนเอาไว้ ภายใต้การป้องกันของเกล็ดหิมะ พวกเขาก็ไม่รู้สึถึงความหนาวจากภายนอกอีกต่อไป

ห่านเซ็นรู้สึกโล่งใจที่ตัวเองสามารถเดินผ่านเข้าไปในป่าน้ำแข็งได้ เพราะนี่เป็นเครื่องพิสูจน์ว่าเขาสามารถเข้าไปในโบราณสถานของพระเจ้าได้

พวกห่านเซ็นเดินเข้าไปในป่าน้ำแข็งได้อย่างไม่มีปัญหาอะไรเนื่องจากฝีมือของภูติน้อย แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็กังวลไม่คอยสบายใจเท่าไหร่นัก เพราะในทันทีที่เขาเดินเข้าไปข้างใน เขาก็รู้สึกว่าตัวเองกำลังถูกจ้องมองอยู่

Super God Gene – 1530 ม่านน้ำลากปล่องไฟ

ถึงแม้จะอยู่ภายใต้การป้องกันของภูติน้อย แต่ยิ่งพวกเขาเข้าไปลึกมากเท่าไร ความหนาแน่นก็เริ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งแม้แต่ภูติน้อยเองก็ยากที่จะทนต่ออากาศอันหนาแน่นได้

อากาศอันหนาแน่นส่วนใหญ่ถูกป้องกันเอาไว้ แต่ก็มีบางส่วนที่เล็ดลอดเข้ามาได้ โชคดีที่ระดับความแข็งแกร่งของห่านเซ็นสูงพอจะทนต่อความหนาแน่นที่เล็ดลอดเข้ามา

ห่านเซ็นหันไปดูรอบๆตัว ขณะที่ใช้ออร์บาศาสตร์ตงเสวียนอย่างเต็มกำลัง เขาพยายามจะหาให้ได้ว่าอะไรกันแน่จับตามองเขาอยู่

ป่าน้ำแข็งเป็นพื้นที่ที่แปลกประหลาดอย่างมาก ไม่แปลกใจเลยที่มันเป็นส่วนหนึ่งในโบราณสถานของพระเจ้า ซึ่งแม้แต่ออร์บาศาสตร์ตงเสวียนของห่านเซ็นก็ถูกจำกัดทำให้ครอบคลุมได้แค่ในรัศมี 100 เมตรเท่านั้น นอกจากนี้เขายังไม่สามารถบอกได้ว่าถูกจับตามองจากที่ไหน

ขณะที่พวกเขาเดินทางลึกเข้าไปเรื่อยๆ ความรู้สึกที่ว่าตัวเองถูกจับตามองก็เพิ่มขึ้นเช่นกัน หานเซ็นขมวดคิ่วอยู่ตลอดเวลา ตั้งแต่ที่เดินเข้ามา มันไม่ใช่เรื่องที่ดีที่รู้ว่าพวกเขานั้นถูกจับตามองในสถานที่ที่เต็มไปด้วยอันตรายอย่างโบราณสถานของพระเจ้า

‘ในที่ที่หนาวเย็นแบบนี้ คงจะไม่มีสิ่งมีชีวิตอะไรอาศัยอยู่แน่’ หานเซ็นคิด

จู่ๆ ภูติน้อยก็พูดขึ้นมา “ระวังตัวด้วย! มีอะไรบางอย่างอยู่ข้างหน้านี้”

หานเซ็น จึงจอกสีเงินและอสูรดวงดาวสมุทรมองไปตามทางที่ภูติน้อยพูดถึง และพวกเขาก็เห็นว่ามียะไรบางอย่างกำลังเคลื่อนที่อยู่ในป่าน้ำแข็ง

ออร่าศาสตร์ตงเสวียนนั้นช่วยอะไรหานเซ็นไม่ได้มากนัก และเขาก็ต้องหันมาพึ่งสายตาของตัวเอง แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังคงไม่เห็นว่ามันคืออะไร

แต่เนื่องจากพวกเขามาถึงที่นี่แล้ว มันไม่มีประโยชน์อะไรถ้าพวกเขาจะถอยกลับไปตอนนี้ ดังนั้นหานเซ็นจึงพยักหน้าให้กับภูติน้อยเพื่อบอกให้นำทางต่อไป แต่เนื่องจากพวกเขาไม่แน่ใจว่ามีอะไรอยู่ข้างหน้า พวกเขาจึงต้องเดินทางกันอย่างระมัดระวังมากขึ้นกว่าเดิม

ไม่นานหลังจากนั้นเงาที่ซ่อนตัวอยู่ในพุ่มก็ปรากฏออกมาให้เห็น มันคือ
ม้าน้ำที่สูงประมาณหนึ่งเมตร ร่างกายของมันเป็นน้ำแข็งทั้งหมด และมัน
ก็สามารถลอยตัวราวกับว่ากำลังว่ายน้ำผ่านอากาศ

ม้าน้ำเห็นกลุ่มของพวกเขา แต่มันไม่ได้ดูดุร้ายอะไร มันแค่ลอยตัวผ่าน
พวกเขาไปอย่างไม่สนใจอะไร

“พ่อคุณนั่นสิ มีม้าน้ำอยู่เต็มไปหมดเลย พวกมันดูสวยมากๆ” เปาเอ๋อชี้ไปที่
อีกด้านของป่าด้วยท่าทางดีใจ

หานเซ็นหันไปมองในทิศทางที่เปาเอ๋อชี้ และเขาก็สังเกตเห็นม้าน้ำประ
มาณ 20-30 ตัวกำลังลอยตัวผ่านไป ม้าน้ำตัวที่เล็กที่สุดมีความสูง
ประมาณหนึ่งเมตร แต่ตัวที่สูงที่สุดกลับมีความสูงอยู่ที่ 4 เมตร ทำให้เมื่อ
พวกมันลอยตัวผ่านไป มันก็ดูเป็นภาพที่น่าขำ

ม้าน้ำทุกตัวดูเชื่องมากๆ และก็ดูเหมือนกับว่าพวกมันไม่ต้องการจะไปยุ่ง
เกี่ยวกับใคร หานเซ็นรู้สึกสงสัยในตัวพวกมัน แต่ออราศาสตร์ตึงเครียด
ของเขาถูกจำกัด ทำให้ไม่สามารถสัมผัสถึงพลังชีวิตของพวกมันได้

เป่าเอ่อหัวเราะอย่างสนุกสนานและกระโดดขึ้นไปบนหลังของม้าน้ำตัวหนึ่ง เธอจับที่คอของมันราวกับว่ากำลังขี่ม้าอยู่

ห่านชื่นตึกใจกับการกระทำของเป่าเอ่อ และเขาก็ต้องการจะเรียกเธอกลับมาเพราะถึงแม้พวกม้าน้ำจะดูไม่ได้ดุร้ายอะไร แต่ใครจะรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นถ้าไปยั่วพวกมันแบบนั้น?

ภูติน้อยทำท่าทางบอกให้เขาเงียบๆ ห่านเซ็นหันไปหาภูติน้อยและสังเกตเห็นว่าเธอกำลังมองอะไรบางอย่างที่อยู่ด้านหลังฝูงม้าน้ำ

เมื่อหันไปมองห่านเซ็นเองก็รู้สึกช็อคไม่ต่างกัน ด้านหลังของพวกม้าน้ำนั้นยังมีม้าน้ำอีกกลุ่มหนึ่ง

หัวของม้าน้ำกลุ่มนี้มีขนาดใหญ่กว่ากลุ่มแรก และพวกมันทั้งหมดก็มีขนาดความสูงอย่างน้อยๆก็ 4 เมตร ขณะที่ร่างกายของพวกมันดูเหมือนกับเพชรสีดำ

ที่น่าแปลกก็คือมีโซ่ที่หนาพอกๆกับแขนของมนุษย์พันอยู่รอบๆตัวม้าน้ำ กลุ่มนี้ มันดูเหมือนกับโซ่ที่ทำมาจากเหล็ก และพวกมันก็มีสัญลักษณ์บางอย่างสลักไว้อยู่

ม้าน้ำสีดำมีอยู่แค่ 11 ตัวและพวกมันก็ดูเหมือนกันทั้งหมด พวกมันลอยตัวอยู่ในอากาศเช่นกัน แต่พวกมันไม่ได้ลอยตัวไปมาวๆเหมือนกับม้าน้ำกลุ่มก่อนหน้านี้ พวกมันลอยตัวไปอย่างพร้อมเพรียง

โซ่ที่พันอยู่รอบตัวม้าน้ำสีดำนั้นถูกโยงไปด้านหลัง และดูเหมือนจะเชื่อมต่อกับอะไรสักอย่างอยู่ ซึ่งมันก็คือปล่องไฟขนาดใหญ่ที่สูงกว่า 8 เมตร มันดูเหมือนกับเตาหลอมสีดำ และข้างในปล่องไฟนั้นก็มีเปลวเพลิงสีฟ้าที่ดูร้อนแรงกำลังลุกโชติช่วงอยู่

แต่น่าแปลกที่ห่านเขินไม่สามารถสัมผัสได้ถึงความร้อนเลย และเมื่อปล่องไฟเข้ามาใกล้ พวกเขากลับรู้สึกหนาวเย็นยิ่งกว่าเดิม มันเหมือนกับว่าปล่องไฟนั้นปล่อยความหนาวเย็นออกมาแทนความร้อน

อากาศอันหนาวเย็นรุนแรงขึ้นเรื่อยๆและถึงจะอยู่ภายใต้การป้องกันของภูติน้อย ห่านเขินก็ยังคงรู้สึกหนาวอย่างมาก แม้แต่ความสามารถในการ

ควบคุมธาตุน้ำแข็งของภูติน้อยก็ไม่สามารถปกป้องพวกเขาจากอากาศที่หนาวเย็นได้

ทุกคนพยายามอย่างเต็มที่ที่จะทนต่อความหนาวเย็น แต่มันดูเหมือนจะไม่ได้ผลนัก พวกเขาเริ่มจะถูกแช่แข็งอย่างช้าๆ

“พวกเราควรจะหนีไปจากที่นี่แล้วค่อยกลับมาใหม่ เมื่อปล่องไฟนั้นผ่านไปแล้ว!” หานเซ็นพูด

ภูติน้อยและคนอื่นต่างก็เห็นด้วย แต่โชคร้ายที่ร่างกายของพวกเขาไม่ยอมทำตาม ขาของพวกเขาถูกปกคลุมด้วยชั้นน้ำแข็ง

น้ำแข็งแพร่ขยายอย่างรวดเร็วไปทั่วทั้งร่างกายของพวกเขา ไม่มีใครสามารถเคลื่อนไหวได้อีกต่อไป พวกเขารู้สึกราวกับว่าตัวเองเป็นหุ่นยนต์ที่สามารถเคลื่อนไหวได้ที่ละนิดๆ

ตอนนี้มีเพียงแค่เป่าเอ่อที่กำลังซี้หลังม้าน้ำอยู่เท่านั้นที่คุณจะไม่เป็นอะไร

ทุกคนช็อคกับสิ่งที่เกิดขึ้น มันทำให้ห่านเซ็นต้องเรียกแกนเย็นเทพออกมา
ปีกผีเสื้อสีแดงงอกออกมาจากด้านหลังและร่างกายของเขาก็ถูกปกคลุม
ด้วยแสงสีแดง

พลังนั้นช่วยผลักดันความหนาวเย็นออกไปพร้อมกับป้องกันอากาศอัน
หนาวเย็นที่อยู่ภายนอกด้วย

ห่านเซ็นตั้งใจจะพาคนอื่นๆออกไปจากที่นี่เพราะเขากลัวว่าสถานการณ์
อาจจะแย่ไปกว่านี้ แต่ทันใดนั้นพวกม้าน้ำสีดำก็หยุดลากปล่องไฟและหัน
หน้ามามองห่านเซ็น

ห่านเซ็นสะดุ้ง 'โอ้ไม่นะ! พลังของแกนเย็นเทพทำให้พวกมันเห็นเราเป็น
ศัตรูอย่างนั้นหรือ?'

หลังจากนั้นห่านเซ็นก็รู้ตัวว่าพวกมันไม่ได้มองมาที่เขา แต่พวกมันมองมา
ที่เป่าเอ๋อซึ่งตอนนี้กำลังนั่งอยู่บนไหล่ของเขา

เป่าเอ๋อไม่ได้รับผลกระทบจากความเย็นเลยแม้แต่นิดเดียว เธอนั่งโยกขา
ไปมาอยู่บนไหล่ของหานเซ็น ขณะที่จ้องมองไปที่ม้าน้ำสีดำและปล่องไฟ
ที่อยู่ด้านหลัง

Super God Gene – 1531 ยอดฝีมือกำลังต่อสู้กัน

ถึงม้าน้ำสีดำจะมองมาที่เปาเอ๋อแต่พวกมันก็ไม่ได้ทำอะไร หลังจากนั้นพวกมันก็กลับไปทำการลากปล่องไฟต่อ แต่ครั้งนี้พวกมันเคลื่อนที่ด้วยความเร็วที่มากกว่าเดิม และในเวลาเพียงไม่กี่วินาทีพวกมันก็หายไปจากสายตาของพวกเขา

เมื่อปล่องไฟนั้นหายไปแล้ว อากาศอันหนาวเย็นรอบๆ ก็เริ่มลดลง และน้ำแข็งที่เกาะบนร่างกายของพวกเขาก็เริ่มละลายไป

“นั่นมันน่ากลัวจริงๆ มันคืออะไรกันแน่?” เมื่อภูติน้อยฟื้นตัว เธอก็พูดออกมาด้วยสีหน้าที่หวาดกลัว

ภูติน้อยมีพลังธาตุน้ำแข็ง แอมเธอยังมีแกนยีนระดับอัญมณีอีก ดังนั้นเธอก็ควรจะมีความต้านทานต่อความหนาวเย็นมากกว่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดตัวอื่นๆ แต่ถึงอย่างนั้นร่างกายของเธอก็ยังกลายเป็นน้ำแข็งเมื่ออยู่ใกล้ปล่องไฟนั้น

“มันไม่ใช่ธุระอะไรของพวกเรา รีบเดินทางต่อเถอะ”

ห่านเซ็นเรียกแกนยืนเทพกลับและมุ่งหน้าลึกเข้าไปในป่าน้ำแข็ง

ภูติน้อยมองห่านเซ็นด้วยสีหน้าแปลกๆ เธอมีพลังธาตุน้ำแข็ง แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ไม่สามารถทนต่ออากาศหนาวเย็นเมื่อครู่ได้ การที่ห่านเซ็นยังสามารถเคลื่อนไหวได้ท่ามกลางความหนาวเย็นนั้นทำให้เธอประหลาดใจอย่างมาก

ขณะที่พวกเขามุ่งหน้าต่อไป ห่านเซ็นก็ยังคงรู้สึกของตัวเองถูกใครหรืออะไรบางอย่างจับตามองอยู่ แต่เมื่อพวกเขาเดินพ้นจากป่าน้ำแข็งไป มันก็ยังไม่มีความรู้สึกอะไรเกิดขึ้น พวกเขาสามารถเข้ามาในโบราณสถานของพระเจ้าได้อย่างปลอดภัย

โบราณสถานนั้นเต็มไปด้วยน้ำแข็ง มันเหมือนกับว่าพวกเขาเข้ามาในโลกแห่งน้ำแข็งไม่มีผิด รอบตัวพวกเขาดูสะอาดและบริสุทธิ์จนทำให้เขารู้สึกไม่สบายใจ

แสงที่สะท้อนจากน้ำแข็งนั้นเจิดจ้าจนทำให้กลุ่มของพวกเขารู้สึกมึนหัว และยากที่จะลืมตามองไปรอบๆ ได้ ถึงแม้ระดับความแข็งแกร่งของพวกเขา

ห่านเซ็นจะสูงจนมันไม่มีผลมาก แต่เขาก็ยังต้องหีบเอาแวนกันแดด
ออกมา 3 คัน หนึ่งอันสำหรับตัวเขาเอง ส่วนอีก 2 คันนั้นสำหรับเป่าเอ้อ
และจิ้งจอกสี่เงิน

ดวงตาของอสูรดวงดาวสมุทรนั้นใหญ่เกินไป ดังนั้นเขาจึงไม่สามารถหา
แวนตาที่พอเหมาะกะกับมันได้

“ไม่ใช่เธอบอกว่ามีอุโมงค์อยู่ข้างในโบราณสถานหรือ?” ห่านเซ็น
ถามภูติน้อย

อุโมงค์แสงแห่งพระเจ้าถูกสร้างขึ้นด้วยโบราณวัตถุที่พวกเขา กำลังตามหา
พวกเขาจะสามารถสัมผัสถึงพลังพิเศษของโบราณวัตถุก็ต่อเมื่อพวกเขา
เข้าไปในอุโมงค์แห่งพระเจ้าแล้ว เมื่อร่างกายของพวกเขาสัมผัสกับพลัง
นั้น ร่างกายของพวกเขา ก็จะแข็งแกร่งขึ้นกว่าเดิม

การเสริมพลังจะไม่ปรากฏในข้อมูลของระดับความแข็งแกร่งใดๆของคนๆ
นั้น แต่มันก็ช่วยเสริมพลังให้ร่างกายของคนๆนั้นอย่างลับๆ

ห่านเช็นคิดว่าอวี๋เมี่ยวและเทพธิดาก็น่าจะไปที่อุโมงค์แสงแห่งพระเจ้า
เช่นกัน ดังนั้นที่นั่นก็คือจุดหมายต่อไปของเขาและถึงเขาจะหาพวกเธอทั้ง
คู่ไม่เจอ อย่างน้อยๆเขาก็สามารถใช้อุโมงค์นั้นเพื่อฝึกวิชาได้

“ข้าคิดว่าน่าจะอยู่ทางซ้าย บางทีพวกเราจะไปถึงอุโมงค์แสงแห่งพระเจ้า
ถ้าพวกเราเดินทางไปอีกสักหนึ่งพันไมล์” ภูติน้อยพูดขณะที่หันไปมอง
รอบๆ

“เธอหมายความว่ายังไ้ที่ว่าบางทีนะ?” ห่านเช็นขมวดคิ้ว

ภูติน้อยพูดออกมาตรงๆ “ข้าเองก็ไม่เคยเข้ามาที่นี่เหมือนกัน ข้าเพียงแค่
เคยได้ยินมาเท่านั้น และถ้าข้อมูลที่ข้าได้รับมาถูกต้อง พวกเราต้องไป
ทางซ้ายหนึ่งพันไมล์”

ห่านเช็นพยักหน้า แต่ไม่ได้พูดอะไร อสุรดวงดาวสมุทรย่อตัวของมันลง
เพื่อให้ห่านเช็น จิ้งจอกสีเงินและเป่าเอ๋อขึ้นไปนั่งอยู่บนหลัง หลังจากนั้น
พวกเขาก็ออกเดินทางไปในทิศทางที่ภูติน้อยบอก

ขณะที่อสูรดวงดาวสมุทรวิ่งไปเรื่อยๆ ดวงดาวก็ปรากฏออกมารอบๆ ตัว
ของพวกเขาพร้อมกับทะเลที่ส่องประกายระยิบระยับ ถึงแม้ว่าอสูรดวงดาว
สมุทรจะมีขนาดใหญ่แต่มันก็ไม่ได้ชุ่มฉ่ำม ถึงลักษณะภายนอกของมันจะ
ดูแข็งแกร่งแต่จริงๆ แล้วความอ่อนไหวของมันสูงมากๆ

“ช้าลงหน่อย! ที่นี่เป็นโบราณสถานของพระเจ้า ดังนั้นมันจะต้องมี
อันตรายมากมายซ่อนอยู่แน่” ภูติน้อยพูดเตือน

แต่ห่านเซ็นไม่คิดที่จะสั่งให้อสูรดวงดาวสมุทรทำตาม เขายังคงปล่อยให้
มันวิ่งต่อไปด้วยความเร็วสูงเช่นเดิม

ห่านเซ็นไม่ได้กลัวอันตรายอะไรที่จะเข้ามา เหนือสิ่งอื่นใดในตอนนี้เขา
ต้องการจะรู้ว่าถ้าพวกเขาเดินทางอย่างรวดเร็ว ความรู้สึกที่ว่ากำลังถูก
จับตามองอยู่นั้นจะหายไปไหม

แต่ผลที่ออกมาปรากฏว่ามันไม่ได้ช่วยอะไร ถึงแม้ว่าอสูรดวงดาวสมุทรจะ
รวดเร็วอย่างมาก แต่ความรู้สึกที่ว่ากำลังถูกจับตามองอยู่นั้นก็ยังคงไม่
หายไป

ในตอนแรกห่านเซ็นคิดว่าสายตาที่จ้องมองพวกเขาอยู่นั้นจะหายไป
หลังจากที่ออกมาจากป่าน้ำแข็ง แต่มันก็ไม่ได้เป็นแบบนั้น ตอนนี้พวกเขา
ก็ยังคงถูกจับตามองทุกฝีก้าว

‘หมายความว่าโบราณวัตถุมีจิตใจเป็นของตัวเองและจับตามองทุกคนที่
เข้ามาอย่างนั้นหรือ?’ ห่านเซ็นสันนิษฐาน

ถ้าข้อสันนิษฐานเป็นจริง ห่านเซ็นก็ไม่คิดว่ายอดฝีมือชั้นสูงสุดยอดของก๊อต
แซงซวีร์จะสามารถครอบครองพลังของโบราณวัตถุได้

แกนเย็นเทพทำให้ห่านเซ็นมีพลังเทียบเท่ากับคนที่มีแกนเย็นชั้นสูงสุดยอด แต่
นั้นดูจะไม่ได้มีผลอะไรต่อการเข้ามาในโบราณสถานเลยแม้แต่นิดเดียว

‘ถ้าโบราณวัตถุนี้คอยจับตาดูพวกเราอยู่จริงๆ มันก็น่าจะมีอะไรต้อง
กังวลมีหลายคนที่เคยเข้ามาที่นี่มาก่อน แน่หนอนว่ามีหลายคนที่ไม่โชคดี
แต่ส่วนใหญ่แล้วก็กลับออกไปได้ ดังนั้นโบราณวัตถุนี้ก็คงจะไม่ได้มีเจตนา
ที่จะฆ่าคนที่เข้ามา’ ห่านเซ็นครุ่นคิด

‘แต่ถึงอย่างนั้นทำไมมันถึงได้จับตามองคนที่เข้ามา? เพียงเพราะความสงสัยอย่างนั้นหรือ? หรือว่าเป็นเพราะกำลังมองหาคนที่มีลักษณะเฉพาะ?’

‘แต่ถ้าต้องการหาคนที่มีลักษณะเฉพาะล่ะก็ ไปหาจากยอดฝีมือระดับชั้นสุดยอดไม่ดีกว่าหรือ? แล้วถ้าเป็นแบบนี้จริง ทำไมถึงไม่ยอมให้คนที่มีเกนยีนระดับชั้นสุดยอดเข้ามาในโบราณสถาน?’

หานเซ็นไม่สามารถหยุดคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้ เขาบอกให้ฮั่วสูรดวงดาวสมุทรชะลอความเร็วลงเล็กน้อย ขณะที่ยังคงมุ่งหน้าไปหาอุโมงค์แสงแห่งพระเจ้าต่อไป

ไม่นานหลังจากนั้นพวกเขาก็ได้ยินเสียงของการต่อสู้ซึ่งฟังดูค่อนข้างรุนแรง

เมื่อหานเซ็นได้ยินเสียงการต่อสู้ สีหน้าของเขาก็เปลี่ยนไป

‘หกวิถีก้อยู่ที่นี่ด้วยอย่างนั้นหรือ? ใครกันที่ทำให้เขาต้องต่อสู้อย่างเอาจริงแบบนี้?’

ห่านเซ็นคันเคยกับวิชาดาบของหกวิธิ เพียงแค่ได้ยินเสียงเขาก็รู้ได้ว่าเสียงนั้นมาจากใคร แต่ที่น่าแปลกก็คือหกวิธิใช้พลังทั้งหมดในการต่อสู้ครั้งนี้

แกนยืนของหกวิธินั้นยังพัฒนาไปไม่ถึงขั้นสุดยอด แต่ร่างกายของเขาถึงระดับขั้นสุดยอดอยู่แล้ว ดังนั้นการที่คนอื่นๆ นั้นสามารถต่อสู้กับหกวิธิได้อย่างดูเดืออนแบบนั้น เขาเองก็ต้องมีร่างกายระดับขั้นสุดยอดเช่นเดียวกัน

“คิดว่าคนที่มีระดับเหนือกว่าอัญมณีจะเข้ามาไม่ได้ชะอีก? ทำไมถึงได้มียอดฝีมือแบบนี้มาอยู่ในโบราณสถานได้? ยอดฝีมือคนนี้องก็ทำลายแกนยืนของตัวเองเพื่อเริ่มใหม่ตั้งแต่ต้นอย่างนั้นหรือ?”

ห่านเซ็นรู้สึกลังเลเล็กน้อย แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังให้ฮูรดวงดาวสมุทรมุ่งหน้าต่อไป เขาต้องการจะเห็นว่าใครกันที่กำลังต่อสู้กับหกวิธิ

การต่อสู้เป็นไปอย่างดุเดือดและน้ำแข็งที่อยู่รอบๆ ก็เริ่มจะแตกร้าว น้ำแข็งพวกนี้เป็นอะไรที่พิเศษ แม้แต่ยอดฝีมือที่มีแกนยืนระดับอัญมณีก็ยากที่

จะทำอะไรมันได้ ซึ่งนั่นก็แสดงให้เห็นว่าคนที่กำลังต่อสู้กันอยู่นั้นแข็งแกร่งขนาดไหน

เมื่อห่านเซ็นเข้าใกล้ เขาก็เห็นคน 2 คนกำลังต่อสู้กันอยู่ หนึ่งในนั้นก็คือ จักรพรรดิหกวิธಿಯ่างที่ห่านเซ็นคิดจริงๆ ตอนนี้อาบของเขากลายเป็นแกน ยืนระดับอัณมณีแล้วซึ่งมันน่าสะพรึงกลัวยิ่งกว่าเดิมมาก

ส่วนคนที่กำลังต่อสู้อยู่กับหกวิธินั้นก็คือมนุษย์คนหนึ่ง เมื่อห่านเซ็นเห็น คนๆนั้น ดวงตาของเขาก็เบิกกว้างด้วยความช็อค เขารู้ว่าคนๆนั้นคือใคร

Super God Gene – 1532 ทำเรื่องซับซ้อนให้เป็นเรื่องง่าย

“เทพแห่งผลกรรมก็อยู่ที่นี่ด้วย?” หานเซ็นประหลาดใจเมื่อได้เห็นคนที่กำลังต่อสู้อยู่กับหกวิถี

เทพแห่งผลกรรมไม่ได้ใช้อาวุธอะไร เขาใช้เพียงแค่ร่างกายในการต่อสู้เท่านั้น แต่เขาก็ไม่ได้เสียเปรียบเลยสักนิด ร่างกายของเขาแข็งแกร่งยิ่งกว่าซาเฟย์ที่เป็นซูร่านักสู้ระดับ 4 เขาสามารถต่อสู้กับหกวิถีโดยที่เหงื่อไม่ตกเลยสักนิด

“เจ้าเป็นบ้าอะไร! ข้าไม่ได้มีเรื่องบาดหมางอะไรกับเจ้าสักหน่อย ทำไมเจ้าถึงยังยืนกรานจะต่อสู้กับข้าอีก” เทพแห่งผลกรรมพูดขณะที่ต่อสู้

“เจ้าเป็นคนที่ฝีมือยอดเยี่ยม ดังนั้นเจ้าควรจะต่อสู้กับข้า ใช้พลังทั้งหมดของเจ้าออกมา!” หกวิถีแกว่งดาบของเขาเข้าไปใส่เทพแห่งผลกรรม

เทพแห่งผลกรรมดูท้อใจ เขาตอบกลับไป “นี่เจ้าบ้าไปแล้วหรือไง? มันยังมียอดฝีมืออยู่อีกมากมาย ถ้าเจ้าต้องการจะต่อสู้ก็ไปหาพวกเขานู่น ข้าไม่มีเวลามาทำอะไรแบบนี้!”

เทพแห่งผลกรรมต้องการจะหนีไป แต่วิชาดาบของหกวิชานั้นยอดเยี่ยมเกินไป ทำให้เขาไม่สามารถหนีไปได้

“ทำไมถึงได้มีคนที่ยิ่งแกร่งขนาดนี้มาอยู่ในโบราณสถานได้? พวกเขาทั้งคู่น่าจะอยู่ในระดับขั้นสุดยอดชัดๆ แต่ถ้าเป็นแบบนั้น พวกเขาเข้ามาในนี้ได้ยังไง?” ภูติน้อยตกใจกับสิ่งที่เห็น

เธอคิดว่าจะมีแต่มอนสเตอร์รุ่นที่ 2 หรือสปีริตที่มีแกนยี่ระดับอัณมณีเท่านั้นที่จะมาแย่งชิงโบราณวัตถุกับเธอ และเมื่อเธอไปชวนหานขึ้นมาด้วย เธอก็คิดว่าโบราณวัตถุนั้นจะต้องตกเป็นของเธออย่างแน่นอน เธอไม่คิดว่าจะต้องมาเจอกับยอดฝีมือแบบนี้ในโบราณสถาน

ส่วนหานเขื่อนั้นไม่ได้รู้สึกกังวลอะไร เขารู้ว่าหกวิชจะไม่มารบกวนอะไรเขา ส่วนเทพแห่งผลกรรมก็ไม่ได้มีเรื่องบาดหมางอะไรกับเขาเช่นกัน ดังนั้นถึงพวกเขาทั้งคู่จะมาอยู่ที่นี่ มันก็ไม่น่าจะมีปัญหาอะไร และหานเขื่อนก็ไม่คิดว่าพวกเขาจะมีความสัมพันธ์อะไรกับเมืองเวหาหรือเมืองศักดิ์สิทธิ์ ดังนั้นการปรากฏตัวของพวกเขาก็จึงไม่น่าจะมีผลอะไร

หานเซ็นสั่งให้สุรดวงดาวสมุทรไปหาที่ปักไถ่ๆ เพื่อที่เขาจะได้นั่งดูการต่อสู้ หานเซ็นได้เรียนรู้อะไรหลายอย่างจากหกวิถี แต่นอกจากวิชาดาบดวงใจแล้ว เขาก็ไม่ได้ฝึกอะไรอย่างอื่นมากนัก แต่ตอนนี้เมื่อได้เห็นหกวิถีต่อสู้ด้วยพลังทั้งหมด มันก็ทำให้เขาได้เรียนรู้อะไรหลายอย่าง

หานเซ็นรู้สึกประหลาดใจกับวิธีการต่อสู้ที่เทพแห่งผลกรรมใช้ หานเซ็นรู้ว่าเขาเป็นหนึ่งในสมาชิกของพยุหะโลหิต และเขาก็ไม่สามารถใช้พลังธาตุใดๆได้ เขาใช้แค่พลังกำลังทางกายภาพเท่านั้น

แต่ถึงอย่างนั้นความสามารถในการต่อสู้ของเทพแห่งผลกรรมก็ทำให้หานเซ็นประหลาดใจ เขาแข็งแกร่งพอๆกับกึ่งเทพระดับขั้นสุดยอด หมัดของเขาเป็นอะไรที่ดูธรรมดาและมันก็เหมือนกับว่าหานเซ็นกำลังมองดูอะไรที่พื้นฐานมากๆ ความจริงแล้วมันเป็นวิชาที่สามารถพบเห็นได้ง่ายๆตามโรงเรียน แต่ถึงอย่างนั้นมันก็เป็นอะไรที่น่ากลัวมากๆที่หมัดธรรมดาๆสามารถต่อกรกับวิชาดาบของหกวิถีได้

หลังจากที่หานเซ็นดูการต่อสู้ของพวกเขาไปอีกสักพัก เขาก็ต้องประหลาดใจยิ่งกว่าเดิม เขาสังเกตได้ว่าหมัดที่ดูธรรมดาๆนั้นจริงๆแล้วซับซ้อนอย่างมาก

หลังจากที่มองดูเทพแห่งผลกรรมต่อสู้อย่างใกล้ชิด หานเซ็นก็สามารถเข้าใจ
สิ่งที่เขากำลังทำอยู่ได้

“นั่นเป็นวิชาหมัดที่สุดยอดจริงๆ เทพแห่งผลกรรมแข็งแกร่งอย่างที่คิด
เอาไว้ นี่ไม่ใช่สิ่งที่มนุษย์ธรรมดาทั่วไปจะทำได้ ไม่แปลกใจเลยที่เขาเป็น
สมาชิกของพยัคฆ์โลหิต” หานเซ็นชื่นชมเขาจากใจจริง

นอกจากนั้นแล้วหานเซ็นก็รู้สึกดีใจ เพราะวิชาหมัดนั้นมันเหมาะสมกับตัว
เขาเช่นกัน

ถึงมันจะดูเป็นวิชาที่ง่าย ๆ แต่พวกมันเป็นอะไรที่ยากมากที่จะเรียนรู้

มันยากที่จะสร้างวิชาฉบับเรียบง่ายจากวิชาที่ซับซ้อน คนๆ นั้นจำเป็นต้อง
เข้าใจวิชานั้นอย่างลึกซึ้งเสียก่อนถึงจะสามารถสกัดให้เหลือเพียงแค่แก่น
แท้ที่บริสุทธิ์ แต่ถ้าคนๆ นั้นเริ่มฝึกจากฉบับเรียบง่าย คนๆ นั้นก็จะเข้าใจถึง
แก่นแท้ของสิ่งที่เรียนรู้ได้ยาก มันเป็นอะไรที่ไร้ประโยชน์ถ้าจะเรียนรู้เพียง
แค่เปลือกนอกของวิชา

เมื่อได้เห็นวิชาหมัดของเทพแห่งผลกรรม หานเซ็นก็ได้เรียนรู้อะไร
มากมาย แต่เขาไม่คิดจะลอกเลียนวิชาของเทพแห่งผลกรรม เขาเพียงแค่
มองหาจุดที่สามารถเอาไปปรับใช้กับวิชาดาบของตัวเองได้

เทพแห่งผลกรรมไม่ต้องการต่อสู้อย่างไร้ความหมายกับหกวิถี แต่หกวิถีไม่
ยอมปล่อยยให้เขาหนีไป และถึงแม้วิชาหมัดของเขาจะแข็งแกร่ง แต่มันก็
ยังไม่พอที่จะไล่ต้อนหกวิถี ถ้าพวกเขาต่อสู้กันจริงๆ มันก็ยากที่จะบอกได้
ว่าใครจะเป็นฝ่ายชนะ

แต่เทพแห่งผลกรรมไม่ได้มีแผนจะต่อสู้อย่างจริงจัง เขาต้องการจะไปจาก
ที่นี่ซึ่งนั่นทำให้หกวิถีไม่พอใจ

ทันใดนั้นหกวิถีและเทพแห่งผลกรรมก็สังเกตเห็นหานเซ็นและคนอื่นๆ
และหลังจากนั้นพวกเขาก็เริ่มเข้ามาใกล้หานเซ็นขึ้นเรื่อยๆ ขณะที่ยังคง
ต่อสู้กันต่อไป

หานเซ็นรู้ว่าเทพแห่งผลกรรมกำลังคิดอะไรอยู่ เขาสั่งให้อสูรดวงดาว
สมุทรวิงหนีเพื่อทิ้งระยะห่างจากเทพแห่งผลกรรมและหกวิถี

เทพแห่งผลกรรมคู่มือหวัง เพราะเขาหวังจะดึงห่านเซ็นเข้ามาร่วมวงด้วย
เพื่อที่เขาจะได้มีโอกาสหนีไป แต่ห่านเซ็นรู้ถึงความคิดของเขาจึงไม่ปล่อย
ให้เขาเข้ามาใกล้

ทั้งคู่นั้นไม่สามารถเคลื่อนที่ได้เร็วนักเนื่องจากกำลังต่อสู้กันอยู่ ด้วยเหตุ
นั้นพวกเขาจึงไม่สามารถไล่ตามห่านเซ็นได้ทัน

เทพแห่งผลกรรมกัดฟันและตะโกน “เด็กน้อย เข้ามาช่วยฉันกำจัดเจ้าบ่าวนี
เร็วเข้า และฉันจะบอกที่อยู่ของโบราณวัตถุกับนาย!”

ห่านเซ็นไม่เชื่อในสิ่งที่เทพแห่งผลกรรมพูด เขาตะโกนกลับไป

“เก็บโบราณวัตถุนั้นเอาไว้เถอะ ผมไม่ได้สนใจมัน”

เทพแห่งผลกรรมรู้สึกผิดหวังอีกครั้ง เขากرอกตาและตะโกนกลับไป

“นายต้องการจะรู้เกี่ยวกับความลับของพญะโลหิตใช่ไหม? มาช่วยฉัน
และฉันจะบอกนาย”

หานเซ็นยิ้ม “ผมได้พบกับประมุขของพยุหะโลหิตแล้ว คุณมีความลับที่
เขาไม่รู้ด้วยหรือ?”

เทพแห่งผลกรรมไม่สามารถหลอกหานเซ็นได้ และเขาก็ประหลาดใจกับ
สิ่งที่ได้ยิน “อะไรวะ? นายได้พบเขาแล้วอย่างนั้นหรือ?”

“ใช่แล้ว เขายังบอกอีกว่าคุณเป็นคนทรยศ และถ้าได้พบคุณเมื่อไหร่ก็ให้
สับคุณให้เป็นชิ้นๆซะ” หานเซ็นพูดขู่

น่าประหลาดใจที่เทพแห่งผลกรรมเชื่อในสิ่งที่หานเซ็นพูด เขาถอนหายใจ
ออกมาและพูด

“ฉันถูกไอ้เวรหานจิงจื๋อนั้นหลอกเอา! มันทำให้ฉันกับท่านประมุข
กลายเป็นศัตรูกัน แต่ประมุขเองก็ทำไม่ถูกเช่นกัน พยุหะโลหิตไม่ควรเลือก
เดินเส้นทางนั้น”

“เส้นทางไหน?” หานเซ็นถาม

เทพแห่งผลกรรมหยุดพูด ดูเหมือนว่าเขาเพิ่งจะนึกถึงเรื่องที่น่าโศกเศร้า
ขึ้นมาได้ และมันก็ทำให้เขาอารมณ์เสีย เขาเริ่มที่จะต่อสู้กับหกวิธ้อย่าง
บ้าคลั่ง

ตอนนี้เทพแห่งผลกรรมดูจริงจังอย่างมาก และการต่อสู้ของพวกเขาก็ดู
รุนแรงยิ่งขึ้นกว่าเดิม มันเป็นการต่อสู้ที่น่าประทับใจ และตอนนี้ห่านเช็นก็
สามารถเรียนรู้ได้มากขึ้นกว่าเดิม

Super God Gene – 1533 เดินทางผ่านทะเลดวงดาว

ทั้ง 2 ยังคงต่อสู้กันต่อไป ขณะที่น้ำแข็งที่อยู่รอบๆพวกเขาก็ถูกทำลายจน
ละลาย

“พวกเจ้าควรจะหันมาดูนี่!” ภูติน้อยตะโกนขึ้นมาอย่างกะทันหัน ขณะที่
ห่านเซ็นกำลังจดจ่ออยู่กับการต่อสู้ของพวกเขา

ห่านเซ็นหันไปมองทางที่ภูติน้อยบอก และเขาก็เห็นที่เลือดไหลออกมา
จากรอยร้าวที่อยู่ใต้น้ำแข็งและเริ่มจะไหลมาทางพวกเขา

“โอ้ไม่นะ!” สีหน้าของห่านเซ็นเปลี่ยนไป ความจริงแล้วที่กำลังไหลมานั้น
ไม่ใช่เลือด แต่มันคือฝูงแมลงสีแดงที่แต่ละตัวมีขนาดพอๆกับเม็ดงา พวก
มันมีกันอยู่นับไม่ถ้วนและกำลังหลั่งไหลออกมาจากรอยร้าวของน้ำแข็ง
ราวกับสายน้ำ

ทุกสิ่งทุกอย่างที่แมลงสีแดงพวกนี้วิ่งผ่านนั้นจะถูกกินทั้งหมด เว้นก็แต่
น้ำแข็ง

“หยุดสู้แล้วหันมาดูอะไรนี่ก่อน!” หานเซ็นตะโกนบอกเทพแห่งผลกรรม และหกวิถิ

หกวิถินั้นไม่ได้ฟังในสิ่งที่หานเซ็นบอก เขายังคงกระหน้าโจมตีต่อไป ขณะที่เทพแห่งผลกรรมหันไปเห็นถึงภัยคุกคามที่กำลังเข้ามา

“เวรละ! พวกมันคือแมลงกินศพของพระเจ้า! พวกเราต้องรีบหนีไปจากที่นี่!”

เทพแห่งผลกรรมหันหลังเตรียมที่จะหนีไปจากที่นี่ แต่เขาก็ถูกหกวิถิ ขวางทางเอาไว้

“เจ้าบ้าไปแล้วหรือไง?! ถ้าพวกเราไม่หนีไปตอนนี้ พวกเราทุกคนก็จะตายกันหมด!” เทพแห่งผลกรรมตะโกนใส่หกวิถิ

“เจ้ากับข้ายังต้องตัดสินใจกัน แม้แต่พระเจ้ายกการต่อสู้ไม่ได้” หกวิถิ พูดยก ก่อนที่จะเริ่มกวัดแกว่งดาบของเขาอีกครั้ง

“เวรเอ๋ย! การมาเจอกับไอ้บ้านี้ช่างเป็นอะไรที่ช่วยจริงๆ!”

เทพแห่งผลกรรมตะโกนออกมาเสียงดัง และเขาก็หันไปพูดกับห่านเซ็น

“หาวิธีจัดการกับไฉ่บ้านี่ที! ขึ้นเป็นแบบนี้ต่อไปพวกเราไม่รอดแน่ แมลงพวกนี้เชื่อกันว่ากินร่างอันไร้ชีวิตของพระเจ้าได้ แต่ไม่ว่าจะจริงหรือไม่ก็ตามพวกมันกินพวกเราได้แน่นอน”

“ผมจะไปหยุดเขาได้ยังไงกัน?”

ห่านเซ็นหันหลังและเตรียมที่จะวิ่งหนีไป ถ้าแมลงพวกนี้กินร่างที่เหลือของพระเจ้าได้จริงๆ มันก็น่าจะแข็งแกร่งพอสมควร ห่านเซ็นไม่ต้องการเสียงเพื่อพิสูจน์ความจริงว่ามันสามารถกินพวกเราได้หรือไม่

“ฉันถึงบอกให้นายคิดหาวิธีไง ฉันต้องการมีชีวิตอยู่ต่อไป ฉันไม่ต้องการมาตายพร้อมกับไฉ่บ้านี่!” เทพแห่งผลกรรมตะโกน

ห่านเซ็นสังเกตเห็นว่าพวกแมลงไม่ได้เคลื่อนไหวเร็วมากนัก ดังนั้นตอนนี้พวกมันยังไม่ถือเป็นภัยร้ายแรง เกมเทพแห่งผลกรรมและหกวิธีก้อย

ด้านหน้า ดังนั้นถ้าพวกแมลงเข้ามาโจมตี พวกเขาทั้ง 2 ก็จะตกเป็นเป้า
ของพวกมันก่อน

“หกวิถี ถ้านายต้องการจะต่อสู้กับเขา อย่างน้อยๆก็ทำให้เขาต้องการจะ
ต่อสู้กับนายซะก่อน เห็นได้ชัดว่าตอนนี้เขาไม่ต้องการจะต่อสู้ ดังนั้น
ตอนนี้นายควรจะปล่อยเขาไปก่อน”

หานเซ็นพูดเพื่อจะช่วยเหลือสถานการณ์ หลังจากนั้นเขาก็ขึ้นไปบนหลังของ
อสูรดวงดาวสมุทร และหนีไปจากที่นี่

พวกเขาวิ่งหนีไปไกลกว่า 10 ไมล์ ก่อนที่จะหันกลับไปมอง และหานเซ็นก็
เห็นหกวิถีและเทพแห่งผลกรรมกำลังวิ่งตามมาจากด้านหลัง พวกเขาทั้งคู่
วิ่งเร็วยิ่งกว่าอสูรดวงดาวสมุทร และพวกเขาก็แซงหน้าหานเซ็นไปอย่าง
รวดเร็ว

เมื่อหานเซ็นหันกลับไปมอง สีหน้าของเขาก็เปลี่ยนไป ตอนนี้ฝูงแมลงกิน
ศพของพระเจ้าดูเหมือนจะกระหายเลือดอย่างมาก พวกมันวิ่งตรงเข้ามา
หาพวกเขาด้วยความเร็วที่มากขึ้นกว่าเดิม ในเวลาเพียงไม่นานพวกแมลง
ก็ไล่ตามพวกเขามาจนห่างเพียงแค่ 1 ไมล์เท่านั้น

ห่านเซ็นเตรียมที่จะลงจากหลังของอสูรดวงดาวสมุทร เพราะมันเข้าใจว่า
พวกแมลง

แต่ทันใดนั้นร่างกายของอสูรดวงดาวสมุทรก็ระเบิดกลุ่มของดวงดาว
ออกมา ดวงดาวเข้ามาห่อหุ้มผิวหนังและบรรยากาศรอบๆตัวของมัน
หลังจากนั้นความเร็วของอสูรดวงดาวสมุทรก็เพิ่มขึ้น มันดูเหมือนกับว่า
พวกเขาเดินทางผ่านห้วงอวกาศ ขณะที่โลกรอบๆตัวพวกเขากลายเป็นแค่
ภาพเบลอลงๆ

ร่างกายของอสูรดวงดาวสมุทรดูเหมือนกับเงาที่อยู่ท่ามกลางหมู่ดาว
ขณะที่มันวิ่งตรงเข้าไปหาแหล่งน้ำแข็ง

“เวอร์ละ อสูรดวงดาว! นี่หัวของนายยังดีอยู่ไหม? คิดจะฆ่าตัวตายรึไง?”

สีหน้าของห่านเซ็นเปลี่ยนไป และในชั่วพริบตาอสูรดวงดาวสมุทรก็วิ่งผ่าน
แหล่งน้ำแข็งไป

ห่านเซ็นซ็อก อสูรดวงดาวสมุทรที่มีดวงดาวอยู่รอบๆสามารถวิ่งทะลุผ่าน
แหล่งน้ำแข็งไปได้

ท่ามกลางแสงสว่างของดวงดาว อสูรดวงดาวสมุทรไม่ได้ลดความเร็วลง
พวกเขาวิ่งทะลุผ่านแท่งน้ำแข็งและผ่านออกมาอีกด้านหนึ่งอย่าง
ปลอดภัย พวกแมลงวิ่งตามมาติดๆ แต่พวกมันจำเป็นต้องอ้อมแท่ง
น้ำแข็งเพื่อจะไล่ตามพวกเขาต่อ ซึ่งนั่นก็ทำให้พวกแมลงต้องเสียเวลาไป
พอสมควร

อสูรดวงดาวสมุทรวิ่งตรงไปข้างหน้าต่อไปโดยไม่สนใจแท่งน้ำแข็งที่
ขวางทางอยู่ ซึ่งมันทำให้พวกเขาสามารถหนีจากพวกแมลงและขึ้นไปแซง
หน้าหกวิธีกับเทพแห่งผลกระทบได้

เทพแห่งผลกระทบเผยสีหน้าแปลกๆออกมา เมื่อเห็นอสูรดวงดาวสมุทรของ
ห่านเซ็น หลังจากนั้นเขาก็กระโดดขึ้นมาชี้หลังของมันอย่างหน้าไม่อาย

“ฮ่าๆ! ให้ฉันติดไปด้วยคน” เทพแห่งผลกระทบหัวเราะ

หกวิธียกมือขึ้นมานั่งบนหลังของอสูรดวงดาวสมุทรเช่นเดียวกัน

“น้องชาย สัตว์เลี้ยงของนายนี้เยี่ยมจริงๆ มันวิ่งผ่านของแข็งได้ด้วย นี่เป็นความสามารถที่สุดยอดไปแล้ว”

เทพแห่งผลกรรมยกนิ้วให้ห่านเซ็น ขณะที่มองดูอสูรดวงดาวสมุทรวิ่งทะลุผ่านน้ำแข็งที่อยู่ข้างหน้า

“มันไม่ใช่สัตว์เลี้ยง! แต่มันเป็นเพื่อนของผม”

เขาเลี้ยงอสูรดวงดาวสมุทรราวกับเป็นมนุษย์คนหนึ่ง แต่น่าเสียดายที่เขาไม่สามารถสอนภาษาให้กับมันได้

อสูรดวงดาวสมุทรนั้นเฉลียวฉลาดและว่องไวแสนง่าย มันไม่เคยแสดงท่าทีดุร้ายออกมาเลย

อสูรดวงดาวสมุทรวิ่งหนีอยู่ครึ่งวัน ก่อนที่พวกแมลงจะหายไปจากสายตาของพวกเขา หลังจากนั้นห่านเซ็นก็สั่งให้มันหยุด

“ทำได้ดีมาก!” ห่านเซ็นลูบหัวของอสูรดวงดาวสมุทรและพูดชื่นชมมัน

เขาไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าอสูรดวงดาวสมุทรมีความสามารถแบบนี้ด้วย
เขาคิดว่ามันเป็นอะไรที่สุดยอดมากๆ

ในตอนที่ยานเซ็นพยายามจะสอนภาษาให้กับอสูรดวงดาวสมุทรนั้น เขาก็
มักจะคิดว่ามันเป็นมอนสเตอร์ที่ไม่ค่อยได้เรื่อง แต่การกระทำล่าสุดของ
มันนั้นคู่ควรกับการได้รับคำชม ซึ่งนั่นก็ทำให้อสูรดวงดาวสมุทรมีความสุข

ตอนนี้ยานเซ็นเพิ่งรู้ตัวว่าการพยายามสอนภาษาและความรู้นั้นอาจจะ
เป็นอะไรที่โหดร้ายเกินไปสำหรับมัน

เทพแห่งผลกรรมและหกวีถีลงจากหลังของอสูรดวงดาวสมุทรและมองไป
รอบๆ ถึงแม้ตอนนี้พวกเขาจะยังยืนอยู่ท่ามกลางภูเขาน้ำแข็ง แต่น้ำแข็ง
รอบๆตัวของพวกเขาคอนี้ก็นั่นก็สองประกายระยิบระยับ

“เวอร์ละ! ทำไมพวกเราถึงมาอยู่ที่นี่ได้?” สีหน้าของเทพแห่งผลกรรม
เปลี่ยนไป หลังจากที่เขาออกไปรอบๆ

Super God Gene – 1534 ปล่องไฟปริศนา

“ที่นี่มีปัญหาอะไรอย่างนั้นหรือ?” หานเซ็นขมวดคิ้วและมองไปรอบๆ แต่เขาก็ไม่เห็นอะไรที่ผิดปกติ

เทพแห่งผลกรรมดูมีสีหน้าที่จริงจัง เขาพูดออกมา “มันยิ่งกว่ามีปัญหาซะอีก นี่มันปัญหาใหญ่เลย! ฉันเคยมาที่นี่มาก่อน และดอกไม้พวกนี้ก็เป็นอะไรที่น่ากลัวมาก นายอย่าไปแตะต้องพวกมันเป็นอันตราย”

“ดอกไม้พวกนี้แปลกจริงๆ ถึงพวกมันดูจะมีชีวิตชีวาแต่กลับไร้ซึ่งพลังชีวิต” หกวิถีพูดแทรกขึ้นมาขณะที่มองดูดอกไม้หลากสีรอบๆ

“จะเกิดอะไรขึ้นถ้าผมแตะพวกมัน?” หานเซ็นถาม

เทพแห่งผลกรรมหัวเราะออกมาและพูด “ฉันเคยเผลอไปแตะดอกไม้สีแดงอันหนึ่งเข้า และฉันก็ต้องตัดนิ้วมือของตัวเองเพื่อรักษาชีวิตเอาไว้ ถ้านายอยากลองดูละก็เชิญได้เลย”

ห่านเขีนมองดูที่มือของเทพแห่งผลกรรม แต่เขาก็สังเกตเห็นว่านิ้วของเทพแห่งผลกรรมยังคงอยู่ครบดี บางทีนิ้วที่ถูกตัดไปอาจจะงอกออกมาใหม่แล้ว แต่เขาก็ไม่สามารถแน่ใจได้ซึ่งนั่นก็หมายความว่าเขาไม่สามารถรู้ได้ว่าเทพแห่งผลกรรมพูดจริงหรือโกหก

แต่เพื่อความปลอดภัย ห่านเขีนจึงหลีกเลี่ยงการไปสัมผัสกับดอกไม้พวกนี้

“ฉันคิดว่าควรให้สัตว์เลี้ยงของนายพาพวกเราออกไปจากที่นี่ มันมีความสามารถที่จะหลีกเลี่ยงการสัมผัสดอกไม้พวกนี้ได้ ดังนั้นมันจึงไม่ได้รับผลกระทบอะไร” เทพแห่งผลกรรมพูด

ห่านเขีนพยักหน้าดูเหมือนนั่นจะเป็นหนทางเดียว ถึงจะมีดอกไม้อยู่ไม่มากแต่อสุรดวงดาวสมุทรก็มีขนาดตัวที่ใหญ่ ดังนั้นมันอาจจะเผลออกไปโดนดอกไม้ได้ถ้าให้มันเดินปกติ

ทุกคนขึ้นไปบนหลังของอสุรดวงดาวสมุทรอีกครั้ง และห่านเขีนก็ถามเทพแห่งผลกรรม

“คุณคยมาที่นี้สินะ? พวกเราควรจะไปทางไหนดี?”

“ฉันเคยมาที่นี่ก็จริง แต่ฉันไม่เคยมาที่จุดนี้มาก่อน ดังนั้นฉันเองก็ไม่วู้
เช่นกัน” เทพแห่งผลกรรมยักษ์ไหล

หกวิถีไม่ได้พูดอะไรเพราะเขาเองก็ไม่วู้จักที่นี่เช่นเดียวกัน ตั้งแต่เกิดมาเขาก็คือจักรพรรดิและมีแกนยืนระดับขั้นสุดยอด เขาจึงไม่สามารถเข้ามาที่นี่ได้ ดังนั้นนี่จึงเป็นครั้งแรกที่เขาเข้ามาข้างในนี้เช่นเดียวกับห่านเซ็น

“ถ้าอย่างนั้นพวกเราก็ต้องฟังดวงแล้วสินะ?” ห่านเซ็นเลือกเส้นทางแบบสุ่มๆและให้อสูรดวงดาวสมุทรไปทางนั้น

ท่ามกลางแสงของดวงดาว พวกห่านเซ็นก็สามารถเดินทางข้ามผ่านแห่งน้ำแข็งและดอกไม้ไปได้ ดังนั้นมันจึงไม่มีอันตรายอะไร แต่ขณะที่พวกเขาเดินทางต่อไปนั้นพวกเขาก็รู้สึกได้ถึงสิ่งผิดปกติ หลังจากที่พวกเขาผ่านแห่งน้ำแข็งมาได้พวกเขาก็เห็นทุ่งดอกไม้จำนวนมาก

“ฉันคิดว่านายเลือกเส้นทางผิดแล้ว ทางนี้มีดอกไม้มากกว่าเดิมซะอีกแบบนี้พวกเราจะมีแต่จะเดินทางลึกเข้าไปในทุ่งดอกไม้เรื่อยๆ!” เทพแห่งผลกรรมพูด

“ผมบอกแล้วไงว่าเลือกแบบสุ่มๆนะ ถ้าคุณไม่ชอบ ทำไมคุณไม่เลือก
เส้นทางเองล่ะ?” หานเซ็นพูด

“เอาทางนั้น” เทพแห่งผลกรรมชี้ไปในเส้นทางที่เขาต้องการจะไป

หานเซ็นบอกให้อสูรดวงดาวสมุทรเปลี่ยนเส้นทาง แต่หลังจากผ่านไปสัก
พักหานเซ็นก็สังเกตเห็นดอกไม้ที่เพิ่มขึ้นมากกว่าเดิม ดูเหมือนว่าพวกเขา
ยังคงเดินทางลึกเข้าไปเรื่อยๆ

“หันหลังกลับเถอะ! พวกเราคงจะเข้าไปลึกมากกว่านี้ไม่ได้ มันมีดอกไม้
อยู่มากเกินไป” ภูติน้อยพูด

ขณะเดียวกันแสงดาวรอบๆตัวอสูรดวงดาวสมุทรก็เริ่มจะมัวลง และ
ร่างกายของมันก็กำลังจะกลับไปอยู่ในสภาพเดิม

หานเซ็นตรวจดูร่างกายของอสูรดวงดาวสมุทร และเขาก็สังเกตได้ว่าพลัง
ชีวิตของมันอ่อนแอลงมาก ดูเหมือนว่าการเดินทางด้วยวิธีนี้จะใช้พลัง
จำนวนมาก และมันก็ไม่สามารถเดินทางได้เป็นเวลานาน

ห่านเซ็นให้สุรดวงดาวสมุทรหาที่หยุดพัก

“ดูเหมือนว่าพวกเราจะเจอกับเรื่องยุ่งยากเข้าแล้ว” เทพแห่งผลกรรมพูด
ขณะที่มองไปรอบๆ

นอกจากพื้นที่ที่มีขนาดพอๆกับสนามบาสที่พวกเขาอยู่แล้ว พื้นที่รอบๆก็
เต็มไปด้วยดอกไม้

นอกจากจะบินขึ้นไปด้านบน พวกเขาก็ไม่มีทางจะหลีกเลี่ยงดอกไม้
ทั้งหมดได้และเนื่องจากร่างกายของอสุรดวงดาวสมุทรก็มีขนาดใหญ่โต
ดังนั้นถ้าไม่พึ่งความสามารถพิเศษมันก็ต้องไปสัมผัสกับดอกไม้อย่าง
แน่นอน

ห่านเซ็นกำลังคิดอยู่ว่าจะบินขึ้นไปบนท้องฟ้าดีไหม แต่บนท้องฟ้าก็มีก้อน
เมฆที่แปลกประหลาดมารวมตัวกันอยู่ทำให้เขาต้องล้มเลิกความคิดนั้น
ไป

ภูติน้อยได้บอกห่านเซ็นไว้ก่อนหน้านี้แล้วว่าไม่สามารถบินขึ้นที่สูงขณะที่อยู่ในโบราณสถานได้ เพราะถ้าบินขึ้นไปจนพ้นแท่งน้ำแข็ง ก็อนเมฆก็จะปล่อยพลังประหลาดออกมาใส่ซึ่งนั่นเป็นพลังที่ฆ่ามอนสเตอร์หลายต่อหลายตัวในอดีต

ห่านเซ็นคิดว่าควรจะทำยังไงต่อไปดี แต่ทันใดนั้นเขาก็เห็นเงาอะไรบางอย่างบนท้องฟ้า ม่านน้ำสีดำทั้ง 11 ตัวกำลังลอยผ่านมา พวกมันยังคงลากปล่องไฟสีดำอยู่เหมือนเช่นเคย

“นั่นมันอะไร?” เทพแห่งผลกรรมขมวดคิ้ว เขาไม่เคยเห็นม่านน้ำพวกนี้มาก่อน

หกวิถียืนหันมองม่านน้ำที่อยู่บนท้องฟ้า หลังจากนั้นก็ดูเหมือนกับว่าเขาจะกำลังคิดอะไรบางอย่างอยู่

ห่านเซ็นเคยเห็นพวกมันมาแล้วครั้งหนึ่ง แต่เขาไม่รู้เลยว่าพวกมันกำลังทำอะไรกันอยู่

แต่ถึงอย่างนั้นมันก็ดูแตกต่างจากครั้งก่อนที่ห่านเซ็นเจอเล็กน้อย ครั้งนี้มันมีแค่แม่น้ำสีดำเท่านั้น มันไม่ได้มีน้ำน้ำที่เป็นน้ำแข็งอยู่รอบๆซึ่งบางที่พวกมันอาจจะยังอยู่ในป่าน้ำแข็งก็ได้

“พวกมันบินบนท้องฟ้าได้อย่างนั้นหรือ? ถ้าพวกมันทำได้เราก็น่าจะทำได้เช่นกัน พวกเราลองบินขึ้นไปกันเถอะ” เทพแห่งผลกรรมตัดสินใจเมื่อเห็นแม่น้ำสีดำที่อยู่บนท้องฟ้า

แต่ห่านเซ็นไม่เห็นด้วย เขาส่ายหัวและพูด “คุณจะลองดูก็ได้ แต่ผมจะรออยู่ที่นี้จนกว่าอสูรดวงดาวสมุทรจะฟื้นฟูกลับมา”

เทพแห่งผลกรรมต้องการจะไปจากที่นี่ แต่สุดท้ายเขาก็ตัดสินใจอยู่ที่นี้ต่อ เขาไม่สามารถบินได้จริงๆ เพราะวิธีการของเขาเหมือนกับการกระโดดสูงมากกว่า

ในที่สุดแม่น้ำสีดำทั้ง 11 ตัวที่ลากปล่องไฟอยู่ก็หายไปจากสายตาของพวกเขา

หกวิถีมองพวกม้าน้ำขณะที่ขมวดคิ้วอยู่ตลอดเวลาดูเหมือนกับว่าเขาจะรู้เรื่องอะไรบางอย่างเกี่ยวกับพวกมัน

“หกวิถี นายรู้อะไรเกี่ยวกับม้าน้ำสีดำและปล่องไฟนั้นอย่างนั้นหรือ?”
หานเซ็นถาม เขาไม่ได้คาดบอดังนั้นเขารู้ว่าหกวิถีรู้เรื่องอะไรบางอย่าง

หกวิถีเงิบอยู่ครู่หนึ่งก่อนที่จะถามขึ้นมา “เจ้าเคยได้ยินเกี่ยวกับการต่อสู้ครั้งใหญ่ในก๊อตแซงซ์วีเขต 4 หรือไม่? การต่อสู้ครั้งนั้นมียอดฝีมือเข้าร่วมมากมาย ทั้งจักรพรรดิและมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดเบอร์เซิร์กก็เข้าร่วมด้วย”

“ฉันเคยได้ยินเกี่ยวกับเรื่องข้อตกลงร้อยชนเผ่า นั่นคือผลลัพธ์จากการต่อสู้ครั้งนั้นอย่างนั้นหรือ?” หานเซ็นถาม

หกวิถีพยักหน้า “ใช่แล้ว แต่ในตอนนั้นข้ายังไม่เกิดขึ้นมา ข้าจึงไม่รู้รายละเอียดอะไรมาก แต่หนึ่งในมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดเบอร์เซิร์กที่เข้าร่วมการต่อสู้ครั้งนั้นบอกกับข้าว่าพวกเขาต่อสู้กันเพื่อโบราณวัตถุชิ้นหนึ่ง สปิริตส่วนใหญ่ที่เข้าร่วมไม่เคยเห็นหรือได้ยินเกี่ยวกับมันมาก่อนด้วยซ้ำ แต่พวกเขาถูกเผ่าหรือเพื่อนของพวกเขาลากไปเกี่ยวข้อ”

ไม่มีใครพูดอะไรพวกเขาเพียงแค่ปล่อยให้หกวิถึพูดต่อไป เพราะพวกเขารู้ว่าหกวิถึคงจะไม่พูดเรื่องนี้ขึ้นมาโดยไม่มีเหตุผลอะไร

หลังจากหยุดคิดอยู่ชั่วครู่ หกวิถึก็พูดต่อ “ข้ารู้จักกับมอนสเตอร์ชั้นสุดยอด เบอร์เชิร์กตัวนั้น เขาเป็นหนึ่งในมอนสเตอร์ที่ชิงโบราณวัตถุมาได้สำเร็จ และเขาก็บอกว่ามันคือปล่องไฟสีดำ”

หานเซ็นซ็อค “มันคงจะไม่ใช่อันเดียวกับที่พวกม้าน้ำลากอยู่ใช่ไหม”

Super God Gene – 1535 หอคอยแห่งโซคชะตา

“มันคือปล่องไฟอันนั้นหรือ?” ภูติน้อยมองไปยังทิศทางที่ปล่องไฟลอยผ่านไป

ทกวิถียุคคิดอยู่ครู่หนึ่ง “ข้าก็ไม่แน่ใจว่ามันมีลักษณะเป็นยังไง แต่ข้ามั่นใจว่าไม่เคยมีใครบอกข้าว่ามันมีเปลวไฟสีฟ้าอยู่ข้างในปล่องไฟ หรือมีม่านน้ำสีดำลากมันไปไหนมาไหน”

“ถ้าอย่างนั้นมันใช่โบราณวัตถุไหม?” ภูติน้อยขมวดคิ้ว

“มันจะใช่หรือไม่ใช่มันไม่ได้สำคัญอะไร มันไม่ได้เกี่ยวข้องกับพวกเรา ยอดฝีมือหลายคนมาที่นี่เพื่อจะนำโบราณวัตถุออกไป แต่ก็ไม่มีใครทำสำเร็จดังนั้นมันก็เป็นไปไม่ได้สำหรับพวกเราเช่นกัน” เทพแห่งผลกรรมพูด

“คงจะอย่างนั้น แต่ตอนนี้พวกเราต้องคิดหาวิธีออกไปจากที่นี่ซะก่อน”
ตอนนี้ห่านเซ็นไม่ได้สนใจอะไรปล่องไฟนั้น

ในตอนที่อยู่ในป่าน้ำแข็ง พวกเขาไม่ได้เข้าไปใกล้มันมากมายอะไร แต่ไอเย็นของมันก็เกือบที่จะฆ่าพวกเขาทุกคน หานเซ็นคิดว่ามันเป็นอะไรที่น่ากลัวเกินไป และถึงแม้ยอดฝีมือหลายคนจะต้องการมัน แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่ามันจะเป็นสิ่งที่ใครจะเอาไปก็ได้

ตอนนี้รอบตัวของพวกเขาเต็มไปด้วยดอกไม้จำนวนมาก แต่พวกมันก็ไม่ได้ส่งกลิ่นออกมาหรือมีแมลงอะไรมาบินตอม และถึงแม้พวกมันจะดูสวยงามแต่พวกมันก็ยังมีความแปลกที่ไม่สามารถปฏิเสธได้อยู่

ดอกไม้พวกนี้ไม่มีพลังชีวิตและถึงมันจะสวยงามมากแค่ไหนก็ตาม แต่การที่ต้องจ้องพวกมันเป็นเวลานานก็ทำให้รู้สึกไม่สบายใจ

หานเซ็นเดินเข้าไปมองดอกไม้สีเหลืองใกล้ๆ ก้านของมันสามารถเห็นได้ชัดและมันก็ดูสมจริงทุกอย่าง ดังนั้นมันน่าจะเป็นดอกไม้จริงๆ ไม่ใช่พวกภาพลวงตาอย่างแน่นอน

“พวกนายควรจะมาดูอะไรนี้” เทพแห่งผลกรรมชี้ไปทางภูเขาลูกหนึ่ง

ที่ภูเขา น้ำแข็งนั้น หานเซ็นสามารถสัมผัสได้ถึงตัวตนของสิ่งก่อสร้างที่อยู่
ในสภาพที่ล่องหน มันถูกสร้างขึ้นมาจากโลหะสีขาวซึ่งทำให้ยากจะมอง
ออกได้เมื่ออยู่ท่ามกลางน้ำแข็งและหิมะ

“มันดูแปลกประหลาดจริงๆ มันคงจะไม่ใช่สถานที่ที่มีโบราณวัตถุถูกเก็บ
เอาไว้หรอกนะ?” ภูติน้อยพูด

“มันก็มีโอกาสเป็นไปได้” เทพแห่งผลกรรมพูด

“ไหนคุณบอกว่ารู้ที่อยู่ของโบราณวัตถุ?” หานเซ็นพูดกับเทพแห่งผล
กรรม

เทพแห่งผลกรรมไม่ได้รู้สึกอายกับคำพูดของหานเซ็น เขาเพียงแค่ยิ้มและ
พูด “โบราณวัตถุอะไร? ที่อยู่ของมันเป็นปริศนา! ดังนั้นมันจะอยู่ที่นี้หรือ
ไปอยู่ที่นั่นก็ได้”

หานเซ็นไม่มีอารมณ์จะโต้เถียงกับเทพแห่งผลกรรม ดังนั้นเขาจึงหัน
กลับไปมองสิ่งก่อสร้างที่สร้างขึ้นจากโลหะสีขาว

ภูเขาน้ำแข็งอยู่ไม่ไกลจากจุดที่พวกเขาอยู่มากนัก หานเซ็นสามารถมองเห็นถึงลักษณะของสิ่งก่อสร้างนั้นได้ แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังมองเห็นเพียงแค่นั้น

เหนือประตูขึ้นไปนั้นมีแผ่นจารึกอยู่ และบนแผ่นจารึกนั้นก็เขียนคำว่า โชคชะตาเอาไว้ ซึ่งมันเป็นสิ่งที่หานเซ็นคุ้นเคย เขาเคยเห็นแผ่นจารึกที่มีเขียนคำว่าโชคชะตาถูกเขียนเอาไว้ ตอนที่เข้าไปในหุบเขาแห่งกาลเวลา

‘ที่แห่งนี้มีความเกี่ยวข้องกับแผ่นจารึกนั้นอย่างนั้นหรือ?’ หานเซ็นซ็อก

ด้วยเหตุบางอย่างแผ่นจารึกได้ถูกใครสักคนหรืออะไรบางอย่างทำลายไป และแต่ละส่วนของมันก็กระจัดกระจายไปตามก๊อตแซงซ์วีเขตต่างๆ เรื่องนี้มีแค่หานเซ็นเท่านั้นที่รู้

แผ่นจารึกนั้นเป็นสิ่งที่แข็งแกร่งอย่างไม่น่าเชื่อและไม่ว่าจะพยายามยังไง เขาก็ไม่สามารถทำความเสียหายให้กับมันได้เลย ดังนั้นการที่มันจะถูกตัดเป็นชิ้นๆแบบนี้จึงเป็นอะไรที่บ้ามากๆ

ทันทีที่ห่านเขินได้เห็นแผ่นจารึกอีกส่วน มันก็ทำให้เขาคิดไปว่า ‘ที่นี่คือโบราณสถานของพระเจ้า นั่นหมายความว่าแผ่นจารึกนี้เกี่ยวข้องกับพระเจ้าของก๊อตแซงชั่วร้อยอย่างนั้นหรือ?’

“ระหว่างพวกเรากับสิ่งก่อสร้างนั้นมีดอกไม้จำนวนมากขวางอยู่ แต่พวกเราน่าจะปลอดภัย ขอแค่ไม่ไปสัมผัสโดนพวกมัน ดังนั้นพวกเราน่าจะลองไปดูหอคอยโลหะนั้นสักหน่อย” เทพแห่งผลกระทบแนะนำ

ซึ่งทุกคนก็เห็นด้วยกับความคิดนั้น ห่านเขินจึงตัดสินใจทิ้งจิ้งจอกสีเงินเอาไว้เพื่อคอยเฝ้าอสูรดวงดาวสมุทรที่กำลังพักผ่อน ในขณะที่คนอื่นๆไปที่หอคอยนั้น

ร่างกายของอสูรดวงดาวสมุทรยังไม่เต็มร้อย ดังนั้นมันจึงเสี่ยงเกินไปที่จะพามันไปด้วย

นอกจากนั้นแล้วมันก็ยังมีความตัวที่ใหญ่เกินไป ใครจะรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นถ้ามันไปเหยียบพวกดอกไม้เข้า

ห่านเซ็นทั้งจิ้งจอกสี่เงินเอาไว้ก็เพราะถ้ามีเรื่องอะไรเกิดขึ้นกับอสูร
ดวงดาวสมุทร จิ้งจอกสี่เงินก็สามารถปกป้องมันได้

หลังจากที่ตกลงกันเสร็จแล้ว ทุกคนก็ค่อยๆเดินทางผ่านทุ่งดอกไม้เพื่อตรง
ไปที่หอคอยสีขาว มันมีดอกไม้อยู่จำนวนมากแต่ต้องขอบคุณที่มันยังพอมี
พื้นที่ว่างเหลืออยู่ ทำให้มันไม่ได้เป็นอันตรายอะไรมากนัก

และในที่สุดพวกเขาก็มาถึงตรงหน้าหอคอยสีขาว

เมื่อพวกเขาเข้าไปใกล้ๆ พวกเขาก็ได้เห็นว่าจริงๆแล้วหอคอยใหญ่มาก
ไหน มันมีอยู่เพียงแค่ 7 ชั้นซึ่งในแต่ละชั้นก็มีความสูงอย่างน้อยๆ 100
เมตร แค่ประตูทางเข้าก็มีความสูงกว่า 20 เมตรแล้ว และสิ่งที่อยู่บนประตู
นั่นก็คือแผ่นจารึกที่มีคำว่าไซคซะตาเขียนเอาไว้ ซึ่งเมื่อห่านเซ็นได้เห็นมัน
ใกล้ๆ เขาก็สามารถบอกได้ว่ามันถูกเขียนด้วยลายมือเดียวกัน

หอคอยมีลักษณะเป็นทรงแปดเหลี่ยม ซึ่งในแต่ละมุมก็จะมีระฆังโลหะอยู่
พวกเขาเดินสำรวจรอบๆสิ่งก่อสร้าง แต่จู่ๆเทพแห่งผลกรรมก็ขมวดคิ้ว
และพูดขึ้นมา

“หอคอยนี้มันดูแปลกจริงๆ นอกจากแผ่นจารึกแล้วก็ไม่มีอะไรอยู่เลย มันไม่มีทั้งภาพวาดหรือรูปปั้น มันไม่มีอะไรเลยสักอย่าง มันเหมือนกับว่า สิ่งก่อสร้างนี้ถูกสร้างขึ้นที่อื่นแล้วถูกย้ายมาอยู่ที่นี่มากกว่า”

หกวิทย์พยักหน้าและพูด “เจ้าพุดถูก หอคอยนี้ไม่ได้ถูกสร้างขึ้นที่นี่แน่”

“โบราณวัตถุจะอยู่ที่ไหนสักแห่งในหอคอยนี้ใช่ไหม?” ภูติน้อยถาม

ไม่มีใครตอบคำถามของเธอเพราะไม่มีใครรู้อะไรเกี่ยวกับหอคอยนี้แน่นอนว่าไม่มีใครรู้ว่ามันมีอะไรอยู่ข้างในบ้าง

“อยากจะเข้าไปดูไหมล่ะ?” เทพแห่งผลกรรมพุดออกมาขณะที่ดันประตูเข้าไป เขาแค่ลองดันมันดู เขาไม่ได้คาดคิดว่าประตูที่สูงกว่า 20 เมตรจะเปิดออกง่ายๆแบบนั้น

ทุกคนมองเข้าไปในประตูที่เปิดออก และสังเกตเห็นว่าข้างในห้องนั้นว่างเปล่า นอกจากรูปปั้นที่อยู่ตรงใจกลางแล้ว มันก็ไม่มีอะไรอย่างอื่นอยู่เลย

รูปปั้นนั้นดูแปลกประหลาด มันไม่ใช่พระพุทธรูป ญาติ เทพเจ้าหรืออะไร
ทั้งนั้น มันไม่ใช่แม้แต่พระเยซู มันเป็นแค่รูปปั้นที่ไร้หัวในท่านั่งเท่านั้น

เมื่อหกวิถีและเทพแห่งผลกรรมสังเกตเห็นว่าไม่มีอันตรายใดๆ พวกเขาจึง
ตัดสินใจเดินเข้าไป หานเซ็นเองก็อุ้มเป่าเอ๋อเดินตามพวกเขาเข้าไปด้วย
แต่เมื่อเข้าไปในหอคอย หานเซ็นก็รู้สึกช็อคอีกครั้งหนึ่ง

เมื่อผ่านประตูเข้าไป หานเซ็นก็เห็นตัวอักษรที่ถูกเขียนอยู่บนกำแพง ซึ่ง
เนื้อหาที่ถูกเขียนเอาไว้มันทำให้เขาประหลาดใจ

Super God Gene – 1536 ราชาบรูพาเคยมาที่นี่แล้ว

ตัวอักษรที่ถูกเขียนเอาไว้ในหอคอยนั้นเป็นภาษาของมนุษย์ แต่หานเซ็นไม่ได้สนใจอะไรเรื่องนั้นมาก ที่เขาแปลกใจก็คือเนื้อหาที่ถูกเขียนเอาไว้ที่นั่นพูดถึงเกี่ยวกับ ‘โลหิตสีพजर’

แต่เมื่อหานเซ็นอ่านมัน เขาก็สังเกตเห็นว่ามันพูดถึงวิธีลับที่ใช้ในการปลุกพลังที่ซ่อนอยู่ในสายเลือด มันคล้ายๆกับการที่ซูร่าใช้ซูร่าเซนจ์ของพวกเขา

คนที่ไม่เคยฝึกโลหิตสีพजरอาจจะคิดว่าสิ่งถูกเขียนอยู่บนกำแพงเป็นอะไรที่ไร้สาระ แต่หานเซ็นและเทพแห่งผลกรรมหันมามองหน้ากันด้วยความตกตะลึง

‘ที่แห่งนี้มีความเกี่ยวข้องกับจักรพรรดิมนุษย์ที่เป็นผู้ก่อตั้งพยุหะโลหิตอย่างนั้นหรือ?’ หานเซ็นคาดเดา ขณะที่เขาพยายามจดจำทุกตัวอักษรที่อยู่บนกำแพง

ภูติน้อยบินวนไปมาในชั้นแรกของหอคอย รูปปั้นที่ไร้หัวและตัวอักษรบนกำแพงนั้นไม่มีความหมายอะไรกับเธอ เธอสนใจแค่โบราณวัตถุเท่านั้น ดังนั้นเธอจึงรีบตรงขึ้นไปในชั้นที่ 2 ในทันที

และเมื่อภูติน้อยขึ้นไปถึงชั้นที่ 2 เธอก็ประหลาดใจที่เห็นว่าในห้องนั้นว่างเปล่า มันไม่มีแม้กระทั่งรูปปั้นหรือตัวอักษรบนกำแพง มันเหมือนกับว่าเพิ่งจะมีใครบุกเข้ามา

“ทำไมถึงไม่มีอะไรเลย? มีใครบางคนมาถึงก่อนพวกเรา และเอาของดีๆไปหมดแล้วอย่างนั้นหรือ?”

หลังจากนั้นภูติน้อยก็ตรงไปยังชั้นที่ 3 ทุกคนตามหลังเธอไป แต่มันก็เหมือนชั้นที่ 2 มันไม่มีอะไรอยู่เลยเช่นเดียวกัน

“ดูเหมือนว่าจะมีใครบางคนเข้ามาที่นี่ก่อนหน้าพวกเราจริงๆ มันต้องมีของบางอย่างอยู่ที่นี้แน่ แต่ดูเหมือนว่ามันจะถูกเอาไปแล้ว” หกวิณีพูดขณะที่เดินไปรอบๆ

“หมายความว่าไม่มีโบราณวัตถุอยู่ที่นี่ แต่ถ้าโบราณวัตถุถูกเอาไปแล้วจริงๆ โบราณสถานแห่งนี้ก็ควรจะสูญเสียพลังไป ยิ่งงั้นมันก็ยังดูแปลกๆ อยู่” เทพแห่งผลกรรมพูด

ภูติน้อยผิดหวัง เธอคิดว่าโบราณวัตถุนั้นอาจจะอยู่ที่นี่ แต่มันไม่มีอะไรอยู่ที่นี่เลยสักอย่าง

“ไหนๆพวกเราก็กมาถึงที่นี่แล้ว พวกเราควรจะขึ้นไปสำรวจที่ยอดของ หอคอย” หานเซ็นอุ้มเป่าเอ๋อและเดินขึ้นไปยังชั้นต่อไป

“ใช่แล้ว บางทีอาจจะยังมีของบางอย่างเหลืออยู่ก็ได้” ภูติน้อยพยายามมองโลกในแง่ดีไว้

พวกเขาเดินไปยังชั้นต่อไป และสังเกตเห็นว่ามันไม่มีอะไรอยู่เลย หลังจากที่ต้องผิดหวังซ้ำแล้วซ้ำเล่า ภูติน้อยก็สูญเสียความหวังที่จะค้นพบอะไรที่น่าสนใจไป แต่ถึงอย่างนั้นพวกเขาก็ขึ้นไปจนถึงชั้นที่ 7

เมื่อพวกเขาขึ้นไปในชั้นที่ 7 ทุกคนก็ต้องอึ้ง มันไม่ใช่ความช็อคจากการเจอสิ่งที่น่ากลัว แต่มันเป็นความช็อคเนื่องจากอาการตื่นเต้นดีใจ

ชั้นที่ 7 ไม่ได้ว่างเปล่าเหมือนชั้นอื่นๆ และมันก็มีอะไรอยู่หลายอย่างอยู่ภายใน

ในชั้นที่ 7 มีแท่นหินอยู่ 7 อัน ซึ่งในแต่ละแท่นก็มีสิ่งของวางอยู่ มันมีทั้งดาบ โล่ ไม้เท้า หม้อ เมล็ด ถุงมือและแจกัน พวกมันทั้งหมดดูเป็นอะไรที่พิเศษ

ในขณะเดียวกัน พวกเขาก็สังเกตเห็นว่าที่แท่นหินมีตัวอักษรถูกเขียนเอาไว้ ตัวอักษรที่เขียนเอาไว้มันดูไม่เหมือนกับสิ่งที่มีอยู่แต่แรก มันดูเหมือนกับว่าเพิ่งจะถูกเขียนเพิ่มไปภายหลัง

“ราชาบุรพาเคยมาที่นี่!”

คำพูดแบบเดียวกันนี้ถูกเขียนเอาไว้ในทุกๆ แท่นหินเหมือนกันหมด แม้แต่เครื่องหมายอัศเจรีย์(!)ก็ยังเหมือนกัน

ห่านเซ็นอึ้ง ราชานูรพาเคยมาถึงที่นี่ก่อนหน้าพวกเขา แต่ตัวอักษรที่ถูกเขียนเอาไว้ นั้นเป็นอะไรที่ดูห่วยแตก มันเหมือนกับงานที่นักท่องเที่ยวยุคไปถึงที่ใดที่หนึ่งและเขียนชื่อของตัวเองทิ้งเอาไว้

ภูติน้อยไม่มีอารมณ์จะอ่านพวกมัน เธอบินตรงไปที่หนึ่งในสมบัติในทันที แต่ห่านเซ็นจับปีกของเธอเอาไว้

ภูติน้อยดูจะรำคาญ และเธอก็ถามขึ้นมา “เจ้าทำอะไรของเจ้า?”

ห่านเซ็นปล่อยเธอและพูด “ราชานูรพาอาจจะเป็นคนที่คุณของทุกอย่างที่อยู่ชั้นล่างไป ซึ่งถ้าเขาทำแบบนั้นจริง มันไม่แปลกหรือที่เขาทิ้งของพวกนี้ไว้?”

ภูติน้อยทั้งรู้สึกตื่นเต้นและผิดหวัง เธอรู้สึกดีใจที่เห็นว่ายังมีสมบัติหลงเหลืออยู่ แต่หลังจากที่ได้ยินสิ่งที่ห่านเซ็นพูด เธอก็อดคิดไม่ได้ว่ามีบางอย่างผิดปกติ เธอหันกลับไปมองสมบัติพวกนั้นอีกครั้ง แต่ครั้งนี้เธอแค่อยู่นิ่งๆ ไม่ได้ตรงเข้าไปหาสมบัติในทันที

“เท่าที่ดู ฉันคิดว่ามีความเป็นไปได้อยู่ 2 อย่าง อย่างแรกราชานูรพา
อาจจะแคร์ใจกว้างถึงได้ทิ้งของพวกนี้ไว้ให้กับคนอื่น ๆ แต่โอกาสที่จะเป็น
แบบนั้นก็น้อยมากๆ ส่วนความเป็นไปได้ที่ 2 ก็คือเขานำของพวกนี้ไป
ไม่ได้” เทพแห่งผลกรรมพูด

หกวิถีมองไปที่หนึ่งในแท่นหินและพูด “มีบางอย่างผิดปกติเกี่ยวกับแท่น
หินพวกนี้ ข้ามั่นใจว่าบริเวณแท่นหินดูเหมือนจะมีการเคลื่อนไหวอ่อนๆ
อยู่”

เทพแห่งผลกรรมนำก้อนหินออกมาจากกระเป๋า หลังจากนั้นเขาก็ขว้างมัน
ไปที่หม้อที่อยู่บนแท่นหิน

ก้อนหินไม่ได้เข้าไปชนกับหม้อ แต่ในทันทีที่มันเข้าไปใกล้แท่นหินมิติ
รอบๆก็เริ่มจะบิดเบี้ยว หลังจากนั้นก้อนหินก็หายเข้าไปในมิติหรืออะไร
บางอย่าง

เมื่อพวกเขามองไปที่แท่นหินอีกครั้ง การบิดเบี้ยวของมิติก็หยุดนิ่งลง และ
มันก็ดูเหมือนกับว่าไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น

“โล่วังวนมิติ?” หกวิถึและเทพแห่งผลกรรมขมวดคิ้ว

ถ้าเจ้าของหอคอยเป็นคนที่ใช้พลังนี้เพื่อป้องกันสิ่งของที่อยู่บนแท่นหินละก็ เขาคณั้่นก็ต้องเป็นคนที่แข็งแกร่งมากๆ

เจ้าของหอคอยนั้นไม่ใช่แค่สร้างการบิดเบือนของมิติธรรมดาๆเท่านั้น แต่เขาสร้างวังวนที่จะคงอยู่ไปชั่วนิรันดร์ มันเป็่นสิ่งที่เหนือกว่าความสามารถในการใช้โกสสแลชของห่านเขึ้นมาก

“มีคนทีแ่่งแกร่งถึงขนาดนั้นอยู่ด้วยอย่างนั้นหรอ? ข้าอยากจจะรู้ว่าเขาเป็นใคร หรือเขาอาจจะเป็นพระเจ้าที่อยู่ในก๊อตแซงชั่วรีเขต 5 ?” หกวิถึมองไปที่แท่นหินและพูด

แม้แต่จักรพรรดิหกวิถึก็ยังไม่เชื่อว่าเจ้าของหอคอยแห่งนี้เป็่นสิ่งมีชีวิตที่อยู๋ในก๊อตแซงชั่วรีเขต 4 การที่เขาคิดแบบนั้นก็แสดงให้เห็่นแล้วว่าเจ้าของหอคอยแห่งนี้แข็งแกร่งขนาดไหน

“ถ้าถึงขนาดมีโล่ป้องกันที่ทรงพลังปกป้องพวกมันอยู่แบบนั้น บางทีพวกมันอาจจะเป็นโบราณวัตถุที่เรากำลังตามหาอยู่ก็ได้ แ่ถมพวกมันยังมีอยู่

7 อันด้วย ดังนั้นอย่างน้อยๆพวกเราก็จะได้พวกมันไปคนละอัน!” ภูติน้อยพูดด้วยความดีใจ

ทุกคนครุ่นคิดเกี่ยวกับคำพูดของเธอ ถึงพวกเขาจะต้องการสมบัติ แต่พวกเขาก็ไม่รู้วิธีที่จะผ่านวังวนมิติเข้าไป

ความเจ็บเข้าปกคลุมขณะที่ทุกคนกำลังใช้ความคิด แม้แต่หกวิถีและเทพแห่งผลกระทบเองก็ไม่มีวิธีไปเอาสมบัติออกมาเช่นกัน พวกเขาเฝ้ามองสมบัติขณะที่คิดหาวิธีที่จะทำให้ลายโล่ป้องกันพวกนั้น

ภูติน้อยบินไปบินมาเนื่องจากไม่กล้าเข้าไปใกล้แท่นหิน เธอเป็นคนที่อ่อนแอที่สุดในกลุ่ม ดังนั้นถ้าแม้แต่หกวิถีและเทพแห่งผลกระทบยังไม่กล้าจะทำอะไร เธอก็รู้ตัวว่าตัวเธอเองก็คงจะทำอะไรไม่ได้เช่นกัน

“ข้ามีอยู่หนึ่งวิธี พวกเราควรลองดู” หลังจากผ่านไปสักพักหกวิถีก็พูดขึ้นมา

Super God Gene – 1537 วิชาลัป

“วิธีอะไรอย่างนั้นหรือ?” ภูติน้อยถามขึ้นมา ขณะที่ทุกคนหันไปมองหกวิถิ

หกวิถิพูด “โล่วังวนมิตินี้หมายความว่ามิตินั้นอยู่เหนือโล่ป้องกันขึ้นไป มันไม่สำคัญว่าพวกเราจะแข็งแกร่งแค่ไหนเพราะยังไงพวกเราก็จะถูกดูดเข้าไปข้างในอยู่ดี นอกซะจากว่าพวกเราจะมีความสามารถในการฝ่ามิตินั้น แต่ถ้าพวกเราไม่มีพลังแบบนั้น พวกเราก็ไม่มีทางทำลายโล่ป้องกันนี้ได้”

หลังจากหยุดไปครู่หนึ่ง หกวิถิก็ชี้ไปที่แท่นหินและพูด

“แต่สิ่งนี้มันต่างออกไป ถ้าราชชาตินั้นทิ้งข้อความเอาไว้บนแท่นหินได้ มันก็หมายความว่าตัวแท่นหินไม่ได้ถูกโล่วังวนมิตินั้นป้องกัน และถ้าพวกเรากำจัดพวกมันได้ มันก็อาจจะเป็นไปได้ที่พวกเราจะหาจุดบอดของโล่ได้”

“ถึงแม้มันจะไม่มีจุดบอดอยู่ก็ตาม แต่มันก็คุ้มค่าที่จะลองดู ยังไงนี่ก็เป็นโอกาสเดียวของพวกเรา” เทพแห่งผลกรรมพูดเสริมขึ้นมา

“ถ้าอย่างนั้นพวกเราจะรออะไรอีกล่ะ? พวกเรามาทำลายแท่นหินพวกนี้
กันเถอะ” ภูติน้อยรีบพูดขึ้นมา แต่เธอไม่ได้รีบร้อนลงมือด้วยตัวเอง

หกวิถียกดาบหกวิถียของเขาออกมาและชี้ไปยังแท่นหินที่มีดาบวางอยู่
หลังจากนั้นเขาก็พูด “ถ้ามันได้ผล ข้าขอดาบเล่มนั้น”

หลังจากนั้นหกวิถียกดาบฟันใส่แท่นหิน ทำให้เกิดเป็นเสียงปะทะกันของ
โลหะดังขึ้นมา แต่การโจมตีของเขาทำได้แค่ทิ้งรอยสีขาวยาวเอาไว้เท่านั้น
แม้แต่ตัวหกวิถียเองก็ยังอิงไป ในขณะที่คนอื่นก็ประหลาดใจไม่แพ้กัน

พวกเขารู้ดีว่าหกวิถียั้นแข็งแกร่งขนาดไหน ถ้าการโจมตีของเขาทำได้แค่
ทิ้งรอยสีขาวยาวเอาไว้ นั่นก็หมายความว่าพวกเขาประเมินความแข็งแกร่งของ
แท่นหินนี้ต่ำไปมาก

หกวิถียจึงไปที่แท่นหิน ขณะที่พลังในร่างกายของเขาไปรวมตัวกันอยู่ที่
จุดๆเดียวซึ่งคือปลายดาบ เมื่อเขารวมพลังเสร็จเขาก็ฟันไปที่แท่นหินอีก
ครั้ง

ครั้งนี้มันได้ผลดีกว่าเดิม เขาสร้างความเสียหายให้แท่นหินได้พอสมควร แต่ถึงอย่างนั้นมันก็ยังตื่นเกินไป มันตื่นยิ่งกว่าตัวอักษรที่ถูกราชานูรพาทิ้งเอาไว้ซะอีก

“แท่นหินนี้แข็งแรงมากจริงๆ” เทพแห่งผลกรรมอดไม่ได้ที่จะพูดออกมา

“ความยาวจนถึงผิวหน้าของแท่นหินยาวประมาณ 1 เมตร ถ้าพวกเราทำความเสียหายแบบหนักไม่ได้ การพยายามจะเจาะจากข้างใต้ไปที่ละนิดก็อาจจะได้ผล แต่มันก็ต้องใช้เวลานานมากๆ” หกวิถีมวดคิ้ว

“ถ้าอย่างนั้นพวกเราทุกคนก็คอยเปลี่ยนเวรกันเจาะมันทีละคนเป็นยังไง? ถ้าพวกเราเอาสมบัติที่อยู่ข้างในออกมาได้ เวลาทั้งหมดที่ใช้ไปก็ถือเป็นอะไรที่คุ้มค่า” หานเซ็นพูด

ทุกคนเริ่มพูดคุยกันเกี่ยวกับข้อเสนอของหานเซ็น และในท้ายที่สุดพวกเขาก็ตกลงกันว่าจะผลัดกันเจาะรูจากข้างใต้

ถึงแม้แท่นหินจะแข็งมากๆ แต่มันก็พอจะขุดเจาะได้ พวกเขาค่อยๆ
ผลัดเปลี่ยนกันอยู่เป็นเวลาหลายวัน จนในที่สุดพวกเขาก็ขุดรูได้มาก
พอที่จะทำให้พวกเขาเอื้อมมือเข้าไปหยิบสมบัติออกมาได้

แต่พวกเขาก็ต้องผิดหวังที่โบราณวัตถุยังคงอยู่บนพื้นผิวของแท่นหิน และ
มันก็ชัดเจนไม่ให้พวกเขาเอื้อมมือเข้าไปหยิบสิ่งที่วางอยู่

“ไม่แปลกใจเลยที่ราชานูรพาไม่มัวเสียเวลาที่จะเอาสมบัติพวกนี้ออกไป
นอกจากว่าเขาจะฝ่ามิติได้ ไม่อย่างนั้นแล้วมันก็ไม่มีทางที่เขาจะเอาของ
พวกนี้ไปได้เลย” เทพแห่งผลกรรมดูจะผิดหวังอย่างมาก

ห่านเชื่อว่ามันยากแค่ไหนที่จะฝ่ามิติ คนเดียวที่ห่านเชื่อว่าสามารถทำ
แบบนั้นได้ก็คือปรมาจารย์ตงเสวียนที่ฝ่ามิติมาจากอีกโลกหนึ่ง ซึ่งถ้าพวก
เขาสามารถทำแบบนั้นได้ พวกเขาก็จะสามารถเอาสมบัติพวกนี้ไปได้

สมบัติอยู่ตรงหน้าพวกเขาแท้ๆ แต่ในหมู่พวกเขากลับไม่มีใครที่มี
ความสามารถพอจะเอามันไปได้

สมบัติพวกนี้อาจจะเป็นสิ่งที่ไม่สามารถเอามาได้ แต่อย่างน้อยหานเซ็นก็ได้รับบางสิ่งจากการเดินทางครั้งนี้ เขานึกถึงวิชาลับของโลหิตชีพจรที่เห็นบนกำแพง และเมื่อลองฝึกมันดู เขาก็รู้ตัวว่าสามารถฝึกมันได้

หานเซ็นออกมาจากหอคอยไปหาอสูรดวงดาวสมุทรและจิ้งจอกสี่เงินทุกๆ วันเพื่อจะดูว่าพวกมันยังสบายดีอยู่ไหม เทพแห่งผลกรรมก็หาโอกาสออกมาจากหอคอยพร้อมกับเขาด้วยเช่นกัน

“น้องชาย นายได้ลองฝึกวิชาลับที่อยู่บนกำแพงนั้นหรือยัง?” เทพแห่งผลกรรมกระซิบถามหานเซ็นเมื่อไม่มีใครอยู่รอบๆ

“ยังเลย ทำไม? มันมีอะไรผิดปกติอย่างนั้นหรือ?” หานเซ็นรู้ว่าเทพแห่งผลกรรมคงจะไม่มาถามเฉยๆ มันต้องมีอะไรบางอย่างแน่ๆ

เทพแห่งผลกรรมพูดต่อ “นายคงจะรู้เหมือนกันสินะว่าวิชาลับที่ถูกเขียนไว้บนกำแพงเกี่ยวข้องกับโลหิตชีพจร ฉันคิดว่าหอคอยสีขาวนี้มีความเกี่ยวข้องกับพฤษะโลหิต วิชานี้อาจจะเป็นกุญแจในการคว่ำสมบัติพวกนั้น แต่เมื่อฉันลองฝึกมันดู มันกลับไม่มีปฏิกิริยาอะไรเกิดขึ้นเลย บางทีฉันอาจจะฝึกไม่ถูก ฉันก็เลยคิดว่าควรจะลองมาถามนายดู”

เมื่อห่านเซ็นได้ยินแบบนั้น เขาก็คิด ‘เป็นแบบนี้ไปได้ยังไงกัน? นี่เทพแห่ง
ผลกรรมฝึกมันไม่ได้จริงๆอย่างนั้นหรือ? ถ้าวิชาลับนี้เกี่ยวข้องกับโลหิตชีพ
จรจริงๆ อย่างนั้นแล้วสมาธิของพญะโลหิตก็ควรจะฝึกมันได้ ถ้าเกิดเขา
ฝึกไม่ได้จริงๆ แล้วเราฝึกมันได้ยังไง? หรือว่าบางทีอาจจะเป็นเพราะเทพ
แห่งผลกรรมไม่ได้ฝึกประตูแห่งชีวิต?’

นั่นเป็นข้อสันนิษฐานที่ดูจะสมเหตุสมผลมากที่สุด

“คุณเป็นสมาธิคนหนึ่งของพญะโลหิต ถ้าแม้ว่าคุณยังฝึกมันไม่ได้ ผมก็
คงจะทำไม่ได้เช่นเดียวกัน” ห่านเซ็นส่ายหัว

เทพแห่งผลกรรมก็คิดแบบนั้นเช่นกัน แต่เขายังคงพูดต่อ “ยังไงก็ตามนาย
ก็ควรจะลองฝึกมันดู บางทีมันอาจจะมีอะไรผิดปกติกับฉันแค่คนเดียวก็
ได้”

ห่านเซ็นแกล้งทำเป็นตอบตกลง และใน 2 วันต่อมา เขาก็บอกกับเทพแห่ง
ผลกรรมว่ามันไม่มีปฏิกิริยาอะไรเช่นเดียวกัน เมื่อฝึกตามข้อความที่ถูก
เขียนเอาไว้บนกำแพง

ห่านเซ็นไม่มีทางจะยอมรับว่าเขาสามารถฝึกมันได้ เพราะถ้าคนจาก
พยุหะโลหิตพบว่าคนนอกสามารถเรียนรู้วิชาลับของพวกเขาได้ ในขณะที่
สมาชิกของพยุหะโลหิตกลับทำไม่ได้ มันก็แต่จะดึงความโกรธและความ
อิจฉามาที่ตัวของเขา นอกจากนั้นแล้วมันอาจจะเป็นกุญแจเพื่อจะเอา
สมบัติออกมาจริงๆก็ได้

ห่านเซ็นไม่ต้องการให้ชะตากรรมของตัวเองไปขึ้นอยู่กับความเมตตาของ
เทพแห่งผลกรรม ดังนั้นเขาไม่มีทางยอมรับว่าตัวเขาสามารถฝึกวิชาลับ
นั้นได้

แน่นอนว่าเทพแห่งผลกรรมอาจจะแค่กำลังเล่นละครอยู่เช่นกัน บางทีเขา
อาจจะฝึกมันได้ แต่กำลังทำเป็นว่าทำไม่ได้เพื่อจะขุบสมบัติเอาไว้คน
เดียว

ห่านเซ็นกลับไปยังจุดที่จิ้งจอกสีเงินและอสูรดวงดาวสมุทรอยู่ ขณะนั้น
อสูรดวงดาวสมุทรกำลังนอนอยู่กับพื้น แต่เมื่อมันเห็นห่านเซ็นกำลังเข้า
มาใกล้ มันก็ลุกขึ้นและวิ่งเข้าไปหาเขา ลิ่นที่ใหญ่โตของมันเลียไปที่
ใบหน้าของห่านเซ็น

“ฉันบอกนายไปกี่ครั้งแล้วว่าอย่าหักท่ายคนอื่นด้วยลึนของนาย”

หานเซ็นสอนมารยาทของมนุษย์ให้กับอสูรดวงดาวสมุทร แต่ถึงอย่างนั้น
มันก็ไม่สามารถปฏิเสธธรรมชาติของตัวเองได้

ตอนนี้อสูรดวงดาวสมุทรพักผ่อนเต็มที่แล้วและถึงแม้หานเซ็นจะเรียนรู้
เกี่ยวกับพื้นฐานของวิชาลับแล้ว แต่มันก็ไม่ใช่สิ่งที่เขาจะสามารถฝึก
สำเร็จได้ในเวลาแค่ 2 วัน ดังนั้นเขาจึงมีแผนที่จะไปจากที่นี่ และค่อย
กลับมาตอนฝึกวิชาสำเร็จแล้ว

ตอนที่ 1538 อุโมงค์แสงแห่งพระเจ้า

เนื่องจากพวกเขาไม่สามารถเอาสมบัติที่อยู่ข้างในออกมาได้ หกวิถีและเทพแห่งผลกรรมจึงมีแผนจะไปจากที่นี่ ภูติน้อยเองก็เช่นเดียวกันถึงแม้เธอจะไม่อยากทิ้งสมบัติพวกนี้ไปก็ตาม

เนื่องจากกลัวว่าจะหลงทางอีกครั้ง หานเซ็นจึงบอกให้อสูรดวงดาวสมุทรกลับทางเดิมก่อนที่พวกเขาจะเจอกับพวกดอกไม้

อสูรดวงดาวสมุทรเดินทางผ่านภูเขาน้ำแข็งและกลับไปยังจุดที่พวกเขาเจอกับแมลงกินศพของพระเจ้าในตอนแรก โชคดีที่พวกแมลงไม่อยู่ให้เห็นแล้ว

“ตอนนี้ น่าจะปลอดภัยแล้ว ฉันคิดว่า ฉันก็ควรจะไปได้แล้ว” เทพแห่งผลกรรมรีบจากพวกเขาไปทันทีหลังจากผ่านทุ่งดอกไม้มาได้

หานเซ็นคิดว่ามันน่าสงสัยที่เทพแห่งผลกรรมรีบจากไปแบบนั้น มันทำให้หานเซ็นคิดว่าเขาอาจจะสามารถฝึกวิชาลับนั้นได้สำเร็จ

แต่ถึงเขาจะสามารถฝึกมันได้ การจะกลับไปหอคอยนั้นก็เป็นเรื่องยาก
ถ้าไม่มีพลังของอสูรดวงดาวสมุทร

เพราะยังงัยอสูรดวงดาวสมุทรก็เดินทางเป็นเส้นตรง และถ้าเทพแห่งผล
กรรมต้องการจะกลับไปหอคอยแห่งนั้น เขาก็จำเป็นต้องเดินอ้อมภูเข
น้ำแข็งหลายต่อหลายลูก ซึ่งการทำแบบนั้นต้องใช้เวลาานมากๆ แถม
เขาก็ต้องจดจำที่อยู่ของมันให้ได้ด้วย

หกวิถีเองก็บอกลาพวกเขาเช่นเดียวกัน เนื่องจากเขาชอบทำอะไรตาม
ลำพังและไม่ขึ้นชอบการแบ่งสมบัติกับใคร หานเซ็นตัดสินใจให้อสูร
ดวงดาวสมุทรพักเพื่อฟื้นฟูพลัง หลังจากนั้นพวกเขาก็เริ่มเดินทางเพื่อตาม
หาอุโมงค์แสงแห่งพระเจ้าอีกครั้ง

มันมีสถานที่ที่แปลกประหลาดมากมายในโบราณสถานของพระเจ้า แต่
สิ่งมีชีวิตที่อาศัยอยู่ที่นี่มีอยู่น้อยมาก นอกจากแมลงกินศพของพระเจ้า
และม้าน้ำแล้ว พวกเขาก็ไม่เห็นอะไรอย่างอื่นเลย

“มีภูเขาคั่นอยู่ข้างหน้า พวกเราน่าจะมาถูกทางแล้ว อุโมงค์ต้องอยู่
ข้างหน้านี้แน่ๆ!” ภูดิน้อยที่นั่งอยู่ด้านหน้าตะโกนขึ้นมาอย่างตื่นเต้น

ห่านเข็นนั่งอยู่บนหลังของอสูรดวงดาวสมุทร เขามองไปข้างหน้าและเห็น
ภูเขาสีเทาที่ตั้งอยู่ระหว่างแท่งน้ำแข็ง 2 ข้าง ซึ่งดูเหมือนจะเป็นสถานที่ที่
บอกกันว่ามีอุโมงค์แสงแห่งพระเจ้าตั้งอยู่

อสูรดวงดาวสมุทรเริ่มเร่งฝีเท้า แต่ก่อนที่พวกเขาจะไปถึงภูเขาหิน พวก
เขาก็เจอกับอะไรบางอย่าง

เมื่อห่านเข็นเข้าไปใกล้ๆ เขาก็ได้เห็นภาพของผู้หญิงที่ดูเหมือนกับนางฟ้า
และสุนัขสัตว์เลื้อยของเธอ

และห่านเข็นยังเห็นอวี่เมียวกับอวี่เสวียนด้วยเช่นกัน มันดูเหมือนว่าพวก
เขาจะเดินทางร่วมกันเพื่อความปลอดภัย

ห่านเข็นยังประหลาดใจที่นอกจากจะเห็นอวี่เมียวและเทพธิดาแล้ว เขายัง
เห็นมอนสเตอร์ที่คุ้นเคย ซึ่งก็คือราชาสิงโตหยกน้อยที่เขาเจอในหอแกน
ยีนอยู่หลายครั้ง

พวกเขาไม่ได้แข็งแกร่งอะไร แต่ปัญหาที่ใหญ่ที่สุดก็คือจำนวนของมอนสเตอร์ที่มีแกนยื่นระดับอัณมณี ซึ่งพวกมันก็แข็งแกร่งไม่ต่างไปจากเทพธิดาและอวีเมียว

ปฏิกิริยาของพวกเขาแตกต่างกันออกไป เมื่อได้เห็นห่านเซ็น

อวีเมียวและเทพธิดานั้นขมวดคิ้ว พวกเธอไม่คาดคิดจะได้เห็นห่านเซ็นที่นี้ ส่วนราชาสิงโตหยกน้อยไม่ได้คิดอะไรมาก เพราะมันยังไม่รู้ว่าห่านเซ็นก็คือเจ้าของแกนยื่นแกนคริสตัล

“เจ้ามาทำอะไรที่นี่?” อวีเสวียนถามห่านเซ็น

เขาคิดว่าจิตใจของห่านเซ็นได้รับความเสียหาย ดังนั้นเขาจึงไม่ได้คิดว่าห่านเซ็นเป็นภัยต่อพวกเขา

“ฉันมาที่นี่ก็เพื่อหาอุโมงค์แสงแห่งพระเจ้า ฉันไม่เห็นจะมีเหตุผลอื่นที่ต้องมาที่นี่” ห่านเซ็นหลีตาและตรวจดูมอนสเตอร์ที่อีกฝ่ายพามา

พวกเขาพามอนสเตอร์ติดตามมาด้วยหลายสิบตัว หานเซ็นทำการ
คำนวณว่าจะสามารถฆ่าพวกเขาทั้งหมดได้ไหม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
เทพธิดา สุนัขของเธอ อวี๋เมียวและอวี๋เสวียน

เทพธิดาและสุนัขของเธอนั้นเป็นเป้าหมายหลักของหานเซ็น เนื่องจากทั้ง
คู่เป็นมอนสเตอร์ ดังนั้นถ้าพวกเขาถูกฆ่า พวกเขาก็จะตายไปจริงๆ

แต่ถ้าหานเซ็นฆ่าอวี๋เมียวและอวี๋เสวียน พวกเขาก็จะเกิดใหม่อีกครั้งหนึ่ง
แต่ถึงอย่างนั้นการได้ฆ่าพวกเขาก็เป็นอะไรที่ทำให้หานเซ็นรู้สึกดี

หานเซ็นมองไปที่ด้านหลังของเทพธิดา และนั่นก็เป็นตอนที่เขาเห็นใบหน้า
ของคนที่คุณเคย มันทำให้เขาารู้สึกซึ้ง

“ทำไมควีนถึงมาอยู่ที่นี่ได้?” หานเซ็นมองเห็นหวงฟู่จิ้งหรือควีนนั่นเอง

ในตอนที่หานเซ็นกลับมาที่สหพันธ์นั้น เขาก็ได้รู้ว่าควีนวิวัฒนาการเป็นกึ่ง
เทพแล้ว แต่หลังจากนั้นเธอก็ไม่เคยกลับไปสหพันธ์เลย ดังนั้นเขาจึง
สงสัยว่าเกิดอะไรขึ้นกับเธอ

เขาไม่เคยคาดคิดว่าควีนจะถูกส่งไปยังเมืองศักดิ์สิทธิ์ที่เทพธิดาอยู่ และตอนนี้เธอก็ได้ติดตามมาที่โบราณสถานนี้ด้วย

ควีนจำหน้าเห็นได้ แต่เธอไม่ได้แสดงสีหน้าอะไรออกมา บางทีเธออาจจะไม่ต้องการก่อบัปัญหาขึ้น

หน้าเห็นไม่รู้ว่าควีนถูกบังคับให้ทำสัญญาหรือเปล่า ดังนั้นเขาจึงแสวงทำเป็นว่าไม่รู้จักเธอ เนื่องจากเขาไม่ต้องการให้อีกฝ่ายจับเธอเป็นตัวประกัน

ที่น่าแปลกใจยิ่งกว่านั้น เมื่อเขามองเลยไปอีกหน่อย เขาก็ได้เห็นคนอีกคนที่เขารู้จัก คนๆนั้นก็คืองตั้งเตียงลิว เขายืนอยู่ด้านหลังสปีริตตนหนึ่งที่อยู่ข้างๆอวีเมียว

พวกเขาทั้งคู่ทำเหมือนกัน พวกเขาหลีกเลี่ยงที่จะแสดงท่าทีอะไรออกมา

อวีเมียวมีสีหน้าที่มีดมัว เธอไม่พอใจกับคำตอบของหน้าเห็น

“เจ้าคิดว่าอุโมงค์แสงแห่งพระเจ้าเป็นสถานที่ที่ใครจะเข้าไปก็ได้ อย่างนั้นหรือ ในตอนนี้มันเป็นของเมืองเวหาแล้ว ถ้าเจ้าต้องการจะเข้าไป เจ้าก็ต้องจ่ายแทนยื่นระดับอัณมณีหนึ่งอันให้กับพวกเรา”

ก่อนที่ห่านเซ็นจะพูดตอบ ราชาสิงโตหยกน้อยก็พูดขึ้นมา

“เจ้าหมายความว่าอย่างไรที่อุโมงค์นั้นเป็นของเมืองเวหา? มันเป็นของภูเขาสิงโตต่างหาก”

“พวกเจ้าทั้งคู่นั้นแหละพูดอะไร? เมืองศักดิ์สิทธิ์ต่างหากที่เป็นเจ้าของอุโมงค์แสงแห่งพระเจ้า” สุนัขที่อยู่ข้างๆ เทพธิดาพูดออกมา

ตอนนี้ห่านเซ็นรู้แล้วว่าทำไมพวกเขาถึงยังไม่เข้าไปข้างใน นั่นก็เป็นเพราะว่าทั้ง 3 ฝ่ายต่างก็ต้องการแสดงความเป็นเจ้าของและเริ่มตั้งด่านเก็บค่าเช่า

รอบๆ ภูเขายังมีมอนสเตอร์และสปีริตอยู่อีก พวกเขาไม่ได้เป็นของฝ่ายไหนเช่นเดียวกับห่านเซ็น แต่ส่วนใหญ่แล้วพวกเขาจะมากันเป็นกลุ่มละ 3 คน

“พวกเจ้าไม่เห็นแก่ตัวไปหน่อยหรือที่เอาอุโมงค์แสงแห่งพระเจ้าไปเป็นของตัวเองแบบนั้น? พวกเจ้าไม่กลัวว่าสปิริตและมอนสเตอร์นับไม่ถ้วนจะโกรธขึ้นมาหรือ?” สปิริตตนหนึ่งพูดขึ้นมาด้วยความหงุดหงิด เมื่อเขาถูกขวางไม่ให้เข้าไป

“ถ้าเจ้าไม่เห็นด้วยกับข้า เจ้าก็มาลองลิ้มรสแกนเย็นแสงตมปีหัวใจราชสีห์ของข้าหน่อยเป็นยังไง? และถ้าเจ้าทนมันได้ ข้าจะยอมให้เจ้าเข้าไป” ราชาสีงโตหยกน้อยพูด พร้อมกับเรียกแกนเย็นแสงตมปีหัวใจราชสีห์ของมันออกมา

เมื่อห่านเซ็นเห็นแกนเย็นอันนั้น เขาก็ขมวดคิ้ว มันไม่ใช่แกนเย็นประจำตัวของราชาสีงโตหยกน้อย แต่มันก็ดูทรงพลังอย่างมาก เห็นได้ชัดว่ามันเป็นแกนเย็นขั้นสุดยอด

ตอนนี้ห่านเซ็นรู้แล้วว่าใครก็สามารถเอาแกนเย็นขั้นสุดยอดเข้ามาในโบราณสถานได้ ตราบใดที่แกนเย็นประจำตัวของคนๆ นั้นยังไม่ถึงระดับขั้นสุดยอด

ดูเหมือนว่าไม่ใช่แค่ราชาสิงโตหยกน้อยเท่านั้นที่มีแกนยื่นระดับขั้นสุด
ยอด เทพธิดาและอวี๋เมี่ยวเองก็ดูเหมือนจะนำแกนยื่นขั้นสุดยอดติดตัวมา
ด้วยเช่นกัน

ตอนที่ 1539 การดวลกันระหว่างแกนยืนชั้นสุดยอด

เมื่อสปีริตตนนั้นเห็นแสงตมปีของสิงโต เขาก็ดูหวาดกลัวจนไม่กล้าพูดอะไรอีก หลังจากนั้นเขาก็หันหลังและเดินจากไป

มอนสเตอร์และสปีริตตนอื่นยังคงยืนอยู่ที่เดิม แต่พวกเขาไม่ได้พูดอะไร พวกเขายังคงต้องการจะเข้าไปในอุโมงค์แสงแห่งเทพเจ้า แต่พวกเขาอยากจะรอดูสถานการณ์ก่อน

หลังจากคิดอยู่ครู่หนึ่ง หานเฉินก็ตัดสินใจเดินถอยออกไปเพื่อรอดูสถานการณ์เช่นเดียวกัน เขาต้องการจะให้ทั้ง 3 ฝ่ายต่อสู้กันเองก่อน และเขาค่อยเข้าไปจัดการกับฝ่ายที่เหลือนรอดทีหลัง

ในตอนนี้อย่างเดียวกำลังรู้สึกกังวล เขาโชคไม่ค่อยดีเท่าไร ในตอนที่เขาเข้ามาในก๊อตแซงซวีเขต 4 ถึงแม้ว่าเขาจะรอดชีวิตมาได้ แต่เขาก็ถูกสปีริตจากเมืองเวหาจับตัวไปและยังถูกบังคับให้ทำสัญญาด้วย

เขาไม่สามารถกลับไปที่พักพิงดวงดาวได้ และเขาก็ต้องเสี่ยงชีวิตของตัวเองอยู่บ่อยครั้ง ทั้งๆที่เขามีแค่แกนยืนระดับทองแดงเท่านั้น และ

เนื่องจากสปีริตที่เขาทำสัญญาด้วยตัดสินใจจะเข้าร่วมภารกิจที่
โบราณสถานแห่งนี้ เขาจึงต้องติดตามมาอย่างปฏิเสธไม่ได้

เขารู้สึกดีใจอย่างมากที่เห็นว่าห่านเซ็นยังมีชีวิตอยู่ แต่หลังจากที่ถูกเมือง
เวหาจับตัวไป เขาก็ไม่คิดว่าห่านเซ็นจะสามารถช่วยอะไรได้

‘น่าเศร้าที่เราไล่ตามห่านเซ็นไม่ทันถึงแม้จะมีเวลาเป็น 10 ปีก็ตาม แต่ที่
แย่ที่สุดคือดวงของเรามันช่วยจริงๆ’ ถังเตียงลิวถอนหายใจ

ควินและถังเตียงลิวต่างก็ตกอยู่ในสภาพที่เหมือนกัน แต่ควินดูจะไม่ได้
กังวลอะไรมากนัก เธอยืนอยู่ด้านหลังเทพธิดาอย่างไร้ซึ่งอารมณ์ใดๆ เธอ
นั้นมั่นใจในตัวของห่านเซ็นมาก และเธอก็เชื่อว่าเขาจะสามารถช่วยเหลือ
เธอให้เป็นอิสระได้

หลังจากนั้นห่านเซ็นก็มองดูทั้ง 3 ฝ่ายโต้เถียงกันข้างหน้าอุโมงค์ พร้อมกับ
คิดหาวิธีช่วยเพื่อนทั้ง 2 ของเขา

‘ถ้าพวกเขาไม่ได้ทำสัญญา เรื่องนี้จะเป็นอะไรที่ง่ายมาก แต่ถ้าพวกเขาทำ
มันก็คงจะยุ่งยากไม่น้อย’ ห่านเซ็นคิด

“อย่ามัวเสียเวลาเลย! ภูเขาสิงโตจะเป็นคนครอบครองอุโมงค์แห่งนี้ ดังนั้น พวกเจ้าไปที่อื่นซะ” ราชาสิงโตหยกน้อยพูดด้วยท่าทางมั่นใจ

ถึงแม้แกนยืนประจำตัวของมันจะเป็นแค่ระดับเงิน แต่เพราะว่าพ่อของมัน คือราชาสิงโตขาว ดังนั้นมันจึงไม่ได้เกรงกลัวเมืองเวหาหรือเมืองศักดิ์สิทธิ์

“ราชาสิงโตหยกน้อย ทางเมืองเวหาของพวกเราจะยอมไปก็ได้ แต่ข้ามี เงื่อนไข้อย่างหนึ่ง” อวีเมียวพูดขึ้นมา

ราชาสิงโตหยกน้อยตอบ “ถ้ามันเป็นเงื่อนไขที่บ้าบอละก็ ข้าขอปฏิเสธ”

“มันไม่ใช่เงื่อนไขที่บ้าบออะไร ถ้าเจ้าต้องการให้เมืองเวหาไม่เข้าร่วมต่อสู้ เพื่อแย่งชิงอุโมงค์นี้ เจ้าก็ต้องยอมให้พวกเขาเข้าไปในอุโมงค์ได้อย่าง อิสระ” อวีเมียวพูด

“ท่านพี่พูดแบบนั้นได้อย่างไร...” อวีเสวียนดูจะไม่เห็นด้วย การเป็นเจ้าของ อุโมงค์แสงแห่งเทพเจ้านั้นเป็นผลประโยชน์มหาศาลที่จะได้จากการเข้า

มาในโบราณสถานแห่งนี้ การที่อวี๋เมี่ยวเสนอข้อตกลงแบบนั้นไป มันก็
เท่ากับว่าพวกเขาจะขาดทุนอย่างมาก

อวี๋เมี่ยวยกมือเพื่อบอกให้อวี๋เสวียนหยุด

“ตกลง ข้าให้สัญญาว่าสปีริตจากเมืองเวหาจะเข้าไปในอุโมงค์ได้อย่าง
อิสระ” ราชาสิงโตหยกน้อยตอบตกลงทันที

“ถ้าอย่างนั้นก็เป็นอันตกลง” อวี๋เมี่ยวโบกมือให้คนของเธอถอยออกไป

“ท่านพี่ ถ้าปล่อยไว้แบบนี้ พวกเราจะไม่ได้อะไรเลย!” อวี๋เสวียนพูดกับอวี๋
เมี่ยว

“จะรีบร้อนไปทำไม? เทพธิดาก็อยู่ที่นี้ด้วย พวกนางคงจะไม่ยอมถอยแน่”
อวี๋เมี่ยวพูดอย่างใจเย็น

“แล้วถ้าเทพธิดาไม่ยอมต่อสู้ล่ะ?” อวี๋เสวียนถามอย่างกังวล

“นั่นเป็นไปได้ ด้วยลักษณะนิสัยของเทพธิดานางไม่มีทางยอมถอยให้คนอื่นอย่างแน่นอน” อวีเมียวพูดออกมาด้วยความมั่นใจ

เมื่อเห็นพวกเมืองเวหากำลังเดินถอยไป สุนัขสีดำก็กระซิบบอกเทพธิดา

“นายหญิง อวีเมียวนั่นชั่วร้ายจริงๆ นางคงจะต้องรอให้พวกเราต่อสู้กับราชาสิงโตหยกน้อยแน่ๆ พวกเราควรจะถอยกันก่อนไหม เพื่อในกรณีที่พวกนางตั้งใจจะใช้ประโยชน์จากพวกเรา?”

“นั่นไม่จำเป็น อวีเมียวคงจะคิดว่านางหลอกพวกเราได้สำเร็จ แต่ความจริงแล้วนางเปิดโอกาสให้พวกเรา ถ้าพวกเราเอาชนะราชาสิงโตหยกน้อยได้ พวกเราก็จะได้ครอบครองทางเข้าของอุโมงค์แสงแห่งเทพเจ้า”
เทพธิดาจ้องมองไปที่ราชาสิงโตหยกน้อย ขณะที่เธอพูดออกมา

“ราชาสิงโตหยกน้อยถึงจะยังเล็ก แต่เสตมป์หัวใจสีนั้นเป็นแกนยื่นชั้นสุดยอดที่ทรงพลัง ข้ากลัวว่ามันจะไม่ง่ายอย่างที่นายหญิงคิด” สุนัขสีดำดูกังวล

“ถ้ามันเป็นเรื่องง่าย อวี๋เมี่ยวก็คงจะไม่ให้โอกาสกับพวกเราหรอก”
เทพธิดาพูด หลังจากนั้นเธอก็เดินเข้าไปหาราชาสিংโตหยกน้อย

“เทพธิดา พ่อของข้าและพ่อของเจ้าต่างก็เป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน เจ้าควรจะ
ถอยไปซะตอนนี้ ข้าไม่อยากจะทำร้ายเจ้า” ราชาสิงโตหยกน้อยพูด

เทพธิดายิ้มออกมา “ถึงเมืองศักดิ์สิทธิ์และภูเขาสิงโตจะมีความสัมพันธ์ที่
ดีต่อกัน แต่เจ้าจะรู้เพียงสาเกินไปหน่อยแล้ว ถ้าเจ้าคิดว่าพวกเราจะยอม
ถอยไปง่ายๆ”

“ภูเขาสิงโตมีกองกำลังของตัวเอง ดังนั้นความสัมพันธ์จึงไม่ใช่สิ่งจำเป็น
อะไร เจ้าบอกว่าต้องการจะต่อสู้กับข้าเพื่ออุโมงค์แสงแห่งเทพเจ้าอย่าง
นั้นหรือ?” ราชาสิงโตหยกน้อยดูไม่พอใจ

“เรื่องสู้มันแน่นอนอยู่แล้ว แต่มันไม่มีความจำเป็นต้องทำลายความสัมพันธ์
ระหว่างพวกเราและปล่อยให้คนอื่นมาใช้ประโยชน์จากมันได้” เทพธิดา
พูดขณะที่หันมองอวี๋เมี่ยวที่กำลังถอยออกไป

ราชาสิงโตหยกน้อยถึงจะอวดดีแต่มันก็ไม่ได้โง่ มันรู้ว่าอวี๋เมี่ยวเพียงแค่หวังจะใช้ประโยชน์จากคนอื่น

“ถ้าอย่างนั้นเจ้ามีอะไรจะแนะนำ?” ราชาสิงโตหยกน้อยถามเทพธิดา

“พวกเราทั้งคู่มาต่อสู้กันเป็นยังไง ถ้าเจ้าแพ้ เจ้าก็ต้องถอยไป แบบนั้นพวกเราจะได้ไม่ต้องสูญเสียอะไร”

“เจ้าคิดว่าข้าโง่อย่างนั้นหรือ? เจ้ามีแกนยืนระดับอัณมณี ส่วนข้ามีแค่ระดับเงินเท่านั้น ทำไมข้าถึงต้องไปต่อสู้กับเจ้าด้วย?” ราชาสิงโตหยกน้อยไม่สนใจข้อเสนอ

หลังจากนั้นเทพธิดาก็พูดต่อ “ถ้าอย่างนั้นพวกเรามาต่อสู้ด้วยแกนยืนที่ไม่ได้เป็นของตัวเองเป็นยังไง แบบนั้นพวกเราก็ไม่จำเป็นต้องต่อสู้ด้วยพลังของตัวเอง เจ้านำแสดมภ์หัวใจสิงติดตัวมาด้วยถูกไหม? พวกข้าเองก็มีแหวนเทพอยู่ เจ้าคิดหรือว่าแสดมภ์หัวใจสิงจะต้านทานแหวนเทพได้?”

“เจ้าจะเอาแบบนั้นจริงๆรี? ต่อสู้ด้วยแกนยืนอย่างเดียวเนี่ยนะ?” ราชาสิงโตหยกน้อยดูสับสน เนื่องจากมันไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายกำลังคิดอะไรอยู่

เสตมปีหัวใจสิงของราชาสิงโตหยกน้อยและแหวนเทพของเทพิดานั้น ไม่ใช่แกนยื่นประจำตัวของพวกเขา ดังนั้นพลังของพวกเขาจึงไม่มีผลต่อการต่อสู้ ครั้งหนึ่งในงานที่จัดขึ้นระหว่างทั้ง 2 ฝ่าย มันได้มีการพิสูจน์ไปแล้วว่าแหวนเทพจริงนั้นอ่อนแอกว่าเสตมปีหัวใจสิง แต่ตอนนี้เทพิดากลับยินดีจะใช้ของที่อ่อนแอกว่ามาสู้ ราชาสิงโตหยกน้อยจึงไม่แน่ใจว่าเธอมีแผนอะไรกันแน่

แต่ราชาสิงโตหยกน้อยก็มั่นใจในเสตมปีของมัน ดังนั้นมันไม่เห็นเหตุผลที่จะต้องปฏิเสธการต่อสู้ และถ้ามันตอบปฏิเสธ คนอื่นอาจจะคิดว่ามันกลัวที่จะต้องต่อสู้

“เออฉันก็ได้ นำเสตมปีหัวใจสิงและแหวนเทพมาต่อสู้กัน ฝ่ายไหนชนะก็ได้อุโมงค์แสงแห่งเทพเจ้านี้ไป”

ราชาสิงโตหยกน้อยไม่ได้โง่ ดังนั้นมันจึงพูดออกมาเสียงดัง เพื่อให้คนอื่น ๆ ได้ยินว่าแกนยื่นอันไหนจะถูกเรียกออกมาต่อสู้ มันไม่ต้องการให้เธอเรียกแกนยื่นอันอื่นออกมา

ตอนที่ 1540 แหวนเทพ

เทพธิดายิ้มและเรียกแหวนเทพออกมา ดูเหมือนว่าเธอจะไม่ได้พูดล้อเล่น

เมื่อราชาสิงโตหยกน้อยเห็นว่าเทพธิดาจะใช้แหวนเทพต่อสู้กับแสดมปี หัวใจสิงจริง ๆ มันก็รู้สึกโล่งใจขึ้นมา

“พี่รู้ไหมว่าเทพธิดาคิดจะทำอะไรกันแน่? แหวนเทพเคยพ่ายแพ้ให้กับแสดมปี หัวใจสิงมาแล้วครั้งหนึ่ง นั่นหมายความว่านางตั้งใจจะแพ้อย่างนั้นหรือ? ถ้าเป็นแบบนี้จริง ๆ สิงโตก็จะได้ครอบครองอูโมงค์” อวีเสวียนพูด

อวีเมียวขมวดคิ้วและพูด “เทพธิดาคงจะต้องมีแผนอะไรบางอย่างซ่อนอยู่แน่ และเจ้าสิงโตน้อยที่ไร้เดียงสา นั่นก็จะเป็นฝ่ายพ่ายแพ้”

ขณะที่พวกเขาทั้งคู่พูดคุยกัน การต่อสู้ระหว่างแหวนเทพและแสดมปี หัวใจสิงก็เริ่มต้นขึ้น

แสงตมปีหัวใจสิงนั้นเป็นแกนยื่นของสิงโตชั้นสุดยอดที่อยู่บนภูเขาสิงโต มัน
เป็นแกนยื่นชั้นสุดยอดที่มีชื่อเสียง ด้านหนึ่งของมันมีรูปร่างเป็นหัวสิงโตสี
ทองที่มีสัญลักษณ์แปลกๆอยู่ ซึ่งมันเป็นภาษาของสิงโตที่รวมกันเป็นคำ
ว่าหัวใจ

แสงตมปีหัวใจสิงนั้นทรงพลังอย่างมากและพลังของมันก็สามารถกำราบ
ทุกสิ่งทุกอย่างได้ แม้แต่มอนสเตอร์ชั้นสุดยอดที่อ่อนแอก็ยังถูกบดขยี้ด้วย
น้ำหนักของแสงตมปีหัวใจสิง

แหวนเทพเป็นแกนยื่นของหนึ่งในผู้อาวุธโสเมืองศักดิ์สิทธิ์ มันมีลักษณะที่ดู
เหมือนกับวงแหวนที่อยู่บนหัวของเทวดาหรือนางฟ้า และมันก็ปล่อยแสง
ที่ดูศักดิ์สิทธิ์ออกมา ใครก็ตามที่สัมผัสกับมันก็จะถูกดูดพลังชีวิตไป มัน
เป็นแกนยื่นชั้นสุดยอดที่ทรงพลังมากๆ

แสงตมปีหัวใจสิงส่องแสงสีทองออกไปหาแหวนเทพ ขณะที่แหวนเทพก็
ส่องแสงที่ดูศักดิ์สิทธิ์ไปที่แสงตมปีหัวใจสิงเช่นกัน ผ่านไปไม่นานแสงสีทอง
ของแสงตมปีหัวใจสิงก็เริ่มจะกลืนกินแสงศักดิ์สิทธิ์ของแหวนเทพ เห็นได้
ชัดว่าเทพธิดากำลังจะเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ในอีกไม่นาน

หานเซ็นพบว่ามันเป็นอะไรที่น่าสนใจที่จะได้เห็นแกนยื่นชั้นสุดยอด 2 อัน
ต่อสู้กัน เขายืนห่างจากแกนยื่นชั้นสุดยอดทั้ง 2 อันไปพอสมควร แต่ถึง
อย่างนั้นเขาก็ยังรู้สึกได้ถึงแรงสั่นสะเทือนที่เกิดจากการต่อสู้ การปะทะกัน
ของพลังทั้ง 2 นั้นทำให้แท่งน้ำแข็งที่อยู่รอบๆเริ่มแตกร้าว และหลังจาก
ผ่านไปสักพักแท่งน้ำแข็งรอบๆก็เริ่มพังทลายลงมา

‘เป็นแกนยื่นที่ทรงพลังจริงๆ แต่น่าแปลกที่พวกมันไม่ได้เหนือไปกว่าแกน
ยื่นเทพของเรา ไม่รู้ว่าพวกเขายังมีแกนยื่นอื่นที่เหนือกว่านี้อีกไหม ถ้าเกิด
ไม่มี เราคงจะจัดการกับพวกเขาได้แน่’ หานเซ็นคิด

เมื่อแสงสีทองของแสงตมปีหัวใจสิงกลืนกินแสงศักดิ์สิทธิ์ที่แหวนเทพปล่อย
ออกมาไปจนเกือบหมด มันก็เห็นได้ชัดว่าแหวนเทพคงจะทนได้อีกไม่นาน

แสงตมปีหัวใจสิงเตรียมตัวที่จะปิดฉากและบดขยี้แหวนเทพให้ละ ซึ่งถ้า
แหวนเทพถูกทับ มันก็ไม่มีหวังที่จะทนต่อน้ำหนักของแสงตมปีหัวใจสิงได้

ตอนนี้ราชาสิงโตหยกน้อยเริ่มแสดงสีหน้าที่โอ้อวดออกมา แต่เมื่อแสงตมปี
หัวใจสิงล่องหล่นลงมาใส่แหวนเทพ ทันใดนั้นมันก็เห็นว่าแสงศักดิ์สิทธิ์ดู

จะเพิ่มความรุนแรงมากขึ้น มันส่องสว่างและดูดกลืนทุกสิ่งทุกอย่าง ในช่วง
พริบตาเสตมป์หัวใจสิ่งก็หายไปแสงสว่างนั้น

เมื่อแสงสว่างจางลงไป วงแหวนสีขาวก็ค่อยๆย่อขนาดลงรอบๆเสตมป์
หัวใจสิ่งเหมือนกับยางรัดผม ผ่านไปไม่นานแสงสีทองของเสตมป์หัวใจ
สิ่งก็ดับลงไปภายใต้การรัดของแหวนเทพ

เมื่อเทพธิดาแบมือของเธอออกมา แหวนเทพก็ลอยกลับไปฝ่ามือของเธอ
พร้อมกับเสตมป์หัวใจสิ่งที่อยู่ข้างใน

“เป็นไปได้ยังไงกัน?!” สีหน้าของราชาสิงโตหยกน้อยเปลี่ยนไป ดวงตาของ
มันเกือบจะหลุดออกมาจากเบ้า มันไม่อยากจะเชื่อว่าเสตมป์หัวใจสิ่งของ
มันจะเป็นฝ่ายพ่ายแพ้

เสตมป์หัวใจสิ่งนั้นเคยต่อสู้กับแหวนเทพมาหลายต่อหลายครั้งในอดีต
และมันก็ไม่เคยมีสักครั้งที่แหวนเทพเป็นฝ่ายชนะ มันถูกจัดอันดับให้อยู่
ต่ำกว่าเสตมป์หัวใจสิ่งเสมอมา แต่จริงๆมันก็มีพลังพอที่จะรัดเสตมป์หัวใจ
สิ่งเอาไว้ได้

“มันเป็นไปได้ยังไงกัน? มันไม่น่าจะเป็นแหวนเทพไปได้ แหวนเทพจะมีพลังมากพอที่จะวัดแสงตมปีหัวใจสิ่งได้ยังไงกัน?”

อวีเสวียนเองก็ซ้อกเช่นกัน เขาไม่อยากจะเชื่อว่าในตอนนีทเพธิดาจะกำลังถือแหวนที่วัดแสงตมปีหัวใจสิ่งเอาไว้อยู่

“นั่นคือแหวนเทพจริงๆ แต่มันเป็นเวอร์ชันสมบูรณ์” อวีเมียวพูดด้วยโทนเสียงที่จริงจัง

“เวอร์ชันที่สมบูรณ์? มันเคยได้รับความเสียหายมาก่อนอย่างนั้นหรือ?”

อวีเสวียนหันไปมองอวีเมียว เขารู้เรื่องเกี่ยวกับแหวนเทพ แต่เขาก็ไม่เคยได้ยินมาก่อนว่ามันเคยได้รับความเสียหาย

อวีเมียวส่ายหัวและพูด “เรื่องนั้นมันไม่ได้มีความหมายอะไร แหวนวงนั้นมีประวัติที่พิเศษมากๆอยู่”

อวีเมียวหยุดไปครู่หนึ่ง ก่อนที่จะพูดต่อ “เพธิดาและคนของนางเป็นมอนสเตอร์ แต่พวกเขาบอกว่าตัวเองเป็นทาสทของพระเจ้า ซึ่งมันจะเป็นเรื่อง

จริงหรือไม่ฉันก็ไม่รู้ แต่เผ่าพันธุ์ของพวกนางมีมอนสเตอร์ชั้นสุด ยอดเบอร์เซิร์กอยู่หลายตัว และที่มีชื่อเสียงมากที่สุดก็คือเทพแห่งความ ศักดิ์สิทธิ์อย่างไม่ต้องสงสัย แต่ในตอนทีเทพแห่งความศักดิ์สิทธิ์ยังอยู่ มัน ยังมีคนที่แข็งแกร่งอยู่อีกหนึ่งคน ซึ่งมันก็เป็นมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดเบอร์ เซิร์กเช่นเดียวกัน มันเกือบจะมีชื่อเสียงพอกับเทพแห่งความศักดิ์สิทธิ์ แต่โชคร้ายที่มันพ่ายแพ้ทำให้มันขึ้นไปเป็นหัวหน้าของเมืองศักดิ์สิทธิ์ ไม่ได้”

“มันเป็นเจ้าของแหวนเทพนั้นอย่างนั้นหรือ?” อวีเสวียนตกตะลึง

อวีเมียวพยักหน้า “มอนสเตอร์ที่ยิ่งใหญ่ทั้ง 2 ต่างก็เป็นตำนานของ เผ่าพันธุ์โปรตอส พลังของเผ่าพันธุ์โปรตอสของพวกเขาคืออะไรที่พิเศษ แต่เป็นเพราะสายเลือดครึ่งหนึ่งของพวกเขาไม่ได้เป็นโปรตอส บางทีมัน อาจจะมาจากแม่ของพวกเขา พลังของพวกเขาก็ไม่ได้เป็นโปรตอสที่ บริสุทธิ์ แม้แกนยืนชั้นสุดยอดเบอร์เซิร์กจะถูกใช้โดยโปรตอสก็ยังแสดง พลังที่แท้จริงออกมาไม่ได้ พลังที่แสดงออกมานั้นไม่แตกต่างไปจากแกน ยืนชั้นสุดยอดทั่วไป และยิ่งเวลาผ่านไป น้อยคนนักที่จะจำแกนยืนอันนี้ ได้ พวกเขาลืมกันไปแล้วว่าจริงๆแล้วมันเป็นแกนยืนชั้นสุดยอดเบอร์เซิร์ก”

“พี่หมายความว่าเทพธิดาใช้พลังทั้งหมดของแหวนเทพได้อย่างนั้นหรือ? หรือว่านางเป็นโปรตอสที่บริสุทธิ์? แต่ถ้าคนอื่นในเผ่าทำไม่ได้แล้วนางทำได้ยังไง?” อวีเสื้อยืนหันไปมองเทพธิดาด้วยสีหน้าที่ไม่อยากจะเชื่อ

อวีเสื้อยาวส่ายหัว “ข้าเองก็ 모르 แต่เรื่องนั้นไม่ได้สำคัญอะไร ที่สำคัญก็คือตอนนี้พวกเราตกอยู่ในสถานการณ์ที่เลวร้าย ข้าหวังจริงๆว่าเจ้าสิงโตจะไม่ได้หัวแข็งเหมือนกับพ่อของมัน ไม่อย่างนั้นละก็ มันก็ไม่มีโอกาสที่พวกเราจะชิงอุโมงค์แสงแห่งเทพเจ้ามาได้”

เทพธิดาเก็บแหวนกลับไปและคืนแสงตมปีหัวใจสิงให้กับราชาสิงโตหยกน้อย หลังจากนั้นเธอก็พูด “ราชาสิงโตหยกน้อย เจ้าคงจะทำตามที่ตกลงกันไว้สินะ?”

ราชาสิงโตหยกน้อยรับแสงตมปีกลับคืนไป แต่สีหน้าของมันดูไม่ดีนัก เนื่องจากมันไม่สามารถปฏิเสธสิ่งที่ตกลงกันไว้ได้

“ราชาสิงโตหยกน้อย พวกเราทุกคนต่างก็เคยพ่ายแพ้ แต่ในครั้งนี้นัก พวกเรา ยังมีโอกาสร่วมมือกันเพื่อชิงอุโมงค์แสงแห่งเทพเจ้ามาเป็นของตัวเองได้” อวีเสื้อตะโกนขึ้นมา

“แพ้กี้คือแพ้ อุโมงค์แสงแห่งพระเจ้าแห่งนี้ไม่มีความเกี่ยวข้องกับ
ภูเขาสิ่งโตอีกแล้ว” ราชาสิ่งโตหยกน้อยยกด้าม และส่งสัญญาณให้พวก
ของมันเดินทางกลับ

“ช้าก่อน!” ก่อนที่ราชาสิ่งโตหยกน้อยจะจากไปนั้น ใครบางคนก็ตะโกน
ขึ้นมา

ทุกคนหันไปมองยังคนที่ตะโกนขึ้นมา ซึ่งมันก็คือห่านเซินนั่นเอง พวกเขา
ไม่รู้ว่ห่านเซินต้องการอะไรกันแน่

ตอนที่ 1541 ฆ่าสุนัขหลังดำ

ห่านเซินเดินเข้าไปหาราชาสิงโตหยกน้อย ทั้งอวี๋เมี่ยวและเทพธิดาต่างก็หันมามองเขา พวกเธอไม่แน่ใจว่าห่านเซินต้องการทำอะไรกันแน่

ถึงแม้ราชาสิงโตหยกน้อยจะยังเล็กแต่เทพธิดาและอวี๋เมี่ยวก็ไม่กล้าทำร้ายมัน แม้ว่าเทพธิดาจะเอาแสตมป์หัวใจสิงของมันไปก็จริง แต่ท้ายที่สุดเธอก็คืนมันกลับไปให้กับราชาสิงโตหยกน้อย เนื่องจากเกรงกลัวราชาสิงโตขาวที่เป็นพ่อของราชาสิงโตหยกน้อย

เมื่อผู้ติดตามของราชาสิงโตหยกน้อยเห็นห่านเซินเดินเข้ามาใกล้ พวกมันก็ดูระมัดระวังตัวขึ้นมาทันที

“เจ้ากำลังจะทำอะไร?” ราชาสิงโตหยกน้อยกำลังอารมณ์ไม่ดี และถ้าคำตอบของห่านเซินไม่เป็นที่พอใจ มันก็เตรียมที่จะฉีกร่างของห่านเซินเป็นชิ้นๆ

“เจ้าจำข้อตกลงระหว่างพวกเราไม่ได้หรือนั่นหรือ?” ห่านเซินพูด

ห่านเซ็นต้องการจะดูว่าราชาสิงโตหยกน้อยจะทำตามสัญญาที่ให้เอาไว้หรือไม่ ถ้ามันทำตาม ห่านเซ็นก็จะช่วยราชาสิงโตหยกน้อยชิงอุโมงค์แสงแห่งพระเจ้ากลับคืนมา ซึ่งถ้าเขาทำแบบนั้น อย่างน้อยๆราชาสิงโตหยกน้อยก็จะได้รับประโยชน์ไปด้วย

ห่านเซ็นแทบไม่มีคนคอยช่วยงานเหมือนกับคนอื่นๆ ดังนั้นถึงเขาจะได้ครอบครองอุโมงค์แสงแห่งพระเจ้า เขาก็ไม่มีคนคอยเฝ้ามันอยู่ดี แต่ถ้าเขาสามารถเอาราชาสิงโตหยกน้อยมาเป็นพวกได้ มันก็จะเป็นอะไรที่ดีมากๆ

และถึงราชาสิงโตหยกน้อยจะไม่รักษาสัญญา ห่านเซ็นก็ไม่ได้เสียอะไรมาก เขาเห็นมันในการต่อสู้กับเทพธิดาก่อนหน้านี้ ดังนั้นถ้าเขาต้องต่อสู้กับมันจริงๆ เขาก็ไม่ได้รู้สึกเกรงกลัวอะไร

“เจ้าก็คือ” หลังจากที่ได้ยินคำพูดของห่านเซ็น ใบหน้าของราชาสิงโตหยกน้อยก็เริ่มบิดเบี้ยวเนื่องจากความช็อค

ราชาสิงโตหยกน้อยไม่ได้คาดคิดว่าเจ้าของแกนคริสต์ลจะเป็นมนุษย์คนหนึ่ง และมันก็ไม่คิดว่ามนุษย์คนนั้นจะมาปรากฏตัวตรงหน้ามันที่นี่ มันจึงไม่รู้ว่าจะตอบกลับไปยังไงดี

อวีเมียวและเทพธิดาขมวดคิ้วทันทีเมื่อเห็นสีหน้าของราชาสิงโตหยกน้อย พวกเธอไม่รู้จะอะไรเกี่ยวกับข้อตกลงระหว่างราชาสิงโตหยกน้อยกับห่าน

ห่านเชินเดินเข้าไปใกล้ราชาสิงโตหยกน้อยทำให้มอนสเตอร์ที่อยู่ด้านหลังราชาสิงโตหยกน้อยเริ่มส่งเสียงขู่ใส่เขา พวกมันเตรียมที่จะฉีกร่างของห่านเชินให้เป็นชิ้นๆ

“หยุด” ราชาสิงโตหยกน้อยมีสีหน้าที่แปลก แต่มันก็ยังสั่งให้มอนสเตอร์ที่ติดตามมันมาหยุด

ห่านเชินเดินเข้าไปหาราชาสิงโตหยกน้อยและเอนตัวเข้าไปกระซิบที่ข้างหูของมัน

“ถ้านายช่วยเหลือฉันในโบราณสถานแห่งนี้ หลังจากนั้นฉันจะถือว่านายไม่ได้ติดค้างอะไรฉันอีก”

ราชาสิงโตหยกน้อยเริ่มกลับมามีความสุขอีกครั้งหนึ่ง ก่อนหน้านี้ในหัวของมันก็เต็มไปด้วยความคิดที่ขัดแย้ง มันไปไม่ต้องการจะยอมรับมนุษย์คนหนึ่งเป็นเจ้านาย แต่ข้อตกลงก็คือข้อตกลง มันไม่สามารถบังคับตัวเองให้พูดปฏิเสธได้

แต่ตอนนี้เมื่อห่านเซ็นบอกว่าแค่ต้องการความช่วยเหลือ ราชาสิงโตหยกน้อยก็เปี่ยมล้นไปด้วยความสุข มันพูดออกมาเสียงดัง

“ไม่มีปัญหา! ถ้ามีอะไรที่เจ้าต้องการ บอกข้ามาได้เลย ตราบใดที่ข้าอยู่ที่นี้ ข้าจะให้ความช่วยเหลือเจ้าในทุกๆเรื่อง”

อวีเมียวและเทพธิดาขมวดคิ้ว พวกเธอทั้งคู่ไม่รู้ที่ห่านเซ็นพูดอะไรไปกันแน่ถึงทำให้ราชาสิงโตหยกน้อยพูดแบบนั้นออกมา

ห่านเซ็นยิ้ม “ฉันไม่ได้ต้องการความช่วยเหลืออะไรมาก แต่ฉันจะชิงอุโมงค์แสงแห่งพระเจ้ามา และเมื่อชิงมันมาได้แล้ว ฉันต้องการให้นาย

และคนขอนายปกป้องมัน หลังจากนั้นพวกเราก็แบ่งประโยชน์ที่ได้กันคน
ละครึ่ง”

“ได้เลย” ราชาสিংโตหยกน้อยตอบตกลง แม้มันจะรู้สึกว่าจะช่วยอะไร
ไม่ได้มาก แต่มันก็คิดว่าแบบนี้ดีกว่าที่จะต้องตกเป็นทาสของมนุษย์
ดังนั้นมันจึงตอบตกลงอย่างไม่ลังเล

“ราชาสিংโตหยกน้อย นี่เจ้าคิดจะกลับคำพูดอย่างนั้นหรือ?” สุนัขหลังดำ
พูดกับราชาสিংโตหยกน้อยด้วยความโกรธ

ราชาสিংโตหยกน้อยดูซื่อคเล็กน้อย แต่มันก็พูดออกมา

“ข้าไม่ได้ทำผิดข้อตกลงอะไร ข้าไม่ได้เป็นคนที่จะต้องสู้กับพวกเจ้า หมอนี่
ต่างหากที่จะเป็นคนสู้”

เมื่ออวีเมียวและเทพธิดาได้ยินคำพูดของราชาสিংโตหยกน้อย พวกเธอก็มี
สีหน้าที่สับสนในทันที ราชาสিংโตหยกน้อยนั้นมีนิสัยอวดดีและชอบทำ
ตามใจชอบ แต่ตอนนี้มันกลับดูหวาดกลัวมนุษย์คนหนึ่ง พวกเธอไม่แน่ใจ
ว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่

ห่านเซ็นเม็นสายตาของคนอื่นและเดินตรงไปที่ทางช้างของอุโมงค์อย่าง
ไม่ลังเล เขาคิดจะยึดทางเข้าของอุโมงค์แสงแห่งพระเจ้ามาเป็นของตัวเอง

การกระทำนั้นทำให้แม้แต่ราชาสิงโตหยกน้อยก็ยังตกตะลึง ถึงแม้มันจะมี
นิสัยอวดดีแต่มันก็ไม่มีทางจะเมินเฉยต่อเทพธิดาแบบนั้น ราชาสิงโตหยก
น้อยกั่ดพันและนำกองกำลังของมันเดินตามหลังห่านเซ็นไป

ราชาสิงโตหยกน้อยไม่รู้ความตั้งใจจริงๆของห่านเซ็น จริงๆแล้วเขาแค่
ต้องการจะฆ่าเทพธิดากับสุนัขของเธอ และนี่เป็นโอกาสเหมาะที่จะทำ
แบบนั้น

ในตอนที่พักเขาขโมยอัญมณีดาวสมุทรไป ห่านเซ็นกำลังอยู่ในโหมด
ราชาสปิริตขั้นสุดยอด ดังนั้นพวกเขาจึงไม่รู้ว่ห่านเซ็นก็คือคนที่พวกเขา
เกือบจะฆ่าตายในตอนนั้น ซึ่งห่านเซ็นยังจดจำความโหดร้ายของพวกเขา
ได้เป็นอย่างดี

“เจ้าเป็นแค่มนุษย์คนหนึ่ง แต่กลับหยิ่งโสขนาดนี้! เจ้าอยากจะตายมาก
ใช่ไหม?” สุนัขตะโกนออกมาด้วยความโกรธ หลังจากนั้นมันก็พามอน
สเตอร์ของเมืองศักดิ์สิทธิ์วิ่งเข้าไปขวางทางหานเซ็น

“ใครก็ตามที่มาขวางทางจะต้องตาย!” หานเซ็นกำลังกระหายเลือด ดังนั้น
เขาไม่คิดจะมาเสียเวลาเจรจาอะไรทั้งนั้น ร่างกายของเขาห่อหุ้มด้วยแสง
สีแดง หลังจากนั้นก็มีปีกผีเสื้อปรากฏขึ้นที่หลังของเขา

หานเซ็นกระพือปีกพร้อมกับชักดาบไทอาของเขาออกมา และพุ่งเข้าไป
ฟันใส่สุนัขหลังดำ

สุนัขหลังดำนั้นมีแค่แกนยื่นระดับอัญมณี และมันก็ไม่ได้คาดคิดว่ามัน
คนหนึ่งจะโจมตีใส่มันอย่างโหดเหี้ยมขนาดนี้ทำให้มันตั้งตัวไม่ทัน ดังนั้น
มันสายเกินไปแล้วที่จะหลบดาบของหานเซ็น มันจึงปล่อยลำแสงสีแดงของ
มันออกมาแทนเพื่อจะป้องกันการโจมตีของหานเซ็นเอาไว้

แต่แสงสีแดงได้ตัดผ่านลำแสงสีดำที่ออกมาจากปากของมัน และในชั่ว
พริบตาหานเซ็นก็เคลื่อนที่ผ่านสุนัขหลังดำไป เขากะชิบที่ข้างหูของมัน

“จำอัญมณีดาวสมุทรได้ไหม?”

ดวงตาของสุนัขหลังดำหดเล็กลง มันมองไปที่ห่านเซ็น ขณะที่พยายามจะ
นึกให้ออกว่าเขาต้องการอะไรกันแน่ แต่ดาบไทอาาก็ได้ตัดหัวของมันขาด
เรียบร้อยแล้ว หัวของสุนัขกระเด็นขึ้นไปบนอากาศด้วยสีหน้าที่เต็มไปด้วย
ความหวาดกลัวและความสับสน ทุกคนยืนอึ้งไป เหตุการณ์มันเกิดขึ้นเร็ว
เกินกว่าที่พวกเขาจะตอบสนองได้ทัน

ไม่มีใครคาดคิดว่ามนุษย์คนหนึ่งจะฆ่ามอนสเตอร์จากเมืองศักดิ์สิทธิ์แบบ
นั้น ดวงตาของเทพธิดาเบิกกว้าง แต่เธอก็ยังคงยืนอึ้งอยู่ เธอไม่อยากเชื่อ
ว่าห่านเซ็นจะฆ่าสุนัขหลังดำสุดรักของเธอ

แม้แต่ราชาสิงโตหยกน้อยก็อึ้งไป มันเองก็ไม่ได้คาดคิดว่าห่านเซ็นจะเริ่ม
การฆ่าฟันในทันทีแบบนี้ แคมยังเริ่มฆ่าจากสุนัขหลังดำอีกด้วย

ประวัติของสุนัขหลังดำถือเป็นอะไรที่พิเศษ มันเป็นทายาทของมอนสเตอร์
ชั้นสุดยอดที่เติบโตมาเคียงข้างเทพธิดา มันถือเป็นมอนสเตอร์ที่มีชื่อเสียง
มากตัวหนึ่งของเมืองศักดิ์สิทธิ์

ที่น่ากลัวก็คือมันถูกฆ่าในดาบเดียว สุนัขหลังดำอาจจะประมาทไปเอง
แต่ถึงอย่างนั้นมันก็เห็นได้ชัดว่ามนุษย์ที่ฆ่ามันมีฝีมือที่ไม่ธรรมดา

ห่านเขินลอยตัวอยู่ในอากาศ ขณะที่แสงสีแดงยังคงห่อหุ้มตัวของเขา
เอาไว้ ทุกคนมองดูเขาด้วยสีหน้าที่ซับซ้อน

ดวงตาของเทพธิดาเต็มไปด้วยความโกรธ สุนัขหลังดำอาจจะเป็นข้ารับใช้
ของเธอก็จริง แต่มันเป็นอะไรที่มากกว่านั้น เพราะพวกเขาทั้งคู่เติบโตมา
ด้วยกัน

ตอนที่ 1542 สังหารเทพธิดา

ถึงแม้เทพธิดาจะโกรธแค้นอย่างมากก็ตาม แต่เธอก็ยังสัมผัสได้ว่าปีกผีเสื้อของห่านเขีนนั้นปล่อยออราที่นำสะพริงกลั้วออกมา มันไม่ใช่ปีกธรรมดาๆ และเธอก็พอจะคาดเดาได้ว่ามันเป็นแกนยื่นชั้นสุดยอด

เทพธิดาไม่รู้ว่าห่านเขีนได้แกนยื่นชั้นสุดยอดมาจากไหน แต่เธอก็ไม่ได้ประมาท เธอนำแหวนเทพออกมาและพยายามที่จะใช้มันจับกุมห่านเขีนเอาไว้

“สุนัขหลังดำชั้นสุดยอดถูกฆ่า ไม่ได้รับวิญญาณอสุร ไม่ได้รับแกนยื่น เนื้อสามารถกินได้ เมื่อดูดซับผลึกพลังชีวิตของมัน คุณมีโอกาสดำรับ 0-10 จีโนพ้อยชั้นสุดยอด”

เสียงประกาศดังขึ้นในหัวของห่านเขีน แต่เขาไม่มีเวลามาฟังเพราะแหวนเทพกำลังตรงเข้ามาหาเขา

ในตอนนี้อยู่ในจิตใจของราชาสิงโตหยกน้อยกำลังขัดแย้งกันอยู่ แม้ทางภูเขาสิงโตจะมีกำลังมาก แต่ทางเมืองศักดิ์สิทธิ์ก็ไม่ได้อ่อนแอ จริงๆแล้ว

มันไม่ต้องการจะต่อสู้กับเทพธิดา และนั่นก็เป็นเหตุผลที่มันไม่ได้ใช้กำลังกับเธอตั้งแต่แรก

แต่ตอนนี้เทพธิดาโกรธแค้นมากจนไม่สนอะไร และฝูงมอนสเตอร์ก็กำลังวิ่งเข้าโจมตีใส่ห่านเซ็นพร้อมๆกัน ราชาสิงโตหยกน้อยจึงสองจิตสองใจในสิ่งที่จะทำต่อไป

แต่ท้ายที่สุดแล้วราชาสิงโตหยกน้อยก็กัดฟันและตะโกนออกมา “หยุดเดี๋ยวนี้เทพธิดา! ไม่อย่างนั้นอย่าหาว่าข้าไม่เตือน”

เทพธิดาตอบกลับอย่างเกรี้ยวกราด “มนุษย์คนนี้จะต้องตาย! เรื่องนี้ไม่ใช่ธุระอะไรของเจ้า แต่ถ้าเจ้าเลือกที่จะช่วยเขา ข้าก็ไม่คิดที่จะปล่อยเจ้าไปเช่นกัน”

ราชาสิงโตหยกน้อยเห็นว่าตอนนี้เทพธิดาต้องการจะฆ่าห่านเซ็นให้ได้ ดังนั้นมันจึงสั่งให้ลูกน้องของมันเคลื่อนตัวเข้าไปต่อสู้กับกองกำลังของเมืองศักดิ์สิทธิ์ แต่ตัวมันเองไม่ได้เข้าไปต่อสู้ด้วย

ราชาสิงโตหยกน้อยแค่ไม่ต้องการให้มันกลายเป็นเรื่องใหญ่ไปมากกว่านี้
ดังนั้นมันจึงคิดหาทางที่จะทำให้ทุกอย่างสงบลง

แต่ห่านเซ็นไม่ได้สนใจอะไรมาก เขากะพือปีกเพื่อหลบแหวนเทพที่กำลัง
เข้ามา หลังจากนั้นเขาก็บินตรงเข้าไปหาเทพธิดา

“หมอนั่นคือห่านเซ็นจริงๆอย่างนั้นหรือ? ทำไมเขาถึงมีแกนยื่นขึ้นสุดยอด
ได้?” อวีเสวียนไม่อยากจะเชื่อนั่นคือห่านเซ็น

ส่วนอวีเมี่ยวมองการต่อสู้ด้วยความตื่นเต้น “มันไม่สำคัญว่าเขามีแกนยื่น
ขึ้นสุดยอดได้ยังไง ตอนนี้โอกาสมาถึงพวกเราแล้ว เมื่อทางภูเขาสิงโตและ
เมืองศักดิ์สิทธิ์บาดเจ็บกันทั้งคู่ พวกเราจะเข้าโจมตีและยึดอุโมงค์แสงแห่ง
พระเจ้ามาเป็นของเรา”

“บ้าซัดๆ! ห่านเซ็นแข็งแกร่งถึงขนาดนี้เลยหรอเนี่ย?” ถึงเตียงลิวซ้อคกับ
ภาพที่เห็น ขณะที่ควีนนั้นถูกบังคับให้ต่อสู้กับมอนสเตอร์ของภูเขาสิงโต
เคียงข้างกับพวกพ้องคนอื่นจากเมืองศักดิ์สิทธิ์

ควินถือเป็นคนแรกๆของมนุษยชาติที่วิวัฒนาการมาเป็นกิ่งเทพ แต่เธอ
โชคร้ายถูกส่งไปที่เมืองศักดิ์สิทธิ์และตกเป็นทาสรับใช้ของมอนสเตอร์ ซึ่ง
ทำให้การเก็บจีโนมของเธอเป็นไปอย่างเชื่องช้า และตอนนี้เธอก็มีเพียง
แค่แกนยีนระดับทองเท่านั้น

ควินรู้ว่าสุนัขหลังดำแข็งเกร่งมากขนาดไหน แต่ห่านเซ็นก็สามารถฆ่ามัน
ได้ภายในดาบเดียว นั่นทำให้เธอรู้ว่าห่านเซ็นเป็นสุดยอดของสุดยอดใน
บรรดามนุษย์ทุกคนที่อยู่ในก๊อตแซงซ์วีเขต 4

“เราไม่ได้ยีนขาวคราวของเขาเลยในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา ไม่คิดเลยว่าเขา
จะมาไกลถึงขนาดนี้แล้ว” ควินถอนหายใจ

ควินใช้พลังธาตุกาลเวลาและว่างเปล่าในการเคลื่อนไหว เธอหายตัวไปมา
อยู่ตลอดเวลา เนื่องจากเธอไม่ได้ต่อสู้กับใคร เหนือสิ่งอื่นใดแล้วเธอแค่
ต้องการจะดูการต่อสู้ของห่านเซ็นกับเทพธิดา

เทพธิดาเห็นห่านเซ็นหลบแหวนเทพได้และกำลังบินตรงเข้ามาหาเธอ แต่
เธอก็ไม่รู้สึกลัวตกกลัวเลยสักนิด เธอเรียกมีดสั้นออกมาเตรียมปะทะเขา

มีดสั้นเล่มนั้นมีสีดำ และเมื่อเธอกวาดแกว่งมีดเล่มนั้น มันก็จะมีแสงสีดำ
พุ่งออกมาพร้อมกับจะฉีกมันของมิติออก

“มีดแยกมิติ? เทพธิดาเอามีดแยกมิติออกมาใช้หรอเนี่ย! เจ้าเมือง
ศักดิ์สิทธิ์คงจะต้องเอ็นดูนางมากแน่ๆ” อวี๋เมี่ยวรู้สึกอิจฉา

มีดแยกมิติเป็นแกนยื่นที่มีชื่อเสียงของเมืองศักดิ์สิทธิ์ มันสามารถตัดผ่าน
ทุกอย่างได้

ในตอนเช้าของมีดแยกมิติยังมีชีวิตอยู่ เขาได้ใช้มันทำลายแกนยื่นของ
มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดจำนวนนับไม่ถ้วน ชื่อของมันเป็นที่รู้จักกันอย่าง
กว้างขวางไปทั่วทั้งก็อตแซงซัวร์เขต 4

ถึงแม้มีดแยกมิติจะไม่ใช่แกนยื่นขั้นสุดยอดเบอร์เซิร์ก แต่พลังของมันก็
เหนือกว่าแกนยื่นขั้นสุดยอดเบอร์เซิร์กหลายๆอันอยู่ดี

“ถ้าเทพธิดานำมีดแยกมิติติดตัวมาด้วยแบบนี้ หานเฉินคงต้องตายแน่ๆ
เขาดันโง่เกินไป ได้รับพลังมานิดหน่อยแต่ทำตัวบ้าบิ่นไม่ใช้ความคิด ดูไป
ก็สมควรตายแล้ว” อวี๋เสวียนพูด

ขณะที่อวี๋เสวียนและอวี๋เมี่ยวกำลังพูดคุยกัน หานเซินก็บินไปอยู่ตรงหน้า
ของเทพธิดาแล้ว และเทพธิดาก็กวัดแกว่งมิดแยกมิติตรงเข้าไปที่เขา

ราชาสิงโตหยกน้อยอึ้ง “เทพธิดาเอามิดแยกมิตีมาด้วยหรือเนี่ย? เขาคง
ต้องตายแน่ๆ มันไม่ใช่ข้าไม่อยากจะช่วยนะ แต่ข้าไม่ทำอะไรได้จริงๆ”

เคิ่ง!

ในขณะที่ทุกคนคิดว่าหานเซินคงจะต้องตายแน่ๆ พวกเขาก็เห็นหานเซิน
ยกแขนขึ้นมาเพื่อจะป้องกันการโจมตีของเทพธิดา

‘โง่จริงๆ แม้แต่มอนสเตอร์ชั้นสุดยอดก็ยังป้องกันมิดเล่มนั้นไม่ได้เลย’ ทุก
คนคิดแบบนั้น

แต่ในวินาทีต่อมาก็มีโล่รูปร่างเป็นปฐพีดำปรากฏขึ้นที่แขนของหานเซิน

แสงสีดำนองมิดแยกมิติปะทะเข้ากับโล่ของหานเฉิน แต่มันไม่สามารถ
เจาะทะลุโล่แขนเข้าไปได้ มันทำได้แค่ทิ้งรอยขีดข่วนที่ลึกแค่หนึ่งนิ้วเอาไว้
เท่านั้น

“เป็นไปได้ยังไงกัน? โล่นั้นคืออะไรกันแน่? ทำไมมันถึงป้องกันมิดแยกมิตี
ได้?” อวีเสวียนช็อคไป

สีหน้าของทุกคนเปลี่ยนไปทันที ไม่มีใครอยากจะเชื่อว่ามิดแยกมิตีจะถูก
ป้องกันเอาไว้ได้สำเร็จ

ปัง!

ตัวอักษรสีทองปรากฏขึ้นบนโล่แขนและสะท้อนพลังของมิดแยกมิตี
กลับไปทีเทพธิดา ทำให้ข้อมือของเธอหักและมิดแยกมิตีก็กระเด็นหลุดมือ
เธอไป ในขณะที่เดียวกันเทพธิดาก็กระอักเลือดออกมา

ร่างกายและแกนยืนประจำตัวของเทพธิดายังไม่ถึงขั้นสุดยอด ดังนั้นเธอ
จึงไม่สามารถทนต่อพลังที่สะท้อนกลับมาได้

ห่านเซ็นกระพือปีกและพุ่งไปข้างหน้าราวกับสายลม หลังจากนั้นเขาก็ตัด
ร่างของเทพธิดาขาดครึ่งขณะที่ลอยอยู่กลางอากาศ

เทพธิดาเป็นลูกสาวคนโปรดของเจ้าเมืองศักดิ์สิทธิ์ ถึงแม้ว่าอวีเมียวและ
ราชาสิงโตหยกน้อยจะมีพลังมากอย่างห่านเซ็น แต่พวกเขาก็คงจะไม่กล้า
ทำอะไรแบบนั้นแน่

ตอนนี้ห่านเซ็นฆ่าเธออย่างไรซึ่งความปราณี และมันก็ทำให้ทุกคนยิ่งไป
แม้แต่อวีเมียวเองก็ขอคนทำอะไรไม่ถูก นี่มันเกินความคาดหมายของ
เธอไปมาก

ห่านเซ็นขมวดคิ้ว เขาฆ่าเทพธิดาไปแล้ว แต่เขาไม่ได้ยินเสียงประกาศดัง
ขึ้นมา ร่างทั้ง 2 ส่วนของเธอค่อยๆ จางหายเข้าไปในแหวนเทพ หลังจากนั้น
นั้นแหวนเทพก็หายวับไป

“ข้าจะฆ่าเจ้าให้ได้!” เสียงที่โกรธแค้นของเทพธิดาดังสนั่นอยู่ในอากาศ

ตอนที่ 1543 ยึดอุโมงค์แสงแห่งพระเจ้า

เมื่อหานเซ็นเห็นว่าเทพิดายังไม่ตาย เขาก็รู้สึกเสียดายเป็นอย่างมาก แต่ทางราชาสิงโตหยกน้อยนั้นกลับรู้สึกโล่งใจ เพราะถ้าเทพิดาถูกฆ่าตายไปจริงๆ การที่มันเข้ามาพัวพันกับเหตุการณ์ในวันนี้ก็อาจจะทำให้เกิดสงครามขึ้นระหว่างภูเขาสิงโตและเมืองศักดิ์สิทธิ์ได้

ถึงแม้ภูเขาสิงโตจะไม่ได้เกรงกลัวเมืองศักดิ์สิทธิ์ แต่การปะทะกันก็จะทำให้เกิดการสูญเสียจำนวนมาก ซึ่งมันเป็นอะไรที่ไม่คุ้มค่าเอาซะเลย

หานเซ็นสังเกตเห็นว่ามิดแยกมิติไม่ได้หายไปกับเทพิดาด้วย ดังนั้นเขาจึงเดินเข้าไปหยิบมันขึ้นมา

“คุณได้รับแกนยีนชั้นสุดยอดมิดแยกมิติ”

หานเซ็นค่อยรู้สึกดีขึ้นมาน้อย เขารีบเก็บมันไปทันที ถ้ามันสามารถฝังรอยเอาไว้บนโล่แขนของเขาได้ แสดงว่ามันต้องเป็นอาวุธที่ทรงพลังอย่างไม่ต้องสงสัย

ดาบไทอาเพียงแค่แข็งอย่างเดียวนั้น ส่วนประสิทธิภาพและพลังของ มันนั้นจะขึ้นอยู่กับผู้ใช้เป็นหลัก แต่มีดแยกมิติเป็นอาวุธที่ทรงพลังด้วยตัวของมันเองอยู่แล้ว ดังนั้นมันจึงช่วยให้เขาสร้างความเสียหายได้มากขึ้นกว่าเดิม และมันจะมีประโยชน์มากในตอนที่เขาออกไปล่ามอนสเตอร์ชั้นสูงสุด

เมื่อเทพธิดาหายตัวไป มอนสเตอร์จากทางเมืองศักดิ์สิทธิ์ก็วิ่งหนีแตกตื่นกันออกไป ราชาสิงโตหยกน้อยไม่ได้ออกคำสั่งให้ลูกน้องของมันออกไปล่ามอนสเตอร์ที่เหลือ เพราะมันไม่ต้องการจะสร้างความแค้นอะไรกับทางเมืองศักดิ์สิทธิ์ไปมากกว่านี้

หานเซ็นเห็นว่าควินไม่ได้วิ่งหนีไป ดังนั้นเขาจึงเดินเข้าไปหาเธอก่อนจะถาม “คุณติดพันธสัญญาอะไรหรือเปล่า?”

ควินส่ายหัว “ถ้าฉันติดพันธสัญญาอยู่ ฉันก็คงไม่ยืนอยู่ที่นี่ต่อ”

“ถ้านั้นก็ดี เมื่อพวกเราออกไปจากโบราณสถานของพระเจ้าแล้ว ผมจะพาคุณกลับไปที่พัก” หานเซ็นพูด หลังจากนั้นเขาก็เดินไปหาราชาสิงโตหยกน้อย

“บอกคนของนายให้เฝ้าทางเข้าของอุโมงค์แสงแห่งพระเจ้าเอาไว้ให้ดี ถ้าไม่มีคำอนุญาตจากฉัน อย่าให้ใครเข้าไปข้างใน”

ราชาสิงโตหยกน้อยตอบตกลงในทันที หลังจากนั้นมันก็ออกคำสั่งกับลูกน้องของมันให้ไปป้องกันทางเข้าของหุบเขาเอาไว้

ตอนนี้ราชาสิงโตหยกน้อยรู้สึกหวาดกลัวหานเซ็นเล็กน้อย ในตอนแรกมันคิดว่าหานเซ็นจะใช้กองกำลังของมันในการเข้าครอบครองอุโมงค์ แต่จริงๆมันไม่ได้เป็นอย่างนั้น หานเซ็นสามารถจัดการกับเทพธิดาได้ในการโจมตีเพียงแค่ครั้งเดียว

ถึงแม้ราชาสิงโตหยกน้อยจะมีแกนยืนชั้นสุดยอดอย่างสมบูรณ์แบบหัวใจสิงอยู่ แต่มันก็ไม่ได้รู้สึกปลอดภัยเลยสักนิด

เมื่ออยู่ต่อหน้าหานเซ็น ราชาสิงโตหยกน้อยรู้สึกว่าแม้แต่ชื่อเสียงในฐานะลูกของราชาสิงโตขาวก็ไม่ได้ช่วยอะไรมันเลย

ในตอนแรกอวี๋เมี่ยวต้องการจะลอบโจมตี หลังจากที่ทั้ง 2 ฝ่ายได้รับบาดเจ็บ แต่เมื่อเห็นเทพธิดาเกือบจะต้องตายไป เธอก็ไม่กล้าทำอะไร

“ราชาสิงโตหยกน้อย ตามที่ตกลงกันไว้ พวกเราสามารถเข้าไปในอุโมงค์ได้แล้วใช่ไหม?” อวี๋เมี่ยวเดินเข้ามาพูดกับราชาสิงโตหยกน้อย

ราชาสิงโตหยกน้อยยิ้มแห้งๆออกมา “ถ้าข้าเป็นเจ้าของอุโมงค์ล่ะก็ มันต้องได้แน่นอน แต่ตอนนี้ไม่ได้อยู่ภายใต้การตัดสินใจของข้าอีกต่อไปแล้ว”

หลังจากนั้นราชาสิงโตหยกน้อยก็หันไปมองที่หानเซิน

“พวกเธอจะเข้าไปในอุโมงค์แสงแห่งพระเจ้าก็ได้ แต่ต้องจ่ายค่าเข้าเป็นแกนยี่นระดับอัณมณี 2 อันต่อคน” หานเซินพูดอย่างเย็นชา

ถึงแม้หานเซินจะต้องการฆ่าพวกเขาทั้งคู่ แต่พวกเขาก็เป็นสปีริต สุดท้ายแล้วมันจึงเป็นอะไรที่ไร้ความหมาย ถ้าหานเซินต้องการจะฆ่าพวกเขา พวกเขาก็คงรู้ว่าหานเซินสามารถทำได้ในการโจมตีเพียงครั้งเดียว แต่ถ้า

หานเซ็นต้องการจะฆ่าพวกเขาอย่างถาวร เขาก็จำเป็นต้องทำลายสปี
ริตสโตนของพวกเขา

“อย่ามาพูดจาเหลวไหล” อวีเสวียนพูดด้วยโทนเสียงที่หงุดหงิด ในตอน
แรกคนที่จะครอบครองอุโมงค์นั้นขอค่าเช่าเพียงแค่อันเดียวเท่านั้น แต่
ตอนนี้หานเซ็นกลับขอถึง 2 อัน

“เหลวไหลอย่างนั้นหรือ? ถ้าอย่างนั้นพวกนายก็จ่ายให้ฉันมา 3 อัน” หาน
เซ็นพูด

“เจ้า...” อวีเสวียนดูโกรธ

“4” สีหน้าของหานเซ็นไม่แสดงอารมณ์ใดๆออกมา

“2 ก็ 2” อวีเมียวขมวดคิ้ว ตอนนี้เธอไม่มีความมั่นใจเลยถ้าต้องเผชิญหน้า
กับหานเซ็น ดังนั้นเธอจึงจำเป็นต้องทำตามที่เขาต้องการอย่างช่วยไม่ได้

“ตอนนี้เพิ่มเป็น 4 แล้ว น้อยกว่านั้นไม่ได้”

หลังจากนั้นห่านเซินก็ขึ้นไปถึงเตียงลิวและพูด “แต่พวกนายจะ
แลกเปลี่ยนด้วยอะไรอย่างอื่นก็ได้ถ้าต้องการ ฉันจะยอมลดให้ 50
เปอร์เซ็นต์ ถ้ายอมปล่อยชายคนนั้นไป”

“ข้าจะยอมยกเขาให้กับเจ้ารวมถึงยกเลิกพันธสัญญาให้ด้วย แต่พวกเรา
ขอเข้าไปโดยไม่ต้องเสียแกนฮั่น” อวี๋เมี่ยวมองไปที่เตียงลิวขณะที่พูด
กับห่านเซิน

สำหรับอวี๋เมี่ยว ถึงเตียงลิวก็เป็นแค่ลูกกระจอกที่มีแกนฮั่นระดับทองแดง
แต่เธอคิดว่าเขาอาจจะมีค่าสำคัญต่อห่านเซินก็ได้ ดังนั้นเธอจึงคิดจะ
ลองต่อรองให้ได้ประโยชน์มากที่สุดแต่เธอก็ไม่มั่นใจมากนัก เธอไม่รู้ว่า
มนุษย์ที่อ่อนแออย่างถึงเตียงลิวนั้นสำคัญอย่างไรต่อห่านเซิน

ถ้าเธอต่อรองได้ไม่สำเร็จ เธอก็จะจำเป็นต้องเสียทรัพยากรจำนวนมาก
เพื่อจะเข้าไปในอุโมงค์ หรือไม่ห่านเซินก็อาจจะบ้าคลั่งขึ้นมาและฆ่าพวก
เขาเหมือนกับเพธิดาก็ได้ ถึงแม้พวกเขาจะสามารถเกิดใหม่ได้ แต่มันก็
จะเป็นจุดสิ้นสุดของการตามล่าโบราณวัตถุของพวกเขา

“ครึ่งเดียว เขาไม่ได้มีค่ามากขนาดนั้น” ห่านเซินพูดอย่างเย็นชา

ความเจ็บเข้าปกคลุมอยู่พักหนึ่ง หานเซ็นไม่คิดจะถอยง่ายๆ สุดท้ายแล้วอวีเมียวก็ยอมตกลงที่จะใช้ถังเตียงลิ้วแลกกับส่วนลด 50 เปอร์เซ็นต์ แยกยื่นระดับอัณมณี 4 อันนั้นถือเป็นอะไรที่แพงเกินไป โดยเฉพาะเมื่อพวกเขาต้องจ่ายให้กับพวกพ้องทั้งหมด ซึ่งแม้แต่อวีเมียวเองก็ไม่ได้มีแกนยื่นมากขนาดนั้น

แต่ถึงอย่างนั้นพวกเขาก็ยังต้องจ่ายแกนยื่นระดับอัณมณี 2 อัน

อวีเมียวและอวีเสวียนคิดว่าหานเซ็นจะเรียกเก็บแบบเดียวกันกับคนอื่น แต่เมื่อสปีริตหรือมอนสเตอร์ตัวอื่นมาขอเข้าไปข้างใน พวกเขาต้องจ่ายเพียงแค่ 1 อันเท่านั้น ซึ่งมันทำให้อวีเมียวและอวีเสวียนรู้สึกโกรธอย่างมาก

อวีเสวียนอยากจะพูดกับหานเซ็น แต่อวีเมียวหยุดเขาเอาไว้และดึงเขาเข้าไปในอุโมงค์

“อย่าพูดอะไรไปมากกว่านี้ ในโบราณสถานของพระเจ้า พวกเราทำอะไร
เขาไม่ได้ แต่เมื่อกลับไปข้างนอกแล้ว มันยังมีวิธีอีกมากมายที่พวกเราจะ
แก้แค้นได้” อวีเมียวพูดขณะที่เดินเข้าไปในอุโมงค์แสงแห่งพระเจ้า

“ข้าจะสับมันให้เป็นชิ้นๆ” ดวงตาของอวีเสวียนเต็มไปด้วยความแค้น

เมื่อถึงเตียงลิวได้รับอิสรภาพกลับคืนมาอีกครั้ง เขาก็น้ำตาไหลออกมา
“หานเฉิน ถ้ามีอะไรที่นายต้องการละก็บอกฉันมาได้เลย”

“จริงๆ แล้วมันมีเรื่องที่ผมอยากจะขอนายอยู่พอดีเลย เมื่อเสี่ยวฮวาต้อง
เข้าโรงเรียน นายก็ควรจะลดราคาให้พวกเราหน่อย” หานเฉินหัวเราะ

“อย่าว่าแต่ลดราคาเลย พวกเราจะรับเขาเข้าเรียนแบบฟรีๆ และพวกเราก็
ปฏิบัติกับเขาอย่างดีที่สุด” ถังเตียงลิวทูปอกตัวเอง

“ขอบคุณ แต่พวกเราค่อยคุยกันต่อที่สหพันธ์ ไหนๆ ตอนนี้พวกเราก็คงอยู่
ที่นี่แล้ว พวกเราควรจะเข้าไปในอุโมงค์ บางทีพวกเราอาจจะเพิ่มระดับ
แกนยื่นของตัวเองได้ก็ได้” หานเฉินพาควีนและถังเตียงลิวเข้าไปในอุโมงค์
แสงแห่งพระเจ้าพร้อมกับเขา

อุโมงค์แสงแห่งพระเจ้าเป็นอุโมงค์ที่ทะลุผ่านภูเขาลูกหนึ่ง ซึ่งมีความยาวกว่า 10 ไมล์ และภายในนั้นก็มีพลังแปลกๆแทรกซึมอยู่ในชั้นบรรยากาศ คนที่เข้าไปนั้นจะรู้สึกได้ถึงแรงกดดัน และยังเข้าไปลึกมากเท่าไรแรงกดดันก็จะมากขึ้นเท่านั้น

ถ้าคนๆนั้นมีพรสวรรค์ บวกกับร่างกายที่แข็งแกร่ง พวกเขาก็อาจจะได้เรียนรู้อะไรบางอย่างจากการเข้าไปข้างใน วิชาของพวกเขาอาจจะพัฒนาขึ้น หรือบางทีแก่นยีนของพวกเขาอาจจะเพิ่มระดับเลยก็เป็นไปได้

ตอนที่ 1544 รับแรงกดดัน

อุโมงค์นั้นมีความกว้างพอๆกับหลุมหลบภัยใต้ดิน และทุกๆหนึ่งไมล์จะมี
ลำแสงของดวงอาทิตย์ส่องลงมาจากด้านบน ทำให้อุโมงค์แห่งนี้ดู
ยาวกว่าความเป็นจริง

หลังจากที่ผ่านจุดที่มีแสงอาทิตย์ส่องลงมา แรงกดดันในชั้น
บรรยากาศก็เพิ่มมากขึ้น โดยปกติแล้วทายาทของมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดที่
มีแกนยี่ระดับอัญมณีนั่นจะไปได้ถึงจุดที่ 14 เท่านั้น พวกมันไม่สามารถ
ไปไกลกว่านั้นได้

ถ้ามองอุโมงค์ลงมาจากด้านบน จะเห็นเป็นเหมือนกับโคมไฟถนนที่ทอด
ยาวออกไป มันมีดวงไฟอยู่ทั้งหมด 19 ดวงด้วยกัน

แต่จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่เคยมีใครเคยเห็นว่าที่ปลายทางของอุโมงค์แสงแห่ง
พระเจ้านั้นมีอะไรอยู่ เพราะแม้แต่มอนสเตอร์ที่มีร่างกายชั้นสุดยอดก็
ไม่สามารถไปถึงปลายทางของอุโมงค์ได้

ราชาสิงโตหยกน้อยตามหลังห่านเซ็นมา มันพูดด้วยรอยยิ้ม “พวกเราได้พบหน้ากันอีกครั้งนอกหอแกนยืน ดูเหมือนโชคชะตาของพวกเราจะเกี่ยวโยงกัน ข้าคือราชาสิงโตหยกน้อยแห่งภูเขาสิงโต เจ้าล่ะมีชื่อว่าอะไร?”

“ห่านเซ็น ฉันเป็นมนุษย์” ห่านเซ็นตอบ เขายังคงไม่ค่อยชอบชื่อนี้ ราชาสิงโตหยกน้อย แต่มันก็ไม่ใช่ว่าเขาเกลียดชังมัน ดังนั้นเขาจึงไม่รังเกียจที่จะพูดคุยกับมัน

ขณะที่ห่านเซ็นและราชาสิงโตหยกน้อยพูดคุยกัน อวี๋เมี่ยวก็จ้องมองมาที่พวกเขาอย่างเย็นชา

และในขณะที่พวกเขากำลังพูดคุยกันอยู่นั้น ใครบางคนก็เข้ามาในอุโมงค์ ห่านเซ็นคิดว่ามันเป็นแค่มอนสเตอร์หรือสปีริตตนหนึ่ง แต่จริงๆ แล้วมันคือจักรพรรดิหกวิถีนั่นเอง

อวี๋เมี่ยวแอบดีใจเล็กน้อย เมื่อเธอเหลียวไปเห็นหกวิถีนั่น จักรพรรดิหกวิถีนั่นไม่มีทางมอบแกนยืนให้คนอื่นแน่ๆ และถ้าห่านเซ็นไปมีเรื่องกับสปีริตตนนั้นล่ะก็ เธอก็เชื่อว่าหกวิถีนั่นสามารถฆ่าห่านเซ็นได้อย่างง่ายดาย

อวีเมียวหยุดเดินและปล่อยให้หกวีผ่านไปก่อน เธอต้องการจะรอให้หกวีติดตามหานเซ็นให้ทัน เพื่อจะดูว่ามันจะมีความขัดแย้งเกิดขึ้นระหว่างพวกเขาหรือไม่

“ท่านพี่ จักรพรรดิหกวีเองก็มาที่นี่ด้วย ข้าไม่แน่ใจว่าหานเซ็นจะรู้รีเปล่าว่าเขาเป็นใคร ถ้ามันไม่รู้จักมีโอกาสมากที่จะเกิดการต่อสู้ขึ้น” อวีเสวียนพูดกับอวีเมียวด้วยความตื่นเต้น

แต่ไม่นานความคาดหวังของอวีเมียวและอวีเสวียนก็ถูกทำลายจนไม่เหลือชิ้นดี เมื่อเห็นหกวีนั้นเข้าไปพบกับหานเซ็นราวกับเจอเพื่อนเก่าคนหนึ่ง เขาถาม “ทำไมเจ้าถึงมาอยู่ที่นี่ได้?”

“มาอยู่ในโบราณสถานของพระเจ้าทั้งที่ฉันจะไม่มาเยี่ยมชมอุโมงค์แสงแห่งพระเจ้าได้ยังไงกัน?” หานเซ็นยิ้ม

หกวีพยักหน้าและพูด “ถ้าอย่างนั้นก็พอดีเลย พวกเรามาแข่งขันกันว่าระหว่างพวกเรา ใครจะเดินเข้าไปในอุโมงค์แสงแห่งพระเจ้าได้ไกลกว่ากัน”

ทั้งอวี๋เมี่ยวและอวี๋เสวียนต่างก็มีสีหน้าที่ไม่อยากจะเชื่อ พวกเขาไม่
คาดคิดว่าหานเซินจะรู้จักกับจักรพรรดิหกวิถี่เป็นการส่วนตัวแบบนี้ และ
เมื่อคำนึงจากนิสัยของหกวิถี่แล้ว มันก็เป็นอะไรที่น่าสับสนอย่างมากที่
เห็นว่าเขาพูดคุยกับหานเซินอย่างเท่าเทียมกัน

เมื่อราชาสิงโตหยกน้อยเห็นหานเซินพูดคุยกับจักรพรรดิหกวิถี่อย่างสนิท
สนม มันก็รู้สึกนับถือมนุษย์คนนี้ยิ่งขึ้นกว่าเดิม มันคิดกับตัวเอง

‘มันไม่แปลกใจเลยที่เขาแข็งแกร่งถึงขนาดนั้น การที่เขาฆ่าเทพธิดาได้
อย่างง่าย ๆ เขาก็คงจะต้องเป็นคนที่มีความเสี่ยงมากแน่ ๆ ก่อนที่จักรพรรดิ
หกวิถี่จะทำลายแกนยืนของตัวเอง เขามีความเสี่ยงโด่งดังมากกว่าพ่อของ
เราซะอีก ถ้าหานเซินพูดคุยกับจักรพรรดิหกวิถี่ได้อย่างสนิทสนมแบบนั้น
เขาก็คงจะแข็งแกร่งไม่แพ้กัน”

แต่หกวิถี่ไม่ใช่คนที่มีนิสัยชอบคุยอะไร หลังจากพูดคุยกันไม่กี่ประโยค เขาก็
ก็นำหน้าลึกลงไปในอุโมงค์แสงแห่งพระเจ้า

หานเซิน ควิน ถังเตียงลิวและราชาสิงโตหยกน้อยก็ตามหลังเขาไป

เป่าเอ้ออยู่ในอ้อมแขนของห่านเซ็น ขณะที่สุรดวงดาวสมุทรก็เดินตาม
ห่านเซ็นมาจากด้านหลัง ส่วนจิ้งจอกสีเงินนั้นนั่งอยู่บนหัวของดวงดาว
สมุทร

แสงสว่างที่สาดส่องมาจากด้านบนนั้นเป็นเหมือนกับดวงอาทิตย์เล็กๆ
แสงสว่างในจุดแรกส่องลงมาบนตัวของห่านเซ็นและห่อหุ้มร่างกายของ
เขาไว้ มันให้ความรู้สึกเหมือนกับน้ำ แต่มันไม่ได้เป็นความรู้สึกที่หนักหรือ
เป็นภาระอะไร

ทุกคนเดินผ่านแสงสว่างในจุดแรกไปอย่างง่ายดาย แต่หลังจากที่ผ่านแสง
สว่างไปนั้น พวกเขาก็รู้สึกว่าแรงโน้มถ่วงเพิ่มมากขึ้นกว่าเดิม แต่ถึงอย่าง
นั้นมันก็ไม่ได้มีผลต่อพวกเขาอะไรมากนัก

แต่เมื่อพวกเขาเดินไปจนถึงจุดที่ 5 ถึงเพียงลิ่วก็เริ่มทนต่อแรงกดดันไม่ไหว
ร่างกายของเขามีเหงื่อท่วมตัว และมันก็เหมือนกับว่าเขาแบกรับน้ำหนัก
ของภูเขาทันทีลูกเอาไว้

ถึงเตียงลิวนั้นยังมีแค่แกนยื่นระดับทองแดง ระดับความแข็งแกร่งของร่างกายและแกนยื่นของเขายังคงอ่อนแอมาก ดังนั้นมันน่าประทับใจมากแล้วที่เขามาได้ไกลถึงขนาดนี้

“นายยังไปต่อไหวไหม?” หานเฉินถามถึงเตียงลิว

“ไม่เป็นไร ฉันยังไปต่อไหว อย่างน้อยๆฉันก็ต้องไปให้ถึงจุดที่ 6” ถึงเตียงลิวก็อดฟัน

หานเฉินไม่ได้พูดอะไรอีก เขาแค่เดินไปเคียงข้างถึงเตียงลิว แรงกดดันในขณะนี้ไม่ได้มีผลอะไรต่อหานเฉินเลย

ถึงเตียงลิวสังเกตเห็นว่าคนอื่นๆยังเดินกันอย่างสบายๆ แม้แต่จิ้งจอกสีเงินที่นอนอยู่บนหัวอสูรดวงดาวสมุทรก็ยังอยู่ในท่าทางที่ผ่อนคลาย รวากับว่า มันไม่ได้รู้สึกถึงแรงกดดันในชั้นบรรยากาศเลย เขาถอยหายใจออกมาและคิด ‘พวกพ้องของหานเฉินมีแต่น่ากลัวๆทั้งนั้น มันต้องใช้เวลานานอีกแค่ไหนเนี่ยเราถึงจะไล่ตามเขาได้ทัน?’

ถึงเตี๋ยงลิวยังไม่ยอมแพ้ เขายังคงพยายามเดินหน้าต่อไป แต่ท้ายที่สุด
แล้วเขาก็ถูกคนอื่นทิ้งห่างไปไกลเพราะความถึ่ในการก้าวเดินของเขา
เป็นไปอย่างเชื่องช้า กล้ามเนื้อของเขาเริ่มบวมขึ้นมาราวกับว่าพวกมัน
พร้อมที่จะฉีกเสื้อผ้าของเขาได้ทุกเมื่อ

หานเฉินคอยจับตาดูถึงเตี๋ยงลิวอย่างใกล้ชิดเพียง แต่เขาไม่แสดงออกมา
ให้เห็น เพื่อในตอนที่จะถึงเตี๋ยงลิวทนมั้ไหวแล้ว หานเฉินจะได้พาเขาออกไป
จากอุโมงค์ได้ทัน

แต่น่าประหลาดใจที่ถึงมันจะยากลำบาก แต่เขาก็ยืนหยัดต่อไป เมื่อเขา
ใกล้ถึงจุดที่ 6 กระดูกของเขาก็เริ่มจะส่งเสียงออกมา มันฟังดูเหมือนกับว่า
กระดูกทั้งร่างกายของเขาพร้อมจะหักได้ทุกเมื่อ

ตูม!

เมื่อถึงเตี๋ยงลิวเดินเข้าไปอาบแสงในจุดที่ 6 ร่างกายของเขาก็เรืองแสงสี
เงินออกมา มันดูเหมือนว่าแกนยี่นของเขาจะพัฒนาไปเป็นระดับเงิน

อวีเมียวและราชาสิงโตหยกน้อยมองไปที่ถังเตียงลิว ถึงแม้มันจะไม่ใช่วิธี
เรื่องแปลกอะไรที่จะเพิ่มระดับขึ้นในอุโมงค์แสงแห่งพระเจ้า แต่การจะเพิ่ม
ระดับขึ้นได้นั้นก็หมายความว่าเรามีพรสวรรค์อยู่

ถังเตียงลิวเหนื่อยล้าเกินกว่าจะไปต่อ แม้แกนยี่นของเขาจะเพิ่มระดับขึ้น
แต่ร่างกายของเขาไม่สามารถทนต่อแรงกดดันที่มากกว่านี้ได้แล้ว

“ฉันเดินต่อไปไม่ไหวแล้ว พวกนายไปเถอะ ฉันจะรออยู่ที่นี่” ถังเตียงลิวพูด
ขณะที่หายใจหอบ

หานเซ็นพยักหน้าและเดินหน้าต่อไป

เมื่อพวกเขาไปถึงจุดที่ 9 ควินก็เริ่มจะเดินต่อไปไม่ไหว และเมื่อเธอไปถึง
จุดที่ 10 แกนยี่นของเธอก็เพิ่มระดับขึ้น

‘อุโมงค์แสงแห่งพระเจ้าจะมอบโอกาสในการเพิ่มระดับของแกนยี่น
ประจำตัว แต่พวกมอนสเตอร์และสปิริตไม่เห็นจะมีอะไรเปลี่ยนแปลงเลย
ทั้งที่ถังเตียงลิวและควินต่างก็เพิ่มระดับขึ้น มันเป็นเรื่องบังเอิญอย่างนั้น
หรือ? หรือว่ามันมีเหตุผลบางอย่างอยู่?’ หานเซ็นสงสัย

ตอนที่ 1545 ทำไมระดับถึงไม่เพิ่มขึ้น

หลังจากแกนยื่นของตัวเองเพิ่มระดับขึ้น ควินก็ไม่ได้ไปต่อ เธอพูด “ความแข็งแกร่งของฉันไม่มากพอที่จะไปต่อ ฉันจะไม่ฝืนตัวเองไปมากกว่านี้ ฉันจะขอรอทุกคนอยู่ที่นี้”

ห่านเซ็นรู้ว่าเธอไปได้ต่ออีกนิดหน่อย แต่เธอเลือกที่จะไม่ไป ห่านเซ็นนั้นนับถือนิสัยของเธอจากใจจริง เขาคิดว่าในตอนนี้นั้นแกนยื่นที่เกิดจากวิชาหมากล้อมสวรรค์ของควินคงจะร้ายกาจยิ่งกว่าเดิมมากแน่ๆ

หลังจากผ่านแสงจุดที่ 10 ไป แกนยื่นของมอนสเตอร์บางตัวก็เริ่มมีการเพิ่มระดับขึ้น แต่ดูเหมือนว่าโอกาสที่จะเกิดขึ้นนั้นต่ำมากๆ อัตราที่พวกเขาจะเพิ่มระดับนั้นอยู่ที่ราวๆ 1 ใน 20 ส่วนตัวอื่นที่เหลือถึงแม้จะไปถึงจุดที่ตัวเองไปต่อไม่ได้แล้ว แต่มันก็ไม่เพิ่มระดับขึ้น

การจะเพิ่มระดับในอุโมงค์แห่งนี้ คนๆ นั้นจะต้องมีแกนยื่นที่ต่ำกว่าระดับอัณมณี ส่วนคนที่มีแกนยื่นประจำตัวอยู่ในระดับอัณมณีอยู่แล้วจะไม่สามารถเพิ่มระดับขึ้นไปสู่ระดับขั้นสุดยอดได้

หลังจากไปถึงจุดที่ 12 มอนสเตอร์และสปีริตส่วนใหญ่ก็ต้องหยุดอยู่แค่นั้นไป และเมื่อไปถึงจุดที่ 13 แม้แต่อวีส์เวียนเองก็ต้องหยุด มีเพียงแค่อวีส์เมียวจากเมืองเวหาเท่านั้นที่สามารถไปต่อได้

อวีส์เมียวมองเห็นด้วยสีหน้าที่ไม่อยากจะเชื่อ เธอไม่ใช่แค่ประหลาดใจที่เขาสามารถมาถึงจุดนี้ได้ แต่มอนสเตอร์ทั้ง 2 ตัวและเด็กทารกที่อยู่ในแขนของเขาก็สามารถไปต่อได้เช่นกัน ซึ่งนั่นก็คือสิ่งที่ทำให้เธอประหลาดใจมากที่สุด

คนที่สามารถผ่านจุดที่ 13 มาได้นั้นถือเป็นที่สุดในบรรดาคนที่มิแกนนินระดับอัญมณี ความจริงที่ว่ามอนสเตอร์ของห่านเซ็นสามารถมาถึงจุดนี้ได้ นั้นทำให้อวีส์เมียวช็อคอย่างมาก

ราชาสิงโตหยกน้อยนั้นช็อคยิ่งกว่าอวีส์เมียวซะอีก การที่มันสามารถมาถึงจุดนี้ได้นั้นก็เพราะวิธีการที่มอนสเตอร์จะเพิ่มระดับความแข็งแกร่งของตัวเองนั้นแตกต่างไปจากของมนุษย์

เมื่อแกนยื่นของมนุษย์เพิ่มระดับขึ้นมันจะไม่ได้ส่งผลอะไรต่อร่างกายของพวกเขามากนัก และถ้ามนุษย์ต้องการจะเพิ่มความแข็งแกร่งให้กับร่างกายของตัวเอง พวกเขาก็จำเป็นต้องเก็บจีโนฟอย

แต่สำหรับมอนสเตอร์นั้นมันต่างออกไป เพราะระดับความแข็งแกร่งของร่างกายและระดับของแกนยื่นจะพัฒนาไปด้วยกัน เมื่อแกนยื่นของพวกมันเพิ่มระดับขึ้น ความแข็งแกร่งทางร่างกายของพวกมันก็จะเพิ่มขึ้นตามไปด้วย ดังนั้นพวกมันจึงไม่จำเป็นต้องหาวิธีเพิ่มความแข็งแกร่งของร่างกายเป็นพิเศษ

ราชาสิงโตหยกน้อยนั้นมียื่นที่แข็งแกร่ง และแกนยื่นของมันก็เพิ่มระดับขึ้นเรื่อย ๆ จนตอนนี้มาอยู่ที่ระดับอัญมณีแล้ว ซึ่งนั่นก็ทำให้ร่างกายของมันพัฒนาตามไปด้วย

ราชาสิงโตหยกน้อยพึงพอใจแล้วที่มันมาได้ถึงขนาดนี้ แต่เมื่อมันเห็นจิ้งจอกสีเงินและอสูรดวงดาวสมุทรเดินมาจนถึงตอนนี้โดยเหงื่อไม่ตกเลย มันก็คิดกับตัวเอง ‘ห่านเชื่อนี้ น่ากลัวจริงๆ แม้แต่มอนสเตอร์ของเขาก็ไม่ธรรมดา’ ไม่รู้ว่าพวกมันจะไปถึงจุดที่ 14 ได้ไหม แต่ถ้าพวกมันไปได้ พวก

มันก็ต้องเป็นทายาทของมอนสเตอร์ชั้นสูงสุดยอด้ที่แข็งแกร่งมากอย่างไม่
ต้องสงสัย'

ห่านเซ็นไม่รู้ว่านี่คือสิ่งที่อวี๋เมี่ยวและราชาสิงโตหยกน้อยคิด จนถึงตอนนี้
ตัวห่านเซ็นเองแค่คิดว่ามันแปลกที่แกนยืนของถั่งเตียงลิวและควินต่างก็
เพิ่มระดับขึ้นเหมือนกัน แต่ตัวเขาเองยังไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย

ห่านเซ็นมีแกนยืนประจำตัวอยู่ 4 อันเป็นระดับเงิน และอีกหนึ่งอันเป็น
ระดับทอง การจะเพิ่มระดับของพวกมันควรจะเป็นเรื่องง่าย แต่จนถึง
ตอนนี้มันก็ยังไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย

ตอนนี้เหลือเพียงแค่อวี๋เมี่ยว ราชาสิงโตหยกน้อย หกวิถึและพวกห่านเซ็น
เท่านั้นที่ยังคงไปต่อ

หลังจากผ่านจุดที่ 14 ไป ความเร็วในการก้าวเดินของทุกคนก็เริ่มช้าลง
อย่างมาก ซึ่งหลังจากที่ผ่านจุด 14 ไปนั้น มันก็มีโอกาสที่แกนยืน
ระดับอัญมณีจะพัฒนาไปเป็นระดับชั้นสูงสุดยอด้ได้

จุดประสงค์ในการมาที่นี้ของอวีเมียวจะเริ่มนับตั้งแต่จุด 14 ขึ้นไป แต่เมื่อเธอมองไปที่มอนสเตอร์ของห่านเฉินและเห็นว่าพวกมันยังคงสบายดีกันอยู่ เธอก็รู้สึกช็อคอีกครั้ง ‘มอนสเตอร์ของเขาเป็นแค่ทายาทของมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดแน่หรือ? ทำไมพวกมันถึงมาได้ไกลขนาดนี้อย่างง่ายดายแบบนี้?’

นี่ก็ทำให้ราชาสิงโตหยกน้อยยืนยันได้ว่าห่านเฉินมีภูมิหลังที่ไม่ธรรมดาไม่อย่างนั้นแล้วมันก็ไม่มีทางที่เขจะมีสัตว์เลี้ยงที่น่ากลัวหลายตัวแบบนี้

แต่ห่านเฉินไม่ได้แปลกใจอะไร จึงจอกสีเงินนั้นได้กินหยดน้ำแห่งชีวิตเข้าไปทำให้ศักยภาพของมันสูงกว่ามอนสเตอร์ธรรมดาอื่นๆ

แต่ห่านเฉินประหลาดใจที่อสูรดวงดาวสมุทรนั้นสามารถมาไกลได้ถึงขนาดนี้

เมื่อห่านเฉินมองไปที่ร่างกายของอสูรดวงดาวสมุทร เขาก็สัมผัสว่าแกน Yin ของมันเป็นระดับอัญมณี ในตอนแรกห่านเฉินคิดว่ามันเป็นแค่มอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์ธรรมดาๆ แต่ดูเหมือนว่ามันจะไม่ได้เป็นแบบนี้อีกต่อไปแล้ว

การที่อสูรดวงดาวสมุทรสามารถทะลุผ่านสิ่งต่างๆได้นั้นเป็นอะไรที่เป็น
เอกลักษณ์ และตอนนี้เมื่อมันสามารถเดินมาถึงจุดนี้ได้อย่างง่ายดาย นั้น
ก็หมายความว่ามันมีพรสวรรค์สูงมากๆ

‘แปลกจริงๆ ทำไมพ่อแม่ของอสูรดวงดาวสมุทรถึงได้มีแค่แกนยืน
ระดับอัญมณี? พวกมันเป็นพ่อแม่ของอสูรดวงดาวสมุทรตัวนี้แน่หรือ?’
ห่านเขินคิด

อสูรดวงดาวสมุทรนั้นดูเหมือนว่าจะไม่ได้ใช้แรงมากอะไรในการเดิน ทำให้
ห่านเขินรู้สึกประทับใจอย่างมาก

ส่วนจิ้งจอกสีเงินนั้นยังคงนั่งอยู่บนหัวของอสูรดวงดาวสมุทร

แต่แรงกดดันนั้นแทรกซึมอยู่ทุกหนทุกแห่ง ดังนั้นมันก็ยังคงมีผลต่อ
จิ้งจอกสีเงินเช่นกัน แต่จิ้งจอกสีเงินนั้นไม่ได้ขยับเขยื้อนหรือแสดงท่าที
อะไรออกมาเลยราวกับว่ามันดูไม่เหนื่อยเลยสักนิด

อวีเมียวนั้นต้องการที่จะแก้แค้นหานเซ็น แต่ยิ่งเธอไปไกลมากเท่าไร มันก็ดูยากขึ้นเท่านั้น เธอรู้สึกว่าคุณเองไม่ได้ครึ่งของสัตว์เลื้อยของหานเซ็นด้วยซ้ำ

เมื่อพวกเขาใกล้จะไปถึงจุดที่ 15 อวีเมียวก็เริ่มจะรู้สึกยากลำบากในการจะก้าวขาแต่ละก้าว แต่เธอก็ยังคงกัดฟันและมุ่งหน้าต่อไป

เมื่ออวีเมียวสัมผัสกับแสงที่อยู่ข้างหน้า ร่างกายของเธอก็เรืองแสงสีขาวออกมา และแกนยีนของเธอก็เพิ่มระดับขึ้น

อวีเมียวมีความสุขอย่างมาก เธอคิด 'เราควรจะขอบคุณหานเซ็นที่ทำให้เรามีแรงจูงใจจนมาได้ถึงขนาดนี้'

หานเซ็นหันไปมองอวีเมียว เขารู้ว่าตอนนี้แกนยีนของเธอพัฒนาเป็นระดับขั้นสุดยอดแล้ว เพราะก่อนหน้านี้แกนยีนของเธอเป็นระดับอัณมณี

ราชาสิงโตหยกน้อยรู้สึกผิดหวัง หลังจากที่มันสัมผัสกับแสงในจุดที่ 15 ร่างกายของมันก็ยังไม่มีการเปลี่ยนแปลงอะไร ซึ่งตอนนี้ราชาสิงโตหยกน้อยก็รู้สึกว่ามันไม่สามารถก้าวต่อไปได้อีกแล้ว

‘ตอนนี้แกนยื่นของเราเป็นระดับขั้นสุดยอดแล้ว ดังนั้นพลังของเราก็น่าจะเอาชนะพวกเขาได้ ถึงเราจะเอาชนะหกวิถีไม่ได้ แต่เราก็ควรจะเดินไปได้ไกลมากกว่านี้” อวี๋เมี่ยวคิด

หลังจากที่จิ้งจอกสี่เงินและอสูรดวงดาวสมุทรผ่านแสงจุดที่ 15 มา แกนยื่นของพวกมันก็ยังไม่เพิ่มระดับขึ้นเช่นกัน

ตอนที่ 1546 ศักยภาพที่น่ากลัว

ราชาสิงโตหยกน้อยต้องการที่จะยอมแพ้ แต่เมื่อมันเห็นจิ้งจอกสีเงินและ
อสูรดวงดาวสมุทรยังคงเดินหน้าไปต่อ มันก็รู้สึกไม่อยากจะยอมแพ้

“มอนสเตอร์พวกนั้นไม่มีทางเหนือไปกว่าข้าได้หรอก” ราชาสิงโตหยกน้อย
ตัดสินใจและเดินหน้าต่อไป

เมื่อมันเดินมาได้ครึ่งทางก่อนที่จะถึงจุดต่อไป ลู่ร่างกายของราชาสิงโต
หยกน้อยก็เรืองแสงออกมา แกนยีนของมันเพิ่มระดับขึ้นอีกครั้ง และทำให้
มันได้รับแกนยีนขั้นสุดยอดมา

“ข้าแข็งแกร่งที่สุด!” ราชาสิงโตหยกน้อยตะโกนออกมาอย่างตื่นเต้น

‘หมอนี้มีพรสวรรค์จริงๆ แกนยีนถึงได้เพิ่มระดับ 3 ขั้นติดต่อกัน ไม่แปลก
ใจเลยที่มันเป็นถึงทายาทของมอนสเตอร์ที่แข็งแกร่ง’ หานเซ็นรู้สึกอิจฉา
เพราะแกนยีนประจำตัวของเขายังไม่มีวิวัฒนาการเลย

หลังจากที่ราชาสิงโตหยกน้อยกลายเป็นขั้นสุดยอด มันก็รู้สึกว่าแรงกดดัน
ในชั้นบรรยากาศเบาบางลงไปมาก การจะไปให้ถึงจุดที่ 15 นั้นไม่ใช่
ปัญหาสำหรับมันอีกต่อไป เพราะยังไ้ความแข็งแกร่งทางร่างกายของมัน
ก็พัฒนาขึ้น ราชาสิงโตหยกน้อยวิ่งไปหาห่านเซ็นและพูด

“ห่านเซ็น เจ้าสนใจจะแข่งกับข้าไหม? เพื่อจะดูว่าระหว่างพวกเรา ใครจะ
ไปได้ไกลกว่ากัน?”

“ถ้าแข่งกันแล้วฉันได้ประโยชน์อะไรล่ะ?” ห่านเซ็นถาม

“ถ้าเจ้าชนะ ข้าจะยอมรับเจ้าเป็นหัวหน้า และข้าก็จะยอมเชื่อฟังทุกอย่าง
ที่เจ้าพูด ไม่ว่าจะเป็นคำสั่งแบบไหน” ราชาสิงโตหยกน้อยพูด

ถึงมันจะได้เห็นถึงพลังของห่านเซ็นก่อนหน้านี้แล้ว แต่มันรู้ว่าพลังนั้นมา
จากวิญญาณอสูร และราชาสิงโตหยกน้อยก็สามารถบอกได้ว่าความ
แข็งแกร่งจริงๆของห่านเซ็นนั้นเหนือกว่ามอนสเตอร์ที่มีแกนยืนระดับอัณ
ุมณีเพียงแค่เล็กน้อยเท่านั้น

ภายในอุโมงค์แสงแห่งเทพเจ้านี้ พลังพิเศษที่หวนคืนมีนั้นจะไร้ประโยชน์ เขาจำเป็นต้องใช้ความแข็งแกร่งทางร่างกายเพียงอย่างเดียวในการต่อสู้กับแรงกดดันในชั้นบรรยากาศ และนั่นก็คือเหตุผลที่ราชาสิงโตหยกน้อยรู้สึกมั่นใจ

“ถ้าอย่างนั้นก็ตกลง” หวนคืนยิ้ม

“อย่าเพิ่งด่วนตัดสินใจไป ถ้าเจ้าแพ้ละก็ ข้าก็จะกลายเป็นหัวหน้าของเจ้าแทน และเจ้าก็ต้องทำทุกอย่างเพื่อข้า” ราชาสิงโตหยกน้อยรีบพูดขึ้นมา

“ตกลง” หวนคืนพยักหน้า

จนถึงตอนนี้อวีเมียวยังไม่พูดอะไรออกมาสักคำ ราชาสิงโตหยกน้อยนั้นกลายเป็นระดับขั้นสุดยอดแล้ว ทำให้เธอเริ่มไม่ค่อยจะแน่ใจในตัวเอง เธอเชื่อว่าในตอนนี้อาจารย์สิงโตหยกน้อยนั้นอาจจะแข็งแกร่งกว่าเธอแล้ว

มนุษย์นั้นแตกต่างจากมอนสเตอร์และสปีริต และถ้าแกนยืนประจำตัวของพวกเขาเพิ่มระดับขึ้น ระดับความแข็งแกร่งทางร่างกายของเขาก็จะยังคงเท่าเดิม มันไม่ได้เพิ่มไปตามแกนยืน

แต่ที่อวี๋เมี่ยวยังไม่ตัดสินใจจะต่อสู้กับหานเซิน หลังจากที่เกนยีนพัฒนาเป็นระดับขั้นสุดยอด นั่นก็เป็นเพราะว่าเธอยังคงเกรงกลัวเกนยีนและวิญญาณอสูรที่เรามี

แต่ความประหลาดใจของอวี๋เมี่ยวไม่ได้มาจากหานเซินคนเดียว เป้าเอ้อจิ้งจอกสี่เงินและอสูรดวงดาวสมุทรต่างก็สามารถผ่านจุดที่ 16 ไปได้

พวกมันมีเพียงแค่เกนยีนระดับอัญมณีเท่านั้น มันจึงเป็นอะไรที่น่าตกใจอย่างมาก เพราะเธอไม่เคยได้ยินมาก่อนเลยว่ามोनสเตอร์ที่มีเกนยีนระดับอัญมณีสามารถมาได้ไกลถึงขนาดนี้

“มอนสเตอร์พวกนั้นเป็นตัวอะไรกันแน่? พ่อแม่ของมันเป็นใคร ถึงได้ทำให้พวกมันแข็งแกร่งถึงขนาดนี้? พวกมันเป็นมอนสเตอร์ที่มีเกนยีนระดับขั้นสุดยอดอย่างนั้นหรือ? แต่ถ้าเป็นแบบนี้ พวกมันจะเข้ามาในโบราณสถานของเทพเจ้าได้อย่างไร” อวี๋เมี่ยวตกอยู่ในความซ็อก

ทั้งราชาสิงโตหยกน้อยและอวี๋เมี่ยวต่างก็รู้สึกเหมือนกัน มอนสเตอร์ที่ทรงพลังนั้นจะสามารถผ่านแสงจุดที่ 16 ไปได้ขณะที่มีร่างกายระดับอัญ

มณี แต่มอนสเตอร์แบบนี้เป็นอะไรที่หาได้ยากมากๆ และมีเพียงแค่หนึ่งในล้านเท่านั้น พวกเขาทั้งคู่จึงสงสัยว่าทำไมห่านเซ็นถึงได้มีมอนสเตอร์แบบนี้อยู่หลายตัวนัก

ขณะที่อวีเมียวและราชาสิงโตหยกน้อยตกอยู่ในอาการช็อค ร่างกายของอสูรดวงดาวสมุทรก็เริ่มเรืองแสงออกมา ซึ่งมันเป็นอะไรที่สวยงามอย่างมาก

“อสูรกาเล็กซีเพิ่มระดับขึ้นแล้วอย่างนั้นหรือ?” ห่านเซ็นดีใจกับเรื่องนี้อย่างมาก มันเป็นมอนสเตอร์ที่มีแกนยื่นขึ้นสุดยอดตัวแรกของเขาในก๊อตแซงซ์วีเขต 4

ตอนนี้อวีเมียวสามารถยืนยันได้แล้วว่าอสูรดวงดาวสมุทรมีเพียงแค่แกนยื่นระดับอัญมณีเท่านั้น แต่มันก็ทำให้เธอรู้สึกตกใจยิ่งกว่าเดิม

มอนสเตอร์ที่มีแกนยื่นระดับอัญมณี แต่สามารถมาได้ถึงแสงจุดที่ 16 นั้นหมายความว่ามันเป็นที่สุดของที่สุดในบรรดาเหล่ามอนสเตอร์ ถ้าไม่มีเรื่องร้ายอะไรเกิดขึ้น วันหนึ่งมันก็จะกลายเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด

เบอร์เซิร์กอย่างไม่ต้องสงสัย และมันก็จะกลายเป็นหนึ่งในมอนสเตอร์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในก๊อตแซงซ์รีเขต 4

แม้แต่หกวิถีเองก็ยังประหลาดใจกับเรื่องนี้ หลังจากที่เขาจ้องมองมันอยู่นาน เขาก็พูดออกมา “ในก๊อตแซงซ์รีเขต 4 มีตำนานที่พูดถึงการมีอยู่ของราชามังกรดวงดาวสมุทร พลังของมันไร้เทียมทาน ข้าสงสัยว่านี่จะใช่ทายาทของมันหรือเปล่า?”

ห่านเซ็นสายหัวและพูด “ไม่ใช่ มันเป็นแค่ทายาทของมอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์ตัวหนึ่งเท่านั้น”

ห่านเซ็นไม่รู้ว่าอสูรดวงดาวสมุทรเป็นทายาทของราชามังกรดวงดาวสมุทรจริงๆหรือเปล่า แต่ถึงจะเป็นจริง เขาก็ไม่คิดจะยอมรับ เพราะถ้าราชามังกรดวงดาวสมุทรมีความเกี่ยวข้องกับอสูรดวงดาวสมุทรจริงๆ ศัตรูทั้งหมดของราชามังกรดวงดาวสมุทรก็อาจจะมุ่งเป้ามาที่อสูรดวงดาวสมุทรแทน

แต่ถ้าอสูรดวงดาวสมุทรเป็นทายาทของมันจริงๆ มันก็จะสามารถอธิบายได้ว่าทำไมมันถึงได้แข็งแกร่งนัก ในตำนานบอกเอาไว้ว่าราชามังกร

ดวงดาวสมุทรได้วิวัฒนาการไปเป็นพระเจ้า ซึ่งนั่นก็จะหมายความว่าอสูร
ดวงดาวสมุทรเป็นทาสของพระเจ้า

ทุกคนเดินหน้าต่อไป และเมื่อพวกเขาใกล้จะถึงแสงจุดที่ 17 จิ้งจอกสีเงิน
ก็ดูเหนื่อยล้าอย่างมาก ร่างกายของมันสั่นไปทั้งตัว ขณะที่มันพยายามจะ
เอาชนะต่อแรงกดดันในชั้นบรรยากาศ

ห่านเขินเองก็เริ่มจะรู้สึกได้ถึงแรงกดดันของแสงแล้ว แต่มันไม่ได้แหย่อย่าง
ที่เขาคาดคิดเอาไว้

‘แปลกจริงๆ ระดับความแข็งแกร่งของเราเหนือกว่ามอนสเตอร์ระดับอัณ
มณีเพียงแค่นิดเดียวเท่านั้น แต่ทำไมเราถึงไม่รู้สึกกดดันอะไรเลย?’ ห่าน
เขินคิดว่ามันแปลกๆ เขาแทบจะไม่รู้สึกถึงแรงกดดันเลยสักนิด ทั้งๆที่
ตอนนี้เกือบจะไปถึงจุดที่ 17 แล้ว

เมื่อพวกเขากำลังจะเดินเข้าไปในแสงจุดที่ 17 จิ้งจอกสีเงินก็ยืนขึ้นบน
หลังของอสูรดวงดาวสมุทร ขนของมันตั้งตรงและกระดูกของมันก็ส่งเสียง
ออกมาราวกับจะแตก เห็นได้ชัดว่ามันกำลังต่อสู้กับพลังบางอย่างอยู่

ห่านเชื่อก็คิดว่าจิ้งจอกสีเงินอาจจะไม่ไหวจริงๆ แต่อสูรดวงดาวสมุทรก็ช่วย
พามันเดินเข้าไปในแสงจุดที่ 17 โชคร้ายที่แกนยื่นของมันไม่ได้เพิ่มระดับขึ้น

เมื่อเดินผ่านแสงจุดที่ 17 ไปได้แค่ครึ่งทาง จิ้งจอกสีเงินก็ไม่สามารถไปได้
ต่ออีก มันกระโดดลงมาจากหลังของอสูรดวงดาวสมุทรและหยุดอยู่ตรง
นั้น

ดูเหมือนว่าจิ้งจอกสีเงินจะไปได้ไกลสุดแค่นี้

‘จิ้งจอกสีเงินไม่ควรอ่อนแอไปกว่าอสูรดวงดาวสมุทร แต่ทำไมแกนยื่นของ
มันถึงไม่เพิ่มระดับขึ้นเลยล่ะ?’ ห่านเชื่อก็คิดสงสัย

ตอนที่ 1547 ผ่านได้แบบง่าย ๆ

ในตอนนี้มีแค่อวี๋เมี่ยว ราชาสিংโตหยกน้อย อสูรดวงดาวสมุทร หานเซิน และหกวิถีเท่านั้นที่จะยังคงเดินหน้าต่อไปในอุโมงค์แสงแห่งพระเจ้า

เป่าเอ๋อยังคงอยู่ในอ้อมแขนของหานเซิน ซึ่งในตอนนี้นานเซินแนะนำเธอ กับคนอื่นๆ นั้น เขาก็มักจะพูดว่าเธอเป็นวิญญาณอสुरสัตว์เลี้ยว ดังนั้น พวกเขาจึงไม่ได้แปลกใจอะไรที่เธอสามารถทนรับแรงกดดันภายในอุโมงค์ได้

สำหรับคนอื่นๆ แล้ว พวกเขาเข้าใจว่าเป่าเอ๋อสามารถติดตามหานเซินไป ได้อย่างอิสระ และถ้าหานเซินสามารถไปจนสุดทางได้ เธอก็จะไปได้ เช่นเดียวกัน แน่นอนว่าตัวหานเซินเองรู้ดีว่าเป่าเอ๋อนั้นไม่ใช่วิญญาณอสुर

หลังจากผ่านแสงแห่งพระเจ้าจุดที่ 17 ไป แม้แต่อวี๋เมี่ยวและราชาสিংโตหยกน้อยที่มีแกนยืนชั้นสุดยอดก็ยังคงอยู่ภายใต้แรงกดดันที่รุนแรง

อวี๋เมี่ยวและราชาสিংโตหยกน้อยหันมามองหานเซิน และพวกเขาก็ต้อง ประหลาดใจที่เห็นว่าหานเซินยังคงดูสบายๆ อยู่ พวกเขาสงสัยว่าความ

แข็งแกร่งจริงๆของห่านขึ้นไปถึงระดับชั้นสุดยอดแล้วหรือเปล่า
ไม่อย่างนั้นพวกเขาก็ไม่สามารถหาเหตุผลอื่นมาอธิบายได้ว่าทำไมห่าน
ขึ้นถึงมาได้ไกลขนาดนี้

สีหน้าของหกวิธี่เริ่มดูมืดมนขึ้นมานิดหนึ่ง เขาเองก็รู้สึกได้ถึงแรงกดดันใน
ชั้นบรรยากาศเช่นกัน แต่สีหน้าของห่านขึ้นยังคงผ่อนคลายราวกับว่าแรง
กดดันนี้ไม่มีผลอะไรกับเขา

พวกเขาอยู่ห่างไปจากจุดที่ 18 ไปอีก 100 เมตร ในตอนนี้ร่างกายของอวี
เมียวและราชาสิงโตหยกน้อยเริ่มสั่นไปทั้งตัว และแต่ละก้าวของพวกเขาก็
เป็นไปอย่างยากลำบาก

พวกเขาคิดว่าห่านขึ้นคงจะไม่หยุดในเร็วๆนี้แน่ ดังนั้นพวกเขาก็กัดฟัน
และมุ่งหน้าต่อไป แต่พวกเขาเดินไปอย่างเชื่องช้าราวกับว่าพวกเขานั้น
ลากภูเขาทันทีอยู่ด้านหลัง

ในที่สุดกระดูกของพวกเขาก็เริ่มส่งเสียงออกมา ราชาสิงโตหยกน้อย
คำรามออกมา มันต้องการที่จะเดินหน้าต่อไป แต่ร่างกายของมันไม่อนุญาต
ให้ทำแบบนั้น

อวี๋เมี่ยวเองก็ตกอยู่ในสภาพที่ไม่ต่างกัน เมื่อเห็นว่าหกวิถึและหานเฉินไปถึงแสงแห่งพระเจ้าจุดที่ 18 เท้าของเธอก็หยุดอยู่กับที่ราวกับว่าพวกมันถูกปักลงไปในพื้น

‘แกนยีนของข้าก็กลายเป็นชั้นสุดยอดเรียบร้อยแล้ว แต่ทำไมถึงได้มีความแตกต่างระหว่างพวกเรามากขนาดนี้?’ อวี๋เมี่ยวรู้สึกแ่

เธอบังคับให้ขาข้างหนึ่งก้าวออกไปได้เล็กน้อย แต่ตอนเหยียบลงกับพื้นนั้น มันก็มีเสียงของอะไรบางอย่างแตกหักดังขึ้นมา ขาอีกข้างของเธอไม่สามารถทนรับน้ำหนักได้ไหว และสุดท้ายมันก็หักลงในที่สุด

ปัง!

อวี๋เมี่ยวล้มลงกับพื้น ขณะที่มองไปทางหานเฉินและหกวิถึที่ยังคงเดินหน้าต่อไป เธอไม่สามารถลุกขึ้นและไล่ตามพวกเขาไปได้อย่างที่ต้องการ

ราชาสิงโตหยกน้อยส่งเสียงคำรามออกมา มันสามารถขยับตัวไปข้างหน้าได้อีกนิดหน่อย แต่เมื่อมันอยู่ห่างจากจุดที่ 18 ไป 4 เมตร ตัวของมันก็สั่นอย่างรุนแรงจนไม่สามารถก้าวต่อไปได้อีก

เมื่อห่านเหินและหกวิธี่เข้าไปในจุดที่ 18 ดาบหกวิธี่นั้นก็ส่องแสงออกมา แขนยี่นของเขากลายเป็นระดับขั้นสุดยอดแล้วในตอนนี

แต่การที่แขนยี่นของหกวิธี่กลายเป็นระดับขั้นสุดยอดนั้นไม่ได้มีความหมายอะไรมากนัก เพราะมันไม่ได้มีผลอะไรต่อความแข็งแกร่งทางร่างกายของเขา

“บ้าเอ๊ย! ข้าแพ้หรือเนี่ย หมอนั้นแข็งแกร่งเกินไปจริงๆ เขาทำอย่างนั้นได้ยังไงกัน?”

ราชาสิงโตหยกน้อยล้มลงกับพื้น ขณะที่มองดูห่านเหินและหกวิธี่เข้าไปในจุดที่ 18

แต่ราชาสิงโตหยกน้อยนั้นรู้ในสิ่งที่คนอื่นๆไม่รู้ ตอนเริ่มต้นแขนยี่นประจำตัวของห่านเหินนั้นอยู่ในระดับเดียวกับของมัน แต่แขนยี่นของมัน

เพิ่มระดับขึ้น 3 ครั้งแล้ว ในขณะที่ของห่านเขินยังไม่เพิ่มระดับขึ้นเลยสักครั้ง

ถ้าแกนยีนของเขาเป็นเพียงระดับเงินและความแข็งแกร่งทางร่างกายยังไม่ถึงระดับขั้นสุดยอด มันก็ยากที่จะเข้าใจได้ว่าเขาสามารถมาไกลถึงขนาดนี้ได้ยังไง

“ไม่ว่ามนุษย์คนนั้นจะมีร่างกายที่พิเศษแค่ไหน มันก็ไม่มีทางที่เขาจะเอาชนะจักรพรรดิหกวิธิไปได้” อวี๋เมี่ยวยังคงอยู่ที่เดิม ขณะที่มองดูทั้งคู่เดินหน้าต่อไป

เธอไม่ต้องการให้ห่านเขินไปได้ไกลกว่านี้ แต่เธอไม่รู้รู้สึกรังเกียจอะไรที่หกวิธิจะทำได้ดีกว่าเธอ เพราะยังไงซะห่านเขินก็เป็นแค่มนุษย์คนหนึ่ง แค่ความจริงที่ว่าห่านเขินสามารถเดินไปได้ไกลกว่าเธอ มันก็เป็นอะไรที่เธอยากจะยอมรับได้แล้ว

“หกวิธิเริ่มดูจะไม่ไหวแล้ว แต่ห่านเขินยังคงดูสบายดีเหมือนเดิม ข้าคิดว่าสุดท้ายแล้วเขาจะไปได้ไกลกว่าหกวิธิ” ราชาสึงโตหยกน้อยพูด

ราชาสิงโตหยกน้อยหวังจะให้ห่านเซ็นไปได้ไกลกว่าหกวิถี่ เนื่องจากมัน
พ่ายแพ้ให้กับห่านเซ็น ดังนั้นมันจะรู้สึกดีขึ้นมากถ้าห่านเซ็นสามารถ
เอาชนะคนอย่างหกวิถี่ได้

ถ้าแม้แต่จักรพรรดิหกวิถี่ยังพ่ายแพ้ การที่ราชาสิงโตหยกน้อยแพ้ให้กับ
ห่านเซ็นนั้นก็ไม่ว่าเป็นอะไรที่น่าอัปอาย

เนื่องจากมันพ่ายแพ้ มันจึงต้องทำตามข้อตกลงที่ให้เอาไว้โดยการยอมรับ
ห่านเซ็นเป็นหัวหน้า อย่างน้อยๆมันก็ได้เป็นลูกน้องของยอดฝีมือระดับสุด
ยอด

มอนสเตอร์มักจะเชื่อฟังคนที่แข็งแกร่งกว่า และนั่นก็รวมถึงราชาสิงโต
หยกน้อยด้วย

หกวิถี่รู้สึกได้ถึงแรงกดดันจากแสงแห่งพระเจ้า และเขาก็เริ่มจะมีเหงื่อ
ท่วมตัว

เขาหันไปมองห่านเซ็น และเขาก็ต้องช็อคกับสิ่งที่เห็น ห่านเซ็นนั้นยังคงดู
ผ่อนคลายเหมือนกับตอนแรก

‘เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นได้ยังไง? ระดับความแข็งแกร่งของเขายังไม่ถึงขั้นสุด ยอด แต่ทำไมเขากลับเดินมาจนถึงตรงนี้ได้อย่างง่ายดาย?’ จักรพรรดิหกวิธีขมวดคิ้วและไม่สามารถคิดหาคำตอบได้

มันมียอดฝีมือมากมายที่เข้ามาในอุโมงค์แสงแห่งพระเจ้า แต่ละคนนั้นต่างก็มีธาตุที่แตกต่างกันออกไป เกนยีนของพวกเขาพัฒนาเป็นระดับขั้นสุดยอด ขณะที่เข้ามาข้างในนี้ แต่แล้วพลังที่พวกเขาได้รับมาก็ยังไม่มากพอที่จะทนต่อแรงกดดันภายในอุโมงค์ได้

แม้แต่หกวิธีเองก็ไม่เชื่อว่าหานเซินจะแข็งแกร่งจนต้านทานแรงกดดันของแสงแห่งพระเจ้าได้ แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่สามารถคิดหาเหตุผลได้ว่าทำไมหานเซินถึงเดินไปข้างหน้าได้อย่างอิสระ

‘ข้าคิดไม่ผิดจริงๆ! เขาเป็นคู่ต่อสู้ที่พิเศษ ข้าจะรอคอยวันที่การต่อสู้ของพวกเราจะมาถึง เมื่อเขาถึงขั้นสุดยอดเมื่อไหร่ ข้าจะขอทดสอบว่าจริงๆ แล้วเขาแข็งแกร่งถึงขนาดไหนกันแน่’ ดวงตาของจักรพรรดิหกวิธีลุกเป็นไฟ

ห่านเซ็นไม่ได้หันกลับไปมองหกวิถี แรงกดดันภายในอุโมงค์เป็นสิ่งที่เขาสามารถเมินเฉยได้ แต่ขณะที่เขาค่อยๆเข้าไปใกล้ปลายทาง เขาก็รู้สึกว่ามีบางสิ่งอยู่ข้างหน้า เขาสัมผัสได้ว่ามีอะไรบางอย่างกำลังเรียกให้เขาเข้าไปใกล้ๆ

‘มันมีเหตุผลพิเศษที่ทำไมเราไม่ได้รับแรงกดดันจากแสงแห่งพระเจ้าอย่างนั้นหรือ? แล้วมันมีอะไรอยู่ที่ปลายอุโมงค์กันแน่?’

ห่านเซ็นรู้สึกสับสนกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่เขาก็ต้องการจะเห็นว่าจริงๆ แล้วมีอะไรรอเขาอยู่ที่ปลายทาง

ห่านเซ็นเร่งฝีเท้าของตัวเองขึ้น เพื่อจะหาความจริงว่าอะไรกันแน่ที่รอคอยอยู่ที่ปลายอุโมงค์

ตอนที่ 1548 ความมืดมืดที่แสนไกล

ห่านเซินเร่งฝีเท้าของตัวเองขึ้น และเนื่องจากในตอนนี้นกวิถีดิ่งช้าลงไปมากทำให้ระยะห่างระหว่างพวกเขาทั้ง 2 เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว

นกวิถีมวดคิ้ว แต่เขาก็ไม่ได้คิดอะไรมาก เขายังคงเดินหน้าต่อไปในความเร็วที่เท่าเดิม

แต่เมื่ออวี๋เมี่ยวและราชาสิงโตหยกน้อยเห็นระยะห่างระหว่างทั้ง 2 พวก เขาก็ต้องซ็อก มันไม่ใช่แค่ห่านเซินสามารถเดินเคียงคู่ไปกับนกวิถีดได้ แต่เขายังสามารถเร่งฝีเท้าขึ้นเพื่อนำหน้าไปอีกด้วย

พวกเขาไม่เคยเห็นอะไรแบบนี้มาก่อน การที่ได้เห็นใครบางคนไปถึงแสงแห่งพระเจ้าจุดที่ 18 ได้นั้นก็เป็นอะไรที่หาได้ยากมากแล้ว มันจึงทำให้พวกเขาซ็อกอย่างมาก เมื่อเห็นว่าห่านเซินเร่งฝีเท้าเพิ่มขึ้นอีก หลังจากที่ได้เดินผ่านมันไป

พวกเขาขยี้ตาตัวเองเพื่อความแน่ใจ แต่ห่านเซินก็เร่งฝีเท้าขึ้นจริงๆ ในตอนนี้เขากำลังวิ่งเหยาะๆเข้าไปใกล้จุดที่ 19 ขึ้นเรื่อยๆ

อวีเมียวและราชาสิงโตหยกน้อยซื่อคเกินกว่าที่จะพูดอะไรออกมาได้ พวกเขาไม่เคยนึกฝันมาก่อนเลยว่าจะได้เห็นใครบางคนวิ่งเหาะๆไปยังแสงแห่งพระเจ้าจุดที่ 19 แบบนั้น

“ไม่แปลกใจเลยที่เขาเอาชนะเราได้ เขาพิเศษจริงๆ!”

ราชาสิงโตหยกน้อยไม่ได้รู้สึกเสียใจที่แพ้เดิมพัน บอกตามตรงมันดีใจด้วยซ้ำไป

อวีเมียวไม่ได้พูดอะไรออกมา ริมฝีปากของเธอสั่น ขณะที่มองเห็นเส้นกำลังวิ่งเหาะๆอยู่ในระยะที่ไกลออกไป

“เรื่องแบบนี้เป็นไปได้ยังไงกัน... เขาเป็นแค่มนุษย์คนหนึ่ง แค่มนุษย์คนหนึ่งเท่านั้น!” อวีเมียวมีสีหน้าที่ضبซ้อน

ไม่นานหลังจากนั้นห่านเช็นก็เข้าไปในแสงจุดที่ 19 ได้สำเร็จ และเขาก็วิ่งด้วยความเร็วที่มากขึ้นเรื่อยๆราวกับเป็นเด็กที่กำลังวิ่งกลับบ้านหลังจากเลิกเรียน

หกวิธียังคงค่อยๆเดินไปข้างหน้าอย่างช้าๆ แต่ละก้าวของเขาเป็นไปอย่าง ยากลำบาก แต่ถึงจะอย่างนั้นเขาก็สามารถไปถึงแสงแห่งพระเจ้าจุดที่ 19 จนได้

สีหน้าของหกวิธินั้นดูมุ่มม่นอย่างมาก เขายังคงเดินหน้าต่อไปด้วยความเร็วเท่าเดิม และถึงแม้ชุดของเขาจะชุ่มไปด้วยเหงื่อ แต่พวกมันก็ไม่สามารถหยุดเขาเอาไว้ได้

ตอนนี้หกวิธีเป็นเหมือนกับดาบเล่มหนึ่ง ดาบที่ไร้ซึ่งความหวาดกลัว ไม่ว่า เบื้องหน้าจะมีปัญหาหรืออุปสรรคอะไรรออยู่ มันก็ไม่มีอะไรที่จะทำให้เขาล้มเลิกความพยายามที่จะไปต่อได้

แต่เมื่อหกวิธีเข้าในแสงแห่งพระเจ้าจุดที่ 19 ได้ หานเซ็นก็หายเข้าไปที่ ปลายทางของอุโมงค์เรียบร้อยแล้ว

ภายในอุโมงค์นั้นมีแสงแห่งพระเจ้าอยู่ทั้งหมด 19 จุดที่คอยสอดส่อง ความสว่างไปทั่วทั้งอุโมงค์ แต่น่าแปลกที่ปลายสุดของอุโมงค์นั้นมีมืดมิด

ไม่มีใครรู้ว่ามီးอะไรซ่อนอยู่เบื้องหลังความมืดมิดนั้นเพราะไม่เคยมีใครเข้าไปข้างในมาก่อน

ตอนนี้เมื่อเห็นห่านเซ็นเข้าไปข้างในได้อย่างง่ายดาย มันก็ทำให้ดวงตาของหกวิถีส่องประกายออกมาด้วยความปรารถนาอย่างแรงกล้า

“เขาไปถึงปลายทางของอุโมงค์ได้จริงๆหรอเนี่ย” อวี๋เมี่ยวคิดว่าเรื่องแบบนี้อาจจะเกิดขึ้น แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังซื้อคิที่เห็นว่าห่านเซ็นไปถึงปลายทางอุโมงค์ได้สำเร็จ

เธอไม่รู้ว่าโบราณสถานของพระเจ้านี่อยู่มานานแค่ไหนแล้ว และมันมีสิ่งมีชีวิตมากมายแค่ไหนที่กลายเป็นชั้นสุดยอดในที่แห่งนี้ มอนสเตอร์ชั้นสุดยอดและสปิริตทั้งหลายที่ออกไปจากที่แห่งนี้ไปจะกลายเป็นหัวหน้าของทีไหนดสักแห่งในก๊อตแซงซัวร์ บางคนก็กลายเป็นจักรพรรดิหรือมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดเบอร์เซิร์กก็มี

แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่เคยมีใครไปถึงปลายอุโมงค์มาก่อน แสงจุดที่ 19 คือจุดไกลสุดที่ก๊อตแซงซัวร์เคยไปถึง

ห่านเซ็นเป็นแค่มนุษย์คนหนึ่ง แต่เขากลับไปถึงที่ปลายสุดของอุโมงค์
นอกจากนั้นแล้วเขายังดูไม่ลำบากเลยสักนิด เขาสามารถวิ่งไปข้างหน้าได้
อย่างอิสระ ถ้าอวี๋เมี่ยวไม่ได้มาเห็นด้วยตาตัวเอง เธอก็ไม่มีทางจะเชื่อ
เรื่องแบบนี้อย่างแน่นอน

“เขาเป็นคนแบบไหนกันแน่? มนุษย์ทำได้สำเร็จจริงๆหรอเนี่ย?” อวี๋เมี่ยว
รู้สึกสับสนไปหมด

“ไม่แปลกใจเลยที่เขาเป็นหัวหน้าของเรา หัวหน้าแข็งแกร่งจริงๆ แข็งแกร่ง
เกินไปแล้ว”

ดวงตาของราชาสิงโตหยกน้อยเบิกกว้าง มันไม่ได้คิดว่าการที่มีห่านเซ็น
เป็นหัวหน้านั้นเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์อีกต่อไป

ตอนนี้มันพยายามนึกถึงผลประโยชน์ที่อาจจะได้รับ หลังจากทำงานรับใช้
ห่านเซ็น

หกวิถีนั้ันเหมือนกับดาบที่ไร้เทียมทาน เขาค่อยๆเดินเข้าไปใกล้ปลาย
อุโมงค์เรื่อยๆ แต่ละก้าวของเขานั้นแน่นำรากับว่าไม่มีอะไรในจักรวาล
ที่จะหยุดเขาได้

1 ก้าว 2 ก้าว 3 ก้าว หกวิถึเข้าใกล้เส้นชัยขึ้นเรื่อยๆ เขาใกล้จะถึงความมืด
มืดที่ปลายสุดของอุโมงค์ และนั่นก็คือทั้งหมดที่เขาสามารถมองเห็นได้
ในตอนนี้

เมื่อราชาสิงโตหยกน้อยและอวีเมียวสงบสติลงได้ พวกเขาก็หันกลับไป
มองที่หกวิถึ พวกเขาคัดองการจะเห็นว่าหกวิถึจะไปถึงปลายอุโมงค์แสง
แห่งพระเจ้าได้เช่นกันหรือเปล่า

หกวิถึค่อยๆเข้าไปใกล้ความมืดมืดข้างหน้า แต่การก้าวเดินแต่ละก้าวของ
เขานั้นช้าลงเรื่อยๆ เนื่องจากแรงกดดันที่เพิ่มมากขึ้น

พลังของแสงแห่งพระเจ้านั้นไม่ใช่สิ่งที่หกวิถึจะสามารถต้านทานได้ ตอนนี้
น้ำหนักเริ่มที่จะสะสมมากขึ้นเรื่อยๆ

ใครจะรู้ว่าพื้นของอุโมงค์นั้นถูกแสงแห่งพระเจ้าส่องลงมาเป็นเวลา
ยาวนานแค่ไหนแล้ว แต่ตอนนี้ภายใต้เท้าของหกวิธีก็น่าจะมีรอยร้าวให้
เห็น

ทุกก้าวของหกวิธินั้นได้ทิ้งรอยเท้าของเขาเอาไว้บนพื้นหินด้านล่าง

ตอนนี้หกวิธิดำเนินห่างออกไปจากแสงแห่งพระเจ้าจุดที่ 19 กว่า 100 เมตร
แล้ว ซึ่งนอกจากห่านเซ็น มันก็ไม่เคยมีใครมาได้ไกลขนาดนี้มาก่อน แต่
หกวิธิต้องการมากกว่านั้น เขาต้องการจะไปให้ถึงความมืดมิดข้างหน้า
เช่นเดียวกับห่านเซ็น

ราชาสิงโตหยกน้อยและอวีเมียวต่างก็จ้องมองหกวิธิตาไม่กระพริบ ถึงแม้
จะไม่ใช่พวกเขาที่เดินอยู่ตรงนั้น แต่พวกเขาก็รู้สึกตื่นเต้นที่ได้เห็น

1 ก้าว 2 ก้าว 3 ก้าว ร่างกายของหกวิธิดำเนินกับว่าคมมากขึ้นเรื่อยๆ ตอนนี้
เขาไม่ให้ความรู้สึกว่าเป็นคนๆหนึ่งอีกต่อไปแล้ว เขาให้ความรู้สึกราวกับ
ว่าตัวเองเป็นดาบที่เดินได้

“เกือบจะถึงแล้ว อีกแค่ 10 เมตรเท่านั้น” อวี๋เมี่ยวกำหมัดของเธอด้วยความคาดหวัง

เลือดภายในร่างกายของหกวิถิเริ่มจะไหลออกมาจากผิวหนัง ทำให้เขาดูเหมือนกับดาบสีแดง

“อดทนไว้ อีกแค่ไม่กี่ก้าวเท่านั้น” อวี๋เมี่ยวต้องการให้หกวิถิไปถึงปลายอุโมงค์เช่นเดียวกัน เพราะนั่นจะทำให้เธอรู้สึกดีขึ้น

ร่างกายของหกวิถิถูกข้อมเป็นสีแดงทั้งตัว เขาก้าวไปอย่างช้ามาก ๆ แต่ในที่สุดเขาก็ไปยืนอยู่ต่อหน้าความมืดมิดจนได้

แสงสว่างและความมืดมิดแบ่งแยกทั้ง 2 โลกเอาไว้ หกวิถิยืนอยู่ตรงหน้ากำแพงสีดำที่กั้นระหว่างทั้ง 2 โลก เขาไม่สามารถมองเห็นอะไรที่อยู่ในความมืดมิดนั้นได้ เขายังต้องก้าวไปอีกหนึ่งก้าวเพื่อจะเข้าไปข้างใน

แต่หกวิถิแค่ยืนอยู่ตรงนั้น เขาไม่สามารถก้าวขาออกไปได้...

“เข้าไปข้างในให้ได้!” อวี๋เมี่ยวตะโกนออกมาจากใจจริงของเธอ

ภายในจิตใจของหกวิถีนั้กำลังร้องตะโกนอยู่เช่นกัน แต่ถ้าเขาก้าวไปอีก
หนึ่งก้าวเพื่อจะเข้าไปในความมืดมนนั้น เขากลัวว่าร่างกายของตัวเองจะ
แตกสลาย

แสงแห่งพระเจ้านั้กดดันทั้งร่างกายของเขาเอาไว้ และไม่ว่าเขาจะออก
แรงมากแค่ไหน ขาของเขาก็ยังคงปักอยู่บนพื้น เขาไม่สามารถเดินหน้า
ต่อไปได้

หกวิถียากจะรู้ให้ได้ว่าภายในความมืดมนนั้นมีอะไรอยู่ แต่เขาไม่
สามารถขยับร่างกายของตัวเองได้

เขาอยู่ห่างออกไปเพียงแค่นี้อก้าว แต่ความมืดมนนั้นดูเหมือนกับอยู่ไกล
แสนไกล

ตอนที่ 1549 ห้อง

ในตอนที่ยานเซ็นก้าวเข้ามาจากอุโมงค์แสงแห่งพระเจ้า บริเวณแห่งนี้ดูมืดมิดอย่างมาก แต่เมื่อเขาผ่านความมืดมิดนั้นเข้ามา มันก็ไม่ต่างอะไรจากม่านบางๆที่บดบังการมองเห็นเท่านั้น

ก่อนจะเข้ามาหานเซ็นก็ได้เตรียมตัวต่อสู้อยู่แล้ว แต่เขากลับพบว่าตัวเองอึ้งและพูดไม่ออกแทน เพราะที่รอเขาอยู่หลังความมืดมิดนั้นก็คือห้องๆหนึ่งที่ดูเหมือนกับห้องรับรองทั่วไป

มันมีโต๊ะ เก้าอี้ ถ้วยชาและม้านั่งที่ทำมาจากคริสตัลที่หานเซ็นคุ้นเคย พวกมันดูเหมือนกับสิ่งที่หานเซ็นเคยเห็นภายในห้องควบคุมหลัก แอมโต๊ะ และเก้าอี้มีการออกแบบที่เหมือนกันด้วย

‘ทำไมถึงได้มีห้องของคริสตัลไลเซอร์อยู่ในอุโมงค์แสงแห่งพระเจ้าได้?’
สมองของหานเซ็นเต็มไปด้วยเครื่องหมายคำถาม

เทคโนโลยีของคริสตัลไลเซอร์ไม่ควรจะมาอยู่ภายในก๊อตแข่งชั่วคราว เพราะ
ยังไหงะหานเซ็นก็ไม่สามารถใช้ดวงของเขาในก๊อตแข่งชั่วคราวได้ ดังนั้น
เทคโนโลยีอื่นๆของพวกเขาก็น่าจะใช้ได้เช่นกัน

แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ห้องที่ดูเหมือนกับของคริสตัลไลเซอร์นี้ก็มาอยู่
ตรงหน้าของเขา

‘มันเป็นแค่ห้องๆหนึ่ง บางทีใครบางคนอาจจะเคลื่อนย้ายมันมาที่นี่ แต่
ที่นี่คือปลายสุดของอุโมงค์แสงแห่งพระเจ้า ใครกันที่มีความสามารถ
พอจะเคลื่อนย้ายทั้งห้องของคริสตัลไลเซอร์มาที่นี่ได้?’ หานเซ็นมองไป
รอบๆเพื่อจะหาคำตอบ

แต่หลังจากที่มองดูรอบๆห้องอยู่หลายครั้งเขาก็ยังไม่ได้รับคำตอบ

รอบๆตัวของเขาดูเหมือนจะเป็นแค่วัตถุธรรมดาๆ หานเซ็นลองนั่งบนเก้าอี้
ดู และเขาก็สามารถยืนยันได้ว่ามันเหมือนกับสิ่งที่เขาพบในห้องควบคุม
หลัก แม้มันจะดูแข็งเหมือนกับคริสตัล แต่จริงๆแล้วมันทั้งอ่อนและนุ่มนวล

ตอนนี้ห่านเช็นคิดว่ามันเป็นอะไรที่น่าเสียดายอย่างมากที่ดวงของเขาไม่สามารถนำมาใช้ในก๊อตแชนจ์ชัวร์ได้ ไม่อย่างนั้นเขาก็จะได้สอบถามข้อมูลเกี่ยวกับห้องนี้กับมัน

หลังจากนั้นสายตาของห่านเช็นก็จับจ้องไปที่บางสิ่งบางอย่างที่อยู่ทางด้านซ้ายของห้อง มันมีลึนชักที่ทำมาจากคริสตัลสีดำตั้งอยู่กับกำแพง ห่านเช็นเดินเข้าไปและพยายามจะดึงลึนชักออกมา

แต่เขาไม่สามารถจะดึงให้มันเปิดออกได้ เขาลองพยายามอีกครั้ง แต่ก็พบว่ามันถูกล็อคเอาไว้

ห่านเช็นตัดสินใจนำดาบไทอาออกมาและฟันใส่ลึนชัก แต่การโจมตีของเขาไม่ได้ทิ้งร่องรอยอะไรไว้ที่ผิวของมันเลย

สีหน้าของห่านเช็นเปลี่ยนไป เขาใช้พลังทั้งหมดฟันใส่ลึนชักอีกครั้ง แต่ถึงอย่างนั้นมันก็ไม่สามารถจะทิ้งร่องรอยอะไรเอาไว้ได้เลย

ขณะที่หานเซ็นพยายามคิดหาวิธีที่จะเปิดมันออก ตัวงของเขาก็เริ่มจะ
ส่องแสงออกมา หานเซ็นไม่เคยเห็นตัวงทำงานตอนอยู่ในก๊อตแซงซ์วรีมา
ก่อน แต่ตอนนี้มันกลับมีชีวิตขึ้นมา

“ห้องควบคุมถูกค้นพบ คุณต้องการจะเชื่อมต่อหรือไม่?” เสียงอัตโนมัติ
ของตัวงดังขึ้นมา

“เชื่อมต่อ” หานเซ็นรีบพูดออกมาแม้ว่าเขาจะเต็มไปด้วยความประหลาด
ใจก็ตาม ห้องแห่งนี้เป็นเหมือนกับห้องควบคุมหลักจริงๆ เทคโนโลยีของ
คริสตัลไลเซอร์อย่างตัวงถึงสามารถใช้งานได้

มันเกินความคาดหมายของหานเซ็นไปมาก เนื่องจากมันเป็นข้อมูล
พื้นฐานที่ทุกคนจะรู้ว่าเทคโนโลยีนั้นไม่สามารถใช้งานได้ในก๊อต
แซงซ์วรี

ผู้คนมากมายได้ทดลองทฤษฎีนี้ภายในก๊อตแซงซ์วรี และผลลัพธ์ที่ออกมา
ก็เหมือนกันทั้งหมด ตั้งแต่เทคโนโลยีธรรมดาอย่างหลอดไฟไปจนถึง
เทคโนโลยีล้ำยุคอย่างวอเฟรม มันไม่มีอะไรที่สามารถทำงานภายในก๊อต
แซงซ์วรีได้ พวกมันไม่ต่างอะไรไปจากเศษเหล็กเมื่ออยู่ในที่แห่งนี้

แม้แต่เทคโนโลยีของคริสตัลไลเซอร์อย่างดวงก็ไม่สามารถใช้งานได้
เช่นกัน หานเซ็นไม่แน่ใจว่าทำไมตอนนี้จู่ๆมันถึงใช้งานได้

“สร้างการเชื่อมต่อกับห้องควบคุม” สัญลักษณ์บนตัวดวงเรืองแสงออกมา
และมันก็บินไปที่ลิ้นชักคริสตัล

หลังจากนั้นหานเซ็นก็ได้ยินเสียงอะไรบางอย่างถูกปลดล็อก และลิ้นชักที่
ปิดสนิทอยู่ก็เปิดออกมา

“การเชื่อมต่อเสร็จสมบูรณ์” แสงของดวงค่อยๆจางลงไป หลังจาก que ลิ้นชัก
ถูกเปิดออก

หานเซ็นมองเข้าไปข้างในลิ้นชัก และเขาก็เห็นเครื่องจักรที่ดูเหมือนกับ
คริสตัลกำลังเรืองแสงอยู่ มันดูเหมือนกับเป็นแผงควบคุมอะไรบางอย่าง
ซึ่งเขาไม่แน่ใจว่ากำลังมองอะไรอยู่

“นี่คืออะไร?” หานเซ็นถามดวง

ด้วงตอบด้วยเสียงที่เหมือนกับเครื่องจักร “มันคือคอมพิวเตอร์”

“มันเอาไว้ทำอะไร?” หานเซ็นถาม

“เนื่องจากมีข้อมูลไม่เพียงพอทำให้ไม่สามารถตอบคำถามของคุณได้”

ด้วงเรืองแสงออกมาขณะที่ตอบ

หานเซ็นขมวดคิ้ว เขาไม่ได้รู้อะไรเกี่ยวกับเทคโนโลยีของคริสตัลไลเซอร์มากนัก และเขาก็ไม่สามารถใช้งานมันได้เนื่องจากเขาไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไรกับมัน

ขณะที่หานเซ็นกำลังคิดอยู่ว่าควรจะทำยังไงดี ประตูที่อยู่อีกด้านหนึ่งของห้องก็ถูกเปิดออก

หานเซ็นเดินเข้าไปดูด้วยความสงสัย และดูเหมือนว่าห้องถัดไปนั้นจะเป็นห้องนอน เนื่องจากมันมีเตียงคริสตัลที่ดูนุ่มสบายตั้งอยู่กึ่งกลางห้อง

บนเตียงมีผ้าห่มอยู่ มันดูยับยู่ยี่ราวกับว่าเจ้าของเตียงนี้ลุกออกไปด้วยความเร่งรีบ

ห่านเซ็นเปิดผ้าห่มออก แต่เขาไม่เห็นว่ามีอะไรอยู่ข้างใต้ หลังจากนั้นเขาก็เดินไปยังโต๊ะที่อยู่หัวเตียง มันมีขวดคริสตัลที่มีของเหลวสีแดงอยู่ภายใน ตั้งอยู่บนนั้น

ขวดนั้นมีฝาปิดอยู่ ห่านเซ็นดึงมันออก และจมูกของเขาก็ได้กลิ่นหอมที่รื่นรมของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

‘นี่คือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของพวกคริสตัลไลเซอ์อย่างนั้นหรือ?’ ห่านเซ็นคิด

ห่านเซ็นปิดผากลับไปเหมือนเดิมและตัดสินใจเก็บขวดนั้นไป เขาเปิดลิ้นชักของโต๊ะออกเพื่อจะดูว่ามีอะไรอยู่ไหม

เมื่อห่านเซ็นเปิดลิ้นชัก เขาก็เห็นสิ่งของหลายอย่างอยู่ข้างใน มันมีทั้งสิ่งของที่ดูเหมือนกับที่หนีบผมและของตกแต่งต่างๆ แกมมันยังมีขวดที่ดูเหมือนจะบรรจุเมอคอัฟเอาไว้ด้วย

แต่ท่ามกลางสิ่งของพวกนั้นที่สะดุดตาของห่านเขินที่สุดก็คือไดอารี่ เขาหยิบมันขึ้นมาจากลิ้นชักและเปิดมันออก มันมีตัวอักษรมากมายอยู่ภายใน ซึ่งตัวอักษรพวกนั้นดูเหมือนจะถูกเขียนเอาไว้อย่างงดงามด้วยลายมือของผู้หญิง

แต่สิ่งที่ทำให้ห่านเขินตื่นเต้นที่สุดก็คือ มันถูกเขียนเอาไว้ด้วยภาษาโบราณของมนุษย์

ตอนนี้ห่านเขินรู้สึกดีใจที่สละเวลาไปเรียนเกี่ยวกับภาษาโบราณไม่อย่างนั้นแล้วเขาก็คงไม่สามารถอ่านตัวอักษรที่อยู่ในไดอารี่นี้ได้

ตอนที่ 1550 ไดอารี่

ถึงแม้ว่ามันจะเป็นไดอารี่แต่เนื้อหาข้างในไม่ได้ระบุวันที่เอาไว้
นอกจากนั้นในแต่ละหน้ายังมีเพียงแค่ไม่กี่ประโยคเท่านั้น แถมเนื้อหาข้าง
ในก็ไม่ต่อเนื่องกันอีกด้วย

“หมายเลข 3480 ทำไมมันถึงได้โง่จัง? ไม่อยากจะเชื่อเลยว่ามันถูกอสูร
กระดุกหยกฆ่า”

“ในสมองของหมายเลข 5079 มีแต่น้ำหรือไง? ด้วยพลังแค่นั้น มันคงจะ
อยากตายมากสินะถึงไปที่ทะเลกาแล็กซี”

“มันตายซะละ โง่อะไรอย่างนี้”

...

ในไดอารี่นั้นเต็มไปด้วยการบ่น แต่หาข้อเห็นไม่แน่ใจหมายเลขพวกนี้
หมายความว่าอะไร

‘ชาวคริสต์ไลเซอร์เหมือนกับมนุษย์อย่างนั้นหรือ? นี่พวกเขาเข้ามาใน
ก็อตแซงซัวร์เพื่อล่ามอนสเตอร์เหมือนกัน? หมายเลขพวกนี้ก็คือชื่อของ
พวกเขาอย่างนั้นหรือ?’ หานเซ็นคิด

มันมีข้อความที่ปั่นด้วยความไม่พอใจอยู่จำนวนมาก แต่หานเซ็นก็อ่านทุก
คำในนั้น เขาไม่ต้องการจะพลาดอะไรไป

แต่สุดท้ายแล้วผลลัพธ์ที่ได้ก็เป็นอะไรที่น่าผิดหวัง หานเซ็นอ่านไปกว่าครึ่ง
เล่ม แต่เนื้อหาภายในก็ยังไม่เปลี่ยนไป มันดูเหมือนกับว่าคนที่เขียนไดอารี
เล่มนี้มักจะดูการต่อสู้ของผู้คนอยู่ทุกๆวัน

แต่หานเซ็นก็ห้ามใจในการเปิดข้ามไปหน้าสุดท้ายเอาไว้ เขาค่อยๆอ่าน
ไดอารีไปที่ละหน้า แต่อย่างไรก็ตามหลังจากที่อ่านไปอีกหน่อย ในที่สุด
ดวงตาของเขาก็ดูเหมือนจะเริ่มสนใจในเนื้อหาที่ถูกเขียนเอาไว้

“45 วันก่อนการกลับมา มันยังไม่มีใครผ่านเงื่อนไผ่เลย ดูเหมือนว่าภารกิจ
จะล้มเหลว”

“การกลับมา? การกลับมาหมายถึงอะไรกัน? และเงื่อนไขสำหรับอะไร?
นั่นหมายความว่าอะไรกันแน่?” หานเซ็นสับสน

แต่หลังจากนั้นเนื้อหา ก็กลับมาสู่การบ่นเหมือนเดิม หานเซ็นอ่านไปอีก
หลายสิบหน้ากว่าจะเจอสิ่งอื่นที่น่าสนใจ

“ภารกิจล้มเหลว หมายเลข 4 หายตัวไป ในที่สุดพวกเรา ก็ออกไปจากที่นี่
ได้สักที มันไม่มีความจำเป็นที่พวกเราต้องทนทุกข์ทรมานในที่แห่งนี้อีก
ต่อไปแล้ว”

หลังจากหน้านั้นไป ส่วนที่เหลือของไดอารี่ก็ว่างเปล่า มันดูเหมือนกับว่า
เจ้าของไดอารี่ได้จากไปแล้ว หรือไม่ก็ไม่มีความรู้สึกที่อยากจะเขียนบันทึก
อีกต่อไป

หานเซ็นเปิดกลับไปยังหน้าที่ผ่านมา เขาจำได้ว่าผู้เขียนได้เขียนบ่น
หมายเลข 4 เอาไว้ก่อนหน้านี้ แต่เขาไม่ได้สนใจและข้ามมันไป

ในตอนที่เราเจอไดอารี่จากไปนั้น เราได้เขียนถึงหมายเลข 4 การที่ถูกเขียนอยู่ในหน้าสุดท้ายได้ก็แสดงว่าหมายเลข 4 จะต้องเป็นคนที่มีความสำคัญบางอย่าง

หลังจากนั้นหานเซ็นก็รวบรวมเนื้อหาทั้งหมดที่เขียนเกี่ยวกับหมายเลข 4

“หมายเลข 4 นี่ไม่เลวเลย วิชาดาบของนางก็พอใช้ได้ มันพอๆกับระดับของเด็กอนุบาลแล้ว”

“หมายเลข 4 ต้องการจะฆ่าเทพแม่น้ำโลหิต นางคงจะอยากตายมาก”

“ว้าว! หมายเลข 4 ทำได้สำเร็จ นั่นมันเป็นอะไรที่โคตรดีจริงๆ”

...

หลังจากหานเซ็นอ่านพวกมันทั้งหมด เขาก็สังเกตได้ว่าเจ้าของไดอารี่ให้ความสนใจหมายเลข 4 เป็นพิเศษ

เมื่อเจ้าของไดอารีเขียนบ่นคนอื่นมันให้อารมณ์ที่แตกต่างออกไป มันคล้ายกับว่าเจ้าของไดอารีเป็นคนที่มึนงงกว่า และข้อความที่เขียนก็เหมือนกับเป็นการจดบันทึกการใช้ชีวิตของลิงในสวนสัตว์ยังงี้ยังงั้น

แม้เจ้าของไดอารีจะบ่นเกี่ยวกับหมายเลข 4 มากที่สุด แต่มันให้ความรู้สึกที่ต่างออกไปจากหมายเลขอื่นๆ หมายเลข 4 ไม่ได้ถูกมองว่าเป็นสิ่งมีชีวิตที่ด้อยต่ำกว่า

หลังจากที่ห่านเซ็นอ่านเนื้อหาทั้งหมด เขาก็ได้ข้อสรุปหลายอย่าง

หมายเลข 4 ที่ถูกพูดถึงเป็นผู้หญิงคนหนึ่ง แต่ห่านเซ็นไม่รู้ว่าเธอเป็นชาวคริสต์ไลเซอร์หรืออะไรกันแน่

เธอใช้ดาบและยังแข็งแกร่งมากๆด้วย มันมีประโยคหนึ่งที่พูดถึงมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่แข็งแกร่งมากๆตัวหนึ่ง ซึ่งมันเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดธรรมดาๆไม่กล้าเข้าไปใกล้

ในไดอารี่นั้นเขียนไว้ว่าหมายเลข 4 สามารถฆ่ามอนสเตอร์ตัวนั้นได้สำเร็จ
แม้ไดอารี่จะบอกว่าวิชาดาบของเธอไม่ได้ดีเด่นอะไร แต่หมายเลข 4 คนนี้
ก็ยังสามารถฆ่ามอนสเตอร์ตัวนั้นได้อย่างง่ายดาย

และมันยังมีอยู่ประโยคหนึ่งที่เขียนไว้ว่าเธอเป็น ‘คนสวย’ ด้วย

ประโยคหนึ่งในไดอารี่เขียนเอาไว้ว่า “ทำไมการที่หน้าตาสวยถึงเป็นสิ่งที่
ควรภาคภูมิใจ? ความสวยงามนั้นจะนำไปสู่ความเยอหยิ่ง เจ้าบ้า
หมายเลข 4!”

ห่านเซ็นปะติดปะต่อประโยคหลายประโยคเพื่อให้ได้ภาพที่ชัดเจนขึ้น เขา
รู้ว่าต้องมีสิ่งมีชีวิตทารกตัวหนึ่งเข้ามาหาหมายเลข 4 และติดตามเธอไป

สุดท้ายห่านเซ็นก็สรุปได้ว่าหมายเลข 4 นั้นหน้าตาสวย เธอมีวิชาดาบที่
ยอดเยี่ยมและสามารถสังหารมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้อย่างสบายๆ

ห่านเซ็นรวบรวมเบาะแสทั้งหมดเข้าด้วยกัน และสุดท้ายแล้วก็มีคนหนึ่งๆ
ที่ผุดขึ้นมาในหัวของเขา

“กู่ชิงเจิง! เป็นไปได้ไหมที่หมายเลข 4 นี้จะหมายถึงเธอ?”

แต่นั้นคุณจะไม่น่าเป็นไปได้อีก เพราะหานเซินพอจะคาดเดาถึงความเก่าของไดอารี่นี้ได้ และมันก็เป็นสิ่งที่ชาวคริสต์ไลเซอ์เขียนเกี่ยวกับคนของพวกเขา

ไม่ใช่ว่ากู่ชิงเจิงจะเป็นผู้หญิงคนเดียวที่หน้าตาสวยงามและใช้ดาบ มันยังมีสปีริตและมอนสเตอร์รูปร่างมนุษย์หลายต่อหลายคนที่เป็นแบบนั้น

หานเซินอ่านเนื้อหาไดอารี่ต่ออีกหน่อย แต่นอกจากหมายเลข 4 แล้ว มันก็ไม่มีข้อมูลอะไรน่าสนใจ หมายเลขอื่นคุณจะไม่ได้อะไร และส่วนใหญ่แล้วก็จะถูกเขียนถึงเพียงแค่ประโยคเดียว

‘เราควรไปถามกู่ชิงเจิงว่าเธอเป็นคนที่ฆ่าเจ้ามอนสเตอร์ตัวนั้นหรือเปล่า’
หานเซินคิดว่ามันมีความเป็นไปได้ที่ต่ำ แต่ถึงอย่างนั้นเขาต้องการจะกลับไปถามเพื่อความแน่ใจ

หานเซินสำรวจห้องนอนต่ออีกหน่อย แต่มันก็ไม่มีอะไรอย่างอื่นที่น่าสนใจ

นอกจากประตูที่เชื่อมต่อระหว่างห้องทั้ง 2 แล้ว มันก็มีไม่ทางออกอื่นอีก และมันก็ไม่มีของมีค่าอะไรเช่นกัน ดังนั้นเขาจึงเดินออกไปทางที่ใช้เข้ามา

แต่ก่อนที่จะออกไป หานเซ็นก็ได้นำสิ่งของในลิ้นชักรวมถึงไดอารี่ไปเก็บไว้ ภายในขวดอำมหิต

แต่เมื่อหानเซ็นออกมาจากที่นั่น เขาก็รู้สึกตกใจกับสิ่งที่เห็น หกวิถีกำลัง ยืนอยู่ข้างนอก ขณะที่เลือดท่วมตัวจนหานเซ็นเกือบจะจำเขาไม่ได้

ดูบ!

เมื่อหกวิถีเห็นหานเซ็น ร่างกายของเขาก็ล้มลงไปกับพื้น พร้อมกับกระอัก เลือดออกมา

หานเซ็นรีบไปเข้าไปอุ้มเขาขึ้นมาบนหลัง ขณะที่คิด ‘ทำไมเขาถึงได้ดันทุรังขนาดนี้?’

เมื่อราชาสิงโตหยกน้อยเห็นหนานเซ็นแบกหกวิถึที่หมดสติกลับมา มันก็พุด
ออกมา “ท่านหัวหน้า! ท่านแข็งแกร่งจริงๆ แม้แต่หกวิถึยังไปไม่ถึงปลาย
อุโมงค์เลย แต่ท่านกลับทำได้”

ตอนที่ 1551 ปล่องไฟ

ห่านเซ็นพาหูกวีออกไปจากอุโมงค์แสงแห่งพระเจ้า และเขาก็สังเกตเห็นว่าหูกวีได้รับบาดเจ็บอย่างหนัก โชคดีที่ร่างกายของจักรพรรดิแข็งแกร่งทำให้เขาไม่ได้ตกอยู่ในอันตรายอะไร

อวีเมียวพาอวีเสวียนออกไปพร้อมกับเธอด้วย ขณะที่เดินกลับออกมา เธอก็จ้องมองห่านเซ็นด้วยสีหน้าที่ดูซับซ้อนอยู่ตลอดเวลา

แต่อย่างไรก็ตามตอนนี้ห่านเซ็นก็ไม่มีเวลาจะมัวฆ่าพวกเขา และถึงเขาจะทำแบบนั้น เขาก็รู้ตัวว่ามันเป็นอะไรที่ไร้ประโยชน์ เพราะอีกฝ่ายเป็นสปีริตที่สามารถเกิดใหม่ได้

ในตอนนี้อาสาสิงโตหยกน้อยดูจะจงรักภักดีกับห่านเซ็นอย่างมาก มันเอาแต่เรียกห่านเซ็นว่าหัวหน้าราวกับว่ามันเกิดมาเพื่อรับใช้เขา

ตั้งแต่ที่ห่านเซ็นได้พบกับแกะตัวนั้น เขาก็ไม่ค่อยชอบใจการถูกเรียกว่าหัวหน้าเท่าไร เขาต้องการให้พวกมันเรียกเขาว่าท่านประธานมากกว่า

“หานเซ็น พวกเราควรจะกลับออกไปเลยดีไหม?” ภูติน้อยรีบเข้ามาถามหานเซ็น

เธอไม่ได้เข้าไปในอุโมงค์แสงแห่งเทพเจ้าเพราะเธอต้องการจะเพิ่มระดับแกนยืนด้วยตัวเอง และเธอก็ไม่ได้มาที่โบราณสถานของเทพเจ้าเพื่ออุโมงค์นี้เช่นกัน เธอมาเพื่อหาโบราณวัตถุเท่านั้น

การเพิ่มระดับผ่านอุโมงค์นั้นมอบผลประโยชน์ที่แตกต่างกันออกไป มันยากที่จะตัดสินได้ว่าอันไหนดีกว่าซึ่งแต่ละคนก็มักจะมีความคิดที่แตกต่างกันออกไป

ราชาสิงโตหยกน้อยต้องการจะติดตามไปด้วย ซึ่งหานเซ็นก็ไม่ได้ปฏิเสธ เพราะการมีมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดมาอยู่เคียงข้างนั้นถือเป็นอะไรที่มีประโยชน์

ราชาสิงโตหยกน้อยสั่งให้มอนสเตอร์ที่ติดตามมันมาคอยเฝ้าอุโมงค์เอาไว้ หลังจากนั้นมันก็ติดตามหานเซ็นไปสำรวจสถานที่อื่นต่อ

ห่านเซ็นนั่งอยู่บนหลังของอสูรดวงดาวสมุทร ขณะที่นำของที่ได้มาจาก
ห้องคริสตัลไลเซอร์ออกมาดูเล่น

ก่อนที่จะเข้าไปในอุโมงค์แสงแห่งพระเจ้ายกก่อนหน้านี้ ห่านเซ็นรู้สึกว่ามันมี
บางสิ่งเรียกให้เขาเข้าไป แต่หลังจากที่กลับออกมา เขาก็ไม่ได้รู้สึกถึงมัน
อีกแล้ว ดังนั้นเขาคิดว่าหนึ่งในสิ่งของที่น่าติดตัวออกมาด้วยก็คือสิ่งที่
เรียกให้เขาเข้าไปข้างใน แต่เมื่อเขามองดูพวกมัน เขาก็คิดว่าพวกมันดู
เหมือนกับของใช้ผู้หญิงทั้งหมด

“พวกม้าน้ำสีดำนั้นมาอีกแล้ว” ภูติน้อยตะโกน

ห่านเซ็นมองขึ้นไปบนท้องฟ้า และเขาก็เห็นพวกม้าน้ำสีดำกำลังลาก
ปล่องไฟใหญ่เหมือนกับทุกที แต่ครั้งนี้ห่านเซ็นประหลาดใจที่เห็นว่าดวง
ไฟที่อยู่ในปล่องไฟดับลงไปแล้ว

“พวกม้าน้ำสีดำนั้นลากปล่องไฟไปมาทั่วทั้งโบราณสถาน พวกมัน
ต้องการจะทำอะไรกันแน่?” ห่านเซ็นพูดกับตัวเอง

ราชาสิงโตหยกน้อยรีบพูดขึ้นมา “ครั้งหนึ่งท่านพ่อของข้าเคยมาที่
โบราณสถานนี้ในตอนที่เขายังเล็ก และเขาก็ได้เห็นม้าน้ำสีดำกับปล่องไฟ
นั่นในตอนนั้นด้วย เขาเตือนข้าว่าอย่าได้เข้าไปใกล้พวกมันเพราะว่าพวก
มันแต่ละตัวแข็งแกร่งเทียบเท่ากับมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด”

“แน่นอน พวกเรารู้อยู่แล้วว่าพวกมันแข็งแกร่ง!” ภูติน้อยเบะปาก

ห่านเซ็นหันไปมองสิงโตหยกน้อยด้วยความประหลาดใจและถาม

“ไม่ใช่ว่าราชาสิงโตขาวเกิดมาเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดเบอร์เซิร์กอยู่แล้ว
หรือ?”

“หลายคนเชื่อแบบนั้น แต่จริงๆ แล้วเขาแข็งแกร่งขึ้นด้วยความพยายาม
ของตัวเอง” ขณะที่พูดถึงราชาสิงโตขาว ราชาสิงโตหยกน้อยก็ดูภาคภูมิใจ
ขึ้นมา

ห่านเซ็นพยักหน้า แต่ไม่ได้พูดอะไร เขามองไปที่ม้าน้ำสีดำที่กำลังลาก
ปล่องไฟอยู่ พวกมันตรงไปที่ภูเขาลูกหนึ่ง และในที่สุดพวกมันก็หายไป
จากสายตาของพวกเขา

“พวกเราลองไปดูกันเถอะว่าพวกมันกำลังทำอะไรกันอยู่”

หานเซ็นรู้สึกสนใจในปล่องไฟนั้นขึ้นมา ปกติแล้วปล่องไฟจะหนาวเย็นเกินกว่าจะเข้าไปใกล้ได้ แต่ตอนนี้เปลวไฟสีฟ้าได้ดับไปแล้ว ทำให้เขาสามารถเข้าไปใกล้มันได้

ภูติน้อยคิดว่าปล่องไฟคือโบราณวัตถุชิ้นหนึ่ง ดังนั้นเธอเห็นด้วยว่าควรจะไปดูมันหน่อย

ราชาสิงโตหยกน้อยดูลังเล แต่ถ้าหานเซ็นตัดสินใจว่าจะไป มันก็รู้ว่าต้องไปพร้อมกับเขาด้วย

กลุ่มของพวกเขาตรงไปทางที่ปล่องไฟหายลับสายตาไป ภูเขาลูกนี้ไม่ใช่ลูกที่ใหญ่ที่สุดในโบราณสถาน แต่ถึงอย่างนั้นมันก็สูงราวๆหนึ่งหมื่นเมตร

โชคดีที่มันไม่มีดอกไม้ประหลาดมาขวางทางทำให้พวกเขาสามารถปีนขึ้นไปถึงยอดเขาได้อย่างปลอดภัย

เมื่อไปถึงยอดเขา พวกเขาก็สังเกตเห็นว่าหลังยอดเขาขึ้นไปยังมีภูเขาอีก
ลูกหนึ่ง ภูเขาลูกนี้สูงทะลุก้อนเมฆขึ้นไป และพวกเขาก็เห็นว่าพวกม้าน้ำสี
ดำกำลังลากปล่องไฟขึ้นไปบนยอดเขานั้น

หวนเซ็นและภูติน้อยหันมามองหน้ากัน หลังจากนั้นพวกเขาก็ตามพวกมัน
ไป

ยอดของภูเขาดูเหมือนกับแท่งน้ำแข็งที่สูงเหนือเมฆขึ้นไป พวกเขาไม่
สามารถเห็นพวกม้าน้ำสีดำได้อีก หลังจากที่พวกมันผ่านกลุ่มเมฆไปแล้ว

หลังจากที่พวกเขาใช้เวลากว่าครึ่งวันในการปีนไปจนผ่านกลุ่มเมฆ พวก
เขาก็เห็นก้อนเมฆจำนวนมากอยู่รอบๆตัว มันเป็นภาพที่สวยงามมากราว
กับว่าอยู่บนสวรรค์

พวกม้าน้ำสีดำลากปล่องไฟไปที่ยอดเขาและหยุดอยู่ที่นั่น ดูเหมือนกับว่า
พวกมันกำลังรออะไรบางอย่างอยู่

ไม่นานหลังจากนั้นโซ่ที่ล่ามพวกม้าน้ำน้ำอยู่ก็ถูกปลดออก พวกมันทั้ง 11 ตัว
ส่งเสียงร้องตะโกนออกมาอย่างมีความสุขและรีบลงภูเขาไป พวกมันดู
เหมือนกับปลาที่เพิ่งจะหนีออกจากตาข่ายได้

ไม่นานหลังจากนั้นกลุ่มของม้าน้ำน้ำแข็งก็ปรากฏตัวออกมา ซึ่งพวกมัน
เป็นกลุ่มเดียวกับห่านเขินเห็นในป่าน้ำแข็ง

ม้าน้ำสีดำทั้ง 11 ตัวเคลื่อนตัวเข้าไปหาพวกม้าน้ำน้ำแข็ง หลังจากนั้น
พวกมันแต่ละตัวก็คลั่งคอกันราวกับเป็นคู่รัก

ม้าน้ำตัวเล็กกว่าไปมารอบๆตัวของพวกเขาอย่างร่าเริง พวกมันดู
เหมือนกับครอบครัวใหญ่ที่มีความสุข

ขณะที่ห่านเขินมองดูพวกม้าน้ำน้ำอยู่นั้น เปาเอ๋อก็หันไปมองที่ปล่องไฟด้วย
ความสนใจ เธอกระโดดออกจากแขนของห่านเขินและรีบวิ่งขึ้นบนยอด
เขาที่มีปล่องไฟตั้งอยู่

ห่านเขินตกใจ เขาต้องการจะเรียกเธอกลับมา แต่เขาไม่อยากจะไปทำให้พวกม้าน้ำรู้ตัว และเนื่องจากเขาเองก็สนใจปล่องไฟนั้นเช่นกัน ดังนั้นเขาจึงตามเป่าเอ๋อขึ้นไปยังยอดของภูเขา

ภูติและราชาสิงโตหยกน้อยเองก็ตามไปด้วยเช่นกัน

พวกม้าน้ำกำลังคล้องคอซึ่งกันและกันอยู่ ด้วยเหตุนี้พวกมันจึงไม่สังเกตเห็นพวกเขา

ปล่องไฟไม่ได้ปล่อยไอน้ำออกมาอีกต่อไป ทุกคนขึ้นไปบนยอดเขาและเป่าเอ๋อก็ขึ้นไปนั่งบนยอดของปล่องไฟ หลังจากนั้นเธอก็ยื่นหัวเข้าไปในปล่องไฟด้วยความอยากรู้อยากเห็น

เมื่อห่านเขินตามเป่าเอ๋อได้ทัน เขาก็อุ้มเธอออกมาจากปล่องไฟ หลังจากนั้นเขาก็ยื่นหัวไปมองว่าภายในปล่องไฟมีอะไรอยู่กันแน่..

ตอนที่ 1552 สิ่งมีชีวิตในปล่องไฟ

เมื่อห่านเซ็นมองเข้าไปข้างใน เขาก็ต้องช็อคเพราะภายในปล่องไฟนั้นมี
ดวงตาคู่หนึ่งกำลังจ้องมองมาที่เขา

โชคดีที่ห่านเซ็นผ่านอะไรมามาก เขาก็สงบจิตใจเอาไว้ได้และจ้องมอง
กลับไปที่ดวงตาคู่นั้นแทน

เจ้าของดวงตานั้นดูเหมือนจะเป็นอะไรบางอย่างที่อยู่ในชุดเกราะ แต่
เนื่องจากมันอยู่ภายในปล่องไฟอันดำมืด ห่านเซ็นจึงไม่สามารถมองเห็น
อะไรอย่างอื่นได้ แต่ดูๆไปแล้วมันก็ดูเหมือนกับมนุษย์

‘มนุษย์? สปิริต? หรือมอนสเตอร์รูปร่างมนุษย์กันแน่?’ ห่านเซ็นสงสัย
ขณะที่จ้องมองไปที่ดวงตา

เป่าเอ๋อปีนขึ้นไปบนไหล่ของห่านเซ็นและมองลงไปภายในปล่องไฟ
เช่นเดียวกัน เมื่อเห็นดวงตาที่อยู่ในชุดเกราะ เธอก็คิดว่ามันเป็นอะไรที่
น่าสนใจ

ไม่นานหลังจากนั้นภูติน้อย ราชาสিংโตหยกน้อย จึงออกสี่เงินและอสุร
ดวงดาวสมุทรก็มาถึง พวกมันมองดูสิ่งที่อยู่ภายในปล่องไฟเช่นเดียวกัน
ดวงตาที่อยู่ภายในปล่องไฟนั้นยังไม่ได้เคลื่อนไหวอะไร แต่ยังคงจับจ้อง
มาที่ห่านเดินต่อไป

ห่านเซ็นรู้สึกประหลาดใจ เขาคิด ‘หมายความว่าเจ้าสิ่งนี้คือสิ่งที่จับจ้อง
เรามาโดยตลอดตั้งแต่ที่เข้ามาในโบราณสถานของพระเจ้าอย่างนั้นหรือ?’

ขณะที่ห่านเซ็นยังคงถูกสายตาคู่นั้นจับจ้อง เขาก็สงสัยว่าเจ้าสิ่งนี้จับตามอง
สิ่งมีชีวิตทั้งหมดที่เข้ามาในโบราณสถานหรือมันแค่จ้องตามาที่เขา
เพียงคนเดียว

ในตอนแรกห่านเซ็นคิดว่าสิ่งมีชีวิตทั้งหมดที่เข้ามาในโบราณสถานน่าจะ
ถูกจับตามอง แต่ด้วยการที่สายตาคู่นี้เอาแต่จับจ้องมาที่เขาและเมื่อก
อื่นๆ ห่านเซ็นก็คิดว่าข้อสันนิษฐานนั้นคงจะผิดไป

หลังจากที่มองไปได้สักพักภูติน้อยและคนอื่นๆก็รู้สึกเบื่อ ในตอนแรกพวก
เขาคิดว่าข้างในน่าจะมีสมบัติอยู่ แต่มันกลับไม่ใช่

แต่ถึงอย่างนั้นพวกเขาก็รู้สึกตกตะลึงเล็กน้อย ปล่องไฟนั้นมักจะปล่อย
ความหนาวเย็นอันเลวร้ายออกมาตลอดเวลา มันเป็นความหนาวเย็นที่
รุนแรงที่ห้ามไม่ให้สิ่งมีชีวิตไหนๆเข้าไปใกล้ปล่องไฟได้

ตอนนี้เมื่อเห็นว่ามีอะไรบางอย่างอยู่ภายในปล่องไฟ พวกเขาก็พอจะคาด
เดาได้ว่าสิ่งมีชีวิตที่อยู่ข้างในนั้นแข็งแกร่งขนาดไหน

แต่ถึงพวกเขาจะรู้สึกประหลาดใจ พวกเขาก็ไม่รู้ว่าควรจะรีบหนีไปดีไหม
สิ่งมีชีวิตที่อยู่ภายในปล่องไฟนั้นเห็นพวกเขาแล้ว และถ้ามันเลือกที่จะส่ง
เสียงให้ม้าน้ำสีดำรู้ตัว พวกเขาก็อาจจะต้องตายในไม่ช้า

ราชาสิงโตหยกน้อยและอสูรดวงดาวสมุทรกลายเป็นระดับขั้นสุดยอดแล้ว
แต่ถึงอย่างนั้นพวกมันทั้งคู่ก็ไม่สามารถเอาชนะม้าน้ำสีดำทั้ง 11 ตัวได้

แต่ก่อนที่จะพวกเขาจะหนีไป พวกเขาก็ได้ยินเสียงกรีดร้องดังขึ้นมาจาก
ระยะที่ไม่ไกลออกไป

พวกเขาหันไปมองรอบๆ เพื่อจะหาว่าเสียงมาจากที่ไหน และพวกเขาก็เห็น
ม้าน้ำน้ำแข็งตัวหนึ่งที่อยู่ในทะเลก้อนเมฆกำลังส่งเสียงมาที่พวกเขาด้วย
ปากที่ดูเหมือนกับโทรโข่งของมัน

ม้าน้ำตัวนี้ไม่ได้ดูดุร้ายอะไร มันก็แค่มองพวกเขาด้วยความอยากรู้อยาก
เห็น

แต่หลังจากที่เสียงนั้นเงียบไป ม้าน้ำน้ำแข็งและม้าน้ำสีดำก็หันมามองที่
กลุ่มของพวกเขา

“วืง!” หานเซ็นตะโกนและเริ่มวืงออกไปทันที

ถึงหานเซ็นจะมีพลังที่แข็งแกร่งพอที่จะต่อสู้กับมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดได้
แต่ม้าน้ำสีดำทุกตัวนั้นเป็นมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดทั้งหมด เกมมันยังมี
ม้าน้ำน้ำแข็งคอยสนับสนุนอีก ดังนั้นถ้าพวกเขาอยู่ที่นี้เพื่อต่อสู้ มันก็มี
โอกาสสูงที่พวกเขาจะเป็นฝ่ายพ่ายแพ้

พวกเขารีบวิ่งลงจากภูเขา ขณะที่พวกม้าน้ำก็ไล่ตามพวกเขามาจาก
ด้านหลัง

ม้าน้ำสีดำทั้ง 11 ตัวดูโกรธมาก และพวกมันก็ไล่ตามพวกเขาอย่างจริงจัง พวกมันเคลื่อนไหวได้รวดเร็วกว่าราชาสิงโตหยกน้อยที่เป็นมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดแล้วซะอีก

“โอ้ไม่นะ! ม้าน้ำสีดำพวกนี้น่ากลัวเกินไปแล้ว พวกเราต้องตายแน่ๆ ถ้าถูกพวกมันไล่ทัน” ราชาสิงโตหยกน้อยหันกลับไปมองและตกใจกับสิ่งที่มันเห็น

ห่านเขีนกัดฟัน หลังจากนั้นเขาก็อุ้มเป่าเอ๋อกับจิ้งจอกสีเงินขึ้นไปบนหลังของอสูรดวงดาวสมุทรและตะโกน

“ขึ้นมาเร็วเข้า! วิ่งเร็วอสูรดวงดาวสมุทร!”

ภูติน้อยน้อยรีบขึ้นมาบนหลังของอสูรดวงดาวสมุทร ซึ่งม้าน้ำตัวน้อยก็ขึ้นตามมาด้วยเช่นกันดูเหมือนกับว่ามันกำลังสนุกสนานอยู่

อสูรดวงดาวสมุทรใช้พลังของมัน หลังจากนั้นร่างกายของมันก็ถูกห้อมล้อมด้วยดวงดาวนับไม่ถ้วนราวกับกาแล็กซี

“รอช้าด้วย!” ราชาสิงโตหยกน้อยตะโกนขึ้นมา ตัวของมันใหญ่เกินไป และทั้งหมดที่มันทำได้ก็คือจับหางของอสูรดวงดาวสมุทรเอาไว้

ด้วยดวงดาวที่อยู่รอบๆ ร่างกายของอสูรดวงดาวสมุทรก็สามารถเคลื่อนที่ผ่านแท่งน้ำแข็งได้ แต่พวกมันน้ำสีดำก็ไม่ได้คิดจะล้มเลิกการไล่ล่าง่ายๆ พวกมันชนแท่งน้ำแข็งที่ขวางทางจนแตกกระจายไปอย่างง่ายดาย

อสูรดวงดาวสมุทรยังคงวิ่งทะลุแท่งน้ำแข็งแบบนี้ต่อไป ขณะที่มันน้ำสีดำก็ไล่ตามพวกเขามาจากด้านหลัง

แต่ทันใดนั้นไซ้ที่ล่ามคอพวกมันน้ำสีดำก็ปรากฏขึ้นมา ทำให้พวกมันน้ำสีดำไม่สามารถไปไกลมากกว่านั้นได้ หลังจากนั้นไซ้ก็ดึงพวกมันกลับไปปล่อยไฟ

พวกมันส่งเสียงกรีดร้องออกมาด้วยความโกรธ แต่พวกมันก็ไม่สามารถหนีจากการจับกุมของไซ้ไปได้

ม้าน้ำน้ำแข็งยังคงพยายามไล่ล่าอสูรดวงดาวสมุทรต่อไป แต่หลังจากอสูรดวงดาวสมุทรเคลื่อนที่ผ่านแท่งน้ำแข็งไปหลายต่อหลายอัน พวกม้าน้ำน้ำแข็งก็หายไปสาบสูญจากของพวกเขา

“อสูรดวงดาวสมุทรมีประโยชน์มากในตอนที่จะหนี” หานเซ็นรู้สึกดี
ความเร็วและพลังของอสูรดวงดาวสมุทรมันเพิ่มขึ้นอย่างมากหลังจากที่
เป็นขั้นสุดยอดแล้ว

ในที่สุดอสูรดวงดาวสมุทรก็ไปหยุดที่ทุ่งน้ำแข็งแห่งหนึ่ง ทุกคนลงจากหลัง
ของมัน ราชาสิงโตหยกน้อยตรวจดูอสูรดวงดาวสมุทรด้วยความสนใจ

“มอนสเตอร์ตัวนี้เคลื่อนที่ผ่านวัตถุได้ด้วยหรอเนี่ย? ว้าว นี่มันเป็นอะไร
ที่ สุดยอดไปเลย”

ม้าน้ำน้ำแข็งตัวน้อยที่ตามพวกเขามาด้วยนั้นตอนนี้ดูแตกต่าง มันเคลื่อนที่
ไปมาเป็นวงกลมและส่งเสียงร้องออกมา รวากับว่าพยายามจะตามหาแม่
ของมัน

ตอนนี้พวกเขาเดินทางออกมาไกลจากพวกม้าน้ำมากแล้ว ดังนั้นไม่ว่ามัน
จะร้องดังแค่ไหน พ่อแม่ของมันก็ไม่มีทางได้ยิน

เป่าเอ่อกระโดดขึ้นไปบนหลังของม้าน้ำตัวน้อยและลูบหัวของมันด้วยฝ่า
มือของเธอ

“ใจเย็นๆ! ไม่ต้องกลัว”

ม้าน้ำตัวน้อยมุดหัวเข้าไปในอ้อมแขนของเป่าเอ่อ ขณะที่ร้องให้ออกมา ดู
เหมือนว่ามันพบคนที่จะคอยดูแลมันแล้ว

ตอนที่ 1553 กลับมาที่หอคอยแห่งโชคชะตา

หานเซ็นอยากจะฆ่ามันน้ำตัวนี้ แต่เป่าเอ๋อดูจะขึ้นชอบมัน ดังนั้นเขาจึง
ล้มเลิกความคิดนั้นไป

“ไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าในปล่องไฟจะมีสิ่งมีชีวิตอาศัยอยู่แบบนั้น อยาก
รู้จริงๆว่ามันเป็นตัวอะไรกันแน่?” ราชาสิงโตหยกน้อยพูด

“มันจะเป็นอะไรก็ช่าง แต่มันไม่มีทางเป็นโบราณวัตถุไปได้” ภูติน้อยดู
จะหงิดหงุด

“ไม่ว่ามันจะเป็นโบราณวัตถุหรือไม่ก็ตาม พวกเราก็ไม่ควรไปยุ่งกับมัน
น้ำน้ำสีดำพวกนั้นเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด แต่พวกมันกลับถูกล่าม
เอาไว้ด้วยโซ่นั่นอย่างง่ายดาย ดังนั้นตัวอะไรก็ตามที่อยู่ข้างในปล่องไฟ
จะต้องแข็งแกร่งมากแน่ๆ ฉันก็ไม่คิดว่าพวกเราจะสู้กับมันได้” หานเซ็น
พูด

ทุกคนก็คิดเหมือนกัน พวกเขาล้มเลิกความคิดที่จะไปยุ่งกับปล่องไฟอัน
นั้นและหันไปสำรวจที่อื่นต่อแทน

ม้าน้ำตัวน้อยยังคงตามหลังเป่าเอ๋อมา ในตอนแรกมันคิดถึงกลุ่มของมัน แต่หลังจากเล่นกับเป่าเอ๋อไปสักพัก อารมณ์ของมันก็ดีขึ้น

ห่านเซินเดินทางอยู่ในโบราณสถานหลายวัน แต่เขาก็ไม่เจออะไรที่น่าสนใจเลย ในขณะที่เดียวกันเขาก็ใช้เวลาส่วนใหญ่ไปการฝึกวิชาลับที่ได้เรียนรู้มาจากหอคอยแห่งโชคชะตา และเมื่อเขาฝึกสำเร็จเมื่อไหร่ เขาก็คิดที่จะกลับไปที่นี่อีกครั้ง เพื่อจะลองดูว่าสามารถนำสมบัติพวกนั้นออกมาจากหอคอยได้ไหม

สมบัติทั้ง 7 ชิ้นนั้นมีโอกาสที่จะเป็นโบราณวัตถุที่พวกเขา กำลังตามหาอยู่

กลุ่มของห่านเซินทำการสำรวจหาโบราณวัตถุอยู่เป็นเวลา 2 อาทิตย์ ในขณะที่ห่านเซินคิดซะว่ามันเหมือนกับการเดินทางท่องเที่ยวธรรมดาๆ ชะมากกว่า เนื่องจากพวกเขาไม่ได้เจอสิ่งของอะไรดีๆเลย

ในช่วง 2 อาทิตย์ที่ผ่านมา ห่านเซินได้ใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับฝึกวิชาอยู่บนหลังอสูรดวงดาวสมุทร และในขณะที่มันค่อยๆเดินสำรวจไปทั่วๆ

ทันใดนั้นเขาก็รู้สึกว่าประตูแห่งชีวิตมีปฏิกิริยาขึ้นมา และการสูบฉีดเลือดในร่างกายของเขาก็รวดเร็วมากขึ้น

เลือดภายในร่างกายของเขาไม่ได้ถูกขับเคลื่อนโดยหัวใจอีกต่อไปแล้ว ในตอนนี้มันถูกขับเคลื่อนโดยประตูแห่งชีวิตแทน มันเป็นวงจรการหมุนเวียนของเลือดแบบใหม่ และมันก็นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงต่อการทำงานของร่างกาย

มันไม่ใช่แค่เลือดเท่านั้นที่เปลี่ยนแปลงไป เลือดของเขานั้นเป็นแค่ตัวกระตุ้นสำหรับสิ่งอื่นๆ เซลล์และยีนของห่านเซ็นได้รับความเปลี่ยนแปลงโดยตรง

ลักษณะภายนอกของห่านเซ็นส่วนใหญ่แล้วไม่มีความเปลี่ยนแปลงอะไร ความเปลี่ยนแปลงทั้งหมดเกิดขึ้นภายในตัวของเขา เว้นก็แต่มีานตาสีดำของเขาที่ตอนนี้เปลี่ยนไปเป็นสีแดงแล้ว

แต่นอกจากสีของตาแล้ว ห่านเซ็นก็ดูเหมือนเดิมทุกอย่าง แต่ภายในร่างกายของเขานั้นมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นหลายอย่าง

ห่านเซ็นรู้สึกทราบว่ากระดูกกับเนื้อหนังของเขาถูกสร้างขึ้นใหม่ทั้งหมด และเขาก็รู้สึกว่าร่างกายตัวเองหนักขึ้นกว่าเดิมหลายเท่า เลือดของเขาไม่ได้ไหลไปตามหลอดเลือดอีกต่อไป และมันก็ถูกผูกโยงเข้ากับกระดูกและเนื้อหนังของเขาโดยตรง

ความเปลี่ยนแปลงนี้ทำให้ร่างกายของห่านเซ็นสามารถสัมผัสถึงสิ่งต่างได้ดียิ่งขึ้น นอกจากนั้นเขายังสามารถควบคุมร่างกายของตัวเองได้ดียิ่งขึ้นกว่าเดิม

เมื่อห่านเซ็นหันไปทิ่มมองอสุรดวงดาวสมุทรและราชาสิงโตหยกน้อย เขาก็ต้องอึ้ง ดวงตาสีแดงทำให้การมองเห็นของเขาเปลี่ยนไป ห่านเซ็นสามารถเห็นเลือดที่ไหลเวียนอยู่ในร่างกายของพวกมันได้

หรืออย่างน้อยนั่นก็คือสิ่งที่ห่านเซ็นคิดในตอนแรก แต่หลังจากที่ตรวจดูดีๆ ห่านเซ็นก็สังเกตได้ว่าสิ่งที่เห็นนั้นไม่ใช่เลือด

การไหลเวียนของเลือดนั้นควรจะถูกขับเคลื่อนด้วยหัวใจ แต่สิ่งที่ห่านเซ็นเห็นไม่ใช่แบบนั้น พลังงานสีแดงที่ไหลเวียนอยู่ภายในร่างกายของพวก

เขามีเจดสีที่แตกต่างกันออกไปในแต่ละจุดของร่างกาย แถมการการไหลเวียนของมันก็ไม่ได้มีเส้นทางที่ตายตัว

‘มันคือพลังชีวิตอย่างนั้นหรือ?’ หานเซ็นคาดเดา แต่เขาก็ไม่แน่ใจ

หานเซ็นต้องการจะเข้าไปดูใกล้ๆ แต่จู่ๆ เขาก็รู้สึกเจ็บปวดในหัว และร่างกายของเขาก็เริ่มชักกระตุก เหมือนกับว่าเขาถูกแทงด้วยเข็มจำนวนมาก

เมื่อหานเซ็นหยุดใช้วิชา ความรู้สึกเจ็บปวดก็หายไปทันที และการเปลี่ยนแปลงในร่างกายของเขาก็กลับสู่สภาพเดิมเหมือนกับก่อนที่จะฝึกวิชานั้น

หานเซ็นรู้สึกได้ว่าร่างกายของเขาตอนนี้ค่อนข้างอ่อนเพลีย เขาคิด ‘วิชาลับนี้กินพลังงานมากจริงๆ เราแค่ใช้มันไปไม่กี่นาที ร่างกายก็อ่อนเพลียขนาดนี้แล้ว อยากู้จริงๆ ว่าความแข็งแกร่งของเราจะอยู่ในระดับไหนขณะที่ใช้วิชานี้อยู่? แล้วไอ้พลังงานสีแดงนั้นคืออะไรแน่?’

ห่านเซ็นพักผ่อนอยู่ครึ่งวัน ก่อนที่ร่างกายจะกลับมาแข็งแรงเหมือนเดิม และดูเหมือนว่ามันจะไม่มีผลกระทบอะไรถาวรหลังจากที่ใช้วิชาลับ

‘ดูเหมือนว่าถึงเวลาที่เราต้องกลับไปหอคอยนั้นแล้ว’

ห่านเซ็นเริ่มคิดหาวิธีที่เขาจะทำให้ภูติน้อยและราชาสิงโตหยกน้อยเล็กติดตามเขาไปสักระยะ ห่านเซ็นตัดสินใจบอกกับพวกเขาว่ามันจะรวดเร็วกว่าถ้าแยกกันไปค้นหา หลังจากนั้นห่านเซ็นก็พาเป่าเอ๋อ จิ้งจอกสีเงิน และอสูรดวงดาวสมุทรกลับไปหอคอยแห่งโชคชะตา

ม้าน้ำน้ำแข็งตัวน้อยนั้นก็ติดตามเป่าเอ๋อมาไม่เลิก ด้วยเหตุนี้ห่านเซ็นจึงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากยอมให้มันตามมาด้วย

ราชาสิงโตหยกน้อยนั้นยังถือว่าเป็นคนนอกสำหรับเขา ส่วนภูติน้อยก็น่าสงสัยอยู่ ด้วยเหตุนี้ห่านเซ็นจึงไม่อยากพาพวกเขาไปด้วย

อสูรดวงดาวสมุทรพาห่านเซ็นกลับไปภูเขาน้ำแข็งที่เต็มไปด้วยดอกไม้อันตราย

ตอนนี้สูตรดวงดาวสมุทรเป็นขั้นสุดยอดแล้ว ทำให้การใช้พลังในการเดินทางทะลุวัตถุต่างๆไม่ได้ใช้เยอะเหมือนเดิม มันจึงสามารถพาห่านเซ็นไปที่หอคอยได้อย่างไม่ยากเย็นอะไร

ห่านเซ็นรีบเปิดประตูออกอย่างตื่นเต้นและตรงขึ้นไปที่สูงบนสุด เมื่อไปถึง เขาก็เห็นว่าสมบัติทั้ง 7 ยังคงอยู่บนแท่นหินเหมือนเดิม ทำให้เขาถอนหายใจออกมาด้วยความโล่งใจ

‘ดูเหมือนว่าเทพแห่งผลกรรมจะฝึกวิชาลับไม่ได้จริงๆ เพราะถ้าเขาทำได้ เขาก็น่าจะกลับมาที่นี่ก่อนหน้านี้เรา หรือไม่เขาก็ยังฝึกมันไม่สำเร็จ’ ห่านเซ็นคิด

ห่านเซ็นเริ่มใช้วิชาลับ ทันใดนั้นร่างกายของเขาก็เริ่มเกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นอีกครั้ง หลังจากนั้นเขาก็ยื่นมือออกไปเพื่อจะลองดูว่าสามารถผ่านโล่วังวนมิติเข้าไปได้ไหม

ห่านเซ็นค่อยๆยื่นมือออกไปอย่างช้าๆด้วยความระมัดระวัง และเมื่อปลายเล็บไปถึงบนแท่นหิน ปลายเล็บของเขาก็หายไป

สีหน้าของหานเซ็นเปลี่ยนไป เขารีบดึงมือของตัวเองกลับมาทันที

“วิชานี้ไม่เห็นจะทำให้เราผ่านโล่วังวนมิติไปได้เลย”

หานเซ็นเสียเวลาฝึกวิชาและกลับมาที่นี่ แต่ผลลัพธ์ที่ได้กลับเป็นอะไรที่น่า
ผิดหวัง มันทำให้เขารู้สึกท้อแท้อย่างมาก ดูเหมือนว่าการจะเอาสมบัติ
พวกนี้ออกไปดูจะเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้แล้ว

แต่ทันใดนั้นหานเซ็นได้ยินเสียงดังมาจากข้างนอก ซึ่งมันเป็นเสียงกรีด
ร้องที่เขาคุ้นเคยเป็นอย่างดี

สีหน้าของหานเซ็นเปลี่ยนไป เขารีบไปที่หน้าต่างและผลักมันเปิดออก

หานเซ็นมองลงไปที่ด้านล่างซึ่งมันก็เป็นอย่างที่เขาคิดเอาไว้ ตอนนี้ม่านน้ำสี
ดำทั้ง 11 ตัวอยู่ที่ข้างนอกหอคอยและส่งเสียงกรีดร้องใส่หอคอยอย่าง
ต่อเนื่อง

“เวรล่ะ! ม่านน้ำพวกนี้ดูท่าจะโกรธมาก ๆ ด้วย แถมพวกมันยังเอาปล่องไฟ
มาด้วย ถ้ารู้ว่าพวกมันจะตามไม่เลิกแบบนี้ เราก็คงจะไม่พาเจ้าตัวน้อยนี้

มาด้วยหรือ' หานเชื่'นคิดว่าที่พวกม៉าน้ำสีดำตามมาก็เพื่อจะพาตัวม៉าน้ำ
ตัวนี้กลับไป

ตอนที่ 1554 มนุษย์หินไร้หัว

ห่านเซ็นไม่รู้ว่าเปลวไฟสีฟ้าในปล่องไฟลุกกลับขึ้นมาอีกครั้งตั้งแต่เมื่อไหร่

ตอนนี้ปากที่เหมือนกับโทรโข่งของม้าน้ำสีดำทั้ง 11 ตัวกำลังพ่นไอเย็นมาใส่หอคอยแห่งนี้

‘เวรเอ้ย! พวกม้าน้ำมันโหดร้ายถึงขนาดนี้เลยหรือ? ถึงเราจะลักพาตัวม้าน้ำตัวน้อยมากก็จริง แต่ก็ไม่เห็นจำเป็นต้องแข่งแข่งมันไปพร้อมกันเลย’

ห่านเซ็นเริ่มพยายามคิดหาวิธีที่จะหนีไปจากสถานการณ์อันเลวร้ายนี้

ไอเย็นนั้นปิดล้อมหอคอยแห่งโชคชะตาเอาไว้หมดแล้ว และถึงอสูรดวงดาวสมุทรจะใช้พลังในการทะลุผ่านวัตถุเพื่อจะหนีไป แต่ห่านเซ็นก็คิดว่าพวกเขาก็น่าจะต้องแข่งตายอยู่ดี

ตูม!

แท่งน้ำแข็งที่อยู่รอบๆ เริ่มพังทลายลงมาเนื่องจากแรงสั่นสะเทือนที่เกิดขึ้น
จากไอน้ำที่พวกมันน้ำพุ่งออกมา ดอกไม้ที่อยู่รอบๆ เองก็กลายเป็น
น้ำแข็งทั้งหมด ไม่นานพื้นดินในบริเวณรอบๆ ก็เริ่มแตกแยกออกจากกัน
มันเหมือนกับว่าโลกใบนี้กำลังจะถึงจุดจบ

พลังของพวกมันน้ำสีดำทั้ง 11 ตัวมีมากเกินไป และเมื่อดูจากพลังที่พวก
มันปล่อยออกมาแล้ว หานเซ็นก็สามารถบอกได้ว่าพวกมันเป็นมอนสเตอร์
ชั้นสุดยอดเบอร์เซิร์กทั้งหมด

‘บ้าเอ๊ย! พวกมันต้องการจะฆ่าเราให้ได้ เดียวก่อนนะ... ถ้าไอน้ำที่พวก
มันพุ่งออกมานั้นรุนแรง แล้วทำไมเราถึงไม่รู้สึกรุนแรงอะไรเลยล่ะ?’
หานเซ็นอึ้ง เมื่อรู้ตัวว่าตัวเองไม่ได้รู้สึกถึงอากาศหนาวเย็นเลยสักนิดเดียว

‘หรือว่าตอนนี้มันหนาวถึงขนาดที่สมองของเรากลายเป็นน้ำแข็งไปแล้ว
เราถึงไม่รู้สึกรุนแรงอะไรเลย?’ หานเซ็นหยิกตัวเอง เขายังคงรู้สึกเจ็บอยู่และผิว
ของเขาก็ยังคงนุ่มเหมือนเดิม เขาไม่ได้ถูกแช่แข็งอย่างแน่นอน

‘เกิดอะไรขึ้นกันเนี่ย? หอคอยแห่งนี้ป้องกันพวกเราจากไอน้ำที่พวกมันน้ำ
พุ่งออกมาอย่างนั้นหรือ?’ หานเซ็นถามตัวเอง

หอคอยแห่งนี้ตั้งอยู่บนภูเขาน้ำแข็ง และม้าน้ำทั้ง 11 ตัวก็ได้ทำให้ภูเขาทั้ง
ลูกถล่มลงมาด้วยไอน้ำของพวกมัน แต่ตอนนี้หอคอยกลับไม่สะดุ้งสะ
เทือนเลยแม้แต่หน่อย

ห่านเซ็นริบมองออกไปนอกหน้าต่าง และเขาก็ต้องประหลาดใจกับสิ่งที่
เห็น

หอคอยแห่งนี้ไม่ได้ถล่มลงไปพร้อมกับภูเขา ในตอนนี้มันลอยตัวอยู่กลาง
อากาศเนื่องจากมีอะไรบางอย่างยกมันเอาไว้

มันมีมือขนาดใหญ่ที่เป็นหินมายกหอคอยแห่งนี้ยกเอาไว้ ตอนนี้หอคอย
เป็นเหมือนกับของเล่นชิ้นหนึ่งที่ถูกวางอยู่บนฝ่ามือนั้น

ห่านเซ็นริบมองตามแขนนั้นไป และเขาก็เห็นว่ามือนั้นเชื่อมต่อกับมนุษย์
หินขนาดใหญ่ที่ไร้หัว

มนุษย์หินนั้นนั่งอยู่ท่ามกลางแท่งน้ำแข็ง ขณะที่มือของมันรับน้ำหนักของ หอคอยเอาไว้ มนุษย์หินที่ไร้หัวนี้ดูเหมือนกับรูปปั้นที่อยู่ในชั้นแรกของ หอคอยแห่งไซคซะตานี้

ตอนนี้มนุษย์หินนั้นเรืองแสงออกมา และแสงนั้นก็สว่างมากพอจะจนบด บังทั้งภูเขาทำให้มันดูเหมือนกับเทพเจ้า

“ไซคซะตา ไซคซะตา”

เสียงที่ดูโศกเศร้าดังออกมาจากมนุษย์หิน มันเหมือนกับว่ามันพยายามจะ บอกทุกคนว่าไม่สามารถควบคุมไซคซะตาได้ ไซคซะตานั้นเต็มไปด้วย ความไม่ยุติธรรม และมันก็อยู่ภายใต้การควบคุมของความโหดร้าย

แต่มนุษย์หินนั้นไม่มีหัว ดังนั้นห่านเซ็นจึงไม่แน่ใจว่าเสียงนั้นดังออกมา จากไหนกันแน่ แต่ไม่ว่าจะยังไงก็ตามเสียงนั้นก็ดังสะท้านราวกับเสียงฟ้า ร้อง

เมื่อห่านเซ็นหันมองไปที่แม่น้ำสีดำทั้ง 11 ตัวและปล่องไฟ สีหน้าของเขาก็ เปลี่ยนไป

ด้วยเหตุผลบางอย่างในตอนนี้น้ำน้ำสีดำและปล่องไฟก็มีขนาดใหญ่
ขึ้นมาจนเกือบจะเท่ากับมนุษย์หิน

ตอนนี้มีน้ำน้ำสีดำแต่ละตัวดูเหมือนกับยานรบระดับดวงอาทิตย์ และปล่อง
ไฟก็ดูเหมือนกับดาวเคราะห์ดวงหนึ่ง

“โชคชะตา โชคชะตา ชีวิตของข้าเป็นชีวิตของข้า ชีวิตของข้าเป็นชีวิตของ
ข้า มันไม่ได้เป็นของของท้องฟ้า”

เสียงของมนุษย์หินฟังดูบ้าคลั่งยิ่งกว่าเดิม มันพูดด้วยความรุนแรงที่มาก
พอจะทำลายปฐพีได้ มันเป็นเหมือนกับนักรบอมตะที่เต็มไปด้วยความ
กระตือรือร้นที่จะทำลายล้าง

“ถึงจะผ่านไปนานขนาดนี้แล้ว แต่เจ้าก็ยังไม่เข้าใจอีกหรือ?”

ปล่องไฟพูดขึ้นมาด้วยเสียงที่ฟังดูเย็นชา มันไม่ได้เป็นเสียงที่ดังอะไร แต่
ระดับเสียงนั้นเหนือกว่าของมนุษย์หิน มันเข้ามาในหูของห่านเซ็นโดยไม่
ตกหล่นเลยสักคำ

เสียงนั้นเป็นเสียงที่หानเซ็นไม่สามารถบอกได้ว่าเป็นของผู้หญิงหรือผู้ชาย
กันแน่ แต่ที่เขาพอจะบอกได้ก็คือคนที่พูดออกมานั้นก็คือสิ่งมีชีวิตที่อยู่นิ่ง
อยู่ในปล่องไฟ

“ต่อให้ตายไป ข้าก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี” มนุษย์หินพูดด้วยเสียงที่ดังและเต็ม
ไปด้วยความโกรธ ในขณะที่เดียวกับมืออีกข้างหนึ่งของมันก็พุ่งลงไปหา
พวกม้าน้ำทั้ง 11 ตัวและปล่องไฟ

เมื่อมือขนาดใหญ่เริ่มเคลื่อนไหว มันก็เหมือนกับว่าพื้นดินกำลังจะถล่ม
มันเป็นรู้สึกที่เหมือนกับว่าแรงกระแทกจากมือนั้นสามารถทำลายโลกทั้ง
ใบได้เลย

ม้าน้ำสีดำทั้ง 11 ตัวต่างก็กรีดร้องออกมาด้วยความโกรธ ปากที่
เหมือนกับทอของพวกมันเป็นเหมือนกับปืนใหญ่ของยานรบที่พุ่งไ
เย็นออกมา พลังของพวกมันมากพอที่จะหยุดมือขนาดใหญ่ของมนุษย์นั้น
เอาไว้ได้

ไอน์ที่พวกม้าน้ำพุ่งออกมานั้นทำให้มือหินกลายเป็นแข็งไป

“เจ้าตายไปแล้ว เจ้าควรจะเข้าใจเรื่องนั้น” เสียงที่ดูเย็นชายิ่งกว่าเดิมดัง
ออกมาจากปล่องไฟ

“ข้าไม่เข้าใจ แม้ข้าจะตาย” เสียงของมนุษย์หินฟังดูโศกเศร้าอย่างมาก
และมันพยายามที่จะดันมือลงไปตามล่างต่อ ทำให้น้ำแข็งที่ปิดผนึกมือ
ของมันเอาไว้แตกกระจายเป็นเสียงๆ และมือนั้นก็พุ่งลงไปหาม้าน้ำทั้ง 11
ตัวอีกครั้ง

ม้าน้ำทั้ง 11 กระอักเลือดออกมาและกระเด็นออกไป แม้แต่พวกมันก็ไม่
สามารถต้านทานพลังกำลังของมนุษย์หินได้

“เผามันให้เป็นขุยผง” ตะแกรงของปล่องไฟถูกเปิดออก หลังจากนั้นเปลว
ไฟสีฟ้าก็หลั่งไหลออกมาและพุ่งเข้าไปหามนุษย์หิน

ตอนนี้หนานเฉินได้รู้แล้วว่าทั้งม้าน้ำสีดำและปล่องไฟไม่ได้มาตามหาตัวเขา
แต่ถึงอย่างนั้นการที่ได้เห็นพลังอันมากมายมหาศาลของพวกมันก็เป็น
อะไรที่น่ากลัวอย่างมาก

หานเซ็นมาที่นี้ก็เพราะสมบัติ เขาไม่ได้คาดคิดว่าจะมาเจอกับการต่อสู้กัน
ระหว่าง 2 สุดยอด เมื่อเทียบกับปล่องไฟและมนุษย์หินแล้ว พลังของหาน
เซ็นก็เป็นเพียงแค่แม่น้ำเล็กๆที่ไหลเข้าสู่ทะเล

เมื่อเห็นเปลวไฟสีฟ้าหลังไหลออกมาพร้อมกับสายน้ำ หานเซ็นก็กังวลว่า
หอคอยแห่งนี้จะถูกทำลายจนไม่เหลือซาก

มือของมนุษย์ที่คำจุดหอคอยอยู่เริ่มเคลื่อนไหวทำให้หอคอยพุ่งผ่าน
อากาศและตรงเข้าไปหาเปลวไฟสีฟ้าที่กำลังเข้ามา

หลังจากนั้นหานเซ็นก็เห็นว่าเปลวไฟสีฟ้าถูกผิวโลหะสีขาวของหอคอยดูด
เข้าไป

ตอนที่ 1555 ดุดขับพลังโลหิต

สีหน้าของหานเซินดูแย่มาก เปลวไฟสีฟ้าจำนวนมากถูกหอคอยดุดขับเข้ามา และถ้าพวกมันเข้ามาข้างในที่พวกเขาอยู่ละก็ พวกเขาก็คงจะต้องตายกันหมด

แต่สิ่งที่หานเซินคิดนั้นไม่ได้เกิดขึ้น เปลวไฟสีฟ้าที่ถูกหอคอยดุดขับนั้นไม่ได้ปรากฏขึ้นมาภายในหอคอย แต่ที่ชั้นบนสุดของหอคอยนั้นมีแท่นหินอีกอันปรากฏขึ้นมา ซึ่งบนแท่นหินนั้นมีเปลวไฟสีฟ้าที่เหมือนกับดอกไม้หมุนวนอยู่

ตอนนี้หานเซินเข้าใจแล้วว่าสิ่งของทั้ง 7 ชิ้นนี้มาจากไหน พวกมันไม่ได้ถูกนำมาวางอยู่ที่นี้ในฐานะสมบัติ จริงๆแล้วพวกมันเป็นสิ่งของที่ถูกหอคอยดุดขับเข้ามา

‘เจ้าพวกนี้น่ากลัวเกินไปแล้ว เราจำเป็นต้องหาทางหนีไปจากนี้ให้เร็วที่สุด’ หานเซินมองไปรอบๆและพยายามคิดหาวิธีที่จะหนีไปจากที่นี่

ถึงครั้งนี้เปลวไฟสีฟ้าจะไม่ได้ทำอะไรพวกเขา แต่มันไม่มีใครรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นอีก ทางที่ดีพวกเขาควรจะรีบหนีออกไปโดยเร็วที่สุด

แต่สถานการณ์ภายนอกยังไม่สามารถคาดเดาได้ทำให้ห่านเซ็นยังต้องระวังตัวและยังไม่เคลื่อนไหวสุมสี่สุมห้า หลังจากทีเปลวไฟสีฟ้าถูกหอคอยดูดซับไปแล้ว หอคอยก็พุ่งตรงไปที่ปล่องไฟต่อทันที มันดูเหมือนว่ามนุษย์หินคิดจะใช้หอคอยบดขยี้ปล่องไฟ

ตอนนี้เปลวไฟสีฟ้าที่อยู่ในปล่องไฟได้หายไปแล้ว แต่ห่านเซ็นไม่แน่ใจว่ามันหายไปเอง หรือเป็นเพราะถูกหอคอยขโมยไป

หลังจากนั้นก็มีสิ่งมีชีวิตในชุดเกราะสีดำออกมาจากปล่องไฟเพื่อรับหอคอยโลหะที่กำลังพุ่งลงมา มนุษย์หินพยายามดันหอคอยลงไปด้วยพลังกำลังที่น่ากลัวของมัน ขณะที่สิ่งมีชีวิตในชุดเกราะสีดำก็ดันหอคอยจากด้านล่าง พลังที่ทั้งคู่ดันใส่หอคอยนั้นมหาศาลเกินกว่าที่จะจินตนาการได้

แรงจากการปะทะนั้นเกิดขึ้นที่กึ่งกลางของหอคอยทำให้ห่านเซ็นและเป่า
เอ่อตกอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่ดีนัก และถึงแม้หอคอยจะดูดซับพลังส่วน
ใหญ่เอาไว้ แต่มันก็ไม่สามารถป้องกันไว้ได้หมด

พลังจากการปะทะกันระหว่างมนุษย์หินกับสิ่งมีชีวิตในชุดเกราะสีดำนั้น
รั่วไหลเข้ามาภายในหอคอย แต่พลังของมนุษย์หินนั้นเกี่ยวข้องกับเลือด
ห่านเซ็นก็คิดว่ามันเป็นอะไรที่ดูค่อนข้างคุ้นเคย สุดท้ายเขาก็รู้ตัวว่ามัน
เป็นพลังแบบเดียวกับวิชาที่ถูกเขียนเอาไว้ภายในหอคอยแห่งนี้

‘นี่หมายความว่ามนุษย์หินนั้นมีความเกี่ยวข้องกับจักรพรรดิมนุษย์อย่าง
นั้นหรือ? หรือว่าจริงๆ แล้วเขาก็คือจักรพรรดิมนุษย์?’ ห่านเซ็นคิด

ส่วนพลังของสิ่งมีชีวิตในชุดเกราะสีดำนั้นเป็นอะไรที่แปลกประหลาด มัน
เป็นพลังที่ผสมกันระหว่างไฟและน้ำแข็งเข้าด้วยกัน ห่านเซ็นไม่สามารถ
บอกได้ว่าพลังนั้นมาจากที่ไหน แต่มันก็แข็งแกร่งอย่างมาก

เมื่อพลังพวกนั้นรั่วไหลเข้ามาในหอคอย มันก็ไม่ได้สร้างความเสียหาย
อะไรให้หอคอย ทว่ามันกลับสร้างปัญหาให้กับพวกห่านเซ็นแทน

อากาศภายในหอคอยเริ่มหนาวและร้อนในเวลาเดียวกัน พลังของมนุษย์
หिनทำให้เลือดของพวกเขาเริ่มไหลกลับไปทางตรงกันข้าม มันเป็น
ความรู้สึกที่ราวกับว่าเลือดในร่างกายกำลังไหลออกมาจากร่างกาย

จึงจอกสีเงินและอสูรดวงดาวสมุทรพยายามอย่างเต็มที่ที่จะทนต่อพลังทั้ง
2 แต่สภาพของพวกมันดูไม่ค่อยดีเท่าไรนัก พลังชีวิตของพวกมันเริ่มจะ
ยุ่งเหยิง

ห่านเซ็นเรียกแกนยืนเทพและวิญญาณอสูรราชามดกระหายเลือดออกมา
เพื่อจะต้านทานพลังที่ร่วไหลเข้ามาหอคอย

มนุษย์หिनและสิ่งมีชีวิตในชุดเกราะยังคงต่อสู้กันต่อไปแต่ไม่มีฝ่ายไหนที่ดู
เหนือกว่า เมื่อห่านเซ็นมองออกไปด้านนอก เขาก็เห็นว่าการที่พวกเขาอยู่
ในหอคอยนั้นถือเป็นอะไรที่โชคดี พลังที่เกิดขึ้นจากการต่อสู้นี้น่ากลัว
เกินไป

แต่ในขณะนั้นเองห่านเซ็นก็คิดอะไรบางอย่างขึ้นมาได้

‘เราฝึกวิชาลับที่อยู่อในหอคอยนี้สำเร็จแล้ว ดังนั้นบางที่เราอาจจะใช้พลังนั้นควบคุมพลังโลหิตของมนุษย์หินที่ร่วไหลเข้ามาในหอคอยได้ ถ้าเราควบคุมพลังนั้นได้จริง เราก็ไม่จำเป็นต้องรับมือกับพลังทั้ง 2 แค่ออยรับมือกับพลังไฟและน้ำแข็งก็พอ’

หานเซ็นเริ่มใช้วิชาที่เขาได้เรียนรู้จากหอคอยแห่งนี้พร้อมกับใช้งานวิชาโลหิตชีพจร หลังจากนั้นร่างกายของเขาก็เข้าสู่โหมดที่แปลกประหลาดอีกครั้งหนึ่ง

หานเซ็นใช้งานวิชาลับ แต่มันไม่ได้ทำให้เขาสามารถควบคุมพลังโลหิตของมนุษย์หินได้ในทันที ถึงอย่างนั้นเขาก็รู้สึกว่าย่ำที่สุดแล้วพลังโลหิตพวกนั้นก็จะเข้ามาหาเขาราวกับว่าพวกมันกำลังตามหาคนที่จะกักเก็บพวกมันเข้าไป

การใช้วิชาลับนี้เป็นอะไรที่กินพลังงานอย่างมาก และหานเซ็นก็รู้ว่าคงจะอยู่ในสภานี้ได้ไม่นานนัก แต่เมื่อพลังโลหิตเริ่มไหลซึมเข้ามาในร่างกายของเขา หานเซ็นก็ไม่ได้รู้สึกถึงความเหนื่อยล้าอีกต่อไป และอากาศปวดหัวก็หายไปเช่นกัน

เมื่อพลังโลหิตเข้าไปในตัวของเขา มันก็ถูกกลืนโดยวิชาที่เขากำลังใช้อยู่
ไม่นานเนื้อหนังกับกระดูกของเขาก็เริ่มที่จะเปลี่ยนแปลงอีกครั้งหนึ่ง

ขณะที่พลังโลหิตถูกกลืนเข้าไปในร่างกายของเขามากขึ้น หานเซ็นก็เริ่มจะ
รู้สึกถึงการเชื่อมต่อระหว่างเขากับหอคอยแห่งนี้

เขารู้สึกได้ถึงชีพจรของหอคอยราวกับว่าเลือดของเขากำลังเชื่อมต่อกับ
สิ่งก่อสร้างนี้ แน่หนอนว่ามันเป็นแค่ความรู้สึกเท่านั้น เขายังไม่สามารถ
ควบคุมหอคอยนี้ได้แต่อย่างใด

ขณะที่การต่อสู้ยังคงดำเนินต่อไป หานเซ็นก็รู้สึกว่าสมบัติบนแท่นหินเริ่ม
สีกกร่อนด้วยพลังแปลกๆ พวกมันค่อยๆ จางหายไป แม้แต่เปลวไฟสีฟ้าก็
เช่นเดียวกัน

สมบัติบนแท่นหินเริ่มละลายไป ในขณะเดียวกันแสงแห่งพระเจ้าจากแท่น
หินก็เริ่มส่องออกมาทำให้ทั้งหอคอยสว่างไสว

“ทำไมเจ้าถึงได้หัวแข็งนัก?” สิ่งมีชีวิตในชุดเกราะสีดำพูด

มนุษย์หินไร้หัวตอบกลับไปอย่างเศร้าโศก “ถ้าการเข้าใจคือโชคชะตาของข้า อย่างนั้นแล้วข้าจะละทิ้งความจำเป็นที่จะต้องเข้าใจไปชั่วนิรันดร์”

“อย่างนั้นเจ้าก็หายไปซะเถอะ” หลังจากนั้นสิ่งมีชีวิตในชุดเกราะสีดำก็ชักใส่ข้างใต้ของหอคอย ทำให้หอคอยกระเด็นออกไป ซึ่งแขนของมนุษย์หินที่ถือหอคอยอยู่นั้นก็หลุดออกไปด้วย

สิ่งมีชีวิตในชุดเกราะสีดำสร้างเปลวไฟขึ้นมา หลังจากนั้นเขาก็หลอมเปลวไฟนั้นเป็นดาบไฟน้ำแข็ง และใช้มันฟันใส่มนุษย์หิน

หानเซ็นเห็นแรงระเบิดที่เกิดขึ้นด้านนอก มันรู้สึกราวกับว่าปฐพีกำลังพังทลาย เขาเกือบจะมองไม่ออกว่าข้างนอกมันเกิดอะไรขึ้น

ตอนนี้สมบัติหลอมหลวมเป็นส่วนหนึ่งของหอคอยเรียบร้อยแล้ว หานเซ็นได้ยินเสียงของอาวุธกระทบกับหอคอย การกระทบแต่ละครั้งทำให้หอคอยสั่นสะเทือนราวกับเกิดแผ่นดินไหว 10 ริกเตอร์

แม้แต่หานเซ็นก็ไม่สามารถจะทรงตัวอยู่ได้ จึงออกสีเงิน อสุรดวงดาวสมุทรและม้าน้ำน้ำแข็งต่างก็วิ่งไปกับพื้นอย่างต่อเนื่อง

ห่านเซ็นจับเป่าเอ้อเอาไว้นั่น ขณะเดียวกันเขาก็ใช้วิชาลับเพื่อดูดซับพลัง
โลหิตที่อยู่ในหอคอย

โชคดีที่หอคอยแข็งแรงมาก ถึงแม้จะถูกโจมตีอย่างรุนแรงแต่มันก็ยังคงไม่
พังทลายไป และก็มีเพียงแค่พลังส่วนน้อยเท่านั้นที่รั่วไหลเข้ามาข้างในได้

ตอนที่ 1556 แกนยีนจักรพรรดิ

เวลาผ่านไปนานจนรู้สึกเหมือนกับเป็นศตวรรษสำหรับหานเฉิน ในที่สุด เขาก็ได้ยินเสียงที่ดังกึกก้อง

ร่างทั้งร่างของหานเฉินตั้งขึ้นไปชนกับเพดานของหอคอยและก็ล่องกลับลงมาที่พื้น หลังจากนั้นทุกอย่างก็กลับเป็นปกติ หอคอยแห่งนี้หยุดสั่นไหว และพลังที่รั่วไหลเข้ามาในหอคอยก็หายไป

“จบแล้วอย่างนั้นหรือ? ใครเป็นฝ่ายชนะกัน?”

หานเฉินส่ายหัว ขณะที่ลูกกลับขึ้นมาจากพื้น “จิ้งจอกสี่เงิน อสูรดวงดาวสมุทร เป็นอะไรไหม?”

จิ้งจอกสี่เงิน อสูรดวงดาวสมุทรและม้าน้ำตัวน้อยค่อยๆ ลูกกลับขึ้นมาด้วยความมั่นใจ โชคดีที่พวกมันไม่ได้รับบาดเจ็บอะไร แม้พลังชีวิตของพวกมันจะดูอ่อนลงไปเล็กน้อยก็ตาม

ห่านเซ็นโล่งใจที่ได้เห็นว่าพวกมันยังสบายดี เขาเดินไปที่หน้าต่างของ
หอคอยเพื่อจะมองออกไปข้างนอก และเขาก็ต้องช็อคกับสิ่งที่เห็น

ตอนนี้หอคอยกำลังจมลงไปในน้ำทำให้ภาพที่ห่านเซ็นเห็นเป็นเหมือนกับ
ในพิพิภฏภณส์ลัตว์น้ำ มันมีมอนสเตอร์ที่อาศัยอยู่ในน้ำหลายตัวว่ายไปมา
อยู่รอบๆหอคอย

ห่านเซ็นยื่นแขนออกไปเพื่อจะสัมผัสว่าที่เห็นเป็นน้ำจริงๆหรือเปล่า
หลังจากนั้นเขาก็มองขึ้นไปข้างบนและเห็นก้อนเมฆที่พวามัวอยู่เหนือหัว

เมื่อห่านเซ็นมองดูดีๆ เขาก็รู้ตัวว่าเกิดอะไรขึ้น หอคอยนั้นจมลงมาใน
ทะเลแห่งหนึ่ง และตอนนี้พวกเขาก็อยู่ที่ก้นบึ้งของทะเล

มีมอนสเตอร์ในน้ำหลายตัวว่ายไปมาให้เห็น ห่านเซ็นไม่เห็นมนุษย์หีน
หรือสิ่งมีชีวิตในชุดเกราะอยู่รอบๆแล้ว มอนสเตอร์ได้น้ำแถวที่เขาเห็นอยู่
นั้นอย่างมากที่สุดก็เป็นแค่ระดับกลางพันธุ์ ดังนั้นพวกมันจึงไม่ได้เป็นภัย
อะไรต่อเขา

ห่านเชื่่นว่ายน้ำไปที่จุดแตกร้าวของน้ำแข็ง หลังจากนั้นเขาก็ขึ้นมาบน
พื้นผิวได้สำเร็จ ห่านเชื่่นพบว่าตอนนี้ตัวเองถูกล้อมด้วยพื้นน้ำแข็ง

“พวกเราไม่ได้อยู่ในโบราณสถานของพระเจ้าแล้วอย่างนั้นหรือ?”

ในตอนนี้อห่านเชื่่นไม่สามารถสัมผัสได้ถึงพลังแปลกๆอีกแล้ว ซึ่งก็
หมายความว่าเขาไม่ได้อยู่ในโบราณสถานของพระเจ้าอีกต่อไป

ห่านเชื่่นมองไปรอบๆ แต่เขาก็ไม่เห็นมนุษย์ไหนไร้หัวหรือสิ่งมีชีวิตในชุด
เกราะสีดำ ดังนั้นเขาจึงดำกลับลงไปหาหอคอยที่อยู่ในทะเล

จิ้งจอกสีเงินตอนนี้ดีขึ้นมากแล้ว ส่วนคนอื่นๆก็ได้สติแล้วเช่นกัน จิ้งจอกสี
เงินรักษาบาดแผลให้กับม้าน้ำตัวน้อยด้วยสายฟ้าของมัน

ส่วนอสูรดวงดาวสมุทรนั้นพัฒนาไปเป็นขั้นสุดยอดแล้วทำให้มันไม่ได้รับ
บาดเจ็บอะไรเนื่องจากมีร่างกายที่แข็งแกร่ง

ห่านเซ็นวิ่งลงไปที่ชั้นล่างสุด แต่เขาไม่เห็นรูปปั้นหินที่ไร้หัวอีกแล้ว
ในตอนนี้ชั้นแรกของหอคอยนั้นว่างเปล่า นอกจากวิชาลับที่ถูกเขียนอยู่บนกำแพงแล้ว มันก็ไม่มีอะไรอีก

‘อย่างที่คุณคิดเอาไว้จริงๆ มนุษย์หินไร้หัวนั้นก็คือรูปปั้นหินที่อยู่ในหอคอย’

ห่านเซ็นคิด ‘แต่ตอนนี้มันไปไหนแล้ว? นี่หมายความว่าเราจะควบคุมหอคอยนี้ได้แล้วใช่ไหม?’

ถึงแม้มนุษย์หินจะต่อสู้กับสิ่งมีชีวิตในชุดเกราะสีดำเป็นเวลายาวนาน แต่หอคอยโลหะก็ยังคงไม่ได้รับความเสียหายอะไร มันเห็นได้ชัดว่าหอคอยนี้เป็นอะไรที่ไม่ธรรมดา

ในระหว่างการต่อสู้ของมนุษย์หินและสิ่งมีชีวิตในชุดเกราะ ห่านเซ็นรู้สึกว่าคุณเองเชื่อมต่อกับหอคอย ดังนั้นเขาจึงสงสัยว่ามันเป็นไปได้ไหมที่จะเอาหอคอยมาเป็นของตัวเอง

แต่ในตอนนี้ห่านเซ็นไม่สามารถสัมผัสได้ถึงการเชื่อมต่อระหว่างเขากับ
หอคอยอีกแล้ว เขาลังเลอยู่สักพัก แต่สุดท้ายแล้วเขาก็ตัดสินใจใช้วิชาลับ
อีกครั้งทำให้ร่างกายของเขาเข้าสู่สภาวะที่แปลกประหลาด

ขณะที่ทำแบบนั้น เขาก็รู้สึกได้ถึงการเชื่อมต่อกับหอคอยโลหะในทันที
แถมการเชื่อมต่อนั้นก็รุนแรงมากกว่าเดิมด้วย

ห่านเซ็นได้พยายามจะควบคุมหอคอย ในตอนที่มนุษย์หินไร้หัวและ
สิ่งมีชีวิตในชุดเกราะสีดำกำลังต่อสู้กันอยู่เขาทำไม่สำเร็จ แต่ว่าในตอนนี้
มนุษย์หินได้หายไปแล้ว มันจึงมีโอกาสที่เขาจะทำได้สำเร็จ

หอคอยโลหะเริ่มสั่นสะเทือนในทันทีทำให้ห่านเซ็นต้องรีบพาจิ้งจอกสี่เงิน
และคนอื่นๆออกมาจากหอคอย หลังจากนั้นเขาก็หันกลับไปมองที่หอคอย
โลหะ

หอคอยนั้นสั่นไปมา ขณะที่ขนาดหดเล็กลงไปอย่างรวดเร็ว และในเวลาไม่
นานมันก็หดจนมีขนาดเท่ากับฝ่ามือของคนเท่านั้น หลังจากนั้นหอคอยก็
พุ่งเข้าไปภายในจิตของห่านเซ็น

ในขณะที่เดียวกันเสียงที่คุ้นเคยก็ดังขึ้นในหัวของหานเซิน

“คุณได้รับแกนยื่นจักรพรรดิหอคอยเทพ”

“แกนยื่นจักรพรรดิ มันเป็นของระดับสูงจริงๆด้วย”

หานเซินไม่รู้ถึงความแตกต่างระหว่างแกนยื่นจักรพรรดิกับแกนยื่นชั้นสุดยอด แต่เขารู้ว่าจักรพรรดินั้นควรจะเทียบได้กับมอนสเตอร์ชั้นสุดยอด เบอร์เชิร์ก ดังนั้นแกนยื่นจักรพรรดิก็ควรจะทรงพลังกว่าแกนยื่นชั้นสุดยอด

ขณะที่หานเซินกำลังจะลองเรียกหอคอยเทพออกมา เขาก็รู้สึกปวดหัว และร่างกายของเขาก็เริ่มชักกระตุก หานเซินรีบหยุดใช้งานวิชาลับเพื่อกลับไปสู่สภาวะปกติทันที

แต่หลังจากที่หยุดใช้งานวิชาลับ หานเซินก็พบว่าเขาไม่สามารถเรียกหอคอยเทพออกมาได้ หอคอยนั้นกลับไหลอยู่ภายในจิตของเขาราวกับวัตถุที่หมดสภาพไปแล้ว

‘นี่เราจะเรียกหอคอยเทพออกมาได้ก็เฉพาะตอนที่ใช้วิชาลับอยู่อย่างนั้น
หรือ?’ หานเซ็นรู้สึกผิดหวังเล็กน้อย

ถ้าเขาสามารถเรียกหอคอยเทพออกมาได้เฉพาะตอนที่ใช้วิชาลับ อย่าง
นั้นแล้วช่วงเวลาที่เขาจะสามารถใช้มันได้ก็จะเป็นอะไรที่สั้นมากๆ

หานเซ็นพาเป่าเอ๋อและคนอื่นๆว่ายน้ำขึ้นไปบนบก แต่รอบๆตัวของพวก
เขาเป็นพื้่นน้ำแข็งและทะเล พวกเขาไม่เห็นภูเขาน้ำแข็งเลยสักลูก ซึ่งดู
เหมือนว่าพวกเขาจะออกมาไกลจากโบราณสถานของพระเจ้ามากเลย
ทีเดียว

เนื่องจากหานเซ็นไม่รู้ว่าตอนนี้พวกเขาอยู่ที่ไหน ดังนั้นเขาจึงเลือกมาทิศ
หนึ่งและตัดสินใจเดินทางไปทางนั้น

อสูรดวงดาวสมุทรแบกพวกเขาทั้งหมดไปทำให้พวกเขาสามารถเดินทาง
ได้อย่างรวดเร็ว และด้วยการที่มีจิ้งจอกสีเงินอยู่ด้วย มอนสเตอร์ส่วนใหญ่
จึงไม่กล้าเข้ามาใกล้พวกเขา และหลังจากผ่านไปไม่กี่วัน พวกเขาก็
ออกมาจากดินแดนน้ำแข็งได้สำเร็จ

ทุกอย่างรอบๆดูแปลกตาสำหรับห่านเซ็น ทำให้เขาไม่รู้เลยว่าตอนนี้ตัวเองอยู่ที่ไหน ห่านเซ็นจึงสั่งให้สุรดวงดาวสมุทรเดินทางไปในทิศใต้ต่อไป และหลังจากที่เดินทางไปได้ 10 ไมล์ เขาก็ได้ยินเสียงของการต่อสู้

“มนุษย์อย่างนั้นหรือ?” ห่านเซ็นยิ้มเมื่อได้ยินเสียงนั้น

ห่านเซ็นตรงไปข้างหน้าต่อไป ถ้าพวกเขาเป็นมนุษย์จริงๆอย่างน้อยๆห่านเซ็นก็จะสามารถถามพวกเขาได้ว่าตอนนี้อยู่ที่ไหน

หลังจากเดินทางผ่านภูเขาไป ห่านเซ็นก็เห็นคนกลุ่มหนึ่งกำลังล้อมมอนสเตอร์กลายพันธุ์ตัวหนึ่งอยู่ น่าประหลาดใจที่หนึ่งในคนพวกนั้นเป็นคนที่ห่านเซ็นรู้จัก

แต่กลุ่มมนุษย์นั้นดูไม่ค่อยดีเท่าไรนัก แม้พวกเขาจะร่วมมือกันเพื่อต่อสู้กับมอนสเตอร์กลายพันธุ์ แต่พวกเขาก็ยังเป็นฝ่ายที่เสียเปรียบ

ตอนที่ 1557 เมืองเทพสังหาร

หัวหน้าของมนุษย์กลุ่มนั้นก็คือหมัดเหล็กเจียชื่อเต๋า

ในตอนที่ยานเฉินเข้าร่วมกับสมาคมกึ่งเทพ เขาได้มีความขัดแย้งกับเจียชื่อเต๋าลึกนัย และนั่นจึงทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขาค่อนข้างเลวร้าย

‘ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเราจะโชคร้ายแบบนี้ ในที่สุดเราก็มาเจอกับมนุษย์กลุ่มหนึ่ง แต่เรากลับเคยมีเรื่องบาดหมางกับหนึ่งในพวกเขานี้สิ ทำไมเราถึงต้องมาเจอกับคนที่ไม่อยากเจอด้วย?’ หานเฉินคิด

เจียชื่อเต๋าแข็งแกร่งมาก เขาสวมถุงมือเหล็กที่มือข้างขวา ซึ่งดูเหมือนจะเป็นแกนยื่นของเขา แต่ละหัดจากมือข้างขวาของเขานั้นได้ทิ้งรอยแผลไว้ที่เกล็ดของมอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์ตัวนั้น

ส่วนพวกพ้องของเขาค่อนข้างอ่อนแอ พวกเขาไม่แข็งแกร่งพอจะทำอะไรเกล็ดของมอนสเตอร์ตัวนั้นได้ เมื่อพวกเขาฟันใส่มอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์ตัวนั้น มันก็เหมือนกับว่าพวกเขาไปเกาหลังให้กับมัน

มอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์ตัวนั้นดูค่อนข้างแปลกประหลาด ร่างกายของ มันดูเหมือนกับเต่าตัวหนึ่ง แต่มันไม่มีกระดอง ร่างกายของมันถูกปกคลุมไปด้วยเกล็ด

เจียซือเต้าดูเหมือนจะมีแกนยื่นระดับอัญมณี และเมื่อเขาโจมตีใส่มอนสเตอร์ด้วยมือของเขา มันก็สร้างบาดแผลที่ลึกครึ่งฟุตให้กับเกล็ดของมอนสเตอร์

มอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์โจมตีกลุ่มมนุษย์อย่างบ้าคลั่ง และทำลายรูปขบวนของพวกเขา แต่มอนสเตอร์ตัวนั้นเคลื่อนไหวได้ค่อนข้างช้า มันจึงได้ไม่เป็นภัยร้ายแรงอะไร แต่ถึงอย่างนั้นมันก็ดูร้ายมาก

“สวัสดิ์ทุกคน พวกคุณต้องการความช่วยเหลือไหม?” หานเซินเคลื่อนที่เข้าไปใกล้ แต่เขาไม่ได้เข้าไปช่วยในทันที

การต่อสู้ยังคงดำเนินต่อไป ความสัมพันธ์ระหว่างหานเซินและเจียซือเต้าไม่ดีนัก ดังนั้นถ้าหานเซินยื่นมือเข้าไปช่วยทันที พวกเขาอาจจะคิดว่าหานเซินพยายามแย่งเหยื่อของพวกเขา

“แน่นอน ได้โปรดช่วยพวกเราด้วยเพื่อนเอ๋ย!”

เจียซือเต้าและคนอื่นรู้สึกดีใจ พวกเขาต่อสู้กับมอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์
ตัวนี้อย่างยากลำบาก แต่พวกเขาก็ยังสร้างบาดแผลที่สาหัสให้กับมัน
ไม่ได้เลย ในขณะที่พวกเขาเองก็เริ่มที่จะอ่อนล้าไปทุกที ดังนั้นมันจึงถือ
เป็นเรื่องที่ดีที่มีใครบางคนยื่นมือเข้ามาช่วย

แต่เจียซือเต้ามีสีหน้าที่ประหลาดใจ เมื่อเขาหันไปเห็นว่าคนที่พูดขึ้นมาก็คือ
หานเฉิน

หลังจากที่ได้รับคำยืนยันแล้ว หานเฉินก็เคลื่อนไหวทันที เขาเรียกแกนยืน
มิดแยกมิตีออกมา จากนั้นเขาก็หายตัวไปปรากฏที่ด้านข้างของมอน
สเตอร์ในชั่วพริบตาและฟันใส่มัน

เกล็ดหนาของมอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์นั้นถูกตัดขาดได้อย่างง่ายดาย
ราวกับเป็นเต้าหู้

เจียซือเต้าและคนอื่นตกตะลึง ขณะที่พวกเขาจ้องมองไปที่มอนสเตอร์
เลือดศักดิ์สิทธิ์ที่สิ้นใจไปแล้ว

มอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์ตัวนี้มีชื่อว่าอสูรเกราะนิ่ม ซึ่งในบรรดามอน
สเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์นั้นถือได้ว่ามันมีพลังป้องกันที่แข็งแกร่งมาก แต่ห่าน
เฉินกลับสามารถฟันมันตัวขาดครึ่งได้ในการโจมตีเพียงครั้งเดียว

“อสูรเกราะนิ่มเลือดศักดิ์สิทธิ์ถูกฆ่า คุณได้รับวิญญาณอสูร ไม่ได้รับแกน
ยีน เมื่อกินเนื้อของมัน คุณมีโอกาสดำเนิน 0-10 จีโนพ้อยเลือดศักดิ์สิทธิ์”

ห่านเฉินไม่ได้คาดคิดว่าจะได้รับวิญญาณอสูร ซึ่งมันทำให้เขารู้สึกดีใจ
เป็นอย่างมาก

มีดแยกมิตินั้นเป็นแกนยีนขั้นสุดยอด และมันก็เป็นหนึ่งในแกนยีนขั้นสุด
ยอดที่มีพลังทำลายล้างมากที่สุด มันสามารถฆ่ามอนสเตอร์เลือด
ศักดิ์สิทธิ์ได้อย่างง่ายดาย

“ไม่ได้เจอกันช้านานเลย คุณเจีย” ห่านเฉินพูดขณะที่มองไปที่เจียซือเต้า

เจียซือเต้าฝืนยิ้มออกมาและพูด “มันนานมากแล้วจริงๆน้องหาน พลังของ
นายพัฒนาไปมากเลย เมื่อดูจากการที่นายฆ่าอสูรเกราะนิ่มได้อย่าง
ง่ายดาย นายคงจะไปถึงขั้นสุดยอดแล้วสินะ”

“การไปถึงขั้นสุดยอดมันไม่ง่ายขนาดนั้นหรอกครับ ผมเพิ่งจะเก็บจี้โน้พ้อย
เลือดศักดิ์สิทธิ์ได้เต็มเท่านั้นเอง ผมแค่โชคดีที่ได้รับแกนยี่นที่มีพลัง
ทำลายล้างสูงมาอันหนึ่ง” หานเซ็นพูดขณะที่ยิ้มออกมา

คนอื่นเข้ามาพูดคุยกับหานเซ็น พวกเขาแต่ละคนเป็นกึ่งเทพที่มี
ประสบการณ์ และหานเซ็นก็เคยได้ยินเกี่ยวกับพวกเขาทุกคน

พวกเขาดีใจหลังจากที่ได้รู้ว่าหานเซ็นไม่ต้องการเนื้อของอสูรเกราะนิ่ม
และมันก็ทำให้พวกเขายินดีจะตอบคำถามของหานเซ็นอย่างละเอียด แต่
หานเซ็นไม่ได้รู้สึกดีใจนักที่ได้รู้ว่าตอนนี้เขาอยู่ที่ไหน

ในบริเวณนี้มีเมืองมนุษย์อยู่หนึ่งเมือง ซึ่งเป็นเมืองที่เจียซือเต้าและคน
อื่นๆพักอาศัยอยู่ แต่ทว่าหานเซ็นไม่ต้องการจะพบกับเจ้าของเมืองๆนั้น

ถึงแม้ในช่วงเวลาสิบปีที่ผ่านมาจะมีมนุษย์จำนวนมากวิวัฒนาการมาเป็น
กึ่งเทพ แต่หั่วไห่ถึงก็ยังคงยืนอยู่เหนือคนอื่นๆ ทั้งหมด เมืองที่เจียซือเต้า
และพวกพ้องพักอาศัยอยู่นั้นถูกรู้จักกันในนามเมืองเทพสังหารซึ่งถูก
ปกครองโดยหั่วไห่ถึง

หานเซินรู้สึกลังเลเล็กน้อยกับความคิดที่จะเข้าไปในเมืองเทพสังหาร

มันไม่ได้เป็นความผิดของหั่วไห่ถึงซะทีเดียวที่แม่ของหานเซินหนีออก
จากตระกูลหั่ว ดังนั้นหานเซินจึงไม่ได้มีความเกลียดชังต่อหั่วไห่ถึง
อะไรในเรื่องนั้น แต่หั่วไห่ถึงหลอกให้หานเหยียนฝึกวิชาจำลองนภาซึ่ง
มันทำให้หานเซินไม่พอใจอย่างมาก ดังนั้นเขาจึงไม่ค่อยชอบหั่วไห่ถึง
และตระกูลหั่วสักเท่าไร

ถ้าเกิดหั่วไห่ถึงเป็นอะไรไป ตระกูลหั่วก็ต้องมาขอให้หานเหยียนซึ่งเป็น
แค่หญิงสาวคนหนึ่งไปทำตามคำสาบานของตระกูลแทนเขา คำ
สาบานนั้นเป็นเหมือนกับสัญญาที่ส่งต่อมาจากรุ่นสู่รุ่น และมันก็ทำให้
หนึ่งในสมาชิกของตระกูลต้องไปต่อสู้กับซูร่าทุกๆ สิบปี มันเป็นเหมือนกับ
คำสาปของตระกูลซึ่งหั่วไห่ถึงได้เป็นคนยึดเยียดให้กับหานเหยียน และ

มันก็คือเหตุผลหลักที่ทำให้ห่านเซ็นมีเรื่องบาดหมางกับหัวไต่ถึงและ
ตระกูลหัว

“ห่านเซ็น ในขณะที่คุณหัวที่เป็นตาทวดของนายก็อยู่ในเมืองด้วย นาย
ต้องการไปพบกับเขาไหม?” หลิวเซอที่เป็นหนึ่งในกึ่งเทพถาม

ห่านเซ็นลังเล แต่สุดท้ายเขาก็ส่ายหัวและพูด “ไม่จำเป็น ผมยังมีเรื่องอื่นที่
ต้องไปทำ”

หลังจากพูดจบห่านเซ็นก็มีแผนที่จะจากไป ตอนนี้เขาพอจะรู้แล้วว่า
ตัวเองอยู่ที่ไหน ดังนั้นมันจึงเป็นเรื่องง่ายที่เขาจะกลับไปที่โบราณสถาน
ของพระเจ้า

ภูติน้อยยังคงอยู่ในอยู่ในโบราณสถานของพระเจ้า และห่านเซ็นก็ยัง
จำเป็นต้องกลับไปรับผลประโยชน์ในการเก็บค่าเช่าอู่โม่รงค์แสงแห่งพระ
เจ้าจากราชาสิงโตหยกน้อยด้วย ดังนั้นเขาจึงมีแผนที่จะกลับไปที่นี่

เจียซือเต๋าลังเลอยู่ชั่วครู่ หลังจากนั้นเขาก็เรียกห่านเซ็น “น้องห่าน รอ
เดี๋ยวก่อน”

“คุณต้องการอะไรอย่างนั้นหรือ?” หานเซ็นหยุดและหันกลับไปมองเจียซือเต๋า

เจียซือเต๋ากัดฟันและฝืนยิ้มออกมา “น้องหาน ฉันมีเรื่องบางอย่าง
อยากจะปรึกษากับนาย ไม่รู้ว่าคุณสนใจไหม?”

“เรื่องอะไร?” หานเซ็นมองเจียซือเต๋าด้วยสีหน้าที่สับสน

“มันเกี่ยวกับการฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอด ฉันมีโอกาสได้ไปเจอมอน
สเตอร์ขั้นสุดยอดตัวหนึ่ง แต่ฉันไม่แข็งแกร่งพอจะเจาะทะลุการป้องกัน
ของมันได้ แต่ด้วยแกนยี่นของนาย มันก็มีโอกาสสูงที่จะทำสำเร็จ” เจียซือ
เต๋าทูต

“มอนสเตอร์ขั้นสุดยอด?” หานเซ็นสนใจขึ้นมาทันที

หานเซ็นนั้นต้องสนใจที่จะฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดอยู่แล้ว

“เรื่องนี้มันค่อนข้างซับซ้อน พวกเรากลับไปคุยกันที่เมืองดีกว่า ฉัน
รับประกันว่านายต้องสนใจมันอย่างแน่นอน” เจียซือเต้าพูด

ตอนที่ 1558 ตระกูลหัว

หานเซ็นล้งเล แต่สุดท้ายเขาก็ยอมตามเจียซือเต้ากลับไปทีเมืองเทพ
สังหาร

จากที่ข้อมูลทีเจียซือเต้าบอก มันไม่ได้มีมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดอยู่แค่ตัว
เดียว แต่พวกมันอยู่กันเป็นกลุ่ม และอีกอย่างก็คือถ้าใครบางคนมีพลัง
มากพอที่จะเจาะทะลุการป้องกันของมันได้ มันก็เป็นเรื่องง่ายที่จะฆ่าพวก
มันทั้งหมด

ซึ่งมันทำให้หานเซ็นรู้สึกสนใจอย่างมาก ถึงแม้มันจะมีความขัดแย้ง
ระหว่างเขาและเจียซือเต้า แต่มันก็เป็นแค่เรื่องเล็กๆที่สามารถพูดคุยกัน
ได้ เมื่อพวกเขาทั้งคู่มีเป้าหมายเดียวกัน และถึงแม้หานเซ็นจะไม่ต้องการ
พบกับคนตระกูลหัว แต่เขาก็ไม่ได้หวาดกลัวที่จะพบกับอีกฝ่ายเช่นกัน

เมืองเทพสังหารมีขนาดใหญ่มหึมา และมันก็มีโอกาสสูงที่จะเป็นเมืองชั้น
สุดยอด แต่ทว่าภายในเมืองกลับมีประชากรที่เป็นมนุษย์อยู่ไม่มาก ซึ่ง
ประชากรส่วนใหญ่ของเมืองจะเป็นพวกมอนสเตอร์และสปีริต

แต่นั้นก็เป็นเรื่องปกติเพราะในก๊อตแซงซ์วีเขต 4 มีมนุษย์อยู่จำนวนไม่
มาก ดังนั้นถึงจะเป็นเมืองของมนุษย์ แต่ประชากรที่เป็นมนุษย์ก็มีเพียงแค่
ส่วนน้อยเท่านั้น

ขณะที่หานเซินและเจียซือเต้าเข้าไปในเมืองและกำลังเดินตรงไปที่บ้าน
ของเจียซือเต้า นั้น หานเซินก็เห็นคนกลุ่มหนึ่งกำลังเดินเข้ามาทางเขา ซึ่ง
หนึ่งในนั้นก็คือหลัวลี่

หลัวลี่ไม่ได้เป็นพี่น้องจริงๆของหลัวหลาน แต่หานเซินก็ต้องเรียก
เธอน้ำาอยู่ดี เมื่อนานมาแล้ว หลัวลี่เคยมาหาหานเซินและบอกให้เขาฝึก
วิชาจำลองนภา แต่ในตอนนั้นหานเซินไม่รู้ว่าผู้หญิงคนนี้เป็นน้ำาของเขา
จนกระทั่งแม่ของเขามาบอก

หลัวลี่กำลังคุยอยู่กับผู้ชาย 2 คน ขณะที่กำลังจะเดินออกไปจากเมือง
ผู้ชาย 2 คนก็มองตามสายตาของหลัวลี่ไปและพวกเขาก็เห็นหานเซิน แต่
ดูเหมือนว่าพวกเขาจะไม่รู้จักหานเซิน

“นี่คือใครจ้ะหรือเจียซือเต้า? เขาเป็นกึ่งเทพที่มาใหม่อย่างนั้นหรือ?”

หนึ่งในพวกเขาพูดออกมา

เจียซือเต๋ายิ้มและตอบกลับไป “นี่เป็นญาติคนหนึ่งของนาย นี่นายไม่รู้จักเขาอย่างนั้นหรือ?”

“ญาติ? ตระกูลหลัวไม่มีญาติที่ไหน” หลัวอวีพูด

เนื่องจากมีเทพสังหารหลัวคอยสนับสนุน คนตระกูลหลัวจึงไม่เคยสนใจผู้คนธรรมดาๆในสหพันธ์ พวกเขาไม่ได้แสดงเคารพต่อกึ่งเทพคนอื่นๆด้วยซ้ำ

เพราะยังงั้นๆกึ่งเทพหลายๆคนที่อาศัยในเมืองเทพสังหารก็อยู่ภายใต้การปกป้องจากตระกูลหลัว ดังนั้นกึ่งเทพเกือบทุกคนจึงเกรงขามคนตระกูลหลัว และหลังจากที่ผ่านไปเป็นเวลานาน คนตระกูลหลัวก็เริ่มจะเต็มไปด้วยความเย่อหยิ่ง

แต่ความเย่อหยิ่งของพวกเขาก็ต้องถูกทำลายลงถึง 2 ครั้ง ครั้งแรกเป็นตอนที่หลัวไห่ถึงเลือกหานเฉินเป็นผู้สืบทอดของเขา ส่วนครั้งที่ 2 ก็คือตอนที่หลัวไห่ถึงเลือกหานเหยียนเป็นผู้สืบทอด

พวกเขา รู้สึกไม่พอใจกับเรื่องนั้นอย่างมาก ถึงแม้ตระกูลหลัวจะไม่ได้ใหญ่
อะไร แต่มันก็มีสมาชิกหลายคนในตระกูลที่อยู่ในก๊อตแซงซวีร์ การที่หลัว
ให้ถึงเลือกคนนอกตระกูลมาเป็นผู้สืบทอดนั้น ทำให้พวกเขารู้สึกอึดอัดใจ
อย่างที่สุด

ด้วยความเย่อหยิ่งของพวกเขาทำให้พวกเขาแสดงความดูถูกต่อตระกูล
หาน พวกเขาจะไม่ได้สนใจหานเฉินและหานเหยียนด้วยซ้ำ พวกเขา
พยายามที่จะหลีกเลี่ยงและไม่ไปยุ่งเกี่ยวกับคนตระกูลหาน มันคล้ายกับ
ตอนที่คนบางคนเปลี่ยนช่องเมื่อเห็นคนที่ไม่ชอบอยู่ในทีวี

ความจริงแล้วมันมีอยู่น้อยตระกูลนักที่ตระกูลหลัวจะให้ความสนใจ

“แม่ของหานเฉินก็คือหลัวหลาน ดังนั้นพวกนายจึงเป็นลูกของเขา” เจียซือ
เต้าพูด

ทั้งหลัวอวีและหลัวฮุยต่างก็มีสีหน้าที่ไม่พอใจนักเมื่อได้ยินชื่อของ ‘หาน
เฉิน’ และ ‘หลัวหลาน’

“นายคือหานเซ็น? เป็นเรื่องที่น่าประทับใจจริงๆที่นายวิวัฒนาการมาเป็น
กึ่งเทพได้ตั้งแต่อายุน้อยแบบนี้ แต่นายไม่ได้เดินตามเส้นทางที่ถูกต้อง
ดังนั้นนายไม่มีวันจะขึ้นไปถึงจุดสูงสุดได้” หลัวอวีพูด

‘หมอนี้มันเป็นบ้าอะไรของมัน?’ หานเซ็นขมวดคิ้ว เขาไม่เคยพบกับ
หลัวอวีมาก่อน แต่อีกฝ่ายกลับพูดจาเสียมารยาทกับเขาอย่างไม่มีเหตุผล

หานเซ็นไม่รู้เรื่องที่หลายคนในตระกูลหลัวต้องการจะเป็นผู้สืบทอดต่อ
ของหลัวไห่ถึง แต่แล้วหลัวไห่ถึงกลับไปเลือกหานเซ็นแทน และที่แย่
ยิ่งกว่านั้นหานเซ็นกลับไม่สนใจอะไรเกี่ยวกับวิชาจำลองนภา ซึ่งนั่นทำให้
คนในตระกูลหลัวไม่พอใจอย่างมาก

จากมุมมองของคนตระกูลหลัว พวกเขาเป็นตระกูลที่แข็งแกร่งที่สุดใน
สหพันธ์ ดังนั้นวิชาจำลองนภาจึงถือว่าเป็นวิชาที่แข็งแกร่งที่สุด
เช่นเดียวกัน การกระทำของหานเซ็นนั้นเป็นอะไรที่โง่เขลาและน่าขำใน
สายตาของพวกเขา

“นั่นอะไรคือเส้นทางที่ถูกต้อง?” หานเซ็นพูดขณะที่มองไปที่หลัวอวี

ห่านเซ็นเองก็มีเรื่องบาดหมางกับคนตระกูลหลัวเช่นกัน ดังนั้นเขาจึงไม่
คิดจะปล่อยเรื่องนี้ไปง่ายๆ

หลัวอวี๋เย้ยหยัน “มันไร้ประโยชน์ที่จะพูดกับคนโง่”

หลังจากพูดเสร็จหลัวอวี๋ก็เดินผ่านห่านเซ็นไป

“คนพวกนี้เขาเป็นบ้าอะไร?” ห่านเซ็นขมวดคิ้ว

“พวกเรารีบกลับไปคุยกันที่ห้องดีกว่า”

ในตอนแรกเจียซือเต้าคิดว่าห่านเซ็นจะใกล้ชิดกับคนในตระกูลหลัว ซึ่งนั่น
เป็นเหตุผลที่เขาแนะนำทั้ง 2 ฝ่ายให้รู้จักกัน เขาไม่ได้คาดคิดว่าเหตุการณ์
จะเป็นแบบนี้ ดังนั้นเขาจึงรีบพูดเพื่อเปลี่ยนเรื่อง

ทั้งหลัวอวี๋และหลัวฮุยเดินจากไป ส่วนหลัวลี้มองห่านเซ็นอยู่ชั่วครู่ แต่
ไม่ได้พูดอะไร

เธอไม่ได้เป็นสมาชิกที่แท้จริงของตระกูลหลัว เพราะเธอถูกรับมาเลี้ยง
ดังนั้นถึงเธอจะมีความเยื่อหยิ่งในตระกูลหลัวอยู่บ้าง แต่มันก็ไม่ได้มาก
อย่างหลัวอวี่

และเนื่องจากเขาเป็นลูกของหลัวหลาน หลัวลี่จึงให้ความสนใจกับหาน
เฉินเป็นพิเศษ เธอรู้เรื่องเกี่ยวกับหานเฉิน เธอรู้ว่าหานเฉินนั้นเป็นคนที่สุด
ยอด และหลัวอวี่ไม่สามารถจะเทียบอะไรกับหานเฉินได้

แต่ถึงยังไงเธอก็เป็นคนตระกูลหลัว ดังนั้นเธอจึงไม่ควรจะพูดอะไรกับหาน
เฉินมากนัก

หลัวลี่เดินไปกับพวกหลัวอวี่สักพัก แต่หลังจากนั้นเธอก็หาข้ออ้างแยกตัว
ออกมา เธอตรงไปที่พักอาศัยของหลัวไห่ถึงและบอกให้เขารู้ว่าหานเฉินมา
ที่เมืองเทพสังหาร

หานเฉินตามเจียซือเต๋่าไปที่บ้านของเขา หลังจากนั้นเจียซือเต๋่าก็อธิบาย
ข้อเสนอของเขากับหานเฉิน

เจียซือเต้าค้นพบมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดที่พิเศษอยู่กลุ่มหนึ่ง พวกมันไม่สามารถเคลื่อนไหวด้วยตัวเองได้ แต่พวกมันมีพลังป้องกันที่แข็งแกร่งอย่างไม่น่าเชื่อ ดังนั้นมันจึงเป็นไปได้ที่พวกเจียซือเต้าจะฆ่ามอนสเตอร์ชั้นสุดยอดพวกนี้

หลังจากที่ได้เห็นพลังโจมตีที่สูงอย่างน่าอัศจรรย์ของห่านเฉิน เขาก็ตัดสินใจยื่นข้อเสนอให้กับห่านเฉิน

ห่านเฉินไม่ได้ถามว่ามอนสเตอร์ชั้นสุดยอดพวกนั้นอยู่ที่ไหน แต่เขาถามเกี่ยวกับลักษณะของพวกมันแทน

ห่านเฉินขมวดคิ้ว หลังจากนั้นเขาก็พูดทวนสิ่งที่เจียซือเต้าเพิ่งจะพูด

“พวกมันเกิดขึ้นมาบนดิน พวกมันก็มีระยะการโจมตีที่แคบ ดังนั้นพวกจะแค่นอนอยู่เฉยๆ มอนสเตอร์ชั้นสุดยอดแบบนี้มันมีอยู่จริงๆ อย่างนั้นหรือ?”

“พวกมันมีอยู่จริงๆ! ฉันเห็นพวกมันมากับตา! ฉันเป็นคนเดียวที่รู้เกี่ยวกับที่นั่น ถ้านายยินดีจะร่วมมือกับฉันละก็ ฉันจะพานายไปที่นั่นในอีกไม่ช้า” เจียซือเต้าชี้นิ้วขึ้นฟ้าเพื่อสาบาน

ตอนที่ 1559 หลัวไห่ถึง

“ทำไมพวกเราถึงไม่ไปตอนนี้เลย?” หานเฉินถาม

เจียซือเต้าตอบ “ฉันได้ไปพูดคุยเรื่องนี้กับคนตระกูลหลัวก่อนแล้ว แต่ฉันยังหาข้อตกลงกับพวกเขาไม่ได้เลย มันอาจจะต้องใช้เวลาอีกสักหน่อย แต่นายวางใจได้ หลังจากที่ฉันตกลงกับคนตระกูลหลัวได้แล้ว ฉันจะให้นายเข้าร่วมด้วย”

หานเฉินเข้าใจความหมายของเจียซือเต้าในทันที เจียซือเต้าไม่สามารถจะข้ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดพวกนี้ได้ ดังนั้นเขาจึงต้องร่วมมือกับคนตระกูลหลัว แต่เขาก็กลัวว่าคนตระกูลหลัวจะทรยศเช่นกัน

ตอนนี้เมื่อมีหานเฉินอยู่ด้วย เขาเลยจะใช้หานเฉินเป็นตัวรักษาสมดุลระหว่างเขากับคนตระกูลหลัว เพื่อที่เขาจะไม่ได้ถูกฝ่ายไหนเอาเปรียบ

มันเป็นไปได้ว่าเจียซือเต้าจงใจจัดฉากให้หานเฉินบังเอิญไปพบกับหลัวอวี เขาอาจจะต้องการดูก่อนว่าความสัมพันธ์ระหว่างหานเฉินกับคนตระกูลหลัวนั้นแย่งจริง ๆ อย่างที่เคยได้ยินมาหรือเปล่า

‘แม้เจ็ยซื่อเต้าจะวางแผนได้ดี แต่คนตระกูลหลัวก็เชี่ยวชาญกว่าที่จะเปิดโอกาสให้เขา ดูเหมือนว่าสุดท้ายแล้วเขาอาจจะจำเป็นต้องเลือกเอาสักทางหนึ่ง’ หานเซ็นตอบตกลงกับเจ็ยซื่อเต้าว่าจะอยู่ในเมืองเทพสังหารต่ออีกสัก 2-3 วันเพื่อรอฟังข่าว

หานเซ็นใช้เวลาช่วงนั้นในการดูดซับพลังชีวิตที่เขาได้มาจากสุนัขหลังดำ ตอนนี้เขาเก็บจีโนพ้อยชั้นสุดยอดได้ 26 พ้อยแล้ว ทำให้ร่างกายของเขาพัฒนาขึ้นอย่างมาก

หลังจากนั้นหานเซ็นก็กลับไปที่พักเพื่อบอกกับครอบครัวว่าเขายังคงสบายดี

หลังจากผ่านไป 2-3 วัน เจ็ยซื่อเต้าก็มาหาหานเซ็นอีกครั้งหนึ่ง เขายิ้มออกมาและพูด

“น้องหาน เมื่อหลัวอวีได้ยืนยันว่านายจะเข้าร่วมด้วย ไม่ว่าฉันจะพูดอย่างไรก็ตามเขาก็ไม่ยอมให้ความร่วมมือเลย เมืองแห่งนี้เป็นของตระกูลหลัว ดังนั้นฉันจึงไม่รู้ว่าควรจะทำยังไงดี”

ห่านเซ็นไม่ได้ใส่ใจอะไรเกี่ยวกับสิ่งที่เจียซือเต้าพูดนัก เพราะเมื่อดูจากคำพูดแล้วเจียซือเต้าก็คงจะเลือกร่วมมือกับคนตระกูลหลัวอยู่ดี

“ถ้าอย่างนั้นก็ขอให้คุณโชคดี” ห่านเซ็นพูดและจากไป

“คุณเจีย คุณจะร่วมมือกับคนตระกูลหลัวจริงๆอย่างนั้นหรือ?” กิ่งเทพที่เป็นผู้ติดตามของเจียซือเต้าถาม เมื่อเห็นห่านเซ็นจากไปแล้ว

“ฉันไม่คาดคิดว่าความสัมพันธ์ระหว่างคนตระกูลหลัวกับห่านเซ็นจะแยขนาดนั้น ถ้าห่านเซ็นเข้าร่วม หลัวอวีและคนอื่นๆจะไม่ยอมเข้าร่วมเป็นอันขาด และถ้าฉันต้องเลือกระหว่างพวกเขา ฉันก็คิดว่าคนตระกูลหลัวดูจะพึ่งพาได้มากกว่า” เจียซือเต้าพูด

“ทำไมคุณไม่เลือกห่านเซ็นล่ะ? เขาแข็งแกร่งอย่างไม่น่าเชื่อ แกมเขาก็มีแค่ตัวคนเดียว พวกเราจะได้ไม่ต้องแบ่งผลประโยชน์มากนัก” กิ่งเทพพูดด้วยความสับสน

เจียซื่อเต้าส่ายหัวและพูด “พวกเราไม่รู้ว่หานเซินแข็งแกร่งขนาดไหนกัน
แน่ แต่พวกเรารู้ถึง**ความแข็งแกร่ง**ของคนตระกูลหลว่ดี นอกจากนั้นหาน
เซินก็ไม่ได้ฝึกวิชาจำลองนภา ดังนั้นมันจะดีกว่าถ้าพวกเราอยู่ข้าง
เดียวกับตระกูลหลว่”

...

หลังจากที่หานเซินออกมาจากบ้านของเจียซื่อเต้า เขาก็ตัดสินใจไปจาก
เมืองเทพสังหาร

แต่ทว่าก่อนที่หานเซินจะไปถึงประตูเมือง เขาก็เห็นหลว่ลี่ยืนคอยเขาอยู่

“เทพสังหารต้องการจะพบกับนาย” หลว่ลี่พูดออกมาตรงๆ

“แต่ฉันไม่อยากพบเขา” หานเซินไม่ค่อยชอบใจหลว่ลี่ให้ถึง ดังนั้นเขาจึง
ปฏิเสธไปตรงๆ เขาเดินผ่านเธอไปและเตรียมที่จะออกไปจากเมืองเทพ
สังหาร

“เขาต้องการจะพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องของหานเหียน” สิ่งที่หลัวลี่พูดทำให้หานเซินหยุดฝีเท้าของตัวเองทันที

“ไม่มีเรื่องอะไรต้องคุยกันอีก อย่าคิดว่าพวกเธอจะดึงเหียนไปได้เพียงเพราะว่าเธอฝึกวิชาจำลองนภา แซ่ของเธอยังคงเป็นหาน ไม่ใช่หลัว” หานเซินพูด

“นายจะพูดเรื่องนั้นกับฉันไปมันก็ไร้ประโยชน์ นายต้องไปพูดกับเทพสังหาร หรือว่านายกลัวเขา?” หลัวลี่พูด

“ฉันก็ได้ ฉันจะไปคุยกับเขา” หานเซินรู้ว่าหลัวลี่พยายามจะยั่วยุเขา แต่สิ่งที่เธอพูดก็ดูสมเหตุสมผล แถมตอนนี้เขาก็แข็งแกร่งพอที่จะพูดคุยกับหลัวให้ถึงได้แล้ว

ไม่ว่าจะยังไงก็ตาม หานเซินไม่ต้องการให้หานเหียนถูกดึงเข้าไปพันพันกับวัฏจักรอันเลวร้ายที่ไม่มีวันจบสิ้น หานเซินยอมตายดีกว่าที่จะปล่อยให้เรื่องแบบนั้นเกิดขึ้นกับน้องสาวของเขา

“เชิญทางนี้” หลัวลี่นำทางหานเซินไป

ห่านเดินตามหลัวลี่ไปจนกระทั่งถึงห้องๆหนึ่ง ห่านเดินคิดว่าสถานที่ที่หลัว
ไห่ถึงอยู่จะเป็นอะไรที่สวยงาม แต่เขาก็ต้องตกใจเมื่อเห็นที่อยู่อาศัยของ
หลัวไห่ถึง

บ้านที่หลัวไห่ถึงอาศัยนั้นอยู่ดูประหลาดมากๆ มันมีเพียงแค่เตียงนอน โต๊ะ
และเก้าอี้อย่างละอัน นอกจากนั้นแล้วในห้องก็ว่างเปล่า

หลัวไห่ถึงเคยมาพบกับห่านเดินแล้วครั้งหนึ่ง ในตอนที่ห่านเดินได้รับ
บาดเจ็บหนัก ซึ่งในตอนนั้นหลัวไห่ถึงก็ยังคงดูเหมือนกับตอนนั้นไม่มีผิด

หลัวไห่ถึงนั่งอยู่หลังโต๊ะขณะที่กำลังมองมาที่ห่านเดิน เทพสังหารหลัวใน
ตำนานที่ท่องไปในก็อตแซงซ์วีดูเหมือนกับชายวัยกลางคนปกติทั่วไป
เขาไม่ได้ดูดุร้ายอะไรเลย เขามองห่านเดินด้วยท่าทางที่สงบ

“อย่าได้คิดที่จะใช้ประโยชน์จากเหยียน เธอเป็นคนตระกูลห่าน ไม่ใช่หลัว
คุณไม่มีสิทธิจะให้เธอไปต่อสู้เพื่อตระกูลหลัว” ห่านเดินพูดอย่าง
ตรงไปตรงมา

หิ้วให้ถึงไม่ได้ดูโกรธอะไร เขาโบกมือเพื่อบอกให้หิ้วลื้อออกไปจากห้อง

ห่านเซ็นเตรียมจะพูดอะไรบางอย่างต่อ แต่หิ้วให้ถึงก็พูดขึ้นมาก่อน “ฉันกำลังจะตาย”

ห่านเซ็นซ็อกไปชั่วขณะ เขามองหิ้วให้ถึงอย่างตั้งใจและสังเกตเห็นว่าหิ้วให้ถึงยังคงดูมีชีวิตชีวาดี มันไม่ได้มีร่องรอยอะไรที่บอกว่าเขากำลังจะตายไปเลย พลังที่อยู่ภายในตัวของเขา ก็ยังคงดูมหาศาล เขาดูไม่เหมือนกับคนที่กำลังจะตายเลยสักนิด

“คุณคิดจะหลอกให้เหยียนไปต่อสู้อย่างนั้นหรือ? ชีวิตคุณเป็นเรื่องของตระกูลหิ้ว มันไม่ได้เกี่ยวอะไรกับพวกเรา” ห่านเซ็นพูดอย่างไม่แยแส

หิ้วให้ถึงถอนหายใจ “ถ้ามันมีคนในตระกูลหิ้วที่พึ่งพาได้จริงๆ ฉันก็คงจะไม่ไปหาพวกนาย”

หิ้วให้ถึงหยุดไปชั่วครู่และพูดต่อ “ตราบดีที่ฉันยังมีชีวิตอยู่ ฉันจะไม่ปล่อยให้น้องสาวของนายต้องแบกรับชะตากรรมนี้ แต่ตอนนี้ฉันกำลังจะ

ตาย และฉันก็อยู่ได้อีกเพียงแค่ 5 ปีเท่านั้น การต่อสู้กับซูร่าหยกครั้งต่อไป
จะเกิดขึ้นในอีก 6 ปีข้างหน้า ดังนั้นฉันทำได้แค่ขอให้ห่านเหียนไปต่อสู้
แทน เพราะนั่นเป็นโอกาสเดียวที่พวกเราจะรอดไปได้”

“ขอพูดอีกครั้งว่านั่นเป็นเรื่องของพวกเขาคุณ มันไม่ได้เกี่ยวข้องกับพวก
เรา และฉันก็ไม่มีทางจะปล่อยให้เหียนไปต่อสู้เพื่อคนตระกูลหลัว” หาน
เฉินพูด

หลัวไห่ถึงสายหัว “เธอได้ฝึกวิชาจำลองนภาของจริงแล้ว ถึงแม้เธอจะไป
ไม่ต่อสู้ ซูร่าก็จะออกตามหาเธออยู่ดี”

ตอนที่ 1560 จักรพรรดินีก็คือซูร่าหยก

“ถ้าอย่างนั้นก็หมายความว่าคุณตั้งใจจะหลอกใช้พวกเรานะสิ”

หานเซินไม่ได้พูดออกมาเสียงดัง เพราะยังงั้นชะช่ายแก่คนนี้ก็เป็นผู้อาวุโสคนหนึ่ง

ก่อนที่หานเซินจะได้พูดอะไร หลัวไห่ถึงก็พูดขึ้นมา “ถึงแม้ฉันไม่อยากจะยอมรับ แต่ความจริงแล้วซูร่าหยกมีสายเลือดของซูร่ามากกว่าพวกเราทำให้เขาฝึกวิชาจำลองนภาได้ดีกว่า ดังนั้นเพื่อที่จะเอาชนะการต่อสู้กับซูร่าหยก ฉันเลยใช้วิธีการพิเศษบางอย่างซึ่งมันทำให้พลังชีวิตของฉันถูกเผาผลาญไปอย่างรวดเร็ว และไม่ว่าจะพยายามมากแค่ไหน ฉันก็อยู่ได้อีกไม่เกิน 5 ปี”

หลังจากที่หยุดไปชั่วครู่ หลัวไห่ถึงก็พูดต่อ “ฉันไม่ได้พูดเรื่องนี้เพื่อให้นายเห็นใจ ฉันแค่อยากจะบอกนายถึงสิ่งที่เกิดขึ้น และฉันก็ต้องการให้นายรู้เกี่ยวกับสถานการณ์ที่แท้จริงของหานเหยียน ถ้านายหวังใยเธอจริงๆ นายก็ควรจะช่วยให้เธอเอาชนะการต่อสู้ที่จะเกิดขึ้นในอีก 6 ปีข้างหน้า”

“ฉันบอกแล้วว่าจะไม่ปล่อยให้เหียนไปต่อสู้อย่างเดียวเพื่อตระกูลหัว นั่นไม่ใช่เรื่องของเธอ”

ถึงแม้ห่านเชินจะประหลาดใจที่รู้ว่าหัวให้ถึงอาจจะตายในอนาคตอันใกล้นี้ แต่เขาก็ไม่คิดจะยอมให้รูปแบบนั้นเกิดขึ้นกับห่านเหียน

หัวให้ถึงมองห่านเชินราวกับว่าเขากำลังมองเด็กที่เอาแต่ใจคนหนึ่ง เขายิ้มและถาม “ถ้าอย่างนั้นนายมีแผนจะทำอย่างไร?”

“พวกเขาต้องการวิชาจำลองนภาไม่ใช่หรือ? ฉันก็แค่เอามันไปให้พวกเขาก็สิ้นเรื่อง” ห่านเชินพูด

หัวให้ถึงส่ายหัวอย่างช้าๆ “ถึงแม้นายจะมอบมันให้พวกเขา ชูว่าหยกก็ไม่ยอมปล่อยพวกนายไปอยู่ดี นายคิดหรือว่าพวกเขาจะยอมปล่อยคนที่รู้เกี่ยวกับวิชาจำลองนภา? ถึงนายจะให้มันกับพวกเขา พวกเขาก็จะฆ่าห่านเหียนอยู่ดี แม้แต่แม่ของนายที่เคยฝึกวิชาจำลองนภาก็อาจจะถูกตามล่าด้วยเช่นกัน”

“ถ้าอย่างนั้นฉันก็แค่ฆ่าพวกเขาให้หมด” ห่านเชินพูด

หลัวให้ถึงถามขึ้นมาอย่างกะทันหัน “นายไม่คิดว่า ‘ซูว่าหยก’ นี่ฟังดูคุ้นๆ
หรือกรอ?”

“หมายความว่าอะไร?” หานเซ็นถามด้วยความสับสน

หลัวให้ถึงส่ายหัวและพูด “จักรพรรดินีของเผ่าพันธุ์ซูว่าเองก็มีชื่อว่าซูว่า
หยก นายคงจะไม่คิดว่าเป็นแค่เรื่องบังเอิญหรือไม่ใช่ไหม?”

“จักรพรรดินีคือซูว่าหยกของรุ่นนี้อย่างนั้นหรือ?”

หานเซ็นตกตะลึง เขาคิดว่ามันแปลกๆที่ชื่อทั้ง 2 คล้ายคลึงกัน เขาไม่ได้
คาดคิดว่าจักรพรรดินีของซูว่าจะเป็นทายาทของซูว่าหยก

ซูว่านั้นให้ความสำคัญกับสายเลือดมากกว่ามนุษย์ ดังนั้นการที่ซูว่า
หยกซึ่งเป็นลูกครึ่งระหว่างมนุษย์กับซูว่าได้กลายมาเป็นจักรพรรดินีของซู
ว่านั้นทำให้หานเซ็นตกใจอย่างมาก

หลัวให้ถึงพยักหน้า “องค์จักรพรรดินีก็คือทายาทของซูว์ย่าหยกในรุ่นนี้ และเธอก็เป็นทายาทที่แข็งแกร่งที่สุดเท่าที่เคยมีมา ถึงแม้เธอจะฝึกวิชาจำลองนภาแค่ครั้งเดียว แต่ฉันก็แทบจะเอาชนะเธอไม่ได้ในการต่อสู้ครั้งก่อน และถึงฉันจะมียังมีชีวิตอยู่ในอีก 6 ปีข้างหน้า มันก็มีโอกาสสูงที่ฉันจะพ่ายแพ้ให้กับเธอ”

หลัวให้ถึงนำของบางอย่างออกมาและส่งมันให้กับหานเฉิน

“นี่คือบันทึกการต่อสู้ระหว่างฉันกับซูว์ย่าหยก รวมถึงเทคนิคบางอย่างที่ฉันพัฒนาขึ้นเพื่อใช้ร่วมกับวิชาจำลองนภา ฉันหวังว่านายจะนำพวกมันไปให้กับหานเหยียน เธอจะต้องเอาชนะในการต่อสู้ในอีก 6 ปีข้างหน้าให้ได้ ถ้าเกิดเธอเป็นฝ่ายแพ้ มันไม่ใช่แค่ตระกูลหลัวเท่านั้นที่จะล่มสลาย แต่ทั้งสหพันธ์ก็จะล่มสลายเช่นเดียวกัน ฉันไม่อาจจินตนาการถึงพลังของซูว์ย่าหยกที่ฝึกวิชาจำลองนภาฉบับสมบูรณ์ได้เลย”

หานเฉินไม่ได้รับของพวกนั้นมา เขาพูดอย่างใจเย็น

“หานเหยียนคือน้องสาวของฉัน ดังนั้นฉันจะเป็นคนสอนเธอเอง คุณไม่จำเป็นต้องกังวลอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ ฉันจะพูดเป็นครั้งสุดท้ายว่าอย่าได้

เข้าไปยุ่งกับน้องสาวของฉันอีก เพราะฉันจะฆ่าทุกคนที่กล้าเข้ามายุ่ง ไม่
ว่าจะเป็นคุณหรือซูว์ย่าหยกก็ตาม”

หานเซ็นเตรียมตัวที่จะเดินออกไป

“หนุ่มน้อย นายมันดีอะไรกันไป นายทำตัวเหมือนกับหลานเอ๋อไม่มีผิด ทั้ง
กระด้างกระเดื่องและไม่ยอมรับฟังความเห็นของใครทั้งนั้น”

หลว้ให้ถึงพูด “นายเคยคิดไหมว่าความบ้าบิ่นของนายอาจจะทำให้ชีวิต
ของน้องสาวต้องเป็นภัย หรือแม้แต่ชีวิตของแม่นายด้วย?”

หลว้ให้ถึงเห็นว่าหานเซ็นยังคงไม่ต้องการจะรับฟัง เขาถอนหายใจออกมา
“ถ้าฉันมีทางเลือกอื่นล่ะก็ ฉันก็คงจะไม่เลือกพวกนาย ถึงแม้ตระกูลของ
ฉันจะถูกทำลาย แต่พวกนายก็ยังใช้ชีวิตอย่างสงบสุขได้ แต่ความจริงก็คือ
หลานเอ๋อเองก็ได้ฝึกวิชาจำลองเงาเช่นกัน ถึงแม้ตระกูลหลว้จะถูกกวาด
ล้างจนหมด ซูว์ย่าหยกก็ไม่มีทางปล่อยเธอไปแน่ นายเกิดมาเป็นคนตระกูล
หลว้ ดังนั้นไม่ว่าฉันจะบังคับพวกนายหรือไม่ ข้าเรือซูว์ย่าหยกก็ต้องไปหา
พวกนายอยู่ดี”

“รับมันไปเถอะ นี่คือความหวังของตระกูลหลัว และมันก็คือความหวังของพวกนายด้วย” หลัวให้ถึงพยายามมอบของพวกนั้นให้กับหานเซิน

หานเซินมองไปที่หลัวให้ถึงซึ่งตอนนี้ดูเหมือนกับคนแก่ที่กำลังจะตาย ถึงแม้ภายนอกของเขาจะไม่ได้ดูแก่อะไร แต่ภายในของเขานั้นดูไม่ดีเอาซะเลย

หานเซินเริ่มรู้สึกเห็นใจหลัวให้ถึงอย่างน่าประหลาดใจ เขาถอยหายใจออกมา “คุณทำอะไรลงไป? ทำไมถึงมีชีวิตอยู่ได้อีกเพียงแค่ 5 ปี?”

หลัวให้ถึงพูด “ศักยภาพของฉันในตระกูลหลัวนั้นถือว่าเป็นระดับสุดยอดของสุดยอด แต่เมื่อเทียบกับซูว์ย่าหยกแล้ว วิชาจำลองนภาของฉันยังอ่อนแออยู่ เนื่องจากเลือดของซูว์ย่าในร่างกายจะเป็นตัวกำหนดพลังของวิชาจำลองนภา ดังนั้นฉันจึงต้องทำในสิ่งที่ไม่เคยมีมนุษย์คนไหนลองทำมาก่อน ฉันฝึกซูว์ย่าเซนจ์ต่างๆที่ฉันเป็นแค่มนุษย์คนหนึ่ง

ยีนของซูว์ย่าในตระกูลหลัวนั้นเรียกได้ว่าแทบจะไม่มีเหลืออยู่แล้ว มันเป็นเพียงแค่ส่วนเล็กน้อยในสายเลือดของพวกเราเท่านั้น ฉันเริ่มฝึกซูว์ย่าเซนจ์

ทั้งๆที่เป็นเพียงแค่มนุษย์ โชคดีที่ผลลัพธ์ออกมาดีกว่าที่ฉันจินตนาการเอาไว้มาก มันทำให้พลังของฉันเหนือกว่ามนุษย์ธรรมดาๆทั่วไป”

หลัวให้ดังพูดต่อ “พลังนั้นเมื่อรวมเข้ากับวิชาจำลองนภา มันก็ทำให้ฉันรู้เทียมทานในก๊อตแซงซ์วรี แต่ในขณะที่เดียวกันฉันก็ต้องสูญเสียความสามารถที่จะได้รับพลังไป ฉันยังกินเนื้อของมอนสเตอร์เพื่อเพิ่มความแข็งแกร่งให้กับร่างกายตัวเองได้ แต่ฉันไม่สามารถรับสปีริตจีโนฟอยได้อย่างเดียวที่ฉันทำได้ก็คือพึ่งพาความแข็งแกร่งของร่างกายและพลังจากวิชาจำลองนภา แต่ด้วยพลัง 2 อย่างนี้รวมเข้าด้วยกัน มันก็มากพอที่ฉันจะต่อกรกับมอนสเตอร์ที่ทรงพลังในก๊อตแซงซ์วรีแห่งนี้ได้

แต่ทว่าพลังนั้นก็เกินกว่าที่ร่างกายของฉันจะรับได้ นายคงจะรู้สึกได้ว่าฉันมีพลังงานมากกว่ามนุษย์คนอื่นๆ ฉันเป็นเหมือนกับลูกโป่งที่ถูกเป่าจนใหญ่เกินไป และมันก็อาจจะระเบิดออกมาได้ทุกเมื่อ ฉันพยายามที่จะระงับพลังของตัวเองเอาไว้ แต่มันก็เอ่อล้นออกมาอยู่ตลอดเวลา ในอีก 5 ปีหรืออาจจะน้อยกว่านั้น ฉันก็จะระงับพลังของตัวเองเอาไว้ไม่ได้อีกต่อไป” หลัวให้ดังพูด

ตอนที่ 1561 ตระกูลหลัว

หานเฉินสังเกตเห็นหลัวไห่ถึงอย่างตั้งใจด้วยออร่าศาสตร์ตงเสวียน และเขาก็พบสิ่งผิดปกติจริงๆ

พลังชีวิตของหลัวไห่ถึงแข็งแกร่งอย่างมาก แต่มันก็มากเกินไป พลังแบบนั้นเป็นเหมือนกับกองไฟที่ลุกไหม้อย่างรุนแรง ยิ่งเปลวไฟนั้นรุนแรงมากเท่าไร ไฟนั้นก็หมดเร็วขึ้นเท่านั้น

ถึงจะระงับเอาไว้แล้วแต่พลังชีวิตของหลัวไห่ก็ยังคงแข็งแกร่งจนน่ากลัว แต่มันก็เริ่มเกินกว่าที่จะควบคุมได้แล้ว ตอนนี้หานเฉินเชื่อในสิ่งที่ชายคนนี้เป็นพุดมากขึ้นกว่าเดิม

“ฉันได้รวมเอาวิธีการฝึกซูว์เซินจือเอาไว้ในนี้ด้วย แต่ฉันได้ปรับปรุงมันเล็กน้อย มันอาจจะไม่ได้ทรงพลังอย่างฉบับที่ฉันฝึก แต่มันก็แทบจะไม่สร้างความเสียหายให้กับร่างกายอีกแล้ว”

หลัวไห่ถึงหยุดไปครู่หนึ่ง ก่อนที่จะพูดต่อ “ถ้าในอีก 6 ปีข้างหน้า หานเหยียนเพิ่มพลังได้ถึงระดับซูว์เซินจือ เธอก็ไม่จำเป็นต้องฝึกมัน แต่ถ้าเธอทำ

ไม่ได้ การทำให้ร่างกายของตัวเองได้รับความเสียหายก็ยิ่งดีกว่าการฟ่าย
แพ้และต้องตายไป”

ขณะที่พูดอยู่นั้น หลัวไห่ถึงก็พยายามจะส่งของพวกนั้นให้กับหานเฉินอีก
ครั้ง

หานเฉินไม่ได้รับมันมา เขามองไปที่หลัวไห่ถึงและพูด “ฉันเข้าใจเหตุผล
ของคุณแล้ว แต่ฉันไม่จำเป็นต้องใช้มัน”

“อย่าดีใจเกินไปเลย มันเกี่ยวข้องกับชีวิตของแม่และน้องสาวของนาย ใน
บางครั้งนายก็จำเป็นต้องประนีประนอมบ้าง”

หานเฉินส่ายหัว “ฉันบอกแล้วไงว่าเหยียนเป็นคนตระกูลหาน และฉันก็จะ
สอนให้เธอด้วยตัวเอง นอกจากนั้นคุณก็กำลังจะตาย ถ้าได้อ่านสิ่งที่ถูก
เขียนโดยคนที่กำลังจะตายก็มีแต่จะทำให้เหยียนเสียใจเท่านั้น”

หลัวไห่ถึงยิ้ม แต่เขาดูเคร่งขรึมยิ่งกว่าเดิม เขาจึงไปที่หานเฉินและพูด

“ดูเหมือนว่าฉันควรที่จะแสดงพลังที่แท้จริงของวิชาจำลองนภาให้นายดู
นายถึงจะยอมเปลี่ยนใจ”

“ฉันไม่ใช่คนที่ดีรึอะไร แต่ในเรื่องนี้มันไม่มีอะไรต้องต่อรองกัน เพราะ
ฉันไม่มีทางเปลี่ยนใจ” หานเซ็นพูดอย่างแน่วแน่

“ลองอ่านมันดูก่อน” หลัวให้ถึงรู้สึกกว่าตัวเองทำผิดต่อหลัวหลานและหาน
เหยียน ซึ่งนั่นเป็นเหตุผลที่เขาพูดคุยกับหานเซ็นอย่างอ่อนโยนแบบนี้
แม้แต่คนในตระกูลหลัวก็ไม่เคยเห็นหลัวให้ถึงคุยกับใครอย่างใจเย็นแบบ
นี้มาก่อน

ถึงอย่างนั้นหลัวให้ถึงก็ต้องการจะสั่งสอนอะไรบางอย่างกับหานเซ็น แต่
เขาไม่ต้องการจะทำร้ายชายหนุ่มแต่อย่างใด ยิ่งเขามองหานเซ็นมาก
เท่าไร มันก็ทำให้เขานึกถึงหลัวหลาน

ทัศนคติของหานเซ็นทำให้หลัวให้ถึงนึกถึงหลัวหลานซึ่งเป็นคนที่เมื่อ
ตัดสินใจอะไรไปแล้ว มันก็ไม่มีใครสามารถเปลี่ยนใจเธอได้ เมื่อเจอเข้ากับ
ทางตันคนอื่นๆอาจจะหันหลังกลับ แต่หลัวหลานจะไม่มีทางหันหน้า

หนี ถึงแม้เธอจะต้องชนเข้ากับกำแพงก็ตาม หัวไหล่ถึงมักจะดูว่าเธออยู่บ่อยๆ แต่เขาก็มักจะนำเธอมาอยู่ข้างกายเสมอ

หัวไหล่ถึงสะบัดมือและตบเข้าไปที่ไหล่ของหานเซ็น ซึ่งการตบนั้นได้อัดพลังของวิชาจำลองนภาเอาไว้

มันไม่เหมือนกับพลังวิชาจำลองนภาของหานเหียน พลังวิชาจำลองนภาของหัวไหล่ถึงนั้นได้รวมเข้ากับทั้งร่างกายของเขาเรียบร้อยแล้ว ดังนั้นมันจึงไม่ได้ดูเสียสมดุลแต่อย่างใด ถึงแม้จะเป็นแค่การตบธรรมดาๆก็ตาม

สีหน้าของหานเซ็นเปลี่ยนไปอย่างกะทันหัน หัวไหล่ถึงนั้นแข็งแกร่งไม่ต่างไปจากมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดในก๊อตแซงซ์วีเขต 4

สำหรับหานเซ็นแล้ว การตบธรรมดาๆนี้ดูเหมือนจะแบกรับน้ำหนักของเคราะห์กรรมที่ไร้ขีดจำกัด และฝ่ามือนั้นก็มีโชคชะตาที่กำหนดไว้ว่า จะต้องลงมาที่ไหล่ของเขา แม้แต่เหล่าเทพก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอะไรได้

ทันใดนั้นหานเซ็นก็เริ่มใช้ศาสตร์ตงเสวียนอย่างเต็มกำลัง และเขาก็แยก
ร่างกายออกจากทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบๆตัว เขาพยายามที่จะจับทุก
โมเลกุลที่ไม่ได้เป็นของเขาออกไปจากร่าง

แต่ถึงอย่างนั้นหานเซ็นก็ยังรู้สึกได้ว่าฝ่ามือของหลวไห่ถึงอาจจะลงมาที่
ไหล่ของเขาได้ทุกเมื่อ

‘วิเศษมาก ศาสตร์ตงเสวียนทำลายพลังวิชาจำลองนภาของหลวลี่ได้อย่าง
ง่ายดาย แต่มันแทบจะไร้ประโยชน์เมื่ออยู่ต่อหน้าหลวไห่ถึง ไม่แปลกใจ
เลยที่เขาจะถูกเรียกว่าเทพสังหารหลว’ หานเซ็นประหลาดใจ

ออร่าจากร่างกายของหานเซ็นเริ่มทำงานอย่างรวดเร็วขึ้นจนทำลาย
ขีดจำกัดของมัน และทันใดนั้นเองโลกทั้งใบก็ดูแตกต่างออกไปในสายตา
ของหานเซ็น

ผู้ที่ฝึกศาสตร์ตงเสวียนจนถึงขีดสุดว่ากันว่าจะสามารถ ‘ครอบคลุม
ท้องฟ้าได้ด้วยมือข้างเดียว’ แต่วิชานี้มันไม่ใช่เพียงแค่เทคนิคการใช้ฝ่ามือ
เท่านั้น

ด้วยการก้าวเพียงก้าวเดียว โสที่ล่ำนตัวหานเชืนอยู่ก็สลายไป

หานเชืนก้าวออกมาหนึ่งก้าวเพื่อหลบฝ่ามือของหลวให้ถึง ซึ่งทำให้ชายเก่นั้นต้องประหลาดใจ มือของเขาก็ค้างอยู่ในอากาศ และเขาก็พูดอะไรไม่ออก

“ลาก่อน” นานเชืนโค้งคำนับ หลังจากนั้นเขาก็หันหลังและเดินออกไป

ในที่สุดเขาก็ได้เห็นพลังที่แท้จริงของวิชาจำลองนภา และเขาก็เห็นเหตุผลที่แท้จริงของหลวให้ถึง

เมื่อประเมินที่ความแข็งแกร่ง หลวให้ถึงอยู่ในระดับเดียวกับกุชิงเฉิง ซึ่งพวกเขาทั้งคู่เป็นคนที่แข็งแกร่งอย่างไม่น่าเชื่อ และมันก็ยากที่จะบอกได้ว่าใครแข็งแกร่งกว่ากัน

แม้หานเชืนจะยังอ่อนแอกว่าพวกเขาทั้งคู่ แต่เขาก็เพียงจะพิสูจน์ให้เห็นว่าศาสตร์ตงเสวียนนั้นทรงพลังกว่าวิชาจำลองนภา

กว่าที่หลัวไห่ถึงจะรู้ตัวถึงสิ่งที่เกิดขึ้น หานเฉินก็ได้ออกจากห้องไปแล้ว เขามองออกไปที่ประตูและพูดกับตัวเอง

“หลานเอ๋อ เธอมีลูกชายที่ยอดเยียมมาก บางทีชะตากรรมของพวกเราคงจะขึ้นอยู่กับเขาแล้ว คนจากตระกูลหลัวแข็งแกร่งถึงขนาดนี้ทั้งๆที่ไม่ได้ฝึกวิชาจำลองนภา ถึงเราจะเอาเรื่องนี้ไปบอกคนอื่น พวกเขาก็คงจะไม่เชื่อแน่ พวกซูว์ย่าหยกจะมีปฏิกิริยาอย่างไรกันบ้างนะ ถ้าพวกเขาเห็นได้เห็น หานเฉินคนนี้?”

จู่ๆหลัวไห่ถึงก็ยิ้มออกมา “น่าสนใจจริงๆ ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าฉันจะได้เห็นสิ่งมหัศจรรย์ก่อนจะตายไป แต่โชคร้ายที่ฉันจะไม่ได้เห็นเขายืนอยู่ต่อหน้าซูว์ย่าหยก น่าเสียดายจริงๆ”

หลังจากที่หานเฉินออกจากห้องของหลัวไห่ถึงไป หลัวลี่ก็เข้ามาหาและถาม “นายพูดคุยเรื่องอะไรกับเทพสังหารหลัวอย่างนั้นหรือ?”

“ก็เรื่องเดิมๆ เเธยยังต้องถามอีกหรือ? เธอก็น่าจะรู้อยู่แล้ว” หานเฉินพูด

“นายยอมให้ห่านเหียนเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของตระกูลหลัวแล้วอย่างนั้นหรือ?” หลัวลี่ดีใจ

“ไม่มีทาง! ห่านเหียนเป็นคนตระกูลห่าน ไม่ใช่ตระกูลหลัว” หานเฉินพูด

“อะไรนะ?! ถึงเธอจะมาจากต่างตระกูล แต่มันก็โชคดีแค่ไหนที่เธอฝึกวิชาจำลองนภาได้ นายกล้าดียังไงถึงพูดแบบนี้?” เสียงที่โกรธจัดดังมาจากด้านหลังของพวกเขา

หานเฉินหันไปเห็นหลัวอวี หลัวฮุยและคนอื่นๆยืนอยู่ไม่ไกลออกไป คนที่พูดออกมานั้นก็คือหลัวอวี

“ก็ว่าทำไมหลัวให้ถึงเลือกมาฉันและเหียนเป็นผู้สืบทอด ที่แท้ในตระกูลหลัวก็มีแต่พวกไม่เอาไหนทั้งนั้น” หานเฉินส่ายหัว เขาไม่สนใจสิ่งที่หลัวอวีพูดด้วยซ้ำ เขาแกล้งทำเป็นว่าไม่ได้ยินอะไรและเริ่มเดินออกไป

แต่ทว่าหลัวอวีไม่มีแผนที่จะปล่อยหานเฉินไปง่ายๆ พวกเขาเข้ามาขวางทางของหานเฉินเอาไว้

ตอนที่ 1562 ตันกระบองเพชร

“พวกนายต้องการอะไร?” หานเซ็นขมวดคิ้ว

หลัววี้ตอบกลับไปว่า “นายต้องการจะไปล่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดไม่ใช่หรอ? ถ้าอย่างนั้นฉันจะให้โอกาสนั้นกับนาย”

หานเซ็นประหลาดใจเล็กน้อย เขาคิดว่าหลัววี้จะมาหาเรื่อง แต่ชายคนนี้กลับชวนเขาไปร่วมล่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดแทน

“พูดจริงใช่ไหม?” หานเซ็นมองหลัววี้ด้วยสีหน้าที่ไม่แสดงอารมณ์ใดๆ ออกมา เขาพอจะเดาออกกว่าจริงๆ แล้วหลัววี้ต้องการจะทำอะไร

“หรือว่านายกลัว?” หลัววี้พูดดูถูก

“แน่นอนว่าฉันจะไปกับพวกนาย แต่ฉันจะขอส่วนแบ่งครึ่งหนึ่งของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่ฉันล่าได้” หานเซ็นไม่ได้สนใจว่าหลัววี้กำลังวางแผนอะไรอยู่ ถ้ามันมีโอกาสที่เขาจะได้รับผลึกพลังชีวิต เขาก็ยินดีที่จะไป

“ไม่มีปัญหา ตราบใดที่นายจัดการกับพวกมันได้” หลัวอวีให้คำสัญญากับเขาอย่างง่ายดาย

“พวกเราจะไปกันเมื่อไหร่?” หานเฉินไม่ต้องการจะพูดคุยอะไรอีก

“พรุ่งนี้” หลัวอวีพูด

“โอเค” หานเฉินตอบตกลง หลังจากนั้นเขาก็เดินจากไป

“พี่สอง พวกเราพยายามอยู่นานกว่าที่จะตกลงกับเจียซือเต๋าว่าไม่ให้หานเฉินไป แล้วทำไมตอนนี้พวกเราถึงจะพาเขาไปด้วยล่ะ?” หลัวฮุยถาม

หลัวอวีพูด “ที่ฉันไม่ยอมให้เขาเข้าร่วมก่อนหน้านี้ก็เพราะฉันต้องการจะแสดงให้เห็นถึงพลังของตระกูลหลัว ส่วนที่ฉันให้เขาเข้าร่วมอีกครั้ง นั้นก็เพื่อแสดงให้เห็นถึงพรสวรรค์ของคนในตระกูลที่เขาไม่ยอมให้โอกาส”

“ใช่แล้ว ไม่รู้ว่าตาทวดคิดอะไรอยู่กันแน่? ทำไมเขาถึงได้ไปเลือกคนตระกูลหานแทนที่จะเป็นพวกเรา?” หลัวฮุยพูด

การตัดสินใจของหลัวไห่ถึงนั้นทำให้หลายๆคนในตระกูลหลัวไม่พอใจ แต่พวกเขาไม่อยู่ในตำแหน่งที่จะไปตำหนิการตัดสินใจของหลัวไห่ถึงได้ ตอนนี้เมื่อพวกเขาได้พบกับหานเซิน พวกเขาก็ต้องการจะแสดงให้หลัวไห่ถึงเห็น พวกเขาคือต้องการจะทำให้หลัวไห่ถึงรับรู้ว่าคุณเขานั้นเหนือกว่าหานเซิน

หลัวอวีไม่ได้คิดว่าตัวเองด้อยไปกว่าหานเซินเลยสักนิด หานเซินอาจจะเป็นผู้มีเกียรติคนแรกของสหพันธ์ แต่สำหรับพวกเขาแล้วบรรดาศักดิ์นั้นก็แค่เรื่องไร้สาระเท่านั้น

ด้วยความช่วยเหลือจากหลัวไห่ถึง คนตระกูลหลัวจึงได้รับจีโนพัยขั้นสุดท้าย แต่เพราะมันเป็นกฎของตระกูล พวกเขาจึงไม่ได้เปิดเผยเรื่องนั้นออกไป

หลัวลี่ทำได้แค่ยิ้มแห้งๆออกมา ขณะที่ฟังคำพูดของหลัวอวี เธอนั้นรู้จักหลัวอวีและหลัวฮุยเป็นอย่างดี

พวกเขาแข็งแกร่งก็จริง แต่พวกเขาทั้งคู่ไม่ได้พิเศษอะไร ด้วยสถานะของ
หลัวไห่ถั่งในเมืองเทพสังหาร พวกเขาจึงถูกคนอื่นตามใจตั้งแต่ที่เกิด
ขึ้นมา แม้แต่กึ่งเทพคนอื่นในสหพันธ์ก็ยังให้ความสนใจต่อพวกเขา ซึ่ง
นั่นก็ทำให้พวกเขาคิดว่าตัวเองเป็นกึ่งเทพที่แข็งแกร่งที่สุดและเป็นรองแค่
หลัวไห่ถั่ง พวกเขาถูกกึ่งเทพคนอื่นจากก้นบึ้งของหัวใจ

วันต่อมา หานเซินก็พาจิ้งจอกสีเงินไปที่ลานกว้างของเมืองเทพสังหาร

เจียซือเต๋าก็ยืนอยู่ที่นั่นเช่นเดียวกัน เขาประหลาดใจที่ได้เห็นหานเซิน เขา
แก้งทำเป็นยิ้มออกมา “บังเอิญอะไรอย่างนี้ พวกเราได้พบกันอีกแล้ว
น้องหาน”

“ไม่ได้บังเอิญอะไร ฉันเป็นคนเรียกเขามาเอง เขาจะติดตามพวกเราไปใน
การเดินทางครั้งนี้ด้วย” หลัวอวีพูด

เจียซือเต๋าก็ออกมา เขาไม่รู้ว่าหลัวอวีกำลังคิดอะไรอยู่ คนที่ขอให้เจียซือ
เต๋าลိုหานเซินออกไปก็คือตัวหลัวอวีเอง แต่ตอนนี้เขากลับขอให้หานเซิน
มาด้วยซะงั้น

หิ้ววีเห็นห่านขึ้นพามอนสเตอร์หลายตัวมาด้วย แต่เขาไม่ได้พูดอะไร เพราะยังงงชะงักไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะฝึกมอนสเตอร์ที่แข็งแกร่งให้เชื่อได้ มันมีมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดอยู่เพียงไม่กี่ตัวเท่านั้นที่อาศัยอยู่ในเมืองเพสซิงฮาร์ นอกจากนั้นมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดพวกนั้นก็ไม่นิยมให้พวกเขาเข้าไปไหนมาไหนง่ายๆ

การจะทำให้มอนสเตอร์ชั้นสุดยอดเชื่อนั้นเป็นอะไรที่ยากยิ่งกว่าการฆ่าพวกมันเสียอีก มอนสเตอร์ชั้นสุดยอดของห่านเชินถูกเอามาเลี้ยงตั้งแต่ตอนที่ยังเล็กๆ ซึ่งตัวที่เติบโตแล้วอย่างลูกม้าสีแดงเองก็ไม่ได้เชื่อฟังเขา เหมือนกับจิ้งจอกสีเงิน

ทุกคนเดินทางไปภายใต้การนำทางของเจียซือเต้า ซึ่งหิ้วลีก็ติดตามพวกเขามาด้วยเช่นเดียวกัน พลังในการต่อสู้ของเธอไม่ได้ดีเด่นอะไร เพราะเธอมีแค่แกนยี่นระดับอัญมณี หิ้ววีและหิ้วฮุยไม่ได้หวังที่จะพึ่งพาเธอตั้งแต่แรกอยู่แล้ว พวกเขาแค่ต้องการให้เธอมาเห็นสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น

หิ้วลีไม่ได้มีสายเลือดของตระกูลหิ้ว แต่เธอนั้นรับผิดชอบในการเป็นเลขาของหิ้วไห่ถึง ดังนั้นเธอจึงได้ใช้เวลาอยู่ข้างๆหิ้วไห่ถึงมากกว่าพวกเขา ถ้าหิ้วลีได้เห็นนั้นก็จะหมายความว่าตัวหิ้วไห่ถึงเองก็จะได้เห็นด้วย

หลั้วอวีและหลั้วฮุยไม่ได้ทำอะไรในระหว่างการเดินทาง เมื่อพวกเขาไปเจอกับกลุ่มของมอนสเตอร์ กึ่งเทพที่ติดตามพวกเขาก็จะเป็นคนจัดการกับพวกมัน กึ่งเทพพวกนี้พยายามจะสร้างความสัมพันธ์กับตระกูลหลั้ว แต่พวกเขาไม่ได้มีสายเลือดของตระกูลหลั้ว ดังนั้นพวกเขาก็ไม่สามารถฝึกวิชาจำลองนภาได้

หลังจากผ่านไป 4 วัน ในที่สุดพวกเขาก็มาถึงทะเลทรายที่เจียซือเต้าพูดถึง

บริเวณรอบๆนั้นถูกปกคลุมไปด้วยทรายสีขาว แต่หानเซินก็เห็นเงาเขียวๆของอะไรบางอย่างในระยะที่ไกลออกไป ซึ่งพวกมันก็คือต้นกระบองเพชรขนาดใหญ่

เจียซือเต้าชี้ไปที่ต้นกระบองเพชรและพูด “ทุกคนระวังตัวให้ดี ต้นกระบองเพชรนั้นไม่ใช่พืช แต่เป็นมอนสเตอร์ ซึ่งมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่ฉันพูดถึงก็คือกระบองเพชรพวกนี้”

“กระบองเพชรพวกนี้มีพลังแบบไหน?” หลั้วอวีถาม

เจียซือเต้าไม่ได้บอกอะไรเกี่ยวกับมอนสเตอร์มาก่อนที่จะเดินทางมา
ดังนั้นหลั่ววี่จึงไม่รู้ว่าจะไรมากไปกว่าห่านเซ็น

เจียซือเต้าพบว่ามันไม่มีเหตุผลที่จะต้องปิดบังอีกต่อไป เขาชี้ไปที่ต้น
กระบองเพชรและพูด “กระบองเพชรพวกนั้นเคลื่อนที่ได้ แต่พวกมัน
จะพ่นหนามออกมา ถ้ามีใครเข้าไปใกล้ ดังนั้นพวกเราจำเป็นต้องระวังให้
ดี”

“ไม่เห็นมีอะไรต้องกังวล” หลั่ววี่เรียกวิญญาณอสูรประเภทโล่ออกมา
และเขาก็เริ่มเดินเข้าไปหาต้นกระบองเพชรต้นหนึ่ง

เมื่อพวกเขาอยู่ห่างจากต้นกระบองเพชรแค่ 1000 ฟุต กระบองเพชรก็
สังเกตเห็นหลั่ววี่ หลังจากนั้นมันก็เริ่มพ่นหนามที่ยาวหลายนิ้วออกมา
หาพวกเขา

หนามพวกนั้นไม่สามารถเจาะทะลุโล่ของหลั่ววี่เข้าไปได้ ขณะที่หลั่ววี่
เดินหน้าเข้าหากระบองเพชร โล่ก็สามารถป้องกันหนามทั้งหมดเอาไว้ แต่
มันดูเหมือนว่ากระบองเพชรพวกนี้จะมีหนามอยู่ไม่จำกัด หลังจากที

ปล่อยหนามออกไปจนหมดแล้ว มันก็จะมีหนามอันใหม่งอกออกมา
ในทันที

แต่ทว่าไม่มีหนามอันไหนที่ทรงพลัง ดังนั้นโล่ของหลั้ววี่จึงสามารถ
ป้องกันพวกมันไว้ได้เหมือนเช่นเคย หลั้ววี่วิ่งเข้าไปหากระบองเพชรและ
พินมันจนขาดครึ่ง

“มันเป็นมอนสเตอร์ก็จริง แต่มันเป็นแค่ระดับกลางพันธุ์ เจียซือเต้า คุณ
แน่ใจหรือว่ากระบองเพชรพวกนี้มีตัวที่เป็นระดับขั้นสุดยอด?” หลั้ววี่
ถามเจียซือเต้าหลังจากที่ฆ่ากระบองเพชรไปต้นหนึ่ง

“มีอย่างแน่นอน ก่อนหน้านี้ฉันหลงมาที่นี่โดยบังเอิญและได้เจอกับ
กระบองเพชรที่ทำมาจากทองคำซึ่งเป็นมอนสเตอร์ระดับเลือดศักดิ์สิทธิ์
แต่มันยังมีกระบองเพชรที่ดูเหมือนกับแท่งคริสตัลอยู่ด้วย มันจะต้องเป็น
มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดแน่” เจียซือเต้าพูด

“ถ้าอย่างนั้นก็ไปกันต่อ” หลั้ววี่เดินนำหน้าลึกเข้าไปในทะเลทราย

ตอนที่ 1563 กระบองเพชรคริสตัล

กระบองเพชรธรรมดาๆ ไม่ได้เป็นภัยต่อหลั้วอวีและคนอื่น เนื่องจากพวก
เขามีพลังของวิชาจำลองนภา

แต่ทว่าห่านเซ็นสังเกตเห็นว่าหลั้วอวีและคนอื่นๆ ได้ฝึกวิชาจำลองนภา
เพียงแค่ครั้งแรกเท่านั้น เขาไม่เข้าใจเลยว่าทำไมหลั้วให้ถึงถึงไม่สอนวิชา
จำลองนภาฉบับสมบูรณ์ให้กับสมาชิกในตระกูล

ร่างกายของหลั้วอวีดูแปลกในสายตาของห่านเซ็น ทั้งความแข็งแกร่งและ
ความเร็วของเขาดูเหมือนจะถึงขั้นสุดยอดแล้ว แต่พลังชีวิตของเขาไม่ได้
แข็งแกร่งอย่างที่มันควรจะเป็น มันอยู่ที่ระดับของมอนสเตอร์เลือด
ศักดิ์สิทธิ์เท่านั้น

ห่านเซ็นไม่ได้รู้ว่าหลั้วให้ถึงค้นพบการมีอยู่ของผลึกพลังชีวิตมาเป็น
เวลานานแล้ว แต่เขาไม่สามารถดูดซับผลึกพลังชีวิตได้ เนื่องจากเขาฝึกชู
ราเซนจ์

ส่วนคนอื่นๆในตระกูลหั่วอย่างหั่ววี่นั้นเป็นแค่มนุษย์ธรรมดา ในตอนแรกพวกเขาจึงไม่สามารถหาวิธีที่จะดูดซับพลังชีวิตของก๊อตแซงซ์วีรีเขต 1 ได้ และยิ่งไม่ต้องพูดถึงพลังชีวิตของก๊อตแซงซ์วีรีเขต 4

เมื่อก่อนเทคโนโลยีที่คนส่วนใหญ่ใช้เพื่อดูดซับพลังชีวิตนั้นยังไม่ได้ถูกคิดค้นขึ้นมาทำให้คนตระกูลหั่วจำเป็นต้องใช้เวลาศึกษาพวกมันอยู่นาน กว่าที่พวกเขาจะคิดค้นวิธีการพิเศษที่จะดูดซับพลังชีวิตขึ้นมาได้

วิธีของพวกเขาไม่ได้เหมือนกับวิธีการดูดซับพลังชีวิตในสมัยนี้ พวกเขาลอกเลียนวิธีมาจากยาปรับปรุงพันธุกรรมที่ออกแบบมาเพื่อการฝึกวิชาที่ก่ง ซึ่งวิธีการนั้นไม่ได้ทำให้พลังชีวิตรวมเข้าเป็นหนึ่งเดียวกับเลือดเนื้อของพวกเขา แต่มันจะสร้างสารพันธุกรรมที่เป็นพลังดั้งเดิมของคนในตระกูลหั่วขึ้นมาแทน คนตระกูลหั่วจึงมีพลังพิเศษอีกอย่าง นอกจากพลังของวิชาจำลองนภา

เมื่อพวกเขามาถึงก๊อตแซงซ์วีรีเขต 4 สารพันธุกรรมที่พวกเขารับเข้าไปก็จะเปลี่ยนไปเป็นแกนยืนประจำตัว ที่สำคัญกว่านั้นคือแกนยืนประจำตัวของพวกเขายังความสามารถดูดซับพลังชีวิตได้อีกด้วย และเมื่อพวกเขาสร้างแกนยืนประจำตัวขึ้นมา มันก็จะเป็นขั้นสุดยอดในทันที

นอกจากแกนยื่นประจำตัวอันนั้นแล้ว พวกเขายังสามารถสร้างแกนยื่น
ประจำตัวอันที่ 2 ออกมาได้จากวิชาจำลองนภา ซึ่งนั่นเป็นเหตุผลที่ทำให้
คนในตระกูลหลัวนั้นเย่อหยิ่งในความสามารถของตัวเอง

การที่มีแกนยื่นประจำตัวถึง 2 อัน แกนอันหนึ่งยังเป็นระดับขั้นสุดยอด
ในทันทีทำให้ตระกูลหลัวนั้นมีพลังเหนือคนอื่นในสหพันธ์

แต่ทว่ามันก็มีข้อเสียของวิธีนี้อยู่ ร่างกายของพวกเขาจะไม่ถึงขั้นสุด
ยอด ดังนั้นคนตระกูลหลัวจึงมีร่างกายที่อ่อนแอ และนั่นก็เป็นเหตุผลที่ทำให้
ให้หานเรียนรู้สึกว่าร่างกายของพวกเขา มันแปลกๆ

หลังจากที่เดินทางเข้าไปในทะเลทรายหลายร้อยไมล์ พวกเขาก็เริ่มจะพบ
กับกระบองเพชรที่ทำมาจากทองคำ ซึ่งพวกมันเป็นมอนสเตอร์เลือด
ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมด แต่พวกมันก็ยังคงถูกหลัวอวีและหลัวฮุยฆ่าตายในการ
โจมตีเพียงครั้งเดียว พลังของคนที่ฝึกวิชาจำลองนภาเพียงแค่ครั้งเดียว
เป็นอะไรที่ไม่ธรรมดา

ห่านเช็นเองก็ฆ่ากระบองเพชรทองคำไปหลายต้นจนได้รับวิญญานอสูรมา ซึ่งมันเป็นกระบองหนักที่มีหนามอยู่เต็มไปหมด

แต่ทว่าห่านเช็นไม่รู้วิธีการใช้อาวุธแบบนี้ ดังนั้นเขาจึงมีแผนที่จะนำมันไปแลกเปลี่ยน

พวกต้นกระบองเพชรนั้นเป็นอะไรที่แปลกประหลาด พวกมันเติบโตในทะเลทราย ดังนั้นพวกมันจึงเคลื่อนไหวไม่ได้เลยสักนิดเดียว และการโจมตีอย่างเดียวของพวกมันก็คือการพ่นหนามออกมา แคมเนื้อและเลือดของมันก็ไม่สามารถกินได้อีกด้วย ถ้าห่านเช็นไม่ได้ฆ่าพวกมันไปแล้วหลายต้น เขาก็คงจะไม่คิดว่าพวกมันเป็นมอนสเตอร์ด้วยซ้ำ

หลั่ววี่และคนอื่นๆ ไม่ได้ประหลาดใจอะไรที่เห็นว่าห่านเช็นสามารถฆ่ามอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์ได้ เพราะถ้าห่านเช็นไม่สามารถทำเรื่องแบบนั้นได้ หลั่วให้ถึงก็คงจะไม่ประเมินเขาเอาไว้สูงแบบนั้น

“กระบองเพชรพวกนั้น!” หลังจากที่ได้เดินทางไปหนึ่งพันไมล์ เจียซือเต๋าก็เข้าไปข้างหน้า

ห่านเซ็นและคนอื่นๆมองตามทิศทางที่เจียซื่อเต้าชี้ไป และพวกเขาก็เห็น
กระบองเพชรที่ทำขึ้นมาจากคริสตัล แถมมันไม่ใช่แค่มีต้นเดียวด้วย
ด้านหลังของมันยังมีกระบองเพชรคริสตัลอีกหลายต้นที่มีรูปร่างที่
แตกต่างกันออกไป

ทุกคนหยุดเดิน ไม่มีใครที่กล้าเข้าไปใกล้มากกว่านั้น แม้แต่หลัววี่และ
หลัวฮุยก็จำเป็นต้องระมัดระวังตัว เมื่อต้องเผชิญหน้ากับมอนสเตอร์ชั้น
สุดยอด

เพราะยังงั้นร่างกายของพวกเขาก็ทนทานพอๆกับมอนสเตอร์เลือด
ศักดิ์สิทธิ์ ดังนั้นพวกเขาอาจจะถูกมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดฆ่าตายเอาได้
ง่ายๆถ้าไม่ระวัง

“นายต้องการจะฆ่ามอนสเตอร์ชั้นสุดยอดใช่ไหม? ตอนนี้ถึงเวลาที่นายจะ
ทำแบบนั้นแล้ว แสดงให้ฉันดูหน่อยว่านายจะทำแบบนั้นได้จริงๆหรือ
เปล่า” หลัววี่พูดขณะที่หันไปมองห่านเซ็น

หานเห็นมองไปที่พวกกระบองเพชรที่ทำมาจากคริสตัล เขาส่ายหัวและพูด
“ฉันยังไม่รู้เลยว่ากระบองเพชรพวกนี้มีความสามารถมากแค่ไหน ดังนั้น
ฉันจำเป็นต้องทดสอบพวกมันก่อน”

ถึงแม้พวกกระบองเพชรก่อนหน้านี้จะไม่เคลื่อนที่ไปไหน แต่มันก็ไม่มีใคร
รับประกันได้ว่ากระบองเพชรพวกนี้จะไม่สามารถเคลื่อนที่ได้เช่นกัน
ดังนั้นหานจึงไม่ต้องการจะเสี่ยง

“ถ้านายกลัวละก็ ฉันจะลงมือเอง” หัวอวีพูดขณะที่เรียกแกนยืนของเขา
ออกมา

ชุดเกราะคริสตัลสีแดงห่อหุ้มร่างของหัวอวีเอาไว้ และก็มีมีดดาบปรากฏ
ขึ้นในมือของเขา

ชุดเกราะคริสตัลสีแดงนั้นดูแปลกประหลาด หานเห็นรู้สึกว่ามันคงจะถูก
สร้างขึ้นมาจากผลึกพลังชีวิต แต่เขาไม่สามารถบอกได้แน่ชัดว่ามันถูกทำ
ขึ้นมาได้อย่างไร

มีดดาบของหลั้วอวี่นั้นดูเหมือนกับมีดนาง-ราชันของหานเหยียน แต่มัน
ไม่ได้ดูละเอียดอ่อนเท่า

‘แปลกจริงๆ ชูดเกราะคริสตัลนั้นดูเหมือนจะไม่ได้เชื่อมต่อกับวิชาจำลอง
นภาเลยสักนิด แต่มันกลับมอบพลังที่น่ากลัวให้กับหลั้วอวี่’ หานเฉินรู้สึก
สนใจขึ้นมา

หลั้วอวี่ยกโล่ของเขาขึ้นมาและพุ่งเข้าหากระบองเพชรที่อยู่ใกล้ที่สุด
ทันใดนั้นกระบองเพชรก็พ่นหนามที่ดูเหมือนกับคริสตัลจำนวนมาก
ออกมาราวสายฝน

หนามพวกนั้นเจาะทะลุโล่เลือดศักดิ์สิทธิ์ของหลั้วอวี่เข้ามาได้ แต่ทว่าพวก
มันก็ถูกป้องกันเอาไว้ด้วยชูดเกราะคริสตัล พวกมันไม่สามารถสร้าง
บาดแผลให้กับเขาได้เลยสักนิด

หานเฉินพยักหน้า ‘คนตระกูลหลั้วนี้ไม่ธรรมดาจริงๆ ด้วยชูดเกราะนั้นคง
จะมีแต่มนุษย์ที่แข็งแกร่งอย่างกู่ชิงเจิงเท่านั้นที่พอจะสร้างบาดแผลให้กับ
พวกเขาได้’

หิ้วอวี่พุ่งเข้าหากระบองเพชรคริสตัลราวกับทหารชุดเกราะหนัก หนาม
จำนวนมากกระแทกเข้ากับชุดเกราะของเขาทำให้เกิดเสียงที่เหมือนกับฝน
ตกใส่หลังคาบ้าน แต่พวกมันยังไม่สามารถเจาะทะลุชุดเกราะคริสตัลได้
หิ้วอวี่วิ่งเข้าไปใกล้กระบองเพชรมากขึ้นเรื่อยๆ ขณะที่มืดดาบในมือก็
รวบรวมพลังอันลึกลับของวิชาจำลองเงาเอาไว้ หลังจากนั้นเขาก็ใช้มัน
ฟันไปที่กระบองเพชรคริสตัล

เจียซือเต้ารู้สึกตื่นเต้น และเขาก็อดไม่ได้ที่จะตะโกนออกมา “หิ้วอวี่เป็น
สุดยอดจริงๆ! อย่างพวกเราไม่มีทางเทียบชั้นกับเขาได้เลย”

หิ้วฮุยยิ้ม “พวกคุณคิดถูกแล้วที่เลือกจะร่วมมือกับพวกเรา แกนยื่นของพี
ใหญ่มีทั้งการโจมตีและป้องกัน การจะฆ่ามอนสเตอร์ที่เคลื่อนไหวไปไหน
ไม่ได้เป็นอะไรที่ง่ายดายมาก พวกคุณแค่รอรับผลประโยชน์อย่างเดียวกั
พอ”

ในขณะที่พวกเขาพูดคุยกัน มืดดาบของหิ้วอวี่ก็ฟันเข้าไปที่กระบองเพชร
คริสตัล แต่ในวินาทีต่อมาสีหน้าของหิ้วอวี่ก็เปลี่ยนไป

มิดดาบของเขาที่อัดแน่นไปด้วยพลังวิชาจำลองนภา นั้นไม่สามารถสร้าง
ความเสียหายให้กับกระบองเพชรคริสตัลได้เลยแม้แต่หยด

มิดดาบของเขาเป็นแกนยื่นที่ถูกสร้างขึ้นจากวิชาจำลองนภา ดังนั้นมัน
ไม่ได้ถูกสร้างขึ้นมาเป็นแกนยื่นขั้นสุดยอดในทันทีเหมือนกับแกนยื่น
ประจำตัวอันแรก แต่ถึงอย่างนั้นมันก็ยังเป็นระดับอัถุมณี

แต่ลำต้นของต้นกระบองเพชรคริสตัลนั้นแข็งแกร่งเกินไป ถึงแม้เขาจะใช้
พลังของวิชาจำลองนภาช่วย แต่มิดดาบของเขาก็ไม่สามารถสร้างความ
เสียหายให้กับกระบองเพชรได้เลย

ตอนที่ 1564 คนละชั้น

ห้าววีพยายามทนต่อหนามที่พุ่งเข้ามาและฟันใส่กระบองเพชรคริสตัลต่อไปด้วยมิตดาบของเขา เขาฟันถูกกระบองเพชรคริสตัลได้อย่างง่ายดาย แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังไม่สามารถสร้างบาดแผลให้กับต้นกระบองเพชรได้

หวนเซ็นสายหัว ‘ข้อดีที่สุดของวิชาจำลองนาก็คือการโจมตีถูกเป้าหมายทุกครั้ง แต่ในกรณีนี้ห้าววีไม่มีพลังมากพอที่จะสร้างความเสียหายให้กับกระบองเพชรคริสตัลได้ ถึงแม้เขาจะโจมตีถูกมัน เขาก็ทำอะไรมันไม่ได้อยู่ดี’

ห้าวฮุยและเจียซือเตารู้สึกตกใจเมื่อเห็นว่าห้าววีไม่สามารถทำอะไรกระบองเพชรได้

ห้าววีไม่สามารถสร้างบาดแผลให้กับกระบองเพชรได้ ในขณะที่กระบองเพชรคริสตัลก็ไม่สามารถสร้างบาดแผลให้กับเขาได้เช่นเดียวกัน ห้าววีต่อสู้อยู่พักหนึ่ง จนในที่สุดเขาก็ตัดสินใจถอยออกมา

“ร่างกายของมันแข็งเกร็งเกินไป หลัวฮุย ตอนนี้นายเป็นความหวังเดียวของพวกเราแล้ว” หลัวอวี๋หันไปพูดกับหลัวฮุย

“บางทีแกนยื่นหอกสัจธรรมของฉันอาจจะสร้างความเสียหายให้กับมันได้ แต่ฉันไม่มีแกนยื่นชุดเกราะ เลยไม่น่าจะเข้าไปใกล้มันได้” หลัวฮุยพูด

เขาไม่เหมือนกับหลัวอวี๋ แกนยื่นประจำตัวอันแรกของหลัวฮุ่ยนั้นเป็นหอกที่มีพลังทำลายล้างสูงมากๆ

“อย่าได้กังวลไป ฉันจะคอยป้องกันหนามคริสต์ลให้เอง” หลัวอวี๋พูด

“โอเค” หลัวฮุยพยักหน้า

พวกเขาทั้งคู่พุ่งออกไปข้างหน้า หลัวอวี๋เป็นคนที่คอยป้องกันหนามที่พุ่งเข้ามา ในขณะที่หลัวฮุยเคลื่อนที่เข้าไปโจมตีกระบองเพชรคริสต์ลที่อยู่ใกล้ที่สุด

หัลวสุยเรียกหอกที่ทำขึ้นมาจากคริสตัลสีทองออกมา หลังจากนั้นเขาก็ใช้มันแทงใส่กระบอกเพชรคริสตัล ซึ่งปลายของหอกถูกแทงลึกเข้าไปได้ครึ่งหนึ่ง

“พวกเราฆ่ามันได้แน่นอน!” หัลวอวีรู้สึกดีใจขึ้นมา เขากับหัลวสุยค่อยๆ เคลื่อนที่ไปรอบๆ กระบอกเพชรคริสตัลพร้อมๆ กัน

เจียซือเต้าและคนอื่นเองก็รู้สึกดีใจอย่างเหลือล้น หลิวเซอพูด

“กระบอกเพชรคริสตัลนั้นไม่ธรรมดาเลย โชคดีที่พวกเรามีหัลวอวีและหัลวสุยอยู่ ไม่อย่างนั้นละก็พวกเราไม่มีทางฆ่าพวกมันได้แน่”

เจียซือเต้าพยักหน้าและพูดอย่างตื่นเต้น “ในที่สุดพวกเราก็จะได้รับผลึกพลังชีวิตสักที”

หลังจากที่ผ่านไปเกือบ 3 ชั่วโมง ในที่สุดหัลวสุยก็โค่นต้นกระบอกเพชรลงได้ด้วยหอกสังหารของเขา หลังจากนั้นต้นกระบอกคริสตัลก็ค่อยๆ สลายไป แต่ทว่ามันไม่มีผลึกพลังชีวิตเหลือทิ้งเอาไว้

หลั้ววี่และหลั้วฮุ่ยใช้พลังมากเกินไป ดังนั้นพวกเขาจึงต้องถอยกลับมา

“เกิดอะไรขึ้น? ผลึกพลังชีวิตอยู่ที่ไหนกัน?” เจียซือเต้าถามด้วยความ
สับสน

หลั้วฮุ่ยขมวดคิ้ว “มันแปลกจริงๆ ถึงแม้พวกเราจะฆ่ากระบองเพชร
คริสตัลได้แล้ว แต่มันไม่เห็นมีเสียงประกาศดังขึ้นมา?”

“ไม่มีเสียงประกาศอย่างนั้นหรือ? นั่นเป็นไปได้ยังไงกัน?” เจียซือเต้าไม่
อยากจะเชื่อ

“มีบางอย่างผิดปกติเกี่ยวกับกระบองเพชรคริสตัลพวกนั้น” หลั้ววี่พูด
“ถ้ามันเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดจริงๆ มันก็ควรจะทิ้งผลึกพลังชีวิต
เอาไว้”

เจียซือเต้าคิดว่ามันฟังดูสมเหตุสมผล ถึงแม้เขาจะวิวัฒนาการขึ้นมายัง
ก๊อตแซงซัวร์เขต 4 ก่อนที่จะมีการค้นพบมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด แต่เรื่อง
ของผลึกพลังชีวิตนั้นไม่ใช่ความลับอีกต่อไปแล้ว และเขาก็รู้วามอนสเตอร์

ขั้นสุดยอดโดยทั่วไปจะมีผลึกพลังชีวิตอยู่ แต่กระบองเพชรคริสตัลพวกนี้
กับไม่มี ดังนั้นมันต้องมีอะไรบางอย่างผิดปกติอย่างแน่นอน

“พวกเราสูญเสียพลังงานมากเกินไป พักกันสักหน่อยเถอะ หลังจากนั้น
พวกเราค่อยลองไปหากระบองเพชรคริสตัลต้นอื่นดู” หลัววี่พูด หลังจาก
นั้นเขาก็หันไปมองหานเฉิน “ที่นี้นายก็ได้เห็นพลังของกระบองเพชร
คริสตัลแล้วสินะ นายเข้าไปลองดูหน่อยเป็นยังไง?”

“ตกลง” ครั้งนี้นหานเฉินไม่ได้ปฏิเสธ

หานเฉินมองดูหลัววี่กับหลัวฮุยต่อสู้อย่างตั้งใจ ซึ่งกระบองเพชรคริสตัล
นั้นไม่ได้แตกต่างไปจากกระบองเพชรต้นอื่นๆมากนัก พวกมันแค่มิ
ร่างกายที่แข็งแกร่งกว่าเท่านั้น

หลัววี่และคนอื่นๆมองดูหานเฉินเดินออกไป พวกเขาอดที่จะสงสัยไม่ได้
ว่าหานเฉินจะป้องกันนามของกระบองเพชรและฆ่าพวกมันได้อย่างไร

เจียซือเต้ามองหานเฉินด้วยความประหลาดใจ เขาประหลาดใจที่หานเฉิน
กล้าเข้าไปโจมตีพวกกระบองเพชรคริสตัล หลังจากที่ได้เห็นถึง
ความสามารถของพวกมันแล้ว

แต่หลัวลี่ไม่ได้รู้สึกประหลาดใจเลยสักนิด เธอมองดูหานเฉินอย่างตั้งใจ
เธออยากจะรู้ว่าตอนนี้เขาแข็งแกร่งถึงขนาดไหนแล้ว

หานเฉินทิ้งจิ้งจอกสีเงินเอาไว้ด้านหลังและเดินเข้าไปหากระบองเพชร
คริสตัลที่สูง 12 ฟุต เมื่อกระบองเพชรรู้ตัว มันก็เริ่มปล่อยหนามคริสตัล
ของมันเข้าใส่เขา

แต่หานเฉินก็ไม่ได้มีความคิดที่จะหลบมัน เขาเรียกวิญญาณอสูรโล่แขน
ออกมาและขยายมันให้มีขนาดใหญ่พอที่จะปกป้องทั้งร่างกายของเขา

หนามพุ่งชนกับโล่ทำให้เกิดเป็นเสียงที่เหมือนกับฝนตกใส่หลังคา

หลัวลี่และเจียซือเต้าเบิกตากว้าง เมื่อพวกเขาเห็นว่าหนามคริสตัลไม่
สามารถเจาะทะลุโล่ของหานเฉินได้ แต่ทว่าสิ่งที่เกิดขึ้นต่อไปก็ทำให้เขา
รู้สึกช็อคยิ่งกว่าเดิม

ไม่ใช่แค่โล่ของห่านเขินจะไม่ได้ได้รับความเสียหายอะไรเท่านั้น แต่ห่านที่พุ่งเข้ามายังถูกสะท้อนกลับไปใส่ต้นกระบองเพชร และถึงแม้มันจะไม่ได้สร้างความเสียหายอะไรมาก แต่มันก็เป็นอะไรที่น่าเชื่อถืออยู่ดี

“นั่นเป็นวิญญานอสูรแบบไหนกันแน่? ถึงสะท้อนการโจมตีของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้?” หลัวฮุยพูดออกมาอย่างประหลาดใจ

“นั่นก็แค่วิญญานอสูรดวงหนึ่งเท่านั้น มันไม่ได้มีความหมายอะไร มันไม่ใช่พลังจริงๆของเขาสักหน่อย” หลัวฮุยพูด

ห่านเขินเดินตรงเข้าไปหากระบองเพชรคริสตัล และเรียกแกนเย็นมีดแยกมิติของเขาออกมา หลังจากนั้นเขาก็ใช้มันฟันใส่ต้นกระบองเพชรจนขาดครึ่งราวกับตัดเต้าหู้

กระบองเพชรที่หลัวฮุยใช้เวลามากกว่า 2 ชั่วโมงในการจัดการนั้นถูกห่านเขินฟันขาดครึ่งในดาบเดียว

“นั่นเป็นไปได้ยังไงกัน?!” หลัววี่ไม่สามารถสงบจิตใจเอาไว้ได้อีกต่อไป
ขณะที่จ้องมองกระบองเพชรคริสตัลค่อยๆ จางหายไป

เจียซือเต้าและคนอื่นๆ เองก็รู้สึกตกตะลึงไม่ต่างกัน พวกเขาคิดว่าหลัววี่
และหลัวฮูยุนั้นแข็งแกร่งมากๆ แต่พวกเขาทั้ง 2 คนไม่สามารถที่จะเทียบ
กับห่านเฉินได้เลยสักนิด

หลัวลี่เองก็รู้สึกช็อคเช่นกัน เธอรู้อยู่แล้วว่าห่านเฉินนั้นแข็งแกร่ง แต่นี่ก็อยู่
เหนือความคาดหมายของเธอไป

“ไม่มีเสียงประกาศดังขึ้นหลังจากที่ฆ่าพวกมัน กระบองเพชรคริสตัลพวก
นี้เป็นมอนสเตอร์จริงๆ อย่างนั้นหรือ?” ห่านเฉินขมวดคิ้ว

ขณะที่ห่านเฉินมองไปรอบๆ ด้วยความสับสน กระบองเพชรคริสตัล
ทั้งหมดก็เริ่มเคลื่อนไหว และกว่าที่ทุกคนจะรู้ตัวถึงสิ่งที่เกิดขึ้น
กระบองเพชรคริสตัลก็ได้ล้อมพวกเขาเอาไว้หมดแล้ว

ตอนที่ 1565 อสูรศักดิ์สิทธิ์เมฆนภา

เจียซือเต้าและคนอื่นๆดูหวาดกลัวอย่างเห็นได้ชัด เมื่อเห็นกระบองเพชรคริสต์ลมาล้อมพวกเขาเอาไว้

แม้แต่หลัววี้กับหลัวฮุยเองก็ดูหวาดกลัวเช่นเดียวกัน หลัววี้นั้นมีชุดเกราะอยู่ ดังนั้นเขาจึงไม่ได้เกรงกลัวหนามของกระบองเพชรคริสต์ล แต่หลัวฮุยไม่ได้มีชุดเกราะเอาไว้ป้องกันตัวเหมือนกับหลัววี้ เพราะฉะนั้นถ้ากระบองเพชรคริสต์ลโจมตีเข้ามาจากทุกทิศทางพร้อมๆกัน มันก็ไม่มีทางที่หลัวฮุยจะรอดไปได้

สถานการณ์ของหลัววี้เองก็ไม่ได้ดีนัก ถึงแม้เขาจะมีชุดเกราะอยู่ แต่พวกกระบองเพชรคริสต์ลก็ได้ล้อมพวกเขาเอาไว้เหมือนกับกรงขัง และไม่ว่าชุดเกราะของเขาจะแข็งแกร่งขนาดไหน เขาก็จะต้องตายอยู่ดีถ้าไม่สามารถหนีออกไปได้

ในจังหวะที่ทุกคนเริ่มจะแตกตื่นนั้น กระบองเพชรคริสต์ลก็เริ่มเปิดทางออก

มีมอนสเตอร์ 2 ตัวที่ดูเหมือนกันไม่มีผิวกำลังเดินเข้ามาตามเส้นทางที่ถูก
เปิดออก มอนสเตอร์ทั้ง 2 นั้นดูเหมือนกับหยก ซึ่งรูปร่างของพวกเขาดู
เหมือนกับบอสรุขาวในตำนาน

หลัวลี่ตกตะลึง เมื่อเธอเห็นมอนสเตอร์ทั้ง 2 ตัวที่กำลังเดินเข้ามา

“พวกมันเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่ถูกเรียกกันว่าบอสรุขาว ฉันเคยเห็น
พวกมันมาก่อนในตอนที่ได้ติดตามเทพสังหาร แต่เขาเคยบอกเอาไว้ว่าบอสรุ
ขาวเป็นมอนสเตอร์ที่หายากมากๆ และเขาก็คิดว่าทั้งก็อตแซงซ์วีเรต 4
อาจจะมือบอสรุขาวอยู่เพียงแค่ตัวเดียว เขาเคยต้องการจะจับบอสรุขาวมาฝึก
แต่มันก็หนีไปได้ แต่ทำไมตอนนี้ถึงได้มือบอสรุขาว 2 ตัวมาปรากฏตัวพร้อม
กันแบบนี้?”

ทั้งหลัวอวีและหลัวฮุยดูเสียขวัญหลังจากที่ได้ยินสิ่งที่หลัวลี่พูด

พวกเขาถูกดันกระบองเพชรคริสต์จำนวนมากล้อมเอาไว้ และตอนนี้บอสรุ
ขาวทั้ง 2 ตัวก็กำลังเดินเข้ามาหาพวกเขาทำให้โอกาสที่พวกเขาจะรอดไป
ได้นั้นน้อยลงไปทุกที

อสุรขาวทั้ง 2 ตัวเดินตามเส้นทางที่ถูกเปิดออก หลังจากนั้นพวกมันทั้งคู่ก็เดินออกไปด้านข้างโดยไม่ได้เข้ามาโจมตีพวกเขา

หลังจากที่อสุรขาวทั้ง 2 ก้าวออกไปด้านข้าง พวกเขาก็ได้เห็นมอนสเตอร์อีกตัวที่เดินตามหลังอสุรขาวมา มอนสเตอร์ตัวนั้นดูเหมือนกับกระต่ายดำที่มีเขาแพะ ขณะที่รอบๆ กีบเท้าของมันก็มีหมอกสีขาวปกคลุมอยู่ รวากับว่ามันกำลังเดินอยู่บนก้อนเมฆ

“อสุรศักดิ์สิทธิ์เมฆนภา!” หัวลี้รู้สึกช็อค

ถึงแม้หัวลี้จะไม่ได้พูดอะไรเกี่ยวกับอสุรศักดิ์สิทธิ์เมฆนภา แต่แค่ชื่อของมันก็ทำให้หัวลี้และหัวฮุยรู้สึกสิ้นหวังแล้ว

เจียซือเต๋านั้นไม่รู้เรื่องอะไรเกี่ยวกับอสุรศักดิ์สิทธิ์เมฆนภา แต่เขาสามารถบอกได้จากปฏิกิริยาของหัวลี้และหัวฮุยว่ามันเป็นมอนสเตอร์ที่น่ากลัวยิ่งกว่าอสุรขาวซะอีก

อสุรศักดิ์สิทธิ์เมฆนภาค่อยๆ เดินเข้ามาหาพวกเขา ถึงแม้มันจะไม่ได้ปลดปล่อยพลังของมันออกมา แต่มันก็ทำให้หัวลี้รู้สึกกดดันอย่างบอก

ไม่ถูก ถ้าไม่ใช่เพราะต้นกระบองเพชรคริสต์ที่ขวางทางของพวกเขาอยู่
ป่านนี้พวกเขาก็คงจะพยายามวิ่งหนีไปให้ไกลที่สุดแล้ว

ทั้งหลั่ววี่และหลั่วฮุ่ยนั้นเคยได้ยินเกี่ยวกับอสูรศักดิ์สิทธิ์เมฆนภามาก่อน
มันเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดเบอร์เซิร์กและมันก็เป็นหนึ่งในมอนสเตอร์ที่
แข็งแกร่งที่สุดในก๊อตแซงซ์วีเขต 4

ไม่ว่าหลั่ววี่กับหลั่วฮุ่ยจะเย่อหยิ่งและมั่นใจในความสามารถของตัวเอง
มากแค่ไหน พวกเขาก็ไม่ไร้เดียงสาถึงขนาดคิดว่าตัวเองสามารถต่อกรกับ
มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดเบอร์เซิร์กได้ เมื่อเห็นว่าอสูรศักดิ์สิทธิ์เมฆนภา
กำลังเดินเข้ามา พวกเขาก็ตกอยู่ในความสิ้นหวังเรียบร้อยแล้ว

อสูรศักดิ์สิทธิ์เมฆนภาเดินเข้ามาในวงล้อมของกระบองเพชรคริสต์ มัน
ไม่ได้เหลือบตาไปมองหลั่ววี่หรือคนอื่นๆเลยแม้แต่หน่อย มันแค่เดินตรงไป
หาห่านเซ็น

“เจ้าก็คือดาบนา ห่านเซ็นอย่างนั้นใช่ไหม?” อสูรศักดิ์สิทธิ์เมฆนภาจ้อง
มองไปที่ห่านเซ็นและถาม

“ฉันคือห่านเซ็น แต่ฉันไม่ได้เรียกตัวเองว่าดาบหนา นายเป็นใครกัน?”

ห่านเซ็นรู้สึกสับสนเล็กน้อย เพราะเขาเตรียมตัวจะรับมือกับการต่อสู้ครั้งใหญ่เอาไว้แล้ว

เขามีแผนที่จะใช้วิชาลับที่ได้เรียนรู้มาจากโบราณสถานของเทพเจ้าเพื่อเรียกหอคอยแห่งโชคชะตาออกมา เขาไม่ได้คาดคิดว่ามอนสเตอร์ที่น่ากลัวแบบนี้จะเอ่ยชื่อของเขาขึ้นมา

หลั่วฮุยและหลั่วอวี่มองไปที่อสูรศักดิ์สิทธิ์เมฆนภาและห่านเซ็นด้วยความสับสน พวกเขาไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ มันเห็นได้ชัดว่าห่านเซ็นไม่รู้จักกับอสูรศักดิ์สิทธิ์เมฆนภา แต่อสูรศักดิ์สิทธิ์เมฆนภากลับพูดชื่อของห่านเซ็นขึ้นมา ดังนั้นดูเหมือนว่ามันจะเข้ามาหาห่านเซ็นโดยเฉพาะ

“เจ้าคือดาบหนาจริงๆด้วย นายน้อยของข้าต้องการจะพบกับเจ้า ดังนั้นได้โปรดกลับไปในเมืองของพวกเราเพื่อพบกับเขาด้วย” อสูรศักดิ์สิทธิ์เมฆนภายกหน้าให้กับอสูรขาว

หลังจากนั้นอสูรขาวก็เดินเข้ามาและก้มตัวลงตรงหน้าห่านเซ็น ซึ่งดูเหมือนว่ามันต้องการจะให้ห่านเซ็นไปขึ้นหลังของมัน

หลัววี่และคนอื่นๆต่างก็ตกตะลึง ถึงแม้หลัวไห่ถึงจะมาอยู่ที่นี่ด้วยตัวเอง เขาก็คงจะไม่ได้รับการต้อนรับที่ดีแบบนี้ เพราะยังงั้นชะหลัวไห่ถึงก็เป็นคนที่โหดร้าย ทั้งมอนสเตอร์และสปิริตต่างก็เกลียดชังเขา และถ้าอสูรศักดิ์สิทธิ์เมฆนภาพพบกับเขา มันก็อาจจะเกิดการต่อสู้ครั้งใหญ่ขึ้น

นอกจากนั้นแล้วอสูรศักดิ์สิทธิ์เมฆนภาพยังพูดอีกว่ามันมีเจ้านายอยู่ สิ่งมีชีวิตที่น่ากลัวพอจะควบคุมอสูรศักดิ์สิทธิ์เมฆนภาพได้นั้นเพียงจะเชิญห่านขึ้นไปในเมืองของเขา พวกเขาไม่สามารถจินตนาการได้ว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่

“ฉันขอถามหน่อยได้ไหมว่านายน้อยของนายคือใครกัน?” ห่านเขินคิดไม่ออกว่าใครกันที่ส่งคนมาต้อนรับเขาอย่างยิ่งใหญ่แบบนี้

“เจ้าจะได้รู้เองเมื่อไปพบกับเขา” อสูรศักดิ์สิทธิ์เมฆนภาพไม่ได้ตอบคำถามตรงๆ

ห่านเซ็นเห็นว่ายอสูรศักดิ์สิทธิ์เมฆนภาไม่ได้มีจิตมุ่งร้ายอะไร นอกจากนั้น
แล้วเขาก็ไม่มีทางเลือกอื่นอยู่ ดังนั้นเขาจึงขึ้นไปนั่งบนหลังของอสูรขาว
อย่างเงียบๆ

อสูรศักดิ์สิทธิ์เมฆนภาหันหลังและเดินออกไป ขณะที่อสูรขาวที่แบกห่าน
เซ็นอยู่ก็เดินตามไป

จึงจอกสีเงินนั้นนอนอยู่บนหัวของห่านเซ็น มันหือตาและมองไปที่อสูร
ศักดิ์สิทธิ์เมฆนภาที่อยู่ตรงหน้า ส่วนเป่าเอ๋อก็ขี่ม้าน้ำตัวน้อยตามมาจก
ด้านหลังพร้อมๆกับอสูรดวงดาวสมุทร

“พวกเราควรจะทำยังไงต่อไปดี?” หลัวฮุยถามอย่างเป็นกังวล

พวกเขายังคงถูกกระบองเพชรคริสตัลล้อมเอาไว้และไม่สามารถออกไปได้

“เขาเป็นลูกชายของหลัวหลาน ฉันคิดว่าเขาคงจะเห็นแก่เราบ้างแหละ”
หลังจากนั้นหลัวลี่ก็เดินตามหลังห่านเซ็นไป หลัวอวีก็ดพ่นและบอกให้
หลัวฮุยกับคนอื่นๆตามห่านเซ็นไปเช่นกัน

เจียซือเต้าเองก็ไม่มีทางเลือกอื่น เขาไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ และเขาก็ไม่รู้ว่ากำลังจะไปเจอกับอะไร

ภายใต้การนำทางของอสูรศักดิ์สิทธิ์เมฆนภา ทุกคนก็มาถึงดินแดนที่ลึกที่สุดในทะเลทราย พวกเขาเห็นเมืองแห่งหนึ่งที่ดูเหมือนกับภูเขาทองแดง ซึ่งมันเป็นภาพที่น่าประหลาดใจ

มันมีสปิริตตนหนึ่งยืนอยู่ที่หน้าประตูเมือง เมื่อหลัวอวีและคนอื่นๆเห็นสปิริตตนนั้น สีหน้าของพวกเขาก็ดูไม่ค่อยดีเท่าไรนัก หลัวไห่ถึงเป็นที่รู้จักกันในวงกว้าง และแน่นอนว่าเขาก็ได้สร้างศัตรูเอาไว้มากมายเช่นเดียวกัน

หลัวอวีและหลัวฮุยจ่าสปิริตที่ยืนอยู่หน้าประตูเมืองได้ สปิริตตนนั้นเป็นทายาทของหนึ่งในศัตรูของหลัวไห่ถึง

ซึ่งถ้าสปิริตตนนั้นรู้ว่าพวกเขาคือทายาทของหลัวไห่ถึงล่ะก็ พวกเขาก็อาจจะไม่รอดไปจากที่นี่

ตอนที่ 1566 ดาบนภาคืออาจารย์ของข้า

สีหน้าของหลั้วอวีและหลั้วฮุยดูซีดเซียวเล็กน้อย ขณะที่เห็นสปิริตตนนั้น กำลังเดินเข้ามา

“ท่านอาจารย์ดาบนภา ในที่สุดท่านก็มาถึงสักที ข้ารอคอยท่านอยู่เป็น เวลานานแล้ว” สปิริตเดินมาตรงหน้าหานเฉินและกัมหัวอย่างจริงจัง

หลั้วอวี หลั้วฮุยและหลั้วลี่ต่างก็อึ้ง ส่วนเจียซือเต๋านั้นไม่รู้ว่สปิริตตนนั้น เป็นใคร แต่หลั้วอวีรู้จักสปิริตตนนั้นเป็นอย่างดี สำหรับเขาแล้วมันเป็น อะไรที่เหนือกว่าจินตนาการ และในตอนแรกพวกเขาก็เชื่อว่าตัวเองต้อง ผันไปแน่ๆ

สปิริตตนนั้นก็คือสวี่มี ซึ่งเป็นบุตรชายของจักรพรรดิหลอมละลาย พ่อและ แม่ของเขาทั้งคู่เป็นจักรพรรดิรุ่นที่ 2 การที่สวี่มีมากัมหัวให้กับมนุษย์คน หนึ่งนั้นเป็นสิ่งที่พวกเขาไม่เคยคาดคิดมาก่อน เพราะยังงั้นะมนุษย์ก็ถือ ว่าเป็นเผ่าพันธุ์ที่ต่ำต้อยในก๊อตแซงซ์วรี

แม้แต่หัวให้ถึงเองก็เช่นกัน ถึงเขาจะมีชื่อเสียงก็ตาม แต่เขาก็ไม่เคย
ได้รับความเคารพนับถืออย่างที่ท่านชื่นกำลังได้รับ

ครั้งหนึ่งท่านชื่นเคยให้สัญญากับสวี่มีเอาไว้ว่าจะสอนวิชาดาบให้ แต่
ท่านชื่นไม่คาดคิดว่าจะได้มาพบกับสปีริตตนนั้นที่นี้ ท่านชื่นพูดออกมา
ด้วยความประหลาดใจ

“เมืองหลอมละลายตั้งอยู่ที่นั่นหรอ?”

สวี่มียิ้ม “ท่านอาจารย์เมืองหลอมละลายมีความสามารถในการเทเล
พอร์ต และพวกเราก็เพิ่งย้ายเมืองมาที่นี่เมื่อไม่นานมานี้ แต่พวกเราไม่ได้
คาดคิดว่าจะได้พากับท่านอาจารย์ นี่ถือเป็นอะไรที่โชคดีจริงๆ”

หลังจากเข้าไปในเมืองหลอมละลาย สวี่มีก็พาท่านชื่นไปที่ห้องโถงแห่ง
หนึ่ง

หัวอวีและคนอื่นๆเห็นว่าเป่าเอ๋อกับอสูรดวงดาวสมุทรเองก็ตามท่านชื่น
ไปด้วย พวกเขาจึงเดินตามไปด้วยเช่นกัน แต่ทว่าพวกเขากลับถูกหยุด
เอาไว้

“คอยอยู่ตรงนี้ ถ้าไม่ใช่เพราะท่านดาบนาภา มนุษย์ที่มาจากเมืองเทพ
สังหารอย่างพวกเจ้าคงจะถูกฆ่าทั้งหมดแล้ว” อสูรขาวพูด ขณะที่ยื่นฝ่า
ประตู่เข้าสู่ห้องโถง

พวกเขาไม่ต้องการที่จะเดินไปไหนมาไหนในเมืองหลอมละลายโดยไม่ได้
รับอนุญาต ดังนั้นพวกเขาจึงทำได้แค่รออยู่ข้างนอก พวกเขาทุกคนต่างก็
รู้สึกกังวล แต่ถึงอย่างนั้นพวกเขาก็ดีใจที่ห่านเช็นอยู่ที่นี่ด้วย ไม่อย่างนั้น
ละก็พวกเขาก็อาจจะถูกฆ่าตายทั้งหมด

แน่นอนว่าถ้าสวี่มีรู้เรื่องที่พวกเขาเป็นทายาทของหลัวไห่ถึงละก็ พวกเขา
คงจะต้องตายอยู่ที่นี่

‘เขาไปทำอะไรไว้กันแน่? ทำไมพวกสปีริตอย่างสวี่ถึงได้ปฏิบัติกับเขาดี
อย่างนั้น? แม้แต่คุณหลัวก็ยังไม่ได้รับการปฏิบัติที่ดีแบบนั้นเลย’

หลัวลี้มองไปที่ห้องโถงด้วยสีหน้าที่ซับซ้อน แต่ประตูทางเข้าได้ถูกปิดไป
เรียบร้อยแล้ว ดังนั้นเธอจึงไม่สามารถรู้ได้ว่าห่านเช็นกำลังทำอะไรอยู่ข้าง
ใน

“สวี่มี นี่นะหรืออาจารย์ที่ลูกบอก?” ภายในห้องโถง จักรพรรดิหลอมละลายที่ดูเหมือนกับเป็นพระเจ้ามองไปที่ห่านเซ็นและขมวดคิ้ว

สวี่มีพูดไว้อย่างใหญ่โตในตอนที่ยกข้อสงสัยที่สวี่มีถามมาไปรับตัวห่านเซ็นมา จักรพรรดิหลอมละลายจึงคิดว่าสวี่มีกำลังจะได้อาจารย์ที่แข็งแกร่งมากๆ

เขาไม่ได้คาดคิดว่ามันจะเป็นแค่มนุษย์คนหนึ่ง แกมยังเป็นคนที่ยังไม่ถึงขั้นสุดยอดอีกด้วย

“เจ้าจะสอนอะไรให้ลูกชายข้าได้?” จักรพรรดิหลอมละลายไม่ค่อยชอบใจนัก แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่ได้หุนหันพลันแล่นถึงขนาดที่จะไล่ห่านเซ็นออกไป

“สวี่มีต้องการจะเรียนรู้วิชาดาบจากฉัน ดังนั้นสิ่งที่ฉันจะสอนให้กับเขาก็คือวิชาดาบ” ห่านเซ็นตอบ

สวี่มีรีบพูดขึ้นมา “ท่านพ่อ! วิชาดาบของท่านอาจารย์แข็งแกร่งมาก ถึงขนาดที่หกวิธียังพูดเอาไว้ว่าพรสวรรค์ของเขานั้นสูงดังท้องฟ้า นั่นคือเหตุผลที่เขาถูกเรียกว่าดาบนภา”

เมื่อจักรพรรดิหลอมละลายได้ยืนอย่างนั้น เขาก็เริ่มจะรู้สึกพอใจขึ้นมา การที่จะได้รับคำชมจากหกวิชานั้น วิชาดาบของท่านเข็นก็ต้องเป็นอะไรที่แข็งแกร่งจริงๆ

แต่ถึงอย่างนั้นจักรพรรดิหลอมละลายก็ยังไม่สามารถบอกได้ว่าท่านเข็นพิเศษยังไง ดังนั้นเขาจึงพูดออกมาว่า

“ถ้าเจ้าได้รับคำชื่นชมจากจักรพรรดิหกวิชา วิชาดาบของเจ้าก็ต้องแข็งแกร่งมากๆ ที่สวนของข้ามีรอยดาบอยู่ จักรพรรดิดาบศักดิ์สิทธิ์เป็นคนที่เอาไว้ระหว่างที่วิวัฒนาการไปยังก็อตแซงซ์วีเขต 5 เจ้าควรลองไปมองดูมัน บางทีเจ้าอาจจะได้เรียนรู้อะไรบางอย่าง”

จักรพรรดิดาบศักดิ์สิทธิ์ที่เขาพูดถึงนั้นเป็นจักรพรรดิที่เชี่ยวชาญในวิชาดาบ ซึ่งเขาเป็นคนแข็งแกร่งอย่างมากในก็อตแซงซ์วีเขต 4 เมื่อราวๆ 500,000 ปีก่อน พรสวรรค์และความชำนาญในการใช้ดาบของเขานั้นถือว่ายอดเยี่ยมที่สุดในยุคสมัยนั้น

ในตอนที่เขาวิวัฒนาการ เขาได้ใช้ดาบเพื่อฝ่ามิติ และคลื่นดาบของเขาได้ไปกระทบกับภูเขาลูกหนึ่ง ทำให้เกิดร่องรอยที่ไม่มีวันเลือนหายไป

ภูเขาลูกนั้นเป็นของจักรพรรดิหลอมละลาย และเขาก็ได้เคลื่อนย้ายมันมาไว้ในสวนเพื่อที่สวี่มีจะได้อยู่ใกล้ชิดกับมัน

วิชาดาบของจักรพรรติดาบศักดิ์สิทธิ์เป็นอะไรที่พิเศษมากๆ ยอดนักดาบหลายต่อหลายคนต่างก็มาขอดูร่องรอยที่ถูกทิ้งเอาไว้ แต่ส่วนใหญ่แล้วพวกเขาก็ไม่ได้เรียนรู้อะไร แถมบางคนยังถูกมันล่อลวงจนเกือบจะเสียความเป็นตัวเองไป

จักรพรรดิหลอมละลายต้องการที่จะให้ห่านขึ้นไปดูรอยดาบ เพื่อที่เขาจะได้ทดสอบถึงความแข็งแกร่งทางจิตใจของมนุษย์คนนี้ และถ้าห่านขึ้นถูกล่อลวงโดยจิตแห่งดาบ ไม่ว่าคนอื่นจะพูดยังไง เขาก็ไม่ดีพอที่จะเป็นอาจารย์ของสวี่มี

สวี่มีรู้ว่านี่เป็นการทดสอบของจักรพรรดิหลอมละลาย แต่เขาไม่คิดว่าหานเซินจะถูกล่อลวง ดังนั้นเขาจึงพูดขึ้นมา “ท่านอาจารย์ให้ข้านำทางท่านไปดูรอยดาบนั้น”

หานเซินไม่ได้พูดอะไรกับจักรพรรดิหลอมละลายมาก เพราะการพูดคุยกับสปีริตที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ที่สูงส่งนั้นเป็นอะไรที่น่าเบื่อ ดังนั้นเขาจึงยินดีที่จะออกไปพร้อมกับสวี่มี

หานเซินพาเป่าเอ๋อไปที่สวนพร้อมกับเขาด้วย และถึงแม้มันจะถูกเรียกว่าสวน แต่มันก็กว้างใหญ่มากๆ แม้แต่ภูเขาที่สูงเป็นพันๆ เมตรยังกินเนื้อที่ของสวนแค่ 1 ใน 5 เท่านั้น

หานเซินมองไปที่ภูเขาซึ่งมีรอยดาบที่เกือบจะตัดภูเขาขาดเป็น 2 ท่อนอยู่

สวี่มีอธิบาย “จักรพรรดิดาบศักดิ์สิทธิ์ได้ใช้ดาบของเขาฝ่ามิติเพื่อสร้างเส้นทางที่จะนำไปสู่ก็อตแซงชั่วชีวิต 5 คลื่นดาบของเขาชนเข้ากับภูเขา ลูกนี้และได้ทิ้งร่องรอยของจิตแห่งดาบเอาไว้ ยอดนักดาบหลายคนเคยมาเผชิญหน้ากับมัน แต่พวกเขาก็ต้องกลับไปมือเปล่า ข้าเองก็เคยมาที่นี่เพื่อจะเรียนรู้จากรอยดาบ แต่ข้าก็ไม่ได้เรียนรู้อะไรเลย”

“ถ้ามันถูกทิ้งไว้โดยจักรพรรดิที่เชี่ยวชาญวิชาดาบจริงล่ะก็ นายก็ควรจะเรียนรู้อะไรบางอย่างจากมันได้บ้างสิ” เมื่อเข้าไปใกล้ภูเขานั่นก็รู้สึกได้ถึงการใช้มือของอะไรบางอย่างที่น่ากลัว รอยดาบนั่นส่งออร่าที่รุนแรงออกมา ดังนั้นเพียงแค่ได้ยืนใกล้ๆ ก็ควรจะเรียนรู้อะไรบางอย่างได้บ้างถึงจะถูก

อย่างที่ผมคนได้พูดเอาไว้ ถ้าคุณได้อ่านบทกลอน 300 บท ถึงคุณจะไม่สามารถเขียนบทกลอนของตัวเองได้ อย่างน้อยๆ คุณก็ได้อ่านและได้สัมผัสกับความงามของบทกลอน คุณไม่มีทางกลับออกไปโดยไม่ได้อะไรเลย

“ท่านอาจารย์ไม่ยังไม่เข้าใจ จิตแห่งดาบของจักรพรรดิดาบศักดิ์สิทธิ์มีความพิเศษ ยอดฝีมือระดับจักรพรรดิหลายคนเคยมาเยี่ยมชมที่นี่ แต่ก็ไม่มีใครที่ได้เรียนรู้อะไร แคมพวกเขายังถูกล่อลวงจนเกือบจะสูญเสียความเป็นตัวเองไป” สวีมีอธิบายขณะที่พาหาคืนเข้าไปในสวน

ภายในปราสาทสปิริต จักรพรรดิหลอมละลายและสปิริตสาวอีกตนกำลังมองดูกระจกเก่าบานหนึ่งที่มีภาพของหาคืน

“ถ้ามนุษย์คนนั้นไม่ถูกล่อลวงโดยรอยดาบ เจ้าจะยอมให้สวี่มีเป็นลูกศิษย์
ของเขาจริงๆอย่างนั้นหรือ?” สปีริตสาวขมวดคิ้วขณะที่มองภาพในกระจก

“ถ้าเขาไม่ถูกล่อลวงโดยจิตแห่งดาบ และยังได้รับคำชมจากจักรพรรดิหก
วิถี ข้าก็คิดว่าเขามีคุณสมบัติพอ” จักรพรรดิหลอมละลายพูด

สปีริตสาวส่ายหัว “อาจารย์ของลูกชายเราควรที่จะเป็นนักดาบที่แข็งแกร่ง
ที่สุด แต่คุณควรนั้นยังไม่เพียงพอหรอก”

ตอนที่ 1567 จิตแห่งดาบศักดิ์สิทธิ์

หวนเชษฐารู้สึกได้ถึงอิทธิพลของจิตแห่งดาบที่ออกมาจากรอยแยก

จิตแห่งดาบนี้เป็นอะไรที่แปลกประหลาด นักดาบส่วนใหญ่จะให้ความรู้สึกที่แหลมคมหรือความรู้สึกที่แข็งแกร่งจนน่าสะพรึงกลัว แต่จิตแห่งดาบนี้แตกต่างออกไป มันชัดไปชัดกลับเหมือนกับคลื่นที่ไร้จุดจบ มันไม่ได้ให้ความรู้สึกที่น่าสะพรึงกลัว แต่มันเป็นความรู้สึกที่แข็งแกร่งและทนทาน

ในตอนแรกจิตแห่งดาบนี้ไม่ได้รุนแรงอะไร และทุกคนก็มีโอกาสที่จะสามารถต่อต้านมันได้ด้วยจิตใจที่เด็ดเดี่ยว

แต่ถึงแม้จิตแห่งดาบนี้จะไม่ได้ให้ความรู้สึกที่แข็งแกร่ง แต่มันก็จะทำให้นักดาบส่วนใหญ่สับสนและไม่แน่ใจว่าควรจะทำต่อไปยังดี แม้แต่ยอดฝีมือระดับชั้นสุดยอดก็ไม่สามารถจะทนต่อมันได้ และบ่อยครั้งพวกเขาจะรู้สึกว่าได้รับผลเสียจากมัน

“ในตอนแรกที่เหล่าผู้มาเยือนได้มาเห็นมันครั้งแรก พวกเขาไม่แน่ใจว่านี่เป็นรอยดาบของจักรพรรดิดาบศักดิ์สิทธิ์จริงๆหรือเปล่า พวกเขาจำเป็นต้องใช้

เวลาสักพักเพื่อจะสัมผัสกับมัน ก่อนที่พวกเขาจะยอมรับว่ามันน่า
สะพรึงกลัวขนาดไหน จิตแห่งดาบนี้เป็นเหมือนกับแม่น้ำที่ไร้ที่สิ้นสุด แรง
กดดันที่มันปล่อยออกมานั้นจะสะสมไปตามเวลา และยิ่งแรงกดดันถูก
สะสมมากเท่าไร มันก็จะรุนแรงมากขึ้นเท่านั้น คนที่มีแค่แกนยื่น
ระดับอัญมณีจะมองดูมันได้แค่ 2-3 วันเท่านั้น ส่วนยอดฝีมือระดับขั้นสุด
ยอดนั้นน้อยคนนักที่จะทนได้เกิน 10 วัน และหลังจากที่เวลาผ่านไปพวก
เขาก็อาจจะได้รับบาดเจ็บอีกด้วย ในบางกรณีจิตแห่งดาบของพวกเขา
จะได้รับความเสียหายไปด้วย” สวีมีพูด

หานเซ็นพยักหน้า เขาเองก็ฝึกวิชาดาบ และถึงแม้มันจะไม่ได้ดีที่สุด แต่
เขาก็มีจิตแห่งดาบของตัวเอง

โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากที่ได้เห็นดาบดวงใจของหกวีธ ตั้งแต่นั้นมา
วิชาดาบของเขาก็พัฒนาไปเป็นอะไรที่พิเศษ ดังนั้นถ้าเขาได้รับผลกระทบ
จากจิตแห่งดาบของจักรพรรติดาบศักดิ์สิทธิ์ มันก็จะถือเป็นการสูญเสีย
ครั้งใหญ่

สวีมีพูดต่อไป “อย่าได้พยายามใช้จิตแห่งดาบของตัวเองต่อต้านจิตแห่ง
ดาบของจักรพรรติดาบศักดิ์สิทธิ์ จิตแห่งดาบของเขาเป็นเหมือนกับน้ำ

และถ้าท่านอาจารย์ใช้จิตแห่งดาบของตัวเองต่อต้านมัน มันก็เหมือนกับ
การพยายามเดินทางต้านกระแสน้ำ ยิ่งออกแรงแมากเท่าไร แรงกดดันที่
ได้รับก็จะมากขึ้นเท่านั้น ถ้าท่านอาจารย์ไม่พยายามต่อต้านมัน ท่าน
อาจารย์ก็น่าจะอยู่ที่นี้ได้อย่างน้อยก็ 2-3 วัน แต่ถ้าท่านอาจารย์พยายาม
ต่อต้าน ในเวลาเพียงไม่กี่ชั่วโมงจิตแห่งดาบของท่านอาจารย์ก็อาจจะ
ได้รับความเสียหายจนรักษาไม่ได้”

“มันดูเหมือนจะแสดงความอ่อนน้อมออกมา แต่จริงๆ แล้วมันพยายามจะ
กดดันผู้คน” หานเซ็นพูด

“แน่นอน เพราะมันเกิดจากจักรพรรดิที่เชี่ยวชาญการใช้ดาบ” สวี่มีพูด

หานเซ็นคิด ‘เราฝึกวิชาดาบดวงใจมาก่อน วิชาดาบของเราจึงถือว่า
แข็งแกร่งเพียงพอ การได้เจอกับจิตแห่งดาบของจักรพรรดิดาบศักดิ์สิทธิ์
นั้นเป็นโอกาสเหมาะที่จะทำให้ดาบดวงใจของเราแข็งแกร่งขึ้น’

หานเซ็นรู้ว่าที่จักรพรรดิหลอมละลายบอกให้เขาลองมาดูรอยดาบนั่นถือ
เป็นการทดสอบอย่างหนึ่ง หานเซ็นเองก็ไม่ได้อยากจะสอนสวี่มีอยู่แล้ว

ดังนั้นมันจึงไม่ได้สำคัญอะไรกับเขา ยิ่งงั้นเขาก็ไม่ได้รับร้อนที่จะแสดง
ทำให้จักรพรรดิหลอมละลายประทับใจ

หานเซ็นใช้จิตแห่งดาบของตัวเอง หลังจากนั้นจิตแห่งดาบของรอยแยก
บนภูเขาคืออ่อนนุ่มก็เริ่มที่จะถาโถมเข้ามาหาเขาในทันที

ยิ่งหานเซ็นผลักดันจิตแห่งดาบของตัวเองมากเท่าไร แรงกดดันที่เขา
ได้รับก็จะมากขึ้นเท่านั้น และเมื่อสวี่มีเห็นว่าหานเซ็นกำลังใช้จิตแห่งดาบ
ของตัวเองต่อต้านจิตแห่งดาบของจักรพรรดิดาบศักดิ์สิทธิ์ เขาก็เริ่มจะ
ตื่นตัวขึ้นมา

“จิตแห่งดาบของเขาดูเหมือนกับวิชาดาบดวงใจของจักรพรรดิหกวิถึ แต่
มันก็จะแตกต่างกันอยู่เล็กน้อย”

จักรพรรดิหลอมละลายมองดูหานเซ็นใช้จิตแห่งดาบของตัวเอง เขา
สามารถเห็นทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้น

จักรพรรดิหลอมละลายเคยต่อสู้กับหกวิถึมาครั้งหนึ่ง และเขาก็เป็นฝ่าย
พ่ายแพ้ แต่ประสบการณ์ครั้งนั้นทำให้เขาคุ่นเคยกับวิชาดาบของหกวิถึเป็น
อย่างมาก

แม่ของสวี่มี จักรพรรดินีอัคคีฆวอดคีว

“สวี่มีบอกเขาเกี่ยวกับจิตแห่งดาบของจักรพรรติดาบศักดิ์สิทธิ์ แต่เขาก็ยังใช้จิตแห่งดาบของตัวเองต่อต้านมัน เขาช่างกล้าจริงๆ แต่เขาโอหังเกินไป เขาไม่เหมาะสมที่จะมาเป็นอาจารย์ของสวี่มี”

จักรพรรดิหลอมละลายสายหวั “อย่าเพิ่งแน่ใจนัก ถึงแม้จักรพรรดิหกวิถียะไม่ได้ยอดเยี่ยมอย่างจักรพรรติดาบศักดิ์สิทธิ์ แต่พวกเขาก็ไม่ได้แตกต่างกันมากนัก จักรพรรดิหกวิถียะยอมทำลายแก่นยืนประจำตัวทิ้งเพื่อจะสร้างอันใหม่ขึ้นมา ซึ่งการเริ่มต้นใหม่นั้นน่าจะหมายความว่าเขาไม่ได้ด้อยไปกว่าจักรพรรติดาบศักดิ์สิทธิ์อีกต่อไปแล้ว ถ้าหากเขินฝึกวิชาดาบดวงใจของจักรพรรดิหกวิถียะได้สัก 70 เปอร์เซนต์ เขาก็น่าจะทนต่อแรงกดดันของจิตแห่งดาบนี้ได้โดยไม่ได้รับความเสียหายอะไร”

“ถ้าเขาทำได้แค่ 70 เปอร์เซนต์ของหกวิถียะ ถ้าอย่างนั้นแล้วทำไมเราไม่ไปขอให้จักรพรรดิหกวิถียะมาเป็นอาจารย์ให้สวี่มีแทนเลยล่ะ?” จักรพรรดินีอัคคีพุด

“มันไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะจ้างจักรพรรดิหกวิถีมาได้ ถ้าเขาไม่ได้จริงจังกับสวี่ มีการจ้างเขามาก็จะเป็นอะไรที่ไร้ประโยชน์” จักรพรรดิหลอมละลายสายหัว

“สวี่มีมียืนที่ยอดเยี่ยมของพวกเรา พรสวรรค์ของเขาจะต้องเหนือกว่า จักรพรรดิหกวิธี่แน่ ถ้าสวี่มีไม่ดีพอจะเป็นลูกศิษย์ของเขา มันก็ไม่มีใครใน ก๊อตแซงชั่วรีเขต 4 ที่จะดีพอสำหรับเขาแล้ว” จักรพรรดินีอัคคีพุด เธอเองก็เหมือนกับแม่คนอื่นๆที่คิดว่าลูกชายตัวเองนั้นยอดเยี่ยมที่สุด

แรงกดดันที่สะสมนั้นเริ่มจะมากขึ้นเรื่อยๆ ในตอนที่หานเซินใช้จิตแห่งดาบของตัวเอง รอยดาบบนภู่เขาก็เริ่มที่จะเดือดดาลในทันที

หานเซินรู้สึกราวกับว่าตัวเองอยู่ท่ามกลางกระแสน้ำเชี่ยว จิตแห่งดาบของอีกฝ่ายนั้นถาโถมเข้ามาปะทะกับวิชาดาบของเขาทำให้เขารู้สึกราวกับว่ากำลังจะถูกบีบได้ทุกเมื่อ

จิตแห่งดาบนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับพลังกำลังแต่อย่างใด จิตแห่งดาบจะอยู่กับความรู้สึกของดาบ มันเป็นบางสิ่งที่สามารถรู้สึกได้อย่างเดียว มันไม่สามารถอธิบายหรือแตะต้องได้

แต่ถ้าจิตแห่งดาบได้รับความเสียหาย มันก็จะเป็นอะไรที่แย่ยิ่งกว่าการ
ได้รับบาดเจ็บทางกายภาพ

เมื่อคนเราได้รับความเสียหายทางกายภาพ คนๆนั้นก็สามารถไปพบหมอ
และใช้ยารักษาได้ แต่ถ้าจิตใจของคนๆนั้นได้รับความเสียหาย มันก็ไม่มี
ยาอะไรสามารถรักษาได้ คนๆนั้นจะต้องรักษามันด้วยตัวเอง

หานเซ็นรู้สึกราวกับว่าจิตแห่งดาบของเขาเป็นเหมือนกับเหล็กกล้า แต่มัน
กำลังถูกบดขยี้ พลังจิตของเขาถูกใช้ไปอย่างรวดเร็ว ถ้าเขาเป็นคนที่
จิตใจอ่อนแอละก็ ปานนี้เขาก็คงจะเป็นบ้าไปเรียบร้อยแล้ว

แม้แต่นักดาบที่มีจิตใจที่เข้มแข็งก็ไม่สามารถทนได้ขนาดนี้ แต่หานเซ็นนั้น
ต่างออกไป วิชาดาบดวงใจของเขาทำให้จิตแห่งดาบแข็งแกร่ง แถมจิตใจ
ของเขาก็ถูกเสริมความแข็งแกร่งด้วยคริสต์ลึสีแดงทำให้จิตแห่งดาบที่น่า
กลัวนี้ไม่สามารถทำลายจิตใจของเขาได้

ไม่ว่าจิตแห่งดาบของจักรพรรดิดาบศักดิ์สิทธิ์จะพยายามทำลายจิตใจของ
เขาขนาดแค่ไหน หานเซ็นก็ยังคงไม่สะทกสะท้าน แต่มันกลับทำให้จิตใจ
ของเขาแข็งแกร่งขึ้นกว่าเดิม

เวลาผ่านไปเรื่อยๆ และตอนนี้เวลาหนึ่งชั่วโมงก็ผ่านไปเรียบร้อยแล้ว

“ไม่แปลกใจเลยที่เขาเป็นอาจารย์เรา ท่านอาจารย์ต่อต้านจิตแห่งดาบ
ของจักรพรรดิดาบศักดิ์สิทธิ์ได้ถึงหนึ่งชั่วโมงโดยที่ไม่สะทกสะท้านอะไร
เลย ท่านอาจารย์เหนือกว่าพวกนักดาบชั้นสุดยอดซะอีก” สวี่มีชื่นชมหาน
เซ็น

“เขายอดเยี่ยมจริงๆ” จักรพรรดิหลอมละลายพูด

จักรพรรดินีอัคคีพูด “มันก็แค่หนึ่งชั่วโมง ถ้าเขาทนได้ถึงครึ่งวัน เขาถึงจะ
เหมาะสมเป็นอาจารย์ของสวี่มี”

ตอนที่ 1568 สัมผัสรอยดาบ

“12 ชั่วโมง? ข้าไม่คิดว่าเขาจะเป็นมนุษย์อีกต่อไปแล้วถ้าทำแบบนั้นได้ แม้แต่นักดาบชั้นสุดยอดที่เคยลองทำแบบนั้น มีเพียงแค่คนเดียวเท่านั้นที่ทนได้ถึง 12 ชั่วโมง และคนๆนั้นก็ไม่ได้อ่อนแอไปกว่าหกวิถีมากนัก เจ้าคิดจริงๆหรือว่าหานเซ็นคนนี้จะมีโอกาสทำแบบนั้นได้?” จักรพรรดิหลอมละลายยิ้มแฉ่งๆออกมา

“แต่พวกเราจำเป็นต้องใช้คนที่ทำแบบนั้นได้สำเร็จ ไม่อย่างนั้นพวกเราจะมีความสุขกับการเลือกเขามาเป็นอาจารย์ของสวี่มีได้ยังไง?” จักรพรรดินีอัคคีพูดอย่างจริงจัง

จักรพรรดิหลอมละลายทำได้แค่ส่ายหัวและไม่พูดอะไรอีก เขาคิดว่ายอดฝีมือแบบนั้นไม่มีทางมาสอนให้กับคนอื่นๆ เขาคิดว่าหานเซ็นก็ถือว่าเป็นคนที่เหมาะสม เพราะเขาทั้งแข็งแกร่งและยังได้เรียนรู้วิชาดาบดวงใจมาจากหกวิถี

แต่จักรพรรดิหลอมละลายไม่คิดจะทำอะไรที่จักรพรรดินีอัคคีไม่เห็นด้วย ดังนั้นสุดท้ายแล้วมันจึงขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของเธอ

ห่านเซ็นไม่ได้เคลื่อนไหวอะไร ขณะที่เขากำลังต่อต้านจิตแห่งดาบของ
จักรพรรติดาบศักดิ์สิทธิ์

จิตแห่งดาบของจักรพรรติดาบศักดิ์สิทธิ์เป็นเหมือนหินเจียรระไนที่ช่วยลับ
คมให้กับจิตใจของห่านเซ็น ยิ่งเวลาผ่านไปจิตแห่งดาบของห่านเซ็นก็ยิ่ง
คมกริบขึ้น

ถ้าเปรียบเทียบจิตแห่งดาบของห่านเซ็นเป็นหลัก ขั้นตอนการลับคมก็คือ
การทำให้มันเกิดประกายเหมือนกับอัญมณีที่ผ่านการเจียรระไนมาอย่างดี
เมื่อเห็นว่าห่านเซ็นนั้นยังคงสบายดีหลังจากผ่านไป 6 ชั่วโมง สวีมีก็ดู
ปลาบปลื้มขึ้นมา

จักรพรรดิหลอมละลายเอ่ยคำชมออกมาอีกครั้งหนึ่ง “หนุ่มคนนี้ไม่เลว
เลย! สวีมีมองคนได้ดีมาก ด้วยจิตใจที่แข็งแกร่งขนาดนี้บวกกับวิชาดาบ
อันยอดเยี่ยม สวีมีคงจะได้เรียนรู้อะไรหลายๆอย่างจากเขาแน่นอน”

เมื่อจักรพรรดินี้อัคคีเห็นว่าห่านเซ็นทนได้ถึง 6 ชั่วโมง เธอก็พบว่าตัวเอง
เริ่มจะถูกโน้มน้าวขึ้นมาบ้าง แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังพูดออกมา

“มันเพิ่งจะผ่านไปแค่ครึ่งทางเท่านั้น มันยังเร็วเกินไปที่พวกเราจะพูดอะไรตอนนี้”

หลังจากที่ผ่านไปอีก 2 ชั่วโมง จักรพรรดิหลอมละลายก็เริ่มแน่ใจแล้วว่า หานเซินนั้นเหมาะสมที่จะมาเป็นอาจารย์ของสวีมี

“เด็กหนุ่มคนนี้ไม่สะทกสะท้านเลยสักนิด! จิตใจของเขาเข้มแข็งอะไรอย่างนี้”

จักรพรรดินีอัคคีเองก็เริ่มจะเห็นด้วยเช่นกัน แต่เธอก็พูดออกมา

“มันยังเหลือเวลาอีก 4 ชั่วโมง รอดูต่อไปก่อนว่าเขาจะทนได้ถึงตอนนั้นไหม”

หลังจากผ่านไปอีก 2 ชั่วโมง หานเซินก็ยังคงไม่เคลื่อนไหวอะไร

ทั้งจักรพรรดิหลอมละลายและจักรพรรดินีอัคคีต่างก็เริ่มรู้สึกตกตะลึง จนถึงตอนนี้ หานเซินยังไม่แสดงท่าทีอะไรออกมาเลย มันเกือบจะดู

เหมือนกับว่าเขาไม่ได้รับผลจากจิตแห่งดาบเลยสักนิด ตอนนี้พวกเขาเชื่อแล้วว่าห่านเขินคงจะสามารถผ่าน 12 ชั่วโมงไปได้โดยไม่มีปัญหาอะไร

“ลูกชายของข้านี่มาถึงจริงๆ การมีอาจารย์ที่ยอดเยี่ยมขนาดนี้จะเป็นประโยชน์ต่อตัวสวี่มีอย่างมาก”

ทุกครั้งที่จักรพรรดิหลอมละลายพูดเกี่ยวกับห่านเขิน โทนเสียงของเขาจะเปลี่ยนไปเรื่อยๆ ในตอนแรกเขาแค่พูดด้วยเสียงที่เฉยเมยไม่ได้คิดอะไร แต่ตอนนี้โทนเสียงของเขาเต็มไปด้วยความชื่นชมในตัวห่านเขิน

ในตอนนี้แม้แต่ท่าทีของจักรพรรดินีอัคคีเองก็เปลี่ยนไปเช่นกัน เธอมองภาพในกระจกด้วยความซึ้งและพูดออกมา

“มนุษย์คนนี้แตกต่างจากคนอื่นจริงๆ เขาควรที่จะมาเป็นอาจารย์ของสวี่มี”

หลังจากที่ผ่านไป 12 ชั่วโมง สวี่มีก็อดไม่ได้ที่จะพูดชมออกมา

“ท่านอาจารย์เป็นคนที่พิเศษจริงๆ ตลอดหลายปีที่ผ่านมา มีเพียงแค่คนเดียวเท่านั้นที่ทนต่อจิตแห่งดาบได้ถึง 12 ชั่วโมง และท่านอาจารย์ก็เป็นคนที่ 2 ที่ทำได้”

แต่หานเฉินไม่ได้ยินในสิ่งที่สวี่มีพูด เขากำลังใช้สมาธิไปกับจิตแห่งดาบเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ยิ่งจิตใจของเขาได้ลึบคมกับจิตแห่งดาบของจักรพรรติดาบศักดิ์สิทธิ์มากเท่าไร จิตแห่งดาบของหานเฉินก็จะแข็งแกร่งขึ้นเรื่อยๆ

แต่หลังจากที่ผ่านไปสักพัก หานเฉินก็เริ่มจะรู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างผิดปกติ เขาไม่สามารถลึบคมจิตแห่งดาบของตัวเองได้อีกต่อไป ดังนั้นเขาจึงเดินเข้าไปใกล้รอยดาบเพื่อจะลึบคมจิตแห่งดาบของตัวเองต่อ

“เขากำลังจะทำอะไร?” จักรพรรดินีอัคคีมองหานเฉินที่เดินเข้าไปหารอยดาบบนภูเข

จิตแห่งดาบของจักรพรรติดาบศักดิ์สิทธิ์นั้นมักจะดูอ่อนนุ่มอยู่เสมอ แต่มันจะต่างออกไปอย่างมากเมื่อเข้าไปใกล้ๆ จักรพรรติดาบศักดิ์สิทธิ์ได้ทิ้ง

จิตแห่งดาบเอาไว้บนภูเขาก่อนจะวิวัฒนาการไปเป็นพระเจ้าซึ่งมันก็ยังคง
อยู่มาจนถึงทุกวันนี้

เมื่อนานมาแล้วยอดฝีมือหลายคนได้มามองดูการวิวัฒนาการขึ้นไปของ
จักรพรรติดาบศักดิ์สิทธิ์ และพวกเขาต้องการที่จะครอบครองภูเขาสูงนี้ไป
เป็นของตัวเอง แต่ท้ายที่สุดแล้วก็กลายเป็นจักรพรรดิหลอมละลายที่ได้
ครอบครองมัน

มันไม่สำคัญว่าคนที่เข้าไปใกล้รอยตายนั้นฝึกวิชาดาบหรือเปล่า เพราะไม่ว่า
อย่างไรใครก็ตามที่ไปสัมผัสกับมัน พวกเขาจะถูกโจมตีด้วยจิตแห่งดาบ
จนจิตใจได้รับความเสียหายอย่างหนัก

ตอนนี้จิตใจของหานเซ็นลับคมกับจิตแห่งดาบเป็นเวลากว่า 12 ชั่วโมง
แล้ว ดังนั้นเขาจึงกล้าที่จะเดินเข้าไปใกล้รอยดาบ ซึ่งการที่เขาทำแบบนั้น
ก็ทำให้ทั้งจักรพรรดิหลอมละลายและจักรพรรดินีอัคคีต่างก็อึ้ง

“จิตใจของหนุ่มคนนี้อาจจะแข็งแกร่งที่สุดในก๊อตแซงซัวร์เขต 4 ก็เป็นไปได้”
จักรพรรดิหลอมละลายพูดด้วยสีหน้าที่จริงจัง

จักรพรรดินีอัคคีไม่ได้พูดอะไร แต่ท่าทางที่เธอมองเห็นนั่นก็บ่งบอก
ทุกอย่าง มันไม่ได้มีร่องรอยของความดูถูกอีกต่อไป ในตอนนี้มันเหลือ
เพียงแค่ความประหลาดใจเท่านั้น

เมื่อนานเซ็นอยู่ห่างออกจากรอยดาบเพียงแค่หนึ่งร้อยเมตร เขาก็ลดฝีเท้า
ของตัวเองลง แต่ในทุกก้าวของเขาก็ยังคงเต็มไปด้วยความมั่นใจ ร่างกาย
ของนานเซ็นดูเหมือนกับว่ากลายเป็นดาบที่คมกริบ ในที่สุดนานเซ็นก็ก้าว
ขึ้นไปบนภูเขาสัมผัสรอยดาบ

ตูม!

จิตแห่งดาบที่ไร้ขีดจำกัดหลังไหลออกมาใส่หานเซ็นราวกับแม่น้ำไร้ที่
สิ้นสุด

สีหน้าของจักรพรรดิหลอมละลายและจักรพรรดินีอัคคีเปลี่ยนไป พวกเขา
ไม่ได้คาดคิดว่าหานเซ็นจะเดินเข้าไปหาภูเขาสัมผัสรอยดาบแบบ
นั้น

รอยดาบนั่นถูกทิ้งเอาไว้โดยยอดฝีมือที่กำลังอยู่ในขั้นตอนการวิวัฒนาการ
เป็นไปพระเจ้า ซึ่งแม้จิตใจของจักรพรรดิที่แข็งแกร่งก็มีโอกาสได้รับความ
เสียหาย ถ้าพวกเขาไปแตะต้องมัน

จิตใจของห่านเซ็นถึงจะแข็งแกร่ง แต่มันก็มีโอกาสจะได้รับความเสียหาย
ดีไม่ดีจิตใจของเขาอาจจะแตกสลายและไม่มีวันกลับมาเป็นเหมือนเดิมได้
อีก

“ไม่นะ!” จักรพรรดิหลอมละลายนั้นพึงพอใจกับความสามารถของห่าน
เซ็นอย่างมาก ดังนั้นมันจึงเป็นอะไรที่น่าเสียดาย ถ้าจิตใจของมนุษย์คนนี้
ต้องมาถูกทำลายไปซะก่อน

จักรพรรดิอัคคีถอนหายใจออกมา เธอเห็นด้วยว่าห่านเซ็นนั้นเหมาะสมที่
จะมาเป็นอาจารย์ของสวี่มี แต่เธอไม่เคยคิดว่าเขาจะบ้าบิ่นถึงขนาดนี้ เธอ
ทำได้เพียงแต่หวังว่าจิตใจของเขาจะไม่ได้ความเสียหายมากเกินไปจน
สอนสวี่มีไม่ได้

ตอนที่ 1569 ทำลายจิตแห่งดาบ

จิตแห่งดาบที่ไร้ที่สิ้นสุดหลังไหลเข้ามาปะทะกับจิตใจของหานเซินจนเขาแทบจะทนไม่ไหว เขารู้สึกราวกับว่าตัวเองล่องลงไปนอนจม

ถ้าเป็นคนอื่นมาอยู่ตรงนี้ พวกเขาก็คงจะยอมแพ้กันหมดแล้ว แต่หานเซินไม่รู้จักคำว่ายอมแพ้ ภายใต้แรงกดดันนั้นจิตใจของเขาก็ยังคงแข็งแกร่งราวกับเหล็กกล้า

ในเวลาแบบนี้ความสำเร็จไม่ได้ขึ้นอยู่กับความแข็งแกร่งหรือพรสวรรค์เพียงอย่างเดียวเพราะถ้าพวกเขามีบุคลิกภาพที่อ่อนแอ มันก็ไม่สำคัญว่าวิชาของคนนั้นจะสุดยอดแค่ไหน แต่จิตใจของพวกเขาก็จะพังทลายลงมาอยู่ดี แม้แต่ยอดฝีมือระดับสุดยอดเองก็ไม่เว้นเช่นกัน

หานเซินเป็นคนที่มีความตั้งใจที่เข้มแข็ง แต่ถึงอย่างนั้นเมื่ออยู่ภายใต้แรงกดดันของจิตแห่งดาบที่หลังไหลออกมา จิตใจของเขาก็เริ่มสั่นคลอน

เมื่อจักรพรรดิหลอมละลายและจักรพรรดินีอัคคีเห็นว่าสีหน้าของหานเซินเปลี่ยนไป พวกเขาก็เริ่มจะเหงื่อตก พวกเขาที่ดีว่านี่ถือเป็นข่าวร้ายเพราะ

ห่านเขินอาจจะไม่สามารถทนต่อแรงกดดันได้มากกว่านี้ และจิตแห่งดาบของเขาก็คงจะถูกทำลายในไม่ช้า

จักรพรรดิหลอมละลายและจักรพรรดินีอัคคีเทเลพอร์ตไปที่สวน พวกเขาต้องการที่จะช่วยห่านเขินออกมาจากรอยดาบ แต่ก่อนที่พวกเขาจะได้ทำอะไร จิตแห่งดาบของห่านเขินก็ทะลักออกมาราวกับภูเขไฟระเบิด

จิตแห่งดาบที่ออกมาจากห่านเขินนั้นเริ่มจะข่มจิตแห่งดาบที่อยู่บนภูเขไฟ

“เป็นไปได้ยังไงกัน?” จักรพรรดินีอัคคีและจักรพรรดิหลอมละลายต่างก็ยืนแข็งที่ด้วยความช็อค พวกเขาไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่เห็น

มนุษย์คนหนึ่งที่ยังไม่ถึงขั้นสุดยอดดูเหมือนว่าจะมีจิตแห่งดาบที่สามารถข่มจิตแห่งดาบของจักรพรรดิดาบศักดิ์สิทธิ์ได้ พวกเขารู้สึกตะลึงจนไม่แน่ใจว่าควรจะทำอะไรต่อไปดี

สวี่มีเองก็แทบจะเก็บความตื่นเต้นเอาไว้ไม่อยู่

“จิตแห่งดาบของท่านอาจารย์แข็งแกร่งอย่างมาก! เราคงจะหาใครคนไหน
ที่มีจิตแห่งดาบแข็งแกร่งไปกว่าอาจารย์ไม่ได้อีกแล้ว แม้แต่จักรพรรดิหก
วิถีก็เทียบไม่ได้”

แต่ทางหนานเซินนั้นกำลังรู้สึกแย่ ในตอนที่จิตแห่งดาบของเขากำลังจะแตก
สลาย ทันใดนั้นชุดเกราะคริสตัลสีดำก็ปลดปล่อยพลังแห่งจิตส่วนหนึ่งมา
ช่วยจิตแห่งดาบของเขา

ในตอนนั้นเองที่จิตแห่งดาบของหนานเซินระเบิดออกมาราวกับภูเขาไฟทำ
ให้เขาสามารถต่อต้านจิตแห่งดาบของจักรพรรดิดาบศักดิ์สิทธิ์ได้

แต่พลังแห่งจิตที่มาจากชุดเกราะคริสตัลสีดำนั้นแข็งแกร่งเกินไป และเมื่อ
มันเข้าไปในจิตแห่งดาบ หนานเซินก็เกือบจะไม่สามารถรับมันเอาไว้ได้หมด

โชคดีที่หนานเซินมีจิตใจที่แข็งแกร่ง เขาสามารถทำการตัดสินใจเลือกทางที่
ดีที่สุดได้ในช่วงเวลาอันสั้น เขาได้ใช้จิตแห่งดาบของตัวเองหลอมรวมเข้า
กับพลังแห่งจิตนั้น

แต่มันก็เป็นอะไรที่ยากเนื่องจากจิตแห่งดาบของเขายังอ่อนแอ พลังแห่งจิตที่ถูกปลดปล่อยออกมาจากชุดเกราะคริสตัลสีดำนั้นแข็งแกร่งเกินไป แต่จิตใจของหานเฉินเองก็แข็งแกร่งเช่นเดียวกัน นอกจากนั้นพลังแห่งจิตที่เสริมเข้ามาก็ยอมรับในตัวของเขาด้วย ดังนั้นมันจึงถูกรวมเข้ากับจิตแห่งดาบของหานเฉินได้อย่างไร้รอยต่อ เมื่อพลังแห่งจิตที่ถูกปลดปล่อยออกมาจากชุดเกราะคริสตัลหลอมรวมเข้ากับจิตแห่งดาบของหานเฉิน มันก็ทำให้จิตแห่งดาบของเขาแข็งแกร่งขึ้น

ตูม!

ภายใต้แรงกระแทกอันทรงพลังของจิตแห่งดาบถูกของหานเฉิน ภูเขาก็กู่ก่ ตัดขาดเป็น 2 ซีก ส่วนจิตแห่งดาบของจักรพรรดิดาบศักดิ์สิทธิ์ก็สูญสลายไป และเหลือทิ้งไว้แค่จิตแห่งดาบของหานเฉิน

จักรพรรดิหลอมละลายและจักรพรรดินีอัคคีอัปาค้าง พวกเขาพูดอะไรไม่ออก พวกเขาแค่นั่งแข็งที่อยู่อูแบบนั้นราวกับว่าพวกเขากลายเป็นก้อนหินไปแล้ว

จิตแห่งดาบของจักรพรรติดาบศักดิ์สิทธิ์ถูกทำลายโดยห่านเซ็น มันเป็นอะไรที่ยากจะเชื่อได้

หลั้วอวี หลั้วฮุย หลั้วลีและเจียซือเต้าต่างก็รอคอยห่านเซ็นอยู่ที่ลานกว้างมาเป็นเวลา 2 วันแล้ว แต่ห่านเซ็นก็ยังไม่กลับออกมา

หลั้วฮุยบ่นขึ้นมา “ห่านเซ็นจะหยิงยโสเกินไปแล้ว! พวกเราถือว่าเป็นญาติผู้ใหญ่ของเขาด้วยซ้ำ แต่เขาจะทิ้งพวกเราไว้ที่นี้อย่างนั้นหรือ?”

“ที่นี่ไม่ใช่เมืองเทพสังหารและมันก็ไม่ใช่เมืองของเขาด้วยเช่นกัน ดังนั้นเขาไม่มีทางควบคุมทุกอย่างที่นี่ได้ รออีกสักหน่อยเถอะ” หลั้วลีพูด

“ใช่ พวกเราโชคดีแค่ไหนแล้วยังหายใจอยู่ พวกเราก็แค่ต้องรออีกสักพัก” เจียซือเต้าพูด

หลั้วอวีกำลังจะพูดอะไรบางอย่างออกมา แต่ก่อนที่เขาจะได้พูด ประตูก็ถูกเปิดออกมา อสุรฆาวก้าวออกมายืนประจำประตูทั้ง 2 ข้าง ขณะที่ใครบางคนเดินออกมา

“ในที่สุดเขาก็กลับออกมาแล้วอย่างนั้นหรือ?” ทุกคนรีบหันไปมองและคนที่เดินออกมาก็เป็นห่านเช่นจริงๆ

ห่านที่ต้องการจะตะโกนเรียกห่านเช่น แต่เธอก็ต้องรีบปิดปากของตัวเองไปเมื่อเห็นคนที่เดินออกมาพร้อมกับเขา สีหน้าของห่านวีและห่านฮุยกก็เปลี่ยนไปเช่นกัน

คนที่เดินออกมาพร้อมกับห่านเช่นก็คือจักรพรรดิหลอมละลายและจักรพรรดินีอัคคี พวกเขายืนเคียงข้างห่านเช่น ขณะที่สวี่มีตามพวกเขามาจากด้านหลัง

“อาจารย์ห่านได้โปรดสั่งสอนสวี่มีให้ดี ลงโทษเขาได้ถ้าจำเป็น ปฏิบัติกับเขาโดยคิดซะว่าเขาเป็นลูกของอาจารย์” จักรพรรดินีอัคคีพูด

“ใช่แล้วอาจารย์ห่าน ถ้าต้องการอะไรโปรดบอกให้พวกเรารู้ พวกเราจะพยายามตอบสนองความต้องการของอาจารย์เท่าที่ทำได้” จักรพรรดิหลอมละลายพูดอย่างจริงจัง

หวัลิ หวัอวีและหวัฮุยต่างก็ยืนอึ้งด้วยความช็อค พวกเขาไม่อยากจะเชื่อสิ่งที่เห็น

จักรพรรดิหลอมละลายและจักรพรรดินีอัคคีเป็นสปิริตระดับสูงในก๊อตแซงซวีเขต 4 แต่พวกเขากลับปฏิบัติกับห่านเซ็นด้วยความเคารพและเป็นมิตร

มันยากที่จะจินตนาการได้ว่ามนุษย์คนหนึ่งสามารถทำให้จักรพรรดิหลอมละลายและจักรพรรดินีอัคคีปฏิบัติกับเขาแบบนั้นได้ยังไง แม้แต่หวัให้ถึงก็ไม่สามารถทำเรื่องแบบนั้นได้

“ไม่ต้องห่วง ผมจะสอนเขาอย่างดี แต่เขาจะเรียนรู้ได้มากแค่ไหนนั้นก็ขึ้นอยู่กับพรสวรรค์และความพยายามของเขา” ห่านเซ็นพูด

“อาจารย์ห่านพูดถูกแล้ว ถึงส่วี่มีจะเรียนรู้จากอาจารย์ห่านได้เพียงแค่นี้คนเดียว พวกเราก็พึงพอใจแล้ว” จักรพรรดิหลอมละลายพูด

จักรพรรดินีอัคคีพูด “สวี่มีจะเรียนรู้จากอาจารย์หานได้มากน้อยแค่ไหนก็ขึ้นอยู่กับตัวของเขาเอง ถึงแม้เขาจะเรียนรู้ได้เพียงแค่เล็กน้อย มันก็ถือเป็นอะไรที่ดีมากแล้ว”

...

เจียซือเต้าและคนอื่นต่างก็อึ้ง สปริตทั้ง 2 ดูไม่เหมือนกับจักรพรรดิที่แข็งแกร่งเลยสักนิด พวกเขาทั้งคู่ดูเหมือนกับพ่อแม่ที่ต้องการจะฝากฝังลูกชายของตัวเองกับอาจารย์คนหนึ่งซะมากกว่า

“เขาแข็งแกร่งถึงขนาดนั้นจริงๆ อย่างนั้นหรือ?” หลัวลี่สับสน

เธอรู้ว่าหานเซินนั้นแข็งแกร่งมาก แต่เธอพบว่ามันยากที่จะเชื่อได้ว่าเขาจะแข็งแกร่งถึงขนาดทำให้สปิริตจักรพรรดิปฏิบัติกับเขาด้วยความเคารพแบบนั้น

เมื่อพวกเขาเดินทางออกมาจากเมืองหลอมละลายพร้อมกับหานเซิน พวกเขาก็ยังคงรู้สึกเหมือนกับว่าตัวเองอยู่ในความฝัน และสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นไม่ใช่เรื่องจริง

ตอนที่ 1570 ของขวัญจากตระกูลหลวง

สวี่มีติดตามหานเฉินออกจากเมืองหลอมละลาย เขาจะต้องเที่ยวไปพร้อมกับหานเฉินในฐานะลูกศิษย์ แต่หานเฉินนั้นไม่ค่อยถนัดเรื่องการสอนคนอื่น

เมื่อเทียบกับการศึกษาของมนุษย์แล้ว สิ่งที่สปีริตได้เรียนรู้มานั้นเรียกได้ว่าขยะดี ๆ นี่เอง

สปีริตนั้นสามารถมีชีวิตอยู่ได้ตลอดกาล ดังนั้นพวกเขาจะเรียนรู้สิ่งต่างๆ เมื่อไหร่ก็ได้

แน่นอนว่ามนุษย์ไม่ได้เป็นแบบนั้น ด้วยเหตุนี้มนุษย์ชาติจึงจำเป็นต้องบริหารเวลาในการศึกษาเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพมากที่สุด

มนุษย์มักจะพยายามหาวิธีเรียนรู้สิ่งต่างๆ ในเวลาอันสั้น ซึ่งในแต่ละวิธีที่มนุษย์มีคิดขึ้นมานั้นจะเป็นระบบมากเพราะนี่ถือเป็นสิ่งที่สำคัญมาตั้งแต่สมัยโบราณ

มันไม่สำคัญว่าคนๆนั้นจะเข้าโรงเรียนรัฐบาลหรือโรงเรียนเอกชน
การศึกษาที่พวกเขาจะได้รับมันเป็นสิ่งที่ถูกกลั่นกรองมาแล้วหลายพันปี
มันเหนือกว่าอะไรก็ตามที่สปีริตได้เรียนรู้มา

หานเซ็นไม่ได้คิดว่ามันเป็นเรื่องยากอะไรที่จะสอนสวี่มีเพราะเขาได้ให้
คอมพิวเตอร์ช่วยสร้างแผนการฝึกฝนสำหรับสวี่มีขึ้นมา

จริงๆแล้วมีมนุษย์หลายคนอยู่ในเมืองหลอมละลาย แต่มันไม่มีสปีริตตน
ไหนเลยที่จะฟังสิ่งที่พวกเขาพูด โดยเฉพาะอย่างยิ่งสวี่มีที่เป็นถึงจักรพรรดิ
ดังนั้นสิ่งที่หานเซ็นนำมาสอนจึงเป็นอะไรที่แปลกใหม่สำหรับเขา

หลัวลี่ หลัววี่และหลัวฮุยต่างก็ดูประหลาดใจเมื่อได้เห็นสิ่งที่หานเซ็น
นำมาสอนสวี่มี พวกเขาคิดว่าวิธีการสอนของหานเซ็นนั้นเป็นอะไรที่น่า
เบื่อและธรรมดามากๆ ในตอนแรกพวกเขาคิดว่าหานเซ็นคงจะสอนบาง
สิ่งที่ยิ่งใหญ่และทรงพลังให้กับสวี่มี แต่หลังจากที่เห็นสิ่งที่เขาสอน พวก
เขาก็ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมสวี่มีถึงได้เคารพและนับถือหานเซ็นขนาดนั้น

ถึงอย่างนั้นพวกเขาก็เก็บความคิดนั้นเอาไว้ในใจ เนื่องจากพวกเขาเกรง
กลัวหานเซ็นขึ้นมาบ้างแล้ว พวกเขาเลยไม่อยากจะไปตำหนิอะไรเขา

“หานเซ็น ทำไมนายไม่กลับไปเมืองเทพสังหารกับพวกเราล่ะ?”

หลังจากที่พวกเขาออกมาจากทะเลทราย หลัวลี่ก็ชวนหานเซ็นกลับไปเมืองเทพสังหารพร้อมกับคนอื่นๆ

“ฉันจะกลับไปเมืองของตัวเอง”

หานเซ็นไม่ค่อยชอบตระกูลหลัวเท่าไร ดังนั้นเขาจึงไม่ต้องการจะอยู่กับพวกเขาเป็นเวลานาน

เจียซือเต้ารู้ว่าความสัมพันธ์ของตระกูลหลัวกับหานเซ็นนั้นกำลังตึงเครียด เขาจึงไม่พูดอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่เขาคิดกับตัวเอง ‘ในอีกไม่นาน ตระกูลหลัวคงจะตกต่ำลง และตระกูลหานก็อาจจะกระโดดขึ้นมาแทน บางทีวันหนึ่งหานเซ็นอาจจะกลายเป็นคนที่เหนือกว่าหลัวให้ถึง ดูเหมือนว่าสถาบันการต่อสู้หมัดเหล็กจำเป็นต้องเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับความเปลี่ยนแปลงที่กำลังจะมาถึง’

หานเซ็นพาสวีมีกลับไปี่เมืองของเขา แซกคนใหม่ของเขาเป็นถึงสปิริต
ระดับจักรพรรดิรุ่นที่ 2 ดังนั้นไม่มีมอนสเตอร์หรือสปิริตไหนที่กล้าเข้า
มาสร้างปัญหาให้พวกเขาระหว่างการเดินทาง

หานเซ็นไม่ได้กลับไปี่โบราณสถานของเทพเจ้าเพราะสวี่มีบอกกับเขาว่า
ที่นั่นปิดไปเรียบร้อยแล้ว และมันก็ต้องใช้เวลาอีกหลายสิบปีกว่าที่มันจะ
เปิดขึ้นอีกครั้ง

ดูเหมือนราชาสิงโตหยกน้อยจะกลับไปี่ภูเขาสิงโตแล้วด้วย ดังนั้นมันจึง
ไม่มีเหตุผลอะไรที่หานเซ็นจะต้องกลับไปี่นั่นอีก

“พวกกระบองเพชรคริสต์ลในทะเลทรายนั่นคืออะไรกัน?” หานเซ็นถามสวี่
มี

สวี่มียิ้มและพูด “มันเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด แต่มันไม่ใช่มอนสเตอร์
ปกติทั่วไป พ่อและแม่ของข้าใช้เวลาอยู่นานกว่าที่จะได้ครอบครองพวก
มัน กระบองเพชรคริสต์ลที่อาจารย์ทำลายไปในตอนแรกนั้นเป็นเพียงแค่
ร่างมายาเท่านั้น มันไม่ได้ส่งผลกับร่างจริง นอกซะจากว่าอาจารย์จะหา
ร่างจริงของมันเจอ ไม่อย่างนั้นมันก็จะสร้างร่างมายาออกมาเรื่อยๆ

นอกจากนั้นร่างมายาของมันก็แข็งแกร่งเหมือนกับมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดอีกด้วย มันจึงถือว่าเป็นพันธมิตรที่ทรงพลังของพวกเขา”

“อืม.. มันเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่ทรงพลังจริงๆ ดูเหมือนว่ามันจะไม่ได้อ่อนแอไปกว่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดเบอร์เซิร์กเลย” หานเซ็นพูด

“ถูกต้อง เพราะแบบนั้นพ่อแม่ของข้าถึงได้ยอมเสียแรงไปมากเพื่อจะได้มันมา” สวีมีพูดอย่างภาคภูมิใจ

เมื่อกลับไปถึงเมืองงามืด หานเซ็นหาที่พักให้กับสวีมี หลังจากนั้นเขาก็เรียกแกะและวัวเขี้ยวเข้ามาหาเพื่อที่เขาจะได้รู้ถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในช่วงที่เขาไม่อยู่

“ท่านหัวหน้า ด้วยการที่มีพวกเราอยู่ที่นี่ เมืองจึงสงบสุขดี” แกะพูดชื่นชมตัวเอง

ลูกม้าสีแดงยังคงเล่นอยู่ในสวนเหมือนเดิม แต่แมวเก้าชีวิตนั้นหายไปแล้ว ส่วนเรื่องว่ามันหายไปไหนนั้นหานเซ็นเองก็ไม่รู้

กูชิงเจิงและจันทราสวรรค์ก็ยังคงอยู่อย่างสุขสบายในเมือง และดูเหมือนว่าพวกเธอคงจะไม่ไปจากเมืองนี้ในเร็ววันนี้แน่

กูชิงเจิงแทบจะไม่ได้ออกไปจากเมืองเลย ส่วนจันทราสวรรค์มักจะออกจากเมืองอยู่บ่อยๆ แต่เธอก็ไม่เคยที่จะพูดคุยอะไรกับหานเซิน และเมื่อเธอกลับมาที่เมือง เธอก็จะไปอยู่เคียงข้างกูชิงเจิงในทันที

หานเซินต้องการจะถามคำถามหลายๆ อย่างกับกูชิงเจิง แต่หลังจากที่ลองคิดดูแล้ว เขาก็ตัดสินใจกลับไปที่พักก่อน เขาต้องการจะพบกับครอบครัว

...

“น่าเสียดายที่เสี่ยวฮวยยังเด็กเกินไปทำให้เข้าไปในก๊อตแชนจ์ชัวรีไม่ได้ เรายังคงไม่มีพลังพอที่จะทำให้เหยียนหรันวิวัฒนาการขึ้นมาเป็นกึ่งเทพได้อย่างปลอดภัย ไม่อย่างนั้นพวกเราทุกคนก็จะได้ออกไปล่ามอนสเตอร์ด้วยกันและได้เห็นหน้ากันบ่อยๆ” หานเซินถอยหายใจ

แต่เมื่อห่านเซ็นกลับไปถึงบ้าน เขาก็คิดว่าบรรยากาศในบ้านดูแปลกๆ
หิ้วหลานหันมามองเขาด้วยสายตาแปลกๆราวกับว่าเขาเป็นอาชญากร

“มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นอย่างนั้นหรือ?” ห่านเซ็นรับถาม

“มันไม่ได้มีเรื่องอะไรเกิดขึ้น แต่ลูกกำลังจะเจอกับปัญหาใหญ่” หิ้ว
หลานมองห่านเซ็นราวว่าเธอเป็นผู้พิพากษาที่กำลังจะตัดสินโทษ

“นี่ผมไปสร้างปัญหาอะไรอย่างนั้นหรือ?” ห่านเซ็นง

“ลูกไปที่เมืองเทพสังหารมาใช่ไหม?” หิ้วหลานถาม

ห่านเซ็นพยักหน้า “ผมแค่บังเอิญผ่านไปที่นั่นเท่านั้น แต่แม่ไม่ต้องกังวล
ไป ผมไม่ได้สร้างความสัมพันธ์อะไรกับพวกเขา”

หิ้วหลานชี้ไปที่กล่องของขวัญบนโต๊ะและพูดด้วยท่าทางโกรธ “ถ้าไม่มี
อะไรเกิดขึ้น แล้วทำไมเจ้าแก่วรึนั้นถึงได้ส่งของสิ่งนี้มา?”

“เจ้าแก้วรึ้น? แม่หมายถึงหัวให้ถึงอย่างนั้นหรือ? ทำไมเขาถึงได้ส่ง
กล่องของขวัญมาที่นี้? นี่เขาต้องการจะสอนวิชาที่ชั่วร้ายให้กับเหยียนอีก
แล้วใช่ไหม?” หานเฉินพูด

หัวหลานสายหัวและพูด “พวกมันคือขนมที่แม่ชอบ ดูเหมือนว่าหลังจาก
ผ่านไปนานหลายปีแต่เขาก็ตังจำได้อยู่ ลูกบอกแม่มาซะดีๆว่าลูกไปทำ
อะไรให้เขา มันไม่มีทางที่เจ้าแก้วรึ้นนั้นจะสั่งให้หัวลิ้งของแบบนี้มา
ให้แม่โดยไม่มีสาเหตุ ถึงหัวลิ้งจะเป็นคนนำมันมา แต่เธอไม่มีทางรู้ว่าแม่
ชอบขนมแบบไหนแน่ ดังนั้นมันจะต้องเป็นความคิดของเขา”

หัวหลานบอกว่าเธอไม่มีวันกลับไปพบกับตระกูลหัวอีก แต่เมื่อหัวให้
ถึงลิ้งของพวกนี้มาให้ มันจึงทำให้เธอรู้สึกแปลกๆ เธอทั้งซาบซึ้งและ
สับสน หลังจากผ่านไปหลายปีในที่สุดหัวให้ถึงก็เข้าใจ ถึงเขาจะไม่ได้มา
ด้วยตัวเองแต่ของพวกนี้มีความหมายต่อหัวหลานอย่างมาก เธอไม่
อยากจะเชื่อเลยว่าคนอย่างหัวให้ถึงจะยอมทำเรื่องแบบนี้

หัวหลานกังวลว่าหานเฉินอาจจะไปทำอะไรบางอย่างให้กับเขา เธอถึงได้
รู้สึกโกรธแบบนั้น

ตอนที่ 1571 หมายเลข 4

ตัวห่านเชื้เองก็ประหลาดใจ ถึงเขาจะได้ไปพบกับหลั้ให้ถึงที่เมืองเพ
สังหาร แต่เขาก็ไม่ได้ทำอะไรให้อีกฝ่าย ดังนั้นทำไมเขาถึงได้ส่งกล่อง
ของขั้วนี้มา? มันดูเหมือนกับว่าเขาต้องการจะฟื้นฟูสัมพันธ์กับหลั้
หลานอีกครั้งจริงๆ

แต่เมื่อดูจากลักษณะนิสัยของหลั้หลานเองแล้ว หานเชื้ก็พอจะคาดเดา
นิสัยของหลั้ให้ถึงได้เช่นกัน มันผ่านมานานหลายปีแล้วตั้งแต่ที่พวกเขา
ได้เจอกัน ซึ่งในระหว่างนั้นมันไม่ได้มีการส่งข้อความหรือการสื่อสาร
ใดๆเลย ถ้าเขาต้องการจะส่งของขั้วให้กับเธอจริงๆ เขาก็มีเวลาตั้ง
มากมาย มันไม่เห็นจำเป็นจะต้องเป็นวันนี้เลย

“ผมไม่ได้ทำอะไรให้เขาทั้งนั้น และผมก็ไม่ได้ตกลงอะไรกับเขาด้วย”

หานเชื้เล่าเรื่องราวที่ได้ไปพบกับหลั้ให้ถึงให้หลั้หลานฟัง

“ลูกหลบฝ่ามือของเขาได้?” หลั้หลานมองหานเชื้ด้วยดวงตาที่เบิก
กว้าง

“ถึงผมจะไม่ได้ฝึกวิชาจำลองนภา แต่แม่ก็รู้ว่าผมเข้าใจวิชานั้นเป็นอย่างดี มันแปลกตรงไหนที่ผมจะหลบมันได้?” หานเซ็นพูด

“ไม่ มันไม่ได้ผิดปกติอะไร ลูกทำได้ดีมากแล้ว”

หวัหหลานดูมีความสุขที่ได้ยินแบบนี้

“แล้วตกลงนี่มันหมายความว่ายังไง?” หานเซ็นดูสับสน เขาไม่แน่ใจว่า เกิดอะไรขึ้น เพราะเขาแทบจะไม่เคยเห็นแม่ของเขามีความสุขแบบนี้

“ไม่มีอะไร ก็แค่มีเรื่องดีๆเกิดขึ้น ก็แค่นั้น” หวัหหลานยิ้มและเดินจากไป โดยไม่ได้ตอบคำถามของหานเซ็น

หานเซ็นพักอยู่ที่บ้าน 2 วัน ก่อนที่จะกลับเข้าไปในก๊อตแซงชั่วคราวอีกครั้ง และเมื่อกลับไปเขาก็ตรงไปที่ห้องของกู่ชิงเฉิงในทันที

ในจังหวะที่เขา กำลังจะเคาะประตูห้องของเธอ เขาก็ได้ยินเสียงของกู่ชิงเฉิงดังขึ้นมา “เข้ามาได้ ประตูไม่ได้ล็อค”

ห่านเซ็นค่อยๆเปิดประตูออก และเขาก็เห็นกู่ชิงเฉิงกำลังนั่งเขียนอะไรบางอย่างด้วยพู่กันเก่าๆ

ห่านเซ็นเคยเรียนรู้เกี่ยวกับสิ่งที่เธอกำลังทำอยู่มาจากวิชาประวัติศาสตร์ ซึ่งมันก็คืออักษรวิจิตร แต่ในสมัยนี้พวกมันไม่ได้ถูกใช้อีกแล้ว

มันมีน้อยคนนักที่จะยังใช้เครื่องมือแบบนี้อยู่ โดยส่วนมากจะเป็นพวกศิลปินหรือจิตรกร แต่เขาไม่คาดคิดว่ากู่ชิงเฉิงจะชื่นชอบของแบบนี้ด้วย

ห่านเซ็นไม่ค่อยรู้เรื่องเกี่ยวกับศิลปะเท่าไรนัก แต่เขาพอจะบอกได้ว่าเธอดคงจะต้องใช้เวลาฝึกนานถึงจะมีความสามารถในการเขียนระดับนี้

กู่ชิงเฉิงวางพู่กันลง เธอใช้เวลาครู่หนึ่งในการชื่นชมผลงานของตัวเอง ก่อนที่จะถามขึ้นมา “นายตามหาฉันทำไมอย่างนั้นหรือ?”

ห่านเซ็นยิ้มและพูด “ผมได้พบกับคนๆหนึ่งเลยได้ไปรู้เรื่องอะไรดีๆมา ผมไม่รู้ว่าสิ่งที่เขาพูดเป็นความจริงหรือไม่จริง ผมเลยอยากจะมาถามความจริงจากปากคุณ”

“โอ้? เขาพูดอะไรเกี่ยวกับฉันอย่างนั้นหรือ?” กุซิงเฉิงมองหานเฉินด้วยความสนใจ

หานเฉินได้เตรียมคำพูดมาก่อนล่วงหน้าแล้ว ดังนั้นเขายิ้มและพูด

“เขາบอกว่าคุณเป็นคนฆ่ามังกรไร้เขา เรื่องนั้นเป็นความจริงใช่ไหม?”

กุซิงเฉิงขมวดคิ้วและพูด “ฉันเองก็จำไม่ได้”

“มังกรไร้เขาเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่มีชื่อเสียงมาก ถ้าคุณฆ่ามอนสเตอร์แบบนั้นได้ คุณคงจะไม่มีวันล้มหรอก” หานเฉินไม่เชื่อเธอ

“ฉันล้มไปแล้วจริงๆ ไม่มีความจำเป็นอะไรที่ฉันจะต้องพูดโกหก” กุซิงเฉิงพูด

“ถ้าคุณจำไม่ได้ก็ไม่ใช่เป็นอะไร แต่เขายังพูดอีกว่าคุณดื่มฉีของอสูรหยกเพื่อจะหลีกเลี่ยงการขาดน้ำตายในทะเลทรายและก็...”

ห่านเซ็นกำลังจะพูดประโยคที่คล้ายๆกันอีกอย่าง แต่ก่อนที่เขาจะได้พูด สีหน้าของกู่ชิงเฉิงก็เปลี่ยนไป

“เป็นไปได้! ไม่มีใครรู้เกี่ยวกับเรื่องนั้น นายรู้เรื่องนั้นได้อย่างไรกัน?”

กู่ชิงเฉิงจ้องมองห่านเซ็นราวกับว่าเธอกำลังมองเห็นผีอยู่

“คุณทำแบบนั้นจริงๆหรอเนี่ย? ถ้าอย่างนั้นคุณก็เคยไปซ่อนตัวอยู่ในไขของอสูรเวหาและถูกมันนั่งทับอยู่เป็นเดือนด้วยสินะ?” ห่านเซ็นถาม

“เป็นไปได้! มันไม่ควรจะมีใครรู้เกี่ยวกับเรื่องนั้น นายไปได้ยินเรื่องนี้มาจากใครกัน?” สีหน้าของกู่ชิงเฉิงเปลี่ยนไปอีกครั้ง และเธอก็ลุกขึ้นมาจับแขนเสื้อของห่านเซ็นเอาไว้

“ผมบอกคุณไปแล้วไม่ใช่หรอว่ามีคนบอกเรื่องพวกนี้กับผม ในตอนแรกผมก็คิดว่าเขาพูดโกหก ผมไม่คิดเลยว่าเรื่องที่เขายกจะเป็นเรื่องจริง” ห่านเซ็นทั้งประหลาดใจและดีใจ ตอนนี้เขาแน่ใจแล้วว่ากู่ชิงเฉิงก็คือหมายเลข 4 ที่อยู่ในไดอารี่

“เป็นไปได้! ในตอนที่ฉันทำเรื่องพวกนี้ มนุษย์ยังไม่รู้เกี่ยวกับเครื่องจักรไอน้ำด้วยซ้ำ แล้วใครกันที่จะมองเห็นฉันในตอนนั้นได้?” กูชิงเฉิงดูสับสนอย่างมาก

ห่านเซินอิงไป เขาเบิกตากว้างและพูดออกมา “เครื่องจักรไอน้ำ? นั่นมันในสมัยโบราณเลยนะ! นี่คุณอยู่ในก๊อตแซงซ์วีตั้งแต่สมัยนั้นเลยอย่างนั้นหรือ?”

ห่านเซินไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่ตัวเองได้ยิน แต่กูชิงเฉิงได้หลุดพูดเรื่องนี้ออกมาเอง

กูชิงเฉิงขมวดคิ้วขณะที่จ้องไปที่ห่านเซิน “นายเข้าใจถูกแล้ว ฉันมาจากสมัยนั้น ฉันอยู่ในก๊อตแซงซ์วีมาตั้งแต่สมัยโบราณ บอกฉันมาว่ากันใครที่บอกนายเกี่ยวกับเรื่องพวกนี้”

“ไม่มีทาง! ก็เมื่อก่อนมันยังไม่ได้มีเครื่องโทรเลข คุณจะมาในก๊อตแซงซ์วีได้อย่างไร? นี่คุณล้อผมเล่นใช่ไหม?” ห่านเซินคิดว่ามันฟังดูไม่น่าเชื่อ

“นี่ฉันดูเหมือนว่ากำลังล้อเล่นอยู่รึไง?” กุซิงเจิงพูดอย่างเยิ่นชา

“แต่นั่นมันไม่ถูก ถึงคุณจะมาในก๊อตแซงส์วรีได้ แต่มันก็หลายหมื่นปีมาแล้ว ถึงแม้จะเป็นกึ่งเทพคุณก็ควรจะมีอายุขัยแค่ไม่กี่ร้อยปีเท่านั้น แล้วคุณมีชีวิตอยู่ได้นานขนาดนี้ได้ยังไง?”

“ฉันไม่สนว่านายจะเชื่อหรือไม่ ฉันแค่ต้องการให้นายบอกฉันมาว่าใครกันที่บอกเรื่องพวกนี้กับนาย” กุซิงเจิงพูด

กุซิงเจิงรู้สึกหนาวขึ้นมาทันทีที่เธอได้ยินสิ่งที่ห่านเซินพูด เหตุการณ์ที่ห่านเซินพูดออกมาเป็นสิ่งที่เธอเชื่อว่าไม่มีใครรู้อย่างแน่นอน แม้แต่พวกสปิริตหรือมอนสเตอร์ก็ไม่มีทางรู้ถึงเรื่องพวกนี้เช่นกัน

ตอนนี้เมื่อห่านเซินพูดเรื่องพวกนี้ออกมา มันก็ทำให้เธอรู้สึกตกใจมาก ถ้าใครบางคนรู้เกี่ยวกับเรื่องพวกนี้ อย่างนั้นแล้วมันก็หมายความว่าไม่มีใครบางคนคอยจับตาดูเธอตั้งแต่ในสมัยอดีตและอาจจะจนถึงทุกวันนี้ ซึ่งนั่นถือว่าเป็นอะไรที่น่ากลัวมาก

“คุณมีวิธีที่จะพิสูจน์ให้ผมเห็นได้ไหมว่าคุณอยู่มาตั้งแต่สมัยโบราณ
จริงๆ?”

ห่านเข็นคิดว่าเธอคงจะไม่ได้ล้อเล่น แต่เขาก็ยังคงมีอีกหลายคำถามที่
ต้องการจะถามเธอ

ตอนที่ 1572 ผู้ใช้ชีกง

“มันไม่สำคัญว่าฉันจะพิสูจน์ได้หรือไม่ ถ้านายไม่เชื่อก็ไม่ใช่ไร แต่นายแค่บอกฉันมาก็พอว่าใครที่เป็นคนบอกเรื่องพวกนี้กับนาย”

กุชิงเฉิงรู้จักหานเซินดี และเธอก็รู้ว่ามันเป็นไปไม่ได้ที่หานเซินจะเป็นคนเห็นเหตุการณ์พวกนี้ด้วยตัวเอง เพราะฉะนั้นมันจะต้องมีใครบางคนบอกเรื่องพวกนี้กับเขาแน่

“เรื่องนี้ผมก็ไม่แน่ใจ ผมได้พบกับคนๆหนึ่ง แต่ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเขาคือใคร เราได้พบกันแค่ครั้งเดียว หลังจากนั้นก็ไม่เคยเจอกันอีกเลย”

หานเซินไม่รู้ว่าคนที่เขียนไดอารี่เป็นใครอยู่แล้ว ดังนั้นเขาเลยไม่สามารถบอกเธอได้

กุชิงเฉิงขมวดคิ้วและมองไปที่หานเซิน เธอไม่เชื่อในสิ่งที่เขาพูด คนแปลกหน้าจู่ๆจะมาเล่าเรื่องแบบนี้ทำไม? สิ่งที่หานเซินบอกมามันไม่สมเหตุสมผลเท่าไร

ตอนนี้ห่านเซ็นต้องการจะหนีออกไป อย่างน้อยตอนนี้เขาก็สามารถยืนยัน
ได้แล้วว่ากุชชิงเจิงก็คือหมายเลข 4

แต่ถ้ากุชชิงเจิงเป็นมนุษย์ที่อยู่ในก๊อตแซงซ์วี่มาตั้งแต่สมัยโบราณจริง
อย่างนั้นแล้วเธอสามารถเข้ามาในนี้ได้ยังไง? แล้วทำไมเธอถึงได้มีชีวิตอยู่
ยืนยาวมาจนถึงทุกวันนี้?

มีเรื่องอย่างอื่นที่ทำให้ห่านเซ็นสับสนอีกเช่นกัน ถ้าหมายเลข 4 เป็น
หมายเลขที่เจ้าของไดอารี่ตั้งให้กับกุชชิงเจิงที่เป็นมนุษย์ นั่นหมายความว่า
หมายเลขอื่นๆก็เป็นมนุษย์เช่นเดียวกันอย่างนั้นหรือ?

ถ้าพวกเขาเป็นมนุษย์ทั้งหมด แล้วหมายเลขพวกนี้ถูกกำหนดจากอะไร?
ถ้าเกิดมันเป็นลำดับของคนที่เข้ามาในก๊อตแซงซ์วี่ อย่างนั้นแล้วมันก็จะ
หมายความว่ามีคน 3 คนที่เข้ามาก่อนหน้าเธอ

แน่นอนว่าทั้งหมดนี้เป็นแค่การคาดเดา เพราะหมายเลขอื่นอาจจะไม่ได้
หมายถึงมนุษย์ก็ได้

“นายจะกลับไปก็ได้ แต่นายต้องอธิบายให้ฉันฟังก่อน” กุชิงเฉิงพุ่งไปที่ประตูและขวางทางออกเอาไว้

หานเซินมองไปที่กุชิงเฉิง เขาคิดว่าเรื่องที่เธอพูดนั้นพอจะเชื่อถือได้ในตอนแรกที่เขาพบกับเธอ เขาคิดว่าเธอเป็นคนแปลกๆ และชื่อกุชิงเฉิงของเธอก็เป็นชื่อที่ค่อนข้างโบราณ มันไม่ใช่ชื่อสมัยใหม่ของมนุษย์เลยสักนิด แถมพฤติกรรมบางอย่างของเธอก็ทำให้หานเซินรู้สึกแปลกๆ เธอทั้งลึกลับและงดงามจนน่ากลัว

ตอนนี้เมื่อเขาลองคิดดูดีๆ กุชิงเฉิงดูไม่เหมือนกับพวกมนุษย์สมัยใหม่เลย

“ผมจะบอกคุณในสิ่งที่คุณต้องการ แต่ก่อนอื่นคุณจำเป็นต้องบอกมาก่อนว่าคุณเป็นใครกันแน่” หานเซินพูด

“ฉันบอกนายไปแล้ว แต่นายเป็นคนที่ไม่เชื่อเอง” กุชิงเฉิงพูด

“ถ้าคุณเป็นมนุษย์สมัยโบราณจริง คุณก็ควรจะมีประวัติในสมัยโบราณถูกไหม เมื่อก่อนมนุษย์ถูกแยกเป็นประเทศ คุณมาจากประเทศไหนและทำงานอะไร?”

สิ่งที่หานเซ็นอยากจะรู้มากที่สุดก็คือเรื่องที่สามารถเข้ามาในก๊อต
แซงซ์วรีได้ยังไง หานเซ็นกลัวว่าถ้าถามเธอไปตรงๆอาจจะไม่ได้รับคำตอบ
ที่ต้องการ ดังนั้นเขาจึงลองถามอ้อมๆดูก่อน

กูซิงเฉิงมองหานเซ็นด้วยความระแวง แต่สุดท้ายเธอก็ยอมพูด “ฉันมาจาก
รัฐฉู่ ฉันเป็นแค่ผู้ใช้ชีกงคนหนึ่ง”

“ผู้ใช้ชีกง? คุณมาจากสำนักไหน?” หานเซ็นถาม

“นั่นไม่ใช่ธุระอะไรของนาย?” กูซิงเฉิงตอบ

“คุณเข้ามาในก๊อตแซงซ์วรีได้ยังไง?” หานเซ็นถาม

“ถ้าฉันยอมตอบคำถามนั้น นายก็ต้องบอกฉันว่า คนที่บอกนายเกี่ยวกับ
เรื่องพวกนั้นคือใคร” กูซิงเฉิงจ้องตาของหานเซ็นขณะที่พูด

“ตกลง” หานเซ็นพูด

กูชิงเฉิงพูดอย่างไม่ลังเล “ฉันมาจากรัฐฉู่ ฉันฝึกวิชาอยู่ในทะเล วันหนึ่งในตอนที่ฉันกำลังจะเดินทางกลับขึ้นฝั่งด้วยเรือ มันก็มีวังวนประหลาดเกิดขึ้นมาทำให้ฉันตกเข้าไปในนั้น และเมื่อรู้สึกตัวอีกที ฉันก็มาอยู่ในก๊อตแซงซ์วรีแล้ว”

“วังวนนั้นเกิดขึ้นที่ดาวดวงไหน? แล้วมันเกิดขึ้นที่ไหน?” หานเฉินถาม

“นั่นเป็นข้อมูลที่ไร้ประโยชน์ ฉันเคยออกไปจากก๊อตแซงซ์วรีเพื่อตามหาวังวนนั้น แต่ฉันก็ไม่พบอะไร” กูชิงเฉิงพูด

หานเฉินพยักหน้า “ถ้าคุณมาจากรัฐฉู่ มันก็น่าจะผ่านมาเป็นหมื่นๆปีแล้วนะ นี่คุณมีชีวิตรอดอยู่มานานแค่ไหนกัน?”

“ฉันได้ตอบคำถามนั้นของนายไปแล้ว ตอนนี้ถึงตาที่นายต้องตอบคำถามของฉันแล้ว ตอบมาว่าใครที่เป็นคนบอกเรื่องพวกนั้นกับนาย?” กูชิงเฉิงพูด

ห่านเซ็นนำไดอารี่เล่มหนึ่งออกมา แต่มันไม่ใช่ไดอารี่ที่เขาเจอในห้องควบคุม มันเป็นไดอารี่ที่เขาเป็นคนเขียนขึ้นมาเอง ซึ่งเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับหมายเลข 4 ยังคงอยู่ในนั้น

นี่คือเหตุผลที่ห่านเซ็นไม่ได้มาพบกับเธอในที่นี้ เพราะเขาต้องการเวลาในการทำไดอารี่อีกเล่มขึ้นมา

กุชิงจึงรับไดอารี่ไปและเปิดมันออกด้วยความสับสน หลังจากที่ได้อ่าน มัน สีหน้าของเธอก็เปลี่ยนไป เธอเปิดสมุดอ่านอย่างรวดเร็วและไม่นาน เธอก็มีสีหน้าที่มีดมน

“คนที่เขียนไดอารี่เล่มนี้เป็นใครกัน?” กุชิงจึงปิดไดอารี่และหันมามองห่านเซ็น เธอทั้งโกรธและขุ่นหลังจากที่ได้อ่านเนื้อหาในไดอารี่

จากเนื้อหาในไดอารี่ มันก็ทำให้เธอพบว่าเรื่องบางอย่างที่เธอเคยคิดว่าไม่น่าจะมีใครรู้ ตอนนี้กลับพบว่ามิใครบางคนได้เห็นเรื่องพวกนี้ทั้งหมด

“ผมไม่รู้ว่าใครที่เป็นคนเขียนมันขึ้นมา แต่มันเป็นสิ่งที่ผมคัดลอกมาจากไดอารี่เล่มหนึ่งที่ผมพบในโบราณสถานของพระเจ้า” หลังจากนั้นห่านเซ็นก็บอกเธอถึงเรื่องที่เกิดขึ้น

แต่กุซิงเจิงดูจะไม่ค่อยเชื่อเรื่องที่ห่านเซ็นบอก เธอจึงมองหน้าเขาอยู่พักหนึ่งเพื่อจะหาความจริงจากสีหน้าของเขา แต่เธอก็ต้องผิดหวัง

“ถ้าที่นายพูดเป็นเรื่องจริง มันก็ต้องมีหมายเลขอื่นๆอีก” กุซิงเจิงพูด

“ใช่แล้ว แต่มันไม่ได้มีข้อความเกี่ยวกับพวกเขามากนัก” ห่านเซ็นยิ้ม

“ขอฉันดูส่วนที่เหลือด้วย” กุซิงเจิงยื่นมือของเธอออกมา

“ได้ แต่คุณต้องบอกผมมาก่อนว่า คุณมีชีวิตรอดอยู่มาจนถึงวันนี้ได้ยังไง?”

ห่านเซ็นพูด

กุซิงเจิงหยุดรวบรวมความคิดอยู่ครู่หนึ่ง และเธอก็พูดออกมาอย่างไม่ลังเล

“จริงๆ แล้วฉันอยู่ที่นี้เพียงแค่ไม่กี่ 10 ปีเท่านั้น ฉันได้เข้าไปในสถานที่
ประหลาดแห่งหนึ่งและติดอยู่ในนั้น ฉันรู้สึกราวกับว่ามันเป็นระยะเวลา
สั้นๆ บางทีอาจจะแค่ไม่กี่เดือน แต่เมื่อฉันกลับออกมา เครื่องเทเลพอร์ตที่
ตอนแรกใช้งานไม่ได้ก็ใช้งานได้ ฉันเลยใช้มันเพื่อออกไปจากก็อตแซงชวรี
และหลังจากที่ออกไปได้แล้ว ฉันก็รู้ว่าเวลานั้นผ่านไปกว่าหนึ่งหมื่นปี
แล้ว”

เมื่อกุซิงเจิงพูดถึงเรื่องนั้น เธอก็ดูเหมือนจะโมโหขึ้นมา เธอหันไปมองหน้า
หานเฉินและพูด

“และไม่นานหลังจากที่ฉันกลับไปที่พักฉันก็ได้ไปพบกับจอมโกหกคน
หนึ่ง ซึ่งเขาก็คือปู่ทวดของนาย

หานเฉินได้แต่จินตนาการว่าจะเกิดอะไรขึ้น ถ้าคนที่มาจากอดีตต้องมา
พบกับจอมโกหก

“สถานที่ที่คุณเข้าไปติดอยู่ มันมีเครื่องจักรที่เป็นคริสตัลอยู่หรือเปล่า?”
หานเฉินถาม

ตอนที่ 1573 ร่วมมือกัน

กุชิงเฉิงพยักหน้า “ใช่ แต่ในตอนแรกที่ฉันเข้าไปที่นั่น ฉันไม่รู้หรอกว่ามันคืออะไรเพราะฉันไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับคริสตัลไลเซอร์เลย และเมื่อฉันกลับไปที่นี่อีกครั้ง ฉันก็หาทางเข้าไม่เจอแล้ว”

ตอนนี้หานเชินคิดว่าก็อตแซงซัวร์จะต้องมีความเกี่ยวข้องกับบางอย่างกับคริสตัลไลเซอร์ เพราะเมื่อเขาเข้าไปในห้องควบคุมหลัก เขาก็พบว่าตัวเองถูกพาไปยัง 10 ปีข้างหน้า ดังนั้นเขาจึงไม่ได้สงสัยเกี่ยวกับเรื่องราวที่เธอบอก

แต่หานเชินยังคงเชื่อว่ามีบางสิ่งที่ผิดปกติ เขามองกุชิงเฉิงและพูด

“ไม่ใช่ว่าคุณเป็นสมาชิกของทีมเจ็ดหรือ? มันเป็นเรื่องที่รู้กันทั่วไปว่าในตอนนั้นมนุษย์ยังเข้าไปในก็อตแซงซัวร์ไม่ได้ เนื่องจากเครื่องเทเลพอร์ตยังคงอยู่ในขั้นตอนการทดสอบอยู่ ถ้าอย่างนั้นคุณออกมาที่สหพันธ์ดวงดาวได้อย่างไร?”

กูชิงเจิงสายหัว “เครื่องเทเลพอร์ตไม่ใช่หนทางเดียวที่จะออกไปจากก๊อต
แซงซ์วรี ตอนฉันเทเลพอร์ตออกไป ฉันพบว่าตัวเองยืนอยู่บนแท่นบูชาัยญ
แห่งหนึ่งบนดาวที่มนุษย์อยู่อาศัย แต่เมื่อออกมาแล้ว ฉันก็ใช้มันเพื่อกลับ
เข้าไปไม่ได้อีก ฉันเลยต้องไปใช้เครื่องเทเลพอร์ตที่มนุษย์ทำขึ้นมาแทน”

หานเซินถาม “ในตอนที่คุณเข้ามาในก๊อตแซงซ์วรีพร้อมกับหานจิงจือ
พวกคุณได้เห็นอะไร?”

“ฉันตอบคำถามของนายมากพอแล้ว ตอนนี้มันถึงเวลาที่นายต้องมอบ
ส่วนที่เหลือของไดอารี่มาให้กับฉัน” กูชิงเจิงยื่นมือออกมาอีกครั้ง

“ตอบคำถามสุดท้ายของผมก่อน เกิดอะไรขึ้นที่นั่น?” หานเซินยื่นกราน

“ฉันไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น พวกเราได้พบกับสิ่งมีชีวิตที่เรียกตัวเองว่าพระเจ้า
เขาบอกว่าจะทำให้ความปรารถนาของพวกเราเป็นจริง ซึ่งพวกเราแต่ละ
คนจะขอได้แค่คนละอย่างเท่านั้น แต่หานจิงจือบอกฉันว่าอย่าได้ขออะไร
ดังนั้นฉันเลยออกไปจากที่นั่นพร้อมกับคนตระกูลหนึ่งที่ไม่ได้ขอพร
เช่นเดียวกัน หลังจากนั้นฉันก็เหมือนกันว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง” กูชิงเจิง
พูด

“ในตอนนั้นคุณเป็นกึ่งเทพรีเปล่า? คุณคิดว่านั้นเป็นพระเจ้าจริงๆหรือว่
เป็นแค่สิ่งมีชีวิตที่แข็งแกร่งเท่านั้น?” หานเซ็นถาม

“ฉันไม่รู้ แต่ถ้าจะให้เดา ฉันคิดว่าที่นั่นคงจะเป็นก๊อตแซงซ์วีเซต 5 อัน
ลึกลับ สิ่งมีชีวิตที่อ้างตัวเป็นพระเจ้าอาจจะเป็นแค่สิ่งมีชีวิตระดับเทพ*คน
หนึ่งก็ได้” กูชิงเงิงพูด หลังจากนั้นเธอก็ยื่นมือออกมาอีกครั้งและพูด

*เทพจะใช้เรียกสิ่งมีชีวิตของก๊อตแซงซ์วีเซต 5

“ฉันตอบคำถามทุกอย่างที่นายต้องการแล้ว ตอนนี้มอบส่วนที่เหลือของ
ไดอารี่มา”

“ผมทิ้งไดอารี่ต้นฉบับเอาไว้ที่บ้าน เดี่ยวผมจะกลับไปเอามันมา”

เนื่องจากไม่สามารถถามอะไรได้อีก ดังนั้นเขาจึงกลับไปเอาไดอารี่มา
ให้กับเธอ

กูซิงเจิงสามารถอ่านตัวอักษรโบราณได้ดีกว่าหานเซิน ดังนั้นเธอจึงอ่าน
เนื้อหาในไดอารี่ได้อย่างรวดเร็ว

“แปลกจริงๆ นี่มันแปลกมากๆ” กูซิงเจิงพูดกับตัวเองขณะที่เธออ่าน
เนื้อหาในไดอารี่

“มีอะไรแปลกอย่างนั้นหรือ?” หานเซินถามขึ้นมา

“มอนสเตอร์ที่ถูกกล่าวถึงในไดอารี่เป็นมอนสเตอร์ที่อยู่ในก๊อตแซงซ์วีเขต
4 ฉันเคยเห็นพวกมันอยู่บ้างหลังจากที่กลายเป็นกึ่งเทพ ส่วนหมายเลข
พวกนี้ก็มีอยู่จำนวนมาก ดังนั้นมันน่าจะง่ายที่ฉันจะได้พบพวกเขา” กูซิง
เจิงพูด

“บางทีพวกเขาอาจจะเหมือนกับคุณที่เข้ามาในก๊อตแซงซ์วีได้ก่อนที่
เครื่องเทเลพอร์ตจะถูกคิดค้นขึ้นมา” หานเซินพูด

“เมื่อดูจากจำนวนหมายเลขแล้ว มันก็น่าจะมีคนเข้ามาหลายพันคนเลยสิ
แต่ฉันกลับไม่เคยเจอใครเลยในช่วงที่อยู่ในก๊อตแซงซ์วี” กูซิงเจิงพูด

“ก็อตแซงชั่วรีเป็นสถานที่ที่กว้างใหญ่ ผมคิดว่ามันไม่ใช่เรื่องแปลกที่คุณจะไม่เจอใครเลย” หานเซ็นพูด

กูชิงเฉิงส่ายหัวและพูด “เป็นไปได้ บางคนที่ถูกพูดถึงในไดอารี่ได้ฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่มีชื่อเสียง ดังนั้นมันไม่มีทางที่ฉันจะไม่เคยได้ยินเรื่องราวพวกนั้นเลย”

“นั่นก็ดูแปลกจริงๆ ถ้าอย่างนั้นบางที่หมายเลขพวกนี้อาจจะไม่ใช่มนุษย์ทั้งหมด?”

หานเซ็นชี้ไปที่ส่วนสุดท้ายและถามขึ้นมา “คุณช่วยอธิบายส่วนสุดท้ายนี้ได้ไหม? มันดูเหมือนกับว่าคุณจะไม่ได้ถูกกล่าวถึงเลยในช่วงท้าย คุณหายไปไหน?”

“นั่นก็เป็นเพราะว่าฉันเข้าไปในสถานที่ประหลาดแห่งหนึ่ง หรือว่าพวกเขาจะไม่เห็นฉันในตอนที่อยู่在那นั่น?” กูชิงเฉิงพูดหลังจากคิดขึ้นมาได้

“ฟังดูน่าจะเป็นไปได้ แต่ก็หมายความว่าไดอารี่นี้ถูกเขียนขึ้นมาตั้งแต่สมัยโบราณ และหมายเลขพวกนี้ก็น่าจะเป็นมนุษย์สมัยโบราณ ไม่ใช่มนุษย์สมัยใหม่” หานเซ็นพูดหลังจากที่คิดอยู่ครู่หนึ่ง

“ดูเหมือนกับว่าคริสตัลไลเซอร์จะมีความสัมพันธ์กับก๊อตแซงซ์วี่จริงๆ แต่ตามประวัติศาสตร์พวกเขาได้ถูกทำลายไปเป็นเวลานานแล้ว ดูเหมือนว่ายังมีอีกหลายๆ เรื่องที่ต้องนำมาผูกเข้าด้วยกันเพื่อหาคำตอบ”

กู่ชิงเจิงส่งไดอารี่กลับไปให้หานเซ็นและพูดต่อ “ถ้านายต้องการจะหาความจริงของเรื่องราวทั้งหมด งั้นพวกเรามาร่วมมือกัน และถ้าใครค้นพบอะไรใหม่ๆ ก็นำมาแบ่งกัน นายคิดว่ายังไง?”

“ได้ผมจะร่วมมือกับคุณในเรื่องนี้” หานเซ็นพูด “แต่ขอถามหน่อยได้ไหมว่า ทำไมคุณกับจันทราสวรรค์ถึงได้ดูเหมือนกันไม่มีผิด? เธอเป็นสปิริตไม่ใช่หรือ?”

“นั่นไม่ใช่ธุระอะไรของนาย” กู่ชิงเจิงดูเย็นชาขึ้นมาทันที

“พวกเราช่วยมือกันแล้วไม่ใช่หรอ? มันถือเป็นเรื่องสำคัญที่พวกเราจะทำ ความรู้จักซึ่งกันและกัน” หานเซ็นยิ้ม

“นั่นอยู่เหนือความร่วมมือของพวกเรา” หลังจากนั้นกุชิงเฉิงก็รีบดันหาน เซ็นออกไปจากห้องของเธอและปิดประตู

หานเซ็นเดินจากไปโดยไม่ได้อะไรมา เขาก็แค่ต้องหาโอกาสถามเธอ ในครั้งหน้า

“มันถึงเวลาแสดงฝีมือแล้ว” หานเซ็นเข้าไปในหอแกนเย็น เขาต้องการจะ ทำให้แกนเย็นประจำตัวทุกอันขึ้นไปถึงอันดับหนึ่งก่อนที่จะเพิ่มระดับ

ร่างกายของหานเซ็นเพิ่มระดับขึ้นอย่างรวดเร็วทำให้ระดับของแกนเย็นได้ ตามไม่ทัน ดังนั้นตอนนี้เขาจึงต้องการจะใช้เวลาไปกับการเพิ่มระดับแกน เย็น

มันยากที่จะทำให้ระดับของพวกมันเพิ่มเป็นขั้นสุดยอดในตอนนี้อย่างไร แต่การ จะเพิ่มระดับของพวกมันเป็นระดับอัญมณีนั่นพอเป็นไปได้

หานเซ็นใช้แกนคริสตัลเป็นกุญแจเพื่อเข้าไปข้างใน ซึ่งในตอนนั้นแกน
คริสตัลได้ขึ้นไปอยู่อันดับหนึ่งเรียบร้อยแล้ว ดังนั้นมันจึงมีหลายๆคนที่ส่ง
คำท้ามาหาเขา

หลังจากนั้นหานเซ็นก็ได้เห็นชื่อที่คุ้นเคย ซึ่งมันก็คือเนตรमारที่เคยอยู่ใน
10 อันดับแรกของตารางจัดอันดับแกนยี่ระดับเงิน แต่หานเซ็นไม่แน่ใจ
ว่าเนตรमारไต่อันดับขึ้นมาด้วยตัวเองหรือว่าชื่ออันดับมา

หานเซ็นจำได้ว่าเขาเคยทำการทดลองกับมันมาก่อนครั้งหนึ่ง และเนตร
मारก็ทรมานเขา ถึงแม้สุดท้ายแล้วแผนการของเนตรमारจะล้มเหลว แต่
หานเซ็นก็ยังคงโมโหกับเรื่องที่เกิดขึ้น

‘เจ้านี่ยังกล้ามาทำสัญญากับเราอีกหรอ ดูเหมือนว่ามันจะอยากตายมากสินะ’
หานเซ็นกำหมัดและรับคำท้าของเนตรमार หลังจากนั้นเขาก็ถูกส่งเข้าไป
ในสนามประลอง

หานเซ็นพบเสือดำสามตัวอยู่ในสนามประลอง ซึ่งมันก็คือเนตรमारที่
เคยทำการต่อรองกับเขาจริงๆ

“นี่แกกล้ามากนะที่มาปรากฏตัวให้ฉันเห็นอีก” หานเซ็นเทเลพอร์ตไป
ตรงหน้าเสือดำจอมเจ้าเล่ห์ในทันที

“ท่านหัวหน้า โปรดรอก่อน! ข้ามีความลับบางอย่างที่อยากจะบอกให้ท่าน
รู้!” เนตรमारิบส่งเสียงกรีดร้องออกมา ขณะที่พยายามจะวิ่งหนี

ตอนที่ 1574 ทลายโลหิต

“เก็บความลับของนายกลับไปเถอะ” หานเฉินไม่คิดจะฟังคำพูดของมัน เขาพุ่งไปตรงหน้าของเสื้อดำและเตรียมที่จะชกมันใส่หัวของมัน

“ข้ามีแกนยืนจักรพรรดิอยู่อันหนึ่ง! ข้าจะมอบมันให้กับท่าน ได้โปรดรับเอาไว้ด้วย!”

เนตรมารกรีดร้องออกมา เมื่อเห็นว่าไม่สามารถหลบหมัดของหานเฉินได้

เมื่อหานเฉินได้ยินแบบนั้น เขาก็ยังมือเอาไว้และพูดออกมา

“นายมีเวลาแค่ 3 วินาที ถ้าฉันยังไม่ได้เห็นแกนยืนจักรพรรดิล่ะก็ นายก็เตรียมตัวไปลงนรกได้เลย 1...”

เนตรมารก็ดพ่นและนำสิ่งของชิ้นหนึ่งออกมาให้หานเฉิน หลังจากนั้นมันก็พูดขึ้นมา

“ท่านหัวหน้า! นี่ก็คือแกนยื่นที่ข้าพูดถึง ข้ารู้ว่าครั้งก่อนข้าอาจจะทำผิดไป แต่ครั้งนี้ข้าจริงใจกับหัวหน้าจริงๆ เพื่อให้ได้อันดับที่ 1 ข้ายินดีมอบแกนยื่นอันนี้ให้กับหัวหน้าเพราะฉะนั้นได้โปรดเชื่อใจข้าอีกครั้งเถอะ”

หานเซ็นรับของมาจากเนตรमारและพูด “นี่นะหรือแกนยื่นจักรพรรดิ?”

หานเซ็นไม่เชื่อเนตรमार เพราะถ้ามันมีแกนยื่นจักรพรรดิอยู่จริงๆ มันก็คงจะไม่ยอมเอามาแลกกับอันดับที่ 1 แบบนี้แน่

แต่มันก็ดูเป็นแกนยื่นที่แปลกประหลาดจริงๆ เพราะปกติแล้วภายในหอแกนยื่นนั้นแกนยื่นทั้งหมดจะถูกปิดผนึกเอาไว้ เว้นก็แต่แกนยื่นประจำตัวที่ถูกใช้เป็นกุญแจเพื่อเข้ามาข้างใน แต่แกนยื่นที่อยู่ในมือของเขาดูไม่เหมือนกับว่าถูกปิดผนึกเอาไว้เลย มันมีสีดำและเทาเหมือนกับเหล็กซึ่งมันดูแปลกมากๆ

มันดูคล้ายๆกับขลุ่ยเวียนแต่ไม่มีรู มันเหมือนกับท่อที่ถูกทำขึ้นมาจากก้อนหิน

เนตรมารยืมและพูดออกมา “หัวหน้านี้ฉลาดจริงๆ นี่เป็นแกนยื่นจักรพรรดิจริงๆ เพียงแต่ว่ามันมีปัญหาอยู่ ซึ่งก็คือมันได้ถูกปิดผนึกเอาไว้ แต่ด้วยความแข็งแกร่งของท่านหัวหน้า ท่านจะต้องปลดผนึกมันได้อย่างแน่นอน”

“ถ้าผนึกมันปลดได้ง่ายๆ นายก็คงจะไม่ยอมมอบมันให้กับฉันหรอกถูกไหม?” หานเฉินมองมันด้วยความดูถูก

เนตรมารดูอึดอัดเล็กน้อย มันผื่นยิ้มออกมาและพูด

“ข้าปลดผนึกมันไม่ได้ก็เพราะว่าข้าอ่อนแอ แต่ท่านหัวหน้านั้นแข็งแกร่ง ดังนั้นท่านจะต้องทำได้อย่างแน่นอน”

“ฉันจะยึดของชิ้นนี้ไป ในฐานะที่นายละเมิดข้อตกลงครั้งก่อน และถ้านายต้องการอันดับที่หนึ่ง ก็ไปนำของที่ดีกว่านี้มา”

หานเฉินพูดและชักใส่หน้าเนตรมารโดยไม่เปิดโอกาสให้มันปฏิเสธ

เนตรมารกระอักเลือดออกมา แต่อย่างน้อยมันก็มีชีวิตรอดออกไปจากสนามประลองได้

“เวอร์เอ้ย! ไฉ้บ้านั้นชั่วร้ายยิ่งกว่าเราซะอีก นอกจากมันจะเอาของของเราไปแล้ว มันยังไม่ให้อะไรเราสักอย่าง” เนตรมารู้สึกหดหู่อย่างมาก

เนตรมารเคยหลอกห่านเซ็นอยู่ครั้งหนึ่ง แต่มันไม่เคยคาดคิดว่าเขาจะได้ขึ้นไปเป็นอันดับที่หนึ่งอีกครั้ง ตอนนี้เมื่อมันต้องเสียแกนยื่นจักรพรรดิไป แถมยังโดยอัดกลับมา มันก็รู้สึกกลุ้มใจมาก

“ดูเหมือนว่าเราคงจำเป็นต้องรอจนกว่ามันจะขึ้นไปยังระดับทองชะกอน” เนตรมารู้สึกอารมณ์เสีย เนื่องจากต้องเสียแกนยื่นจักรพรรดิไปโดยเปล่าประโยชน์

เนตรมารได้มอบแกนยื่นจักรพรรดิให้กับห่านเซ็นไป ซึ่งมันเป็นแกนยื่นที่ค่อนข้างมีชื่อเสียงในทางที่ไม่ดี เพราะตั้งแต่ที่มันถูกปิดผนึกเอาไว้ก็ไม่เคยมีใครเปิดผนึกมันได้มาก่อน จักรพรรดิที่เคยเป็นเจ้าของมันนั้นมีชื่อว่า จักรพรรดิกลิ้นโลหิต ซึ่งเขาก็เป็นสปีริตที่มีชื่อเสียงมากในทางที่ไม่ดี และแกนยื่นของเขาก็ถูกเรียกว่าทะเลายโลหิต

มันเป็นเรื่องน่าเศร้าที่จักรพรรดิกลืนโลหิตได้ไปทำให้มอนสเตอร์ตัวหนึ่ง
โกรธจนถูกมันฆ่าตาย ซึ่งผลลัพธ์จากเหตุการณ์นั้นก็ทำให้ทะเลายโลหิต
ถูกปิดผนึกไป

หลังจากนั้นทะเลายโลหิตก็ได้ถูกผ่านไปยังมีของยอดฝีมือหลายต่อหลาย
คน แต่ก็ไม่เคยมีใครหาวิธีปลดผนึกมันได้มาก่อน ซึ่งยิ่งเวลาผ่านไปความ
เชื่อว่ามันเป็นแค่ของไร้ค่าก็เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ

เพราะไม่ว่ามันจะทรงพลังขนาดไหน แต่ถ้าไม่สามารถใช้งานได้ มันก็เป็น
อะไรที่ไร้ประโยชน์อยู่ดี ซึ่งเมื่อไม่นานมานี้ เนตรमारมีโอกาสได้รับมันมา
ดังนั้นมันก็ตั้งใจจะใช้ของสิ่งนี้ต่อรองกับหานเซ็น

แต่หานเซ็นต้องการจะฆ่ามันในทันที ดังนั้นด้วยความรีบร้อน เนตรमारจึง
จำเป็นต้องมอบมันให้กับหานเซ็นไป ความจริงแล้วมันมีแผนที่จะหักหลัง
หานเซ็นอีกครั้ง หลักจากที่แลกเปลี่ยนกันเสร็จ

แต่ตอนนี้เมื่อทะเลายโลหิตถูกแย่งไป เนตรमारก็รู้สึกอารมณ์เสียอย่างมาก

โชคดีที่ในสมัยนี้ทะเลลายโลहितมีค่าเทียบเท่ากับแกนยื่นระดับอัญมณีอันหนึ่งเท่านั้น ดังนั้นมันจึงไม่ได้เป็นการสูญเสียอะไรมา

เมื่อได้พบกับเนตรमार หานเซ็นก็ไม่ได้รีบร้อนที่จะเพิ่มระดับให้กับแกนคริสตัลอีกต่อไป เขาต้องการจะหลอกเอาของจากเลือดดำมาให้ได้มากที่สุดก่อนที่จะพัฒนามันไปเป็นระดับทอง

หานเซ็นออกจากหอแกนยื่น เนื่องจากต้องการจะศึกษาแกนยื่นอันใหม่

แต่หานเซ็นไม่เคยได้ยินเกี่ยวกับทะเลลายโลहितมาก่อน เขาไม่รู้ว่ามันมาจากไหนและใจหนึ่งของเขาก็คิดว่าจริงๆ แล้วมันไม่ใช่แกนยื่นจักรพรรดิด้วยซ้ำ

หานเซ็นเรียกแกนยื่นสายเลือดแท้ออกมาและใช้มันกับทะเลลายโลहित เขาต้องการจะดูว่าสายเลือดแท้สามารถใช้กับแกนยื่นอันนี้ได้ไหม

สายเลือดแท้หยดลงบนทอสีเทา มันไม่ได้ละลายเข้าไปข้างใน แต่มันก็ไม่ได้ไหลออกไปเช่นกัน ดูเหมือนว่ามันกำลังซึมซับเข้าไป หานเซ็นมองดู

อยู่นานจนสังเกตเห็นเส้นสีแดงที่เหมือนกับเส้นไหมเกิดขึ้นบนแกนยื่น ซึ่งดูเหมือนว่าสายเลือดแท้กำลังค่อยๆ ซึมซับเข้าไปข้างในจริงๆ

หานชื่นดีใจ “ดูเหมือนว่าแกนยื่นสายเลือดแท้จะช่วยแก้ปัญหาเรื่องผื่นนี้ได้ แต่มันอาจจะต้องใช้เวลานาน”

ถ้าเนตรมารู้ว่าหานชื่นสามารถปลดผื่นกษัตริย์ละลายโลหิตได้ มันก็คงจะโกรธยิ่งกว่าเดิม

หานชื่นยังไม่รู้ว่ามันเป็นแกนยื่นจักรพรรดิจริงหรือเปล่า แต่ผื่นของมันทรงพลังอย่างมาก เขาก็คิดว่ามันคงจะต้องเป็นแกนยื่นชั้นสุดยอดเป็นอย่างน้อย

ขณะที่หานชื่นสังเกตแกนยื่นอันใหม่อยู่นั้น จู่ๆ ภูชิงเฉิงและจันทราสวรรค์ก็เดินเข้ามา หานชื่นไม่ได้เห็นหน้าจันทราสวรรค์มาพักหนึ่งแล้ว แต่ครั้งนี้เธอกลับมาในสภาพที่ย่ำแย่ ตัวของเธอเต็มไปด้วยบาดแผล และหน้าของเธอก็ซีดเผือด

“มีมอนสเตอร์ชิ้นสุดท้ายอยู่ที่ตุรกีตัวหนึ่งอยู่แถวๆนี้ และมันก็ทำร้ายจันทราสวรรค์ จันจะไปฆ่ามัน นายอยากจะไปกับจันไหม?” กุซิงเจิงถามหานเซินตรงๆ

“คุณจะแบ่งผลประโยชน์ยังไง?” หานเซินถาม

“นายจะเอาผลึกพลังชีวิตของมันไปก็ได้ จันแค่ต้องการจะแก้แค้นให้กับเธอเท่านั้น” กุซิงเจิงพูด

‘ถ้าเป็นเรื่องง่ายๆ เธอก็คงจะไม่มาหาเราแน่ ดูแล้วมอนสเตอร์ตัวนี้คงจะมีบางอย่างที่ไม่ธรรมดา’ หานเซินไม่คิดว่ากุซิงเจิงจำเป็นต้องมาหาเขา ถ้ามันเป็นแค่งานง่ายๆ

ตอนที่ 1575 แกนยีนที่ไร้เทียมทาน

“หมาป่าแห่งการทำลายล้าง อันดับที่ 139 ในตารางจัดอันดับแกนยีนชั้นสุดยอด ไม่มีทางฆ่าได้ง่ายๆอยู่แล้ว” กูชิงเฉิงพูด

“ผมขอถามหน่อยได้ไหมว่าคุณอยู่อันดับที่เท่าไรบนตารางจัดอันดับแกนยีนชั้นสุดยอด?” หานเซินถามด้วยความอยากรู้

“ฉันอยู่อันดับที่ 17” กูชิงเฉิงพูดออกมาอย่างไม่ได้คิดอะไร

“คุณอยู่อันดับสูงขนาดนั้นเลย? ถ้าคุณอยู่อันดับที่ 17 แล้วทำไมคุณถึงเอาชนะหมาป่าที่อยู่อันดับ 139 ไม่ได้?” หานเซินประหลาดใจ

“ฉันเอาชนะมันเรื่องพลังกำลังได้ แต่มันมีความสามารถในการดูดกลืนมิติฉันจึงไล่จับมันไม่ได้ นั่นคือเหตุผลที่ฉันจำเป็นต้องพึ่งนายและไนท์แมร์” กูชิงเฉิงพูด

“ในสายตาของผม มันฟังดูเหมือนกับว่าคุณแค่ต้องการความช่วยเหลือจากลูกม้าสีแดงอย่างเดียว ถ้าอย่างนั้นทำไมคุณถึงไม่ไปขอกับมันตรงๆ เลยล่ะ? เพราะผมเองก็บังคับให้มันไปด้วยไม่ได้” หานเซ็นพูด

“มันไม่ตอบรับคำเชิญของฉัน แต่นายก็มีประโยชน์ไม่ต่างกัน” กุซิงเงิงพูด

“โอเค แต่ผมจะได้รับของทุกอย่าง หลังจากที่มามันได้ถูกไหม?” หานเซ็นยิ้ม

“ถ้านายช่วยได้จริงๆ นายก็แน่นอน หรือว่านายคิดจะไม่ออกแรงอะไรเลย?” กุซิงเงิงพูด

“เดี๋ยวพวกเราจะได้เห็นเอง แต่ผมเป็นพวกที่ต้องการของตอบแทนที่มันคุ้มค่ากับแรงที่เสียไป” หานเซ็นตัดสินใจไปกับเธอด้วย

หานเซ็นต้องการจะเห็นว่ากุซิงเงิงแข็งแกร่งถึงขนาดไหน ถ้าเธออยู่อันดับที่ 17 ของตารางจัดอันดับแกนยืนชั้นสุดยอดเยี่ยมจริงๆ

ห่านเซ็นติดตามกู่ชิงเจิงและจันทราสวรรค์ออกจากเมืองไป มันเป็นการเดินทางที่น่าเบื่อสำหรับห่านเซ็น ดังนั้นเขาจึงถามขึ้นมา

“ใครกันที่อยู่อันดับ 1 บนตารางจัดอันดับแกนยืนชั้นสุดยอดเยี่ยม?”

กู่ชิงเจิงตอบกลับมา “คนที่อยู่อันดับ 1 ตอนนี้ก็คือคนที่ปกครองเมืองศักดิ์สิทธิ์ เขาอ้างตัวว่าเป็นบุตรของพระเจ้า แต่มันก็ยังมีคนอื่นที่แข็งแกร่งไม่ต่างไปจากเขา อันดับที่ 1 มักจะเปลี่ยนอยู่บ่อยๆ”

“ทำไมอันดับที่ 1 ถึงเปลี่ยนอยู่บ่อยๆ?” ห่านเซ็นถามด้วยความประหลาดใจ

“เรื่องนั้นมันน่าแปลกใจตรงไหนกัน? มันมีแกนยืนของทั้งจักรพรรดิและมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดเยี่ยมเบิร์เชิร์กที่ทรงพลังอยู่มากมาย แต่ละอันต่างก็มีข้อดีของตัวเอง มันไม่มีแกนยืนอันไหนที่ไร้เทียมทาน แต่ถึงจะพูดแบบนั้นในตอนที่ยังขึ้นมาเป็นกึ่งเทพครั้งแรก ฉันเคยได้ยินว่ามันมีแกนยืนอันหนึ่งที่ครองอันดับ 1 อยู่เป็นเวลานาน มันไม่เคยพ่ายแพ้เลยแม้แต่ครั้งเดียว และนั่นก็เป็นครั้งเดียวในประวัติศาสตร์ที่อันดับ 1 ไม่เปลี่ยนแปลง” กู่ชิงเจิงพูด

“แกนยืนอันนั้นมีชื่อว่าอะไร? และมันยังอยู่บนตารางจัดอันดับไหม?” หาน
เชินถามด้วยความอยากรู้อยากเห็น

“ถ้ามันยังอยู่บนตารางจัดอันดับ อันดับที่ 1 ก็คงจะไม่ถูกเปลี่ยนอยู่บ่อยๆ
หรอก แต่ฉันแค่เคยได้ยินมาเท่านั้น ในตอนที่ฉันมาถึงแกนยืนนั้นก็ไม่อยู่
แล้ว มันเป็นแค่ตำนานที่เล่าต่อกันมา ชื่อของมันก็คือหอคอยแห่ง
โชคชะตา ฉันคิดว่ามันคงจะขึ้นไปก็อตเซงชวีเขต 5 พร้อมกับเจ้าของ
แล้ว” กูชิงเฉิงพูด

เมื่อหานเชินได้ยินอย่างนั้น เขาก็รู้สึกสะดุ้งเล็กน้อย ถ้าแกนยืนในตำนาน
คือหอคอยแห่งโชคชะตาจริงๆ มันคงจะเป็นอันเดียวกับอันที่อยู่ภายในจิต
ของเขาแน่ๆ

“เฮ้! หอคอยแห่งโชคชะตาทรงพลังขนาดนั้นเลยหรือ?” หานเชินเก็บความ
ตื่นเต้นเอาไว้และแกล้งทำเป็นว่าไม่เคยได้ยินชื่อนั้นมาก่อน หลังจากนั้น
เขาก็ถามต่อ

“ใครกันที่เป็นเจ้าของหอคอยแห่งโชคชะตา?”

“ฉันไม่รู้ มันเป็นแค่ตำนานที่เล่าต่อกันมา และมันก็เป็นสิ่งที่ฉันเคยได้ยิน
เพียงแค่ครั้งเดียว” กุซิงเจิงพูด

ห่านเซ็นถามอีก 2-3 คำถาม แต่เธอไม่ได้รู้อะไรเกี่ยวกับมันมาก เธอบอก
ว่าหอคอยแห่งโชคชะตาเป็นอะไรที่แปลก ชาวลิอบอกว่าในตอนแรกที่มีมัน
ปรากฏบนตารางจัดอันดับนั้นอันดับของมันอยู่แค่หลักหมื่นเท่านั้น

ในตอนแรกไม่มีใครให้ความสนใจกับมันมาก แต่จู่ๆมันก็ขึ้นมาอยู่อันดับที่

1

แน่นอนว่านั่นเป็นแค่ตำนานที่เล่าต่อกันมา กุซิงเจิงไม่ได้เห็นด้วยตาของ
ตัวเอง

ห่านเซ็นคิด ‘หอคอยแห่งโชคชะตานี้จะเป็นอันเดียวกับอันที่อยู่ภายใน
จิตของเราหรือเปล่า? ถ้าเป็นอันเดียวกันก็คงจะดีไม่น้อย แต่ถ้าเป็นอย่าง
นั้นทำไมเจ้าของมันถึงยังไม่ไปที่ก๊อตแซงซ์วรีเขต 5? และสิ่งมีชีวิตในชุด
เกราะที่อยู่ในปล่องไฟนั้นคือใครกัน? ทำไมเขาถึงได้เป็นศัตรูกับเจ้าของ
หอคอยแห่งโชคชะตา?’

คำถามมากมายปรากฏขึ้นในหัวของหานเซิน แต่เมื่อคิดว่าตอนนี้เขาได้เป็นเจ้าของหอคอยนั้นแล้ว เขาก็เกือบจะกลั้นหัวเราะเอาไว้ไม่อยู่

“พ่อ ทำไมพ่อถึงได้มีความสุข?” เป่าเอ๋อที่อยู่ในอ้อมแขนของหานเซินพูดขึ้นมา

“นั่นก็เป็นเพราะว่าหนูอยู่ข้างๆพ่อไง” หานเซินรีบพูด เขากลัวว่ากุ๊กชิงเฉิงจะเกิดสงสัยขึ้นมา

เมื่อเป่าเอ๋อได้ยินอย่างนั้น เธอก็ดีใจ เธอหอมแก้มหานเซินและพูด

“หนูก็มีความสุขเหมือนกันที่มีพ่ออยู่ใกล้ๆ”

จันทราสวรรค์ทนดูไม่ไหว “พวกนายทั้งคู่นี้น่ารังเกียจจริงๆ!”

“เธอก็แค่โอ้อวดเท่านั้น เธอก็คงจะเป็นเหมือนกับฉัน ถ้าเธอมีลูกสาวแสนสวยเหมือนฉัน” หานเซินอุ้มเป่าเอ๋อขึ้นมาและหัวเราะ

จันทร์สาธวรรค์หน้าตาบุดบึ้งและหันหน้าหนีไป

ห่านเซ็นรู้สึกประหลาดใจเล็กน้อย เขาไม่แน่ใจว่าจะอะไรที่ทำให้เธอไม่พอใจ
สิ่งที่เขาพูดไม่น่าจะทำให้เธอโกรธแบบนั้น

หลังจากนั้นกุซิงเจิงก็พูดเปลี่ยนเรื่อง “ถ้านายเห็นหมาป่าแห่งการทำลาย
ล้างก็ระวังตัวเอาไว้ให้ดี มันดุคดกลืนมิติได้ และมันก็กระโดดออกมาจาก
รอยร้าวของมิติเพื่อตะครุบนายได้จากทุกทิศทาง ถ้ามันหายตัวเข้าไปใน
รอยแยกของมิติเมื่อไหร่ ก็ให้มาอยู่ใกล้ฉันเอาไว้”

“เป็นความสามารถที่ดูน่ารำคาญจริงๆ คุณมีแผนที่จะจัดการกับมัน
ยังไง?” ห่านเซ็นขมวดคิ้ว

ห่านเซ็นมีพลังพอที่จะต่อสู้กับมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้ แต่นี้เป็นมอน
สเตอร์ขั้นสุดยอดเบอร์เซิร์กที่มีพลังในการควบคุมมิติ ดังนั้นมันจึงเป็น
เรื่องยาก นอกซะจากว่าเขาจะใช้หอคอยแห่งโชคชะตา แต่การจะทำแบบ
นั้นก็ต้องใช้พลังงานอย่างมาก แถมมันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องดีที่จะแสดงให้คนอื่นได้
เห็นหอคอย

ถ้าคนอื่นจดจำหอคอยแห่งโซคชะตาได้ จักรพรรดิและมอนสเตอร์ชั้นสุด
ยอดทั้งหมดอาจจะหลั่งไหลกันมาเพื่อฆ่าเขา

“บางทีพวกเราควรจะหาตัวมันให้เจอก่อน” กูชิงเฉิงพูด

“คุณหมายความว่ายังไง?” หานเฉินถาม

“ช่วงนี้หมาป่าแห่งการทำลายล้างเที่ยวไปไล่ทำร้ายคนด้วยเหตุผล
บางอย่าง ทำให้ตอนนี้มีมอนสเตอร์และสปีริตหลายตนตามล่ามันอยู่ และ
บางทีพวกเราอาจจะหาตัวมันไม่เจอด้วยซ้ำ” กูชิงเฉิงพูด

“ถ้าอย่างนั้นทำไมคุณถึงไม่บอกให้เร็วกว่านี้?” หานเฉินขมวดคิ้ว

เมื่อได้ยินอย่างนั้น หานเฉินก็รู้ว่างานนี้ไม่ได้เรียบง่ายอย่างที่คิดเอาไว้
ตอนแรก

ตอนที่ 1576 ไขศักดิ์สิทธิ์ถูกขโมย

หลังจากที่พวกเขาเดินทางกันไปไม่ถึง 2 วัน พวกเขาก็พบว่ามิดวลตนของอะไรบางอย่างที่นั่นกลัวอยู่ทุกหนทุกแห่ง บางครั้งห่านเข็นก็สัมผัสได้ถึงออร่าที่ทรงพลังอยู่บนท้องฟ้า แต่ทว่าพวกมันส่วนใหญ่จะเคลื่อนที่ไปมาอย่างพลุกพล่าน เหมือนกับว่ากำลังตามหาอะไรบางอย่างอยู่

“พวกมันคงจะกำลังตามหาหมาป่าแห่งการทำลายล้างเช่นกัน” จันทราสวรรค์พูด

ในจังหวะที่ห่านเข็นกำลังจะพูดตอบกลับไปนั้น สวีมีก็วิ่งมาข้างๆเขาและพูด “อาจารย์ มันมีเรื่องใหญ่เกิดขึ้น!”

“เรื่องอะไร?” ห่านเข็นหันไปถามสวีมี

สวีมีพูดอย่างตื่นเต้น “หมาป่าแห่งการทำลายล้างไปขโมยไขที่เป็นทายาทของเจ้าเมืองศักดิ์สิทธิ์! ตอนนี้มันกำลังมุ่งหน้ามาทางพวกเรา และมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดที่ทรงพลังหลายตัวก็กำลังไล่ตามมันมา”

“ไซ้ที่เป็นทายาทของเจ้าเมืองศักดิ์สิทธิ์? นายหมายถึงมอนสเตอร์ที่เหมือนกับเทพธิดา?” ทันใดนั้นห่านเช็นก็จินตนาการว่าเทพธิดาคลานออกมาจากไซ้ ซึ่งมันเป็นภาพที่แปลกประหลาด

“ไซ้แล้ว ข้าได้ยินมาว่ามันเป็นไซ้ของเจ้าเมืองเมืองศักดิ์สิทธิ์กับมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดเบอร์เซิร์ก แต่มอนสเตอร์ชั้นสุดยอดเบอร์เซิร์กตัวนั้นไม่ได้อาศัยอยู่ในเมือง ซึ่งนั่นก็เป็นเหตุผลที่ทำให้หมาป่าแห่งการทำลายล้างขโมยไซ้ออกมาได้ ตอนนี้ทั้งเมืองศักดิ์สิทธิ์และเมืองเวหาต่างก็กำลังไล่ล่าหมาป่าแห่งการทำลายล้าง” สวีมีพูด

“เมืองศักดิ์สิทธิ์ยิ่งใหญ่ถึงขนาดที่รวบรวมคนจากเมืองอื่นมาช่วยได้เลยหรือ?” ห่านเช็นถามด้วยความประหลาดใจ

“ไม่ใช่อย่างนั้น ที่พวกเขาต้องการก็คือไซ้ เนื่องจากมันเป็นไซ้ของมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดเบอร์เซิร์ก ดังนั้นยีนของมันจะต้องเป็นอะไรที่สุดยอดมาก ไซ้นั้นคงจะมีประโยชน์อย่างมากกับใครก็ตามที่ได้กินมันเข้าไป และถ้ามันเป็นเพศเมียละก็ พวกเขาก็จะเก็บมันเอาไว้เพื่อใช้พัฒนายีนของตัวเอง”

สวี่มีเก็บความตื่นตัวของตัวเองไว้ไม่อยู่ เขาค่อยๆลดเสียงลงและพูดกับ หานเซิน “อาจารย์ พวกเราควรจะไปดูมันหน่อยไหม? บางทีพวกเรา อาจจะได้ไข่มุนั้นมา”

“ถ้าอย่างนั้นพวกเราก็ต้องหาไข่มุนั้นให้เจอก่อนคนอื่น” หานเซินไม่ได้หวังอะไรกับมันมากนัก เพราะเมืองระดับสูงหลายเมืองต่างก็ส่งคนของตัวเอง ออกมาตามล่าหมาป่าแห่งการทำลายล้าง

แถมหมาป่าแห่งการทำลายล้างก็มีเวลามากในการซ่อนตัว หานเซินจึงไม่คิดว่าลำพังพวกเขาจะสามารถตามหามันพบได้ และถึงแม้พวกเขาจะหา มันพบจริง การจะขโมยไข่มุนั้นมาจากมอนสเตอร์ที่น่ากลัวแบบนั้นก็ไม่ใช่ว่าเรื่อง ง่าย

มอนสเตอร์ที่ทรงพลังมากมายบินอยู่บนท้องฟ้า หลังจากผ่านไปแค่ครึ่ง วัน หานเซินก็พบว่ามียักษ์มอนสเตอร์อยู่บนท้องฟ้าถึง 20 ตัว ซึ่งนั่นก็เป็นแค่ ตัวที่อยู่ใกล้พวกเขาเท่านั้น

แต่ทว่าพวกมันทั้งหมดยังคงตามหากันอย่างพลุกพล่าน ดูเหมือนว่าพวก มันจะยังตามหาตัวหมาป่าแห่งการทำลายล้างไม่พบ

“จันทราสวรรค์ เธอพบกับหมาป่าแห่งการทำลายล้างที่ไหน?” หานเฉิน
ถาม

“ใกล้เคียงกับทะเลสาบมังกรม้วน” จันทราสวรรค์พูดพร้อมกับชี้นิ้วออกไป

หานเฉินนั้นคุ้นเคยกับพื้นที่บริเวณนี้อย่างดี เพราะมันไม่ได้ไกลจากเมือง
ของเขามากนัก ทะเลสาบมังกรม้วนเป็นทะเลสาบขนาดใหญ่ท่ามกลาง
เทือกเขา และมันก็ถูกตั้งชื่อแบบนั้นเพราะมอนสเตอร์ที่ดูเหมือนกับมังกร
ที่อาศัยอยู่ในทะเลสาบ หานเฉินแค่เคยได้ยินเกี่ยวกับมันเท่านั้น เขายังไม่
เคยไปที่นั่นด้วยตัวเอง

ถึงแม้ทะเลสาบมังกรม้วนจะอยู่ท่ามกลางเทือกเขา แต่มันก็เป็นทะเลสาบ
ที่กว้างใหญ่หลายร้อยตารางไมล์

ซึ่งน้ำในทะเลสาบก็มีสีดำทึบจนแสงไม่สามารถส่องทะลุลงไปได้ ดังนั้นไม่
มีใครสามารถมองเห็นสิ่งที่อยู่ลึกลงไปใต้น้ำได้ ทำให้ไม่มีใครรู้ว่ามือน
สเตอร์อะไรอาศัยอยู่ภายในทะเลสาบจริงๆหรือเปล่า

เมื่อห่านเซ็นและคนอื่นๆมาถึงที่ทะเลสาบ พวกเขาก็พบกับเทพธิดา ซึ่งอยู่ที่นั่นก่อนแล้ว ในตอนนี้เธอดูแตกต่างออกไปจากเดิม พลังชีวิตของเธอดูน่าสะพรึงกลัวอย่างมาก ซึ่งดูเหมือนว่าเธอจะพัฒนาไปเป็นระดับขั้นสุดยอดแล้ว

ขณะที่ห่านเซ็นกำลังมองเทพธิดาอยู่นั้น เธอก็หันมาเห็นห่านเซ็น สายตาของเธอดูเย็นชาขึ้นมาในทันที แต่ทว่าเมื่อเธอเห็นกุ๊ซิงเจิงที่อยู่ข้างๆห่านเซ็น เธอก็ขมวดคิ้วและเริ่มเดินเข้ามาหาพวกห่านเซ็นพร้อมกับมอนสเตอร์จากเมืองของเธอ

มันมีมอนสเตอร์อยู่ 4 ตัวที่เดินเคียงข้างเทพธิดา ซึ่งทุกตัวดูเหมือนจะเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดทั้งหมด

แต่ทว่าเทพธิดาไม่ได้เข้ามาพูดกับห่านเซ็น เธอเดินเข้าไปหากุ๊ซิงเจิงและถาม “เจ้าเมืองสุขาวดี คนๆนี้เกี่ยวข้องกับเจ้าอย่างนั้นหรือ?”

“แล้วเรื่องนั้นเกี่ยวอะไรกับเจ้าด้วย?” กุ๊ซิงเจิงถามกลับ

“ชายคนนี้เป็นศัตรูคู่แค้นของข้า ถ้าเขาไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกับเจ้า ข้าจะชำระแค้นกับเขาในตอนนี้เลย”

กุชิงเฉิงหันไปมองหานเฉินและพูด “นายคิดยังไง?”

เมื่อหานเฉินได้ยินอย่างนั้น เขาก็พูดขึ้นมา “แน่นอนอยู่แล้วว่าระหว่างพวกเราทั้งคู่มีความเกี่ยวข้องกัน เพราะยังไงพวกเราก็พันธมิตรกัน”

“ได้ยินแล้วใช่ไหม?” กุชิงเฉิงพูดขณะที่หันกลับไปมองเทพธิดา

“แน่นอน คราวนี้ข้าจะยอมปล่อยเขาไปเพราะเห็นแก่เจ้า” เทพธิดาเดินจากไปพร้อมกับมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดทั้ง 4 ตัว

“พวกเราเข้ากันได้ไม่เลวเลยนะ” หานเฉินยกนิ้วให้กุชิงเฉิง

“นายติดหนี้บุญคุณฉันอยู่ครั้งหนึ่งแล้ว” กุชิงเฉิงพูด

“เรื่องนั้นไม่มีปัญหา แต่ผมยังสับสนอยู่เล็กน้อย ทำไมเธอถึงได้เรียกคุณว่าเจ้าเมืองสุขาบดี? คุณเป็นมนุษย์หรื ทำไมคุณถึงได้กลายเป็นเจ้าเมืองสุขาบดีได้?” หานเซ็นสงสัยเกี่ยวกับเรื่องนี้มาสักพักหนึ่งแล้ว

“นั่นไม่ได้เกี่ยวข้องกับนาย” กุซิงเงิงพูดหลังจากนั้นเธอก็พาจันทราสวรรค์เดินตรงเข้าไปที่ทะเลสาบ

หานเซ็นหันไปมองทางที่เทพธิดาเดินจากไป หลังจากนั้นเขาก็ตามกุซิงเงิงและจันทราสวรรค์ไป

ที่ข้างทะเลสาบมีร่องรอยของการต่อสู้อยู่ และมันก็มีร่องรอยของการฉีกขาดของมิติอยู่ด้วย

หานเซ็นใช้ออราศาสตร์ต่งเสวียนตรวจสอบบริเวณรอบๆเพื่อหาร่องรอยของหมาป่าแห่งการทำลายล้าง แต่มันแทบจะไม่มีร่องรอยของหมาป่าอยู่เลย มันคงจะเป็นเพราะว่าหมาป่าแห่งการทำลายล้างหนีไปโดยใช้ช่องว่างของมิติทำให้ไม่มีร่องรอยเหลือเอาไว้

กู่ชิงเจิงมองมันอยู่ครู่หนึ่ง แต่เธอก็ไม่พบเบาะแสอะไร เธอขมวดคิ้วและ
พูด

“คงจะต้องมีใครบางคนกำลังไล่ล่าหมาป่าแห่งการทำลายล้างอยู่
ไม่อย่างนั้นจันทราสวรรค์คงจะไม่รอดกลับมา แถมหมาป่าแห่งการ
ทำลายล้างยังหนีไปผ่านรอยแยกของมิติ มันจึงไม่มีร่องรอยอะไรในที่แห่ง
นี้”

“พวกเราควรจะต้องเดินรอบๆทะเลดูก่อน บางทีพวกเราอาจจะโชคดีและ
เจอเบาะแสบางอย่าง” หานเซินมองไปที่ทะเลสาบและเริ่มเดินไปที่อีกฝั่ง
หนึ่ง

หมาป่าแห่งการทำลายล้างแทบจะไม่ทิ้งร่องรอยอะไรไว้เลย แต่อย่าง
น้อยๆหานเซินก็สามารถเห็นโมเลกุลบางส่วนที่มันทิ้งเอาไว้ เมื่อเขาเดินไป
ที่อีกฝั่งของทะเลสาบ เขาก็พบกับร่องรอยของอะไรบางอย่างที่ดูเหมือน
จะเป็นมอนสเตอร์

หานเซินไม่รู้ว่าโมเลกุลที่เขาเจอนั้นเป็นของมอนสเตอร์ตัวไหน แต่เขา
สามารถบอกได้ว่ามันถูกทิ้งเอาไว้เวลาเดียวกันกับโมเลกุลของหมาป่า

แห่งการทำลายล้าง ดังนั้นหากเห็นจึงต้องการจะห้ามอนสเตอร์ตัวนั้นให้
เจอก่อน เพื่อเขาจะได้เบาะแสอะไรบางอย่างจากมัน

ตอนที่ 1577 เบาะแส

“หมาป่าแห่งการทำลายล้างหนีไปผ่านรอยแยกของมิติ เจ้าคิดว่าจะหาเบาะแสได้จากที่นี่?” จันทราสวรรค์พูดพร้อมขมวดคิ้ว

“ลองดูก็ไม่เห็นเสียหายอะไร บางทีพวกเราอาจจะเจอเบาะแสอะไรก็ได้” หานเฉินพูด

“ถ้าอย่างนั้นก็เชิญเจ้าสำรวจที่นี่ให้สบายใจเถอะ” จันทราสวรรค์พูด

“มันไม่มีร่องรอยอะไรเหลืออยู่ที่นี่ พวกเราควรจะไปตามกลุ่มของเมืองศักดิ์สิทธิ์และเมืองเวหาไปดีกว่ามามัวเสียเวลาอยู่ที่นี่” กุชิงเฉิงพูด

“ถ้าอย่างนั้นพวกเราก็แยกออกเป็น 2 ทีม พวกคุณตามพวกเขาไป ส่วนผมจะหาเบาะแสอยู่ที่นี่” หานเฉินไม่ได้เร่งรีบอะไร

ทั้งเมืองศักดิ์สิทธิ์และเมืองเวหาต่างก็มีคนที่ทรงพลัง แถมพวกทุกคนก็ระมัดระวังตัวอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นกลุ่มของพวกเขาจึงถูกเห็นได้ง่าย ในตอนนี้หานเฉินมีแผนที่จะเดินรอบๆทะเลสาบเพื่อหาร่องรอยโมเลกุลที่

หลงเหลืออยู่ เขาต้องการจะเห็นว่ามอนสเตอร์แบบไหนกันที่กำลังไล่ล่า
หมาป่าแห่งการทำลายล้างอยู่

“เอาแบบนั้นก็ได้ ฉันจะทิ้งเครื่องหมายเพื่อบ่งบอกทิศทางที่พวกเราใช้
เอาไว้” กูชิงจึงบอกเครื่องหมายกับหานเซ็นและรีบตามหลังจันทรา
สวรค์ไป

สวี่มีต้องการจะตามพวกเธอไปเช่นกัน แต่เนื่องจากหานเซ็นไม่ไป เขาจึง
ไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากทำการสำรวจรอบๆทะเลสาบร่วมกับหานเซ็น

“อาจารย์ หมาป่าแห่งการทำลายล้างหนีไปผ่านรอยแยกของมิติ อย่างนั้น
แล้วทำไมพวกเรายังหาเบาะแสอยู่ที่นี่อีก? พวกเราตามกลุ่มของเทพธิดา
ไปไม่ดีกว่าหรือ เพราะมันอาจจะมีเรื่องน่าตื่นเต้นเกิดขึ้นก็ได้” สวี่มีพูด
เขาไม่เคยคิดว่าจะสามารถชิงไขมาได้อยู่แล้ว ดังนั้นเขาจึงแค่ต้องการที่จะ
เห็นยอดฝีมือของแต่ละฝ่ายต่อสู้กัน

หานเซ็นยิ้มและพูด “ฉันจะสำรวจที่นี่ต่ออีกสักหน่อย นายจะตามพวกเธอ
ทั้งคู่ไปได้”

สวี่มีคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะพูดขึ้นมา “ข้าขอติดตามท่านอาจารย์ไปดีกว่า”

หานเซินไม่ได้พูดอะไรอีก เขาหันกลับไปตามหาร่องรอยโมเลกุลรอบๆ ทะเลสาบ พวกมันถูกทิ้งเอาไว้มานานแล้ว ดังนั้นมันจึงเหลือร่องรอยเพียงไม่มาก และมันคงจะใช้เวลานานกว่าที่หานเซินจะตามรอยอันเลือนรางนั้นได้

สวี่มีมองหานเซินเดินไปรอบๆ ทะเลสาบ เขาค่อยๆ เดินตามไปอย่างช้าๆ แต่เขาไม่รู้ว่าหานเซินกำลังมองหาอะไรอยู่ เขาทำได้แค่เดินตามหลังหานเซินไปเท่านั้น

หานเซินเดินวนจนเกือบจะครบรอบ และในจุดๆ หนึ่งร่องรอยก็ได้หายไป ทำให้เขาไม่สามารถหาร่องรอยของโมเลกุลได้อีก

“แปลกจริงๆ พวกมันหายไปไหนกันแน่?” หานเซินหันกลับไปมองจุดสุดท้ายที่หลงเหลือร่องรอยอยู่ และสำรวจแถวนั้นอย่างละเอียด

มันอยู่ใกล้กับริมทะเลสาบมากๆ และมันก็มีน้ำสีดำของทะเลสาบหลงเหลืออยู่ตรงพื้นบริเวณนั้นด้วย

‘มอนสเตอร์ที่ทิ้งร่องรอยนี้เอาไว้หายลงไปไหนทะเลสาบอย่างนั้นหรือ? ถ้าอย่างนั้นทำไมมันถึงได้เดินวนอยู่นาน แทนที่จะลงไปไหนทะเลสาบเลย หรือว่าพื้นที่บริเวณนี้จะมีอะไรพิเศษ?’ หานเซ็นขมวดคิ้ว

หานเซ็นมองลงไปไหนทะเลสาบ แต่เขาไม่เห็นว่ามันจะมีอะไรพิเศษ น้ำในทะเลสาบบริเวณนี้ก็เหมือนกับบริเวณอื่นๆ มันสีดำเหมือนกับหมึกและเขาก็ไม่สามารถมองเห็นอะไรที่อยู่ใต้น้ำได้

ผิวน้ำของทะเลสาบนั้นดูสงบนิ่งและไม่มีคลื่นอยู่เลย หานเซ็นไม่สามารถใช้ออราศาสตร์ตงเสวียนสัมผัสถึงสิ่งมีชีวิตที่อยู่ใต้ทะเลสาบได้

“อาจารย์กำลังมองหาอะไรอยู่อย่างนั้นหรือ?” สวีมีเข้ามายืนข้างๆ หานเซ็นและมองลงไปไหนทะเลสาบ แต่เขาก็มองไม่เห็นอะไรพิเศษเช่นกัน

“ฉันกำลังมองหาเบาะแสอยู่” หานเซ็นยิ้ม

“เบาะแส? เบาะแสอะไรอย่างนั้นหรือ?” สวีมีพยายามมองลงไปไหนทะเลสาบอีกครั้ง แต่เขาก็ยังคงมองไม่เห็นอะไร

“เจ้าจะมีอาจารย์คนนี้ไปทำไม ถ้าเจ้ามองทะลุทุกสิ่งทุกอย่างได้?” หาน
เขินพูดพร้อมกับวางท่าให้ดูสมเป็นอาจารย์ขึ้นมาหน่อย

สวี่มีพูด “สมแล้วที่เป็นท่านอาจารย์ ข้ายังเทียบอาจารย์ไม่ได้เลยสักนิด
ท่านอาจารย์ได้โปรดช่วยชี้แนะด้วย มันมีเบาะแสอะไรอยู่ในทะเลสาบนี้
อย่างนั้นหรือ?”

“ศิษย์เอ๋ย เจ้าจะได้เรียนรู้จริงๆก็ต่อเมื่อเจ้าหาคำตอบด้วยตัวเอง เจ้า
จะต้องใช้สมองมากกว่านี้ นั่นคือวิธีที่เจ้าจะได้เรียนรู้สิ่งต่างๆ”

หานเขินชี้ไปที่ทะเลสาบและพูดต่อ “สังเกตตรงนั้นให้ดี เดี่ยวอาจารย์จะ
ไปดูบริเวณอื่น เผื่อจะเจอเบาะแสอื่นอีก”

“ได้ครับท่านอาจารย์ ข้าจะไม่ทำให้อาจารย์ผิดหวัง”

สวี่มีจ้องมองทะเลสาบตาไม่กระพริบเพื่อพยายามจะหาเบาะแสที่
อาจารย์ของเขาพูดถึงให้ได้

หานเซ็นอุ้มเป่าเอ๋อและเดินวนไปรอบทะเลสาบ จนกระทั่งเขาไปถึงป่าที่อยู่ใกล้ๆ เขาหวังว่าจะเจอร่องรอยของโมเลกุลอีกครั้งหนึ่ง

สวี่มีจ้องมองทะเลสาบอยู่เป็นเวลานาน แต่เขาก็ยังไม่สามารถหาเบาะแสอะไรได้

“ท่านอาจารย์ช่างเฉลียวฉลาดและลึกซึ้งจริงๆ ข้ายังเทียบเท่ากับท่านไม่ได้เลยสักนิด ท่านอาจารย์มองเห็นอะไรที่นี้กันแน่?” สวี่มีจ้องมองทะเลสาบอย่างตั้งใจมากกว่าเดิม

จริงๆ แล้วหานเซ็นไม่ได้พบเบาะแสอะไรที่นั่น เขาแค่รู้สึกว่ามันไม่ใช่เรื่องบังเอิญที่ร่องรอยของโมเลกุลหายไปบริเวณนั้น ดังนั้นเขาจึงบอกให้สวี่มีอยู่ที่นั่นเผื่อว่าจะหาเบาะแสอะไรได้

ถ้าหานเซ็นเข้าใจไม่ผิด มอนสเตอร์ตัวนั้นจะต้องลงไปในทะเลสาบตอนที่น้ำในทะเลสาบเพิ่มระดับขึ้น ดังนั้นหานเซ็นคิดว่าถ้าน้ำในทะเลสาบเพิ่มขึ้นอีกครั้ง เขาก็อาจจะเจอเบาะแสอะไรบางอย่าง

ห่านเซ็นเดินสำรวจป่าที่อยู่ใกล้ๆ พักหนึ่ง แต่เขาก็ไม่พบเบาะแสอะไร แต่
ทันใดนั้นเขาก็พบร่องรอยของมอนสเตอร์ที่คุ้นเคย

“เนตรमार? ทำไมมันถึงมาอยู่ที่นี่ได้? มันอ่อนแออย่างนั้น นี่มันอยากจะ
ฆ่าตัวตายหรือไง?”

ห่านเซ็นตรวจสอบบริเวณรอบๆ อย่างระมัดระวัง และเขาก็พบร่องรอย
โมเลกุลที่ดูเหมือนกับของเนตรमार มันมีร่องรอยของมอนสเตอร์อีก 2 ตัว
แต่เขาไม่แน่ใจว่ามันเป็นตัวอะไรกันแน่ และเขาก็ไม่สามารถบอกถึงพลัง
ของมอนสเตอร์พวกนั้นได้

ขณะที่สำรวจในป่า ห่านเซ็นก็รู้สึกได้ถึงสิ่งมีชีวิตที่ทรงพลังหลายตัวบินอยู่
บนท้องฟ้า แต่พวกมันไม่ได้อยู่แถวนี้มากนัก

ห่านเซ็นไม่พบเบาะแสอะไรใหม่และมันก็เริ่มจะมีดแล้วด้วย ดังนั้นเขาจึง
เดินกลับไปทะเลสาบมังกรม้วนอีกครั้ง

“อาจารย์ ข้าพบอะไรบางอย่างเข้าแล้ว!”

ห่านเซ็นประหลาดใจเล็กน้อย เขาบอกให้สวี่มีอยู่ที่นี่เพื่อว่ามันอาจจะมีอะไรเกิดขึ้น แต่เขาไม่ได้คาดคิดว่าสปิริตตนนี้จะค้นพบอะไรจริงๆ

สวี่มีขึ้นไปยังตำแหน่งที่ห่านเซ็นบอกให้เขามองดู ซึ่งในตอนแรกพวกเขาไม่ได้เห็นอะไรที่พิเศษ

แต่ทว่าหลังจากที่ระดับน้ำในทะเลสาบเพิ่มสูงขึ้น น้ำในบริเวณนั้นก็เริ่มดูแตกต่างไปจากเดิม น้ำในทะเลสาบที่ปกติจะเป็นสีดำได้เปลี่ยนกลายเป็นเหมือนกับน้ำทั่วไปที่โปร่งใส

แต่ทว่าตอนนี้มันเริ่มมืดแล้ว แถมมันก็เป็นแค่พื้นที่ส่วนน้อยของทะเลสาบ ดังนั้นถ้าไม่มองดีๆ พวกเขาก็ไม่มีทางสังเกตเห็นถึงความผิดนี้เลย

“ท่านอาจารย์ช่างหลักแหลมยิ่งนัก ก่อนหน้านี้ข้ามองไม่รู้เลยว่ามันมีความพิเศษยังไง ข้าแค่สังเกตเห็นถึงความแตกต่างของน้ำบริเวณนี้หลังจากที่มันเริ่มมืดแล้ว” สวี่มีมองห่านเซ็นด้วยความเลื่อมใส

ตอนที่ 1578 หมาป่าแห่งการทำลายล้าง

ห่านเซ็นบินไปอยู่เหนือบริเวณที่มีน้ำมีไสเพื่อมองดูว่ามีอะไรอยู่ข้างล่างหรือไม่ แต่เนื่องจากดวงอาทิตย์ได้ตกไปแล้ว ถึงห่านเซ็นจะมองลงไปยังน้ำใสๆตรงๆเขาก็ยังเห็นแค่ความมืดอยู่ดี เขามองไม่ออกด้วยซ้ำว่าทะเลสาบนี้มันลึกแค่ไหน

แต่บริเวณที่น้ำใสนั้นมีฟองลอยขึ้นมาราวกับว่ามีปลาจำนวนมากอยู่ใต้น้ำ

“อาจารย์ น้ำนี้มันผิดปกติอะไรอย่างนั้นหรือ?” สวีมีเข้ามาถามห่านเซ็น

ห่านเซ็นคิด ‘ฉันจะไปรู้เรื่องนั้นได้ยังไงกันเล่า?’

แน่นอนว่าห่านเซ็นไม่ได้พูดความคิดของเขาออกไป เขายิ้มให้กับสวีมีและพูดเพื่อรักษาหน้าของตัวเอง

“เจ้ารออยู่ตรงนี้ก่อน เดี่ยวข้าจะลองลงไปดูข้างล่าง อย่าได้ลงไปใต้น้ำจนกว่าข้าจะออกมา”

หลังจากนั้นห่านเซ็นก็กระโดดลงไปในน้ำพร้อมกับเปาเอ๋อ

ห่านเซ็นเคยฝึกวิชาที่ช่วยในการว่ายน้ำมาก่อน ถึงมันจะไม่สามารถเทียบ
ได้กับมอนสเตอร์ที่อาศัยอยู่ใต้น้ำจริงๆ แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็พอจะต่อสู้ได้
น้ำได้

ห่านเซ็นค่อยๆดำลงไปอย่างระมัดระวัง เขาเรียกโล่แขนออกมาและถือมัน
เอาไว้ข้างหน้าเพื่อป้องกันอันตรายจากมอนสเตอร์ที่ดุร้าย

ทะเลสาบนั้นลึกอย่างน่าประหลาดใจ ห่านเซ็นดำลงมามากกว่า 3000
ฟุตแล้ว แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังไม่เห็นก้นของทะเลสาบ ทุกอย่างรอบๆตัว
ของเขายังคงดำสนิท

ห่านเซ็นยังคงดำลงไปเรื่อยๆ แต่จู่ๆเขาก็รู้สึกของตัวเองไหลพ้นจากน้ำ
และล้มลงไปข้างหน้า

ขณะที่ห่านเซ็นรีบลุกกลับขึ้นมา เขาก็พบว่าตัวเองยืนอยู่ในถ้ำแห่งหนึ่งที่มี
โครงกระดูกกระจัดกระจายอยู่รอบถ้ำ และมันก็มีกลิ่นเหม็นสาบที่รุนแรง
อยู่ในอากาศ

บริเวณใจกลางของถ้ำมีบ่อน้ำสีดำอยู่ และที่ข้างๆบ่อน้ำนั้นก็มีมอนสเตอร์
2 ตัวนอนอยู่

มอนสเตอร์ทางด้านซ้ายดูเหมือนกับมังกร และเกล็ดของมันก็เรืองแสงสี
ดำออกมาราวกับว่าถูกทำขึ้นมาจากถ่านหิน

มอนสเตอร์ที่อยู่ด้านขวาเป็นหมาป่าสีขาวยาวตัวใหญ่ ขนาดตัวของมันพอๆ
กับมังกรสีดำที่อยู่ด้านข้าง ขนของมันขาวราวกับหิมะ แต่ดวงตาของมัน
กลับดำสนิทเหมือนกับหมึก

มอนสเตอร์ที่ดูร้ายทั้ง 2 หันมาจ้องมองหานเซ็นพร้อมๆกัน สายตาของ
พวกมันดูเหมือนกับกำลังมองเนื้อสดๆที่หล่นมาอยู่ที่หน้าประตูบ้าน

“หมาป่าแห่งการทำลายล้าง?” หานเซ็นสะดุ้ง ในตอนแรกเขาตามรอยของ
มอนสเตอร์อีกตัวหนึ่ง แต่เขาไม่ได้คาดคิดว่าจะมาพบกับหมาป่าแห่งการ
ทำลายล้างที่นี้ด้วย

กูซึ่งเจิงได้บรรยายลักษณะของหมาป่าแห่งการทำลายล้างให้ห่านเซินฟัง
ก่อนหน้านี้ หมาป่าสีขาวตัวใหญ่ที่อยู่ตรงหน้าของเขานั้นเหมือนกับที่เธอ
บรรยายเอาไว้ไม่มีผิด

ส่วนมังกรสีดำที่อยู่ข้างๆก็คงจะเป็นมังกรม้วนในตำนาน แต่ทว่าพวกมัน
ทั้งคู่ดูไม่เหมือนกับมอนสเตอร์ที่ห่านเซินตามรอยมา

นอกจากมังกรม้วนและหมาป่าแห่งการทำลายล้างแล้ว มันก็ไม่มีมอน
สเตอร์ตัวอื่นอยู่ภายในถ้ำแห่งนี้ แต่ในบ่อน้ำสีดำมีวัตถุบางอย่างที่มีขนาด
พอๆกับลูกบาสกลิ้งอยู่ข้างใน

ก่อนที่ห่านเซินจะได้เห็นชัดๆว่าวัตถุนั้นเป็นอะไรกันแน่ เขาก็ได้ยินเสียง
คำรามของมังกรม้วนที่มาพร้อมกับแสงสีดำ

ห่านเซินยังมองเห็นได้ไม่ชัดว่าแสงสีดำนั้นคืออะไร ดังนั้นเขาจึงไม่
สามารถหลบมันได้ เขาทำได้แต่ยกโล่ขึ้นมาป้องกันมันเอาไว้

ตูม!

ห่านเซ็นรู้สึกได้ถึงแรงมหาศาลที่ส่งผ่านโล่เข้ามา และทำให้เขากระเด็น
ถอยหลังไปชนเข้ากับผนังของถ้ำ

แสงสีดำนุกสะท้อนกลับไป หลังจากปะทะกับโล่แขนของห่านเซ็น แสงสี
ดำพุ่งเข้าไปที่หางของมังกรม้วน แต่แทนที่มันจะได้รับบาดเจ็บจากพลัง
นั้น หางของมังกรกลับสามารถจับแสงสีดำเอาไว้ได้

หลังจากนั้นห่านเซ็นก็สามารถเห็นได้ชัดๆว่าแสงสีดำที่ถูกพ่นออกมานั้น
จริงๆแล้วก็คือตรีศูลที่ดำสนิทเหมือนกับหมึก ด้ามจับของตรีศูลอันนี้ดู
คล้ายกับลำตัวและหางของมังกร และหัวทั้ง 3 ของมังกรก็ก่อตัวเป็นสาม
ง่ามของตรีศูล

การโจมตีของมังกรม้วนไม่ได้ปิดชีวิตของห่านเซ็น ซึ่งนั่นทำให้มันรู้สึก
ประหลาดใจเล็กน้อย หมาป่าแห่งการทำลายล้างจึงไปทีห่านเซ็นและพูด

“ใครส่งเจ้ามาที่นี่? เมืองศักดิ์สิทธิ์หรือเมืองเวหา?”

“ไม่มีใครส่งฉันมาทั้งนั้น ฉันมาที่นี่ด้วยตัวเอง” ห่านเซ็นพูด

มังกรม้วนและหมาป่าแห่งการทำลายล้างต่างก็มีพลังชีวิตที่ดูน่า
สะพรึงกลัว เห็นได้ชัดว่าพวกมันทั้งคู่แข็งแกร่งมากๆ

พลังของห่านเขินยังไม่ถึงขั้นสุดยอด ดังนั้นเขาจึงไม่แน่ใจว่าจะสามารถ
ต่อสู้กับมอนสเตอร์ทั้ง 2 ตัวได้อย่างไร

‘จริงๆเราควรจะพาภูซิงเจิงมาด้วย’ ห่านเขินถอยหายใจออกมา เขาไม่
คาดคิดว่าจะมาเจอกับหมาป่าแห่งการทำลายล้างง่ายๆแบบนี้

ห่านเขินคิดว่าหมาป่าแห่งการทำลายล้างคงจะร่วมมือกับมังกรม้วนเพื่อ
จัดการกับเขา แต่หมาป่าแห่งการทำลายล้างหรีดตาลงและจ้องมองห่าน
เขินอยู่ชั่วขณะ ก่อนที่จะพูดออกมา

“เนื่องจากเจ้ามาถึงที่นี่ด้วยตัวเอง ทำไมเจ้าไม่มาร่วมแบ่งไขศักดิ์สิทธิ์นี้
กับพวกเราล่ะ?”

“ฉันจะไปทำแบบนั้นได้อย่างไร?” ห่านเขินคิดว่ามันยากที่จะเชื่อได้ว่าหมา
ป่าแห่งการทำลายล้างจะใจดีแบบนี้ มันเสี่ยงชีวิตของตัวเองเพื่อไปขโมย

ใช่ใบนี้มา อย่างนั้นแล้วทำไมมันถึงต้องการจะแบ่งใบให้กับมนุษย์แปลกหน้าคนหนึ่งด้วย?

หมาป่าแห่งการทำลายยิ้มออกมา แต่รอยยิ้มของมันทำให้ห่านเซ็นรู้สึกขนลุก

หมาป่าแห่งการทำลายพูดออกมาด้วยน้ำเสียงที่ดูจริงจัง

“จริงๆพวกเราก็ไม่อยากจะแบ่งไข่ศักดิ์สิทธิ์ให้คนอื่นหรอก แต่จากมุมมองของข้าแล้วเจ้าคงจะแข็งแกร่งพอสมควร และมันก็เป็นเรื่องยากที่พวกเราจะฆ่าเจ้าได้ ถ้าเจ้าเกิดหนีไปได้และดึงดูดมอนสเตอร์ที่ทรงพลังตัวอื่นมาที่นี่ มันก็จะเป็นปัญหาใหญ่สำหรับพวกเรา ดังนั้นถ้าเจ้าไม่ขัดข้องพวกเรา ก็มาแบ่งไข่นี้กัน 3 คน เจ้าคิดว่ายังไง?”

ถึงสิ่งที่หมาป่าแห่งการทำลายล้างพูดจะสมเหตุสมผล แต่ห่านเซ็นก็ยังรู้สึกว่ามันแปลกๆอยู่ดี

แต่ห่านเซ็นมั่นใจอยู่เรื่องหนึ่ง ถ้าเขาปฏิเสธ มอนสเตอร์ทั้ง 2 ก็จะร่วมมือกันและพยายามจะฆ่าเขาเพื่อปกปิดความลับของที่นี่เอาไว้

“ก็ได้” เนื่องจากนายพูดอย่างจริงใจแบบนี้ ฉันก็จะขอร่วมวงด้วย”

ห่านเช็นคิด ‘แต่ถ้าพวกมันคิดจะรวมโจมตีเรา เราก็อาจจะต้องลองใช้ หอคอยแห่งโชคชะตา ดู บางทีแบบนี้เราอาจจะแย้งไข่มมาได้’

“ถ้าอย่างนั้นก็เข้ามาได้เลย ไซค์กัด้สิทธิ์ใกล้จะพร้อมแล้ว แต่ว่ามันยังมี คนอื่นนอกจากเจ้าอีกไหมที่รู้เกี่ยวกับที่นี่?” หม่าป้าแห่งการทำลายล้าง พูดด้วยรอยยิ้ม

“ไม่” ห่านเช็นค่อยๆเดินเข้าไปหาพวกมันอย่างช้าๆ แต่ทว่าเขาก็ยัง พยายามรักษาระยะห่างเอาไว้ เขามองไปยังวัตถุสีขาวที่อยู่ในบ่อน้ำสีดำ และถาม

“นั่นนะหรือไซค์กัด้สิทธิ์?”

ตอนที่ 1579 ไชศักดิ์สิทธิ์

“ถูกต้อง นั่นก็คือไชศักดิ์สิทธิ์ แต่เปลือกของมันแข็งมากๆ พวกเราได้พยายามลองใช้วิธีต่างๆที่คิดออก แต่มันก็ไม่มีวิธีไหนที่ทำลายเปลือกไขได้ พวกเราเลยหันมาใช้ น้ำจากบ่อน้ำนี้ ในการกัดกร่อนเปลือกของไชศักดิ์สิทธิ์แทน เจ้าม้าได้จังหวะพอดี อีก 40-50 ชั่วโมง เปลือกไขก็จะถูกกัดกร่อนอย่างสมบูรณ์ หลังจากนั้นพวกเราก็จะมีความสุขกับไชศักดิ์สิทธิ์นี้ได้” หมาป่าแห่งการทำลายล้างพูด

มังกรม้วนเพียงแค่จ้องมองหานเซ็นอย่างกับรูปปั้น แต่หานเซ็นไม่แน่ใจว่ามันเป็นเพราะอีกฝ่ายไม่เข้าใจภาษาของมนุษย์ หรือเป็นเพราะว่ามันไม่ต้องการจะพูดกับเขากันแน่

แต่หานเซ็นก็เห็นว่าทั้งหมาป่าแห่งการทำลายล้างและมังกรม้วนต่างก็ไม่มีที่ท่าว่าจะโจมตีเขาเลย ซึ่งทำให้เขาประหลาดใจไม่น้อย

หานเซ็นคิดว่าหมาป่าแห่งการทำลายล้างแค่ต้องการถามให้แน่ใจว่าไม่มีใครรู้เกี่ยวกับที่นี่ก่อนจะโจมตี แต่แล้วหมาป่าแห่งการทำลายล้างกลับไม่

มีที่ทำว่าจะโจมตีใส่เขาเลย มันดูเหมือนกับว่าหมาป่าแห่งการทำลายล้าง
ตั้งใจจะแบ่งไข่อัศกดีสีทึบให้กับเขาจริงๆ

ห่านเขินยังคงระมัดระวังตัวอยู่ตลอด เพราะเขายังไม่แน่ใจว่าหมาป่าแห่ง
การทำลายล้างต้องการอะไรกันแน่ เขารักษาระยะห่างกับหมาป่าแห่งการ
ทำลายล้างและมังกรม้วนเอาไว้ ขณะที่คอยมองไข่อัศกดีสีทึบเอาไว้ด้วย

ถึงแม้มันจะถูกเรียกว่าไข่อัศกดีสีทึบ แต่มันก็ไม่ได้มีลักษณะภายนอกที่
พิเศษอะไรเลย มันดูเหมือนกับไข่อธรรมดาๆที่มีขนาดใหญ่เท่านั้น มันยาก
ที่จะจินตนาการได้ว่ามอนสเตอร์ที่แข็งแกร่งอย่างหมาป่าแห่งการทำลาย
ล้างจะไม่สามารถทำลายเปลือกไข่ได้

ห่านเขินมองดูไข่อย่างตั้งใจและพบว่ามันมีรอยสีดำเล็กๆจำนวนมากอยู่ที่
ผิวของเปลือกไข่ มันดูเหมือนว่าน้ำจากบ่อน้ำสีดำจะสามารถกัดกร่อน
เปลือกไข่ได้จริงๆ

“ข้าควรจะเรียกเจ้าว่ายังงี้ดีสหาย?” หมาป่าแห่งการทำลายล้างไม่
ต้องการจะเข้าไปใกล้ห่านเขินเช่นเดียวกัน ดังนั้นมันจึงมองดูห่านเขินอยู่
ห่างๆขณะที่ยิ้มออกมา

“หานเซ็น” หานเซ็นตอบ

“เนื่องจากเจ้าแข็งแกร่งถึงขนาดนี้ เจ้าคงจะต้องมาจากที่ไหนสักแห่งที่มีชื่อเสียงแน่ๆ ทำไมข้าถึงไม่เคยได้ยินชื่อของเจ้ามาก่อนเลย?” หมาป่าแห่งการทำลายล้างถาม

“ฉันไม่ได้มาจากที่ที่มีชื่อเสียงอะไร ฉันก็แค่โชคดีได้รับแกนหินและวิญญาณอสูรที่ทรงพลังมา” หานเซ็นพูด

ยิ่งหานเซ็นพูดมากเท่าไร หมาป่าแห่งการทำลายล้างก็เริ่มจะดูถูกเขาน้อยลง มันยังคงพูดคุยกับหานเซ็นต่อไป ดูเหมือนกับว่ามันต้องการที่จะรอคอยให้เปลือกไขแตกออกจริงๆ

“เปลือกของไขแข็งแกร่งถึงขนาดที่นายทำลายมันไม่ได้จริงๆ อย่างนั้นหรือ?” หานเซ็นถาม เนื่องจากเขาคิดว่าเรื่องนั้นเป็นอะไรที่น่าเชื่อ

ตามกฎของก๊อตแซงซ์วีเขต 4 แล้ว ถึงแม้จะเป็นทายาทของมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดเบอร์เชิร์ก มอนสเตอร์ชั้นสุดยอดที่เกิดขึ้นใหม่ก็เป็นแค่ระดับ

ทองแดง มันยากที่จะเชื่อว่าเปลือกไข่มองของมอนสเตอร์แกนยืนระดับ
ทองแดงจะแข็งแกร่งขนาดนี้ได้ยังไง

หมาป่าแห่งการทำลายล้างที่นอนอยู่ข้างๆบ่อน้ำสีดำยิ้มออกมา

“ถ้าข้าทำลายมันได้ ข้าก็คงจะไม่วิ่งแบกมันไปไหนมาไหนให้ลูกมอน
สเตอร์ที่ทรงพลังมากมายตามล่าแบบนี้หรอก”

หมาป่าแห่งการทำลายล้างหัวเราะออกมา “เจ้าเมืองศักดิ์สิทธิ์ใช้ความ
พยายามอย่างมาก กว่าที่จักรพรรดินีแห่งการทำลายล้างจะให้กำเนิดลูก
ของเขาได้ เขาได้ใช้ทั้งเวลาและความพยายามอย่างมากไปกับไข่มองนี้
ดังนั้นมันจึงเป็นอะไรที่พิเศษ”

ห่านเขินมองไปที่ไข่มองศักดิ์สิทธิ์ แต่เขายังไม่เห็นว่ามันจะพิเศษตรงไหน แต่ที่
น่าแปลกยิ่งกว่านั้นก็คือเขายังคงไม่พบร่องรอยของมอนสเตอร์ที่เขาตาม
รอยมันมาเลย

ถ้ามอนสเตอร์ตัวนั้นมาที่นี้และตกเป็นอาหารของหมาป่าแห่งการทำลาย
ล้างกับมังกรม้วน หานเซ็นก็ควรจะสัมผัสได้ถึงกลิ่นอายของมันบ้าง แต่
ว่าเขาไม่สามารถมองเห็นถึงโมเลกุลของมอนสเตอร์ตัวนั้นได้

หานเซ็นเกรงว่าโมเลกุลภายในถ้ำแห่งนี้จะยุ่งเหยิงเกินกว่าที่เขาจะ
สามารถตรวจสอบอย่างละเอียดได้ เขาพยายามตรวจสอบรอบๆตัวเขา
อยู่หลายครั้ง แต่เขาก็ยังไม่สามารถหาร่องรอยของมอนสเตอร์ที่
สังเกตเห็นก่อนหน้านี้ได้

‘บางทีมอนสเตอร์นั้นอาจจะไม่ได้ลงมาในทะเลสาบ แต่ถ้าอย่างนั้นแล้ว
มันจะหายไปไหนได้?’ หานเซ็นขมวดคิ้ว

หมาป่าแห่งการทำลายพูดคุยกับหานเซ็นอยู่เป็นครั้งคราว ซึ่งมันทั้งดู
อ่อนโยนและเป็นมิตร

กลับกันมังกรม้วนนั้นไม่ได้พูดออกมาแม้แต่คำเดียว มันเพียงแค่นอนอยู่
ข้างๆบ่อน้ำและจ้องมองไขศักดิ์สิทธิ์ที่ลอยอยู่

พวกมันไม่ได้มีที่ท่าว่าจะโจมตีหานเซ็นเลยซึ่งมันทำให้เขารู้สึกสับสน

เป่าเอ่อเองก็มองไปที่ไข่เป็นระยะๆ รวากับว่ามันเป็นของเล่นอันใหม่

เวลาผ่านไปเรื่อยๆ ขณะที่รอยแยกสีดำบนเปลือกไข่ก็เริ่มจะปรากฏขึ้นมาให้เห็นมากขึ้น อย่างที่หมาป่าแห่งการทำลายล้างบอก เปลือกไข่นั้นเกือบจะถูกกัดกร่อนอย่างสมบูรณ์แล้ว

หลังจากรอคอยมากกว่า 50 ชั่วโมง หานเซ็น หมาป่าแห่งการทำลายล้างและมังกรม่วงก็ได้ยินเสียงเหมือนกับไข่ที่ถูกต้มจนสุก

รอยแยกสีดำปรากฏขึ้นบนผิวสีขาวของเปลือกไข่

“ในที่สุดก็เสร็จสักที!” หมาป่าแห่งการทำลายล้างดูตื่นเต้น ทางมังกรม่วงเองก็ดูตื่นเต้นเช่นกัน มันสะบัดหางที่ถือตรีศูลอยู่และขว้างมันใส่ไข่ในทันที

ไข่นั้นเต็มไปด้วยรอยร้าวจำนวนมาก หานเซ็นจึงคิดว่าตรีศูลของมันจะสามารถทำลายเปลือกไข่ให้แตกได้ แต่ทว่าเมื่อปลายของตรีศูลปะทะกับ

รอยร้าวของเปลือกไข่ มันก็แค่ทำให้เกิดประกายไฟขึ้นมา แต่ไข่ยังคง
ปลอดภัยดีและรอยร้าวของมันก็ได้ขยายใหญ่ขึ้นเลยแม้แต่นิดเดียว

ห่านเซ็นตกตะลึงกับสิ่งที่เกิดขึ้น หมาป่าแห่งการทำลายล้างบอกเขาถึง
ความแข็งแกร่งของไข่ศักดิ์สิทธิ์ แต่เขาก็ไม่ได้เชื่อจนกระทั่งมาเห็นมันด้วยตา
ตัวเอง

ก่อนหน้านี้เขาได้สัมผัสถึงพลังของตรีศูลแล้ว ซึ่งมันต้องเป็นแกนยื่นชั้นสุด
ยอดอย่างไม่ต้องสงสัย แต่ถึงอย่างนั้นมันก็ไม่สามารถสร้างความเสียหาย
ให้กับเปลือกไข่ได้เลย

หมาป่าแห่งการทำลายล้างเลียริมฝีปากของตัวเอง มันจ้องมองไปที่ไข่
ศักดิ์สิทธิ์และพูด

“ดูเหมือนว่าพวกเราจะต้องรออีกหน่อย แต่ยังไงพวกเราก็คงรอกันมานาน
มากแล้ว ดังนั้นจะรออีกสักนิดก็ไม่เห็นจะเป็นอะไร”

มังกรม้วนกลับไปนอนประจำที่ของมัน ห่านเซ็นจ้องมองไข่ศักดิ์สิทธิ์อย่าง
ตั้งใจ เนื่องจากมีบางอย่างดูผิดปกติในสายตาของเขา ในตอนแรกเขายัง

ดูไม่ออกว่าไขใบนี้มีความพิเศษยังไง แต่หลังจากที่เปลือกไขเริ่มร้าว ในที่สุดห่านเซินก็สามารถสัมผัสได้ถึงพลังงานบางอย่างที่ออกมาจากไข

แต่ทว่าสิ่งที่ออกมาจากไขนั้นไม่ใช่พลังชีวิต แต่มันเป็นพลังงานที่ดูคล้ายคลึงกับความตาย

‘ทำไมพลังนี้ถึงได้ให้ความรู้สึกเหมือนกับความตาย? เราเคยเห็นพลังของเทพธิดามาก่อน แต่พลังของเธอไม่ได้ให้ความรู้สึกแบบนี้ ถ้าทั้งเธอและไขนี้ต่างก็เป็นทายาทของเจ้าเมืองศักดิ์สิทธิ์เหมือนกัน พลังก็ไม่ควรจะแตกต่างกันมากสิ’ ห่านเซินคิด

ขณะที่ห่านเซินกำลังคิดอยู่นั้น จู่ๆเขาก็ขมวดคิ้วและหันความสนใจไปที่มุมหนึ่งของถ้ำ เนื่องจากมันมีโมเลกุลที่คุ้นเคยรอยอยู่บริเวณนั้น ซึ่งมันเป็นโมเลกุลเดียวกับที่เขาพบรอบๆทะเลสาบ

“แปลกจริงๆ! เราเช็คภายในถ้ำแห่งนี้หลายต่อหลายครั้งแล้ว แต่ก็ไม่เห็นจะมีโมเลกุลของมอนสเตอร์ตัวนั้น แล้วทำไมจู่ๆตอนนี้ถึงได้มีโมเลกุลของมันปรากฏขึ้น?” ห่านเซินรู้สึกกังวลขึ้นมา

ตอนที่ 1580 ต่อสู้เพื่อแย่งไข

‘มีมอนสเตอร์ตัวอื่นอยู่ที่นี่ แต่หมาป่าแห่งการทำลายล้างและมังกรม้วนไม่รู้ตัวอย่างนั้นหรือ? หรือบางทีพวกมันอาจจะรู้ตัว แต่พวกมันแค่ปล่อยให้มอนสเตอร์ตัวนั้นซ่อนตัวอยู่ที่นี่ด้วยเหตุผลบางอย่าง’ หานเซ็นชมวดคิ้ว

หานเซ็นมั่นใจในอภิปรัชญาที่ตงเสวียนอย่างมาก เขามั่นใจว่าโมเลกุลนั้นจะต้องเป็นของมอนสเตอร์ตัวที่เขาตามรอยมาก่อนหน้านี้ เกมมันยังมีร่องรอยโมเลกุลปรากฏขึ้นมาใหม่อีกด้วย

มันมีความเป็นไปได้เพียงอย่างก็คือมอนสเตอร์ตัวนั้นซ่อนตัวอยู่ในถ้ำแห่งนี้ด้วยวิธีการบางอย่าง

หานเซ็นสังเกตเห็นถึงเรื่องนั้นในตอนที่เปลือกไข่เริ่มมีรอยร้าวและมังกรม้วนก็ได้ขว้างตรีศูลไปใส่ไข่ มอนสเตอร์ตัวนั้นคงจะคิดว่าถึงเวลาที่ต้องเริ่มเคลื่อนไหวแล้ว มันถึงได้ทิ้งร่องรอยของโมเลกุลเอาไว้

“น้ำสีดำในบ่อนี้จะไม่ซึมเข้าไปในเปลือกไข่อย่างนั้นหรือ?”

ห่านเซ็นตามขึ้นมามั่วๆ เขาทำเหมือนกับว่ากำลังมองไปที่หมาป่าแห่งการทำลายล้าง แต่ความจริงแล้วเขากำลังใช้อรรถาาสตร์ต่งเสวียนเพื่อตรวจสอบโมเลกุลที่อยู่ตรงมุมของถ้ำ

แต่ทว่ามันดูเหมือนจะไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทุกอย่างยังคงปกติดีและมันก็ไม่ได้มีโมเลกุลแปลกๆรั่วไหลออกมาอีก

“นั่นก็มีเหตุผลอยู่ ฉันพวกเราเอาไข่ออกมาตอนนี้เลย ยังไงเปลือกไข่ก็เต็มไปด้วยรอยร้าวแล้ว ดังนั้นมีโอกาสที่พวกเราจะทำลายไข่ได้โดยตรง” หมาป่าแห่งการทำลายล้างพูดกับมังกรม้วนที่อยู่ข้างๆ

ห่านเซ็นพบว่ามันแปลกที่หมาป่าแห่งการทำลายล้างขอให้มังกรม้วนช่วยนำไข่ออกมาจากบ่อน้ำสีดำ ทั้งๆมันเองก็น่าจะนำไข่ออกมาได้โดยไม่ต้องสัมผัสกับน้ำ

เมื่อมังกรม้วนได้ยินคำพูดของหมาป่าแห่งการทำลายล้าง มันก็ยื่นหางออกไปและใช้ตรีศูลเป็นเหมือนกับช้อนเพื่อตักไข่ศักดิ์สิทธิ์ออกมาจากบ่อน้ำ

ในจังหวะนั่นเองที่รอยแยกสีดำเริ่มจะปกคลุมไปทั่วทั้งเปลือกไข่ราวกับใยแมงมุม มันก็เริ่มจะฝังลึกเข้าไปในเปลือกไข่

หมาป่าแห่งการทำลายล้างเดินเข้าไปและก้มมองรอยร้าวของไข่

“รอยร้าวยังไม่ใหญ่มากพอ ดังนั้นเราต้องรอให้มันถูกกัดกร่อนมากกว่านี้ก่อน” หมาป่าแห่งการทำลายล้างพูด

หลังจากนั้นมันก็ยกไข่ขึ้นมาด้วยอุ้งเท้าของมัน และเตรียมที่จะโยนไข่ศักดิ์สิทธิ์กลับลงไปในบ่อน้ำสีดำ

แต่ทว่าในขณะที่มันหันหลังนั้น มังกรม่วงก็สะบัดหางและใช้ตรีศูลแทงทะลุเข้าไปที่อกของหมาป่าจนเป็นรู เลือดจำนวนมากหลังไหลออกมาและย้อมขนหมาป่าจากสีขาวเป็นสีแดง

ไข่ร่วงลงมาจากอุ้งเท้าของหมาป่าแห่งการทำลายล้าง และเริ่มมีรอยกระเพื่อมประหลาดเกิดขึ้น หมาป่าบิดเบือนมิติรอบๆตัว มันหายตัวไปชั่วครู่ และเมื่อมันปรากฏตัวอีกครั้ง หมาป่าแห่งการทำลายล้างก็ไปเผลออยู่

ด้านหลังของมังกรม้วน และเตรียมที่จะใช้เขี้ยวของมันขย้ำคอของมังกรม้วน

แต่ทว่าก่อนที่จะหมาป่าแห่งการทำลายล้างจะสามารถกัดคอของมังกรม้วนได้ ลูกธนูโปร่งใสก็ถูกยิงเข้าไปที่หัวของหมาป่า ลูกธนูนั้นทะลุผ่านสมอง ออกมายังระหว่างคิ้วของมัน

หมาป่าแห่งการทำลายล้างล้มลงไปกับพื้นและตายไป

ห่านเขินตกตะลึงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เขาไม่อยากจะเชื่อเลยว่าหมาป่าแห่งการทำลายล้างจะถูกฆ่าตายง่ายๆแบบนั้น

หลังจากนั้นเขาก็หันไปมองที่มุมหนึ่งของถ้ำและเห็นมอนสเตอร์ตัวอยู่ยืนอยู่ตรงนั้น ร่างกายท่อนบนของมันเป็นมนุษย์ ในขณะที่ร่างกายท่อนล่างดูเหมือนกับงู มันยืนอยู่ตรงนั้นด้วยสีหน้าที่เฉยเมย ขณะที่ถือธนูคันหนึ่งอยู่ในมือ

“ทำได้ดีมาก มังกรดำ” มอนสเตอร์ครึ่งมนุษย์เลื้อยเข้ามาข้างๆและใช้มือของมันลูบหัวมังกรดำ

ทันใดนั้นมังกรม้วนที่น่าสะพรึงกลัวก็ดูเชิงไปทันที มันดูมีความสุขกับการได้รับคำชมจากมอนสเตอร์ครึ่งมนุษย์ตนนี้

“นายเป็นใครกัน?” หานเซ็นถามขึ้นอย่างตื่นตระหนก

ในตอนนี้เห็นได้ชัดแล้วว่ามอนสเตอร์ครึ่งมนุษย์กับมังกรม้วนนั้นเป็นพวกเดียวกัน แต่เดิมหมาป่าแห่งการทำลายล้างแค่ต้องการยืมใช้บ่อน้ำสีดำ ซึ่งมันก็ได้ตกลงว่าจะยอมแบ่งไขศักดิ์สิทธิ์ให้กับมังกรม้วน แต่มันไม่รู้เลยว่ามังกรม้วนนั้นยังมีพวกอยู่อีกคนหนึ่ง

“ราชามังกรม้วน” มอนสเตอร์ครึ่งมนุษย์มองมาที่หานเซ็นด้วยสายตาดูถูก

หานเซ็นอึ้ง ตอนนีเขารู้แล้วว่ามอนสเตอร์ในตำนานของทะเลสาบมังกรม้วนนั้นไม่ใช่มังกรสีดำตัวนั้น แต่เป็นมอนสเตอร์ประหลาดที่อยู่ตรงหน้าของเขา

ราชามังกรม้วนเลื้อยไปข้างๆบ่อน้ำและหยิบไขศักดิ์สิทธิ์ขึ้นมาถือในมือ

“ฆ่าเขาซะ” ราชามังกรม้วนพูดอย่างเฉยเมยขณะที่มองดูไข่ศักดิ์สิทธิ์

ทันใดนั้นมังกรดำก็คำรามออกมา และมันก็พุ่งเข้าหาห่านเซ็นพร้อมกับตรีศูล ทั้งกรงเล็บ เขี้ยวและตรีศูลต่างก็เป็นอาวุธที่น่ากลัวทั้งหมด ห่านเซ็นทำได้ป้องกันการโจมตีที่กระหน่ำเข้ามาด้วยโล่แขนของเขา

ห่านเซ็นก็ถูกไล่ต้อนให้ถอยหลังไปเรื่อยๆด้วยการโจมตีที่รุนแรง

แสงสีแดงทะลักออกมาจากร่างกายของห่านเซ็น ปีกผีเสื้อปรากฏขึ้นที่หลังของเขา ขณะเดียวกันเขาก็เข้าสู่โหมดกระหายเลือด

ห่านเซ็นต่อสู้กับมังกรดำอยู่สักพัก แต่ก็ไม่มีฝ่ายไหนสามารถเอาชนะอีกฝ่ายได้

ราชามังกรม้วนไม่ได้เข้ามาช่วยมังกรดำจัดการกับห่านเซ็น เขาเดินเข้าไปดึงลูกธนูออกมาจากหัวของหมาป่าแห่งการทำลายล้าง หลังจากนั้นเขาก็ใช้ลูกธนูแทงลงไปใต้

แต่ลูกธนูนั้นไม่สามารถแทงทะลุไขศักดิ์สิทธิ์ที่เต็มไปด้วยรอยร้าวได้ ราชามังกรม้วนขมวดคิ้ว หลังจากนั้นร่างกายของเขาก็เริ่มปลดปล่อยแสงสีดำนอกมา ซึ่งแสงสีดำนั้นก็ได้ไปรวมกันอยู่ที่ปลายของลูกธนู และเขาก็ใช้มันแทงลงไปทีไรอีกครั้งหนึ่ง

ปัง!

ในที่สุดลูกธนูก็แทงทะลุเปลือกไขได้สำเร็จ และปลายของลูกธนูก็ทะลุเข้าไปอยู่ข้างใน

ราชามังกรม้วนคิ้วขึ้นเต้น เขาจับที่ลูกธนูและพยายามจะดึงมันออกมา

แต่ในวินาทีต่อมานั้น ราชามังกรม้วนก็มีสีหน้าที่หวาดกลัว เนื่องจากเขาไม่สามารถดึงลูกธนูออกมาจากไขได้ และทั้งร่างกายของเขาก็สั่นรากับว่ากำลังถูกไฟฟ้าช็อตแทน

แสงสีดำที่หลังไหลออกมาจากร่างกายของเขากำลังถูกดูดเข้าไปในไขอย่างรวดเร็ว

“ราชามังกรม้วน เจ้าคิดหรือว่าข้าจะไม่ว่าเจ้าคือผู้ปกครองทะเลสาบ
มังกรม้วนตัวจริง?”

หมาป่าแห่งการทำลายล้างลุกกลับขึ้นมาจากพื้นอีกครั้ง ขณะที่รูปบริเวณ
อกและหัวของมันสมานตัวอย่างรวดเร็ว หลังจากนั้นก็ต้องมองไปที่ราชามังกรม้วนและเผยรอยยิ้มที่ประหลาดออกมา

“เจ้า...” ราชามังกรม้วนรู้สึกหวาดกลัว เขาเพียงจะรู้ตัวว่าได้หลงกลหมาป่า
แห่งการทำลายล้างเข้าให้แล้ว

แต่ทว่ามันก็สายเกินไปแล้วที่จะมาเสียใจตอนนี้ ร่างกายของเขาถูกไข
ศักดิ์สิทธิ์ดูดเอาไว้ทำให้ไม่สามารถหนีไปไหนได้

พลังของเขากำลังลี้ภัยเข้าไปในไข้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งมันทำให้เขา
อ่อนแอลงไปเรื่อยๆ

มังกรดำคำรามออกมา หลังจากนั้นมันก็หันไปหาราชามังกรม้วน และ
พยายามใช้ตรีศูลของมันแทงไปที่ไขศักดิ์สิทธิ์เพื่อช่วยราชามังกรม้วน

ตอนที่ 1581 ความน่ากลัวของหมาป่าแห่งการทำลายล้าง

“พวกเจ้ารณหาที่ตายเอง!” หมาป่าแห่งการทำลายล้างเย้ยหยัน ขณะที่มองจากด้านข้าง มันไม่ได้พยายามเข้าไปหยุดสิ่งที่มังกรดำกำลังจะทำ แม้แต่นิดเดียว

ตรีศูลของมังกรดำกระแทกเข้ากับไขศักดิ์สิทธิ์ แต่มันก็เข้าไปติดกับไขในทันที และพลังของมันก็ไม่ถูกดูดออกไปเช่นเดียวกับราชามังกรม้วน

มอนสเตอร์ทั้ง 2 ตัวตกอยู่ในความหวาดกลัว และดูเหมือนว่าพวกมันจะไม่สามารถหนีออกไปจากไขศักดิ์สิทธิ์ได้

หวนเขินตกตะลึง เขาเคยเห็นทายาทของสิ่งมีชีวิตระดับขั้นสุดยอดมามาก แต่ทว่าเขายังไม่เคยเห็นทายาทที่แข็งแกร่งแบบนี้มาก่อน มันยังไม่เกิดออกมาด้วยซ้ำ แต่มันก็สามารถจัดการกับมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด 2 ตัวได้อย่างสบายๆ พลังของราชามังกรม้วนและมังกรดำถูกดูดออกไปจนเหือดแห้ง

ราชามังกรม้วนดูเหมือนกับว่าแกล้งไปเป็นพันๆปี เกล็ดของหางงูท่อนล่าง
ของเขาเริ่มเปลี่ยนเป็นสีเหลือง ขณะที่ร่างกายมนุษย์ด้านบนก็เริ่มดูแก่ไป
เขาไม่ดูดุร้ายเหมือนกับก่อนหน้านี้อีกต่อไปแล้ว ตอนนี้เขาดูเหมือนกับคน
แก่ที่ผอมจนเหลือแต่กระดูกเท่านั้น

ส่วนมังกรดำก็ไม่ได้ดีไปกว่ากันนัก ร่างกายของมันดูแก่ขึ้นอย่างรวดเร็ว
ขณะที่พลังงานในร่างกายถูกดูดออกไป

หมาป่าแห่งการทำลายล้างมองดูราชามังกรม้วนที่กำลังแห้งเหี่ยวและพูด
ออกมา

“คนอื่นอาจจะคิดว่ามังกรดำเป็นมอนสเตอร์ที่ปกครองทะเลสาบมังกรม้วน
แห่งนี้ แต่ข้าเป็นข้อยกเว้น เจ้าคิดจริงๆหรือว่าจะหลอกข้าได้? และเจ้าคิด
จริงๆหรือว่าจะเข้ามาที่ทะเลสาบมังกรม้วนเพียงเพราะว่าข้าทำลายเปลือกไข่
ศักดิ์สิทธิ์ไม่ได้? พวกเจ้าจะไร้เดียงสาไปหน่อยแล้ว”

ขณะที่พูดออกมา หมาป่าแห่งการทำลายล้างก็หล่นตาลง

“เข้ามาที่นี่ก็เพราะพลังแห่งความตายของบ่อน้ำสีดำ ถ้าไม่มีพลังแห่งความตาย ไช่ศักดิ์สิทธิ์ก็คงจะไม่ฝากตัวเร็วขนาดนี้”

“มันเป็นทายาทของเจ้าเมืองศักดิ์สิทธิ์ มันจะมีพลังแห่งความตายไปได้ยังไง?” ราชามังกรม้วนกัณฑ์และถามขึ้นมา

หมาป่าแห่งการทำลายล้างเย้ยหยัน “เจ้าโง่หรือยังไงกัน? เจ้าไม่รู้หรือว่าแม่ของมันคือจักรพรรดินีแห่งการทำลายล้าง? พลังของนางเป็นพลังแห่งความตาย พลังที่ไช่ศักดิ์สิทธิ์นี้สืบทอดมานั้นไม่ใช่แค่พลังของเจ้าเมืองศักดิ์สิทธิ์เท่านั้น แต่มันยังสืบทอดพลังของจักรพรรดินีแห่งการทำลายล้างมาอีกด้วย ซึ่งบ่อน้ำของทะเลสาบมังกรม้วนก็ถือว่าเป็นหนทางที่ดีที่สุดที่จะหล่อเลี้ยงมัน”

“ทำแบบนั้นแล้วเจ้าจะได้อะไร? แต่ถ้าเจ้ายอมปล่อยพวกเราไป พวกเราจะยอมให้ทุกอย่างที่เจ้าต้องการ” ราชามังกรม้วนพูด

ไช่ศักดิ์สิทธิ์เกือบจะดูพลังของเขาจนหมดแล้ว ตอนนี้ผิวหนังของเขาติดกับกระดูก และเขาก็ดูน่าสยดสยองยิ่งกว่าโครงกระดูกเสียอีก

“เจ้านี่โง่จริงๆ เจ้าคิดว่าจะเสนออะไรให้กับข้าได้อย่างนั้นหรือ? ถึงพวkJเจ้าจะยอมให้แก่นยืนประจำตัวมา พวกมันก็เทียบไม่ได้กับไขศกดิ์สิทธิ์ใบนี้”

หมาป่าแห่งการทำลายล้างพูดต่อ “ทายาทของเจ้าเมืองศกดิ์สิทธิ์และจักรพรรดินีแห่งการทำลายล้างต่างก็มียืนที่ดี แถมตั้งแต่ที่ยังเป็นไขมันก็ถูกหล่อเลี้ยงอย่างดีโดยเจ้าเมืองศกดิ์สิทธิ์ และด้วยพลังแห่งความตายของเจ้า มอนสเตอร์ที่กำลังจะเกิดขึ้นมาจะสมบูรณ์แบบยิ่งกว่ามอนสเตอร์ชั้นสุดยอดเบอร์เชิร์กไหนๆ และเมื่อไหร่ก็ตามที่ข้ารวมยืนของมันเข้ากับตัวเองได้ ข้าก็จะกลายเป็นมอนสเตอร์ที่ทรงพลังที่สุดในก๊อตแซงชั่วริเซต 4”

“อย่าเพ้อเจ้อไปหน่อยเลย ขนาดข้ากับมังกรดำยังไม่ใช่คู่ต่อสู้ของมัน แล้วเจ้าคิดหรือว่าจะรวมยืนของมันเข้ากับตัวเองได้?” กระดุกของราชามังกรม้วนเริ่มจะผุพัง และเขาก็ล้มลงกับพื้น

“ข้ามีวิธีการของข้าอยู่ ดังนั้นเจ้าไม่จำเป็นต้องกังวลไป แค่ออกความตายอย่างเดียวก็พอ”

หลังจากที่หมาป่าแห่งการทำลายล้างพุดจบ มันก็เลิกสนใจราชามังกร
ม้วนและมังกรดำ

“สำหรับเจ้า ข้าไม่ต้องการเสียเวลา แต่มันคงจะใช้เวลาพอสมควรกว่าที่
ข้าจะรวมเข้ากับยีนของมันได้ และถ้าเมืองศักดิ์สิทธิ์กับเมืองเวหา
เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ มันก็จะเป็นปัญหาตามมาทีหลังได้ เพราะฉะนั้นเจ้าก็ควร
ตายไปซะ” หมาป่าแห่งการทำลายล้างก้าวออกมาข้างหน้า ขณะที่มิติ
รอบๆตัวของมันเริ่มบิดเบือน

รอยแยกของมิติปรากฏที่ด้านข้างของห่านเซ็น ไม่นานหมาป่าก็โผล่
ออกมาและพุ่งเข้าไปที่คอของห่านเซ็น ห่านเซ็นไม่สามารถทำอะไรได้
นอกจากยกโล่ขึ้นมาเพื่อป้องกันตัวเองจากการกัดของหมาป่าแห่งการ
ทำลายล้าง

ปัง!

เขี้ยวของหมาป่าแห่งการทำลายล้างและโล่ปะทะกันทำให้เกิดเป็นเสียง
ดังขึ้นมา เขี้ยวของหมาป่าแห่งการทำลายล้างฉีกบริเวณที่มีตัวอักษรสี

ทองอยู่ออกไปทำให้โล่ของห่านเขินมีดมัวลง และไม่มีพลังในการสะท้อน
การโจมตีอีกต่อไป

ห่านเขินตกตะลึง เขาไม่เคยเห็นการโจมตีที่โล่ไม่สามารถป้องกันได้มา
ก่อน

หมาป่าแห่งการทำลายมองห่านเขินและพูด “พลังของข้าคือการดูดกลืน
มิติ เจ้าคิดว่าพลังสะท้อนของโล่จะทำอะไรข้าได้?”

ร่างกายของหมาป่าแห่งการทำลายลี้ลับเลือนหายไป ขณะที่เดินทางผ่าน
มิติ ทุกครั้งที่มันปรากฏออกมา มันก็จะทิ้งบาดแผลไว้บนร่างกายของห่าน
เขิน

ห่านเขินไม่สามารถมองตามหมาป่าที่หายตัวไปๆมาๆได้ทัน และเขาก็ไม่
สามารถป้องกันการโจมตีของหมาป่าได้ รอยแผลที่เกิดบนร่างกายของเขา
ดูแปลกประหลาด มันเหมือนกับว่าชิ้นส่วนเนื้อหนังของเขาหายไปอย่างไร
ร่องรอย

โชคดีที่ห่านเซ็นใช้โล่ป้องกันการโจมตีส่วนใหญ่เอาไว้ได้ ไม่อย่างนั้นเขาก็คงจะถูกกินทั้งเป็นไปแล้ว

ห่านเซ็นขมวดคิ้ว พลังในการดูดกลืนมิติของหมาป่าแห่งการทำลายล้างนั้นเป็นอะไรที่น่ากลัวจริงๆ นอกจากห่านเซ็นไม่สามารถรับมือกับการโจมตีของมันได้แล้ว เขายังมองตามการเคลื่อนไหวของมันไม่ทันอีกทำให้ตอนนี้เขาถูกหมาป่าแห่งการทำลายล้างไล่ต้อนอย่างสมบูรณ์

ห่านเซ็นกัดฟันและแสงศักดิ์สิทธิ์ก็เริ่มทะลักออกมาจากร่างกายของเขา เส้นผมของเขายาวขึ้นในทันที เขาเข้าสู่โหมดราชาสปิริตขั้นสุดยอด

โหมดราชาสปิริตขั้นสุดยอดแตกต่างจากพลังทั่วไป ความแข็งแกร่งของมนุษย์นั้นไม่ได้เพิ่มขึ้นเมื่อแกนเย็นประจำตัวของตัวเองเพิ่มระดับขึ้นไป แต่มอนสเตอร์และสปิริตนั้นจะแข็งแกร่งขึ้นตามแกนเย็นของตัวเอง

โหมดราชาสปิริตขั้นสุดยอดทำให้ห่านเซ็นเป็นเหมือนกับมอนสเตอร์หรือสปิริต ร่างกายของเขาจะแข็งแกร่งขึ้นเมื่อแกนเย็นของเขาพัฒนา แต่ในตอนนี้แกนเย็นของเขายังไม่ได้พัฒนาไปมากนัก ดังนั้นพลังที่เขาได้รับจากโหมดราชาสปิริตขั้นสุดยอดจึงไม่มากเท่าไร

แต่ทว่าหานเซ็นไม่ได้เข้าสู่โหมตราชาสปีริตขั้นสุดยอดเพื่อจะเพิ่มพลังของตัวเอง

หลังจากที่เข้าสู่โหมตราชาสปีริตขั้นสุดยอด หานเซ็นก็พุ่งเข้าไปหาไขศักดิ์สิทธิ์ เขาคิดที่จะใช้ฝ่ามือตบไปที่ไขเพื่อจะทำให้มันกระเด็นออกไปจากราชามังกรม้วนและมังกรดำ

หานเซ็นไม่ได้ต้องการจะช่วยพวกเขา แต่หมาป่าแห่งการทำลายล้างต้องการให้ไขดูดซับพลังเข้าไป หานเซ็นจะไม่ยอมให้มันสมหวังง่ายๆ

เมื่อหมาป่าแห่งการทำลายล้างเห็นหานเซ็นกำลังจะตบเข้าไปใส่ไขศักดิ์สิทธิ์ มันก็พุดเย้ยหยันออกมา “เจ้าคิดจะสัมผัสกับไขศักดิ์สิทธิ์อย่างนั้นหรือ? ช่างรันทดที่ตายซะจริงๆ”

แต่ถึงอย่างนั้นหมาป่าแห่งการทำลายล้างก็ยังไม่หยุดโจมตี มันมาปรากฏตัวที่ด้านหลังของหานเซ็นและเตรียมที่จะฝังเขี้ยวไปที่คอของเขา

ตอนที่ 1582 ไซค์กดีลีทียักออกมา

ห่านเซ็นไม่ได้หันหลังกลับไป แต่เขายกโล่ขึ้นมาป้องกันบริเวณหลังเอาไว้
ในขณะเดียวกันเขาก็ใช้ฝ่ามือข้างซ้ายตบไปที่ไซค์กดีลีทียัก

เสียง 2 เสียงดังขึ้นพร้อมๆ กัน หมาป่าแห่งการทำลายล้างทั้งรอยกรงเล็บ
ไว้บนโล่ของห่านเซ็น ซึ่งมันเกือบจะทะลุโล่ของห่านเซ็นเข้ามาได้

สถานการณ์ไม่เป็นอย่างที่ห่านเซ็นคาดการณ์เอาไว้ ถึงแม้ฝ่ามือของเขาจะ
ไม่โดนไซค์กดีลีทียักตบเข้าไป แต่มันก็ไม่ได้ช่วยให้ราชามังกรม้วนหรือมังกร
ดำหลุดออกจากไซค์เช่นกัน กลับกันไซค์กดีลีทียัก ราชามังกรม้วนและมังกร
ดำต่างก็ถูกตบกระเด็นออกไปพร้อมๆ กัน

พวกเขาทั้ง 3 ตกลงไปในบ่อน้ำสีดำทำให้น้ำสีดำกระเด็นกระจัดกระจาย
ไปทั่ว

หมาป่าแห่งการทำลายล้างประหลาดใจ เมื่อเห็นว่ามือของห่านเซ็นไม่ได้
ถูกไซค์กดีลีทียักตบเอาไว้ หลังจากนั้นมันก็คำรามออกมาและกระโดดเข้า
ไปหาห่านเซ็นอีกครั้ง

ห่านเซ็นกระโดดหลบและพยายามคิดหาวิธีที่จะป้องกันตัวเองจากหมาป่าแห่งการทำลายล้าง แต่ไม่มีวิธีไหนผุดขึ้นมาในหัวของเขาเลย

‘เราคงจะต้องใช้หอคอยแห่งโชคชะตาแล้ว’ ห่านเซ็นรู้ว่าถ้าขึ้นยังเป็นแบบนี้ต่อไป เขาก็คงจะถูกฆ่าตายในอีกไม่ช้านี้ ดังนั้นโอกาสเดียวที่เขาจะรอดไปได้ก็คือใช้วิชาลับของพยุหะโลหิตและเรียกหอคอยแห่งโชคชะตาออกมา

แต่ก่อนที่ห่านเซ็นจะได้ใช้วิชาลับนั้น จู๋น้ำสีดำในบ่อก็กระเด็นออกมาพร้อมกับพลังบางอย่างที่น่ากลัว

ทั้งหมาป่าแห่งการทำลายล้างและห่านเซ็นต่างก็หลบน้ำสีดำที่กระเด็นออกมา ในขณะเดียวกันพวกเขาก็หันไปมองที่บ่อน้ำเพื่อจะดูว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่

แสงสีดำส่องขึ้นมาจากบ่อน้ำ รวากับดวงอาทิตย์ที่กำลังออกจากสุริยุปราคา

พลังอันน่าสะพรึงกลัวออกมาจากแสงสีดำนั่น และทั่วทั้งถ้ำก็ถูกปกคลุมไปด้วยความรู้สึกแห่งความตาย แสงสีดำน้อยๆมัวลงไป แต่พลังแห่งความตายกำลังทรงพลังมากขึ้นเรื่อยๆ หลังจากที่แสงสีดำหายไปแล้ว หานเซ็นก็สะดุ้งเมื่อเห็นบางอย่างที่ออกมา

ผู้หญิงที่งดงามลอยอยู่เหนือบ่อน้ำสีดำ เธอสวมชุดเกราะสีดำและถือคันธนูยาวอยู่ เธอมีปีกสีดำที่เหมือนกับอิกาคู่หนึ่งอยู่ด้านหลัง เส้นผมของเธอดำเหมือนกับหมึก ในขณะที่ดวงตาของเธอดูลึกลับราวกับอเวจี ลักษณะภายนอกของเธอดูโหดร้ายราวกับว่าเธอเป็นนางฟ้าที่ลงไปยังขุมนรก

“ในที่สุดมันก็ฝึกตัวแล้ว!” หมาป่าแห่งการทำลายล้างดวงตาเป็นประกายมันหยุดต่อสู้กับหานเซ็นและพุ่งเข้าไปหาผู้หญิงที่เพิ่งฝึกออกมาจากไขศักดิ์สิทธิ์ในทันที

หานเซ็นไม่ได้เคลื่อนที่เข้าไปหาผู้หญิงคนนั้นเหมือนกับหมาป่าแห่งการทำลายล้าง มันไม่ใช่เพราะว่าเขาเกรงกลัวหมาป่าแห่งการทำลายล้าง แต่เป็นเพราะว่าพลังแห่งความตายที่ออกมาจากผู้หญิงคนนี้นั้นน่ากลัวเกินไป

ในสายตาของห่านเซ็น ผู้หญิงคนนั้นดูน่ากลัวยิ่งกว่าหมาป่าแห่งการ
ทำลายล้างซะอีก บางทีหมาป่าแห่งการทำลายล้างคงจะเตรียมตัวมา
อย่างดีจนมั่นใจว่าจะสามารถได้รับพลังจากผู้หญิงคนนั้น

ผู้หญิงคนนั้นลอยอยู่เหนือบ่อน้ำสีดำ ถึงแม้เธอจะลืมตาอยู่ แต่ในตาของ
เธอก็ดูว่างเปล่าราวกับว่าไม่มีวิญญาณอยู่ในร่าง

หมาป่าแห่งการทำลายล้างอ้าปากกว้างและกัดไปที่คอของผู้หญิงคนนั้น
เขี้ยวสีขาวของหมาป่าจริงๆ แล้วข้างในนั้นกลวง ขณะที่มันฝังเขี้ยวลงไปที่
คอของผู้หญิงคนนั้น เลือดของเธอก็ย้อมเขี้ยวของหมาป่ากลายเป็นสีดำ

เลือดของผู้หญิงคนนั้นเป็นสีดำ ซึ่งนั่นก็ทำให้หมาป่าแห่งการทำลายล้าง
ตื่นเต้นยิ่งขึ้น มันฝังเขี้ยวลงไปในการคอของเธอมากขึ้นกว่าเดิมเพื่อที่มันจะได้
ดูดซับพลังได้รวดเร็วขึ้น

ผู้หญิงคนนั้นดูจะได้รับความเจ็บปวด เธอขมวดคิ้ว และในที่สุดความคิด
บางอย่างก็ปรากฏขึ้นในดวงตาที่มีดสนิทของเธอ

“มากกว่านี้... ข้าต้องการมากกว่านี้... ข้าต้องการยีนที่สมบูรณ์แบบและ
ทรงพลังที่สุด...” หมาป่าแห่งการทำลายล้างคำรามออกมาอย่างบ้าคลั่ง

ร่างกายของผู้หญิงคนนั้นดูจะแข็งแกร่งมาก ๆ และเขี้ยวของหมาป่าก็สามารถ
ฝังลงไปได้แค่ชนิดเดียวเท่านั้น

แต่ทว่าเลือดสีดำก็ยังคงไหลเข้าไปในเขี้ยวของหมาป่าแห่งการทำลายล้าง
และในเวลาเดียวกันก็มีควันสีดำออกมาจากขนสีขาวของมัน ร่างกายของ
มันดูเหมือนจะเปลี่ยนแปลงไป

ห่านเซ็นประหลาดใจ มนุษย์ มอนสเตอร์หรือแม้แต่สัตว์ต่างก็สามารถ
วิวัฒนาการได้จากการกินเนื้อและเลือดของมอนสเตอร์ ถึงแม้การกินเนื้อ
ของมอนสเตอร์จะสามารถเสริมความแข็งแกร่งให้กับยีนได้ แต่ยีนดั้งเดิม
ของร่างกายก็ยังคงต้องเป็นรากฐานเสมอ

แต่สิ่งที่หมาป่าแห่งการทำลายล้างกำลังได้รับนั้นแตกต่างออกไป ร่างกาย
ของมันดูเหมือนจะยอมรับยีนที่แปลกใหม่เข้ามาทำให้ร่างกายของมันเกิด
ความเปลี่ยนแปลงบางอย่างที่ไม่ควรจะเกิดขึ้น

ควันสีดำที่ออกมาจากหมাপาแห่งการทำลายล้างเริ่มหนาขึ้นเรื่อยๆ และ
ขนสีขาวของมันก็เปลี่ยนไปเป็นสีดำโดยสมบูรณ์ เนื้อหลังบริเวณหลังของ
มันเริ่มบิดเบี้ยวราวกับว่ากำลังจะมีอะไรบางอย่างงอกออกมา

ห่านเซ็นไม่รู้อะไรดี เขาคิดว่าสิ่งมีชีวิตที่น่ากลัวอย่างผู้หญิงคนนั้นจะ
ต่อสู้กับหมাপาแห่งการทำลายล้างจนตายกันไปข้าง แต่แล้วเธอก็กลับไม่มี
ปฏิกิริยาแม้แต่นิดเดียว เธอแค่ลอยตัวอยู่เฉยๆและปล่อยให้หมাপาแห่ง
การทำลายล้างดูดเลือดของเธอ

ขณะที่หมাপาแห่งการทำลายล้างได้ดื่มเลือดของเธอ พลังของมันก็
แข็งแกร่งขึ้น

ถึงแม้สีหน้าของผู้หญิงคนนั้นจะเปลี่ยนแปลงไปเล็กน้อย แต่เธอก็ยังคง
ลอยอยู่ตรงนั้นโดยไม่มีปฏิกิริยาใดๆ หลังจากผ่านไปไม่นานเลือดของ
เธอก็ถูกดูดจนเกือบหมด และตอนนี้มันก็สายเกินไปแล้วที่เธอจะทำอะไร
ได้

‘ถึงแม้เธอจะดูเหมือนกับเทพธิดา แต่ยังไงซะเธอก็เป็นแค่เป็นมอนสเตอร์
ที่เกิดขึ้นมาใหม่ เธออาจจะไม่มีสติปัญญามากพอจะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น’
ห่านเขินคิด

หลังจากผ่านไปสักพักเนื้อหนังบนหลังของหมาป่าแห่งการทำลายล้างก็
ระเบิดออกทำให้เลือดกระจัดกระจายไปทั่ว แต่ในขณะเดียวกันก็มีปีกคู่
หนึ่งงอกออกมาจากด้านหลังของมัน

ปีกคู่นั้นเต็มไปด้วยเลือด เพราะขนกำลังเติบโตขึ้นมา แต่ทว่าปีกก็เติบโต
อย่างรวดเร็ว และในไม่นานมันก็ดูดำมืดเหมือนกับปีกของผู้หญิงคนนั้น

“พลัง...พลังที่แข็งแกร่ง...น่าหลงใหลอะไรอย่างนี้...” หมาป่าแห่งการ
ทำลายล้างยังคงดูดเลือดของผู้หญิงคนนั้นต่อไปจนกระทั่งเลือดของเธอ
หมดตัว หลังจากนั้นมันก็ดึงเขี้ยวของมันออกมาและคำรามขึ้นไปบน
ท้องฟ้า

ร่างกายของมันปกคลุมไปด้วยเปลวไฟสีดำที่ปลดปล่อยพลังแห่งความ
ตายออกมา ปีกข้างหลังของมันกางออกขณะที่มันคำรามออกมา ปีกสีดำ
ของมันเองก็ให้ความรู้สึกแห่งความตายเช่นเดียวกัน

สำหรับผู้หญิงคนนั้น หลังจากที่ถูกลูกดูดเลือดออกไปจนแห้งเหี่ยวก็ลงนอนอยู่กับพื้นของถ้ำราวกับหุ่นที่ไร้ชีวิต ดวงตาของเธอยังคงเปิดอยู่ แต่มันไม่มีพลังชีวิตเหลืออยู่ในตัวของเธอเลย บางทีเธออาจจะตายเรียบร้อยแล้ว

ห่านเขินถอนหายใจและพุ่งไปหาน้ำที่อยู่เหนือถ้ำ เขาสูญเสียโอกาสที่จะหนีไปเรียบร้อยแล้ว ในตอนนี้หมาป่าแห่งการทำลายล้างแข็งแกร่งยิ่งกว่าเดิมมาก แค่พลังก่อนหน้านี้ของมันก็น่ากลัวมากแล้ว และเนื่องจากวิชาลับของพญะโลหิตอยู่ได้เพียงแค่ช่วงสั้นๆเท่านั้น ดังนั้นเขาไม่ต้องการจะเสี่ยงใช้มันก่อนที่จะแน่ใจได้ว่าสามารถเอาชนะหมาป่าแห่งการทำลายล้างได้ในเวลาอันสั้น

“เจ้าคิดจะหนีไปไหน?” หมาป่าแห่งการทำลายล้างพูดขึ้นมา ขณะที่กระพือปีกของมันและพุ่งเข้าไปใส่ห่านเขิน

ตอนที่ 1583 ทะลายโลหิต

ห่านเซ็นขมวดคิ้ว ท่อที่ดูเหมือนจะถูกทำขึ้นมาจากก้อนหินสีเทาปรากฏ
ขึ้นมาในมือของเขา

ซึ่งท่อหินนั่นก็คือแกนยื่นที่ถูกเรียกว่าทะลายโลหิต ห่านเซ็นเพิ่งจะได้รับ
มันมาจากเนตรमारและเขาก็ได้ใช้แกนยื่นสายเลือดแท้เพื่อจะปลดผนึก
ของมัน ห่านเซ็นเกือบจะลืมเรื่องนั้นไปแล้ว จนกระทั่งเขาได้ยินเสียงดัง
ขึ้นมาในหัว

‘คุณได้รับแกนยื่นจักรพรรดิ ทะลายโลหิต’

หลังจากนั้นห่านเซ็นก็พบว่าทะลายโลหิตได้ถูกแกนยื่นสายเลือดแท้ปลด
ผนึกออกเรียบร้อยแล้ว และแกนยื่นจักรพรรดินี้ก็สามารถถูกใช้งานได้ทุก
เมื่อ

ในตอนแรกห่านเซ็นตั้งใจจะใช้วิชาลับของพยุหะโลหิตเพื่อเรียกหอคอย
แห่งโชคชะตาออกมา แต่ตอนนี้เมื่อเขาได้รับแกนยื่นจักรพรรดิอีกอันมา
มันก็ถึงเวลาที่เขาจะได้รู้ว่ามันมีประโยชน์ขนาดไหน

“เนตรมารไม่ได้โกหก มันเป็นแกนยื่นจักรพรรดิจริงๆด้วย” หานเซินพูด ขณะที่ถือทะเลายโลหิตเอาไว้ในมือ ความจริงที่ว่าเสือดำตัวนั้นพูดความจริงเป็นอะไรที่ทำให้หานเซินรู้สึกประหลาดใจ

หานเซินเห็นหมาป่าแห่งการทำลายล้างกำลังพุ่งมา ดังนั้นเขาจึงไม่มีเวลา คิดมาก เขาใส่พลังของตัวเองเข้าไปในทะเลายโลหิตและใช้มันเหมือนกับ ดาบ

เคร็ง!

แรงอันมหาศาลชนเข้ากับทะเลายโลหิตทำให้มันกระเด็นหลุดมือของหาน เซินไป หานเซินเองก็กระเด็นไปกระแทกกับกำแพงที่อยู่ด้านหลังและ กระอักเลือดออกมา

‘เวร! นี่มันเป็นแกนยื่นจักรพรรดิจริงหรือเปล่าเนี่ย? ทำไมมันถึงได้รู้ ประโยชน์แบบนี้?’ หานเซินผิดหวังอย่างมาก แกนยื่นอันนี้ดูเหมือนจะไม่สามารถช่วยอะไรเขาได้เลย

นอกจากเรื่องที่มีมันแข็งถึงขนาดที่เขี้ยวของหมาป่าแห่งการทำลายล้างไม่สามารถทำอะไรได้แล้ว มันก็ไม่ได้ปลดปล่อยพลังที่พิเศษอะไรออกมาเลย มันห่วยยิ่งกว่าดาบไทอาของเขาซะอีก

หมาป่าแห่งการทำลายล้างไม่ปล่อยให้ห่านเซ็นมีโอกาสดำรงตัว มันพุ่งเข้าหาห่านเซ็นในชั่วพริบตาและใช้พลังแห่งความตายโจมตีเข้าไปที่อกของห่านเซ็น

ห่านเซ็นคิดจะเรียกหอคอยแห่งโชคชะตาของเขาออกมา แต่จู่ๆทะเลายโลหิตก็ลอยขึ้นจากพื้นและพุ่งเข้ามาหาเขาราวกับลูกธนู

หมาป่าแห่งการทำลายล้างสัมผัสได้ว่ามีบางสิ่งกำลังบินเข้ามา มันจึงล้มเลิกการโจมตีและพยายามที่จะหลบ หลังจากนั้นทะเลายโลหิตก็บินกลับไปที่ฝ่ามือของห่านเซ็น

แม้ทะเลายโลหิตจะเต็มเปี่ยมไปด้วยพลังแต่ห่านเซ็นไม่รู้วิธีใช้มัน การปะทะกันในครั้งก่อนทำให้เขารู้ว่าทะเลายโลหิตนี้ไม่ควรจะถูกใช้เหมือนกับเป็นดาบเล่มหนึ่ง

“อะไรกัน? ทำไมแกนยื่นของจักรพรรดิกลิ้นโลหิตถึงได้มาอยู่ในมือของเจ้า? และทำไมมันถึงได้ถูกปลดผนึกแล้ว?” เมื่อหมาป่าแห่งการทำลายล้างเห็นว่าแกนยื่นที่หายนั่นยื่นถืออยู่คือทะเลายโลหิต มันก็ดูจะตกตะลึง

จักรพรรดิกลิ้นโลหิตมีชื่อเสียงโด่งดัง และทะเลายโลหิตก็เป็นแกนยื่นที่ติดอันดับหนึ่งในสิบของก๊อตแซงซัวร์เซต 4 หมาป่าแห่งการทำลายล้างสามารถจำมันได้ในทันที และมันก็ดูเกรงกลัวแกนยื่นอันนี้อยู่เล็กน้อย

แต่ทว่าความกลัวของหมาป่าแห่งการทำลายล้างก็อยู่เพียงแค่ช่วงสั้นๆ เท่านั้น หลังจากนั้นมันก็พูดออกมา

“เมื่อก่อนข้าอาจจะเกรงกลัวมัน แต่มันจะไม่ใช่แบบนั้นอีกต่อไปแล้ว ข้าได้รวมตัวเองเข้ากับยีนที่สมบูรณ์แบบและทรงพลังที่สุด ถึงแม้จักรพรรดิกลิ้นโลหิตจะมาที่นี่ด้วยตัวเอง เขาก็ทำอะไรเข้าไม่ได้”

หมาป่าแห่งการทำลายล้างพุ่งเข้าไปหาหายนั่นอีกครั้ง ครั่งนี้มันดูดุร้ายยิ่งกว่าเดิม

ในขณะที่ห่านเซ็นกำลังคิดหาวิธีจะใช้ทะเลลายโลहितนั้น มันก็เริ่มจะ
เคลื่อนไหวด้วยตัวเอง ปลายด้านหนึ่งของท่อนหินสัมผัสกับริมฝีปากของ
ห่านเซ็น ส่วนอีกด้านชี้ไปที่หมาป่าแห่งการทำลายล้าง

‘มันเป็นขลุ่ยอย่างนั้นหรือ? เราควรจะไปมันใช่ไหม?’ ห่านเซ็นลองเป่ามัน
ดู

หลังจากนั้นเลือดในหัวใจของห่านเซ็นก็พุ่งออกมาจากปากและเข้าไปใน
ท่อนหิน

ลูกดอกเลือดถูกยิงออกไปจากท่อนหิน และมันก็พุ่งตรงไปที่อุ้งเท้าของหมา
ป่าแห่งการทำลายล้างที่กระโดดเข้ามาหาห่านเซ็น

ลูกธนูเลือดตัดเนื้อหนังบางส่วนของอุ้งเท้าหมาป่าแห่งการทำลายล้าง
ออกมา

“ไม่แปลกใจเลยที่มันถูกเรียกว่า ‘ทะเลลายโลहित’ เจ้าสิ่งนี้ต้องใช้เลือดเพื่อ
โจมตี” ห่านเซ็นประหลาดใจและตื่นเต้น

พลังของทะเลลายโลहितนั้นเป็นอะไรที่มหัศจรรย์ และคู่ควรกับการเป็นแกน
ยื่นจักรพรรดิ เลือดเพียงเล็กน้อยที่พ่นออกมาก็สามารถตัดอุ้งเท้าของหมา
ป่าแห่งการทำลายล้างที่วิวัฒนาการแล้วได้ แต่เขาต้องกังวลเรื่องที่ต้องใช้
เลือดของตัวเองเพราะเขาไม่สามารถเสียเลือดไปจำนวนมากได้

หมาป่าแห่งการทำลายล้างคำรามออกมาด้วยความโกรธและหายใจเข้า
ไปในช่องว่างของมิติ หลังจากนั้นมันก็มาปรากฏตัวที่ด้านหลังของหาน
เฉินโดยต้องการที่จะฉีกเขาให้เป็นชิ้นๆ

หลังจากนั้นหานเฉินก็ได้เห็นอะไรที่มหัศจรรย์ เมื่อหมาป่าแห่งการทำลาย
ล้างเคลื่อนไหว ทะเลลายโลहितก็เคลื่อนไหวเช่นกัน ปลายของท่อนี้จะชี้ไปยัง
ตำแหน่งที่หมาป่าแห่งการทำลายล้างปรากฏตัวออกมาในทันที จากนั้น
หานเฉินก็เป่าเลือดออกมาอีกครั้งอย่างไม่ลังเล

ถึงแม้หมาป่าแห่งการทำลายล้างจะรวดเร็วมากๆ แต่ลูกดอกเลือดก็ยังคง
ฉีกเนื้อหนังของมันจนเกิดเป็นแผลที่น่าสยดสยอง มีเลือดจำนวนมากไหล
ออกมา

ห่านเซ็นกัดฟันและตัดสินใจเป่าเลือดออกมาช้าแล้วช้าเล่า โดยไม่ได้
สนใจว่าจะถูกหมาป่าแห่งการทำลายล้างหรือไม่ หลังจากนั้นเขาก็
กระโดดกลับเข้าไปในทะเลสาบและว่ายน้ำออกมาจากถ้ำแห่งนั้น

หมาป่าแห่งการทำลายล้างไม่กล้ารับลูกดอกเลือดตรงๆ หลังจากที่มัน
หลบการโจมตีได้แล้ว มันก็รีบไล่ตามห่านเซ็นไป

พวกเขาทั้งคู่ไม่รู้ตัวเลยว่าหนึ่งในลูกดอกเลือดที่ห่านเซ็นปล่อยออกไป
นั้นได้ไปถูกตัวผู้หญิงคนนั้น

หลังจากที่ลูกดอกเลือดเข้าไปในร่างกายของเธอ สีหน้าที่ดูซีดเซียวของ
เธอก็กลับมาเป็นปกติอีกครั้ง เธอค่อยๆ คุมีชีวิตชีวาขึ้น ดวงตาที่เคยดูว่าง
เปล่ากลับมามีชีวิตชีวาเหมือนกับตอนที่เธอเกิดขึ้นมา

ลูกดอกเลือดทั้งหมดที่ห่านเซ็นปล่อยออกไปนั้นค่อยๆ ไหลเข้าไปหาผู้หญิง
คนนั้นราวกับว่าถูกแม่เหล็กดูด

หยดเลือดจำนวนมากซึมผ่านผิวหนังและเข้าไปในเส้นเลือดของเธอทำให้เธอกลับมาดูมีชีวิตชีวาอีกครั้ง สีหน้าของเธอค่อยๆแดงขึ้นเรื่อยๆ ในที่สุดตอนนี้เธอก็ดูเหมือนกับคนที่มีชีวิตอีกครั้งหนึ่ง

ผู้หญิงคนนั้นเต็มไปด้วยพลังแห่งความตาย แต่เธอก็สูญเสียพลังเหล่านั้นไปหลังจากที่ดูดซับเลือดของห่านเขินเข้าไปในร่างกาย ตอนนี้พลังของเธอแตกต่างออกไปจากเดิม

แต่ถึงห่านเขินจะอยู่ที่นี้ เขาก็ไม่สามารถบอกได้ว่ามันเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร เขาทำได้แค่สัมผัสว่ามีอะไรบางอย่างเปลี่ยนไปเท่านั้น

ห่านเขินและหมาป่าแห่งการทำลายล้างไม่รู้เลยว่าเหตุการณ์บางอย่างกำลังเกิดขึ้นกับผู้หญิงคนนั้น มนุษย์และหมาป่าพุ่งออกไปจากทะเลสาบมังกรม้วน และหมาป่าก็ไล่ตามมนุษย์คนนั้นขึ้นไปบนท้องฟ้า

ตอนที่ 1584 ผสานสายเลือด

สายเลือดของไขศักดิ์สิทธิ์มาจากเจ้าเมืองศักดิ์สิทธิ์และจักรพรรดินีแห่ง
हारทำลายล้าง แต่หลังจากที่เธอได้รับพลังแห่งความตายจากราชามังกร
ม้วนและมังกรดำทำให้เธอมีพลังแห่งความตายอยู่มากเกินไป เป็นผลให้
ยีนของจักรพรรดินีแห่งการทำลายล้างข่มยีนที่เธอได้รับมาจากเจ้าเมือง
ศักดิ์สิทธิ์

ร่างกายของเธอได้รับพลังแห่งความตายมากเกินไปซึ่งนั่นเป็นสิ่งที่แย่มาก
สำหรับทารกที่เพิ่งเกิดขึ้นมา

ถ้าทารกที่เพิ่งเกิดขึ้นมานั้นดูดซับพลังแห่งความตายเข้าไปมากเกินไป
เธอจึงกลายเป็นเหมือนกับจักรพรรดินีแห่งการทำลายล้าง

หมาป่าแห่งการทำลายล้างดูดเลือดของเธอไป ในขณะที่เดียวกันมันก็ได้ดูด
พลังแห่งความตายที่มีมากเกินไปในตัวของเธอออกไปด้วย นั่น
หมายความว่าหมาป่าแห่งการทำลายล้างไม่ได้รวมยีนของตัวเองเข้ากับ
ทารก แต่มันแค่เอาพลังแห่งความตายของเธอไปเท่านั้น

ซึ่งมันทำให้เลือดและยีนของทารกกลับมาสมดุลอีกครั้ง ในตอนนี้ร่างกายของเธอไม่ได้มีแค่ส่วนของจักรพรรดินีแห่งการทำลายล้างอีกต่อไป

แต่ทว่าเธอไม่ได้แค่เสียพลังที่อยู่ในตัวไปเท่านั้น เธอยังคงสูญเสียเลือดไปด้วยซึ่งมันก็ทำให้เธอเข้าสู่สภาวะโคม่า แต่เมื่อเลือดของห่านเซ็นเข้าไปในร่างกายของเธอ เธอก็จะเริ่มจะฟื้นฟูอย่างรวดเร็ว

ขณะที่ทารกได้รับเลือดของห่านเซ็นเข้าไป ยีนของเธอก็เปลี่ยนแปลงไปเล็กน้อย

เลือดของห่านเซ็นเป็นเหมือนกับสิ่งที่ช่วยให้สายเลือดทั้ง 2 ของทารกประสานเข้าด้วยกัน และสร้างเป็นพลังใหม่ที่ไม่ใช่พลังดั้งเดิมของยีนทั้ง 2

ห่านเซ็นไม่ได้คาดคิดว่าเลือดของเขาจะมีประโยชน์มากขนาดนี้ ในจังหวะนั้นเขาแค่เป่าเลือดออกมาโดยไม่ได้คิดอะไร

หลังจากที่ห่านเซ็นเป่าลูกดอกเลือดออกไป 4-5 ดอก ภูเขารอบๆพวกเขานั้นก็พังทลายไม่เหลือชิ้นดี

ตอนนี้เนตรมารกำลังเดินอยู่กับมอนสเตอร์ชั้นสุดยอด 2 ตัว ทันใดนั้นพวกมันก็ได้ยินเสียงระเบิดดังขึ้นจากภูเขาที่อยู่ใกล้ๆ หลังจากนั้นไม่นานหानเซ็นและหมาป่าแห่งการทำลายล้างก็บินผ่านหน้าพวกมันไป

หานเซ็นพยายามโจมตีหมาป่าแห่งการทำลายล้างด้วยทะเลาะโลहित แต่หมาป่าแห่งการทำลายล้างก็สามารถหลบได้ ซึ่งลูกดอกเลือดได้พุ่งไปชนกับภูเขาที่อยู่ด้านหลังทำให้ภูเขาทั้งลูกพังทลายลงมา

“ไม่มีทาง นั่นมันทะเลาะโลहितนิ” เนตรมารเบิกตากว้าง

มันได้รับทะเลาะโลहितมาเป็นเวลานานพอสมควร ดังนั้นมันรู้เกี่ยวกับแกนยืนอันนั้นเป็นอย่างดี มันสามารถระบุได้ในทันทีว่าอาวุธที่อยู่ในมือของหานเซ็นคืออะไร แต่มันพยายามปลอบใจตัวเองว่าหานเซ็นอาจจะกำลังใช้แกนยืนอันอื่นที่ลักษณะคล้ายๆกันอยู่

“บ้าจริง! นั่นมันทะเลาะโลहितไม่ผิดนี่ ไ้บ้านั่นก็คือเจ้าของแกนคริสตัลอย่างนั้นหรือ? เขาปลดผนึกมันได้ยังไงกัน?” เนตรมารรู้สึกอารมณ์เสียอย่างมาก ขณะที่มันจ้องมองหานเซ็น

“นายน้อย ดูเหมือนว่านั่นจะเป็นหมาป่าแห่งการทำลายล้าง เกิดอะไรขึ้นกับมันกันแน่?” มอนสเตอร์ชั้นสุดยอดพูดขึ้นมา ขณะที่จ้องมองไปที่หมาป่าแห่งการทำลายล้าง

“นั่นนะหรือหมาป่าแห่งการทำลายล้าง? ชาวลือบอกว่ามันเป็นหมาป่าตัวใหญ่ที่มีขนสีขาวนิ” เนตรमारพูดขณะที่จ้องมองไปที่หมาป่าบนท้องฟ้า

“ข้า... ข้าก็ไม่ค่อยแน่ใจกว่ามันใช่หมาป่าแห่งการทำลายล้างจริงหรือเปล่า” มอนสเตอร์ชั้นสุดยอดรู้สึกลังเลขึ้นมา

ตอนนี้หมาป่าแห่งการทำลายล้างดูแตกต่างออกไปจากเดิมมาก ลักษณะพลังของมันก็เปลี่ยนไปเช่นกัน คนอื่นที่มาเห็นจึงไม่แน่ใจว่ามันใช่หมาป่าแห่งการทำลายล้างจริงหรือไม่

หลังจากนั้นนานขึ้นก็ตะโกนออกมา “หมาป่าแห่งการทำลายล้างอยู่ที่นี่! มันได้กินไข่ศักดิ์สิทธิ์เข้าไปแล้ว!”

เสียงของห่านเซ็นไม่ได้ดังมาก แต่มันก็เป็นเสียงที่ทรงพลังและแพร่สะพัด
ออกไปในระยะไกล เทพธิดารู้สึกไม่พอใจอย่างมาก หลังจากที่ได้ยินสิ่งที่
ห่านเซ็นพูด พวกเธอรีบบินตรงไปหาหมาป่าแห่งการทำลายล้างในทันที

“เจ้ามันสมควรตาย หมาป่าแห่งการทำลายล้าง!”

สีหน้าของเทพธิดาเต็มไปด้วยความโกรธ เธอเห็นพลังแห่งความตาย
ออกมาจากตัวของหมาป่าแห่งการทำลายล้าง ดังนั้นเธอจึงไม่ได้สงสัย
อะไรในคำพูดของห่านเซ็นแม้แต่น้อย เธอรีบบินเข้าไปหาหมาป่าแห่งการ
ทำลายล้างพร้อมกับมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดทั้ง 4 ตัว

“ข้าได้รับยีนที่สมบูรณ์แบบและทรงพลังที่สุดมาแล้ว ข้าจะปกครองโลก
แห่งนี้ในอนาคตข้างหน้า ถ้าเจ้าต้องการจะเป็นศัตรูกับข้า เจ้านั่นแหละที่
สมควรตาย!”

ดูเหมือนว่าตอนนี้หมาป่าแห่งการทำลายล้างจะหยิ่งยโสถึงขีดสุดแล้ว
ตอนนี้มันจ้องมองคนจากเมืองศักดิ์สิทธิ์ด้วยความดูถูก

แต่แทนที่จะต่อสู้กับหมาป่าแห่งการทำลายล้าง หานเซ็นกลับรีบหนีไป
จากที่นั่น เขาบินลงไปในภูเขาลูกหนึ่งเพื่อดูการต่อสู้จากระยะไกล

มอนสเตอร์ที่ทรงพลังทั้งหมดต่างก็รีบมุ่งหน้ามาทางนี้หลังจากที่ได้ยิน
คำพูดของหานเซ็น พวกเขามารวมตัวกันดูการต่อสู้ระหว่างหมาป่าแห่ง
การทำลายล้างและกลุ่มของเทพธิดา

มอนสเตอร์ชั้นสุดยอดทั้ง 4 ที่อยู่ข้างๆเทพธิดาต่างก็เป็นมอนสเตอร์ที่มี
ชื่อเสียงของเมืองศักดิ์สิทธิ์ แต่ตอนนี้พวกเขาทั้งหมดกำลังถูกหมาป่าแห่ง
การทำลายล้างไล่ต้อน พวกเขาต้องถอยไปเรื่อยๆ และดูเหมือนว่าพวก
เขาไม่ใช่คู่ต่อสู้ของหมาป่าแห่งการทำลายล้าง

ในขณะที่เดียวกันสวี่มีก็ยังคงยืนอยู่ข้างทะเลสาบมังกรม้วน เขาเห็นหมาป่า
แห่งการทำลายล้างไล่ตามสิ่งมีชีวิตบางอย่างออกไปจากทะเลสาบ แต่เขา
ไม่เห็นหานเซ็น ดังนั้นเขาจึงค่อนข้างเป็นกังวล

ในจังหวะที่เขาคิดจะลงไปใต้น้ำเพื่อดูว่าหานเซ็นไปเจอกับอันตรายอะไร
หรือเปล่า เขาก็เห็นเป่าเอ้อออกมาจากน้ำและกระโดดขึ้นมาบนฝั่ง

“เปาเอ๋อ อาจารย์ของข้าไปไหนแล้ว?” สวีมีถามเปาเอ๋อ

“พ่อยังมีเรื่องบางอย่างต้องทำข้างล่างนั้น เขาบอกให้หนูมาบอกกับคุณว่าไม่ต้องห่วง แล้วก็อย่าได้ลงไปใต้น้ำเป็นอันตราย” เปาเอ๋อพูด

สวีมีรู้สึกโล่งใจขึ้นมา หลังจากนั้นเขาก็หันไปมองการต่อสู้ที่อยู่บนท้องฟ้า

“ใครก็ตามที่ช่วยข้าฆ่าหมาป่าแห่งการทำลายล้าง เมืองศักดิ์สิทธิ์จะมอบรางวัลให้อย่างงาม”

เทพธิดาตะโกนออกมา พวกเขาทั้ง 5 ช่วยกันต่อสู้กับหมาป่าแห่งการทำลายล้าง แต่พวกเขาก็ยังไม่ใช่คู่ต่อสู้ของมัน เกมหนึ่งในมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดก็ยังถูกหมาป่าแห่งการทำลายล้างฉีกร่างไปแล้วทำให้เลือดกระจายไปทั่วท้องฟ้า

“ไม่ต้องห่วงเทพธิดา ข้าจะช่วยเจ้าเอง” อวีเมียวพุ่งเข้ามาพร้อมกับสปิริตอีกหลายตน ไม่มีใครรู้ว่าเธอกำลังคิดอะไรอยู่ถึงได้เข้ามาช่วยเทพธิดาแบบนี้

ไม่ใช่แค่อวี๋เมี่ยวเท่านั้น ยอดฝีมือหลายคนต่างก็พุ่งเข้ามาจู่โจมหมาป่า
แห่งการทำลายล้าง ทันใดนั้นพลังชีวิตที่น่าสะพรึงกลัวก็ปกคลุมทั่ว
ท้องฟ้าทุกหนทุกแห่ง

หลังจากที่ได้รับเลือดของทารกที่เกิดใหม่ไปแล้ว หมาป่าแห่งการทำลาย
ล้างก็แข็งแกร่งอย่างมาก มันสามารถต่อสู้กับสิ่งมีชีวิตที่ยิ่งใหญ่ของเมือง
ต่างๆได้ด้วยตัวคนเดียว

“ในเมื่อพวกเจ้ากล้าเป็นศัตรูกับข้า! วันนี้ข้าจะฆ่าพวกเจ้าให้หมด!”

หมาป่าแห่งการทำลายล้างตะโกน หลังจากพลังแห่งความตายที่น่า
สะพรึงกลัวก็ระเบิดออกมาจากตัวของมัน

ห่านเซ็นยังคงมองดูการต่อสู้จากระยะไกล แต่สิ่งมีชีวิตที่ยิ่งใหญ่ทั้งหมดก็
ยังไม่สามารถเอาชนะหมาป่าแห่งการทำลายล้างได้ การล้อมของพวกเขา
ไร้ประโยชน์เมื่อต้องเจอกับศัตรูที่สามารถเดินทางผ่านมิติได้

ตอนที่ 1585 กำราบมหาป่า

‘มหาป่าแห่งการทำลายล้างนั้นจะกลายเป็นปัญหาใหญ่แน่ ถ้าเราไม่ฆ่ามันซะตอนนี้’ หานเซ็นขมวดคิ้ว

มหาป่าแห่งการทำลายล้างได้เห็นเขาใช้โหมดราชาสปีริตขั้นสุดยดไป แล้ว ดังนั้นหานเซ็นจึงต้องการจะฆ่ามันให้ได้ แต่พลังแห่งความตายและความสามารถในการเคลื่อนที่เข้าไปในรอยแยกของมิติของมันเป็นอะไรที่ยากจะรับมือได้

ตอนนี้มีสิ่งมีชีวิตระดับขั้นสุดยดมากกว่า 30 ชีวิต กำลังล้อมมันเอาไว้อยู่ แต่พวกเขาก็ไม่สามารถทำอะไรมหาป่าได้ แถมพวกเขายังเป็นฝ่ายที่ได้รับบาดเจ็บซะเอง

แต่ก็ยังมียังมีชีวิตระดับขั้นสุดยดที่ดูการต่อสู้อยู่อีก และพวกเขາบางคนก็แข็งแกร่งมากๆ หานเซ็นเห็นว่ากุชิงเจิงเองก็สังเกตการณ์การต่อสู้อยู่

เช่นกัน เธอไม่แน่ใจว่าจะสามารถฆ่าหมาป่าแห่งการทำลายล้างได้ไหม
ดังนั้นเธอจึงทำได้แค่ดูการต่อสู้

ห่านเขินมองดูการต่อสู้ขณะที่คิดขึ้นมา ‘มีสิ่งมีชีวิตระดับขั้นสุดยอด
มากมายมารวมกันอยู่ที่นี่ บางทีในที่สุดแกนยื่นเหรียญจะได้ถูกนำมาใช้
สักที’

ถึงแม้แกนยื่นเหรียญจะมีระดับที่ต่ำ แต่พลังของมันก็ยังเป็นอะไรที่มี
ประโยชน์มากในสถานการณ์แบบนี้ โดยปกติแล้วมันจะค่อนข้างไร้
ประโยชน์ แต่เมื่อมีสิ่งมีชีวิตระดับขั้นสุดยอดมารวมกันอยู่มากขนาดนี้
สถานการณ์จึงต่างออกไป

สิ่งมีชีวิตระดับขั้นสุดยอดเป็นเหมือนกับมหาเศรษฐี ถ้าแกนยื่นเหรียญ
สามารถดูซับพลังของพวกเขาแม้จะคนละนิดคนละหน่อย พลังของ
เหรียญก็จะเป็นอะไรที่น่าเหลือเชื่อ

“ปัญหาตอนนี้ก็คือ เราจะติดเหรียญให้โดนหมาป่าแห่งการทำลายล้างได้
ยังไง?” หานเซ็นจึงมองหมาป่าแห่งการทำลายล้างที่หายตัวไปมา
ระหว่างจุดต่างๆ

หมาป่าแห่งการทำลายล้างเคลื่อนไหวไปมาอย่างรวดเร็วทำให้คู่ต่อสู้ของ
มันกระจัดกระจายไปทั่วทุกหนทุกแห่ง

สวี่มีพาเป่าเอ๋อไปหาคุชิงเจิง คุชิงเจิงมองที่เป่าเอ๋อและถาม “หานเซ็นอยู่ที่
ไหน?”

“ท่านอาจารย์มีเรื่องสำคัญบางอย่างที่ต้องทำ ดังนั้นเขาจึงยังมาไม่ได้”

สวี่มีมองไปที่การต่อสู้บนท้องฟ้าและถาม “พี่คิดว่าพวกเขาจะเอาชนะ
หมาป่าแห่งการทำลายล้างได้ไหม?”

“คงจะเป็นเรื่องยาก พลังของหมาป่าแห่งการทำลายล้างเพิ่มขึ้นอย่างมาก
และก็คงจะไม่มีใครหยุดการโจมตีของมันได้ แถมพลังในการดูดกลืนมิติ

ของมันก็เป็นอะไรที่สูดยอดทำให้ยากที่จะฆ่ามันได้ ถ้ากลุ่มของเมือง
ศักดิ์สิทธิ์ยังไม่ถอยไป มันก็คงจะต้องมีคนเสียชีวิตอีกจำนวนมาก” กู๋ซิง
จึงพูด

สวี่มีส่ายหัวและพูด “หมาป่าแห่งการทำลายถึงแม้จะแข็งแกร่งมากๆ แต่
มันก็ยังเทียบชั้นกับเหล่าจักรพรรดิทั่วทั้งก็อตแซงซ์วรีเขต 4 ไม่ได้ และถ้า
มันยังทำอะไรบ้าๆต่อไป มันก็คงจะอยู่ในก็อตแซงซ์วรีนี้ไม่ได้อีกต่อไป”

ระหว่างที่สวี่มีกำลังพูดอยู่ หมาป่าแห่งการทำลายล้างก็ฉีกร่างของสปิริต
ตนหนึ่งที่มาจากเมืองเวหา และมันก็ยังไม่มีท่าทีว่าจะหยุดแค่นั้น ดู
เหมือนกับว่ามันต้องการจะฆ่าทุกคนที่อยู่ที่นี่จริงๆ

“มันเป็นบ้าไปแล้ว” สวี่มีพูด

กุชิ่งเฉิงพูด “มันได้รับพลังที่สุดยอดแบบนี้มาอย่างกะทันหัน ดังนั้นมันจึงไม่แปลกอะไรที่มันจะอวดดีและทำอะไรบ้าๆ ตอนนี้น้มนักน่าจะแข็งแกร่งพอจะต่อกรกับจักรพรรดิที่แข็งแกร่งในก๊อตแซงซ์วีเขต 4 แล้ว”

“เทพธิดา พวกเราถอยก่อนเถอะ หมาป่าแห่งการทำลายล้างแข็งแกร่งเกินไป พวกเราทำอะไรมันไม่ได้” มอนสเตอร์ชั้นสุดยอดที่ติดตามเทพธิดาตะโกนขึ้นมา

สปีริตอีกตนก็พยายามที่จะโน้มน้าวอวีเมียวให้ถอยกลับเช่นกัน

สปีริตและมอนสเตอร์ที่ดูการต่อสู้อยู่บางส่วนก็เริ่มจะหนีไปจากบริเวณนี้แล้วเช่นกัน

“พวกเจ้าต้องการจะหนีอย่างนั้นหรือ? มันไม่ง่ายแบบนี้หรือ! วันนี้ข้าจะฆ่าทุกคนที่อยู่ที่นี่

หมาป่าแห่งการทำลายล้างจับมอนสเตอร์ชิ้นสุดท้ายอดตัวหนึ่งที่ดูเหมือนกับ
ข้างขึ้นมา หลังจากนั้นมันก็ใช้เขี้ยวฉีกร่างข้างเป็นชิ้นๆ ก่อนที่จะคำรามขึ้น
ไปบนท้องฟ้า

แต่ทันใดนั้นก็มียักษ์ทองพุ่งเข้าไปด้วยความเร็วสูง ในขณะที่หมาป่าแห่ง
การทำลายล้างไม่ทันตั้งตัว ยักษ์ทองก็พุ่งเข้าไปที่คอของมัน

ทุกคนกำลังจ้องมองไปที่หมาป่าแห่งการทำลายล้างอยู่ ดังนั้นพวกเขาจึง
สามารถเห็นได้อย่างชัดเจนว่ามีเหรียญทองพุ่งเข้าไปติดอยู่ที่คอของหมา
ป่า ทุกคนรวมถึงหมาป่าแห่งการทำลายล้างขมวดคิ้วและมองไปยัง
ทิศทางที่เหรียญทองพุ่งออกมา

ซึ่งที่นั่นมีห่านเชินที่อยู่ในโหลมตราชาสปิริตชิ้นสุดท้ายอดยืนอยู่ ทุกคนดูสับสน
เพราะไม่มีใครสามารถจดจำโหลมตราชาสปิริตชิ้นสุดท้ายอดของห่านเชินได้

หมาป่าแห่งการทำลายล้างมองไปทางห่านเชื้่นด้วยดวงตาที่เต็มไปด้วย
ความโกรธ

“เจ้าอีกแล้วหรอ ดี! ถ้าอย่างนั้นข้าก็จะฆ่าเจ้าก่อนเป็นคนแรก”

หมาป่าแห่งการทำลายล้างบินตรงเข้าไปหาห่านเชื้่น แต่ห่านเชื้่นก็ไม่คิด
จะหนี เขาดีดนิ้วของตัวเอง

ในทันใดนั้นเหรียญทองที่ติดอยู่ที่คอของหมาป่าก็เริ่มเรืองแสงออกมา
และทำให้ร่างกายของหมาป่าแห่งการทำลายล้างหยุดชะงักไป

ขณะเดียวกันคนอื่นที่อยู่รอบๆ ต่างก็มีสีหน้าที่หวาดกลัว เมื่อสังเกตเห็นว่า
พลังของพวกเขาค่อยๆ ไหลออกมาจากร่างกายและถูกดูดเข้าไปที่เหรียญ
ทอง

ทุกคนพยายามที่จะหยุดพลังของตัวเองที่รั่วไหลออกมา แต่พวกเขาก็ไม่สามารถทำอะไรได้ เนื่องจากส่วนหนึ่งของพลังไม่ได้เป็นของพวกเขาอีกต่อไปแล้ว

แม้แต่กุชิงเจิงเองก็ดูมีสีหน้าที่ไม่ค่อยดีนัก ส่วนหนึ่งของพลังเธอถูกดูดออกไป แม้แต่ความแข็งแกร่งของเธอก็ไม่สามารถหยุดพลังที่รั่วไหลออกมาได้ เธอรู้สึกหวาดกลัวและอดไม่ได้ที่จะมองไปที่เจ้าของเหรียญทองอันนั้น

ซึ่งความจริงแล้วทุกคนที่อยู่รอบๆ ต่างก็หันมามองหาขึ้นด้วยความซื่อค เนื่องจากเหรียญทองของใครบางคนสามารถขโมยพลังของพวกเขาไปได้

เมื่อพวกเขาหันกลับไปมองที่หมาป่าแห่งการทำลายล้าง เขาก็เห็นว่ามันดูหวาดกลัวยิ่งกว่าพวกเขาซะอีก

หมาป่าแห่งการทำลายล้างที่เป็นฝ่ายได้เปรียบมาโดยตลอด ตอนนี้นักล่า
ถูกกำราบอย่างสมบูรณ์ เหมือนกับว่าหมาป่าแห่งการทำลายกำลังถูกกด
ขยี้ภายใต้ภูเขา ร่างกายของมันสั่นสะท้าน หลังจากนั้นมันก็ร่วงลงไปบน
พื้น

ตูม!

เกิดเสียงดังสนั่นขึ้นมา หมาป่าแห่งการทำลายล้างร่วงลงกระแทกกับ
พื้นดินอย่างรุนแรงจนเกิดเป็นหลุมขนาดใหญ่

แกนนี่ของห่านเซ็นไม่สามารถจะรวบรวมพลังจากในไกลได้ ดังนั้นปกติ
แล้วมันจึงไม่ได้ทรงพลังขนาดนี้ แต่ทว่าในตอนนี้มีสิ่งมีชีวิตระดับขั้นสุด
ยอดอยู่รอบๆจำนวนมาก ดังนั้นเหรียญจึงสามารถรวบรวมพลังได้
มากกว่าปกติ

ห่านเชิ่รู้สึกตื่นเต้นเมื่อเห็นว่าแกนยื่นเหรียญทำได้ดีกว่าที่คาดคิดเอาไว้
มันสามารถดูดพลังมาจากสิ่งมีชีวิตชั้นสุดยอดทุกๆที่มันเป็นเพียงแค่แกน
ยื่นระดับเงินเท่านั้น

ทุกคนที่อยู่ที่นี่ต่างก็มีแกนยื่นระดับอัณมณีเป็นอย่างน้อย และส่วนใหญ่ก็
มีแกนยื่นชั้นสุดยอด แต่ไม่มีใครสามารถต้านทานการดูดพลังของเหรียญ
ได้

หมาป่าแห่งการทำลายล้างพยายามจะใช้พลังในการเคลื่อนที่ผ่านรอยร้าว
ของมิติ แต่ร่างกายของมันก็สั่นสะท้านจนไม่สามารถก้าวขาได้ มัน
พยายามที่จะเงยหัวขึ้นมาด้วยความยากลำบาก แต่หัวของมันก็ค่อยๆถูก
กดลงไปจนเกือบจะติดกับพื้น มันพยายามจะคำรามออกมา แต่หัวของมัน
ก็ยังคงถูกกดลงไปเรื่อยๆ

ตอนที่ 1586 ชื่อของดอลลาร์

ตุ้ม!

ท่ามกลางเสียงคำรามด้วยความโกรธ หัวของหมาป่าแห่งการทำลายล้างก็
ถูกกดลงไปกับพื้น และไม่ว่ามันจะคำรามออกมาดังแค่ไหน มันก็ไม่สามารถ
เงยหน้าขึ้นมาได้

ยอดฝีมือระดับชั้นสุดยอดทุกคนต่างก็อึ้ง พวกเขารู้สึกหวาดกลัวกับสิ่งที่ได้
เห็น

พวกเขารู้ดีว่าหมาป่าแห่งการทำลายล้างแข็งแกร่งขนาดไหน แต่เพียงแค่
เหรียญน้อยๆก็สามารถกดหัวของหมาป่าลงไปกับพื้นได้ นั่นทำให้ความ
ลึกลับของหายนะเพิ่มสูงขึ้นไปอีก

ขณะที่พวกเขายังตกอยู่ในความซ็อค หานเซ็นก็นำท่อหินมาวางลงที่ริม
ฝิปาก หลังจากนั้นเขาก็เป่ามันใส่หมาป่า แสงสีแดงพุ่งตรงไปที่หัวของ
หมาป่าแห่งการทำลายล้างและฉีกหัวของมันจนแหลกละเอียด

“หมาป่าแห่งการทำลายล้างขั้นสุดยอดเบอร์เซิร์กถูกฆ่า คุณได้รับ
วิญญาณอสูร เนื้อไม่สามารถกินได้ เมื่อดูดซับผลึกพลังชีวิตของมัน คุณมี
โอกาสได้รับ 0-10 จีโนพ้อยขั้นสุดยอด”

หานเซ็นรู้สึกดีใจที่ได้วิญญาณอสูรขั้นสุดยอดเบอร์เซิร์กมาอีกอัน

เมื่อยอดฝีมือคนอื่นๆเห็นหัวของหมาป่าแห่งการทำลายล้างถูกทำลายจน
แหลกละเอียด พวกเขาก็ซ็อค ในขณะที่พวกเขาหันไปมองหานเซ็นที่ค่อยๆ
บินเข้าไปที่ร่างของหมาป่า หน้าผากของพวกเขาก็เริ่มจะมีเหงื่อไหล
ออกมา

หานเซ็นเก็บผลึกพลังชีวิตขึ้นมาจากศพของหมาป่าแห่งการทำลายล้าง
หลังจากนั้นเขาก็หันไปมองคนอื่นๆ ก่อนที่จะบินหายไป

เมื่อหานเซ็นบินจากไปแล้ว ยอดฝีมือคนอื่นๆ ก็รู้สึกโล่งใจขึ้นมา ในที่สุด
แรงกดดันที่พวกเขาได้รับก็หายไปสักที

นั่นไม่ได้หมายความว่าหานเซ็นแข็งแกร่งกว่าพวกเขา พวกเขาเพียงแค่คิด
ว่าหานเซ็นแข็งแกร่งมากๆ เท่านั้น การฆ่าหมาป่าแห่งการทำลายล้างได้
นั่นเป็นสิ่งที่น่ากลัวเกินไปสำหรับพวกเขา

“นั่นมันน่ากลัวจริงๆ! เขาเป็นใครกันแน่? เขาเป็นผู้นำของบางเผ่าพันธุ์
อย่างนั้นหรือ?”

“ข้าไม่เคยได้ยินเกี่ยวกับเขามาก่อนเลย แต่ดูเหมือนเขาจะเป็นสปีริต”

“แต่ข้าคิดว่าเขาดูเหมือนกับมอนสเตอร์มากกว่า”

“ไม่ใช่ เขาเป็นสปีริตต่างหาก”

“อย่ามาพูดเหลวไหล เขาเป็นมอนสเตอร์”

“พวกเจ้าเห็นท่อหินที่เขาใช้ฆ่าหมาป่าแห่งการทำลายล้างไหม? นั่นดูเหมือนกับแกนยื่นทะลายนโลหิตของจักรพรรดิกลิ้นโลหิตเลย”

“ใช่ มันดูเหมือนกับทะลายนโลหิตจริงๆ”

“มันไม่ใช่แค่ดูเหมือน แต่มันคือทะลายนโลหิตจริงๆ ในอดีตข้าเคยเห็นจักรพรรดิกลิ้นโลหิตใช้มัน”

“ข้าคิดว่าแม้แต่สปีริตจักรพรรดิก็ปลดผนึกมันไม่ได้ แล้วเขาปลดผนึกมัน
ได้อย่างไร?”

“พลังที่ปลดผนึกของแกนยีนได้นั้นไม่ใช่สิ่งที่พวกเราจะหยั่งถึงได้”

...

เทพธิดามองไปยังทิศทางที่ห่านเข็นหายตัวไป ก่อนที่จะพูดออกมา

“สิ่งมีชีวิตที่ทรงพลังขนาดนั้นมาอยู่ที่นี่ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน?”

อวีเมียวมองไปที่ทิศทางนั้นเช่นกัน แต่เธอเองก็ไม่สามารถบอกได้

เช่นเดียวกันว่านั่นคือห่านเข็น

กุชิงเฉิงขมวดคิ้ว พลังที่ถูกบังคับให้รั่วไหลออกมาจากตัวเธอนั้น ตอนนี้ได้

กลับคืนมาแล้ว แต่เธอยังก็รู้สึกประหลาดใจ

“เป็นพลังที่แปลกจริงๆ เขาเป็นใครกันแน่?” กูชิงเฉิงไม่สามารถบอกได้ว่า
นั่นคือหานเซินเซินเดียวกัน

สวี่มีมองไปยังทิศทางนั้นด้วยสีหน้าที่เต็มไปด้วยความชื่นชม เขาพูด
ออกมา

“คนๆ นั้นแข็งแกร่งจริงๆ! อยากู้จริงๆว่าเขาอยู่เผ่าพันธุ์ไหนกัน”

ขณะที่ฝูงชนเริ่มทยอยจากไป ผู้คนก็เริ่มสนทนากันถึงเรื่องของหานเซิน
ภาพของหานเซินในร่างราชาสปีริตขั้นสูงสุดยดนั้นตอนนี้อยู่แพร่สะพัด
ออกไปทั่วทั้งก็อตแซงซ์วีเขต 4 พวกเขาต่างก็ต้องการจะหาความจริงว่า
เขาเป็นใครกันแน่

ไม่มีใครรู้จักตัวตนของเขาจนกระทั่งมนุษย์ที่ขึ้นมาจากก็อตแซงซ์วีเขต 3
บอกว่าเคยเห็นเขามาก่อน พวกเขาจดจำร่างราชาสปีริตขั้นสูงสุดยดของ
หานเซินได้

“นั่นคือดอลลาร์! ดอลลาร์ของมนุษย์เรา!”

“ดอลลาร์แข็งแกร่งจริงๆ! ทั้งมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดและสปีริตราชนจำนวน
มากต่างก็ไม่สามารถจะโค่นหมาป่าแห่งการทำลายล้างได้ แต่เขากลับฆ่า
มันได้ในพริบตา นั่นมันน่ากลัวมากๆ”

“ไม่ว่าดอลลาร์จะไปที่ไหน เขาก็แข็งแกร่งเสมอ”

“ดอลลาร์เป็นเหมือนเทพเจ้าของพวกเรา”

“ในที่สุดเขาก็ปรากฏตัวอีกครั้ง”

แต่มอนสเตอร์และสปีริตไม่เชื่อนั่นจะเป็นมนุษย์ พวกเขาไม่คิดว่ามันจะเป็นไปได้ที่ดอลล่าร์คนนี้จะ เป็นมนุษย์คนหนึ่ง แต่ที่น่าแปลกก็คือดูเหมือนว่ามีเพียงแค่มนุษย์เท่านั้นที่จดจำเขาได้

แต่ไม่ว่าจะยังไงก็ตาม ชื่อของดอลล่าร์ก็ถูกพูดไปถึงทั่วทั้งก็อตแซงซ์วรีเขต 4 เมืองแต่ละเมืองต่างก็พูดถึงเขา แต่ไม่มีใครรู้อะไรเกี่ยวกับเขามากนัก ตัวตนและที่อยู่ของเขายังคงเป็นความลับที่ไม่มีใครรู้

คนที่เศร้าที่สุดในตอนนี้ก็คงจะเป็นเนตรमार มันไม่เคยคาดคิดว่าก่อนเลย ว่าห่านเซ็นจะสามารถปลดผนึกของทะเลายโลหิตได้ และเมื่อเห็นว่าทะเลายโลหิตสามารถฆ่ามอนสเตอร์ที่แข็งแกร่งอย่างหมาป่าแห่งการ ทำลายล้างได้ เนตรमारก็อยากจะร้องให้ออกมา

ห่านเซ็นหาที่ลับสายตาและปิดใช้งานโหมดราชาสปีริตชั้นสุดยอด หลังจากนั้นเขาก็กลับไปทะเลสาบมังกรม้วนและลงไปที่ถ้ำที่อยู่ใต้น้ำ

หานเซ็นต้องการไปดูร่างของผู้หญิงที่ฝักออกมาจากไข่ศักดิ์สิทธิ์ยังคง
อยู่ที่นั่นหรือเปล่า ถ้าร่างของเธอยังอยู่ มันก็เป็นอะไรที่น่าเสียดายถ้า
ปล่อยทิ้งเอาไว้ แถมมันก็อาจจะมีผลึกพลังชีวิตหลงเหลืออยู่ก็เป็นได้

เมื่อคิดได้แบบนี้ หานเซ็นก็กลับไปในถ้ำที่อยู่ใต้น้ำ แต่หลังจากที่ไปถึงถ้ำ
เขาก็ต้องประหลาดใจที่ได้เห็นร่างของเธอได้หายไปแล้ว

‘เธอเป็นเหมือนกับหมาป่าแห่งการทำลายล้างที่เนื้อกินไม่ได้ อย่างนั้นหรือ?
และร่างกายของเธอก็หายไปแล้วหลังจากที่ตาย?’ หานเซ็นขมวดคิ้ว

เพราะปกติแล้วถ้าเนื้อของมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดไม่สามารถกินได้ พวกมัน
ก็จะสลายไป แต่จากที่เห็นร่างของเธอไม่น่าจะเป็นแบบนี้ซึ่งมันทำให้
หานเซ็นรู้สึกสับสน

หานเซ็นสำรวจภายในถ้ำอยู่สักพัก แต่เขาก็ไม่พบอะไร หลังจากนั้นเขาจึง
ออกมาจากถ้ำและกลับไปพบกับกุซิงเฉิง

ในตอนนี้อสูรเท้าโลहितกำลังอยู่ในอารมณ์ที่โกรธจัด เนื่องจากมันไม่ได้รับ
ผลประโยชน์อะไรกลับมาเลยหลังจากที่หมาป่าแห่งการทำลายล้างถูกฆ่า
นอกจากนั้นแล้วมันยังได้รับบาดเจ็บกลับมาด้วย

ขณะที่มันเดินทางไปในั้น มันก็เห็นมอนสเตอร์ตัวหนึ่งกระพือปีกสีดำอยู่
อสูรเท้าโลहितรู้สึกหิวกระหาย ดังนั้นมันจึงวิ่งเข้าไปและพยายามที่จะกิน
มอนสเตอร์ตัวนั้น

แต่ก่อนที่อสูรเท้าโลहितจะเข้าไปถึงตัวอีกฝ่าย มอนสเตอร์ตัวนั้นก็ยกธนูสี
ดำของมันขึ้นมา เสียงดังก้นธนูดังขึ้นในอากาศ และตามมาด้วยเสียงของ
ลูกธนูสีดำที่พุ่งออกไปยังหัวของอสูรเท้าโลहित

ปัง!

หัวของอสูรเท้าโลहितระเบิดออกในทันที มอนสเตอร์ตัวนั้นไม่ได้หันกลับไป
มอง มันแค่กระพือปีกและบินจากไป

ถ้าหากเขื่อนอยู่ที่นั่น เขาก็คงจะสามารถจุ่มมอนสเตอร์ตัวนั้นได้ เพราะ
นั่นก็คือมอนสเตอร์ร่างมนุษย์ที่ฝักออกจากไข่ศักดิ์สิทธิ์

ตอนที่ 1587 วิญญาณอสูรเครื่องราง

เมื่อกลับไปถึงเมือง หานเซินก็ตรวจดูวิญญาณอสูรหมาป่าแห่งการทำลายล้างที่เพิ่งได้รับมา

วิญญาณอสูรหมาป่าแห่งการทำลายล้างชั้นสุดยอดเบอร์เซิร์ก : ประสาทเครื่องราง

เมื่อหานเซินได้เห็นแบบนั้น เขาก็รู้สึกประหลาดใจ เนื่องจากเขาไม่เคยรู้มาก่อนว่าวิญญาณอสูรประสาทเครื่องรางคืออะไร

จากนั้นหานเซินก็เรียกวิญญาณอสูรหมาป่าแห่งการทำลายล้างออกมาเพื่อจะดูว่าวิญญาณอสูรประสาทเครื่องรางนั้นสามารถทำอะไรได้

วิญญาณอสูรหมาป่าแห่งการทำลายบินออกมาจากภายในจิตของเขาและกลายเป็นเครื่องรางที่มีขนาดพอดีกับฝ่ามือของหานเซิน

เครื่องรำนั้มีสีดำสนิท มันก็ถูกสลักด้วยภาพของหมาป่าที่มีปีก ภาพนั้น
ดูเหมือนกับหมาป่าแห่งการทำลายล้างที่วิวัฒนาการแล้วไม่มีผิด

หานชื่นมองดูเครื่องรางอยู่สักพัก และเขาก็รู้สึกได้ถึงออร่าแห่งความตาย
อยู่ในเครื่องรางซึ่งมันเป็นอะไรที่น่ากลัว แต่เขาก็ยังไม่รู้เลยว่ามันสามารถ
ทำอะไรได้

หานชื่นใช้เวลาหลายวันเพื่อศึกษาเกี่ยวกับมัน และเมื่อเขาค้นพบ
จุดประสงค์ของมันแล้ว เขาก็รู้สึกดีใจอย่างมาก

วิญญาณอสูรประเภทเครื่องรางเป็นอะไรที่พิเศษ หานชื่นได้ไปอ่านกระทู้
ของคนๆหนึ่งในอินเทอร์เน็ตที่เคยเป็นเจ้าของวิญญาณอสูรประเภท
เครื่องราง คนๆนั้นบอกว่าเขาค้นพบวิธีที่จะใช้มัน กระทู้นั้นเป็นเพียงกระทู้
ที่คนคนหนึ่งเข้ามาโพสต์เพื่อโอ้อวดวิญญาณอสูรใหม่ของเขาเท่านั้น

แต่ถึงอย่างนั้นมันก็เป็นข้อมูลที่มีประโยชน์กับห่านเซ็น วิญญาณอสูร
ประเภทเครื่องรางสามารถชุบชีวิตมอนสเตอร์ที่ตายไปแล้วขึ้นมาได้

เมื่อเครื่องรางถูกใช้งานกับมอนสเตอร์ มอนสเตอร์ตัวนั้นก็จะติดตามคนๆ
นั้นไปจนกระทั่งมันตาย

มันไม่สำคัญว่าเป้าหมายจะมีชีวิตหรือตายไปแล้ว แต่เครื่องรางจะถูก
ทำลายทันทีหลังจากที่ใช้งาน ซึ่งนั่นหมายความว่าวิญญาณอสูรประเภท
เครื่องรางสามารถใช้ได้เพียงแค่ครั้งเดียว แต่ถึงอย่างนั้นมันก็เป็นอะไรที่
ทรงพลัง

หมาป่าแห่งการทำลายล้างเป็นศัตรูที่แข็งแกร่ง ดังนั้นถึงแม้ห่านเซ็นจะใช้
มันกับมอนสเตอร์ชั้นสุดยอด มันก็น่าจะได้ผล

ข้อเสียเพียงอย่างเดียวของมันก็คือเขาสามารถใช้มันได้แค่ครั้งเดียว ห่าน
เซ็นไม่ต้องการจะใช้มันจนกว่าเขาจะตกอยู่ในสถานการณ์เป็นตายจริงๆ

เจ้าของกระตู่ นั้นคงจะต้องใช้วิญญาณอสุรประเภทเครื่องรางก่อนที่จะค้นพบถึงจุดประสงค์ของมัน เพราะก่อนหน้านี้มันไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับวิญญาณอสุรประเภทนี้อยู่เลย แต่มันก็มีอยู่ไม่กี่คนเท่านั้นที่เชื่อเจ้าของกระตู่

เมื่อไม่มีอะไรทำ หานเซ็นก็ตัดสินใจเข้าไปในหอแกนยืน เมื่อเข้าไปข้างใน เขาก็ได้รับคำท้าขอต่อสู้จำนวนมาก ซึ่งมันเป็นคำท้าที่ถูกส่งมาซ้ำๆจากเนตรमार

“เจ้านียังกล้ามาทำสัญญากับเราอีกหรอเนี่ย? หรือว่ามันไม่อยากจะมีชีวิตอยู่แล้ว?” หานเซ็นรับเข้าท้า เขาสงสัยว่าครั้งนี้มันต้องการอะไรอีก

ทันทีที่หานเซ็นก้าวเข้าไปในสนามประลอง เนตรमारก็ตะโกนออกมา

“ยินดีด้วยที่หัวหน้าปลดผนึกแกนยืนทะลายโลหิตได้สำเร็จ ตอนนี้หัวหน้าก็เห็นแล้วใช่ไหมว่าข้าไม่ได้พูดโกหก?”

“ยินดีด้วยอะไร? ฉันขายมันไปแล้ว เพราะฉันเองก็ปลดหนี้ของมันไม่ได้ เช่นเดียวกัน มันไม่มีประโยชน์อะไรที่นายจะมายินดีกับฉัน” หานเซ็นพูด

เนตรมารดูประหลาดใจ “เจ้าล้อเล่นใช่ไหม? เจ้าต้องเป็นดอลลาร์แน่ๆ”

“ถ้าฉันเป็นดอลลาร์ ฉันคงไม่เสียเวลามาพูดกับนายหรอก ฉันคงจะฆ่า นายทิ้งไปแล้ว” หานเซ็นทำท่าทางหงุดหงิดและพูดต่อ “บอกสิ่งที่คุณ ต้องการมา ไม่อย่างนั้นก็ไสหัวไปซะ”

เนตรมารจ้องมองหานเซ็นอย่างไม่แน่ใจว่าเขาพูดความจริงหรือเปล่า แต่ มันก็ไม่กล้าไปจะรบกวนหาความจริง ดังนั้นมันจึงพูดออกมา

“ท่านหัวหน้า ข้าอยากจะซื้ออันดับที่หนึ่งจากหัวหน้า บอกราคาราและข้า จะยอมจ่ายตามที่หัวหน้าต้องการ”

“ก็ได้ แกนยีนระดับชั้นสุดยอดหนึ่งอัน” หานเซ็นพูด

“ท่านหัวหน้า ข้ามีแค่แกนยีนระดับเงินเท่านั้น แล้วข้าจะไปมีแกนยีนระดับชั้นสุดยอดได้อย่างไร? อีกอย่างข้าก็ได้มอบแกนยีนจักรพรรดิให้หัวหน้าไปแล้วไม่ใช่หรือ? นั่นเป็นแกนยีนอันเดียวที่ข้ามี”

เนตรมารดูขมขื่น แต่ในใจของมันก็คิดว่า ‘เจ้านี้มันมันชั่วร้ายจริงๆ มันต้องการจะแลกเปลี่ยนแกนยีนระดับชั้นสุดยอดกับอันดับที่หนึ่งนี่นะ มันคิดว่าแกนยีนชั้นสุดยอดเป็นสิ่งที่ใครก็หามาได้ตามต้องการหรือไง?’

“ใครจะรู้ว่าของพังๆอันนั้นจะเป็นแกนยีนจักรพรรดิจริงๆ? ฉันทายมันไปก็เพราะคิดว่ามันเป็นแค่ขยะชิ้นหนึ่ง มันทำให้ฉันโกรธมากที่นายไม่บอกฉันว่ามันทรงพลังขนาดไหน นายควรจะบอกฉันให้เร็วกว่านี้ ก่อนที่ฉันจะสูญเสียมันไป” หานเซ็นพูดขึ้น

เนตรมารู้สึกโกรธ แต่มันก็ไม่กล้าจะโต้เถียง “ท่านหัวหน้า ข้าบอก
หัวหน้าไปหลายครั้งแล้วไปใช่หรือ? แต่หัวหน้าแค่ไม่เชื่อข้าเอง”

“ก็ได้ ฉันจะยอมลืมเรื่องนั้นไป ฉันบอกมานายต้องการจะเช่าซื้อหรือซื้อ
ขาด?” หานเซ็นพูดขณะที่มองไปที่เนตรมาร

“เช่าซื้อหรือซื้อขาดนี้หมายความว่ายังไง?”

“เช่าซื้อก็คือนายจะต้องทำตามกฎที่ตกลงกัน และเมื่อเสร็จแล้วนายก็ต้อง
คืนมันกลับมาให้ฉัน แต่ถ้านายซื้อขาด นายก็จะได้เป็นเจ้าของมันอย่าง
ถาวร และฉันก็จะไม่คาดหวังให้นายคืนมันมา”

“แล้วแต่ละแบบมีราคาเท่าไรล่ะ?” เนตรมารถาม

“ถ้าจะเช่าซื้อ นายต้องจ่ายเป็นแกนยื่นระดับอัญมณีหนึ่งอัน แต่ถ้านายต้องการจะซื้อขาด นายก็ต้องจ่ายเป็นสิบเท่าของราคานี้” หานเซ็นพูด

เนตรมารคิดกับตัวเอง ‘มันต้องบ้าไปแล้วแน่ๆ! แน่นอนว่ายังไงเราก็จะเลือกเช่าซื้อเพราะยังไงมันก็ไม่มีทางทำอะไรเราได้อยู่แล้ว’

“ท่านหัวหน้า ข้าต้องการแบบเช่าซื้อ” เนตรมารพูด

“ได้ แต่ถ้าจะเช่าซื้อ นายก็ต้องทำสัญญากับฉัน” หานเซ็นยิ้ม

“สัญญาอะไร?” เนตรมารถาม

“ถ้านายซื้ออันดับที่หนึ่งของฉันไปและไม่คืนมันกลับมาให้ฉัน นายก็ต้องจ่ายคืนให้ฉันเป็นแกนยื่นขั้นสุดยอด 10 อัน นี่จะถูกเขียนเอาไว้ในสัญญาเพื่อเป็นหลักฐาน” หานเซ็นยิ้ม

“ตกลง ข้าจะเซ็นสัญญานั้น ยังไงชะข้าก็จะคืนมันให้กับหัวหน้าอยู่แล้ว
ครั้งนี้เชื่อใจข้าได้เลย”

เนตรमारพูด แต่ในใจของมันก็คิด ‘สัญญาจะไปมีประโยชน์อะไร? ยังไงมัน
ก็ไม่มีทางรู้ว่าเราอยู่ที่เมืองนรกอยู่ดี และถึงแม้มันจะหาเมืองของเราเจอ
มันก็คงไม่กล้าทำอะไรอยู่ดี’

“ถ้าอย่างนั้นก็เซ็นสัญญากันเถอะ” หานเซ็นนำปากกาและกระดาษ
ออกมา หลังจากนั้นเนตรमारก็เขียนคำพูดที่หานเซ็นบอกให้เขียน ก่อนที่
จะปั๊มอั่งเท้าของมันลงไป

“หัวหน้า อย่างนี้ถูกแล้วใช่ไหม?” เนตรमारส่งสัญญาให้กับหานเซ็นพร้อมกับ
กับแกนยื่นระดับอัณมณี

หานเซ็นตรวจสอบเนื้อหาในสัญญาและม้วนเก็บมัน จากนั้นเขาก็พูด
“โอเค ตอนนี้มันเป็นอันดับที่หนึ่งแล้ว”

หานเซ็นยอมแพ้และออกจากสนามประลองไป หลังจากนั้นเขาก็ทำสัญญากับ
เนตรमारอีกครั้ง

เมื่อเนตรमारเห็นคำทำของหานเซ็น มันก็เลือกที่จะمينเฉย

“ฮ่าๆ ไร้เดียงสาอะไรแบบนี้ ใครมันจะไปโกงคืนให้กัน? ข้าต้องรีบขาย
อันดับที่หนึ่ง ก่อนที่จะมีเรื่องอะไรเกิดขึ้น”

หานเซ็นรู้อยู่แล้วว่าเนตรमारจะต้องมาไม้นี้ แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่รังเกียจ
ที่ขายอันดับหนึ่งให้กับมัน เพราะสัญญาที่เขียนเอาไว้มันจะทำให้มันต้อง
จ่ายคืนให้กับเขาในอนาคตข้างหน้า

เขาไม่คิดจะปล่อยให้นะตรมามีโอกาสได้ขายอันดับที่หนึ่งเช่นเดียวกัน
เขารีบออกไปจากหอแกนยืนและเพิ่มระดับแกนคริสตัลให้เป็นระดับทอง
หลังจากนั้นเขาก็กลับเข้าไปในหอแกนยืนด้วยการใช้ร่มปรากการ

ตอนที่ 1588 เทพธิดาแห่งความตาย

เนตรमारได้เตรียมแผนการเอาไว้เรียบร้อยแล้ว และทันทีที่มันตกลงกับ หานเซ็นเสร็จ มันก็ติดต่อกับผู้ซื้อที่เตรียมเอาไว้ในทันที แต่ในขณะที่มัน กำลังติดต่อกับคนๆ นั้น มันก็ได้เสียอันดับที่หนึ่งไปแล้ว

“เนตรमार นี่เจ้าคิดจะหลอกข้าอีกแล้วใช่ไหม?” สปิริตที่ต้องการจะ แลกเปลี่ยนกับเนตรमारพูดด้วยเสียงที่เย็นชา

“ไม่ใช่อย่างนั้น... ข้าแค่... มันเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่?”

เนตรमारซัดกับสิ่งที่เกิดขึ้น มันลงมือติดต่อกับผู้ซื้ออย่างรวดเร็ว ดังนั้น มันจะเป็นไปได้ยังไงที่จะมีคนมาแย่งอันดับที่ 1 ไปแล้ว

“เรื่องนี้มีความเกี่ยวข้องกับเจ้านั้นอย่างนั้นหรือ?”

เนตรमारเห็นว่าอันดับที่ 1 ในตอนนี้ถูกครองโดยแกนยื่นที่เข้าร่วมปรากฏ
และยังมันคิดถึงเรื่องนี้มากเท่าไร มันก็รู้สึกขุ่นมา

ถ้าแกนยื่นทั้ง 2 เป็นของห่านเซ็นทั้งคู่ละก็ เนตรมารก็ไม่สามารถจะหยั่งได้
ว่าเขาแข็งแกร่งถึงขนาดไหน เขาถึงได้มีแกนยื่นหลายอันที่สามารถขึ้นเป็น
อันดับที่ 1 โดยผ่านเพียงแค่การทดสอบแบบนี้

แต่ทว่าเนตรมารไม่กล้าคิดว่าแกนยื่นเหล่านั้นจะเป็นของคนๆเดียว มันคิด
ว่าแกนยื่นเหล่านั้นจะต้องของฝ่ายหนึ่งใดฝ่ายหนึ่ง ไม่มีใครคาดคิดว่าแกน
ยื่นทั้งหมดจะเป็นของคนๆเดียว

ห่านเซ็นนำร่วมปรากฏเข้ารับการทดสอบเพื่อชิงอันดับหนึ่งคืนมา และเมื่อ
ได้รับการเสริมพลังครบทั้ง 9 ครั้ง หลังจากนั้นเขาก็ใช้แกนแสงสีทองเพื่อ
เพิ่มระดับของมันให้กลายเป็นแกนยื่นระดับทอง

เมื่อเนตรमारสังเกตว่ามันได้กลับไปอยู่อันดับที่หนึ่งอีกครั้ง นี่ก็ทำให้จิตใจของมันกลับมาเบิกบานอีกครั้ง

“ฮ่าๆ! ถึงการที่เจ้าของรุ่มนั้นจะมาทำการทดสอบในจังหวัดที่ไม่ดีเท่าไรหรอก แต่ดูเหมือนว่าเขาจะเพิ่มระดับของมันไปเป็นระดับทองในทันทีหลังจากที่ได้รับการเสริมพลัง 9 ครั้ง ดูเหมือนว่าข้าจะยังคงโชคดียู่!”

เนตรमारติดต่อผู้ซื้อคนนั้นอีกครั้งหนึ่ง มันต้องการจะขายอันดับที่หนึ่งของมัน แต่เมื่อมันกำหนดเวลาและสถานที่เสร็จแล้ว ตารางจัดอันดับแกนยีนก็เริ่มส่องแสงออกมา อันดับนั้นถูกเปลี่ยนแปลงอีกครั้งหนึ่ง

เนตรमारรู้สึกแย่มากๆ อารมณ์ของมันเดี๋ยวขึ้นเดี๋ยวลงอย่างกะทันหัน ซึ่งทำให้มันรู้สึกราวกับว่าหัวใจจะระเบิดออกมา

“เนตรमार นี่มันหมายความว่ายังไง?” สปิริตู้สึกโมโห เขาจึงไปที่เนตรमारด้วยดวงตาที่เต็มไปด้วยความโกรธ

เนตรมารู้สึกแยจนทำอะไรไม่ถูก มันอ้าปากเตรียมจะพูดอะไรบางอย่าง แต่มันก็ไม่ว่าว่าจะพูดอะไรออกไปดี

แกนยีนที่มีชื่อว่าเหรียญได้ขึ้นเป็นอันดับที่ 1 ของหอแกนยีน ซึ่งมันถือเป็นข่าวใหญ่มากๆ ทุกคนในก๊อตแซงซัวร์เขต 4 ต่างเริ่มจะคิดว่ามันอาจจะ เป็นแกนยีนของดอลลารผู้ไร้เทียมทานที่สามารถโค่นหมาป่าแห่งการ ทำลายล้างลงได้

ถ้ามันเป็นแกนยีนของเขาจริงๆ อย่างนั้นแล้วการที่แกนยีนระดับเงิน สามารถจัดการกับหมาป่าแห่งการทำลายล้างได้นั้น พลังของมันก็คงจะ เป็นอะไรที่น่ากลัวอย่างมาก

บางคนเชื่อว่าแกนยีนเหรียญคือแกนยีนที่ใช้โค่นหมาป่าแห่งการทำลาย ล้าง แต่บางคนก็ไม่คิดว่าทั้ง 2 มีความเกี่ยวข้องกัน เรื่องนี้กำลังเป็นที่ โต้เถียงกันอย่างมากในก๊อตแซงซัวร์ 4

บางคนอยากที่จะทำสู้กับเจ้าของแกนยื่นเหรียญ เนื่องจากพวกเขา
ต้องการจะเห็นว่าเจ้าของแกนยื่นเหรียญนั้นใช่ดอลลาร์คนนั้นจริงๆหรือ
เปล่า

แต่หานเซ็นไม่ได้สนใจเกี่ยวกับเรื่องพวกนั้น หลังจากที่ได้อันดับหนึ่งคืน
มาแล้ว เขาก็ออกจากหอแกนยื่นในทันที แต่ครั้งนี้หานเซ็นไม่ได้เพิ่มระดับ
ของแกนยื่นเหรียญไปเป็นระดับทองในทันที เนื่องจากเขามีแผนที่จะใช้มัน
เพื่อทำลายแผนการของเนตรमार

หลังจากที่หานเซ็นทำการดูซับผลึกพลังชีวิตของหมาป่าแห่งการทำลาย
ล้าง เขาก็ได้รับจี่โนพ้อยขั้นสุดยอดเพิ่มมาอีก 8 พ้อย ทำให้ตอนนี้เขามีจี่
โนพ้อยขั้นสุดยอดทั้งหมด 34 พ้อย

ตอนนี้หานเซ็นมีพลังมากพอที่จะฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้แล้ว แต่มอน
สเตอร์ขั้นสุดยอดส่วนใหญ่มักจะอยู่ในเมืองขั้นสุดยอด ดังนั้นการจะหา
เป้าหมายจึงเป็นงานที่ยากลำบาก

ขณะที่ห่านเซ็นกำลังคิดว่าจะไปหามอนสเตอร์ชั้นสุดยอดที่อยู่ตามลำพัง
ได้ที่ไหน สปีริตเซฟก็กลับเข้ามาในเมืองพร้อมกับข่าวที่น่าตกใจ

เธอบอกว่าเมืองเวหาได้ไปทำให้มอนสเตอร์ที่น่าสะพรึงกลัวโกรธขึ้นมา
มอนสเตอร์ชั้นสุดยอดและสปีริตราชนของพวกเขาถูกฆ่าตายจำนวนมาก
และเมืองของพวกเขา ก็ได้รับความเสียหายอย่างหนัก

“ใครกันที่ทำเรื่องแบบนั้น? แต่นี้ก็ถือว่าเป็นโอกาสที่ดี”

เมื่อได้ยินอย่างนั้นห่านเซ็นก็ยิ้มออกมา เพราะยังงั้นเขาก็มีแผนที่จะบุก
ตีเมืองเวหาอยู่แล้ว

“ไม่มีใครรู้ว่ามอนสเตอร์ตัวนั้นมาจากที่ไหน เพราะไม่มีใครเคยเห็นมันมา
ก่อน มันเป็นมอนสเตอร์ที่ถือคันธนู มันสวมชุดเกราะสีดำและมีปีกสีดำ
มันดูเหมือนจะมาจากเมืองศักดิ์สิทธิ์ แต่ก็ดูเหมือนว่าจะไม่ใช่ นอกจากนั้น

มันยังแข็งแกร่งพอๆกับเจ้าเมืองศักดิ์สิทธิ์ แม้แต่เจ้าเมืองเวหาก็ทำอะไร
มันไม่ได้” สปิริตเซฟเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างละเอียด

ห่านเซ็นรู้สึกซึ้ง เขาคิดว่ามอนสเตอร์ที่เธอพูดถึงอาจจะเป็นผู้หญิงที่ฝึก
ออกมาจากไขศักดิ์สิทธิ์

ห่านเซ็นรีบถาม “มอนสเตอร์ที่เธอพูดถึง ไซ้ผู้หญิงที่สูงประมาณ 180
เซนติเมตรไหม? และปีกสีดำของเธอก็เหมือนกับปีกของอีกาไซ้ไหม? ชุด
เกราะของเธอเป็นแบบนี้ไซ้ไหม...”

ห่านเซ็นวาดรูปชุดเกราะเท่าที่จำได้ และเมื่อสปิริตเซฟได้เห็นมัน เธอก็พูด
ออกมาอย่างประหลาดใจ “เจ้าเคยเห็นนางอย่างนั้นหรือ!”

ตอนนี้ห่านเซ็นรู้สึกสับสนไปหมด เขาคิดกับตัวเอง

‘ดูเหมือนว่ามอนสเตอร์ตัวนั้นคงจะเป็นผู้หญิงที่ฝักออกมาจากไข่ศักดิ์สิทธิ์
ไม่ผิดแน่ แต่เกิดอะไรขึ้น ทำไมเธอถึงได้กลับมามีชีวิตอีกครั้งและยัง
แข็งแกร่งขึ้นกว่าเดิม?’

ห่านเซ็นไม่รู้ว่าคนที่ช่วยชีวิตเธอและทำให้เธอแข็งแกร่งขึ้นนั่นก็คือตัว
ของเขาเอง

“มอนสเตอร์นั้นแข็งแกร่งขนาดนั้นเลยอย่างนั้นหรือ?”

กูงิงเจิงบังเอิญได้ยินที่พวกเขาคุยกัน ดังนั้นเธอจึงเดินเข้ามาและถาม

“ใช่แล้ว นางแข็งแกร่งมากๆ ถ้าสปีริตเกิดใหม่ไม่ได้ ตอนนี้เมืองเวหาก็คง
จะกลายเป็นเมืองร้างไปแล้ว ทั้งมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดและสปีริตราชน
ต่างก็ถูกนางฆ่าตายอย่างง่ายดาย มีเพียงแค่เจ้าเมืองเวหาและยอดฝีมือ
ไม่กี่คนเท่านั้นที่รอดจากลูกธนูของนางไปได้ ข้าแน่ใจว่าทั้งก๊อตแซงซัวร์
เขต 4 ต่างก็ตกใจกับข่าวนี้ ไม่มีใครรู้ถึงชื่อของนางด้วยซ้ำ ทุกคนแค่เรียก
นางว่ายมทูตหรือไม่ก็เทพธิดาแห่งความตาย เพราะถ้านางโกรธขึ้นมา

นางก็จะฆ่าทุกคนที่อยู่รอบๆโดยไม่พูดอะไรแม้แต่คำเดียว” สปริตเซฟพูดด้วยความอิจฉา

สปิริตเซฟเองก็ต้องการจะทำแบบนั้นได้เช่นกัน เพราะถ้าเธอสามารถทำแบบนั้นได้ การจะหาวัตถุวิบัติก็จะเป็นอะไรที่ง่ายขึ้นมาก

“เทพธิดาแห่งความตาย...” หานเซ็นพูดคำนั้นซ้ำๆ

เขามั่นใจว่าเธอจะต้องเป็นผู้หญิงที่ฝักออกมาจากไซค์กดีลิตี้แน่ๆ แต่เธอไม่ได้กลับไปหาเจ้าเมืองศักดีลิตี้หรือจักรพรรดินีแห่งการทำลายล้าง ดูเหมือนว่าเธอกำลังตามหาอะไรบางอย่างอยู่ แต่เธอกำลังตามหาอะไรนั้น หานเซ็นเองก็ไม่รู้

ตอนที่ 1589 ลิขสิทธิ์

หานเซ็นยืนตรงหน้าสำนักงานใหญ่ของบริษัทอิมเพรสชั่นคัลเจอร์ที่มียาม
รักษาความปลอดภัยยืนเฝ้าอยู่ เขาสวมแว่นกันแดดอันใหญ่และสวม
หมวก ขณะที่อุ้มเสื้อวสวาเอาไว้ในอ้อมแขนโดยมีเปาเอนั่งอยู่บนไหล่

“พวกเรามีนัดกับหัวหน้าฝ่ายบรรณาธิการ นี่คือใบอนุญาต” หานเซ็นส่ง
ใบอนุญาตให้กับยามรักษาความปลอดภัย

ยามรักษาความปลอดภัยอ่านใบอนุญาตและเงยหน้ามองหานเซ็นด้วย
ความชื่นชม เขาส่งใบอนุญาตคืนให้หานเซ็นและพูด

“คุณก็คือเซียงซิงที่เป็นผู้แต่ ‘รักของประธานผู้เอาแต่ใจ’ หรือเนี่ย! ผมหลง
รักหนังสือการ์ตูนของคุณมาก ผมขอลายเซ็นของคุณหน่อยได้ไหมครับ?”

“ต้องขอโทษด้วย ผมเป็นแค่ผู้จัดการของเขาเท่านั้น เชียชิ่งเป็นคนที่ยุ่งมาก ดังนั้นเขาจึงไม่สะดวกมาที่นี่” หานเฉินพูด

เซียชิ่งวิวัฒนาการไปเป็นกึ่งเทพเมื่อหลายปีก่อน แต่มันยังไม่มีข่าวคราวเกี่ยวกับเขาเลย หานเฉินเลยไม่รู้ว่าเขายังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า

แต่ถึงอย่างนั้นหานเฉินก็ยังคงจัดการเกี่ยวกับเรื่องหนังสือการ์ตูนของเขา ถึงแม้มันจะไม่ได้มีเนื้อหาใหม่มาหลายปีแล้ว แต่รักของประธานผู้อ่านแต่ใจก็ยังคงเป็นที่นิยมอยู่ นอกจากนั้นมันยังถูกตีพิมพ์เป็นหนังสือแล้ว เกมทางบริษัทผลิตภาพยนตร์ยังได้ติดต่ออิมเพรสชั่นคัลเจอร์มาด้วย เนื่องจากต้องการจะนำมันไปทำเป็นอนิเมะและภาพยนตร์ฉบับคนแสดง ซึ่งหานเฉินมาที่นี่ก็เพื่อจะพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องลิขสิทธิ์

‘ฟี่ซิง ถึงแม้คุณจะตายไปแล้ว แต่งานของคุณก็จะยังคงอยู่ไปชั่วนิรันดร์’
หานเฉินคิดกับตัวเอง

ห่านเซ็นไม่ได้สนใจเกี่ยวกับเรื่องพวกนี้ แต่มันเป็นผลงานส่วนตัวของเซีย
ซิง และมันก็เป็นสิ่งสุดท้ายที่เขาทิ้งเอาไว้บนโลกนี้ ห่านเซ็นไม่จึงต้องการ
จะเห็นมันสาบสูญไป

ยามรักษาความปลอดภัยดุคิดหวัง แต่เขาก็ยังพูดออกมา

“เชิญเข้าไปได้ หัวหน้าฝ่ายบรรณาธิการกำลังรอคุณอยู่ในห้องประชุม
หุ่นยนต์อัตโนมัติจะนำทางคุณไปที่นั่นเอง”

ห่านเซ็นตามหุ่นยนต์อัตโนมัติไปที่ห้องประชุม เขาคอยเล่นกับเสี้ยวสวาไป
ด้วยขณะเดินไป

ช่วงนี้เจี๋ยเยียนหั่นงานยุ่งมาก ห่านเซ็นเลยคิดว่าควรจะพาเสี้ยวสวามา
ด้วย

พวกเขากังวลว่าเสี่ยวฮวาจะได้รับผลกระทบในช่วงเวลาที่อยู่ใน
ห้องควบคุมหลักของคริสตัลไลเซอร์ แต่ดูเหมือนว่ามันจะไม่มีอะไร
ผิดปกติ เสี่ยวฮวายังคงเติบโตเหมือนกับเด็กทั่วไป และเมื่ออายุ 1 ขวบ
เขาก็สามารถเดินและพูดได้

แต่ถึงอย่างนั้นเสี่ยวฮวาก็เป็นเด็กที่เงียบมากๆ ถ้าไม่มีใครมาเล่นกับเขา
เขาก็จะนั่งอยู่เงียบๆคนเดียวตลอดทั้งวัน

ในห้องประชุม จั๋วหลานขมวดคิ้ว ขณะที่จ้องมองไปที่หน้าจอ ตั้งแต่ที่หาน
เซ็นมาถึงหน้าสำนักงานหลักของบริษัทอิมเพรสชั่นคัลเจอร์ เธอก็ได้จับตา
ดูเขาอยู่ตลอด เธอรู้สึกผิดหวังที่เซี่ยชิงไม่ได้มาด้วยตัวเอง และเมื่อเธอเห็น
ว่าหานเซ็นอุ้มเด็ก 2 คนมาเข้าประชุมเรื่องลิขสิทธิ์ด้วย เธอก็ขมวดคิ้วยิ่ง
กว่าเดิม

จั๋วหลานไม่กลัวที่จะต้องพบกับนักเขียนที่มีชื่อเสียงโด่งดัง แต่เธอกลับที่
ต้องจะพูดคุยกับผู้จัดการ โดยเฉพาะในกรณีนี้ หานเซ็นดูไม่เป็นมืออาชีพ

เลยสักนิดเดียว เขานำเด็ก 2 คนมาเข้าประชุมด้วย เธอจึงไม่คิดว่าการ
เจรจาจะเป็นไปอย่างราบรื่น

แต่รักของประธานผู้เอาแต่ใจนั้นเป็นที่นิยมมากเกินไป และถึงจะผ่านมา
หลายปี มันก็ยังคงติดอันดับ 1 ใน 5 อยู่ เพียงแค่เรื่องนั้นก็พอจะบอกถึง
ความนิยมของมันได้แล้ว

หนังสือการ์ตูนส่วนใหญ่ยังคงถูกเขียนออกมาเรื่อยๆนั้นยังไม่มีที่นิยม
เท่ากับมัน มันจึงทำให้มีนักลงทุนหลายคนสนใจในรักของประธานผู้เอา
แต่ใจเนื่องจากมันเป็นที่นิยมอย่างยาวนาน พวกเขาจึงต้องการนำมันไป
ทำเป็นอนิเมะและภาพยนตร์ฉบับคนแสดง

“หัวหน้าบรรณาธิการจ้าว ทำไมเสียชิงถึงไม่มาด้วยตัวเอง?” ชายวัย
กลางคนที่อยู่ข้างๆเธอขมวดคิ้วขณะที่มองเห็น

“ถึงแม้เซียซิงจะเป็นนักเขียนของอิมเพรสชันลิสต์ แต่เขาเป็นนักเขียนอิสระ เขาชอบทำอะไรตามวิธีของตัวเอง ถ้าเขาต้องการที่จะส่งผู้จัดการมาที่นี่ พวกเราก็ไปบังคับเขาไม่ได้” จั๋วหลานพูดอย่างระมัดระวัง

จนถึงตอนนี้ยังไม่มีใครรู้ว่าเซียซิงเป็นใครกันแน่ จั๋วหลานเองก็อยากจะรู้ถึงเรื่องนั้นเช่นเดียวกัน

จั๋วหลานหลงรัก ‘รักของประธานผู้เอาแต่ใจ’ มากเช่นเดียวกัน จิตใจของเธอเป็นเหมือนกับหญิงสาวปกติทั่วไป เธอไม่ต้องการอะไรมากไปกว่าการถูกรักโดยผู้ชายแบบนั้น

แต่เธอก็ยังคงแตกต่างจากหญิงสาวส่วนใหญ่เล็กน้อย และเธอก็รู้ว่าผู้ชายแบบนั้นไม่มีอยู่จริงบนโลกใบนี้

“คุณได้บอกเขาไหมว่าทาง ‘ตงเท่อฟิล์ม’ ต้องการที่จะพูดคุยกับเขาเกี่ยวกับเรื่องลิขสิทธิ์? ประธานของพวกเราก็อยู่ที่นี้ด้วย เขาจะไม่เสีย

มารยาทไปหน่อยหรือที่ส่งผู้จัดการมาแบบนี้?” ผู้หญิงที่ดูเหมือนจะเป็น
เลขาของชายวัยกลางคนพูดขึ้นมา

“บางทีเขาคงจะยุ่งมากๆ ด้วยเหตุนี้เขาเลยมาที่นี่ไม่ได้” จั๋วหลานพูด

“มันยังจะมีเรื่องอะไรที่สำคัญไปกว่าเรื่องนี้อีก? รู้ไหมว่าตงเท่อฟิล์มมีผู้ถือ
หุ้นจำนวนมากแค่ไหน” ผู้หญิงคนนั้นดูไม่พอใจ

จั๋วหลานยิ้มแต่ไม่ได้พูดอะไร เธอไม่ชอบความยิ่งยโสของพวกเขา แต่ธุรกิจ
ก็คือธุรกิจ ค่าลิขสิทธิ์นั้นค่อนข้างสูง และถ้าตกลงกันสำเร็จ ทางอิมเพรส
ชั่นคัลเจอร์ก็จะได้รับส่วนแบ่ง 20 เปอร์เซ็นต์ด้วย ซึ่งถือเป็นเงินจำนวน
มาก

ดังนั้นถึงจั๋วหลานจะเกลียดท่าทางของผู้หญิงคนนั้น แต่เธอก็ต้องอดทน

‘นี่ฉันยังไม่ได้พูดอะไรไม่ดีออกไปเลยนะ เธอมันก็แค่เลขาที่ขายร่างกาย
ของตัวเองเพื่อแลกกับตำแหน่งเท่านั้น’ จั่วหลานคิดขณะที่มองเธอด้วย
ความดูถูก

ขณะที่พวกเขาพูดคุยกัน ในที่สุดหานเซินก็มาถึงห้องประชุม จั่วหลานปิด
หน้าจอและเชิญให้หานเซินเข้ามาข้างใน เธอคิดในใจ

‘แย่ที่สุด ผู้จัดการที่ไร้ความเป็นมืออาชีพกับผู้หญิงที่ขายตัวเพื่อแลก
ตำแหน่ง เหอะ การเจรจาครั้งนี้คงจะยุ่งยากแน่ๆ’

“สวัสดีครับ คุณคือหัวหน้าบรรณาธิการจั่วไช่ไหมครับ? ผมคือผู้จัดการ
ของเซียซิง ชื่อซานมู่” หานเซินยื่นมือของเขาออกไปหาจั่วหลาน

เมื่อจั่วหลานเห็นเขาอ้วนเตี้ยเข้ามาพร้อมทั้งสวมหมวกและแว่นกันแดด
เธอก็รู้ในทันทีว่าเขาไร้มารยาท แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังจับมือกับเขา

“สวัสดิ์ค่ะ ดิฉันจ้าวหลาน ที่อยู่ตรงนี้ก็คืประธานบริษัทตงเทอ फिल्มอวีเฮ่อ
เทียน เขาต้องการที่จะซื้อลิขสิทธิ์ของรักของประธานผู้เอาแต่ใจ”

“สวัสดิ์ครับประธานอวี ผมนานมู่” หานเซ็นยื่นมือออกไปหาอวีเฮ่อเทียน

อวีเฮ่อเทียนยังคงนั่งอยู่บนเก้าอี้และไม่ยอมลุกขึ้นมา เขาวางชิการ์ลงและ
พูด

“ทำไมเซี่ยชิ่งถึงไม่มาที่นี่? คุณแน่ใจหรือว่าคุณจะจัดการกับธุรกิจที่ใหญ่
อย่างนี้ได้?”

หานเซ็นไม่ได้โกรธอะไร เขาแค่ยิ้มและพูด

“เซี่ยชิงอยู่ในก๊อตแซงชั่วรีและยังไม่ได้กลับมา ผมจึงเป็นคนจัดการเรื่อง
ทั้งหมดเกี่ยวกับรักของประธานผู้เอาแต่ใจ ผมเป็นตัวแทนของเซี่ยชิงใน
เรื่องนี้ได้ คุณอย่าได้กังวล”

ตอนที่ 1590 ลุงสอง

เมื่อจ้าวหลานได้ยินสิ่งที่ห่านเซ็นพูด เธอก็ไม่แน่ใจว่าสิ่งที่เขาพูดออกมาเป็นความจริงหรือเปล่า แต่เธอก็พอจะเข้าใจ

เลขากรอกตาและพูดขึ้นมา “นี่เป็นธุรกิจใหญ่ แต่เขากลับเข้าไปในก๊อตแซงซ์วีรึเนียนะ? และท่าทางของคุณนี่มันอะไรกัน? คุณคิดยังไงถึงได้พาเด็กมาด้วย? นี่คุณเป็นผู้จัดการหรือพี่เลี้ยงเด็กกันแน่?”

อวีเฮ่อเทียนดูไม่พอใจเช่นกัน เพราะเขาเองก็ไม่ชอบห่านเซ็นเลยแม้แต่นิดเดียว

เมื่อห่านเซ็นเห็นท่าทางของพวกเขา เขาก็จำเป็นต้องกั้นความอยากที่จะหัวเราะเอาไว้ เขาจะไม่ยอมปล่อยให้ผลงานของเซียซิงต้องตกไปอยู่ในมือของคนพวกนี้เด็ดขาด เขาคิดว่ามันเป็นอะไรที่เสียเปล่า ถ้ามันตกไปอยู่ในมือของพวกเขา

“นี่คุณยิ้มอะไรของคุณ?” อวีเฮ่อเทียนถาม

หานเซินหัวเราะออกมา “คุณอาจจะคิดว่าเป็นธุรกิจใหญ่ แต่ผมชอบออก
ตอนนี้เลยว่าจริงๆ แล้วมันก็เป็นแค่ธุรกิจเล็กๆ เท่านั้น แต่ผมก็ยังตัดสินใจ
แบ่งเวลามาเข้าประชุมครั้งนี้ ถ้าคุณไม่ชอบท่าทางที่ผมแสดงออกมา
อย่างนั้นแล้วพวกเราก็จบการสนทนากันซะตอนนี้เลย”

หลังจากนั้นหานเซินก็หันหลังกลับและเดินไปที่ประตู ถึงหานเซินอยากจะ
ให้เรื่องรักของประธานผู้เอาแต่ใจถูกนำไปทำเป็นภาพยนตร์ แต่เขาก็ต้อง
ทำให้แน่ใจว่ามันจะออกมายอดเยี่ยม ถึงแม้เขาจะไม่ได้รับเงินอะไรมาก
แต่เรื่องนั้นก็ไม่ได้สำคัญอะไร ตราบใดที่ผลงานของเขียซิงออกมายอดเยี่ยมก็เพียงพอแล้ว

จ้าวหลานและอวีเฮ่อเทียนต่างรู้สึกซึ้ง พวกเขาไม่ได้คาดคิดว่าหานเซินจะ
พูดออกมาแบบนั้น เพราะโดยปกติแล้วผู้จัดการทุกคนย่อมอยากจะได้เงิน
แต่หานเซินหันหลังกลับในทันทีราวกับว่าเขาไม่สนใจเลยสักนิด

“ธุรกิจเล็กๆ? นี่คุณรู้ไหมว่าพวกเราตั้งใจจะลงทุนกับมันเท่าไร? และคุณ
รู้ตัวไหมว่าตัวเองจะได้รับเงินมากแค่ไหนหลังจากที่ตกลงซื้อขายกันเสร็จ
สิ้น?” เลซาธุโกธร

จ้าวหลานรีบลุกขึ้นมาพูดกับหานเซ็น “พวกเราามาที่นี่เพื่อตกลงธุรกิจกัน
พวกเราน่าจะนั่งคุยกันอย่างใจเย็น”

หานเซ็นหันกลับมามองจ้าวหลานและพูด “ไม่มีความจำเป็นที่ต้องพูดคุย
กันอีกแล้ว หัวหน้าบรรณาธิการจ้าว ครึ่งหน้าคุณช่วยหาคนที่ดีกว่านี้ด้วย
ผมจะขายลิขสิทธิ์ให้กับคนที่นำมันไปทำเป็นภาพยนตร์ที่ดีจริงๆเท่านั้น ถ้า
คุณมีแค่คนแบบนี้ก็อย่าได้ติดต่อผมไปอีก”

จ้าวหลานรู้ว่าสถานการณ์กำลังจะเลวร้ายยิ่งกว่านี้ อวี๋เฮ่อเทียนเกลียด
มากๆเวลาที่คนอื่นพูดเหมือนกับว่าเขาไม่รู้เรื่องอะไร

ตงเท่อฟิล์มเป็นบริษัทที่ใหญ่และมีเม็ดเงินมหาศาล แต่นั่นก็ไม่ได้
หมายความว่าพวกเขาจะสามารถสร้างภาพยนตร์ที่ยอดเยียมออกมาได้
พวกเขาไม่ได้เป็นที่นิยมอะไรในสหพันธ์ด้วยซ้ำ แอมวี่เฮ่อเทียนก็เป็นหนึ่ง
ในผู้ถือหุ้นรายใหญ่ของกลุ่มสตาร์อีกด้วย ในตอนแรกตงเท่อฟิล์มนั้นถูก
จัดตั้งขึ้นมาเพื่อสนับสนุนนักแสดงเฉยๆ

เว่ยหมิ่นเงินเป็นหนึ่งในภรรยาของอวี่เฮ่อเทียน เธอเป็นคนโปรดของเขา
และเหตุผลที่เขาต้องการจะสร้างภาพยนตร์เรื่องนี้ก็เป็นเพราะเธอ

ถึงแม้ว่าอวี่เฮ่อเทียนจะแค่ต้องการทำมันสนุกๆ แต่เขาก็เกลียดเวลาที่คนอื่น
พยายามจะบอกว่าเขาไม่รู้เรื่องอะไร

“หนุ่มน้อย อย่าได้ใจร้อนไป ถ้าคุณยังคงทำแบบนี้ต่อไป คุณก็จะพลาด
โอกาสที่อยู่ตรงหน้าไป” อวี่เฮ่อเทียนเขียนชิการ์ลงไปในที่เขียนบุหรี ขณะที่
เขาพูดกับหานเฉิน

“หัวหน้าบรรณาธิการจ้าว ถ้าไม่มีเรื่องอะไรแล้ว ผมขอตัวก่อน”

ห่านเซ็นมาที่นี่เพื่อพูดคุยเรื่องลิขสิทธิ์ก็จริง แต่มันก็เป็นแค่วิธีที่เขาจะพา
เสียงหวาออกมาเดินเล่นเท่านั้น

ห่านเซ็นอารมณ์เสียที่เหตุการณ์เป็นแบบนี้ และเขาก็ไม่มีกระจิตกระใจ
จะพูดกับคนพวกนี้อีก

จ้าวหลานต้องการจะพูดอะไรบางอย่าง แต่ก่อนที่เธอจะได้ทำ อวีเฮ่อเทียน
ก็พูดขึ้นมาก่อน “หนุ่มน้อย นายคิดหรือไม่ว่าถ้านายจากไปตอนนี้ รักของ
ประธานผู้เฒ่าแต่ใจจะไม่มีวันถูกวางขาย?”

เมื่อห่านเซ็นได้ยินอย่างนั้น เขาก็หันกลับมาและพูด

“นายชื่ออวีเฮ่อเทียนอย่างนั้นใช่ไหม? นายพูดจาใหญ่โตแต่ทำไมฉันกลับ
ไม่เคยได้ยินชื่อของนายมาก่อนเลย”

“นายไม่เคยได้ยินชื่อของผู้ถือหุ้นรายใหญ่กลุ่มสตาร์วี่? นี่นายยังเรียกว่าตัวเองเป็นผู้จัดการได้อีกงั้นหรือ?” เว่ยหมิ่นเงินหัวเราะออกมา

“ฉันพอจะรู้จักคนในกลุ่มสตาร์วี่ แต่ฉันไม่รู้จักอวีเฮ้อเทียน” หานเซินพูดก่อนที่จะหันหลังและเดินจากไป

ไม่ว่าจะเป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่ของกลุ่มสตาร์วี่หรือแม้แต่ตระกูลหนึ่งก็ไม่สามารถจะข่มขู่ให้เขากลับได้ทั้งนั้น

เมื่อได้ยินหานเซินพูดแบบนั้น จั๋วหลานก็รู้สึกตกใจ สถานการณ์นั้นกำลังเลวร้ายขึ้นเรื่อยๆ

อวีเฮ้อเทียนทบทวนด้วยความโกรธ เขาต้องการที่จะพูดอะไรบางอย่าง แต่ก่อนที่จะเขาจะได้ทำ โทรศัพท์ของเขาก็กดขึ้นมาซะก่อน

อวิเฮ่อเทียนโกรธจัดจนเกือบที่จะขว้างโทรศัพท์ทิ้งไป แต่เมื่อเขาเห็นชื่อ
ของที่โทรมา เขาก็กดรับมัน

“คุณเยวี่ คุณติดต่อผมมาด้วยเรื่องอะไรอย่างนั้นหรือครับ?” อวิเฮ่อเทียน
ฝืนยิ้มให้กับวิดีโอคอลบนหน้าจอโทรศัพท์

บนหน้าจอนั้นมีภาพของหญิงเยวี่ในชุดสีขาว หญิงเยวี่ยังคงดูสง่างาม
เช่นเคย ถึงแม้เวลาจะผ่านมานานแล้วก็ตาม

อวิเฮ่อเทียนดูกระวนกระวายในทันทีเมื่อได้เห็นหญิงเยวี่ ถึงแม้มันจะเป็น
แค่วิดีโอคอล แต่ท่าทางเคารพที่เขาแสดงออกมานั้นไม่ใช่สิ่งที่สามารถ
ปลอมแปลงได้

แต่หญิงเยวี่ยะเมินเฉยต่อเขา หญิงเยวี่ยนมองเห็นห่านเซ็นที่กำลังเดิน
ออกไปผ่านวิดีโอ เขาเลยพูดขึ้นมา “ห่านเซ็น ทำไมนายถึงมาอยู่ที่นี่?”

หนึ่งเยวียจดจำห่านเซ็นได้ ถึงแม้ห่านเซ็นจะสวมแว่นกันแดดกับหมวกเพื่อ
ปลอมตัวก็ตาม

“ไม่ได้เจอกันชะนานเลยนะ หนึ่งเยวีย” เมื่อห่านเซ็นได้ยินเสียงของหนึ่ง
เยวีย เขาก็หันกลับไปทักทาย

มันยังคงมีความตึงเครียดระหว่างพวกเขาทั้งสอง ดังนั้นมันยากที่จะบอก
ได้ว่าพวกเขาเป็นเพื่อนหรือศัตรูกันแน่

“ฉันคิดว่าจะแวะไปที่บ้านของนาย แต่ในเมื่อนายมาอยู่ที่นี่แล้ว มันก็ไม่มี
ความจำเป็นที่ฉันต้องไปอีก ลุงสองของฉันอยากจะเลี้ยงอาหารเย็นนาย
สักหน่อย นายพอจะมีเวลาไหม?” หนึ่งเยวียพูด

หลังจากที่หนึ่งเยวียพูดอย่างนั้น อวีเฮ่อเทียนก็รู้สึกซาอ้อน เหงื่อเริ่มจะ
ไหลลงบนใบหน้าของเขา

เมื่อหนึ่งเบรียพูดกับห่านเซ็น อวีเฮ่อเทียนก็ยังคงไม่ได้มีปฏิกิริยาอะไร แต่เมื่อหนึ่งเบรียพูดถึงลุงสอง หัวใจของอวีเฮ่อเทียนก็แทบจะระเบิดออกมา

ทุกคนรู้ว่าตระกูลหนึ่งมีผู้นำตระกูลซึ่งถือเป็นเสาหลัก แต่น้อยคนนักที่จะรู้ว่าพวกเขายังคงมีลุงสองซึ่งเป็นคนที่มีอำนาจอยู่อีกคน เขาเป็นคนที่โหดร้ายอย่างแท้จริง และเขาก็เป็นคนที่กำหนดชีวิตของคนในกลุ่มสตาร์รี่

ที่ตระกูลหนึ่งมีชื่อเสียงขึ้นมานั้นไม่ใช่เพราะผู้นำตระกูลของพวกเขา แต่เป็นเพราะลุงสองคนนี่

ลุงสองของตระกูลหนึ่งจะกินอาหารเย็นก็แต่กับบุคคลระดับประธานสหพันธ์เท่านั้น และนั่นก็ต้องเป็นตอนที่เขารู้สึกว่าอยากจะไปกินเท่านั้น เขาไม่เคยเลี้ยงอาหารใครมาก่อนเช่นกัน นี่เป็นคำเชิญที่ไม่มีกึ่งเทพคนไหนเคยได้รับมาก่อน

ตอนนี้เมื่อได้รู้ว่าลุงสองคนต้องการจะเลี้ยงอาหารเย็นชายหนุ่มคนนี้
ร่างกายของอวิเฮ่อเทียนก็เริ่มสั่นขึ้นมา

ตอนที่ 1591 เขายังมีชีวิตอยู่

จ้าวหลานไม่รู้ว่าลุงสองคือใคร แต่เมื่อเธอได้ยื่นชื่อหานเซ็นกับหนึ่งเยวี่ และได้เห็นท่าทางของอวี๋เฮ่อเทียน เธอก็คิดเรื่องอะไรบางอย่างขึ้นมา

‘หานเซ็น... เดียวก่อนนะ เขาคือสุดยอดผู้มีเกียรติคนแรกของสหพันธ์หรื? เขาก็คือเซี่ยชิงอย่างนั้นหรื?’ จ้าวหลานมองหานเซ็นด้วยสีหน้าที่สับสน ตอนนี้จิตใจของเธอเต็มไปด้วยคำถามหลายคำถาม

จ้าวหลานคิดว่าถ้าเขาคือหานเซ็นที่เป็นสุดยอดผู้มีเกียรติคนแรกของสหพันธ์จริงๆ เขาก็คงจะไม่ใช่คนที่จะยอมให้คนอื่นมาเป็นผู้จัดการผลงานของตัวเอง ดังนั้นเรื่องรักของประธานผู้เฒ่าแต่ใจก็ต้องเป็นผลงานที่เขาเขียนขึ้นมาด้วยตัวเอง แต่เขาไม่ต้องการให้คนอื่นรู้ถึงเรื่องนั้น และนั่นจึงเป็นเหตุผลที่เขาแกล้งปลอมตัวเป็นผู้จัดการของตัวเอง

เมื่อคิดได้ว่าเซียงชิงอาจจะเป็นหานเซิน จั้วหลานก็รู้สึกทราบดีว่าหัวใจของ
เธอกำลังจะระเบิดออกมา

การที่คนเก่งกาจแบบนั้นจะมีจินตนาการที่ล้ำเลิศด้วยนั้นถือเป็นเรื่องที่
เหลือเชื่อมากๆ

ถ้าหานเซินรู้เกี่ยวกับสิ่งที่เธอคิดอยู่ในขณะนั้น เขาก็คงจะรู้สึกหนาวขึ้นมา
นั้นก็เพราะว่าเขาไม่ได้มีพรสวรรค์ด้านศิลปะเลยสักนิด และเขาก็ไม่ได้
สนใจเกี่ยวกับหนังสือการ์ตูนของเซียงชิงเลยด้วยซ้ำไป

“ลุงสอง? ลุงสองคือใครกัน?” หานเซินสะดุ้งเล็กน้อย เขาพอจะคาดเดาได้
ว่าลุงสองนั้นหมายถึงใคร แต่เขาก็ไม่ยากที่จะเชื่อมั่น

“ ‘น้องหญิง’ ลุงสองบอกกับฉันว่าถ้าพูดชื่อนี้ออกไป นายก็จะเข้าใจเอง”
หญิงเยวี่ยพูดอย่างใจเย็น

เมื่ออวีเฮ่อเทียนได้ยินว่า 'น้องหญิง' สีหน้าของเขาก็ดูมืดมัว

“เมื่อไหร่?” หานเซินต้องการจะยืนยันว่า ลูกสองของตระกูลหนึ่งคนนี้จะใช้คนที่สนิทกับหานจิงจื่อและไม่ได้ขอพรกับพระเจ้าเหมือนกับกุชิงเฉิงวีเปล่า

หานเซินไม่รู้ว่าทำไมชายคนนั้นถึงต้องการจะพบกับเขา แต่หานเซินเองก็มีหลายคำถามที่อยากจะถาม ดังนั้นเขาจึงตัดสินใจรับคำเชิญของชายคนนั้น

“ถ้านายมีเวลา ฉันจะให้ผู้อำนวยการอวีฟานายมาที่นี่” หนึ่งเยวี่ยพูด

“ตกลง” หานเซินตอบ

“ผู้อำนวยการอวี... ผู้อำนวยการอวี!” หนึ่งเยวี่ยต้องเรียกเขาซ้ำๆ เพื่อให้เขาได้สติกลับมาอีกครั้ง

“ฮะ...ครับ คุณเยวียต้องการจะสั่งอะไรผมอย่างนั้นหรือ?” อวีเฮ่อเทียนรีบ
ถาม

“นำแขกของเรามาพบกับลุงสอง ผมไม่ต้องการให้เขารู้สึกไม่พอใจอีกเป็น
ครั้งที่ 2” หยิงเยวียพูดอย่างเย็นชา

“ได้ครับ ไม่ต้องห่วง! ผมจะนำแขกของเราไปพบกับลุงสองอย่างปลอดภัย
ผมจะทำให้เขาพึงพอใจอย่างที่สุด” ขณะที่อวีเฮ่อเทียนพูด ร้องรอยความ
เจ็บปวดก็ปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเขา

“หานเฉิน... ไม่ใช่สิ... กิ่งเทพหาน นี่เป็นความผิดของผมเอง ได้โปรดไว้
ชีวิตผมด้วย!”

ถึงแม้ว่าอวีเฮ่อเทียนจะไม่ต้องการขอโทษ แต่เขาก็จำเป็นต้องทำแบบนั้น
เมื่อรู้ว่าคนคนนี้เป็นหานเฉินที่ลุงสองต้องการจะพบ

เมื่อได้ยินอวีเฮ่อเทียนพูดอย่างนั้น เว่ยหมิ่นเจินก็รู้สึกตกตะลึง

“เธอม่วมองอะไรของเธอ? รีบมาขอโทษกึ่งเทพหานเดี๋ยวนี้เลย”

เมื่อเห็นหน้าเว่ยหมิ่นเจิน มันก็ทำให้เขารู้สึกโกรธขึ้นมาอีกครั้ง ถ้ามันไม่ใช่
เพราะว่าเธอต้องการจะแสดงภาพยนตร์ เรื่องทั้งหมดนี้ก็คงจะไม่เกิดขึ้น
ตั้งแต่แรก เขาใช้มือตอบไปที่หน้าของเธอ

จ้าวหลานรู้สึกเปี่ยมไปด้วยความสุขที่เห็นแบบนี้ เธอเบื่อคนพวกนี้เต็มทน
แล้ว และที่เธอทนมานั่งอยู่ตรงนี้ก็เพราะผลประโยชน์ของอิมเพรสชั่น
คัลเจอร์

ไม่แปลกใจเลยที่เขาเป็นถึงสุดยอดผู้มีเกียรติคนแรกของสหพันธ์ แม้แต่
ตระกูลหนึ่งก็ยังปฏิบัติกับเขาด้วยความเคารพ และความจริงที่ว่าเขาวาด
การ์ตูนได้อย่างวิเศษนั้นทำให้เขากลายเป็นผู้ชายที่สมบูรณ์แบบที่สุด น่า

เสียตายจริงๆที่เขาแต่งงานแล้ว ทำไมผู้ชายดีๆถึงได้ถูกเอาไปหมด?’ จั่ว
หลานคิด

หานเซ็นไม่ได้ทำอะไรอวี๋เฮ่อเทียน เพราะยังงั้นอะอวี๋เฮ่อเทียนก็เป็นคนของ
ตระกูลหนึ่ง หานเซ็นจะปล่อยให้พวกเขาจัดการกับอวี๋เฮ่อเทียนเอง อีก
อย่างหานเซ็นยังไม่แน่ใจว่าตระกูลหนึ่งนั้นเป็นมิตรหรือศัตรูกันแน่ เขาจึง
ไม่อยากจะทำอะไรที่เกินเลย

หลังจากนั้นอวี๋เฮ่อเทียนก็นำหานเซ็นไปยังดวงดาวที่ลู่สองอาศัยอยู่ แต่
เขาไม่ได้ลงไปด้วย เขาบอกกับหานเซ็นว่าลู่สองไม่ขึ้นขอบเขกที่ไม่ได้รับ
เชิญ ดังนั้นเขาจึงจากไปทันทีที่ส่งหานเซ็นเสร็จ

หนึ่งเยวี่รอคอยหานเซ็นอยู่ที่สถานีอวกาศอยู่แล้ว เขาใช้ยานเก่าๆลำหนึ่ง
พาหานเซ็นเดินทางบนดวงดาวแห่งนั้น

ดวงดาวแห่งนั้นดูล้าหลัง มันเต็มไปด้วยป่าไม้จำนวนมาก แถมมันยังมี
สิ่งมีชีวิตหลายอย่างอาศัยอยู่ที่นี่ ดาวแห่งนี้ดูไม่พัฒนาเลยสักนิดเดียว

เมื่อยานของพวกเขาลงจอด หนึ่งเยวียก็เดินนำห่านเซ็นไปยังป่าใหญ่แห่ง
หนึ่งที่ไม่มีทางสำหรับเดินเข้าไปด้วยซ้ำ

“ลุงสองไม่ชอบเทคโนโลยี เขาไม่ต้องการให้ของแบบนี้มาอยู่ใกล้ตัว และ
เขาก็ไม่สนใจเกี่ยวกับธุรกิจของครอบครัวด้วย เขาซ่อนตัวอยู่ที่นี่มาหลาย
สิบปีแล้ว ฉันประหลาดใจมากเมื่อได้ยินว่าเขาต้องการจะพบกับนาย”

หนึ่งเยวียพูดกับห่านเซ็นเหมือนกับว่าเขากำลังพูดกับเพื่อนเก่าคนหนึ่ง จน
แทบจะดูไม่ออกเลยว่าห่านเซ็นเคยทำร้ายเขามาครั้งหนึ่งเมื่อหลายปีก่อน

‘เขาเรียกเรามาทำอะไรกันแน่ หรือจะเป็นแค่เรื่องธุรกิจ?’ ห่านเซ็นนั้นนับ
ถือหนึ่งเยวีย ถึงแม้พวกเขาจะเป็นศัตรู แต่มันก็ไม่ได้ลดความนับถือที่ห่าน
เซ็นมีต่ออีกฝ่าย

หานเซ็นคิดว่าถ้าเขาเป็นหนึ่งเยวี่ยะก็ เขาไม่มีทางที่จะทำแบบเดียวกับ
ที่หนึ่งเยวี่ยะทำอยู่ในตอนนี้ได้

หนึ่งเยวี่ยะนั้นเป็นคนที่อ่านได้ยาก และแม้แต่หานเซ็นก็ไม่คิดจะประมาท
เขา

ระหว่างทางหนึ่งเยวี่ยะได้บอกอะไรบางอย่างกับหานเซ็น เขาบอกกับหาน
เซ็นว่าในตระกูลหนึ่งมีคนอยู่ 2 คนที่เขาจะไปละเมิดไม่ได้ หนึ่งก็คือลุงสอง
ส่วนอีกคนก็คือตัวหนึ่งเยวี่ยะเอง

ส่วนเซินเทียนจื่อ นั้นไม่ต้องถูกพูดถึงมาก เพราะเขาไม่ได้มีบทบาทใน
ตระกูลติด 5 อันดับแรกด้วยซ้ำ

หญ้าและดอกไม้เหล่านั้นมีอยู่ทุกหนทุกแห่ง หานเซ็นเห็นบ้านไม้หลายหลังหนึ่ง
ตั้งอยู่บนเชิงเขา กำแพงของบ้านทำมาจากท่อนไม้ พวกมันทั้งหมดดู

เหมือนจะถูกสร้างขึ้นมามีมือ ถึงแม้มันจะไม่ใช่อะไรที่สวยงาม แต่มันก็ให้ความรู้สึกที่เรียบง่าย

“ลุงสอง หานเซ็นมาถึงแล้วครับ” นิงเยวียพูดจากด้านนอกของตัวบ้าน

ประตูไม้เปิดออกและก็มีชายวัยกลางคนเดินออกมา เขาดูคล้ายคลึงกับหานึงเยวีย แต่ดูเป็นคนที่อ่อนโยนกว่า

“เข้ามาข้างใน มันไม่มีคนอื่นอยู่ที่นี่ เชิญทำตามสบาย”

ลุงสองดูมีมารยาทกับหานเซ็นมากๆ แต่มันก็ทำให้หานเซ็นรู้สึกท้อกับว่าเขาได้มาพบกับลุงสองตัวปลอมยังงี้ยังงั้น

เพราะดูจากท่าทางของอวี๋เฮ่อเทียนแล้ว คนปกติก็คงจะคิดว่าลุงสองจะต้องเป็นคนที่โหดร้ายและชอบฆ่าผู้คน

“ทำไมคุณถึงขอให้ผมมาที่นี่?” หานเซ็นค้ำับพร้อมกัถาม

ลุงสองน่าจะเป็นคนร่นเดียวกับหานจิงจื่อ ซึ่งถ้าพวกเขาเป็นเพื่อนกัน หานเซ็นก็ไม่วังเกียจที่จะเรียกเขาว่าลุงสองเช่นเดียวกัน

ลุงสองหันมามองหานเซ็นและพูด “นายไม่เคยพบกับหานจิงจื่ออย่างนั้นหรือ?”

ถึงมันจะเป็นแค่คำพูด แต่มันก็ทำให้หานเซ็นสะดุ้งขึ้นมา สีหน้าของเขาเปลี่ยนไป

“เขายังมีชีวิตอยู่อย่างนั้นหรือ?” หานเซ็นถาม

ตอนที่ 1592 สมมติฐานของหนิงเยวี่

ลุงสองยิ้ม “ชายคนนั้นคงจะรอดกลับมาได้ ไม่ว่าเขาจะไปที่ไหนก็ตาม เขาไม่ใช่คนที่ตายง่ายๆ”

“เขาอยู่ที่ไหน?” หานเฉินถาม

ลุงสองนั่งลงที่โต๊ะไม้และรินน้ำชา 3 ถ้วย หลังจากนั้นเขาก็ส่งน้ำชา 2 ถ้วยให้กับหานเฉินและหนิงเยวี่

“ฉันเองก็อยากจะรู้ว่าเขาไปอยู่ที่ไหนเช่นกัน”

หานเฉินผิดหวัง เขาลูบหัวของเสี่ยวฮวาและพูด “ถ้าคุณกำลังจะมองหาคำตอบในเรื่องนั้นจากผม คุณก็คงต้องผิดหวังแล้วเพราะผมเองก็ไม่ว่าเขาอยู่ที่ไหน ผมไม่เคยพบกับเขามาก่อนเลยด้วย”

ลุงสองสายหัวและพูด “ฉันรู้ว่านายไม่รู้”

“ถ้าอย่างนั้นทำไมคุณถึงได้เชิญผมมาที่นี่?” หานเซ็นถาม

หานเซ็นไม่เข้าใจว่าลุงสองต้องการอะไรจากเขากันแน่

ลุงสองมองหานเซ็นและถอนหายใจออกมา “ถ้าฉันบอกนายว่าหานจิงจือไม่ได้มีความสัมพันธ์ทางสายเลือดกับนาย นายจะเชื่อฉันไหม?”

หานเซ็นรู้สึกประหลาดใจ หลังจากนั้นเขาก็ถามขึ้นมา “ทำไมคุณถึงพูดแบบนั้น?”

หานเซ็นยังคงสงสัยในอดีตของตัวเองอยู่ พ่อของเขาบอกว่าหานจิงจือเป็นปู่ทวดของเขา แต่ตอนนี้ลุงสองกลับบอกเขาอีกอย่าง ถึงหานเซ็นจะไม่ได้เชื่ออีกฝ่าย แต่เขาก็ยินดีที่จะรับฟังเหตุผล

ลุงสองไม่ได้ให้คำตอบในทันที เขาพยักหน้าให้กับหญิงเวย หลังจากนั้นหญิงเวยก็นำข้อมูลบางอย่างออกมาแสดงให้หานชื่นดูพร้อมกับพูด

“เนื่องจากพวกเราค้นพบว่านายครอบครัวของสวี่อัยคองแมวเก่าชีวิตอยู่ พวกเราจึงได้ทำการสืบข้อมูลของนาย นั้นรวมถึงเรื่องความสัมพันธ์ของนายกับหานจึงจื่อด้วย นี่คือข้อมูลทั้งหมดที่พวกเราค้นพบ”

หานชื่นเปิดดูรายงานที่ได้มา และเขาก็สังเกตเห็นว่าเนื้อหาของมันละเอียดอย่างมาก มันแสดงเวลาที่เขาออกจากบ้านหรือไปที่ต่างๆ ทุกอย่างถูกบันทึกเอาไว้หมด

ในรายงานนั้นเขาพบข้อมูลเกี่ยวกับตระกูลหานด้วย พวกเขาจับตาดูแม้กระทั่งลุงและน้ำของหานชื่น แต่หานชื่นก็ไม่ได้ใส่ใจอะไรเรื่องพวกนั้น

“พวกนายทำงานกันละเอียดน่าดูเลย” หานชื่นพูดขณะที่เปิดดูรายงานต่อไปเรื่อยๆ

“พวกเราจำเป็นต้องหาให้ได้ว่านายเป็นมิตรหรือศัตรูกันแน่ มันจึงไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร” หนิงเยวียยิ้ม

ลุงสองเพียงแค่อธิบายของเขาแต่ไม่ได้พูดอะไร

हनิงเยวียชี้ไปที่ข้อมูลอย่างหนึ่งและพูด “หลังจากทำการตรวจสอบอย่างละเอียด พวกเราก็พบหลักฐานพอสมควรที่ยืนยันว่าพ่อของนายและนายมีความสัมพันธ์ทางสายเลือดกับหานจิงจื่อจริงๆ”

“ถ้าอย่างนั้นทำไมลุงสองถึงได้บอกว่าฉันไม่มีความสัมพันธ์ทางสายเลือดกับหานจิงจื่อล่ะ?” หานเฉินมองที่हनิงเยวียและลุงสองด้วยสีหน้าที่สับสน

ที่พวกเขาพูดออกมานั้นขัดแย้งกันอย่างมาก ดังนั้นหานเฉินจึงรู้ว่าต้องมีเรื่องบางอย่างที่พวกเขายังไม่พูดออกมา

หนึ่งเยวี่ดูจริงจังขณะที่พูดออกมา “ระหว่างการตรวจสอบ พวกเราพบการกระทำบางอย่างที่ดูแปลกประหลาด ดังนั้นพวกเราจึงยืนยันไม่ได้ 100 เปอร์เซ็นต์ว่านายและพ่อของนายมีความสัมพันธ์ทางสายเลือดกับหานจิงจื่อ พวกเราใช้เวลาและทรัพยากรอย่างมากในการหาความจริงของเรื่องนี้ มันอาจจะเป็นไปได้ที่พวกนายทั้ง 2 จะมีความสัมพันธ์ทางสายเลือดกับหานจิงจื่อ แต่ว่า...”

หานเฉินไม่ได้พูดอะไร เขาต้องการให้หนึ่งเยวี่พูดต่อไป

หนึ่งเยวี่ถอนหายใจและพูดต่อ “พวกเราเจอกับปริศนาบางอย่างที่หาคำตอบไม่ได้”

“มันคืออะไร?” หานเฉินถามด้วยความสงสัย

หนึ่งเยวี่ชี้ไปยังชื่อที่อยู่ในรายงานและถามด้วยโทนเสียงแปลกๆ

“ทำไมปู่ทวดของนายถึงได้มีชื่อว่าหานจิงจื่อ?”

หานเซินอิงไป ตอนนีเขารู้ใจแล้วว่าหนิงเยวี่ต้องการจะหมายความว่าอะไร

หานจิงจื่อก็คือหานจิงจื่อ ซึ่งแม้แต่หานเซินเองก็สงสัยเช่นกันว่าทำไมคนที่เขาสวมรอยแทนถึงได้มีชื่อว่าหานจิงจื่อเหมือนกัน

“ถ้าหานจิงจื่อใช้ตัวตนของเจ้าหน้าที่ในหน่วยบลูบิลด์เพื่อซ่อนนายกับพ่อของนาย อย่างนั้นแล้วเขาก็ไม่ควรจะใช้คนที่มีชื่อว่าหานจิงจื่อเหมือนกัน เพราะแบบนี้มันจะยิ่งถูกเพ่งเล็งได้ง่าย”

หนิงเยวี่หยุดไปครู่หนึ่ง ก่อนที่จะพูดต่อ “ซึ่งข้อนี้ทำให้ยากที่จะคาดเดาได้ถึงพลังอำนาจที่หานจิงจื่อมี พวกเราใช้เวลาและทรัพยากรมากมายที่จะหาความจริงของเรื่องทั้งหมดนี้ ฉันเชื่อว่าไม่ใช่แค่ตระกูลหนึ่งตระกูลเดียวเท่านั้นที่ทำการสืบหาความจริงในเรื่องนี้ ฉันมั่นใจว่ากลุ่มอื่นเองก็

ต้องสืบหาตัวตนที่แท้จริงของนายและเปิดเผยความจริงเบื้องหลังกลลวง
ของหานจิงจื่อ

แต่ปริศนาเบื้องหลังของนายกับตระกูลหานนั้นทำให้นำการสืบสวนของ
พวกเราไปในทางที่ผิด ซึ่งในตอนที่เราไขปริศนาทั้งหมดนี้ได้ในที่สุด
นั้น พวกเราก็คงจะได้ค้นพบว่านายมีความสัมพันธ์ทางสายเลือดกับเขา
จริงๆ แต่ถ้าเป็นอย่างนั้น มันก็จะทิ้งปริศนาใหญ่อย่างหนึ่งกับพวกเรา
ทำไมหานจิงจื่อถึงได้ใช้ชื่อว่าหานจิงจื่อ?”

“นายไม่พบคำตอบของปริศนานั้นอย่างนั้นหรือ?” หานเฉินถาม

หญิงเยวี่ส่ายหัว “พวกเรายังไม่พบคำตอบอะไร แต่พวกเรามีสมมติฐาน
บางอย่างอยู่ นายสนใจที่จะฟังมันไหม?”

“เชิญพูดออกมาได้เลย” หานเฉินมองหญิงเยวี่

หนึ่งเย้ยถอนหายใจและพูด “สมมุติว่านายไม่ได้มีความสัมพันธ์ทางสายเลือดกับหานจิงจื่อ แต่เขาใช้ชื่อหานจิงจื่อด้วยจุดประสงค์บางอย่าง จุดประสงค์นั้นคืออะไรกันแน่? ที่พวกเรากำลังคิดก็คือถ้าเกิดมีตระกูลหรือกลุ่มอำนาจกลุ่มหนึ่งสืบสวนเรื่องของพวกนาย และพบว่าพวกนายมีความสัมพันธ์ทางสายเลือดกับหานจิงจื่อจริงๆ ใครกันที่จะได้ผลประโยชน์จากเรื่องนั้น?”

สีหน้าของหานเซินเปลี่ยนไป ถ้าเรื่องทั้งหมดเป็นแบบนี้จริง คนที่จะได้รับผลประโยชน์จากเรื่องนี้ก็ไม่ใช่ใครอื่น นอกจากตัวหานจิงจื่อเอง และที่จะถูกสังเวยก็คือตระกูลของหานเซิน

ชื่อของหานจิงจื่อเป็นเหมือนกับเหยื่อล่อที่ตัวหานจิงจื่อทิ้งเอาไว้ เขาทำให้คนอื่นสนใจเกี่ยวกับเรื่องนั้น ในขณะที่ตัวเองไปทำเรื่องบางอย่าง

ที่น่ากลัวก็คือ พวกเขาไม่รู้ว่าห่านจึงจื๋อยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ และถ้าห่านเซ็น
ถูกยืนยันว่ามีความสัมพันธ์ทางสายเลือดกับเขาจริงๆ ตระกูลของห่านเซ็น
ก็ต้องเผชิญหน้ากับศัตรูของห่านจึงจื๋อทั้งหมด

ถ้าพ่อของห่านเซ็นไม่ได้ปลอมการตายของตัวเอง และห่านเซ็นไม่ได้
เติบโตมาที่มีชื่อเสียงโด่งดังอย่างนี้ เรื่องทั้งหมดนี้ก็คงจะไม่เกิดขึ้น แต่ตอนนี้
มันมีโอกาสนิวคอมมูนิตี้จะมุ่งเป้าไปที่ตระกูลของเขา

แต่ก็เป็นเพียงแค่สมมติฐาน ถึงอย่างนั้นมันก็ทำให้ห่านเซ็นรู้สึกช็อคและ
เสียสั่นหลังขึ้นมา

“พวกเราไม่รู้ว่าสมมติฐานนี้เป็นจริงมากแค่ไหน แต่นอกจากสมมติฐานนี้
แล้ว พวกเราก็หาคำอธิบายอื่นมาอธิบายไม่ได้ว่าทำไมห่านจึงจื๋อถึงได้
เลือกใช้ชื่อห่านจึงจื๋อ” หญิงเยวี่ยพูดขณะที่มองไปที่ห่านเซ็น

ตอนที่ 1593 คำอธิษฐานของลุงสอง

“ทำไมพวกนายถึงเอาเรื่องทั้งหมดนี้มาบอกกับฉัน?” หานเซ็นหายใจเข้าลึกๆ เพื่อสงบจิตใจ ก่อนที่จะถามขึ้นมา

ยังงั้นะเรื่องทั้งหมดนี้ก็เป็นเพียงแค่สมมติฐาน มันจึงไม่มีประโยชน์อะไรที่ หานเซ็นจะเครียดกับเรื่องพวกนี้

ครั้งนี้หนึ่งเหยี่ยวไม่ได้เป็นคนพูดขึ้นมา ลุงสองมองไปที่ หานเซ็น และพูด

“มันมีอยู่เรื่องหนึ่งที่นายไม่ควรจะสงสัย ซึ่งก็คือ หานจิงจือสามารถทำเรื่องทั้งหมดนี้ได้ แม้มันอาจจะไม่เป็นความจริง แต่อย่างน้อยพวกเราก็ได้

ยืนยันถึงความเป็นไปได้ของมันแล้ว และไม่ว่า นายจะเป็นทายาทของ หาน

จิงจือหรือไม่ นายก็ยังคงทำงานในฐานะเหยี่ยวล่า ทุกคนต้องการตัวนาย

โดยเฉพาะอย่างยิ่งนิวกอมมุนิตี้ ฉันแค่ไม่แน่ใจว่าเขาจะเริ่มลงมือตอน

ไหน? บางทีเขาอาจจะต้องการเวลาฟื้นตัวอีก 2 ปี และเมื่อเขาฟื้นตัวเต็มที่

เมื่อไหร่ นายก็เป็นเป้าหมายหลักของเขา”

“ลุงสอง คุณรู้ตัวจริงของหัวหน้านิวมมุนิตี้อย่างนั้นหรือ? เขาคือใครกันแน่?”

หานเซ็นมีคำถามมากมายเกี่ยวกับนิวมมุนิตี ซึ่งลุงสองคนนี้ดูเหมือนจะรู้คำตอบที่เขาต้องการ

นิวมมุนิตีพยายามส่งคนมาหาเขาถึง 2 ครั้งแล้ว แม้หานเซ็นจะหลีกเลี่ยงพวกเขาได้ แต่พวกเขาคงจะไม่ยอมเลิกง่ายๆแน่

“นายคงจะเคยได้ยินเกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้นกับทิมเจ็ดสินะ?” ลุงสองถอนหายใจออกมา

หานเซ็นรู้สึกสนใจขึ้นมา เขาพยักหน้าและพูด “ผมพอจะได้ยินมานิดหน่อย ในตอนที่พวกคุณเข้าไปในก๊อตแซงซ์วรีครั้งแรก พวกคุณได้พบกับตัวตนบางอย่างที่เรียกตัวเองว่าพระเจ้า ซึ่งจะทำให้คำอธิษฐานหนึ่งอย่าง

ของพวกเขาเป็นจริง แต่มีเพียงแค่คุณกับผู้หญิงอีกคนเท่านั้นที่ปฏิเสธ
ข้อเสนอแนะนั้น”

ลุงสองพยักหน้าและพูด “มันเป็นจริงอย่างที่นายพูด พวกเราได้เข้าไปใน
มิติที่แปลกประหลาดและได้พบกับใครบางคนที่เรียกตัวเองว่าพระเจ้า
จริงๆ กูชิงเฉิงและฉันไม่ได้ทำการอธิษฐาน แต่ทุกคนทำ พวกเรายอมรับ
บททดสอบของพระเจ้า”

หานเซินฟังอย่างตั้งใจ เขารู้ว่าใกล้จะได้รู้ในสิ่งที่ไม่เคยรู้มาก่อน

ลุงสองรินน้ำชาและยกถ้วยขึ้นจิบ ก่อนที่จะพูดต่อ

“หานจิงจือบอกฉันว่ามันไม่ใช่พระเจ้าจริงๆ มันเป็นเพียงแค่สิ่งมีชีวิต
เหมือนกับพวกเรา และเขาก็บอกฉันว่าอย่าได้อธิษฐานอะไร ซึ่งฉันก็ไม่ได้
อธิษฐานกับมันในตอนนั้น แต่สุดท้ายแล้วฉันก็เฝ้าเฉยต่อคำแนะนำของ
เขา และอธิษฐานบางอย่างไป”

“คุณอธิษฐานไปอย่างนั้นหรือ?” ดวงตาของห่านเซ็นเบิกกว้าง เขา
รู้สึกช็อคกับสิ่งที่ได้ยิน

ในเรื่องราวที่เขาเคยได้ยินมาก่อนหน้านี้ ลุงสองไม่ได้ทำการอธิษฐาน แต่
ตอนนี้เขากลับได้ยินเรื่องราวอีกอย่างจากปากของชายคนนั่นเอง

ลุงสองถอนหายใจและพูด “ถึงจะพูดแบบนั้น ฉันก็อยากจะเชื่อคำแนะนำ
ของห่านจึงจื่อและไม่อธิษฐาน แต่ทว่าการยั่วยวนของมันรุนแรงเกินไป”

หัวใจของห่านเซ็นเต็มไปด้วยอารมณ์ที่ขัดแย้งกัน เขาต้องการจะถาม
คำถาม แต่เขาไม่รู้ว่าควรจะเริ่มจากตรงไหนดี เขามองไปที่ลุงสองและรอ
ให้เขาพูดต่อไป

ถ้าลุงสองทำการอธิษฐานจริง อย่างนั้นแล้วทำไมเขาถึงยังดูสบายดี? เขา
ไม่ได้ถูกขังเหมือนกับชั้นเซ็ท และไม่ได้มีชีวิตอยู่อย่างเจ็บปวดอย่างลุง
แมลง เขาดูเหมือนจะมีชีวิตที่สุขสบายดี

“นายรู้ไหมว่าฉันอธิษฐานอะไรไป?” ลุงสองยิ้ม แต่มันเป็นรอยยิ้มที่แปลก
ประหลาด

“คุณอธิษฐานอะไรไป?” หานเซ็นไม่สามารถคาดเดาได้ เขาแค่ต้องการได้
ฟังคำตอบจากลุงสองตรงๆ เขาใช้เวลาคาดเดาเกี่ยวกับเรื่องนี้มากมาย
เกินไปแล้ว และเขาก็เริ่มเหนื่อยกับการสันนิษฐานถึงสิ่งที่เกิดขึ้น

ลุงสองยิ้มออกมาและพูด “ฉันเป็นคนที่โง่มากที่สุดในตอนนี้ฉันจึงขอให้ฉัน
อธิษฐานได้หลายๆข้อ”

หานเซ็นมองไปที่ลุงสอง คำอธิษฐานของเขาถึงจะดูเป็นเด็ก แต่ใน
ขณะเดียวกันมันก็พอจะสมเหตุสมผล

ลุงสองพูดต่อ “ในตอนนั้นฉันสงสัยว่าหานจึงเชื่อพูดความจริงหรือไม่ เพราะยังงั้นเขาเองก็ทำการอธิษฐานออกไป นั่นเป็นเหตุผลที่ทำให้ฉันตัดสินใจทำการอธิษฐานเช่นเดียวกัน”

“ถ้าอย่างนั้นแล้วคำอธิษฐานของคุณเป็นจริงไหม?” หานเซ็นถาม

“มันเป็นจริง” ลุงสองมีสีหน้าที่ขมขื่น เขาพูดต่อ

“ตอนนี้ฉันจะอธิษฐานมากแค่ไหนก็ได้ แต่ก่อนอื่นฉันจำเป็นต้องทำภารกิจที่ได้รับให้สำเร็จซะก่อน และถ้าฉันทำภารกิจได้ไม่สำเร็จ ฉันก็ต้องตาย”

ตอนนี้หานเซ็นเข้าใจแล้วว่าเขາหมายความว่าอะไร เขาถูกหลอกโดยพระเจ้าและตกเป็นทาสของภารกิจที่ถูกสั่งให้ทำ ตอนนี้เขาเป็นเพียงแค่ทาสคนหนึ่งเท่านั้น

“สิ่งที่เรียกตัวเองว่าพระเจ้าคืออะไรกันแน่?” หานเซ็นถาม

ลุงสองสายหัวและพูด “ฉันไม่รู้ว่ามันคืออะไร แต่นายควรจะคิดซะว่ามันเป็นสิ่งมีชีวิตที่อาศัยอยู่ในก๊อตแชนจ์ชั่วคราว 5 แต่ถึงจะพูดแบบนั้น พลังของมันก็อยู่เหนือขอบเขตของก๊อตแชนจ์ชั่วคราว นี่ไม่ใช่สิ่งที่สิ่งมีชีวิตทั่วไปจะทำได้ และดูเหมือนว่านิวกอมมุนิตีจะมีความเกี่ยวข้องบางอย่างกับพระเจ้านี่ ซึ่งภารกิจที่ฉันถูกบังคับให้ทำทั้งหมดก็เพื่อผลประโยชน์ของนิวกอมมุนิตี”

“เป็นไปได้ไหมที่หัวหน้าของนิวกอมมุนิตีคือคนที่อ้างตัวว่าเป็นพระเจ้า?”
ห่านเชินถามด้วยความซื่อค

ลุงสองสายหัว เนื่องจากนั้นไม่ใช่สิ่งที่เขาสามารถให้คำตอบได้

“ฉันไม่รู้ทำไมนิวกอมมุนิตีถึงยังไม่ทำอะไรนาย จากที่ฉันเห็น เป้าหมายหลักของพวกเขาก็คือการหาตัวของห่านจึงจื่อให้ได้ และนั่นจึงทำให้ฉัน

สืบสน บางทีนายอาจจะบอกฉันได้ว่าทำไมถึงเป็นแบบนี้?” ลุงสองถาม
หานเซ็น

“บางทีอาจจะเป็นเพราะว่าพวกเขายังไม่แข็งแกร่งพอที่จะจับตัวผมได้”
หานเซ็นพูด

ลุงสองยิ้มแห้งๆออกมาและพูด “นิวคอมมูนิตี้แข็งแกร่งกว่าที่นายคิดมาก
นัก ถึงนายจะแข็งแกร่ง แต่ถ้าพวกเขาต้องการจะจัดการกับนายจริงๆ นาย
ก็จะถูกจัดการ พวกเขามีหลายหนทางที่จะทำแบบนี้”

“แต่ผมไม่คิดว่ามีเหตุผลอื่นที่ทำให้พวกเขายังไม่ลงมืออะไร?” หานเซ็นพูด

ลุงสองเงยบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะพูดขึ้นมา “มันมีปัญหบางอย่างกับร่างกาย
ของหัวหน้านิวคอมมูนิตี้ จากที่ฉันได้ยิน มันจะต้องใช้เวลาอีก 2 ปีกว่าที่
ร่างกายของเขาจะฟื้นตัว และเมื่อเขาฟื้นตัวแล้ว เขาคงจะมาหาตามหาตัว
นายแน่ๆ”

ลุงสองไม่คิดว่าที่นิวคอมมูนิตี้นี้ไม่ลงมือทำอะไรเป็นเพราะว่าพวกเขาไม่
แข็งแกร่งพอจะจัดการกับห่านเซ็น

ในตอนแรกที่ไม่นำนำชุดเกราะจีโนมมาต่อสู้และถูกขโมยไปโดยห่านเซ็น และ
ห่านเซ็นพบว่าตัวเขาเองก็สามารถใช้งานมันได้ นี่ทำให้นิวคอมมูนิตี้นี้ตก
เป็นฝ่ายเสียเปรียบ ตอนนี้พวกเขาทำได้แต่รอให้หัวหน้าของพวกเขาฟื้น
ตัว

“ถ้านายยินยอม ฉันหวังว่าพวกเราจะร่วมมือกันในตอนที่ต้องเผชิญหน้า
กับนิวคอมมูนิตี้นี้” ลุงมองมองตรงไปที่ดวงตาของห่านเซ็น

“ลุงสอง นั้นมันจะเหมาะสมอย่างนั้นหรือ?”

ห่านเซ็นไม่ได้เชื่อใจลุงสองจริงๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อได้รู้ว่าเขาคงอยู่
ภายใต้การควบคุมของพระเจ้าผู้ลึกลับนั้น

“ฉันมีชีวิตรอยู่มานานมากพอแล้ว ถ้าฉันทำอะไรบางอย่างเพื่อปกป้อง
ตระกูลหนึ่งได้ก่อนที่จะจากไป ฉันก็พึงพอใจมากแล้ว” ลุงสองพูด

“ถ้าอย่างนั้นก็ตกลง อีกเรื่องหนึ่งคุณจะช่วยผมได้ไหมว่านิวกอมมูนิตี้นั้น
ซ่อนตัวอยู่ที่ไหน?” หานเซ็นถาม

ตอนที่ 1594 ทะเลทรายเพลงสายลม

ระหว่างทางกลับ หานเซ็นก็ยังคงอ่านข้อมูลที่ลุงสองมอบให้กับเขา

เขาพบว่ามันเป็นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับสมาชิกหลักในนิคมมุนิตี รวมถึงรายละเอียดเกี่ยวกับที่ซ่อนของพวกเขา มีดวงดาวอยู่ 3 ดวงที่ลุงสองเชื่อว่าเป็นที่ตั้งของสำนักงานใหญ่นิคมมุนิตี และความเป็นไปได้ของที่อยู่ของหัวหน้านิคมมุนิตี

แต่ลุงสองยังคงบอกหานเซ็นอีกว่าอย่าได้ไปช่วยนิคมมุนิตี ซึ่งเหตุผลที่พวกเขายังไม่ลงมือทำอะไรนั้นน่าจะเป็นเพราะพวกเขาเกรงกลัวอะไรบางอย่าง แต่ถ้าหานเซ็นไม่กำจัดพวกเขาในตอนนี้ มันก็ขึ้นอยู่กับเวลาแล้วว่าพวกเขาจะมาตามล่าหานเซ็นเมื่อไหร่

ดังนั้นหานเซ็นจึงตัดสินใจว่าจะเป็นฝ่ายโจมตีก่อน แต่ปัญหาก็คือเขาไม่รู้ว่าตอนนี้หัวหน้าของนิคมมุนิตีอยู่ที่ดาวดวงไหนกันแน่

ขณะที่มองดูข้อมูลที่ได้รับมา หานเซ็นก็สังเกตเห็นว่าสมาชิกหลายคนใน
นิวคอมมูนิตี้เป็นคนที่ค่อนข้างมีชื่อเสียงทั้งจากมนุษย์และซูร่า มั่นยากที่
จะจินตนาการได้ว่าหัวหน้าของนิวคอมมูนิตี้นั้นสามารถรวบรวมคนจาก
ทั้ง 2 เผ่าพันธุ์แบบนั้นได้อย่างไร

ซึ่งคนที่สะดุดตาหานเซ็นมากที่สุดก็คือชิงหย่า เขาเป็นคนที่ลึกลับ และ
แม้แต่ตระกูลหนึ่งก็ไม่สามารถบอกได้ว่าเขามาจากไหน แต่ถึงจะอย่างนั้น
เขาก็กลับมีตำแหน่งที่สูงมาก ๆ ในนิวคอมมูนิตี้

ไม่เคยมีใครเห็นเขาต่อสู้มาก่อน แต่มันเป็นที่รู้กันว่าเขามีความสามารถใน
การเทเลพอร์ตไปที่ไหนก็ได้

“คนที่มาช่วยทีน่าเอาไว้คงจะต้องเป็นชิงหย่าคนนี้นี่แน่ๆ”

หานเซ็นจดจำข้อมูลทั้งหมดเกี่ยวกับคนๆ นั้นเอาไว้อย่างระมัดระวัง เพราะ
ด้วยพลังแบบนั้นเขาถือว่าเป็นศัตรูที่น่ากลัวที่สุด

หานเซ็นอ่านข้อมูลไปเรื่อยๆเพื่อดูว่าพ่อของเขาอยู่ในรายชื่อพวกนี้ด้วยหรือเปล่า แต่หลังจากที่อ่านข้อมูลทั้งหมดแล้ว มันก็ดูเหมือนว่าจะไม่ได้กล่าวถึงพ่อของเขาเลย

‘นี่พ่อมีระดับที่ต่ำเกินไปในนิวคอมมูนิตี้อย่างนั้นหรือ? นั่นคือเหตุผลที่เขาไม่ได้มาอยู่ในรายชื่อพวกนี้?’ หานเซ็นคิด

หลังจากที่กลับไปถึงบ้าน หานเซ็นก็ใช้เวลาในการค้นคว้า เขายังไม่แน่ใจว่าเจตนาของกลุ่มสองนั้นเป็นสิ่งที่จริงใจหรือเปล่า แต่การได้รู้อะไรมากขึ้นเกี่ยวกับภัยอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้นนั้นถือว่าเป็นอะไรที่ดี

หานเซ็นไปพบกับจียัวเจินและเล่าให้เขาฟังถึงเรื่องที่เกิดขึ้น หานเซ็นยังมอบข้อมูลที่ได้มาจากกลุ่มสองให้กับจียัวเจินอีกด้วย ซึ่งถ้าพวกเขาสามารถหาที่อยู่ของหัวหน้านิวคอมมูนิตีได้เมื่อไหร่ หานเซ็นก็ตั้งใจที่จะไปโจมตีในทันที

ห่านเซ็นไม่ใช่คนที่แข็งแกร่งที่สุดในก๊อตแซงซ์วรีก็จริง แต่ถ้าอยู่ในสหพันธ์ดวงดาวเขาก็ยังมีชุดเกราะคริสตัลและดั่งอยู่ ทำให้เขามีพลังมากกว่ากึ่งเทพที่แข็งแกร่งที่สุด

เมื่อเดินทางกลับเข้าไปในก๊อตแซงซ์วรี ห่านเซ็นก็ได้ยินผู้คนกำลังพูดคุยกันเกี่ยวกับเทพธิดาแห่งความตาย พวกเขาพูดถึงเรื่องที่เธอสามารถฆ่าศัตรูได้ในกาจใจมดีเพียงครั้งเดียว และมันก็ดูเหมือนกับว่าเธอกำลังตามหาอะไรบางอย่างอยู่

บทสนทนาทั้งหมดในก๊อตแซงซ์วรีเขต 4 ในช่วงนี้ดูเหมือนจะเกี่ยวข้องกับเทพธิดาแห่งความตายหรือไม่ก็ดอลลาร์ ส่วนเรื่องที่ว่าใครจะแข็งแกร่งกว่ากันนั้นก็ป็นหัวข้อที่ถูกพูดถึงอยู่บ่อยๆ

แต่ทว่าห่านเซ็นรู้ว่าพลังของตัวเองนั้นยังคงห่างชั้นกับเทพธิดาแห่งความตายมากนัก

‘ยังไ้ความแข็งแกร่งก็สำคัญที่สุด’ หลังจากทีคิดได้แบบนั้น หานเซ็นก็ตัดสินใจเดินทางไปทีทะเลทรายเพลงสายลมเพื่อล่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอด

เหตุผลทีเขาเลือกทะเลทรายเพลงสายลมนั้นก็เพราะว่ามันมีมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดอาศัยอยู่ตามลำพังหลายตัว และมันก็ไม่มีเมืองระดับขั้นสุดยอดอยู่ ซึ่งการล่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดทีอยู่ตามลำพังนั้นง่ายกว่าการพยายามบุกตีเมืองขั้นสุดยอด

หานเซ็นตัดสินใจพาจิ้งจอกสีเงินและอสูรดวงดาวสมุทรไปด้วย เพราะถ้าเกิดเขาพลาดท่าและได้รับบาดเจ็บหนัก อสูรดวงดาวสมุทรก็จะสามารถพาเขาหนีไปได้ง่ายด่าย

แกมจิ้งจอกสีเงินก็มีพลังในการรักษาทียอดเยี่ยม และเมื่อพวกเขาตกอยู่ในสถานการณ์ทีคับขัน หานเซ็นก็จะสามารถใช้งานทะเลลายโลหิตได้โดยไม่ต้องห่วงว่าจะสูญเสียเลือดมากเกินไปถ้าเขามีจิ้งจอกสีเงินอยู่ด้วย

และแน่นอนว่าหานเซ็นพาเป้าเอ๋ไปด้วย เพราะทุกที่ที่เขาเดินทางไป เขาไม่เคยทิ้งเธอเอาไว้ข้างหลัง

เมื่อเซฟสาวได้ยืนยันว่าเขาจะไปที่ทะเลทรายเพลงสายลม เธอก็ยืนยันกรานว่าจะตามไปด้วย ดังนั้นเขาจึงพาเธอไปด้วยเช่นเดียวกัน

สวี่มีเองก็ต้องการจะติดตามไปด้วย แต่หานเซ็นไม่ต้องการจะพาเขาไปด้วย เนื่องจากกลัวว่าเขาจะได้รับอันตราย แต่สวี่มีก็ยืนยันกรานที่จะติดตามมาให้ได้ ดังนั้นหานเซ็นจึงไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากพาเขาไปด้วย

หวังอวี้อังเองก็ต้องการจะติดตามมาด้วย แต่หานเซ็นทิ้งเขาเอาไว้ที่เมืองด้วยเหตุผลที่ไม่จำเป็นต้องบอก

ที่นั่นอันตรายเกินไปและถ้ายังมีหวังอวี้อังติดตามมาด้วยอีก หานเซ็นก็ไม่อยากจะจินตนาการเลยว่าจะมีเรื่องร้ายอะไรเกิดขึ้นบ้าง

ระหว่างที่เดินทางไปนั้นทุกอย่างก็ปกติดี แต่เมื่อเข้าไปในทะเลทราย พวกเขาก็เจอเข้ากับพายุทะเลทรายในทันที มันปกคลุมท้องฟ้าจนมืดมิด โชคดีที่หานเซ็นเจอถ้าที่สามารถหลบซ่อนตัวได้ มันจึงไม่มีเหตุร้ายอะไรเกิดขึ้นกับพวกเขา

ด้วยระดับพลังของพวกเขา พายุทะเลทรายทั่วไปไม่มีทางทำอะไรพวกเขาได้ แต่พายุทะเลทรายในทะเลทรายเพลงสายลมนั้นต่างออกไป ขณะที่นั่งอยู่ในถ้ำ หานเซ็นก็ได้ยินเสียงแปลกๆที่ดังมาจากท่ามกลางพายุทะเลทราย มันเหมือนกับเสียงของผู้หญิงที่ขบร้องอยู่ในสายลม

แม้จะอยู่ท่ามกลางพายุ หานเซ็นก็สามารถได้ยินเสียงนั้นอย่างชัดเจน แต่น่าแปลกที่เขาไม่สามารถเข้าใจถึงคำพูดที่ถูกขบร้องออกมาได้ แต่นี่ก็เป็นเหตุผลที่ทำให้ทะเลทรายแห่งนี้ถูกเรียกว่าทะเลทรายเพลงสายลม

“ข้าเคยได้ยินมาว่าถ้ามีเสียงร้องเพลงดังขึ้นในพายุทะเลทรายและหาที่หลบซ่อนตัวได้ไม่ทันเวลา คนๆนั้นก็หายสาบสูญไปในพายุทรายชั่วฉับวินาที ข้าอยากรู้จริงๆว่ามันเป็นเรื่องจริงหรือเปล่า?” สวีมีมองออกไปนอกถ้ำ ขณะที่ฟังเสียงเพลงที่ดังมาจากข้างนอก

“ฉันแนะนำว่าอย่าได้พยายามหาความจริงเรื่องนั้น” สปริตเซฟพูด

“มีบางอย่างกำลังเข้ามาใกล้ถ้ำแห่งนี้” หานเซ็นขมวดคิ้ว ขณะที่มองออกไปด้านนอก

สปิริตเซฟและสวีมีมองตามสายตาของหานเซ็นไป แต่นอกจากสีเหลืองดำของพายุทะเลทรายแล้ว พวกเขาก็ไม่เห็นว่าจะมีอะไรผิดปกติ

สวีมีพยายามมองอย่างตั้งใจ แต่เขาก็ไม่เห็นอะไร และขณะที่เขากำลังจะถามหานเซ็นก็มีบางอย่างออกมาจากพายุทะเลทราย

เงาในพายุทะเลทรายนั้นดูเหมือนรูปร่างของมนุษย์ ทุกคนอยู่ในสภาพที่
ระมัดระวังในทันที

หลังจากนั้นเงาก็มาอยู่ที่ปากถ้ำ ตัวของมันถูกปกคลุมด้วยสีเหลืองดำของ
ทราย เมื่อตัวตนนั้นสะบัดตัวเล็กน้อย ใบหน้าที่อยู่ภายใต้ทรายก็ค่อยๆ
ปรากฏออกมาให้เห็น

“ห่านเซ็น!” ก่อนที่ใครจะได้พูดอะไร เงานั้นก็เห็นห่านเซ็นและพูดชื่อของ
เขาออกมาด้วยความซื่อค

ตอนที่ 1595 แหวน

“หลินเฟิง?” หานเซินพูดขึ้นมาเมื่อได้ยินเสียงนั้น เขารีบวิ่งเข้าไปหาอีกฝ่ายด้วยความดีใจ

การได้เจอกับเพื่อนในสถานที่ที่กว้างใหญ่แบบนี้มันถือเป็นอะไรที่โชคดี

“ทำไมนายถึงมาอยู่ที่นี่ได้?” พวกเขาถามออกมาพร้อมๆกันทำให้ทั้งคู่ต่างก็หัวเราะออกมา

หลินเฟิงสละบททนายออกจากตัวและพูดด้วยรอยยิ้ม “จิงจื๋อและฉันท่างก็โชคดี พวกเราได้พบกันและช่วยกันออกมาล่ามอนสเตอร์แถวนี้ พวกเราอยู่ที่นี่มาหลายปีแล้ว ดังนั้นนายจะเรียกพวกเราว่าเป็นคนท้องถิ่นของที่นี่ก็ได้”

“เยี่ยมไปเลย ถ้าพวกนายอาศัยอยู่ที่นี่ พวกเราก็จะล่ามอนสเตอร์กันได้ง่ายมากขึ้น” หานเซ็นดูตื่นเต้น

หานเซ็นไม่สงสัยในความแข็งแกร่งของหลินเฟิงและจิงจี้คู่ คนบางคนยังไ้เก่งเสมอไม่ว่าพวกเขาจะไปที่ไหนก็ตาม ซึ่งจิงจี้คู่และหลินเฟิงก็ถือเป็นคนพวกนั้น พวกเขาเป็นสุดยอดของสุดยอด

“พวกเราจะนำทางให้เอง แต่ก่อนอื่นพวกเราจะต้องรอให้พายุทะเลทรายนี้หยุดชะงักก่อน” หลินเฟิงยิ้ม

“หลินเฟิง นายพอจะรู้เกี่ยวกับมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดที่อาศัยอยู่ตามลำพังแถวนี้บ้างไหม?” หานเซ็นถาม ขณะที่นั่งลงข้างๆ กองไฟ

หลินเฟิงพยักหน้า “มันก็มีอยู่หลายตัวเลย ฉันกับจิงจี้คู่ต่างก็คอยสังเกตพวกมันมาลักพักหนึ่งแล้ว ฉันเชื่อว่ามีหลายตัวที่พวกเราน่าจะฆ่าได้หลังจากที่พายุทะเลทรายหยุดแล้ว ฉันจะพานายไปหาจิงจี้คู่”

ห่านเซ็นสายหัว “เป้าหมายของนาย มันก็ควรเป็นของพวกนาย ฉันจะล่าตัวที่เจอด้วยตัวเอง”

หลิงเฟิงยิ้มและพูด “พวกเราแค่เคยเห็นพวกมันเท่านั้น พวกเรายังไม่ได้มีประสบการณ์ในการล่าพวกมันเลย เพราะฉะนั้นตัวที่อยู่ในหัวของพวกเรา ยังเรียกว่าเป้าหมายจริงๆ ไม่ได้หรอก การได้ล่าร่วมกับนายถือเป็นประสบการณ์ของพวกเราไปด้วย แค่นั้นก็ดีพอแล้ว แต่ฉันกลัวว่าพายุทะเลทรายนี้จะทำให้พวกเราต้องติดอยู่ที่นี้อีกหลายวัน”

พายุทะเลทรายนั้นรุนแรง เสียงที่ดังมาจากด้านนอกเหมือนกับเสียงฟ้าร้อง แต่มันเป็นท่วงทำนองที่ปลอบโยนและอ่อนนุ่มจนสะกดจิตให้คนนั้นหลับใหลได้

ขณะที่ห่านเซ็นพูดคุยกับหลินเฟิง เขาก็ไม่รู้ตัวเลยว่าเป่าเอ๋อถูกดึงดูดโดยท่วงทำนองของเพลง และเธอก็เริ่มคลานออกไปจากถ้ำ

ห่านชื่นตกใจเมื่อสังเกตเห็นถึงเรื่องนั้น เขารีบวิ่งไปที่ปากถ้ำและพยายาม
เรียกชื่อของเป่าเอ๋อเพื่อให้เธอคลานกลับมา

ทันทีที่ห่านชื่นออกไปจากปากถ้ำ เขาก็ถูกล้อมไปด้วยทรายสีเหลืองดำ
เขาไม่สามารถมองเห็นเป่าเอ๋อหรือแม้แต่มือของตัวเองได้

ความรุนแรงของพายุทะเลทรายทำให้ห่านชื่นต้องถอยกลับเข้าไปในถ้ำ
หลินเฟิงและสวี่มีรีบวิ่งเข้ามาหาเขา หลินเฟิงพูด...

“นายไม่ควรออกไปข้างนอก พายุทะเลทรายรุนแรงเกินไป ครั้งหนึ่งฉันเคย
เห็นนุ้ยกัษหนีออกไปยังพายุทะเลทรายนั้น และหลังจากที่พายุสงบลงแล้ว
มันก็เหลือเพียงแค่กระดูกเท่านั้น”

เมื่อหลินเฟิงพูดอย่างนั้น ความกังวลของห่านชื่นเกี่ยวกับเป่าเอ๋อก็เพิ่ม
สูงขึ้น

ถึงเป่าเอ๋อจะแข็งแกร่ง แต่ห่านเซินก็ยังคงคิดว่าเธอเป็นลูกของเขาคนหนึ่ง เขาก็เหมือนกับพ่อแม่ทั่วๆไป ไม่ว่าลูกของพวกเขาจะเติบโตมากแค่ไหน พวกเขาก็ยังความรู้สึกว่าต้องคอยปกป้องอยู่ดี

“คอยฉันอยู่ที่นี้ เดี่ยวฉันกลับมา” ห่านเซินพูดและวิ่งออกไปจากถ้ำอีกครั้ง แต่ครั้งนี้เขาเรียกร่มปรากการออกมาเพื่อป้องกัน

สปิริตเซฟต้องการจะหยุดห่านเซินเอาไว้ แต่เธอไม่สามารถทำอะไรได้ เพราะห่านเซินรวดเร็วเกินไป

เมื่อห่านเซินกางร่มออก ทรายก็ไม่สามารถทำอะไรเขาได้อีกต่อไป แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังไม่สามารถมองเห็นรอบๆได้อยู่ดี

“เป่าเอ๋อ!” ห่านเซินพยายามตะโกนเรียกชื่อเป่าเอ๋อ แต่โชคร้ายที่เสียงของเขาไม่สามารถทะลุผ่านพายุทะเลทรายไปได้ ถึงแม้เขาจะใช้พลังเสียงช่วยก็ตาม

ห่านเซ็นขมวดคิ้ว แต่ทันใดนั้นเป่าเอ๋อก็รีบคลานเข้ามาภายใต้การป้องกัน
ของร่มปรางคาร

“เป่าเอ๋อ ทำไมหนูงถึงคลานออกไปแบบนั้น?” ห่านเซ็นรีบอุ้มเธอขึ้นมา เขา
ดีใจที่หาเธอจนพบ แต่เขายังคงแสดงสีหน้าที่ไม่พอใจกับการกระทำของ
เธอ

“พ่อคุณะไรนี่ มันสวยใช่ไหม!” เป่าเอ๋อยกมือของเธอให้ห่านเซ็นดู ในมือ
ของเธอมืออะไบบางอย่างที่ห่านเซ็นไม่เคยเห็นมาก่อนอยู่

มันเป็นแหวนที่ทำมาจากทองคำ และตรงกลางก็ดูเหมือนจะฝังหยกที่มี
ขนาดพอๆกับไข่ของนกพิราบ

เมื่อดูจากสไตล์และคุณภาพของมันแล้ว หานเซ็นก็คาดเดาว่ามันน่าจะเป็นแหวนที่ถูกทำขึ้นโดยมนุษย์ เพราะสิ่งมีชีวิตในก๊อตแชนซ์วิริงคงจะไม่เสียเวลาไปสร้างอะไรที่สวยงามแต่ไม่มีประโยชน์แบบนี้

“เป่าเอ้อ หนูไปได้แหวนนี้มาจากไหน? มันมีใครบางคนตายอยู่ข้างนอกอย่างนั้นหรือ?” หานเซ็นถามเธอขณะที่นำแหวนขึ้นมาดู

“หนูได้มาจากตรงโน้น” เป่าเอ้อชี้ออกไป แต่เขาไม่สามารถมองเห็นอะไรได้ เนื่องจากพายุทะเลทรายยังคงปกคลุมพื้นที่

หานเซ็นไม่สามารถเห็นอะไรในทิศทางที่เธอชี้นิ้วออกไปได้ และเขาก็ไม่สามารถมองเห็นทางเข้าถ้ำที่ออกมาได้เช่นเดียวกัน

“ช่างเถอะ พวกเรากลับกันดีกว่า ถ้ามีใครบางคนตายอยู่ข้างนอกนั้น มันก็ไม่มีอะไรที่พวกเราจะได้อยู่ดี” หานเซ็นพาเป่าเอ้อกลับไปที่ถ้ำ

หานเซ็นจดจำทิศทางที่เขาออกมาได้ ดังนั้นเขาจึงไม่หลงทางและสามารถ
กลับไปถึงถ้ำได้อย่างปลอดภัย

เมื่อหลินเฟิงเห็นหานเซ็นกลับมาอย่างปลอดภัย เขาก็รู้สึกโล่งใจขึ้นมา มัน
มีมอนสเตอร์มากมายที่ต้องตายด้วยพายุละลอกทรายนี้

นี่เป็นครั้งแรกที่สวี่มีมาที่นี่ แต่หลินเฟิงอยู่ที่นี้มาหลายปีแล้ว เขารู้ว่า
ดินแดนแห่งนี้อันตรายขนาดไหน ดังนั้นเขาจึงประหลาดใจมากๆที่หาน
เซ็นรอดกลับมาได้

“หลินเฟิง นายจำนี้ได้ไหม?” หานเซ็นโยนแหวนที่เป่าเอ้อพบให้กับหลิน
เฟิง

หลินเฟิงอยู่ที่นี้มาหลายปี ดังนั้นเขาควรจะรู้จักกับมนุษย์คนอื่นที่อาศัยอยู่
ในดินแดนแถบนี้ บางทีเขาอาจจะบอกได้ว่าแหวนวงนี้เป็นของใคร

ทันทีที่หลังเฟิงเห็นมัน สีหน้าของเขาก็เปลี่ยนไป...

“นายไปได้มันมาจากไหน?”

“ฉันได้มันมาจากทะเลทรายข้างนอกนั่น นายรู้หรือว่าเป็นหัวของใคร?”
หานเซ็นถาม

“นี่เป็นหัวของจิงจี้จู่ แฟนสาวของเขาได้มอบมันให้กับเขาไว้ในสมัยยัง
อยู่ที่โรงเรียน ปกติเขาจะสวมใส่มันเอาไว้ตลอดเวลา และฉันก็ไม่เคยเห็นเขา
ถอดมันออกเลย” หลินเฟิงจึงไปในพายุทะเลทราย

“เขาออกมาที่นี่พร้อมกับนายอย่างนั้นหรือ? แล้วทำไมเขาถึงไม่มาที่ถ้ำนี้
พร้อมกับนาย?” หานเซ็นพูด

“เขาไม่ได้ออกมาพร้อมกับฉัน เขาควรจะอยู่ที่เมือง แต่ทำไมหัวของเขานี้ถึง
ออกมาอยู่ที่นี่ได้?” หลินเฟิงซ็อก เขายังคงจ้องมองไปที่พายุทะเลทราย
ด้านนอก

ก่อนที่ห่านเซ็นจะได้พูดอะไรอีก หลินเฟิงก็รีบวิ่งออกไปข้างนอกพร้อมกับ
แหวนในมือ

ขณะเดียวกันเสียงเพลงที่อยู่ในสายลมก็เริ่มเปลี่ยนไป เสียงที่ไม่มีคำพูดใน
ตอนแรกเปลี่ยนไปเป็นเสียงที่เหมือนกับกำลังร้ายอะไรบางอย่างอยู่

“ห่านเซ็น... ห่านเซ็น...”

ตอนที่ 1596 กับดักของปีศาจ

หานเฉินและคนอื่นๆต่างก็ประหลาดใจ พวกเขาไม่เคยได้ยินเสียงร้องเพลงในพายุที่เรียกชื่อของใครมาก่อนเลย แต่ว่ามันต้องไม่ผิดแน่ๆ เสียงนั้นกำลังเรียกชื่อของหานเฉินอยู่

หานเฉินรีบจับหลินเฟิงเอาไว้และพูด “รอเดี๋ยวก่อน มีบางอย่างผิดปกติ”

หลินเฟิงส่ายหัวและพูด “ไม่ว่ายังไงก็ตามฉันก็ต้องไปดู ไม่อย่างนั้นฉันจะไม่มีทางยกโทษให้ตัวเองเด็ดขาด”

“โอเค ถ้าอย่างนั้นฉันจะไปกับนายด้วย”

หานเฉินมองดูพายุทะเลทรายที่อยู่ด้านนอกถ้ำ ขณะที่ฟังเสียงร้องเรียกชื่อของเขา มันฟังดูเหมือนกับเสียงของหญิงสาวที่กำลังเศร้าสร้อยเรียกหาคนรัก

“บางอย่างที่อยู่ข้างนอกดูเหมือนจะมุ่งเข้ามาที่นาย ดังนั้นนายไม่ควรจะออกไปข้างนอกนั้น ฉันอาศัยอยู่ที่นี่มาหลายปี และฉันก็มีวิธีการของฉันในการเดินทางท่ามกลางพายุทะเลทราย ดังนั้นนายแค่รออยู่ที่นี่ก็พอ” หลินเฟิงพูด ขณะที่เดินออกไป

ครั้งนี้หานเฉินไม่ได้หยุดหลินเฟิงเอาไว้ เขาหันมาพูดกับจิ้งจอกสีเงินและอสูรดวงดาวสมุทร “พวกนายรออยู่ที่นี่ ฉันจะไปตรวจดูข้างนอกนั้นกับหลินเฟิง”

“อาจารย์ บางอย่างที่อยู่ข้างนอกนั้นดูเหมือนจะรู้จักอาจารย์ให้เข้าไปกับท่านด้วยเป็นยังไง? เพราะยังไงเข้าก็เป็นสปีด ถึงเข้าจะตาย เข้าก็เกิดใหม่ได้” สวีมีพูด

“ไม่จำเป็น” หานเฉินพูด ขณะที่เดินออกไปจากถ้ำ เขากางร่มในมือออกมาเพื่อสร้างเป็นโล่ป้องกันพายุทะเลทราย

หลินเฟิงพยักหน้าเพื่อขอบคุณและถาม “นายเจอเหวนนั้นที่ไหน?”

พายุทะเลทรายนั้นรุนแรงทำให้พวกเขาไม่สามารถมองเห็นหรือสัมผัสสิ่งที่อยู่รอบๆตัวได้เลย มันไม่มีจุดสังเกตอะไรที่พวกเขาจะใช้ระบุตำแหน่งในพายุทะเลทรายได้ ดังนั้นพวกเขาจึงทำได้แต่เลือกทางขึ้นมาทางหนึ่งและเดินออกไป

“เป่าเอ้อ หนูไปเจอเหวนวงนี้ที่ไหน?” หานเฉินถาม

เป่าเอ้อกำลังนอนอย่างขี้เกียจอยู่บนไหล่ของหานเฉิน เธอยกนิ้วขึ้นมาและชี้ไปในพายุทะเลทราย

ที่เธอไปหยิบเหวนนั้นมาก็คือเพราะว่าเธอคิดว่ามันสวยดี แต่ทว่าตอนนี้เธอคิดว่าไม่มีทางได้เหวนนั้นมาแล้ว ดังนั้นเธอก็เลยรู้สึกไม่มีกระจิตกระใจ

ทั้งห่านเขินและหลินเฟิงประหลาดใจเล็กน้อย เนื่องจากทิศทางที่เป่าเอ้อ
อ้อออกไปนั้นเป็นทางเดียวกับที่มีเสียงดังออกมา

“ลองไปดูกันเถอะ” ห่านเขินเดินหน้าออกไปพร้อมกับถือร่มเอาไว้ในมือ

พวกเขาไม่ได้พูดอะไรอีก ขณะที่พวกเขาเดินเข้าไปในพายุทะเลทราย ยิ่ง
พวกเขาเดินเข้าไปลึกมากเท่าไร พายุทะเลทรายก็รุนแรงมากขึ้นเท่านั้น
แรงกดดันที่พวกเขาได้รับนั้นหนักหน่วงขึ้นเรื่อยๆ

โชคดีที่ร่างกายของห่านเขินนั้นแข็งแกร่ง ดังนั้นแรงกดดันเพียงแค่นี้จึงไม่
สามารถทำอะไรเขาได้ แต่ยิ่งพวกเขาเดินเข้าไป เสียงเรียกห่านเขินก็
ชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ มันเป็นอะไรที่น่าขนลุก

ทันใดนั้นหลินเฟิงก็รู้สึกว่าเขาเตะเข้ากับอะไรบางอย่าง เมื่อเขาก้มลงไป
สัมผัสมัน เขาก็พบว่ามันเป็นลูกธนูโลหะที่ปักอยู่ในทะเลทราย

“นี่เป็นลูกธนูของจิงจี้จู่” หลินเฟิงดูกังวลยิ่งกว่าเดิม

“พวกเราเดินไปกันต่อเถอะ บางที่เขาอาจจะอยู่ข้างหน้านี้ก็ได้?” หานเซ็นพูด

เมื่อพวกเขาเดินหน้าต่อไปเรื่อยๆ พวกเขาก็พบของหลายอย่างไปตามทาง ซึ่งจากการพิจารณาของหลินเฟิงแล้ว สิ่งของทั้งหมดที่พวกเขาเจอเป็นของจิ้งจอก

พวกเขาทั้งคู่รู้สึกกังวลอย่างมาก เมื่อรู้ตัวว่าจิ้งจอกอาจจะเจอกับอันตรายร้ายแรง แต่ทว่าพวกเขาก็ไม่สามารถทำอะไรได้ นอกจากค่อยๆเดินหน้าต่อไป

ทันใดนั้นพายุกะเลทรายตรงหน้าพวกเขาก็อ่อนตัวลง และในที่สุดพวกเขาก็มองเห็นอะไรที่อยู่ข้างหน้า

เมื่อหानเซ็นและหลินเฟิงเห็นสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นตรงหน้า ดวงตาของพวกเขา ก็เปลี่ยนเป็นสีแดงด้วยความโกรธ

ในตอนนี้นั้นมีโครงกระดูกขนาดยักษ์อยู่ตรงหน้าพวกเขา มันมีความสูงมากกว่า 100 ฟุตและยาวมากกว่า 1000 ฟุต มันบดบังพายุทะเลทรายไว้เกือบทั้งหมด ทำให้พายุทะเลทรายในบริเวณนี้เบาบางลงกว่าที่อื่น

แต่ทว่ามันมีมนุษย์ถูกแขวนอยู่บนโครงกระดูกนั้นด้วย ซึ่งมนุษย์คนนั้นก็ คือจิ้งจิ้งจู้

ในตอนนี้อจิ้งจู้กำลังถูกตรึงไว้กับโครงกระดูก มือและเท้าของเขามีเลือดไหลออกมาอย่างเนือง ซึ่งดวงตาของเขาก็ถูกตรึงไว้กับโครงกระดูกด้วยเช่นเดียวกัน

“จิ้งจู้!” เมื่อหลินเฟิงเห็นจิ้งจู้ถูกตรึงไว้กับโครงกระดูก สีหน้าของเขาก็มืดมนไป เขากำหมัดแน่นจนจิกนิ้วเข้าไปในฝ่ามือของตัวเอง

แต่ทว่าหลินเฟิงไม่ได้ก้าวออกไปข้างหน้า เขายื่นแขนออกมาหยุดหานเฉินเอาไว้

“มีบางอย่างผิดปกติ มีใครบางคนพยายามจะล่อพวกเราเข้าไป”

หลินเฟิงพูดออกมาด้วยเสียงที่สั่น มันไม่ใช่เพราะว่าเขาหวาดกลัว แต่มันเป็นเพราะว่าเขากำลังโกรธจัด

“เรื่องนั้นฉันรู้อยู่แล้ว แต่ถ้าจะให้อีกฝ่ายมันยอมเผยตัวออกมายังไงเราก็ต้องเข้าไป” หานเฉินเองก็กำลังโกรธจัดเช่นเดียวกัน

“นายแน่ใจอย่างนั้นหรือ?” หลินเฟิงจ้องหน้าหานเฉิน

“คนที่ฆ่าฉันได้ในก๊อตแชนจ์ชั่วคราว 4 มีอยู่ไม่มาก” หานเฉินตอบ

“ตกลง ถ้าฉันพวกเราก็ไปเอาร่างของจิ้งจิกอยู่ลงมากันเถอะ” หลินเฟิงพูด
ขณะที่เดินเข้าไปหาโครงกระดูกขนาดใหญ่

ส่วนหานเซ็นก็เดินถือร่มปราการตามไปจากด้านหลัง

ในตำแหน่งที่หานเซ็นและหลินเฟิงมองไม่เห็นนั้นมีผู้ชายและผู้หญิงคู่หนึ่ง
กำลังยืนอยู่

ผู้ชายนั้นดูปกติเหมือนกับชายวัยกลางคนที่ส่งางามทั่วไป

แต่คนผู้หญิงนั้นดูค่อนข้างเป็นเอกลักษณ์ ร่างท่อนบนของเธอนั้น
เหมือนกับผู้หญิง แต่ร่างกายท่อนล่างของเธอดูเหมือนกับตะขาบ และมัน
ก็ประกอบไปด้วยกระดูกและหนามอันแหลมคม ซึ่งดูเหมือนว่าเธอจะเป็น
มอนสเตอร์

“พวกเขาเข้ามาติดกับจริงๆด้วย” มอนสเตอร์หญิงมีดวงตาเป็นประกาย

“ปีศาจกระดูกโลหิต เจ้าแน่ใจหรือว่าจะฆ่าเขาได้?” คนผู้ขายถามขึ้นมา
ขณะที่มองไปยังผู้หญิงที่แปลกประหลาด

“วางใจได้เลย ท่านชิงหย่า ข้าจะต้องฆ่าเขาให้ได้ ทะเลทรายแห่งนี้เป็น
สถานที่ของข้า”

ปีศาจกระดูกโลหิตยิ้มออกอย่างชั่วร้าย “ตราบดีที่พวกมันสัมผัสกับหุ่น
กระดูกโลหิตของข้า พวกมันก็ต้องถึงจุดจบ แม้แต่พระเจ้าก็ช่วยอะไร
พวกมันไม่ได้”

“ดี ขอแค่เจ้าฆ่าห่านเหินได้ ท่านประธานก็จะจดจำผลงานของเจ้าไป
ตลอดการ”

ชิงหย่าพูด ขณะที่มองไปที่ห่านเหินและหลินเฟิงที่กำลังเดินเข้าไปหาโครง
กระดูก

ดวงตาของปีศาจกระดูกโลหิตเป็นประกาย เธอเลียริมฝีปากของตัวเอง ด้วยลิ้นที่เหมือนกับขงู และมองดูห่านเขินราวกับมองดูคนที่กำลังจะตาย

“ระวังให้ด้วย ฉันจะไปเอาร่างของจิ้งจิกผู้ลงมา”

หลินเฟิงพูดขณะที่บินไปหาโครงกระดูกพร้อมกับเรียกดาบวิญญาณอสูร ออกมาฟันใส่โครงกระดูกจากด้านหลัง และรับร่างของจิ้งจิกผู้ที่ร่วงลงมา

แต่ทว่าขณะที่หลินเฟิงสัมผัสกับร่างของจิ้งจิกผู้ก็มีกระดูกพุ่งออกมาจาก ดวงตาและบาดแผลตามร่างกายของจิ้งจิกผู้ราวกับขู และลิ้นคร่ากายของ หลินเฟิงเอาไว้

ศพของจิ้งจิกผู้บิดเบี้ยวอย่างสมบูรณ์ และตอนนี้เขาดูเหมือนกับโครงกระดูกที่เต็มไปด้วยเลือดและเนื้อหนัง

หลินเฟิงที่ตกอยู่ภายใต้การควบคุมของโครงกระดูกนั้นไม่สามารถห้าม
ตัวเองไม่ให้ใช้ดาบฟันใส่ห่านเช่นอย่างบ้าคลั่งได้

ตอนที่ 1597 ช่วยชีวิต

หานเซ็นรู้ตกตะลึง เขาพยายามหลบหลีกเลี่ยงการโจมตีของหลินเฟิงและ
ตะโกน

“เกิดอะไรขึ้น หลินเฟิง?!”

หานเซ็นรู้ว่าหลินเฟิงถูกควบคุม แต่หานเซ็นไม่รู้ว่าแค่ร่างของหลินเฟิง
เท่านั้นที่ควบคุม หรือจิตใจของเขาก็ถูกควบคุมไปด้วย

หลินเฟิงยังคงกวัดแกว่งดาบใส่หานเซ็นต่อไป ในขณะที่เดียวกันเขาก็พูด
ออกมา

“ร่างกายของฉันทกอยู่ภายใต้การควบคุมของใครบางคน นายรีบหนีไป
ซะ!”

“ถ้าอย่างนั้นฉันจะตัดมันออกให้เอง”

ห่านเซ็นถือร่มปรากการเอาไว้ในมือข้างหนึ่ง ส่วนอีกข้างก็ถือดาบไทอาเอาไว้ เขาหันไปยังโครงกระดูกที่ลือคร่างกายของหลินเฟิงอยู่

“อ้า!” หลินเฟิงกรีดร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด หลังจากนั้นเขาก็กะอักเลือดออกมาซึ่งมันทำให้ห่านเซ็นรู้สึกตกใจ

ห่านเซ็นนั้นมั่นใจในวิชาดาบของตัวเอง และการเล็งของเขาก็สมบูรณ์แบบ ห่านเซ็นมั่นใจว่าเขาหันเข้าไปที่กระดูกโลหิต ดังนั้นเขาไม่เข้าใจว่าทำไมหลินเฟิงถึงได้รับบาดเจ็บไปด้วย

ห่านเซ็นเห็นว่ากระดูกโลหิตยังคงสมบูรณ์ดี แต่หลินเฟิงกระอักเลือดออกมาอย่างต่อเนื่องซึ่งนั่นทำให้ห่านเซ็นรู้ตัวว่ามีบางอย่างผิดปกติ

“รีบหนีไปจากที่นี่ หรือไม่ก็ฆ่าฉันซะ!” หลินเฟิงกัดฟันพูดกับห่านเซ็น

แต่ห่านเซ็นไม่ต้องการยอมแพ้ทั้งๆแบบนั้น เขาลองฟันใส่กระดูกโลหิต
บริเวณอื่นๆ แต่ผลก็ยังคงออกมาเหมือนเดิม เมื่อกระดูกโลหิตถูกโจมตี
หลินเฟิงก็จะเป็นคนที่ได้รับบาดเจ็บแทน

กระดูกโลหิตนั้นส่งความเสียหายทั้งหมดให้กับหลินเฟิงโดยตรง

ห่านเซ็นไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรสถานการณ์ยังงี้ดี เขาทำได้แค่ใช้ดาบไทอา
ป้องกันโจมตีที่เข้ามาเท่านั้น

ห่านเซ็นไม่ได้รู้อะไรเกี่ยวกับความแข็งแกร่งของหลินเฟิงมากนัก แต่เขา
แน่ใจว่าหลินเฟิงจะต้องทรงพลังอย่างแน่นอน

ตอนนี้ถึงแม้หลินเฟิงจะตกอยู่ภายใต้การควบคุมของกระดูกโลหิต แต่เขา
ก็ยังสามารถใช้วิชาดาบของตัวเองออกมาได้ ถึงแม้หลินเฟิงจะมีแค่แกน

ยืนระดับอัณมณี แต่วิชาดาบของเขาก็ทำให้ห่านชื่นประหลาดใจอย่างมาก

วิชาดาบของหลินเฟิงนั้นงดงามและอ่อนช้อย มันไม่ได้เหมือนกับวิชาของเทพแห่งผลกรรมที่เปลี่ยนอะไรที่ซับซ้อนให้เป็นอะไรที่เรียบง่าย และมันก็ไม่ได้สลับซับซ้อนเหมือนอย่างของหกวิถี แต่ละท่วงท่าของหลินเฟิงนั้นเป็นอะไรที่เรียบง่ายมากๆ แต่วิชาดาบที่ดูเรียบง่ายนั้นกลับทรงพลังอย่างมาก บางทีอาจจะไร้เทียมทานเลยทีเดียว

วิชาดาบของหลินเฟิงนั้นเปลี่ยนบางสิ่งที่พื้นฐานและเรียบง่ายให้เป็นอะไรที่เบาบางและละเอียดอ่อน

มันมีข้อบกพร่องบางอย่างในวิชาของหลินเฟิง แต่แรงกดดันที่เกิดขึ้นจากการโจมตีก็ทำให้เขาดูเหมือนกับจักรพรรดิที่ไม่มีใครสามารถก้าวข้ามได้ง่ายๆ

วิชาดาบของหานเซินเองก็ยอดเยี่ยมเช่นเดียวกัน แต่ถึงอย่างนั้นมันก็เป็นอะไรที่ยากสำหรับเขาที่จะเอาชนะหลินเฟิงด้วยวิชาดาบ แต่ทว่าหานเซินไม่จำเป็นต้องพึ่งแค่วิชาดาบเพียงอย่างเดียว เขายังมีอีกหลายวิธีที่จะปราบหลินเฟิง เมื่อตัดสินใจกันที่พละกำลังแล้ว หลินเฟิงนั้นไม่ใช่คู่ต่อสู้ของหานเซินเลย

ถ้าหลินเฟิงเป็นศัตรูคนหนึ่ง หานเซินก็คงจะฆ่าเขาไปเรียบร้อยแล้ว แต่หานเซินไม่ต้องการจะทำร้ายเพื่อนของเขา ดังนั้นเขาจึงทำได้แค่ป้องกันเพียงอย่างเดียว

หานเซินไม่ได้ทำให้หลินเฟิงได้รับบาดเจ็บ เขาค่อยๆถอยหลังไปเรื่อยๆ แต่หลังจากถอยไปหลายก้าว เขาก็กลับออกไปในพายุทะเลทราย มันทำให้เขาไม่สามารถมองเห็นอะไรรอบๆตัวได้

หลินเฟิงที่ถูกควบคุมดูเหมือนจะไม่ได้รับผลของพายุทะเลทรายเลยสักนิด เขายังคงโจมตีอย่างรุนแรงเหมือนอย่างเช่นเคย เขาหายตัวไปมาราวกับเป็นเงาในพายุทะเลทราย

เมื่อเขาปรากฏตัวออกมาจากพายุทะเลทรายและพ้นไล่ห่านเซ็น ห่านเซ็นก็ใช้ดาบไท่อาป้องกันกำเริบของหลินเฟิงเอาไว้ แต่ทันใดนั้นเองดาบอีกเล่มก็ปรากฏขึ้นที่มือข้างซ้ายของหลินเฟิง และมันก็แทงเข้าไปที่ไหล่ของห่านเซ็น จากนั้นหลินเฟิงก็หายตัวเข้าไปในพายุทะเลทรายอีกครั้ง

ตอนนี้หลินเฟิงกำลังใช้ดาบคู่โจมตีอย่างดุเดือดยิ่งกว่าเดิม เขาออกมาจากการบดบังของพายุทะเลทรายเพื่อโจมตีห่านเซ็นเข้าไปซ้ำมา แต่ห่านเซ็นก็ทำได้เพียงแค่ป้องกันตัวเองเท่านั้น และบาดแผลบนร่างกายของเขาก็เริ่มสะสมมากขึ้นเรื่อยๆ

“ฆ่าฉันซะ” หลินเฟิงตะโกนด้วยเสียงที่แหบแห้ง

แต่ทว่าห่านเซ็นไม่สามารถทำใจโจมตีหลินเฟิงได้ เขายังคงป้องกันการโจมตีต่อไป ขณะที่พูดออกมา

“ฉันจะคิดหาวิธีต่อไป มันต้องมีอะไรบางอย่างที่ฉันทำได้ ฉันจะไม่ยอมปล่อยให้นายตายไปแบบนี้แน่”

ถึงจะพูดอย่างนั้น ห่านเซ็นก็ไม่สามารถคิดหาวิธีอะไรได้ มันดูเหมือนว่าการฆ่าหลินเฟิงนั้นจะเป็นทางรอดทางเดียวของเขา

ตอนนี้ห่านเซ็นเลือดท่วมตัวจากบาดแผลที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ

ปีศาจกระดูกโลหิตมองดูหลินเฟิงและห่านเซ็นต่อสู้กันท่ามกลางพายุทะเลทราย เธอยิ้มออกมา

“ข้าคิดว่าจะใช้เวลาานกว่านี้ซะอีกถึงจะฆ่าห่านเซ็นได้ เนื่องจากเขาไม่ได้สัมผัสกับหุ่นกระดูกโลหิต แต่ตอนนี้ดูเหมือนจะไม่จำเป็นอีกต่อไปแล้ว มนุษย์นี้ช่างเป็นสิ่งมีชีวิตที่ประหลาดจริงๆ พวกเขายอมให้ตัวเองถูกฆ่าเพื่อคนอื่น ช่างเป็นอะไรที่ประหลาดจริงๆ แต่ข้าก็ชอบความรู้สึกนี้”

“มนุษย์นั้นเป็นสิ่งมีชีวิตที่โง่เขลา พวกเขามักจะทำในสิ่งที่ไร้ความหมาย”

ซิงหย่าพูด

ขณะที่ปีศาจกระดูกโลหิตกำลังจะพูดอะไรบางอย่างออกมา หลินเฟิงก็วิ่งไปข้างหน้าและใช้ดาบแทงเข้าไปที่หัวใจของหานเซิน หานเซินล้มลงไปกับพื้น

“ท่านซิงหย่า ตอนนี้มันจบแล้ว” ปีศาจกระดูกโลหิตพูดอย่างตื่นเต้นกับซิงหย่า

“เจ้าควรจะมีมรดกให้มาก มนุษย์คนนั้นไม่ใช่คนธรรมดาๆ”

ซิงหย่าพูดขณะที่มองไปยังร่างอันไร้ชีวิตของหานเซิน

“ท่านซิงหย่าได้โปรดวางใจ มันไม่มีทางมีปัญหาอะไรเกิดขึ้น”

ปีศาจกระดูกโลहितมันใจในตัวเอง เธอค่อยๆเดินเข้าไปหาห่านเซ็นและ
หลินเฟิง

ขณะที่หลินเฟิงยืนอยู่ท่ามกลางพายุทะเลทราย จู่ๆพายุทะเลทราย
รอบๆตัวของเขาก็หายไป หลังจากนั้นก็มีชายหญิงคู่หนึ่งเดินเข้ามา

ถ้าพูดให้ถูก มันมี 3 คนที่กำลังเดินเข้ามา ผู้หญิงที่มีท่อนล่างเป็นตะขาบ
นั้นกำลังแบกชายคนหนึ่งเอาไว้ คนๆนั้นดูเหมือนจะเป็นอัมพาตอย่าง
สมบูรณ์ ถึงแม้เขาจะยังมีสติอยู่ แต่เขาก็ไม่สามารถขยับปากหรือลูกตาได้
ซึ่งคนๆนั้นก็คือจิ้งจี่อู่

“พวกแกเป็นใครกัน?” หลินเฟิงมองไปที่ชิงหย่า เขาสามารถบอกได้ทันที
ว่าคนคนนี้เป็นผู้บงการเหตุการณ์ในครั้งนี้

ปีศาจกระดูกโลหิตยิ้มแปลกๆออกมา หลินเฟิงไม่สามารถควบคุมร่างกาย
ของตัวเองได้ เขายกดาบในมือขึ้นและแทงลงไปที่ยี่หวี่งูของหาน
เฉิน

“เห็นไหมท่านชิงหย่า มนุษย์คนนั้นตายไปแล้ว”

ปีศาจกระดูกโลหิตพูด หลังจากนั้นเธอก็โยนร่างที่เป็นอัมพาตของจิงจี้จู่ลง
กับพื้น จากนั้นเธอก็ยกอุ้งเท้าที่ดูเหมือนกับกระดูกของเธอขึ้น “ตอนนี้หมอ
นี่หมดประโยชน์แล้วใน”

แต่ก่อนที่ปีศาจกระดูกโลหิตจะสามารถเหยียบจิงจี้จู่ด้วยอุ้งเท้าของเธอได้
มิตรอบบๆตัวของเธอก็เริ่มบิดเบี้ยวอย่างกะทันหัน มันมีแสงแวบขึ้นมาตัด
อุ้งเท้าของเธอที่กำลังจะเหยียบลงไปที่ยี่หวี่งู ขณะเดียวกันก็มีมือมาดึงร่าง
ของจิงจี้จู่ออกไป

“ทำไมเจ้าถึงยังมีชีวิตอยู่?” ปีศาจกระดูกโลหิตจ้องมองชายที่กำลังแบกจิง
จี้จู่เอาไว้ด้วยความซื่อค คนๆนั้นก็ือหานเฉินที่เธอคิดว่าตายไปแล้ว

ตอนที่ 1598 ครั้งหน้าเจ้าจะไม่ได้โชคดีแบบนี้

“ในเมื่อศัตรูปรากฏตัวออกมาแล้ว ฉันก็ไม่จำเป็นต้องแก่งตาอีกต่อไป”

หานเฉินยิ้ม ในมือของเขานั้นถือมีดแยกมิติ ขณะเดียวกันเขาก็ตรวจสอบร่างกายของจิงจี้ด้วยออร่าศาสตร์ตงเสวียน จิงจี้ดูเหมือนจะถูกพิษอยู่ แต่มันไม่ได้ร้ายแรงอะไร

ปีศาจกระดูกโลหิตรู้ว่าเธอถูกหลอก แถมเธอยังถูกหลอกต่อหน้าซึ่งหย่าอีก เธอจึงตะโกนออกมาด้วยความโกรธ “ฆ่ามัน! ฆ่ามันซะ!”

ปีศาจกระดูกโลหิตตะโกนซ้ำหลายครั้ง แต่เธอก็พบว่าหลินเฟิงที่ควรจะถูกหุ่นกระดูกโลหิตควบคุมอยู่กลับไม่ได้พุ่งเข้าไปโจมตีหานเฉิน

กระดุกโลหิตสั่นสะท้านขณะที่พยายามจะเคลื่อนไหวร่างกายของหลินเฟิง
แต่หลินเฟิงก็ยังคงยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น

มีแสงระเบิดออกมาจากร่างกายของหลินเฟิงราวกับระเบิดแสง เขา
กลายเป็นพระอาทิตย์สีทองอร่าม ซึ่งเผาไหม้กระดุกโลหิตที่ลือคร่าร่างกาย
ของเขาอยู่

กระดุกโลหิตที่ถูกทำลายกลับไปหาปีศาจกระดุกโลหิต และเมื่อเธอดูดซับ
มันกลับเข้าไป ปีศาจกระดุกโลหิตก็กระอักเลือดออกมา หุ่นกระดุกโลหิต
นั้นเป็นแกนยื่นประจำตัวของเธอ หลังจากที่แกนยื่นเสียหาย เธอก็เลย
ได้รับบาดเจ็บไปด้วย

หลังจากแสงสีทองนั้นหายไป หลินเฟิงก็เดินออกมาอย่างสงบ เขาไม่ได้รับ
บาดเจ็บอะไรเลย

“เป็นไปได้ มันเป็นไปได้ยังไงกัน?” ปีสาจกระดุกโลहितไม่อยากเชื่อ
สายตาตัวเอง แขนยื่นของเธอเป็นระดับขั้นสุดยอด ขณะที่หลินเฟิงมีแค่
แขนยื่นระดับอัญมณีเท่านั้น ซึ่งมันไม่ใช่แค่เธอควบคุมเขาไม่ได้ แต่เขา
ยังทำให้เธอได้รับบาดเจ็บอีกด้วย

ถึงแม้หุ่นกระดุกโลहितจะได้รับความเสียหายเพียงแค่เล็กน้อย แต่มันก็เป็น
อะไรที่ปีสาจกระดุกโลहितไม่สามารถยอมรับได้

“เสียตายที่แขนยื่นของฉันเป็นแค่ระดับอัญมณี ถึงทำลายแขนยื่นระดับขั้น
สุดยอดไม่ได้” หลินเฟิงพูดอย่างสงบแต่สีหน้าของเขาดูซีดเซียว

“ข้าจะฆ่าเจ้า!” ปีสาจกระดุกโลहितร้องคำรามออกมา ถึงแม้หลินเฟิงจะพูด
อย่างสงบนิ่ง แต่เธอก็ยังโกรธจัดจากสิ่งที่เขาพูดอยู่ดี

หุ่นกระต๊อโลหะหลุดออกมาจากตัวเธออีกครั้งหนึ่ง และค่อยๆ ก่อตัวเป็นชุดเกราะโครงกระดูกรอบๆ ตัวของเธอ เธอตะโกนออกมาด้วยความโกรธและพุ่งเข้าไปหาหลินเฟิง

หานเฉินใช้งานวิญญาณอสัณฐานดาบกระหายเลือดพร้อมกับมีปีกผีเสื้อปรากฏขึ้นบนหลังของเขา หลังจากนั้นเขาก็พุ่งเข้าไประหว่างทั้ง 2 และฟันไล่ปัสสาวะกระดูกโลหะ

ก่อนที่ปัสสาวะกระดูกโลหะจะไปถึงตัวหลินเฟิง มีดดาบของหานเฉินก็ตัดผ่านร่างกายและชุดเกราะของเธอไปเรียบร้อยแล้ว

“ปัสสาวะกระดูกโลหะขั้นสุดยอดถูกฆ่า ไม่ได้รับวิญญาณอสัณฐาน ไม่ได้รับแกน Yin เนื้อไม่สามารถกินได้ เมื่อดูดซับผลึกพลังชีวิต คุณมีโอกาสดำรับ 0-10 จีโนพอยขั้นสุดยอด”

ห่านเซ็นเลียริมฝีปากของตัวเอง เขารู้สึกเสียใจเล็กน้อยที่ไม่ได้รับวิญญาน
อสูร

แต่ทว่าห่านเซ็นก็ไม่ได้หยุดเคลื่อนไหว เขาพุ่งเข้าไปและใช้มีดแยกมิติฟัน
ไล่ชิงหย่า

“พวกเราจะได้เจอกันอีกครั้งในไม่ช้านี้ ครั้งหน้าเจ้าจะไม่ได้โชคดีแบบนี้”
ชิงหย่ายิ้มให้กับห่านเซ็น

“นายจะไม่มีโอกาสครั้งหน้าหรอก” ห่านเซ็นโทรศัพท์ผ่านช่องว่างของ
มิติและใช้มีดดาบแทงเข้าไปในร่างกายของชิงหย่า

แต่ชิงหย่าก็ยังคงยิ้มออกมา ร่างกายของเขาค่อยๆจางลงไปจนกระทั่ง
หายไปอย่างสมบูรณ์

มีดดาบของห่านเข็นแทงทะลุผ่านร่างกายของเขาเหมือนกับเป็นแค่
วิญญาณที่ไม่สามารถสัมผัสได้

“เขาเป็นใครกัน?” หลินเฟิงถามขณะที่มองไปยังจุดที่ชิงหย่าหายตัวไป

“ฉันรู้แค่ว่าเขามาจากนิวกอมมุนิตี้และมีชื่อว่าชิงหย่า”

ห่านเข็นหันมามองจึงจี้อู๋ที่ยังคงไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ หลังจากนั้นเขาก็
ขอโทษ “โทษที่ที่ดึงพวกนายมาเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ด้วย พวกมันมี
เป้าหมายแค่ฉันคนเดียว”

หลินเฟิงส่ายหัว หลังจากนั้นหลินเฟิงก็เดินเข้าไปหาจี้อู๋และตรวจสอบ
ร่างกายของเขา

“เขาถูกพิษอยู่ หวังว่ายาในสหพันธ์จะช่วยเขาได้”

ยาในสหพันธ์มักจะออกแบบมาเพื่อใช้กับพืชชนิดใดชนิดหนึ่ง แต่พืชใน
ก็อตแซงซ์วรีนั้นมักจะต่างกับของสหพันธ์ ดังนั้นมันยากที่จะบอกได้ว่ายา
พวกนั้นจะได้ผลหรือไม่

“ถ้าอย่างนั้นลองให้จิ้งจอกสีเงินรักษาให้เขาดู บางทีมันอาจจะได้ผล”
หลังจากนั้นห่านเซ็นก็อุ้มจิ้งจอกขึ้นและเดินทางกลับ

หลังจากที่ปีศาจกระดูกโลहितถูกฆ่า พายุทรายก็หยุดลง ห่านเซ็นได้รับ
ผลึกพลังชีวิตของเธามา ดังนั้นเขาจึงรู้สึกพอใจกับการเดินทางครั้งนี้

เป้าหมายในการเดินทางครั้งนี้ของเขาก็คือผลึกพลังชีวิต ถึงแม้จะต้องเจอ
ปัญหาบางอย่าง แต่เขาก็ยังดีใจที่สุดท้ายได้รับผลึกพลังชีวิตมา

จิ้งจอกสีเงินและคนอื่นๆออกมาจากถ้ำเรียบร้อยแล้วเมื่อเห็นว่าพายุทราย
หยุดลง ห่านเซ็นวางจิ้งจอกลงตรงหน้าของจิ้งจอกสีเงินและพูด

“เธอช่วยสลายพิษในตัวของเขาได้ไหม? หรือไม่อย่างน้อยก็ช่วยทำให้ชีวิตของเขาปลอดภัยก่อนก็ยังดี”

จิ้งจอกสีเงินเริ่มใช้สายฟ้าสีเงินของมันช็อตใส่จิ้งจอกในทันที ทำให้ร่างกายที่เหมือนกับขอมบี้ของจิ้งจอกชักระตุกอย่างต่อเนื่อง

“พลังชีวิตของเขากำลังฟื้นฟ้ູขึ้นมา! วิเศษอะไรแบบนี้”

เมื่อหลินเฟิงเห็นว่าจิ้งจอกกำลังฟื้นตัว เขาก็รู้สึกดีใจ เขาอดไม่ได้ที่จะชื่นชมจิ้งจอกสีเงิน เขาหันมาหาหานเฉินและพูด “ตอนนี้จิ้งจอกก็ปลอดภัยแล้ว นายเองก็ได้รับบาดเจ็บเช่นกัน นายควรจะขอให้จิ้งจอกตัวนี้ช่วยรักษาให้นายด้วย”

จิ้งจอกสีเงินหันมามองที่หานเฉิน แต่เขาริบบอกมือปฏิเสธทันที “ไม่จำเป็น ฉันรักษาตัวเองได้”

ถึงแม้พลังรักษาของจิ้งจอกสีเงินจะยอดเยี่ยม แต่พลังรักษาธาตุสายฟ้า ไม่ใช่สิ่งที่ทำให้รู้สึกดีนัก หานเซ็นยอมที่จะใช้พลังของแรดสีขาวและค่อยๆ รักษาตัวเองอย่างช้าๆ ดีกว่า อีกอย่างนั้นร่างกายของเขาก็แข็งแกร่ง บาดแผลแค่นี้ไม่ได้ร้ายแรงอะไร

ทั้งหลินเฟิงและหานเซ็นต่างก็รู้ว่าจิ้งจอกที่อยู่บนโครงกระดูกนั้นไม่ใช่ตัวจริง พวกเขาแค่ทำการแสดงเพื่อล่อปีศาจกระดูกโลหิตออกมา หานเซ็นควบคุมจุดที่เขาได้รับบาดเจ็บอย่างระมัดระวังโดยการร่วมมือกับหลินเฟิง เขาจึงไม่ได้รับบาดเจ็บหนักอะไร

ถึงจุดที่เขาถูกแทงจะมีเลือดไหลออกมา แต่พวกมันก็ไม่ได้ทำร้ายอวัยวะภายในของเขา มันมีแค่เนื้อหนังของเขาเท่านั้นที่ได้รับบาดเจ็บ

“อ้อ!” ภายใต้การรักษาอย่างต่อเนื่องของจิ้งจอกสีเงิน ในที่สุดจิ้งจอกก็สามารถส่งเสียงออกมาได้ เสียงแรกที่เขาร้องออกมานั้นเป็นเสียงที่เจ็บปวด ซึ่งแม้แต่หานเซ็นและหลินเฟิงก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกกลัว

และเพื่อที่จะกำจัดพิษที่อยู่ในร่างกายของจิ้งจี่อู่ให้หมด จิ้งจอกสี่เงิน
จึงช็อคสายฟ้าใส่เขาอย่างต่อเนื่อง ร่างกายของจิ้งจี่อู่นั้นชักกระตุกอยู่เป็น
ระยะๆ

หลังจากที่กำจัดพิษออกมาจากร่างของจิ้งจี่อู่หมดแล้ว หลินเฟิงและจิ้งจี่อู่
ก็พากันขึ้นไปยังเมืองที่พวกเขาอาศัยอยู่ มันเป็นแค่เมืองเล็กๆที่อยู่
ท่ามกลางทะเลทรายและมันก็มีแค่พวกเขาเท่านั้นที่อาศัยอยู่ที่นั่น

พวกเขาพักอยู่ในเมืองเป็นเวลา 2 วัน ก่อนที่หานเฉินจะออกล่าอีกครั้ง
ด้วยข้อมูลที่ได้รับจากจิ้งจี่อู่และหลินเฟิงหานเฉินตัดสินใจเลือกมอน
สเตอร์ขั้นสุดยอดที่ชื่ออสูรปีศาจโบราณเป็นเป้าหมายต่อไป

“เราจำเป็นต้องเพิ่มพลังของตัวเองให้เร็วที่สุด นิวคอมมูนิตี้เริ่มเคลื่อนไหว
แล้ว เราควรจะต้องเป็นฝ่ายบุกไปโจมตีพวกเขาบ้าง”

หานเซ็นหวังว่าพ่อตาของเขาจะสามารถหาที่อยู่ของหัวหน้านิคมมุนิต์
ได้โดยเร็วเพื่อที่เขาจะได้บุกไปกวาดล้างนิคมมุนิต์

ตอนที่ 1599 กลุ่มของหนูทะเลทราย

“ท่านประธาน แผนของพวกเราล้มเหลว ปีศาจกระดูกโลหิตถูกฆ่าตายแล้ว ข้าขอรับผิดชอบเรื่องทั้งหมดนี้เอง”

ภายในสำนักงานใหญ่ของนิวกอมมุนิตี้ ซึ่งหย่ากำลังยืนก้มหัวยอมรับผิด

ประธานของนิวกอมมุนิตี้พูด “ข้ารู้เรื่องที่เกิดขึ้นกับปีศาจกระดูกโลหิตแล้ว มันไม่ได้เป็นความผิดอะไรของเจ้า ดังนั้นเจ้าไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบอะไร”

หลังจากนั้นประธานก็พูดต่อ “เดินทางไปยังยมโลกแล้วพามอนสเตอร์ที่นั่นไปหาห่านเซ็น มันจะต้องฆ่าห่านเซ็นได้อย่างแน่นอน ตราบใดที่มันไม่ได้โง่เขลาเหมือนกับปีศาจกระดูกโลหิต”

“มอนสเตอร์ที่อยู่ในยมโลกจะยอมช่วยพวกเราอย่างนั้นหรือ?” ซิงหย่าถาม
พร้อมกับขมวดคิ้ว

“มันไม่มีทางเลือกอื่น เอานี้ไป” ประธานส่งกล่องๆหนึ่งให้กับซิงหย่า

“เมื่อได้เห็นสิ่งนี้ พวกมันก็จะเข้าใจเอง”

“ทราบแล้วครับ” ซิงหย่าออกจากห้องประชุมไปพร้อมกับกล่องใบนั้น

“ท่านประธาน มันเหมาะสมแล้วหรือที่จะมอบของสำคัญแบบนั้นให้กับซิง
หย่า?” ซูว่าตนหนึ่งเข้ามาในห้องประชุม หลังจากที่ซิงหย่าออกไปแล้ว

“เจ้าคิดว่ายังมีคนอื่นที่จะพามอนสเตอร์จากยมโลกไปที่ทะเลทรายเพลง
สายลมได้อีกหรือ?” ประธานพูดอย่างสงบนิ่ง

ซูร่าฆมวดคิ้วและพูด “ข้าคิดอยู่เสมอว่าชิงหย่าคนนี้จะต้องปกปิดอะไรบางอย่างอยู่ เขาช่างเป็นคนที่ลึกลับจริงๆ”

“มันไม่ใช่เรื่องสำคัญ ตราบใดที่เขาทำงานสำเร็จตามที่สั่ง ทุกอย่างจะเป็นไปด้วยดี” ประธานของนิวกอมมุนิตี้พูด

“ไปทำงานของเจ้าได้แล้ว มันมีเวลาเหลืออีกไม่มาก”

หานเซินและหลินเฟิงออกเดินทางไปยังโอเอซิสที่อยู่กลางทะเลทรายซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยของอสูรปีศาจโบราณ อสูรปีศาจโบราณนั้นเป็นมอนสเตอร์ที่ดุร้ายและมีพลังแห่งการเวลา และมันก็เป็นหนึ่งในมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่แข็งแกร่งที่สุดในทะเลทรายเพลงสายลม

หานเซินเลือกมันก็เพราะพลังที่ไม่ปกติ ถ้าเขาได้วิญญาณอสูรหรือแกนยืนของมันมา มันก็จะเป็นอะไรที่มีประโยชน์อย่างมาก

“ไม่อยากเชื่อเลยว่าจะมีมอนสเตอร์อยู่ในทะเลทรายเยอะขนาดนี้”
หลังจากเดินทางได้ครึ่งวัน หานเซินก็เห็นแม่น้ำสีดำอยู่ตรงหน้า

แต่ทว่ามันไม่ใช่แม่น้ำจริงๆ มันเป็นฝูงของหนูทะเลทรายสีดำที่ทอดยาวสุด
ลูกหนูลูกตา ไม่มีใครบอกได้ว่าพวกมันมีกันอยู่กี่ตัว แต่พวกมันเคลื่อนตัว
กันไปเป็นกลุ่มขณะที่เดินทางลึกเข้าไปในทะเลทราย

“หนูทะเลทรายเป็นมอนสเตอร์ที่เจอได้ง่ายที่สุดในทะเลทรายเพลงสายลม
แห่งนี้ แต่นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันได้เห็นหนูทะเลทรายอยู่ด้วยกันมากมาย
ขนาดนี้” หลินเฟิงมองไปที่กลุ่มของหนูทะเลทรายด้วยความประหลาดใจ

จึงจำใจเองก็มองไปที่หนูทะเลทรายเช่นเดียวกัน เขาคิดเกี่ยวกับมันและพูด
ออกมา

“ฉันเคยเห็นหนูทะเลทรายกลุ่มใหญ่แบบนี้มาก่อน แต่นั่นเป็นเพราะว่า
พวกมันต้องย้ายถิ่นฐานหนีศัตรูที่ทรงพลัง แต่ครั้งนี้พวกมันดูไม่เหมือนว่า

กำลังหนีอะไรบางอย่างอยู่ มันดูเหมือนกับว่าพวกมันกำลังตามหาอะไร
บางอย่างอยู่มากกว่า”

หานเซ็นสังเกตเห็นหุตะเลทรายด้วยศาสตร์ตงเสวียน และพยายามที่จะฟัง
สิ่งที่พวกมันกำลังคิด

ในตอนแรกหานเซ็นคิดว่าคงจะไม่ได้ยินอะไร เนื่องจากออร่าศาสตร์ตง
เสวียนของเขาไม่ค่อยได้ผลกับกิ่งเทพเท่าไรหรอก นอกจากว่าพวกมันกำลัง
คิดเกี่ยวกับบางสิ่งอย่างแรงกล้าจริงๆ

แต่หานเซ็นก็ต้องประหลาดใจที่เขาสามารถได้ยินความคิดอะไรบางอย่าง
ของพวกหุตะเลทราย

“ผลไม้... ผลไม้...”

ห่านเซ็นฟังอยู่พักหนึ่ง หลังจากนั้นเขาก็ปิดการใช้งานออร่าศาสตร์ตรง
เสวียน สิ่งเดียวที่เขาได้ยินจากพวกหนูทะเลทรายก็คือ
‘ผลไม้’

‘ผลไม้? ผลไม้อะไรกัน? มันมีพืชจีโนระดับสูงอยู่แถวๆนี้ใช่มั้ย?’

ห่านเซ็นคิด ห่านเซ็นหันไปพูดกับหลินเฟิง “ฉันคิดว่าหนูทะเลทรายพวกนี้
กำลังหาอะไรบางอย่างอยู่ พวกเราควรจะตามพวกมันไปเพื่อพวกเราจะ
หาอะไรเจอ”

ทั้งหลินเฟิงและจิงจี้ก็เห็นด้วยกับห่านเซ็น สปีริตเซฟและสวี่มีเองก็
สงสัยในการกระทำของพวกมันเช่นกัน ดังนั้นพวกเขาจึงติดตามกลุ่ม
ของหนูทะเลทรายไป

กลุ่มของห่านเซ็นเดินทางได้รวดเร็วกว่ากลุ่มของหนูทะเลทรายมาก และ
ในเวลาเพียงไม่นานพวกเขาก็ไล่ตามหนูทะเลทรายที่อยู่ด้านหน้าสุดจน

ทัน พวกเขาพบว่า มีหนุทะเลทรายตัวหนึ่งที่มีขนาดตัวพอๆกับวัวเดิน
นำหน้าฝูงหนุอยู่

“มอนสเตอร์ชั้นสุดยอด!” สวีมีมองไปที่ราชาหนุและพูดออกมาด้วยความ
ประหลาดใจ

ทุกคนต่างก็ประหลาดใจไม่ต่างกับสวีมี ถึงแม้มันจะมีหนุทะเลทรายอยู่
จำนวนมาก แต่ส่วนใหญ่แล้วพวกมันเป็นแค่ระดับสามัญหรือไม่ก็โบราณ
เท่านั้น

ดังนั้นมันจึงเป็นอะไรที่น่าประหลาดใจ เมื่อได้เห็นว่า มีราชาหนุที่เป็นมอน
สเตอร์ชั้นสุดยอดอยู่ในกลุ่มของพวกมัน

ถึงแม้มันมีความเป็นไปได้ที่จะมีเหตุการณ์พิเศษเกิดขึ้นในหมู่ของมอน
สเตอร์ระดับต่ำ แต่มันเป็นอะไรที่หายากมากๆ ซึ่งมอนสเตอร์ระดับต่ำ
อย่างหนุทะเลทรายนั้นแค่จะตัวหาที่เป็นระดับกลางพันธุ์ก็ยากแล้ว แต่

ทว่าราชาของพวกเขา กลับเป็นถึงระดับขั้นสุดยอดซึ่งทำให้ห่านเซ็นสงสัย
ว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่

ราชาหนูยังคงเดินนำฝูงหนูต่อไปโดยไม่ได้แสดงท่าทีดูร้ายออกมา กลุ่ม
ของห่านเซ็นจึงยังติดตามมันไปเรื่อยๆ

ราชาหนูมีความสามารถในการเคลื่อนที่อย่างรวดเร็ว แต่มันไม่ทำอย่างนั้น
มันค่อยๆวิ่งไปอย่างช้าๆเพื่อรอให้ฝูงหนูด้านหลังตามได้ทัน

กลุ่มหนูวิ่งอย่างต่อเนื่องจนถึงเที่ยงคืน และทันใดนั้นห่านเซ็นก็เห็นแม่น้ำ
อยู่ข้างหน้า แต่ครั้งนี้มันเป็นแม่น้ำจริงๆ

แม่น้ำที่ไหลผ่านทะเลทรายนั้นดูเหมือนกับเส้นด้ายที่ทำมาจากหยก มันดู
แปลกมากๆ ถึงแม้จะเป็นเวลากลางคืนที่มีดมืด แต่แม่น้ำก็ยังคงเรืองแสง
ออกมา

แม่น้ำมีความกว้างไม่กี่ฟุตเท่านั้น แต่สายน้ำกลับไหลอย่างรวดเร็ว แถมระดับน้ำของแม่น้ำก็ลดลงเรื่อยๆราวกับภูที่กำลังเลื่อยอยู่

ราชาหนูส่งเสียงร้องออกมา หลังจากนั้นมันก็วิ่งไล่ตามแม่น้ำที่ไหลข้ามทะเลทรายไป

ห่านเซ็นและคนอื่นต่างก็สงสัยมากขึ้น ดังนั้นพวกเขาจึงรีบตามราชาหนูไป

หลังจากผ่านไปสักพัก ห่านเซ็นก็พบว่ามันมีบางอย่างผิดปกติ แม่น้ำนั้นไหลผ่านเนินทรายหลายจุดและแทนที่มันจะไหลจากที่สูงลงที่ต่ำ แม่น้ำนั้นกลับไหลขึ้นๆลงๆตามเนินทราย ซึ่งตามหลักวิทยาศาสตร์แล้วมันเป็นไปไม่ได้ที่แม่น้ำจะไหลแบบนั้น มันจึงเป็นอะไรที่ประหลาดมากๆ

ถึงแม้ห่านเซ็นจะใช้อัตราศาสตร์ต่งเสวียนตรวจสอบน้ำของแม่น้ำ แต่เขาก็ไม่สามารถหาอะไรที่ผิดปกติได้เลย มันดูเหมือนกับแม่น้ำธรรมดาทั่วไป

พวกเขาตามราชาหนูไปหลายชั่วโมงจนกระทั่งในที่สุดแม่น้ำเรืองแสงก็
หายไปต่อหน้าต่อตาของพวกเขา มีรูจำนวนมากไหลออกมาจาก
ทะเลทราย แม่น้ำเรืองแสงนั้นไหลลงไปในรูพวกนั้น

รูในทะเลทรายนั้นมีขนาดพอๆกับกำปั้น นั่นหมายความว่าห่านเหินและ
คนอื่นๆไม่สามารถเข้าไปข้างในได้ ดังนั้นพวกเขาจึงต้องหยุดอยู่แค่นั้น

ตอนที่ 1600 แม่น้ำเรืองแสง

ราชาหนูหุดอยู่ตรงหน้าหลุมในทะเลทราย หลังจากนั้นมันก็ส่งเสียงร้อง เพื่อบอกให้กลุ่มของหนูที่ตามมาลงไปในรูนั้น

ไม่มีใครรู้ว่ารูนั้นลึกขนาดไหน แต่มันดูเหมือนกับว่าจะไม่มีที่สิ้นสุด เนื่องจากหนูทะเลทรายจำนวนมากหลังไหลเข้าไปในรู แต่มันก็ไม่เต็มสักที

“เราคงจะลงไปในรูที่เล็กแบบนั้นไม่ได้แน่” จิงจี้มองดูรูที่มีขนาดพอๆกับ กำปั้น

“งั้นพวกเราลองขุดรูให้กว้างขึ้นเป็นยังไง?” สวีมีแนะนำ

จิงจี้ส่ายหัวและพูด “ถ้าพวกเราขุดรูได้ง่ายๆ ราชาหนูก็คงจะไม่รออยู่ข้างนอกแบบนั้น ฉันค่อนข้างมั่นใจว่ามันน่าจะขุดรูได้ดียิ่งกว่าพวกเราซะอีก”

สวี่มีคิดว่าที่จิงจี้ผู้นั้นฟังดูมีเหตุผล

หนูทะเลทรายยังคงหลังไหลเข้าไปในรูต่อไป หลินเฟิงสังเกตราชาหนูและ
พูด

“พวกนายคิดว่าเป็นไปได้ไหมที่ราชาหนูกลายเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด
ได้ก็เพราะอะไรบางอย่างที่อยู่ในรูนั้น?”

ดวงตาของจิงจี้ดูเป็นประกายขึ้นมา “ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงก็หมายความว่า
ราชาหนูพาพวกของมันมาที่นี่ก็เพื่อต้องการให้พวกของมันได้วิวัฒนาการ
เหมือนกันอย่างนั้นหรือ”

“ใช่แล้ว มันต้องเป็นแบบนี้แน่ๆ! พวกเราลองขุดรูดูกันเถอะ” สวี่มีพูด
ออกมาอย่างตื่นเต้น

“ไม่จำเป็นต้องลำบากแบบนั้นหรอก” หานเซ็นพูดขณะที่กระโดดขึ้นไปบนหลังของอสูรดวงดาวสมุทร

“ทุกคนขึ้นมาบนหลังของอสูรกาเล็กซี่”

ถึงแม้จิงจี้และหลินเฟิงจะไม่รู้เกี่ยวกับพลังของอสูรดวงดาวสมุทร แต่พวกเขาก็คาดเดาว่ามันอาจจะถนัดเรื่องการขุดรู

เมื่อทุกคนขึ้นไปบนหลังของอสูรดวงดาวสมุทรแล้ว ตัวของมันก็ส่องแสงแห่งดวงดาวออกมาปกคลุมรอบๆตัวของหานเซ็นและคนอื่น หลังจากนั้นพวกเขาก็เดินทางเข้าไปในรู

หลินเฟิงและจิงจี้ก็นึกว่าอสูรดวงดาวสมุทรมีพลังในการขุดรู แต่อสูรดวงดาวสมุทรกลับมีพลังในการเดินทางผ่านพื้นทรายแทน

“มันเดินทางผ่านของแข็งได้หรอเนี่ย?” หลินเฟิงถามด้วยความประหลาดใจ

หานเซินพยักหน้า หลินเฟิงและจิงจื๋อประหลาดใจที่เห็นหานเซินยืนยันถึงเรื่องนั้น ความสามารถแบบนี้เป็นอะไรที่หายากและน่าประทับใจมากๆ

หลังจากที่เห็นหานเซินฆ่าปีศาจกระดูกโลหิต รวมถึงเห็นพลังรักษาอันยอดเยี่ยมของจิงจอกสีเงิน และพลังในการผ่านของแข็งของอสูรดวงดาวสมุทร หลินเฟิงและจิงจื๋อก็คิดว่าหานเซินเป็นคนที่น่าทึ่งมากๆ

“หานเซิน นายเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้าจริงๆ” จิงจื๋อยิ้ม

หานเซินยิ้มตอบ “ฉันแค่โชคดีกว่าคนอื่นนิดหน่อยเท่านั้น”

หลินเฟิงและจิงจี้จู่ไม่ได้ตอบอะไรกลับไป ถ้ามานเซ็นถือว่าโชคดีกว่าคนอื่นนิดหน่อย พวกเขาก็ไม่รู้ว่าโชคดีจริงๆนั้นหมายความว่ายังไง

วูที่อยู่ใต้ทะเลทรายนั้นลึกมากๆ หลังจากที่เดินทางไปหลายไมล์ พวกเขาก็ได้มาเจอกับถนนหินที่อยู่ใต้ดิน

มานเซ็นเห็นแม่น้ำเรืองแสงไหลตามถนนหินไป ขณะที่ฝูงหนูทะเลทรายก็พยายามวิ่งไล่ตามมันไป

ราชาหนูไม่ได้เข้ามากับพวกมันด้วย ดังนั้นมีเพียงแค่หนูทะเลทรายส่วนน้อยเท่านั้นที่สามารถไล่ตามแม่น้ำได้ทัน แต่ถึงอย่างนั้นพวกมันก็ไล่ต่อไปเรื่อยๆจนกระทั่งร่างกายของพวกมันชักกระตุกจนไปต่อไม่ไหว

โชคร้ายที่พวกมันไม่สามารถไล่ตามแม่น้ำได้แล้ว ขณะที่มานเซ็นเห็นหนูทะเลทรายค่อยๆล้มลงไปตามๆกัน แต่ก็มีหลายตัวที่ยังคงเร่งฝีเท้าเพื่อไล่ตามแม่น้ำให้ทัน

ถนนหินใต้ดินนั้นเป็นเหมือนกับใยแมงมุม มันขยายออกไปในทุกทิศทาง และแม่น้ำก็ไม่ได้ทิ้งร่องรอยใดๆเอาไว้ขณะที่มันไหลผ่านไป ดังนั้นถ้าพวกมันตามแม่น้ำไม่ทัน พวกมันก็ต้องหลงอยู่ในเขาวงกตใต้ดินนี้

ห่านเขินและคนอื่นไล่ตามแม่น้ำเรืองแสงไปกว่า 40 ชั่วโมง และพวกเขาก็เห็นหนูทะเลทรายค่อยๆหมดแรงไปเรื่อยๆ ตอนนี้มีหนูทะเลทรายอยู่น้อยกว่า 1 เปอร์เซ็นต์ที่ยังสามารถไล่ตามแม่น้ำต่อไปได้

แต่ทว่า 1 เปอร์เซ็นต์ของพวกมันก็มีจำนวน 10,000 ตัวเป็นอย่างน้อย พวกมันส่วนใหญ่เป็นระดับกลายพันธุ์ ในขณะที่บางตัวเป็นระดับโบราณ

ตอนนี้พวกหนูจำนวนมากหมดแรงไปเรียบร้อยแล้ว และหนูทะเลทรายระดับโบราณส่วนใหญ่ก็ไม่สามารถวิ่งได้อีกต่อไป

ทันใดนั้นแม่น้ำก็หยุดไหลอย่างกะทันหันซึ่งพวกห่านเชื้่นเองก็เชื้่นกัน พวก
เขาไม่ได้วิ่งเข้าไปหามันในทันที

ถนนหินใต้ดินข้างหน้าพวกเขานั้นกว้างขึ้นจนเหมือนกับถ้ำขนาดใหญ่
แม่น้ำเรืองแสงไหลเข้าไปในถ้ำแห่งนั้นและก่อตัวเป็นทะเลสาบใต้ดิน

ห่านเชื้่นและคนอื่นๆตามกลุ่มหนูทะเลทรายไปจนถึงทะเลสาบ พวกเขา
เห็นว่าที่ใจกลางของทะเลสาบมีต้นไม้ต้นหนึ่งเติบโตอยู่บนเกาะเล็กๆซึ่ง
บนต้นไม้ต้นนั้นมีผลไม้ที่ดูเหมือนกับลูกแพร์อยู่

“มีอะไรที่พิเศษอยู่จริงๆด้วย พวกเราเลือกถูกแล้วที่ตามพวกมันมา” สวีมีดู
ตื่นเต้น เขาต้องการจะบินไปที่เกาะกลางทะเลสาบในทันที

ห่านเชื้่นจับสวีมีเอาไว้และส่ายหัว พร้อมกับพูด “พวกเราควรรอดูก่อน ถ้า
มันเป็นของมีค่าจริงๆ มันไม่มีทางที่พวกเราจะเข้าไปเอาได้ง่ายๆแบบนั้น”

หลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง ผึ้งหนูทะเลทรายก็เริ่มว่ายน้ำไปหาเกาะนั้นเพื่อจะ
กินผลไม้ที่อยู่บนต้นไม้

หนูทะเลทรายเริ่มว่ายน้ำข้ามทะเลสาบไป มันไม่ได้มีอะไรเกิดขึ้นใน
ช่วงแรก แต่หลังจากว่ายไปได้สักพัก พวกหนูทะเลทรายก็ถูกอะไร
บางอย่างดึงลงไปใต้น้ำ

ห่านเขินและคนอื่นซ็อกกับสิ่งที่เห็น พวกเขากำลังมองทะเลสาบอยู่
ตลอดเวลา แต่พวกเขาก็ไม่สามารถเห็นได้ว่าอะไรที่ดึงพวกหนูลงไปได้

ถึงน้ำเรืองแสงนี้จะส่องสว่างแต่มันก็ไม่ได้โปร่งใส เนื่องจากมันส่องสว่าง
เกินไปจึงทำให้ยากที่จะมองเห็นสิ่งที่อยู่ใต้ผิวน้ำ

หนูทะเลทรายค่อยๆจมน้ำไปที่ละตัวๆราวกับว่าถูกอะไรบางอย่างดึงลงไป

แต่ถึงอย่างนั้นพวกมันก็ยังไม่ยอมแพ้ ในทางกลับกัน พวกมันยังคงว่าย
เข้าไปหาเกาะต่อไป หนุทะเลทรายจำนวนมากถูกดึงลงไปในทะเลสาบ แต่
ก็มีบางส่วนที่โชคดีและรอดไปจนถึงเกาะที่อยู่กลางทะเลสาบได้

“ไม่ใช่หนุทะเลทรายทุกตัวที่จมลงไป ฉันคิดว่ามันต้องมีตัวอะไรบางอย่าง
อยู่ในน้ำนั่นแน่ๆ” จึงจู่ๆก็พุ่งขึ้นมาขณะที่จ้องมองทะเลสาบ

“ถ้าอย่างนั้นมันก็น่าจะเป็นอะไรถ้าพวกเรabinไปถูกไหม?” สวีมีพูด

“พวกเราจะลองแบบนั้นดูก็ได้ แต่พวกเรายังจำเป็นต้องระวังตัวเอาไว้”
ห่านเซ็นพยักหน้า

เมื่อทุกคนเห็นหนุทะเลทรายบางส่วนกำลังจะไปถึงเกาะ พวกเขาก็เลิก
ลังเลและbinขึ้นไปให้สูงที่สุดเท่าที่จะทำได้

ในตอนแรกยังไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่เมื่อพวกเขาไปได้ครึ่งทาง หานเซ็นก็
รู้สึกว่ามีพลังอันรุนแรงกำลังดึงเขาลงไปในทะเลสาบ

หานเซ็นมองลงไปข้างล่างและพยายามจะดูว่ามีอะไรอยู่ใต้น้ำกันแน่แต่
เขาก็ไม่เห็นอะไร

ตูม! ตูม! ตูม!

หานเซ็นเรียกปีกผีเสื้อและใช้งานวิญญาณอสูรประเภทกริฟของราชามด
กระหายเลือดเพื่อจะหยุดตัวเองจากการล่องลงไปใต้น้ำ แต่ใน
ขณะเดียวกันสปิริตเซฟ สวีมี หลินเฟิงและจิ้งจอกต่างก็กำลังล่องลงไป
ในทะเลสาบอย่างรวดเร็ว